ROATA TIMPULUI
CARTEA A CINCEA

ROBERT JORDAN

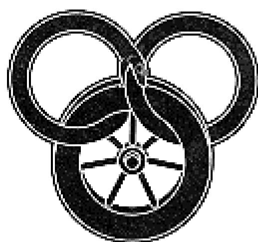
FOCURILE CERULUI

Cu „Roata Timpului“, Robert Jordan aduce la apogeu opera lui Tolkien. – THE NEW YORK TIMES

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a cincea

FOCURILE CERULUI

rao
2011

ROBERT JORDAN

În ciclul ***Roata Timpului*** au apărut:
OCHIUL LUMII
ÎN CĂUTAREA CORNULUI
DRAGONUL RENĂSCUT
UMBRA SE ÎNTINDE

Cei Numiţi sunt liberi şi fac deja planuri pentru Marea Zi a întoarcerii, când Cel Întunecat va păşi din nou pe Pământ. Iar intenţiile şi intrigile lor au drept scop, inevitabil, capturarea Dragonului Renăscut. Elaida, de curând proclamată Supremă Înscăunată, conducătoare a femeilor Aes Sedai, de asemenea se gândeşte cum să-l captureze pe Dragonul Renăscut. Ea ştie că Cel Întunecat se va elibera, că se apropie Ultima Bătălie, iar Dragonul Renăscut trebuie să fie acolo pentru a-l înfrunta, altminteri lumea e sortită focului şi distrugerii. Ea trebuie să se asigure că el se îndreaptă către moartea care i-a fost profeţită. Iar Rand al Thor, Dragonul însuşi, ascuns în străvechiul oraş Rhuidean, aşteaptă clanurile războinice ale Aielilor să se ralieze sub flamura lui...

Pentru Harnet,
Lumina ochilor ei este Lumina mea.

Odată cu venirea lui renasc focurile spaimei. Dealurile ard, pământul se usucă. Oamenii fug unde văd cu ochii, orele se împuţinează. Zidul e străpuns, iar vălul despărţirii se ridică. Furtunile vuiesc dincolo de orizont, în vreme ce focurile cerului curăţă pământul. Nu există izbăvire fară distrugere, şi nici speranţă de partea aceasta a morţii.

— Fragment din *Profeţiile Dragonului* despre care se crede că au fost traduse de N'Delia Basolaine Primă Fecioară şi neîntrecută mânuitoare a săbiei pe lângă Raidhen din Hol Cuchone Cea 400 DFL

PROLOG

Cad primele scântei

Elaida de Avriny a'Roihan îşi trecea degetele, absentă, peste etola lungă, în şapte dungi, din jurul umerilor, semnul Supremei Înscăunate, în timp ce şedea la masa de scris. La prima vedere, mulţi ar fi zis că e frumoasă, dar o privire mai atentă te lămurea că severitatea chipului ei de Aes Sedai, fără vârstă, nu era doar o chestiune de moment. Astăzi, se mai adăuga ceva: o furie care-i făcea ochii negri să strălucească, dar pe care reuşea să şi-o ascundă.

De-abia le auzea pe femeile aliniate pe scăunelele din faţa ei. Rochiile lor erau de toate culorile, de la alb la roşul cel mai închis, de mătase sau de lână, după gustul fiecăreia dintre ele, dar numai una nu purta şalul obligatoriu, cu Flacăra Albă din Tar Valon brodat în mijloc, pe spate, ciucurii coloraţi indicându-le Ajah, de parcă ar fi participat la o întrunire a Divanului Turnului. Vorbeau despre înştiinţări şi zvonuri legate de întâmplări din lumea largă, încercând să separe adevărul de fantezie, să hotărască ce ar trebui să facă Turnul, învrednicind-o rareori cu o privire pe femeia din dosul mesei, căreia îi juraseră supunere. Elaida nu se putea concentra la ceea ce spuneau. Fiindcă nu

ştiau ceea ce era important cu adevărat. Sau mai degrabă ştiau, dar se temeau să vorbească despre aşa ceva.

Se pare că se întâmplă ceva în Shienar.

Cuvintele îi aparţineau lui Danelle, slăbuţă şi adesea părând că visează cu ochii deschişi, singura soră Brună prezentă acolo. Ajah Verde şi cea Galbenă aveau tot câte o soră, fapt care nu era pe placul nici uneia dintre cele trei Ajah. Albastră nu avea nici o reprezentantă. Acum ochii mari, albaştri ai lui Danelle arătau preocupaţi de un gând numai de ea ştiut; pe obraz avea o pată minusculă de cerneală, iar rochia de lână, de un gri-închis, îi era mototolită.

— Am auzit că acolo au loc tot felul de încăierări. Nu cu trolocii, şi nici cu Aielii, deşi incursiunile prin Pasurile Niamh par să se fi înmulţit. Între Shienari. Ceea ce e surprinzător pentru Ţinuturile de la Hotar. Locuitorii lor rareori se bat între ei, continuă ea.

— Dacă vor să aibă un război civil, au ales momentul cel mai potrivit, spuse calm Alviarin.

Înaltă şi zveltă, îmbrăcată numai în mătase albă, era singura fără şal. Etola Păstrătoarei Cronicilor era şi ea albă, ca să arate că aparţinea de Ajah Albă. Nu Roşie, fosta Ajah a Elaidei, conform tradiţiei. Albele întotdeauna îşi păstrau cumpătul.

Se prea poate ca trolocii să fi dispărut. Mana Pustiitoare pare îndeajuns de liniştită ca să poată fi apărată doar de doi fermieri şi de un novice.

Degetele ciolănoase ale lui Teslyn foiră hârtiile din poala ei, deşi femeia nu se uita la ele. Una dintre cele patru surori Roşii de acolo - mai mult decât oricare altă Ajah o concura pe Elaida în privinţa severităţii, deşi nimeni nu se gândise vreodată că ar fi şi frumoasă.

Poate că ar fi mai bine să nu fie atât de liniştită, zise Teslyn, cu accentul ei illian. În dimineaţa asta, am primit un mesaj conform căruia Mareşalul-General al Saldaeei a pus în mişcare o oştire întreagă. Nu spre Mana Pustiitoare, ci în direcţia opusă. Spre miazăzi şi răsărit. N-ar fi făcut asta dacă Mana Pustiitoare nu ar da impresia că doarme.

— Atunci se adeveresc cuvintele lui Mazrim Taim, spuse Alviarin de parcă ar fi vorbit despre vreme sau despre preţul covoarelor, şi nu despre un posibil dezastru.

Se depuseseră eforturi uriaşe pentru capturarea lui Taim, ca de altfel şi pentru ascunderea evadării lui. Nu era deloc bine pentru Turn dacă lumea afla că nu putuse reţine un Dragon Fals pe care de-abia îl prinsese.

Şi se pare că regina Tenobia sau Davram Bashere, sau amândoi cred că n-ar mai trebui să ni se încredinţeze misiunea de a-l captura din nou.

La auzul numelui lui Taim se lăsă o tăcere de moarte. Omul putea conduce Puterea Supremă fusese trimis la Tar Valon ca să fie pus cu botul pe labe, să i se ia Puterea pentru totdeauna, însă cineva îl eliberase —, dar nu acesta era motivul pentru care amuţiseră femeile. Cândva, existenţa unui om capabil să conducă Puterea Supremă fusese cel mai groaznic blestem; vânarea acestor oameni constituia principala raţiune de a fi pentru Roşii, drept care fiecare Ajah dădea o mână de ajutor după puterile ei. Acum însă majoritatea femeilor din faţa mesei se foiră pe scaun, refuzând să se privească în ochi, fiindcă subiectul Taim le aducea prea aproape de un altul, pe care nu voiau să-l abordeze cu voce tare. Până şi Elaida simţi cum i se amărăşte gura.

Numai Alviarin nu părea să aibă această reţinere. Un colţ al gurii îi tremură scurt în ceea ce ar fi putut fi un surâs sau o grimasă.

Voi dubla eforturile de a-l prinde din nou pe Taim. Şi propun ca una dintre surori să fie trimisă ca sfetnică a Tenobiei. Una care să ştie cum să învingă rezistenţa înverşunată pe care o va opune regina asta tânără.

Celelalte femei se grăbiră să umple tăcerea.

Joline îşi mută şalul cu franjuri verzi pe umerii firavi şi zâmbi, deşi un pic forţat.

— Întocmai. Are nevoie de sprijinul unei Aes Sedai. De cineva care să-l manevreze pe Bashere. Omul are prea mare influenţă asupra Tenobiei. Trebuie să-şi retragă armata ca să poată interveni dacă Mana Pustiitoare se trezeşte la viaţă.

Sânii prea îi dădeau pe din afara şalului, iar rochia ei de mătase verzuie stătea prea strânsă pe ea, era prea strâmtă. Şi zâmbea prea mult, ceea ce o deranja pe Elaida. Mai ales bărbaţilor. Surorile Verzi întotdeauna făceau asta.

— Ultimul lucru care ne lipseşte acum este încă o oştire în marş, spuse repede Shemerin, sora Galbenă.

Femeia cam durdulie nu reuşise niciodată să afişeze calmul aparent al unei Aes Sedai; în jurul ochilor ei era mereu o undă de nelinişte, care în ultima vreme se accentuase.

— Trebuie să trimitem pe cineva şi la Shienar, adăugă Javindhra, o altă Roşie.

În ciuda obrajilor netezi, faţa ei ascuţită era îndeajuns de tare ca să poţi bate cuie în ea. Avea vocea aspră.

— Nu vreau treburi de felul ăsta în Ţinuturile de la Hotar. Ultimul lucru de care avem nevoie este slăbirea Shienarului şi invadarea lui de către o oştire trolocă.

S-ar putea să ai dreptate, zise Alviarin aprobând din cap, gânditoare. Dar în Shienar avem iscoade - Roşii, cu siguranţă, poate şi altele?

Cele patru surori Roşii înclinară scurt din cap, fără prea multă convingere; numai ele.

... care ne pot avertiza dacă aceste mici încăierări devin motiv de îngrijorare, continuă Alviarin.

Era un secret ştiut de toată lumea că Ajah, cu excepţia Albelor, mai aplecate asupra logicii şi filosofici, aveau iscoade, mai mult sau mai puţin, împrăştiate prin toate neamurile, deşi reţeaua Galbenelor era într-o stare jalnică. Despre boli sau Tămăduire nu aveau ce afla de la cei care nu puteau conduce Puterea. Unele surori aveau propriile iscoade, cu toate că acestea erau mult mai atent supravegheate decât trimisele Ajah. Albastrele aveau cele mai multe, atât membre ale Ajah, cât şi personale.

Cât despre Tenobia şi Davram Bashere, sunteţi de acord să fie daţi pe mâna surorilor? continuă Alvirian şi nici nu mai aşteptă aprobarea celorlalte. În regulă. Aşa vom face. Memara se va descurca foarte bine; o va struni pe Tenobia fără ca regina să observe ceva. Mda. Are cineva vreo veste din Arad Doman sau Tarabon? Dacă nu intervenim acolo imediat, s-ar putea să ne trezim că Pedron Niall şi Mantiile Albe trec din Bandar Eban în Coasta Umbrei. Evanellein, ai ceva pentru noi?

Arad Doman şi Tarabon erau sfâşiate de războaie civile, ba chiar mai rău de atât. Haosul domnea peste tot. Elaida era surprinsă că femeile aduseseră vorba despre asta.

Doar un zvon, răspunse sora Cenuşie.

Rochia ei de mătase, care se asorta cu franjurii şalului, avea o croială elegantă, cu un decolteu adânc. Elaida se gândise de

multe ori că femeia ar fi trebuit să fie Verde pentru cât de preocupată era de felul cum arată şi cum se îmbracă.

Aproape toţi locuitorii acelor sărmane ţinuturi sunt refugiaţi, inclusiv cei care ne-ar putea trimite veşti. Panarhul Amathera se pare că a dispărut, cu ajutorul unei Aes Sedai...

Mâna Elaidei se încleştă pe etolă. Expresia nu i se schimbă, doar ochii i se aprinseră. În privinţa armatei saldaeane se luase deja o hotărâre. Cel puţin Memara era Roşie; ceea ce era o surpriză. Dar nici măcar nu-i ceruseră părerea. Hotărârea era deja luată. Posibilitatea, neaşteptată, ca o Aes Sedai să fie implicată în dispariţia Panarhului numai dacă nu era vorba despre încă o născocire dintre sutele care ajungeau până aici dinspre coasta de răsărit nu-i putea lua gândul de la asta. Aes Sedai erau împrăştiate peste tot, de la Oceanul Aryth la Osia Lumii, iar surorile Albastrele cel puţin erau în stare de orice. Trecuseră mai puţin de două luni de când îngenuncheaseră cu toate ca să-i jure credinţă, ei, întruchiparea Turnului Alb, iar acum luau o hotărâre fară ca măcar să-i arunce o privire.

Încăperea de lucru a Supremei Înscăunate era la doar câteva nivele mai sus, în Turnul Alb, încăperea aceasta însă era inima Turnului, la fel cum Turnul, de culoarea oaselor albite de vreme, era inima marelui oraş-insulă Tar Valon, înconjurat de Râul Erinin. Iar Tar Valon era sau ar fi trebuit să fie inima lumii. Încăperea îţi vorbea despre puterea numeroaselor generaţii de femei care stătuseră acolo, podeaua din piatră roşie şlefuită, adusă din Munţii de Negură, şemineul înalt din marmură aurie de Kandor, pereţii lambrisaţi cu lemn de culoare deschisă, în striaţii ciudate, unde fuseseră sculptate cu măiestrie păsări şi animale nemaivăzute, cu mai bine de o mie de ani în urmă. Ferestrele înalte, arcuite erau încadrate de ornamente de piatră ca nişte perle strălucitoare şi dădeau spre balconul cu vedere spre grădina Supremei Înscăunate, singura piatră de acest fel, recuperată dintr-un oraş fără nume înghiţit de Marea Furtunilor la Frângerea Lumii. O încăpere a puterii, o prelungire a Supremelor Înscăunate care de aproape trei mii de ani făceau ca regii şi reginele să joace cum le cântau ele. Iar femeile astea nici măcar nu-i ceruseră părerea.

Devenise un obicei lipsa asta de consideraţie. Dar cel mai rău faptul care o umplea de amărăciune - era că îi subminau autoritatea fără ca măcar să se gândească la consecinţe. Ştiau

cum ajunsese să poarte etola, ştiau că numai cu ajutorul lor şi-o pusese pe umeri. Dar acum mergeau prea departe. Trebuia să pună piciorul în prag. Nu acum însă.

Îşi lăsase şi ea amprenta asupra încăperii, atât cât putuse: masa de scris ornamentată cu inele triple legate între ele şi un fotoliu masiv care se încununa cu o Flacără a Tar Valonului, din fildeş incrustat, deasupra părului ei negru, ca o lacrimă mare, limpede. Pe masă erau trei cutii din lemn de Altaran lăcuit, la aceeaşi distanţă una faţă de celelalte; într-una îşi ţinea cea mai frumoasă colecţie de figurine sculptate. O vază albă aşezată pe o plintă simplă, lângă un perete, era plină cu trandafiri roşii care împrăştiau un parfum dulce în toată încăperea. Nu mai plouase de când devenise Aes Sedai, dar florile frumoase erau tot timpul la îndemâna celor care aveau acces la Putere; întotdeauna îi plăcuseră florile. Era atât de uşor să le îngrijeşti şi să le creşti ca să împrăştie frumuseţe.

Pe peretele din faţa ei erau două tablouri pe care, aşa cum stătea la masă, le putea vedea printr-o simplă ridicare a privirii. Celelalte femei evitau să le privească; dintre toate Aes Sedai care păşeau în biroul Elaidei, numai Alviarin îndrăznea să le arunce câte o privire.

Vreo veste de la Elayne? Întrebă Andaya timid.

O femeie slabă, mărunţică, semănând cu o pasăre şi dând impresia de sfioşenie în ciuda trăsăturilor Aes Sedai, cea de-a doua Cenuşie nu arăta deloc a mediatoare când, de fapt, era cea mai bună. În vocea ei încă mai răzbătea accentul tarabonez.

Sau de la Galad? Dacă Morgase descoperă că i-am pierdut fiul vitreg, ar putea să pună mai multe întrebări despre locul în care se află fiica ei, nu credeţi? Dacă află că am pierdut-o pe Domniţa-Moştenitoare, Andorul ar fi la fel de inaccesibil pentru noi ca şi Amadicia.

Câteva femei clătinară din cap nici o veste.

O soră Roşie a fost plasată în Palatul Regal. De-abia a devenit Aes Sedai, deci poate trece uşor drept cineva care nu e Aes Sedai, spuse Javindhra.

Javindhra voia să spună că femeia încă nu arăta atemporalitatea care venea odată cu utilizarea îndelungată a Puterii. Dacă cineva ar fi încercat să ghicească vârsta unei femei din biroul Elaidei, ar fi greşit cu aproape douăzeci de ani, iar în unele cazuri cu de două ori pe atât.

— E bine instruită, puternică şi are ochi buni. Morgase deabia aşteaptă să revendice tronul Cairhienului.

Câteva femei se foiră pe scaun, iar Javindhra, dându-şi seama că păşise pe un teren alunecos, se grăbi să adauge:

— Altfel, noul ei iubit, Seniorul Gaebril, pare să-i ocupe tot restul timpului.

Buzele subţiri ale femeii se îngustară şi mai mult.

Bărbatul ăsta pur şi simplu i-a luat minţile.

O face să se gândească numai la Cairhien, zise Alviarin. Situaţia de acolo e aproape la fel de proastă ca şi cea din Tarabon şi Arad Doman, fiecare Casă are pretenţii la Tronul Soarelui, iar foamea domneşte peste tot. Morgase va restabili ordinea, dar îi va lua mult timp ca să-şi asigure tronul. Până atunci nu-i va rămâne prea multă energie ca să se ocupe de alte treburi, chiar dacă e vorba despre Domniţa-Moştenitoare. Am pus pe cineva să-i trimită din când în când câte o scrisoare; femeia imită bine scrisul lui Elayne. Morgase va rezista până când vom reuşi s-o controlăm din nou.

Cel puţin îl avem pe fiul ei, spuse Joline zâmbind.

Nu ştiu dacă putem spune aşa ceva despre Gawyn, interveni Teslyn cu asprime în glas. Tinerii ăia se încaieră mereu cu Mantiile Albe, când pe un mal al râului, când pe celălalt. Gawyn acţionează de unul singur la fel de mult cât acţionează la ordinele noastre.

Va fi adus sub control, zise Alviarin.

Elaidei începea să-i displacă această stăpânire de sine a lui Alviarin.

Fiindcă veni vorba despre Mantiile Albe, se pare că Pedron Niall poartă negocieri secrete prin care încearcă să convingă Altara şi Murandy să cedeze o parte din teritorii Illianului şi astfel să împiedice Consiliul Celor Nouă să invadeze una din ele sau pe amândouă.

Reîntoarse de pe buza prăpastiei, femeile de pe partea cealaltă a mesei continuară să discute, încercând să decidă dacă negocierile Comandantului ar putea duce la o prea mare influenţă din partea Copiilor Luminii. Poate că negocierile ar fi trebuit întrerupte pentru ca Turnul să intervină şi să-l înlocuiască pe Comandant.

Elaida făcu o grimasă. Adesea, de-a lungul istoriei, Turnul simţise nevoia să fie precaut prea mulţi se temeau de el, prea

mulţi nu se încredeau în el, dar să se *teamă* de ceva sau de cineva, niciodată. Acum însă se temea.

Îşi ridică ochii spre cele două tablouri. Unul era un triptic şi o înfăţişa pe Bonwhin, ultima soră Roşie care fusese pregătită să devină Suprema Înscăunată, cu o mie de ani în urmă, şi motivul pentru care de atunci nici o soră Roşie nu mai purtase etola. Până la Elaida. Bonwhin, înaltă şi mândră, sfătuindu-le pe Aes Sedai cum să-l manipuleze pe Artur Aripă-de-Şoim; Bonwhin, sfidătoare, pe zidurile albe ale Tar Valonului, sub asediul armatei lui Aripă-de-Şoim; şi Bonwhin, îngenunchind, umilită, în faţa Divanului Turnului, în timp ce i se luau etola şi sceptrul pentru că adusese Turnul în pragul distrugerii.

Multe femei se întrebau de ce Elaida scosese tripticul din magazia unde stătuse atâta vreme acoperit de praf; chiar dacă nimeni nu vorbea pe faţă, la urechile Elaidei încă mai ajungeau şoaptele lor. Nimeni nu înţelegea de ce era nevoie de acest memento al preţului eşecului.

Al doilea tablou era executat după moda nouă, pe pânză întinsă, o copie după schiţa unui pictor ambulant din apusul îndepărtat. Acesta le tulbura şi mai mult pe Aes Sedai care îşi treceau privirea peste el. Doi bărbaţi se luptau printre nori, probabil pe cer, folosindu-se de fulgere. Unul avea faţa de foc. Celălalt era tânăr şi înalt, cu părul roşcat. Tânărul era cel care înspăimânta şi care o făcea pe Elaida să-şi încleşteze dinţii. Nu era sigură dacă de furie sau ca să-i oprească din clănţănit. Teama însă putea fi şi trebuia controlată. Controlul era totul.

— Atunci am terminat, spuse Alviarin, ridicându-se cu graţie de pe scaun.

Celelalte o imitară, aranjându-şi rochiile şi şalurile, gata de plecare.

Peste trei zile aştept... continuă Alviarin.

— V-am dat eu voie să plecaţi, fiicele mele?

Erau primele cuvinte rostite de Elaida de când le spusese să ia loc. Femeile o priviră surprinse. Surprinse! Unele se întoarseră spre scaune, dar nu în grabă. Şi fară nici un cuvânt de scuză. Elaida acceptase acest comportament de prea multe ori.

— Dacă tot sunteţi în picioare, veţi rămâne aşa până voi termina ce am de spus.

Cele care dăduseră să se aşeze trecură printr-un moment de derută, apoi se ridicară nesigure.

N-am auzit pe nimeni să pomenească despre femeia aceea şi însoţitoarele ei.

Nu era nevoie s-o numească pe *femeia aceea,* predecesoarea Elaidei. Ştiau la cine se referă, iar Elaidei îi venea din ce în ce mai greu chiar să se şi gândească la numele fostei Supreme Înscăunate. Toate problemele ei - absolut toate! Puteau fi puse pe seama *acelei femei.*

E şi greu, fiindcă am întărit zvonul potrivit căruia ar fi fost executată, spuse Alviarin la fel de calmă ca şi până acum.

Femeia asta avea gheaţă în loc de sânge. Elaida îi susţinu privirea cu fermitate până când Alviarin adăugă, tardiv, cuvântul „Mamă “, cu prea multă indiferenţă însă, chiar cu nepăsare.

Elaida îşi mută privirea asupra celorlalte, oţelindu-şi vocea.

Joline, tu răspunzi de urmărire şi de anchetarea evadării ei. În ambele cazuri nu aud decât despre tot felul de obstacole. Poate că o penitenţă zilnică te va ajuta să depui mai multe eforturi, domniţă. Scrie ce crezi că ţi se potriveşte şi vino mai târziu. Dacă mi se pare că nu e ceea ce-ţi trebuie, îţi voi tripla pedeapsa.

Omniprezentul zâmbet al lui Jolie dispăru brusc, făcându-şi pe plac Elaidei. Deschise gura, apoi, sub privirea cruntă a Elaidei, o închise la loc. În cele din urmă, făcu o reverenţă adâncă.

Cum porunceşti, Maică.

Rostise cuvintele dintr-o suflare, cu o smerenie forţată, dar era de-ajuns. Pe moment.

— Şi ce-ar fi să le aducem înapoi pe cele care au fugit?

Tonul Elaidei părea şi mai aspru. Întoarcerea femeilor Aes Sedai care fugiseră după detronarea *acelei femei* însemna întoarcerea la Turn a surorilor Albastre. Nu era sigură dacă se mai putea încrede vreodată într-o Albastră. Pe de altă parte, nu era sigură că va avea vreodată încredere în cineva care fugise, în loc să-i aclame venirea pe tron. Turnul însă trebuia să se reîntregească.

Javindhra era cea căreia îi revenea această sarcină.

Şi aici avem necazuri.

Trăsăturile ei rămaseră la fel de severe, dar îşi linse repede buzele la vederea furtunii care umbri în tăcere chipul Elaidei.

Maică, adăugă ea.

Elaida clătină din cap.

Nu vreau să aud de necazuri, fiica mea. Mâine îmi vei prezenta tot ce s-a făcut, inclusiv cu măsurile luate pentru ca lumea să nu afle de neînţelegerile din cadrul Turnului.

Ceea ce era extrem de important; deşi acum exista o nouă Supremă Înscăunată, în faţa lumii, Turnul trebuia să apară la fel de unit şi de puternic.

Dacă nu-ţi găseşti timp pentru sarcinile pe care ţi le dau, poate că ar trebui să renunţi la locul de reprezentantă a Roşilor în Divan. Oricum, trebuie să mă mai gândesc la asta.

Nu cred că e nevoie de aşa ceva, Maică, se grăbi să spună femeia cu faţa aspră. Mâine, vei primi înştiinţarea. Sunt sigură că multe se vor întoarce cât de curând.

Elaida nu era chiar atât de sigură, oricât de mult şi-ar fi dorit acest lucru - Turnul trebuie să-şi păstreze forţa; *trebuie!* Dar vorbele ei produseseră efectul aşteptat. Privirile celor din jur se înneguraseră, cu excepţia lui Alviarin. Dacă Elaida era gata să o pedepsească pe una dintre fostele ei Ajah, o soră Verde pe deasupra, care fusese alături de ea din prima zi, se prea poate să fi greşit când o trataseră doar ca pe un simbol. Chiar dacă *ele* o înscăunaseră, acum *ea* era Suprema Înscăunată. Alte câteva exemple în zilele următoare şi lucrurile aveau să fie clare. La nevoie, le putea pedepsi pe toate, până când le aducea în situaţia de a cerşi îndurare.

În Cairhien sunt oşteni taireni şi andorani, continuă ea, ignorând ochii care evitau să o privească. Oşteni taireni trimişi de cel care a cucerit Stânca din Tear.

Shemerin îşi strânse mâinile grăsuţe, iar Teslyn tresări. Numai Alviarin rămase imperturbabilă ca o baltă îngheţată. Elaida întinse mâna şi arătă spre tabloul celor doi bărbaţi care se luptau cu fulgerele.

Priviţi! Uitaţi-vă! Altfel am să vă pun pe toate să curăţaţi podelele-n genunchi! Dacă nici măcar nu aveţi curajul să vă uitaţi la un tablou, la ce să mă aştept de la voi când vor veni vremurile grele? Laşii nu au ce căuta în Turn!

Femeile îşi ridicară ochii încet, lăsându-se când pe un picior, când pe altul, ca nişte tinere panicate, nu ca nişte adevărate Aes Sedai. Alviarin privi doar, singura care nu părea impresionată. Shemerin îşi frânse mâinile, cu ochii plini de lacrimi. De Shemerin trebuia să se ocupe mai îndeaproape. Rand al’Thor. Un bărbat care poate conduce Puterea.

Cuvintele le plesniră ca un bici. Stomacul fi se întoarse pe dos, Elaida temându-se că ar putea voma pe loc. Dar nu-şi schimbă expresia şi continuă pe acelaşi ton, împroşcându-le cu vorbe, ca nişte pietre pornite dintr-o praştie.

Un bărbat sortit să-şi piardă minţile şi să împrăştie teroare cu ajutorul Puterii înainte de a muri. Mai mult de-atât. Arad Doman şi Tarabon, ca mai tot ce există între cele două oraşe, sunt în ruină, din cauza rebeliunii conduse de el. Dacă războiul şi foametea din Cairhien nu îi pot fi puse doar lui în seamă, cu siguranţă el este cel care va declanşa un război şi mai devastator între Tear şi Andor, acum când Turnul are atâta nevoie de pace! În Ghealdan un predicator shienaran nebun îl ridică în slăvi în faţa unor mulţimi pe care oştirea lui Alliandre nu are cum să le potolească. Cel mai mare pericol cu care s-a confruntat Turnul vreodată, cea mai groaznică ameninţare cu care s-a confruntat lumea vreodată, şi voi nu sunteţi în stare să vorbiţi despre el! Nu puteţi să vă uitaţi la imaginea lui?

Nu-i răspunse decât tăcerea. Toate, mai puţin Alviarin, arătau de parcă le-ar fi îngheţat limba în gură. Cele mai multe priveau fix la tânărul din tablou, ca nişte păsări hipnotizate de un şarpe.

— Rand al'Thor.

Numele îi umplea buzele de amăreală. Cândva, tânărul acela, care părea atât de inocent, îi fusese la îndemână. Şi nu-şi dăduse seama de ce era în stare. Predecesoarea ei ştiuse, ştiuse de când lumea şi îl lăsase de capul lui. *Femeia aceea* îi spusese multe înainte de a evada, îi spusese unele lucruri, când o silise să vorbească, pe care Elaida nici nu voia să le creadă - dacă Rătăciţii erau cu adevărat liberi, totul era pierdut. - Dar într-un fel refuzase să răspundă la câteva întrebări. Şi apoi evadase înainte de a fi supusă unui nou interogatoriu. *Femeia aceea* şi Moiraine. *Femeia aceea* şi Albastra ştiuseră mereu. Elaida le voia pe amândouă înapoi, în Turn. Unde vor spune absolut tot ce ştiau. Şi să se roage în genunchi ca să moară înainte de a termina ea cu întrebările.

Se sili să continue, deşi cuvintele i se opreau în gât.

Rand al'Thor este Dragonul Renăscut, fiicele mele.

Genunchii lui Sheremin cedară, şi femeia se lăsă să cadă pe podea. Altele păreau a fi pe cale să facă la fel. Ochii Elaidei le biciuiră cu dispreţ.

Nu încape nici o îndoială. El este cel pe care îl pomenesc Profeţiile. Cel întunecat scapă din temniţă, Ultima Bătălie se apropie, iar Dragonul Renăscut trebuie să-l înfrunte, altfel lumea este condamnată la foc şi pieire, atâta timp cât se învârteşte Roata Timpului. Iar el e liber ca pasărea cerului. Şi noi nu ştim unde este. Ştim zeci de locuri în care nu este. Nu mai este în Tear. Nu este nici aici, în Turn, protejat, în siguranţă, cum ar trebui să fie. Aduce năpasta asupra lumii, iar noi trebuie să-l oprim dacă vrem să supravieţuim Tarmon Gai'donului. Trebuie să-l avem în mână, ca să lupte în Ultima Bătălie. Sau crede vreuna dintre voi că Rand al'Thor va merge de bunăvoie la moartea profeţită ca să salveze lumea? Un om care probabil deja şi-a pierdut minţile? Trebuie să-l ţinem sub control!

— Maică, începu Alviarin cu acea sâcâitoare lipsă de emoţie, Elaida însă o fulgeră cu privirea.

Capturarea lui Rand al'Thor este mult mai importantă decât încăierările din Shienar sau dacă Mana Pustiitoare e liniştită, mult mai importantă decât găsirea lui Elayne sau Galad, mult mai importantă chiar decât Mazrim Taim. Trebuie să-l găsiţi! *Trebuie!* La următoarea noastră întrunire, îmi veţi relata în amănunt tot ce aţi făcut ca să-l găsiţi. Acum puteţi pleca, fiicele mele.

Un şir de reverenţe nesigure, murmure întretăiate „Precum ţi-e voia, Maică "- şi aproape că o luară la fugă, Joline ajutând-o pe Shemerin care de-abia se ţinea pe picioare. Sora Galbenă era tocmai potrivită pentru următoarea pedeapsă; se impuneau măsuri drastice, ca să fie sigură că nici una nu va mai da înapoi, iar Shemerin era prea slabă ca să mai facă parte din acest Divan. Oricum, acest divan nu-şi mai putea continua activitatea mult timp. Îl va pune în faţa faptului împlinit.

Plecară toate, în afară de Alviarin.

La câteva momente după ce uşa se închise în urma lor, cele două femei se priviră în ochi. Alviarin fusese prima, chiar prima, care auzise şi fusese de acord cu acuzaţiile aduse predecesoarei Elaidei. Tot Alviarin ştia foarte bine de ce purta etola Păstrătoarei Cronicilor în locul uneia Roşii. Ajah Roşii se declaraseră toate în favoarea Elaidei, Albele însă nu, şi fără sprijinul lor total multe altele n-ar fi fost de partea ei, situaţie în care Elaida s-ar fi aflat acum într-o celulă, şi nu pe tron. Asta dacă nu cumva rămăşiţele capului ei n-ar fi împodobit vârful

unei suliţe, mare prilej de bucurie pentru corbi. Alviarin nu se lăsa atât de uşor intimidată, precum celelalte. Dacă exista ceva care să o intimideze. În privirea dârză a lui Alviarin întrezărea, cu nelinişte, pornirea de a discuta de la egal la egal cu ea.

O bătaie în uşă răsună nefiresc de tare în liniştea din jur.

— Intră! Spuse Elaida tăios.

Una dintre Alese, o tânără palidă, mlădioasă, intră în încăpere cu paşi şovăitori şi imediat făcu o reverenţă atât de adâncă încât rochia ei albă, cu tivul în şapte culori, păru că lasă o baltă în jurul ei. După ochii ei mari, albaştri şi felul în care privea în podea, se molipsise de starea femeilor care tocmai plecaseră. Locul din care Aes Sedai plecau tremurând reprezenta un mare pericol pentru Alese.

M-maică, a s-sosit j-jupânul F-Fain. S-spune că-l p-poţi p-primi acum.

Aşa cum stătea ghemuită, tânăra începu să se clatine, gata să cadă de frică.

Atunci pofteşte-l înăuntru, fato, nu-l mai face să aştepte, mârâi Elaida care, dacă n-ar fi aşteptat omul acela afară, ar fi făcut-o cu ou şi cu oţet.

Furia pe care o ascundea de Alviarin nu voia să creadă că nu îndrăznea. S-o arate - simţi cum creşte în ea.

Şi, dacă nu ştii să vorbeşti cum trebuie, poate că bucătăria e un loc mai potrivit pentru tine decât anticamera Supremei Înscăunate. Ei? Ai de gând să faci ce ţi s-a spus sau nu? Mişcă-te, fato! Şi spune-i Mai-marii peste Novice că trebuie să te înveţe cum să îndeplineşti poruncile cu promptitudine!

Tânăra bâigui ceva cu un glas piţigăiat, care ar fi putut fi răspunsul corect, şi plecă glonţ.

Elaida se strădui să-şi ţină firea. Nu era treaba ei dacă Silviana, noua Mat-mare peste Novice, avea s-o zvânte în bătaie pe fata cu pricina sau doar să-i ţină o predică. Rareori avea de-a face cu novicele sau cu Alesele, doar dacă o inoportunau cu ceva, motiv pentru care nici nu se sinchisea de ele. Pe Alviarin voia s-o umilească, s-o vadă în genunchi.

Cât despre Fain, hm. Îşi bătu uşor buzele cu un deget. Un ins mărunţel, osos, cu nasul mare, care apăruse în Turn cu doar câteva zile în urmă, în nişte veşminte murdare, frumoase cândva, când arogant, când slugarnic, dorind o audienţă la Suprema Înscăunată. Cu excepţia celor care erau în slujba

Turnului, bărbaţii veneau acolo numai când erau la ananghie, dar nici unul nu dorea să se adreseze Supremei Înscăunate. Un smintit, poate, sau un nătărău; susţinea că e din Lugard, din Murandy, dar îşi schimba mereu accentul, uneori trecând de la unul la altul chiar în mijlocul aceleiaşi propoziţii. Şi totuşi, poate că-i era de vreun folos.

Alviarin continua să o privească, afişând o complezenţă glacială, doar licărul din ochi trădându-i interesul faţă de Fain. Chipul Elaidei se înăspri. Fu cât pe-aci să întindă mâna după *saidar,* jumătatea femeiască a Adevăratului Izvor, ca să-i arate care era locul ei faţă de Putere. Dar nu aşa trebuia să procedeze. Alviarin ar fi putut opune rezistenţă, riposta energică a unei ţărăncuţe într-un grajd nefiind metoda potrivită pentru Suprema Înscăunată de a se impune. Şi totuşi, Alviarin va învăţa să i se supună la fel ca toate celelalte. Pentru început, o va lăsa să-şi pună tot felul de întrebări despre jupânul Fain sau cum naiba îl chema.

* * *

Padan Fain îşi abătu gândurile de la tânăra Aleasă atât de panicată în timp ce păşea în încăperea de lucru a Supremei Înscăunate; era o bucăţică bună, genul lui, tipele care se vânzoleau de colo-colo, ca o pasăre pe care o prinzi în mână, acum însă trebuia să se concentreze asupra unor chestiuni mult mai importante. Frecându-şi mâinile, îşi înclină capul cât se cuvenea, cât să aducă a supunere, dar cele două femei care îl aşteptau nu dădură semne că i-ar percepe prezenţa acolo, continuând să se privească în ochi. Lui Fain mai că-i venea să întindă o mână ca să atingă tensiunea dintre ele. Tensiunea şi dezbinarea se împleteau prin toate colţurile Turnului. Într-un scop nobil, de altfel. Tensiunea putea fi atenuată, iar dezbinarea putea fi exploatată, după nevoie.

Fusese surprins să găsească tronul ocupat de Elaida. Mai bine decât se aşteptase. În multe privinţe, Elaida nu era la fel de dură, cel puţin aşa auzise el, ca femeia care purtase etola înaintea ei. Mat aspră, da, mai nemiloasă, dar şi mai fragilă. Mat greu de încovoiat, poate, dar mai uşor de frânt. În caz că se impunea aşa ceva. Cu toate acestea, o Aes Sedai, chiar şi o Supremă Înscăunată era totuna pentru el. Nişte ţicnite. Ţicnite

periculoase, e-adevărat, dar a căror naivitate îţi putea fi de folos.

În cele din urmă, cele două femei îşi dădură seama că se mai află cineva acolo, surpriza făcând-o pe Suprema Înscăunată să se încrunte uşor; Păstrătoarea Cronicilor rămase impasibilă.

— Poţi pleca acum, fiica mea, spuse Elaida pe un ton ferm, cu un accent uşor, dar sigur pe „acum".

A, desigur. Tensiunile, fisurile puterii. Fisurile în care se puteau planta seminţele. Fain fu cât pe-aci să scoată un chicot.

Alviarin ezită înainte de a schiţa o reverenţă. În timp ce părăsea încăperea cu fruntea sus, privirea îi poposi un moment asupra lui, inexpresivă dar deconcertantă. Fără să vrea, Fain se zgribuli, băgându-şi capul între umeri; buza de sus îi flutură într-o jumătate de rânjet. Preţ de o clipă, avu senzaţia că femeia ştia prea multe despre el, dar nu-şi dădu seama de ce. Faţa ei rece, ochii ei reci rămâneau neschimbaţi. Fain ar fi vrut să poată schimba toate astea. Teamă. Suferinţă. Implorare. Gândul aproape că-l făcu să râdă. N-avea nici un rost, desigur. Femeia nu ştia nimic. Răbdare, rezolva şi problema ei, îi schimba el privirea neschimbătoare.

În tezaurele Turnului existau nişte lucruri pentru care merita să ai răbdare. Cornul lui Valere se afla acolo, fabulosul Corn care-i scula din morţi pe eroi pentru Ultima Bătălie. Cele mai multe Aes Sedai nu aveau habar de asta, el însă ştia cum să obţină astfel de informaţii. Pumnalul era acolo. Îi simţea forţa chiar din locul în care stătea. Putea să şi arate unde e. Era al lui, parte din el, furat şi ascuns de aceste Aes Sedai. Recuperarea pumnalului ar compensa atât de mult pierderile suferite, nu era sigur cum va acţiona, dar era sigur că o va face. Pentru pierderea Aridholului. Era prea periculos să se întoarcă la Aridhol, doar ca să fie prins din nou. Se înfioră. Şi să stea închis atâta vreme. Asta nu.

Desigur, nimeni nu-i mai spunea Aridhol, ci Shadar Logoth. Locul Unde Aşteaptă Umbra. Un nume potrivit. Atât de multe lucruri se schimbaseră. Până şi el. Padan Fain. Mordeth. Ordeith. Uneori, nici el nu mai era sigur cum îl cheamă cu adevărat, cine e cu adevărat. Un lucru însă era sigur. Nu era ceea ce credeau ceilalţi. Cei care credeau că îl cunosc se înşelau amarnic. Se transformase. O forţă năprasnică, pe care n-o putea birui nici o putere. Ceilalţi vor afla asta, până la urmă.

Tresări când îşi dădu seama că Suprema Înscăunată spusese ceva. Căutând prin minte, îi găsi cuvintele.

„Da, Maică, haina mi se potriveşte foarte bine. “

Îşi trecu mâna peste catifeaua neagră ca să arate cât de mult îi plăcea, de parcă veşmintele ar fi contat.

„E o haină foarte bună. Mulţumesc mult, Maică. “

Era pregătit să suporte cât mai mult încercările ei de a-l face să se simtă în largul lui, gata să îngenuncheze şi să-i sărute inelul, de data aceasta însă femeia trecu direct la subiect.

Spune-mi mai multe despre Rand al'Thor, jupâne Fain. Fain îşi opri ochii asupra tabloului cu cei doi bărbaţi şi, în timp ce-l privea, îşi îndreptă spatele. Portretul lui al'Thor îi provoca aproape aceeaşi repulsie ca şi omul, îi făcea sângele să fiarbă de ură şi furie. Din pricina acelui tânăr trecuse prin chinuri inimaginabile, dincolo de durere, de care nu voia să-şi mai amintească. Din pricina lui al'Thor fusese distrus şi refăcut. Desigur, refacerea îi oferea posibilitatea de a se răzbuna, dar asta se înţelegea de la sine. Dorinţa de a-l distruge pe al'Thor le estompa pe toate celelalte.

Când se întoarse din nou spre Suprema Înscăunată şi îi înfruntă privirea, nu-şi dădu seama că atitudinea lui era la fel de autoritară ca şi a femeii.

- Rand al'Thor este viclean şi prefăcut, nu-l interesează decât propria putere.

„Femeie neghioabă. “

- Şi este mereu imprevizibil, continuă el.

„Dar dacă i-l punea pe al'Thor în palmă... “

E greu de strunit foarte greu, dar cred că se poate. Mai întâi trebuie să te agăţi de una dintre puţinele persoane în care are încredere... încheie el.

Dacă i-l dădea pe al'Thor, poate că o lăsa în viaţă când va fi să plece, chiar dacă era Aes Sedai.

* * *

Tolănit într-un fotoliu aurit, în cămaşă, cu un picior încălţat în cizmă peste braţul capitonat, Rahvin zâmbi când femeia din faţa lui repetă ce-i spusese. Ochii ei mari, căprui erau uşor împăienjeniţi. O femeie tânără, drăguţă, chiar şi în costumul

simplu, din lână de culoare gri, în care se deghizase, dar nu asta îl interesa pe el acum.

Nici măcar o adiere de vânt nu pătrundea prin ferestrele înalte ale încăperii. Femeia vorbea înainte, cu chipul scăldat de sudoare, în timp ce faţa îngustă a celuilalt bărbat prezent acolo se acoperea şi ea de broboane. În pofida hainei elegante, de mătase roşie, cu broderii aurite, bărbatul stătea ţeapăn ca un servitor, ceea ce într-un fel şi era, chiar dacă numai de bunăvoie, spre deosebire de femeie. Desigur, pe moment bărbatul era surd şi orb.

Rahvin manevra cu delicateţe firele Spiritului cu care îi învăluise pe cei doi. N-avea nici un rost să le facă rău unor servitori de preţ.

Bineînţeles că el nu asuda. Nu lăsa ca arşiţa obsedantă a verii să-l afecteze în vreun fel. Era un bărbat înalt, voinic, brunet şi chipeş, în ciuda firelor albe de la tâmple. Constrângerea îşi făcuse imediat efectul asupra acestei femei.

Se încruntă şi faţa i se schimonosi imediat. Aşa se întâmpla cu unii. Câţiva, foarte puţini, aveau atâta putere în ei încât mintea lor căuta, chiar fără ştiinţa lor, locuri în care să se ascundă. Ghinionul lui că avea nevoie de o asemenea persoană. Femeia putea fi manipulată, dar încerca să scape fără să ştie că nu avea nici o şansă. Până la urmă, se va descotorosi de ea, mai mult ca sigur; va trebui să hotărască dacă să o trimită înapoi sau să scape de ea pentru totdeauna. Ambele opţiuni erau periculoase. Nimic care să-i ameninţe viaţa, bineînţeles, dar el era un om precaut şi meticulos din fire. Micile pericole se agravau dacă erau ignorate, de aceea întotdeauna îşi alegea riscurile cu multă prudenţă. S-o ucidă sau s-o păstreze?

Când femeia se opri, se trezi şi el din reverie.

Când pleci de aici, nu-ţi vei aminti de vizita aceasta, îi spuse el. Iţi vei aminti numai de plimbarea obişnuită de dimineaţă.

Femeia înclină din cap, nerăbdătoare să-i facă pe plac, iar el înnodă uşor firele Spiritului ca să-i dispară din minte de îndată ce femeia ajungea în stradă. Exercitarea repetată a constrângerii înlesnea supunerea chiar şi atunci când nu funcţiona, deşi atunci când funcţiona exista pericolul de a fi detectată.

Apoi eliberă şi mintea lui Elegar. A seniorului Elegar. Un nobil mărunt, dar credincios legămintelor făcute. Elegar îşi linse

agitat buzele subţiri şi aruncă o privire femeii, apoi se lăsă pe un genunchi în faţa lui Rahvin. Iscoadele Celui întunecat aşa se numeau acum începuseră să înveţe cât de strict trebuia să-şi respecte legămintele acum că Rahvin şi ceilalţi erau liberi.

Scoate-o în stradă prin spate şi las-o acolo. Nu trebuie s-o vadă nimeni, zise Rahvin.

Voi face precum spui, Mărite Stăpâne, replică Elegar, înclinând din cap.

Ridicându-se, se retrase din faţa lui Rahvin, făcând mai multe plecăciuni şi trăgând-o pe femeie de mână. Ea îl urmă docilă, desigur, cu ochii la fel de înceţoşaţi. Elegar nu-i va pune întrebări. Era conştient că existau şi lucruri pe care nu trebuia să le ştie.

— Una dintre drăguţele tale? Spuse o voce de femeie în spatele lui, în timp ce uşa bogat ornamentată se închidea în urma lui Elegar. Aşa le împopoţonezi acum?

Apelând la *saidin,* se umplu de Putere, pata de pe jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor activând scutul de protecţie a legăturilor şi jurămintelor sale, legăturile cu ceea ce ştia că reprezintă o putere mai mare decât Lumina sau chiar decât Creatorul.

În mijlocul camerei, deasupra covorului roşu-auriu, apăru o poartă, o deschizătură spre altceva. Pentru o fracţiune de secundă, văzu o încăpere pe pereţii căreia atârnau mai multe tapiserii de mătase albă ca neaua, apoi camera dispăru lăsând în urmă o femeie, înveşmântată în alb şi încinsă cu un brâu din argint împletit. Atingerea uşoară pe care o simţi, ceva rece, fu singurul semn că femeia condusese Puterea. Înaltă şi zveltă, era la fel de frumoasă pe cât era el de chipeş, cu ochii negri ca două fântâni fără fund, cu părul împodobit cu stele şi semiluni de argint căzându-i pe umeri în valuri negre, desăvârşite. Văzând-o, cei mai mulţi bărbaţi ar fi simţit cum li se usucă gura de dorinţă.

Ce-ţi veni să apari aşa, ca din senin, Lanfear? Întrebă el tăios, nerenunţând la Putere, pregătit pentru cele mai neplăcute surprize. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, trimite un emisar, şi-am să hotărăsc când şi unde să ne întâlnim. Şi dacă ne întâlnim.

Lanfear îi oferi zâmbetul acela dulce şi perfid atât de cunoscut.

Întotdeauna ai fost un porc, Rahvin, dar rareori şi fraier. Femeia aceea este o Aes Sedai. Dacă i se va simţi lipsa? Trimiţi emisari ca să anunţe şi unde te afli?

— Crezi că poate folosi Puterea? Făcu el surâzând batjocoritor. Nu e îndeajuns de tare ca să poată fi lăsată afară fără paznic. Copilele lor neinstruite ajung Aes Sedai când jumătate din ce ştiu sunt trucuri pe care le-au învăţat singure, iar cu cealaltă jumătate de-abia reuşesc să te zgândăre.

— Ai fi la fel de sigur de tine dacă aceste copile neinstruite te-ar prinde într-un cerc de treisprezece?

Tonul rece, batjocoritor din vocea femeii îl străpunse ca un pumnal, dar reuşi să se stăpânească.

Întotdeauna îmi iau măsuri de precauţie, Lanfear. Departe de a fi una dintre „drăguţele “mele, după cum le numeşti tu, femeia asta e iscoada Turnului. Îmi spune exact ce vreau să ştiu, şi chiar cu nerăbdare. Femeile care îi slujesc pe Cei Numiţi din Turn mi-au spus exact unde s-o găsesc.

Nu era prea departe ziua în care lumea va renunţa la Rătăciţi şi va îngenunchea în faţa Celor Numiţi. Aşa suna promisiunea de demult.

De ce-ai venit, Lanfear? Doar nu ca să le ajuţi pe femeile lipsite de apărare.

Lanfear ridică din umeri.

Din partea mea, poţi să te joci cu ele oricât doreşti. Ospitalitatea ta, Rahvin, lasă de dorit, de aceea ai să mă ierţi dacă...

Un vas de argint se înălţă de pe o măsuţă de lângă patul lui Rahvin şi se înclină ca să toarne vin negru într-un pocal bătut cu aur. După ce vasul reveni la locul lui, pocalul pluti până la mâna lui Lanfear. Rahvin nu simţi decât acea atingere rece, abia perceptibilă, desigur, şi nu văzu firele întreţesându-se; ceea ce-i displăcuse întotdeauna. Faptul că nici ea nu vedea cum îşi împleteşte el firele era doar o mică redresare a balanţei.

De ce? Întrebă el din nou.

Lanfear sorbi liniştită şi apoi spuse:

Dat fiind că ne eviţi, câţiva dintre Cei Numiţi vor veni aici. Eu am venit prima ca să ştii că nu e vorba despre un atac.

Alţii? Ce intenţionaţi să faceţi? Ce nevoie am de planul altcuiva? Zise Rahvin, izbucnind într-un hohot de râs. Deci nu e vorba despre un atac. Tu, dacă nu mă-nşel, n-ai atacat niciodată

pe faţă. Poate nu ca Moghedien, deşi ai preferat flancurile şi spatele. De data asta am să mă încred în tine, ca să aud ce ai de zis. Atâta timp cât te am sub ochi.

Cine avea încredere în Lanfear merita cuţitul cu care se putea trezi în spate. Nu că femeia ar fi fost mai puţin periculoasă dacă stăteai cu ochii pe ea; firea ei era cel puţin imprevizibilă.

— Cine mai este implicat?

De data aceasta, avertismentul deveni mai clar - era opera bărbaţilor - când se deschise o altă poartă, spre mai multe arcade de marmură care, la rândul lor, dădeau spre balcoane mari, de piatră, iar nişte pescăruşi se roteau şi ţipau pe un cer albastru, fără nori. În cele din urmă, pe poartă păşi un bărbat, totul dispărând în urma lui.

Sammael era un tip îndesat, masiv şi dădea impresia că e mai mare decât era cu adevărat, agitat şi cu pasul iute. Cu ochii albaştri şi părul blond, cu o barbă pătrată, bine întreţinută, n-ar fi arătat deloc rău dacă n-ar fi avut o cicatrice oblică, de parcă un vătrai încins i-ar fi fost lipit de faţă de la frunte până la gură. Ar fi putut scăpa de ea imediat, la vremea când fusese făcută, dar preferase să o lase aşa.

Legat de *saidin* la fel de strâns ca şi Rahvin - pe care acum îl simţea, vag —, Sammael îl privi precaut.

— Mă aşteptam la slujnice şi dansatoare, Rahvin. Te-ai săturat de distracţia ta preferată după atâţia ani?

Lanfear chicoti cu buzele pe pocalul cu vin.

A pomenit cineva de distracţie?

Rahvin nu observase deschiderea unei a treia porţi spre o încăpere enormă, plină de bazine şi coloane canelate, de acrobaţi aproape dezbrăcaţi şi servitoare cu veşminte şi mai puţine pe ele. Ciudat, un bătrân uscăţiv, într-o haină boţită, şedea trist printre acrobaţi. Două servitoare acoperite de un văl străveziu, un bărbat musculos care purta o tavă de aur şi o femeie frumoasă, voluptuoasă, care turna vin, grăbită, dintr-o carafă de cristal într-un pocal de pe tavă, îl urmară pe Sammael şi apoi poarta dispăru.

Dacă n-ar fi fost alături de Lanfear, Graendal ar fi trecut drept o femeie de o frumuseţe răpitoare, cu forme generoase şi tocmai coaptă. Purta o robă de mătase verde, cu un decolteu adânc. Un rubin de mărimea unui ou de găină i se odihnea între

sâni şi o diademă incrustată cu mai multe rubine îi împodobea părul lung, de culoarea soarelui. Lângă Lanfear însă părea doar o femeie durdulie, care îl avea pe vino-ncoa'.

Surâsul ei amuzat nu lăsa să se vadă dacă inevitabila comparaţie o deranja sau nu.

Brăţările aurite îi zăngăniră când făcu un semn în spate cu mâna plină de inele; servitoarea îi dădu repede pocalul cu un zâmbet mieros care fu imitat de Sammael.

Graendal nu băgă de seamă.

— Aşadar, aproape jumătate din Cei Numiţi care au supravieţuit adunaţi la un loc. Şi nici unul nu încearcă să-l omoare pe celălalt. Cine s-ar fi aşteptat la aşa ceva înainte de întoarcerea Marelui Stăpân al întunericului? Ce-i drept, o vreme Ishamael a reuşit să ne oprească din a ne lua unul altuia beregata, asta însă...

Întotdeauna îţi dai drumul la gură aşa în faţa servitorilor? Întrebă Sammael făcând o grimasă.

Graendal clipi de câteva ori şi le aruncă o privire celor doi servitori de parcă ar fi uitat de ei.

Servitorii mei ştiu să-şi ţină gura. Mă venerează. Am dreptate?

Cei doi căzură în genunchi, întrecându-se în a-şi declara dragostea nemărginită faţă de ea. Ceea ce era adevărat; chiar o iubeau din toată inima. Acum. O clipă mai târziu, Graendal se încruntă puţin, iar servitorii îngheţară, cu gura căscată, fără să-şi mai termine vorba.

— Dacă-i laşi, o ţin aşa o veşnicie. Sper totuşi că nu te deranjează.

Rahvin clătină din cap, întrebându-se cine sunt sau cine au fost. Frumuseţea fizică nu era îndeajuns pentru servitorii lui Graendal; aveau nevoie şi de putere sau de influenţă. Un fost senior pe post de valet, o domniţă care să-i pregătească baia; asta-i plăcea lui Graendal. Dar una era să nu-ţi refuzi nici o plăcere şi alta să fii risipitor, cazul lui Graendal. Manipulaţi cum se cuvine, aceşti doi servitori s-ar fi dovedit utili, dar nivelul de constrângere aplicat de Graendal îi reducea la un simplu rol decorativ. Femeia nu avea deloc rafinament.

— Să mă aştept şi la altceva, Lanfear? Mormăi Rahvin. L-ai convins pe Demandred să nu mai creadă că este totul, mai puţin moştenitorul Marelui Stăpân?

— Mă îndoiesc că este atât de îngâmfat ca să creadă asta, replică Lanfear cu o voce dulce. A văzut unde a ajuns Ishamael cu asta. Şi aici e problema. O problemă semnalată de Graendal. Cândva, eram treisprezece, nemuritori. Acum patru sunt morţi, iar unul ne-a trădat. Noi, cei patru, suntem cei care ne întâlnim astăzi aici, şi e destul.

— Eşti sigură că Asmodean a trecut de partea noastră? Întrebă Sammael. Până acum n-a riscat nimic. Cum de s-a încumetat să îmbrăţişeze o cauză pierdută?

Lanfear schiţă un zâmbet amuzat.

A întins o cursă despre care credea că va face din el conducătorul nostru. Dar când acţiunea lui s-a dovedit sortită eşecului, şi-a dat seama că nu mai are de ales.

Şi bănuiesc că nici nu a prea stat pe gânduri, remarcă Sammael, cicatricea făcându-i rânjetul şi mai sarcastic. Dacă erai atât de aproape de el ca să ştii ce pune la cale, de ce l-ai lăsat în viaţă? Îl puteai ucide fără ca măcar să-şi dea seama.

Nu sunt la fel de înclinată să ucid precum eşti tu. Decizia lui e bătută în cuie, n-are cum să mai revină asupra ei, în plus cred că putem profita de pe urma lui. Şi, ca să te fac să mă înţelegi mai bine, n-am vrut să lansez un atac frontal asupra forţelor superioare.

E chiar atât de puternic? Întrebă Rahvin calm. Acest Rand al'Thor. Te-ar fi putut dovedi, dacă ai fi fost faţă în faţă cu el?

Nu că el însuşi n-ar fi putut s-o facă, dacă i se ivea ocazia, sau Sammael, deşi Graendal mai curând s-ar fi unit cu Lanfear dacă el sau Sammael ar fi încercat ceva acum. De altfel, ambele femei erau probabil pline ochi de Putere în acel moment, gata să lovească la cea mai mică încercare de atac din partea vreunuia dintre bărbaţi. Sau din partea celeilalte. Dar băiatul ăsta de la ţară. Un biet păstor neinstruit. Dacă nu cumva Asmodean încerca să-l înveţe ceva.

— El este Lews Therin Telamon renăscut, Lanfear spuse la fel de suav. Lews Therin era la fel de puternic ca toţi ceilalţi.

Sammael îşi frecă absent cicatricea de pe faţă; Lews Therin era cel care i-o făcuse. Cu trei mii de ani în urmă, cu mult înainte de Frângerea Lumii, înainte ca Marele Stăpân să fie închis, cu mult înainte, Sammael însă nu putea uita.

Ei, putem să discutăm şi noi problema pentru care ne-am adunat aici? Interveni Graendal.

Rahvin tresări, neplăcut surprins. Cei doi servitori stăteau la fel de nemişcaţi sau îngheţaseră din nou. Sammael mormăi ceva în barbă.

Dacă acest Rand al'Thor este într-adevăr Lews Therin Telamon renăscut - continuă Graendal, urcând în spatele bărbatului care se lăsă în patru labe —, sunt surprinsă că n-ai încercat să i te strecori în pat, Lanfear. Sau ar fi prea uşor? Din câte îmi amintesc eu, Lews Therin a fost cel care te-a dus de nas, şi nu invers. El te-a pus cu botul pe labe. El te-a pus să faci sluj, ca să spun aşa.

Graendal aşeză pocalul cu vin pe tava ţinută cu mâna întinsă de femeia îngenuncheată, opacă la tot ce se întâmpla înjur.

Erai atât de obsedată de el încât te-ai fi lungit la picioarele lui dacă ţi-ar fi poruncit „culcat “.

Ochii negri ai lui Lanfear străluciră o clipă, dar femeia reuşi să se stăpânească.

O fi el Lews Therin renăscut, dar nu e însuşi Lews Therin.

De unde ştii? Întrebă Graendal, zâmbind de parcă totul ar fi fost o glumă. Aşa cum mulţi cred, s-ar putea ca toţi să ne naştem şi să renaştem pe măsură ce Roata se învârteşte, dar eu una n-am citit despre aşa ceva. Un om anume, renăscut după o profeţie. Cine ştie ce-ar putea fi?

Lanfear surâse batjocoritor.

L-am observat îndeaproape. E chiar păstorul pe care-l întruchipează, poate chiar mai naiv decât pare, zise ea şi dispreţul facu loc seriozităţii. Acum însă îl are de partea lui pe Asmodean, oricât de slab ar fi acesta ca aliat. Şi înainte de Asmodean, patru dintre Cei Numiţi au murit în confruntarea cu el.

Lasă-l să se risipească în nimicuri, zise Sammael cu asprime.

Împleti firele de Aer că să-şi tragă un fotoliu şi să se tolănească în el, întinzându-şi picioarele în cizme incrustate la glezne şi lăsându-şi braţul peste spătarul ornamentat. Cel care credea că Sammael se relaxa acum era un mare naiv; lui Sammael întotdeauna îi plăcuse să-şi facă duşmanii să creadă că-l puteau lua prin surprindere.

Mai multe pentru noi, ceilalţi, în Ziua întoarcerii. Sau crezi că ar putea câştiga Tarmon Gai'donul, Lanfear? Chiar dacă-l păcăleşte pe Asmodean să-l ajute, de data asta nu-i mai are pe

Cei O Sută de Tovarăşi. Cu sau fără Asmodean, Marele Stăpân îl va strivi ca pe o muscă.

Privirea pe care i-o aruncă Lanfear era încărcată de dispreţ.

Câţi dintre noi vor mai fi în viaţă când Marele Stăpân va fi, în sfârşit, eliberat? Patru s-au dus deja. Tu vei fi următorul pe lista lui, Sammael? Poate îţi convine. Ai scăpa de cicatrice dacă l-ai învinge. A, era să uit. De câte ori te-ai aflat faţă în faţă cu el în Războiul Puterii? Ai câştigat vreodată? Eu una nu-mi aduc aminte.

Lanfear trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă atacul asupra lui Graendal.

Sau poate vei fi tu. Nu ştiu din ce motiv nu-i place să facă rău femeilor, tu însă nu vei avea parte nici măcar de opţiunea lui Asmodean. Tu n-ai cum să-l înveţi ceva, şi-o piatră ştie mai multe decât tine. Doar dacă se hotărăşte să te ţină pe lângă el, ca pe un animal de companie. Ceea ce ar fi o mare schimbare pentru tine, nu crezi? În loc să hotărăşti care dintre drăguţele tale se pricepe să-ţi împlinească toate poftele, ai putea să înveţi tu cum să împlineşti poftele cuiva.

Graendal se schimonosi la faţă, iar Rahvin se pregăti să se apere de toate obiectele pe care femeile ar fi putut să le arunce una asupra celeilalte, şi chiar să recurgă la Topirea-n văzduh la cel mai mic semn. Apoi, simţi cum Sammael adună Puterea, simţi diferenţa Sammael o numea obţinerea unui avantaj tactic şi se aplecă să-l apuce de braţ. Sammael îi dădu peste mână furios, dar momentul critic trecuse deja. Cele două femei se uitau la ei acum, nu una la alta. Nici una nu ştia ce era să se întâmple, însă era clar că ceva se întâmplase între Rahvin şi Sammael, bănuiala citindu-li-se în ochi.

— Vreau să aud ce are de spus Lanfear.

Rahvin nu-l privi pe Sammael, dar cuvintele îi erau adresate acestuia.

Trebuie să fie şi altceva decât încercarea prostească de a ne băga în sperieţi.

Sammael făcu un semn din cap care aducea a aprobare sau doar a nemulţumire. Din două una.

— Aşa e, trebuie să fie, deşi o mică sperietură nu strică, zise Lanfear, cu ochii ei negri la fel de neîncrezători, dar cu o voce limpede ca apa de izvor. Ishamael a încercat să-l controleze, însă fără folos, a încercat să-l omoare, însă fără folos, acelaşi

Ishamael a încercat să-l intimideze şi să-l sperie, dar Rand al'Thor este imun la aşa ceva.

Ishamael era cât pe ce să-şi piardă minţile, parcă nu mai era om, mormăi Sammael.

Asta suntem noi? Întrebă Graendal arcuindu-şi o sprânceană. Nişte bieţi oameni? Nu, suntem mai mult de-atât. Uite aici un om.

Graendal îşi trecu un deget peste obrazul femeii îngenuncheate lângă ea.

— Va trebui să inventăm un alt cuvânt care să arate ce suntem.

Indiferent de ce suntem, putem reuşi acolo unde Ishamael a eşuat, spuse Lanfear, aplecându-se uşor înainte.

Lanfear rareori îşi exterioriza încordarea. De ce tocmai acum?

De ce numai noi patru? Întrebă Rahvin.

De ce trebuia să aştepte ceilalţi?

De ce mai mulţi? Veni replica lui Lanfear. Dacă îl putem face pe Dragonul Renăscut să îngenuncheze în faţa Marelui Stăpân în Ziua întoarcerii, de ce să împărţim onoarea şi răsplata cu alţii? Şi poate că se va obişnui - cum ai spus, Sammael? — Să se risipească în nimicuri.

Era genul de răspuns pe care Rahvin îl putea înţelege. Nu că ar fi avut încredere în ea sau în ceilalţi, dar ştia ce înseamnă ambiţia. Cei Numiţi uneltiseră pentru câştigarea puterii până în ziua în care Lews Therin îi aruncase în temniţa Marelui Stăpân şi o luaseră de la capăt în ziua în care fuseseră eliberaţi. Acum trebuia să se asigure că planul lui Lanfear nu-i afecta propriile planuri.

— Continuă, îi zise el.

Mai întâi de toate, altcineva trebuie să încerce să-l controleze. Poate chiar să-l ucidă. Cred că Moghedien sau Demandred ar fi cei mai potriviţi. Moghedien întotdeauna a încercat să acţioneze din umbră, iar Demandred întotdeauna l-a urât pe Lews Therin.

Sammael zâmbi sau poate se strâmbă, ura lui însă pălea pe lângă cea a lui Demandred, deşi era în slujba unei cauze mai bune.

De unde ştii că n-ar fi mai potrivită una dintre noi? Întrebă Graendal volubilă.

Zâmbetul lui Lanfear dezvălui tot atâţia dinţi ca şi zâmbetul celeilalte femei, şi aceeaşi răceală.

— Fiindcă voi trei preferaţi să vă izolaţi şi să vă conservaţi puterea, în timp ce ceilalţi încearcă să se omoare între ei. Mai sunt şi alte motive. V-am spus să staţi cu ochii pe Rand al'Thor.

Era adevărat ce spusese despre ei. Rahvin prefera diplomaţia şi manipularea conflictului deschis, deşi la nevoie nu se dădea în lături de la aşa ceva. Sammael preferase întotdeauna oştirile şi cucerirea; nu s-ar fi apropiat de Lews Therin, chiar dacă acesta renăscuse ca păstor, până când n-ar fi fost sigur de victorie. Şi Graendal era adepta cuceririi, deşi metodele ei nu presupuneau prezenţa oştenilor; având mereu grijă de jucăriile ei, făcea pasul numai dacă ştia că nu calcă greşit. Pe faţă, desigur, cum procedau Cei Numiţi, dar neriscând ca pasul să fie prea lung.

— Ştiţi doar că pot fi cu ochii pe el fără să mă vadă, voi însă trebuie să vă feriţi ca să nu bage de seamă, continuă Lanfear. Trebuie să-l aducem înapoi...

Graendal se aplecă înainte, interesată, iar Sammael începu să dea din cap, aprobând-o pe Lanfear. Rahvin nu spuse nimic. Poate că planul era bun. Dacă nu era... Dacă nu era, avea deja în minte câteva modalităţi de a hotărî mersul evenimentelor în avantajul lui. Oricum, existau şanse ca lucrurile să iasă aşa cum voia el.

CAPITOLUL 1

Suflând în scântei

Roata Timpului se învârteşte, Vârstele vin şi se duc, lăsând în urmă amintiri care devin legende. Legenda trece încet în mit, dar până şi mitul e uitat când revine Vârsta care l-a creat. Într-o anume Vârstă, numită de unii A Treia Vârstă, o Vârstă care va să vină, o Vârstă trecută de mult, un vânt se iscă în marea pădure numită Braem. Vântul nu era începutul, întoarcerea Roţii Timpului nu are nici început, nici sfârşit. Acesta însă era *un* început.

Bătea spre miazăzi şi răsărit, uscat, sub un soare de aur topit. Nu mai plouase de săptămâni întregi peste ţinut, iar arşiţa de vară târzie se înteţea pe zi ce trece. Frunzele maronii apărute prea devreme împestriţau unii copaci în vreme ce pietrele golaşe se coceau la soare în albiile pâraielor secate. Într-un loc deschis, de unde iarba dispăruse şi doar tufişurile subţiri şi veştejite mai ţineau solul cu rădăcinile lor, vântul începu să descopere pietre demult îngropate. Erau tocite, mâncate de vreme şi ochii omului n-ar fi recunoscut în ele rămăşiţele unui oraş amintit în poveşti, dar altfel uitat de toată lumea.

Sate împrăştiate apăreau înainte ca vântul să treacă hotarul Andorului, ca şi ogoare pe care ţărani cu feţele îngrijorate de-abia reuşeau să le brăzdeze. Pădurea se împuţinase de mult, doar desişuri ici şi colo. Acum vântul mătura uliţa pustie a unui sat pe nume Izvoarele Kore. Izvoarele îşi împuţinaseră apa în vara aceasta. Câţiva câini răsuflau din greu în zăduful amiezii, doi băieţi goi până la brâu alergau de colo-colo, dând cu băţul într-o băşică umplută cu câlţi. Nici o altă mişcare, doar vântul şi praful, şi firma care scârţâia deasupra intrării în han, din cărămidă roşie şi cu acoperişul din stuf, ca orice altă casă de-a lungul uliţei. Cu două nivele, era cea mai înaltă şi mai mare clădire din Izvoarele Kore, un sat curat, bine îngrijit. Caii înşeuaţi, priponiţi în faţa hanului, de-abia dădeau din coadă. Firma de lemn a hanului vestea Dreptatea Bunei Regine.

Clipind din cauza prafului, Min îşi lipi un ochi de crăpătura din peretele zgrunţuros al şopronului. Vedea umărul celui care păzea uşa şopronului, atenţia îi era însă atrasă de han. Parcă ar fi vrut ca numele acestuia să nu fie atât de potrivit. Judecătorul lor, seniorul din partea locului, se pare că sosise de ceva vreme, dar ea pierduse momentul. Fară îndoială că acum asculta acuzaţiile aduse de fermier; Admer Nem împreună cu fraţii, verii şi soţiile lor păreau că preferă ca vinovatul să fie spânzurat pe loc, înainte ca un membru al suitei seniorului să treacă din întâmplare pe acolo. Se întrebă care era pedeapsa aici pentru incendierea unui hambar, cu tot cu vacile de lapte. Fără intenţie, desigur, dar Min nu credea că asta conta prea mult când era vorba de încălcarea proprietăţii.

Logain dispăruse în agitaţia care se crease, abandonându-i arde-l-ar focul, şi Min nu ştia dacă trebuia să fie mulţumită sau nu. El îl pusese la pământ pe Nem când acesta îi descoperise cu puţin înainte de ivirea zorilor, făcând ca felinarul să-i zboare în căpiţa de paie. Vina era a lui, dacă era vorba de aşa ceva. Numai că uneori îl lua gura pe dinainte. Poate era mai bine că fugise.

Întorcându-se ca să se lipească din nou de perete, îşi şterse sudoarea de pe frunte, deşi o clipă mai târziu aceasta i se umplu din nou de broboane. În şopron era o căldură înăbuşitoare, dar pe cele două însoţitoare ale ei nu părea să le deranjeze. Siuan şedea întinsă pe spate într-o rochie de călărie din lână închisă la culoare, ca şi rochia lui Min, şi privea spre tavanul şopronului,

atingându-şi din când în când bărbia cu un pai. Leane, cu pielea arămie, mlădioasă şi aproape cât bărbaţii de înaltă, şedea picior peste picior în cămaşa de culoare deschisă, dregându-şi rochia cu ac şi aţă. Li se dăduse voie să-şi păstreze desagii, după ce fuseseră căutate de săbii, securi sau alte arme care le-ar fi putut ajuta să scape de-acolo.

Care-i pedeapsa pentru incendierea unui hambar în Andor? Întrebă Min.

Dacă avem noroc, lovituri cu cureaua în piaţa satului. Dacă n-avem noroc, lovituri cu biciul.

Aoleu! Făcu Min. Asta numeşti tu noroc?

Siuan se întoarse pe-o parte şi se sprijini în cot. Era o femeie voinică, nu frumoasă, dar arătoasă, şi părea mai mare decât Min cu doar câţiva ani. Ochii ei albaştri, pătrunzători erau însă prea autoritari pentru o tânără care aştepta să fie judecată într-un şopron dintr-un sat uitat de lume. Uneori, Siuan îşi pierdea controlul la fel de mult ca şi Logain; poate şi mai rău.

— O bătaie cu cureaua e o bătaie cu cureaua, o încasăm şi ne vedem de drum, zise ea pe un ton care nu admitea nici un fel de replică. Ia mai puţin timp decât orice altă pedeapsă. Mult mai puţin decât moartea prin spânzurare, bunăoară. Deşi nu cred că se va ajunge acolo, dacă mai ţin minte câte ceva din legile Andorului.

Min scoase un hohot de râs răguşit; cealaltă alternativă era plânsul.

— Timp? După cum merg lucrurile, nu ne-a mai rămas decât timpul. Pun rămăşag că am trecut prin toate satele de aici şi până în Tar Valon, dar n-am aflat. Nici un semn, nici o şoaptă. Eu una nu cred că e vorba de o întrunire. Iar de acum trebuie să mergem pe jos. Din câte am auzit, Logain a luat caii cu el. Pe jos şi încuiate într-un şopron, aşteptând numai Lumina ştie ce!

Ai grijă cum vorbeşti, şuieră Siuan, aruncând o privire cu înţeles spre uşa rudimentară în faţa căreia trona paznicul. Limba slobodă te poate prinde în năvod, lăsând peştele pe dinafară.

Min se strâmbă, în parte fiindcă se săturase de zicalele ei pescăreşti din Tairen, în parte fiindcă Siuan avea dreptate. Până acum reuşiseră să preîntâmpine veştile neplăcute teribile era un cuvânt mai potrivit - unele veşti însă păreau să le-o ia înainte cu cel puţin o sută de mile pe zi. Siuan călătorea sub numele de Mara, Leane sub numele de Amaena, iar Logain îşi luase numele

de Dalyn, după ce Siuan îl convinsese că Guaire suna ca naiba. Min încă mai credea că nimeni nu-i va recunoaşte propriul nume, dar Siuan insistase să-i spună Serenla. Nici măcar Logain nu le ştia numele adevărate.

Necazul era că Siuan nu voia să cedeze. Săptămâni întregi Fără nici un rezultat, şi acum asta; pe de altă parte, ori de câte ori spuneau că ar fi bine să treacă prin Tear, ceea ce părea logic, Siuan se înfuria atât de tare încât îl băga în sperieţi până şi pe Logain. Cu cât căutau mai mult ceea ce voia Siuan, fără a găsi nimic, cu atât mai greu îi venea femeii să se stăpânească. *Nu că ar fi fost foarte stăpânită şi înainte.* Min însă era destul de înţeleaptă ca să-şi ţină observaţiile pentru ea.

În cele din urmă, Leane termină de cârpit rochia şi şi-o trase pe cap, ducându-şi braţele la spate ca să-şi încheie nasturii. Min nu înţelegea de ce se obosise pentru atâta lucru; ea una nu suporta lucrul de mână. Decolteul era mai adânc acum, dezvelind o parte din sânii lui Leane, iar rochia îi stătea mai strâns acolo şi poate în jurul şoldurilor. Dar ce mai conta aici? Nimeni nu avea s-o invite la dans în şopronul ăsta în care te coceai de căldură.

Scociorând prin desagii lui Min, Leane scoase o cutie de lemn plină cu vopseluri, pudre şi alte cele pe care Laras i le dăduse cu forţa lui Min înainte de plecare. Min tot se ţinuse să le arunce, dar până acum nu apucase să o facă. În capacul prins cu o balama era o oglinjoară, şi Leane începu să-şi cureţe faţa cu o pensulă din blană de iepure. Până deunăzi, cutia aceea n-o atrăsese în nici un fel. Acum părea enervată că nu găsea decât o perie de păr din lemn negru şi un pieptene mic din fildeş. Chiar mormăi ceva despre imposibilitatea încălzirii cleştelui de ondulat părul! Părul ei negru crescuse peste măsură de când porniseră la drum, dar încă nu-i ajungea până la umeri.

După ce o privi câteva clipe, Min întrebă:

Ce-ai de gând să faci, Le Amaena?

Min evită să se uite spre Siuan. De regulă, *ştia* să-şi ţină gura; doar că acum, din cauza căldurii sufocante şi a judecăţii care se apropia, simţea că plesneşte dacă nu spune ceva. Spânzurătoarea sau bătaia cu cureaua în public. Ce mai alternative!

— Te-ai hotărât s-o faci pe cocheta?

Întrebarea voia să sune a glumă Leane era întruchiparea seriozităţii şi a eficienţei ceva care să mai înveselească atmosfera, Leane însă o surprinse cu răspunsul ei.

Da, zise Leane iute, privind cu ochii mari în oglindă în timp ce-şi aranja genele. Şi dacă reuşesc să cochetez cu bărbatul potrivit, poate că nu va mai trebui să ne facem griji în privinţa pedepsei. Sau cel puţin ne vom alege cu una mai uşoară.

Văzând-o cum îşi duce mâna la faţă ca să şi-o şteargă din nou, Min rămase cu gura căscată - de parcă bufniţa ar fi anunţat că vrea să se preschimbe în colibri. - Siuan însă se proţăpi în faţa lui Leane şi o întrebă scurt:

Ce-ţi veni?

Dacă Siuan şi-ar fi îndreptat privirea asupra ei, Min ar fi mărturisit fapte de mult uitate. Când Siuan se concentra astfel asupra ta, te trezeai făcând o plecăciune şi îndeplinind porunca imediat, înainte de a-ţi da seama ce şi cum. Până şi Logain reacţiona aşa, de cele mai multe ori. În afară de plecăciune.

Leane îşi mângâie calmă pometţii cu o perie minusculă şi examină rezultatul în oglindă. Îi întoarse privirea lui Siuan, dar, fără să ţină cont de ce văzuse, replică pe acelaşi ton hotărât pe care-l folosea mereu:

Ştii, mama făcea negoţ, mai ales cu blănuri şi cherestea. Odată am văzut cum îl zăpăceşte pe un senior saldaean până l-a făcut să-i dea producţia de cherestea pe un an întreg la jumătate din preţul pe care îl ceruse. Cred că omul şi-a dat seama de ce se întâmplase de-abia când a ajuns acasă. Dacă şi-a dat seama şi atunci. Mat târziu, i-a trimis mamei o brăţară din filinit. Despre domane nu-i adevărat absolut tot ce se spune - că sunt mărginite şi încrezute, mai facem şi lucruri cu care ne mândrim. Mama şi mătuşile mele m-au învăţat tot ce ştiu, alături de surorile şi verişoarele mele, desigur.

Privindu-se cum arată, clătină din cap, apoi oftă şi începu să se aranjeze din nou.

Dar, din păcate, acum sunt la fel de înaltă pe cât eram când mi-am sărbătorit cea de-a paisprezecea onomastică. Numai oase, ca un mânz care a crescut prea repede. Şi la scurtă vreme după ce am învăţat să merg fără să mă împiedic la fiecare pas, am aflat (aici Leane trase adânc aer în piept), am aflat că viaţa mea nu va fi cea de negustoreasă. Şi acum s-a dus şi ea. A cam

sosit timpul să mă folosesc de ceea ce am învăţat cu atâţia ani în urmă. În condiţiile astea, cred că e momentul cel mai potrivit.

Siuan o studie o clipă, cu şiretenie.

Nu ăsta-i motivul real. Nu în totalitate. Hai, spune-ne tot.

Aruncând o perie în cutie, Leane izbucni furioasă.

— Motivul real? Nu ştiu care-i motivul real. Ştiu doar că am nevoie de ceva ca să înlocuiesc... ce s-a pierdut. Chiar tu mi-ai spus că aceasta e singura speranţă de supravieţuire. Răzbunarea nu mi-e de-ajuns. Ştiu că ceea ce faci tu e necesar şi poate just, dar Lumina mi-e martoră, nici asta nu mi-e de-ajuns; nu mă pot implica la fel de mult. Poate e prea târziu pentru mine. Voi rămâne alături de tine, dar asta nu mi-e de-ajuns.

Furia îi dispăru treptat, în timp ce punea capacul la cutii şi sticluţe şi le vâra pe toate la loc, deşi cu mai multă forţă decât era nevoie. Răspândea un parfum de trandafir, abia perceptibil.

Îmi dau seama că a cocheta nu-mi poate umple golul din suflet, dar e de-ajuns ca să-mi ocupe câteva clipe. Faptul că sunt ceea ce a trebuit să fiu e suficient. Pur şi simplu nu ştiu. Asta nu-i ceva nou; întotdeauna mi-am dorit să fiu ca mama şi mătuşile mele, am visat cu ochii deschişi după ce m-am făcut mare.

Leane deveni gânditoare, ultimele lucruri intrând în cutie cu mai multă blândeţe.

— Cred că întotdeauna am simţit că joc rolul altcuiva, că am purtat o mască până a devenit o a doua natură. Trebuia să fac şi lucruri mai serioase, mai serioase decât negoţul şi, până să-mi dau seama că aş fi putut-o lua pe alt drum, masca mi s-a lipit atât de tare, încât n-am mai putut s-o scot. Dar acum *am terminat-o* cu asta şi masca, în sfârşit, mi se dezlipeşte de faţă. Mă gândisem să încep cu Logain, acum o săptămână, ca exerciţiu. Dar mi-am pierdut îndemânarea şi cred că Logain e genul de bărbat care ar putea auzi mai multe promisiuni decât poţi face şi s-ar aştepta să le îndeplineşti. Pe buzele lui Leane înflori un surâs. Mama îmi spunea mereu că, dacă se va întâmpla aşa ceva, înseamnă că nu am gândit deloc bine; dacă nu e nici o cale de întoarcere, trebuie să renunţ la orice dram de demnitate şi să fug sau să plătesc preţul cuvenit şi să consider că totul a fost o lecţie de viaţă. Surâsul deveni poznaş. Mătuşa

Resara spunea că, dacă plăteşti preţul cuvenit, trebuie să te şi bucuri.

Min nu găsi de cuviinţă decât să clatine din cap. Leane părea să fie o altă femeie. Să vorbească aşa despre...! Chiar dacă o auzise cu urechile ei, tot nu-i venea să creadă. Dar, dacă se uita mai bine, Leane chiar arăta altfel. În ciuda gătelii ei, nu-i vedea nici urmă de fard sau pudră pe faţă, doar buzele păreau mai pline, pomeţii mai înalţi, ochii mai mari. Leane era oricând o femeie mai mult decât drăguţă, acum însă frumuseţea ei era de cinci ori mai mare.

Siuan însă nu terminase tot ce avea de zis.

Dar dacă seniorul acestui loc seamănă cu Logain? Întrebă ea cu o voce catifelată. Ce te faci atunci?

Leane se îndreptă de spate şi înghiţi în sec înainte de a răspunde imperturbabil:

Dată fiind situaţia, ce altă variantă crezi că am?

Nici una nu clipi, iar momentul de linişte se prelungi.

Înainte ca Siuan să răspundă dacă asta îi era intenţia, Min ar fi dat orice ca să audă ce are de spus lanţul şi încuietoarea zăngăniră de partea cealaltă a uşii.

Celelalte două femei se ridicară încet în picioare, luându-şi desagii, gata de orice, Min însă tresări, regretând că nu are cuţitul la ea. „Ce dorinţă prostească, gândi ea. Asta m-ar vârî şi mai tare în bucluc. Doar nu sunt cine ştie ce erou de poveste. Chiar dacă aş sări asupra paznicului... “

Uşa se deschise şi în pragul ei apăru un bărbat într-un veston lung de piele pe deasupra cămăşii. Nu era deloc tipul care putea fi atacat de o femeie, chiar şi înarmată cu un cuţit. Sau chiar cu o secure. Lat în umeri erau cuvintele care i se potriveau cel mai bine, şi îndesat. Cele câteva fire de păr de pe cap erau mai mult albe, dar insul părea tare ca un butuc de stejar bătrân.

Fetelor, a sosit vremea să apăreţi în faţa seniorului, zise el cu voce aspră. Mergeţi pe picioarele voastre sau trebuie să vă tragem ca pe nişte saci de grâne? Oricum trebuie să ieşiţi de aici, dar aş prefera să nu vă car în spate pe căldura asta.

Uitându-se pe lângă el, Min văzu alţi doi bărbaţi în aşteptare, cărunţi, dar la fel de aspri, chiar dacă nu la fel de trupeşi.

Mergem pe picioarele noastre, spuse Siuan sec.

Foarte bine. Atunci mişcaţi-vă. Mat cu inimă. Seniorului Gareth nu-i place să aştepte.

Chiar dacă promiseseră să meargă de bunăvoie, fiecare bărbat înşfacă de braţ pe câte una dintre ele şi porniră la drum pe uliţa prăfuită. Mâna bărbatului cu chelie strângea braţul lui Min ca o cătuşă. „N-am cum să fug “, gândi ea cu amărăciune. Se gândi să-l lovească în glezna acoperită de cizmă ca să vadă dacă o mai slăbeşte din strânsoare, dar insul arăta atât de solid încât îşi dădu seama că nu se putea alege decât cu o durere de picior şi cu perspectiva de a fi târâtă pe jos tot restul drumului.

Leane părea căzută pe gânduri; schiţa câteva gesturi cu mâna liberă, iar buzele i se mişcau în tăcere de parcă ar fi repetat ce voia să spună, apoi clătina din cap şi o lua de la capăt. Şi Siuan era la momentul introspecţiei, dar pe faţa încruntată i se citea îngrijorarea; chiar îşi muşca buza de jos, deşi nu se arătase *niciodată* atât de neliniştită. Una peste alta, cele două n-o ajutau deloc să fie mai încrezătoare în soarta lor.

Hanul Dreptatea Bunei Regine, cu tavanul din bârne, n-o ajută nici atât. Admer Nem, cu părul lins, cu o pată galbenă în jurul ochiului umflat, stătea lângă o jumătate de duzină de fraţi şi veri la fel de vânjoşi, împreună cu nevestele lor, toţi cu hainele sau şorţurile cele mai bune. Fermierii le priviră pe cele trei prizoniere cu un amestec de furie şi satisfacţie care lui Min îi întoarse stomacul pe dos. Unde mai pui că privirile nevestelor erau şi mai crunte, pline de ură. De-a lungul celorlalţi pereţi se îngrămădeau sătenii, toţi îmbrăcaţi pentru îndeletnicirile de la care fuseseră luaţi, fierarul încă mai purta şorţul de piele, iar câteva femei aveau mânecile suflecate şi braţele pline de faină. Încăperea vuia de murmurele sătenilor, ale celor în vârstă ca şi ale celor câţiva copii, toţi cu ochii pe cele trei femei, la fel de nerăbdători ca şi neamurile lui Nem. Min se gândi că acesta era cel mai mare eveniment la care participau cei din Izvoarele Kore. Mat văzuse o mulţime în aceeaşi stare de spirit în timpul unei execuţii.

Mesele fuseseră scoase, în afară de una, aşezată în faţa şemineului lung, din cărămidă. Un bărbat scund şi gras, cu o figură inexpresivă, cu părul plin de fire cărunte, şedea cu faţa spre ele, într-o haină de mătase verde-închis, bine croită, cu mâinile împreunate pe masă. O femeie a cărei talie zveltă îi trăda vârsta stătea în picioare lângă masă, îmbrăcată într-o

rochie de lână gri, brodată cu flori albe în jurul gâtului. Seniorul satului, bănui Min, şi doamna lui; nobili de la ţară, puţin mai ştiutori despre lumea de-afară decât arendaşii lor.

Paznicii le împinseră în faţa mesei seniorului, apoi se amestecară cu privitorii. Femeia în gri făcu un pas înainte, şi murmurele încetară.

— Toţi cei prezenţi să fie cu luare-aminte căci dreptatea va fi împărţită astăzi de seniorul Gareth Bryne, strigă femeia. Acuzate, veţi fi judecate de seniorul Bryne.

Deci nu era doamna seniorului; un fel de demnitar. Gareth Bryne? Din câte îşi amintea Min, era căpitanul-general al Gărzilor Reginei, în Caemlyn. Dacă era vorba despre aceeaşi persoană. Îi aruncă o privire lui Siuan, aceasta însă se uita fix la pardoseala de sub picioarele ei. Indiferent cine era, acest Bryne arăta foarte obosit.

Sunteţi acuzate de încălcarea proprietăţii pe timp de noapte, de incendiere şi distrugere a unei clădiri şi a tot ce era în ea, de uciderea unor vite de valoare, de atac asupra lui Admer Nem şi de furtul unei pungi despre care se spune că ar fi conţinut aur şi argint, continuă femeia în gri. Se ştie că atacul şi furtul au fost opera tovarăşului vostru de drum, care a evadat, dar, conform legii, voi sunteţi la fel de vinovate.

Femeia făcu o pauză pentru ca vorbele ei să fie bine înţelese, răstimp în care Min şi Leane schimbară priviri îngrijorate. Logain *mai trebuia* să şi fure, celelalte nu erau de-ajuns. Probabil că acum era la jumătatea drumului spre Murandy, dacă nu şi mai departe.

După o clipă, femeia îşi reluă discursul.

Acuzatorii sunt aici, ca să se confrunte cu voi, zise ea arătând spre neamurile lui Nem. Admer Nem, să-ţi auzim mărturia.

Insul vânjos înaintă într-un amestec de înfumurare şi stânjeneală, trăgând de haina pe care nasturii de lemn din mijloc stăteau să plesnească şi trecându-şi mâinile prin părul rar care îi tot cădea în ochi.

— Cum v-am spus, stăpâne, lucrurile s-au întâmplat în felul următor...

Povesti în câteva cuvinte cum îi descoperise în pod şi le spusese să iasă de acolo, deşi îl făcu pe Logain mai înalt cu aproape jumătate de metru şi transformă singura lovitură

primită într-o luptă în care Nem se bătuse de la egal. Felinarul căzuse, fânul luase foc şi toată familia ieşise din casă înainte de ivirea zorilor; femeile fuseseră prinse, iar hambarul arsese din temelii, după care descoperiseră dispariţia pungii cu bani. Nem nu insistă asupra momentului în care membrii alaiului seniorului Bryne trecuseră pe acolo în timp ce ai lui aduceau frânghii din casă şi socoteau care copac ar fi mai potrivit ca spânzurătoare.

Când reveni asupra „luptei “- de data asta părea să iasă învingător —, Bryne îl întrerupse.

De-ajuns, jupâne Nem. Poţi trece la loc.

Dar numaidecât o femeie cu faţa rotundă, din grupul Nem, de-o vârstă care o recomanda drept nevasta lui Admer, i se alătură imediat acestuia. Cu faţa rotundă, dar departe de a fi catifelată; rotundă ca o tigaie sau ca o piatră de râu. Şi roşie de prea multă furie.

Ascultă-mă, stăpâne, muierile astea merită o bătaie soră cu moartea. Zvântă-le-n bătaie şi trimite-le în cuşcă pân la Jornhill!

Nu te-a poftit nimeni să vorbeşti, Maigan, spuse tăios femeia zveltă. Acesta este o judecată, nu o întrunire în care se semnează o petiţie. Treci la locul tău, împreună cu Admer. Numaidecât!

Cei doi se supuseră, Admer cu mai mult zel decât Maigan. Femeia în gri se întoarse spre Min şi tovarăşele ei.

Dacă vreţi să faceţi o declaraţie, în apărarea voastră sau pentru a cere îngăduinţă, o puteţi face acum.

În vocea ei nu desluşiră nici o urmă de compasiune, de fapt nu desluşiră nimic.

Min aşteptă ca Siuan să vorbească - ea era prima la toate, ea vorbea. - Siuan însă nu făcu nici o mişcare, nici măcar nu ridică ochii. Leane fu cea care se îndreptă spre masă, cu privirea aţintită asupra celui din spatele ei.

Se ţinea dreaptă, însă mersul ci obişnuit paşi mari, graţioşi, dar mari - se preschimbase într-un soi de alunecare, la care se adăuga şi un pic de mlădiere. Şoldurile şi sânii parcă îi ieşeau şi mai mult în evidenţă. Nu că ar fi făcut paradă de ele; doar felul în care se mişca atrăgea atenţia asupra lor.

Stăpâne, suntem trei femei neajutorate, refugiate din calea furtunilor care pustiesc lumea.

Vocea ei de obicei energică dispăruse, fiind înlocuită de un susur de catifea. Ochii ei negri scânteiau, un fel de provocare.

- Fără bani şi rătăcind de colo-colo, ne-am adăpostit în hambarul jupânului Nem. Am greşit, ştiu, dar ne temeam de întuneric.

Un mic gest, mâinile dând să se ridice, cu încheieturile spre Bryne, făcu din ea, preţ de o clipă, o fiinţă total neajutorată. Doar preţ de o clipă.

Bărbatul acela, Dalyn, ne era străin, se oferise să ne protejeze. În zilele astea, femeile singure trebuie să aibă un protector, stăpâne, deşi în cazul nostru mă tem că n-am făcut cea mai bună alegere.

Ochii ei mari, privirea imploratoare îi spuneau lui Bryne că el ar fi putut face o alegere mai bună.

Într-adevăr, el e cel care l-a atacat pe jupânul Nem, stăpâne; noi am fi fugit sau am fi muncit ca să plătim pentru noaptea petrecută aici.

Păşind pe lângă masă, îngenunche cu graţie lângă scaunul lui Bryne şi îşi lăsă degetele uşor pe încheietura lui, în acelaşi timp privindu-l drept în ochi. Vocea îi tremura, dar surâsul ei era îndeajuns ca să facă inima bărbatului să bată cu putere. Atingerea ei... Îi spunea ceva.

— Stăpâne, suntem vinovate, recunosc, dar nu atât de mult pe cât sună acuzaţiile. Apelăm la mila ta. Te implor, stăpâne, îndură-te de noi şi apără-ne!

Bryne o priva lung în ochi. Apoi, dregându-şi glasul, îşi împinse scaunul în spate, se ridică şi se duse în celălalt capăt al mesei. Sătenii şi fermierii se agitară, bărbaţii dregându-şi glasurile ca şi stăpânul, femeile şoptind între ele. Bryne se opri în faţa lui Min.

Cum te cheamă, fata mea?

Min, stăpâne, răspunse ea şi imediat auzi un mormăit înăbuşit dinspre Siuan, drept care adăugă repede: Serenla Min. Toţi îmi spun Serenla, stăpâne.

Mama ta trebuie să fi avut o presimţire, murmură el zâmbind.

Nu era primul care reacţiona aşa la numele acesta.

Ai ceva de spus în apărarea ta, Serenla? Întrebă Bryne.

Doar că regret foarte mult, stăpâne, şi că nu a fost vina noastră. Dalyn a fost capul răutăţilor. Iţi cer îndurare, stăpâne!

Cuvintele ei nu egalau nici pe departe pledoaria lui Leane orice altceva părea Fără valoare pe lângă spectacolul oferit de

Leane —, dar altceva mai bun nu-i venise în minte. Îşi simţea gura uscată precum uliţa. Dacă seniorul se hotăra să le spânzure?

Înclinând din cap, Bryne trecu în dreptul lui Siuan, care stătea tot cu ochii în pământ. Apucând-o uşor de bărbie, Bryne îi ridică privirea spre el.

Dar pe tine cum te cheamă, fata mea?

Smucindu-şi capul, Siuan îşi eliberă bărbia şi făcu un pas înapoi.

Mara, stăpâne, şopti ea. Mara Tomanes.

Min gemu uşor. Siuan era speriată rău, dar în acelaşi timp reuşea să-l sfideze pe Bryne. Min aproape că se aştepta ca Siuan să-i ceară lui Bryne să le lase să plece imediat. Bryne o întrebă dacă vrea să spună ceva, însă Siuan refuză tot printr-o şoaptă nesigură, privindu-l ca şi cum ea ar fi fost cea care hotăra lucrurile. Chiar dacă reuşea să-şi ţină limba în frâu, asupra ochilor nu avea nici o putere.

După câteva clipe, Bryne îi întoarse spatele.

Du-te lângă prietenele tale, fata mea, îi spuse el lui Leane revenind la scaunul lui.

Leane se alătură celorlalte două cu o expresie plină de frustrare şi ceea ce la altcineva Min ar fi considerat o urmă de nervozitate.

Am luat hotărârea, anunţă Bryne lumea adunată în han. Faptele sunt serioase şi nimic din ce-am auzit aici nu le poate schimba. Dacă trei bărbaţi se furişează în casa cuiva ca să-i fure sfeşnicele şi unul dintre ei îl atacă pe proprietar, toţi trei sunt la fel de vinovaţi. Trebuie să existe o despăgubire. Jupâne Nem, am să-ţi dau atâţia bani cât să-ţi refaci hambarul, plus preţul a şase vaci de lapte.

Ochii fermierului vânjos se aprinseră până când Bryne adăugă:

Caralin îţi va da banii când se va lămuri asupra preţurilor. Din câte am auzit, unele dintre vacile tale nu prea mai dădeau lapte.

Femeia zveltă îmbrăcată în gri înclină din cap mulţumită.

Pentru cucuiul din cap, îţi dau o marcă de argint. Să nu te plângi, se răsti Bryne când Nem dădu să deschidă gura. Maigan te-a aranjat şi mai rău când ai băut prea mult.

Remarca lui Bryne fu întâmpinată de cei prezenţi cu hohote de râs, care nu se domoliră la privirile încruntate, dar şi stânjenite ale lui Nem, şi poate stimulate de căutătura dispreţuitoare pe care Maigan i-o aruncă bărbatului ei.

Am să-ţi dau şi banii din punga furată. Atunci când Caralin va stabili câţi au fost acolo.

Nem şi nevasta lui păreau la fel de nemulţumiţi, dar îşi ţinură gura; era clar că Bryne le dăduse doar cât voia el. Min începu să spere.

Sprijinindu-se cu coatele pe masă, Bryne îşi îndreptă atenţia spre ea şi celelalte două. Calmul cu care rosti cuvintele îi întoarse stomacul pe dos.

Voi trei veţi munci pentru mine, cu simbria obişnuită pentru treburile pe care le veţi avea de făcut, până când veţi acoperi toată suma pe care i-o voi da lui Nem. Să nu credeţi cumva că sunt îngăduitor. Dacă juraţi într-un fel care să mă mulţumească, nu veţi fi păzite şi veţi munci la conacul meu. Dacă nu, veţi munci pe câmp, unde veţi fi sub supravegherea cuiva tot timpul. Simbria e mai mică pe câmp; voi hotărâţi.

Min încercă repede să-şi amintească cel mai slab jurământ care să-l mulţumească pe Bryne. Nu-i plăcea să-şi încalce cuvântul în nici o împrejurare, dar voia din toată inima să plece de-acolo cu prima ocazie şi fără ca un jurământ strâmb să-i rămână pe conştiinţă.

Şi Leane părea că încearcă să găsească un jurământ mai acceptabil, Siuan însă şovăi doar o fracţiune de secundă şi apoi îngenunche şi îşi împreună mâinile deasupra inimii. Ochii ei păreau că se lipiseră de ochii lui Bryne, provocarea din ei fiind la fel de intensă.

Pe Lumina sfântă şi speranţa mântuirii şi a renaşterii, jur să te slujesc în ceea ce-mi vei cere şi cât timp îmi vei cere, altfel Creatorul să-şi întoarcă faţa de la mine pentru totdeauna şi întunericul să-mi mistuie sufletul!

Cuvintele lui Siuan, rostite în şoaptă, dintr-o suflare, fură urmate de o tăcere de moarte. Nu exista un jurământ mai puternic, poate doar cel făcut de femeia care devenea Aes Sedai, Sceptrul Legămintelor legând-o tot atât de mult ca de propriul ei trup.

Leane o privi lung pe Siuan; apoi se lăsă şi ea în genunchi.

Pe Lumina sfântă şi speranţa mântuirii şi a renaşterii...

Min încercă disperată să găsească o soluţie. Un jurământ mai slab ar fi însemnat munca la câmp şi cineva care ar fi stat cu ochii pe ea tot timpul, dar acest jurământ... Din câte învăţase ea, încălcarea lui aproape că echivala cu o crimă, dacă nu chiar mai mult. Numai că *nu* exista nici o soluţie. Jurământul sau cine ştie câţi ani de muncă pe câmp cât e ziua de lungă şi probabil sub lacăt toată noaptea. Lăsându-se în genunchi lângă celelalte, murmură cuvintele, dar urlând pe dinăuntru. „Siuan, proasta proastelor! În ce m-ai băgat? Nu pot rămâne aici! Trebuie să-l văd pe Rand! Ah, Lumină sfântă, ajută-mă! “

Măi să fie, spuse încet Bryne după ce auzi ultimul cuvânt, nu mă aşteptam la aşa ceva. Dar e de-ajuns. Caralin, eşti bună să-l duci pe jupânul Nem de aici ca să vedeţi împreună cam care sunt pierderile lui? Dar, înainte de asta, scoate-i pe săteni de-aici, rămân numai cele trei fete. Şi aranjează să fie duse la conac. În situaţia dată, nu cred că mai e nevoie de paznici.

Femeia zveltă îi aruncă o privire înciudată, dar în scurt timp evacuă hanul în deplină ordine. Admer Nem şi bărbaţii din neamul lui se ţinură aproape de ea, pe faţa primului necitindu-se altceva decât lăcomie. Femeile lor arătau aproape la fel de lacome, însă nu uitară să arunce câteva priviri încruntate în direcţia lui Min şi a celorlalte două, care rămăseseră în genunchi în timp ce încăperea se golea de oameni. Cât despre Min, ea nu credea că picioarele o mai puteau ajuta să se ridice. Aceleaşi cuvinte îi reveneau iar şi iar în minte. „Vai, Siuan, de ce? *Nu* pot rămâne aici. Pur şi simplu nu pot! “

Au mai trecut câteva refugiate pe-aici, spuse Bryne când ultimul sătean părăsi hanul.

Se lăsă pe spătarul scaunului studiindu-le.

Dar niciodată un grup atât de ciudat ca al vostru. O domană. O tairenă?

Siuan încuviinţă scurt din cap. Se ridică în picioare, alături de Leane, femeia mlădioasă, cu pielea arămie, îşi şterse genunchii cu graţie, iar Siuan rămase pur şi simplu dreaptă, fără să facă o altă mişcare. Min reuşi să fi se alăture, nesigură pe picioare.

Şi tu, Serenla, continuă Bryne, schiţând din nou un zâmbet când îi rosti numele. De undeva de la apus de Andor, dacă nu greşesc accentul.

Baerlon, mormăi ea şi îşi muşcă limba prea târziu.

Cineva ar fi putut şti că Min era din Baerlon.

N-am auzit ca la apus de Andor să se fi petrecut ceva care să-i pună pe oameni pe fugă, zise mirat Bryne.

Văzând că nu primeşte nici un răspuns de la ea, nu insistă.

După ce vă achitaţi de datorie, puteţi rămâne în slujba mea. Viaţa poate fi foarte grea pentru cei care şi-au pierdut casa. Chiar şi patul tare al unei servitoare poate fi mai bun decât somnul sub cerul liber.

Mulţumim, stăpâne, susură Leane, făcând o reverenţă atât de graţioasă încât până şi în rochia ei de călărie, mai puţin rafinată, păru că dansează.

Min ar fi vrut s-o imite, dar nu avea încredere că picioarele îi rezistau la o reverenţă. Siuan pur şi simplu rămase dreaptă privindu-l fix, fără să spună nimic.

— Păcat că tovarăşul vostru de drum v-a luat caii. Patru cai v-ar fi redus din datorie destul de mult.

Era, practic, un necunoscut şi un pungaş, îi spuse Leane, pe un ton mai potrivit pentru lucruri intime. Eu, una, sunt mai mult decât fericită să schimb protecţia lui cu a ta, stăpâne.

Bryne o cântări cu privirea - încântat, gândi Min dar nu spuse decât:

— Cel puţin la conac veţi fi departe de neamul lui Nem.

Nu primi nici un răspuns. Min gândi că a freca podelele în conacul lui Bryne era cam acelaşi lucru cu a freca podelele la ferma lui Nem. „Cum pot scăpa de-aici? Lumină sfântă, cum? “

Tăcerea se prelungi, doar Bryne bătând darabana pe masă. La prima vedere, ai fi crezut că nu ştia ce să spună, dar Min îşi dădea seama că omul acesta nu fusese niciodată prins cu garda jos. Mai degrabă era iritat că numai Leane părea să-şi manifeste într-un fel gratitudinea; probabil că sentinţa, din punctul lui de vedere, ar fi putut fi mult mai aspră. Poate că vocea mângâietoare şi privirile ademenitoare ale lui Leane îşi făcuseră efectul, Min însă descoperi că regretă faptul că femeia nu rămăsese aşa cum era. Pedeapsa în piaţa satului, chiar şi legată de mâini, ar fi fost o soluţie mai bună decât asta.

În cele din urmă, Caralin se întoarse, mormăind ceva în barbă. I se adresă lui Bryne pe un ton înţepat:

Va fi nevoie de zile întregi ca să mă lămuresc cu familia Nem, stăpâne Gareth. Dacă m-aş lua după el, Admer a pierdut cinci hambare şi cincizeci de vaci. Cred totuşi că i s-a furat o

pungă, dar cât o fi fost în ea... Până la urmă, tot aflu eu. Joni e gata să le ducă pe fetele astea la conac, dacă ai terminat cu ele.

Ia-le de-aici, Caralin, spuse Bryne ridicându-se. După ce termini cu ele, caută-mă la cărămidărie.

Părea din nou foarte obosit.

Thad Haren spune că are nevoie de mai multă apă pentru cărămizi şi numai Lumina sfântă ştie unde am s-o găsesc, adăugă el şi părăsi hanul cu paşi mari, de parcă ar fi uitat cu totul de cele trei femei care tocmai juraseră să-l slujească.

Joni se dovedi a fi insul lat în spate, chel, care venise după ele în şopron; acum aştepta în faţa hanului lângă o căruţă cu roţi înalte, acoperită de o prelată rotundă, trasă de un cal murg, costeliv. Câţiva săteni le aşteptau să vadă cum pleacă, cei mai mulţi însă se întorseseră la casele lor ca să scape de zăpuşeală. Gareth Bryne se îndepărtase deja pe uliţa plină de praf.

— Joni vă va duce la conac, zise Caralin. Faceţi tot ce vi se spune şi n-o să vă fie rău.

Preţ de o clipă, le cercetă cu privirea, ochii ei negri erau aproape la fel de pătrunzători ca şi ai lui Siuan; apoi dădu din cap, semn că era mulţumită, şi o luă grăbită pe urmele lui Bryne.

Joni ridică prelata ca să le lase să urce în spatele căruţei, dar nu le ajută în nici un fel. În căruţă nu era decât o mână de paie, iar prelata groasă păstra căldura ca într-o capcană. Bărbatul nu scoase nici un cuvânt. Căruţa se clătină când urcă pe locul vizitiului, ascuns de prelată. Min auzi cum îşi îndeamnă calul să pornească şi căruţa se urni din loc, cu roţile scârţâind uşor, poticnindu-se din când în când în hârtoapele de pe drum.

În prelată era o crăpătură destul de mare prin care Min văzu cum satul se face din ce în ce mai mic, până dispare, locul lui fiind luat de desişuri şi câmpuri împrejmuite. Era prea copleşită ca să poată vorbi. Cauza măreaţă a lui Siuan era să nu mai cureţe oale şi podele. N-ar fi trebuit s-o ajute pe femeia asta, n-ar fi trebuit să rămână cu ea. Ar fi trebuit să plece la Tear cu prima ocazie.

— Ei, n-a ieşit deloc rău, spuse Leane pe neaşteptate.

Vorbea din nou cu multă însufleţire, dar parcă şi cu emoţie - emoţie! — Şi îmbujorată la faţă.

— Ar fi putut fi mai bine, dar, cu puţin exerciţiu, vom ajunge şi acolo, adăugă ea, aproape chicotind. Nu ştiam că va fi atât de amuzant. Când am simţit cum îi creşte pulsul...

Întinse mâna la fel cum făcuse când atinsese încheietura lui Bryne.

Nu ştiu dacă m-am mai simţit vreodată atât de vie, cu simţurile atât de ascuţite. Mătuşa Resara spunea că bărbaţii te distrează mai mult decât vânătoarea cu şoimi, dar de-abia azi am înţeles-o.

Ţinându-se de marginea căruţei, Min făcu ochii mari la ea.

— Ţi-ai pierdut minţile, zise ea în cele din urmă. Pe câţi ani am jurat? Doi? Cinci? Speri, probabil, că Gareth te va legăna pe genunchi tot timpul ăsta! Ei bine, eu sper să te dezamăgească. În fiecare zi!

Privirea surprinsă a lui Leane nu-i potoli accesul de furie. Oare se aştepta ca Min să nu reacţioneze în nici un fel? Dar Min nu era furioasă pe Leane. Se întoarse şi o privi crunt pe Siuan.

— Iar tu! Când te hotărăşti să cedezi, o faci cu totul. Te duci ca mielul la tăiere. De ce-ai ales jurământul *ăla?* Pentru numele Luminii sfinte, de ce?

Fiindcă era singurul jurământ despre care eram sigură că îl va împiedica să-şi pună oamenii să stea cu ochii pe noi zi şi noapte, în conac sau în afara lui, replică Siuan.

Pe jumătate întinsă pe scândurile aspre ale căruţei, Siuan păru că rosteşte cel mai evident adevăr din lume. Iar Leane dădu semne că era de acord cu ea.

Dar vrei să-l încâlci, spuse Min o clipă mai târziu.

Şoptise cuvintele, şocată, dar chiar şi aşa aruncă o privire îngrijorată spre prelata care îl ascundea pe Joni. Dar nu crezu că acesta le auzise.

Vreau să fac ce trebuie, zise Siuan hotărâtă, dar la fel de încet. În două-trei zile, când voi fi sigură că nu mai sunt cu ochii pe noi, plecăm. Din păcate, va trebui să furăm câţiva cai, din moment ce ai noştri s-au dus. Bryne trebuie să aibă grajdurile bine garnisite. Asta e un lucru pe care îmi pare rău că-l vom face.

Leane şedea ca o pisică de-abia întoarsă dintr-o incursiune printre oalele cu smântână. Femeia trebuie să-şi fi dat seama de la început; de asta acceptase să jure fără şovăială.

Îţi pare rău că vom fura caii? Întrebă Min cu vocea răguşită. Vrei să încâlci un jurământ pe care numai o Iscoadă a Celui întunecat nu l-ar ţine şi-ţi pare rău că ai să furi câţiva cai? Nu-mi vine să vă cred pe nici una. Nu vă *recunosc* pe nici una.

Tu chiar vrei să rămâi aici ca să cureţi oale? Întrebă Leane cu o voce la fel de joasă. Când Rand cine ştie pe unde e, un om căruia i-ai dăruit inima.

Min se încruntă în tăcere. Regretă că le vorbise despre dragostea ei pentru Rand al'Thor. Uneori, regreta chiar şi că se îndrăgostise de el. Un bărbat care de-abia dacă ştia despre existenţa ei, un om ca ăsta. Asta părea la fel de important ca şi faptul că n-o privise decât o dată, dar pentru ea era totuna.

Voia să spună că îşi va ţine jurământul, va uita de Rand atâta timp cât va trebui să muncească pentru a-şi plăti datoria. Numai că nu putea deschide gura. „Arză-l-ar focul! Dacă nu l-aş fi întâlnit, n-aş fi fost în situaţia asta! “

Când tăcerea dintre ele se prelungi prea mult, întreruptă doar de scârţâitul ritmic al roţilor şi tropăitul înfundat al cailor, Siuan spuse:

— Voi face precum am jurat. După ce termin ceea ce *trebuie* să fac mai întâi. N-am jurat să-l slujesc imediat; am avut grijă ca nici măcar să nu dau de înţeles aşa ceva, strict vorbind. O chestiune ingenioasă, ştiu, pe care Gareth Bryne s-ar putea să n-o aprecieze, dar cât se poate de adevărată.

Min se lăsă moale, plină de uimire, clătinându-se odată cu căruţa.

Adică vreţi să fugiţi şi să vă întoarceţi peste câţiva ani ca să vă puneţi la dispoziţia lui Bryne? Omul sigur vă va pune pielea pe băţ. Pielea *noastră.*

De-abia după ce rosti cuvintele îşi dădu seama că acceptase soluţia lui Siuan. Să fugă şi să se întoarcă, şi… „Nu pot! Îl iubesc pe Rand. Care nu m-ar mai vedea dacă Gareth Bryne m-ar pune să muncesc în bucătăriile lui tot restul vieţii! “

Recunosc, nu e un om cu care să te pui, zise Siuan oftând. L-am mai întâlnit o dată. Mi-a fost teamă că-mi va recunoaşte vocea. Feţele se mai schimbă, vocile nu.

Siuan îşi atinse faţa, întrebătoare, cum făcea adesea, parcă fără să-şi dea seama.

Feţe chiar se schimbă, murmură ea, apoi vocea i se întări. Am plătit din greu pentru ce a trebuit să fac şi am să plătesc şi

pentru asta. Până la urmă. Dacă trebuie să mergi pe sub apă sau să călăreşti un peşte-leu, o faci şi speri că va fi bine. Cam la asta se reduce totul, Serenla.

Statutul de servitoare e departe de viitorul pe care l-aş alege, dar face parte din viitor şi cine ştie ce se poate întâmpla până atunci? Spuse Leane. Mi-amintesc prea bine de vremea când credeam că nu am nici un fel de viitor.

Pe buze îi apăru un surâs, ochii i se închiseră pe jumătate, visători, iar vocea i se catifelă.

Şi, dacă mă gândesc mai bine, nu cred că Bryne ne va pune pielea pe băţ. Am nevoie doar de câţiva ani de practică şi apoi de doar câteva minute cu seniorul Gareth Bryne şi-o să-l vedeţi cum ne întâmpină cu braţele deschise şi ne găzduieşte în cele mai bune odăi din conac. Ne va împodobi cu mătăsuri şi ne va pune la dispoziţie trăsura ca să ne plimbăm pe unde vrem noi.

Min o lăsă în lumea fanteziei. Uneori, cele două păreau că trăiesc într-un tărâm de basm. Acum însă deveni conştientă de altceva. Un fapt mărunt, dar care începea să o irite.

A, Mara, lămureşte-mă. Am văzut cum unii zâmbesc când îmi spui Serenla. Şi Bryne a zâmbit şi-a spus ceva despre mama, că ar fi avut o presimţire. De ce?

În Limba Străveche, înseamnă „fiică încăpăţânată “. Asta e şi impresia pe care mi-ai făcut-o când ne-am întâlnit prima dată. O încăpăţânată şi jumătate.

Siuan spunea asta! Siuan, cea mai încăpăţânată femeie din lume! Şi acum râdea cu toată gura.

— Sigur, acum parcă te mai dai pe brazdă. În satul următor am putea folosi numele de Chalinda. Care înseamnă „fată dulce “. Sau poate...

Brusc căruţa se clătină şi mai abitir, apoi prinse viteză ca şi cum calul ar fi pornit în galop. Aruncate de colo-colo precum grăunţele într-o sită, cele trei femei se priviră surprinse. Apoi Siuan se ridică şi trase de prelata care acoperea locul vizitiului. Joni dispăruse. Aruncându-se pe locul rămas gol, Siuan înşfăcă hăţurile şi trase de ele, obligând calul să se oprească. Min dădu prelata la o parte şi privi afară.

Drumul trecea printr-un desiş, aproape o mică pădure de stejari, ulmi, pini şi tufişuri. Praful stârnit de scurtul galop al calului se aşternea pe jos, o parte pe Joni, care zăcea întins pe marginea drumului la o depărtare de vreo şaizeci de paşi.

Min sări instinctiv din căruţă, alergă spre Joni şi îngenunche lângă el. Încă mai respira, dar ţinea ochii închişi şi dintr-o rană adâncă de la tâmplă sângele îi ţâşnea în cascadă.

Leane o împinse şi pipăi capul lui Joni cu degete experte.

Va supravieţui, constată ea scurt. Nu pare să aibă ceva rupt, dar, după ce se dezmeticeşte, va rămâne cu o durere de cap zdravănă câteva săptămâni.

Sprijinindu-se pe călcâie, îşi împreună braţele şi adăugă cu o voce tristă:

— Oricum n-am ce să-i fac. Arză-m-ar focul, mi-am promis de-atâtea ori să nu mai plâng.

Întrebarea... Min înghiţi în sec şi o luă de la capăt. Întrebarea e dacă îl suim în căruţă şi-l ducem la conac sau... o ştergem de-aici?

„Lumină sfântă, nu sunt deloc mai bună decât Siuan! “

L-am putea duce până la prima fermă care ne iese în cale, spuse Leane rar.

Siuan se apropie de ele, trăgând calul de căpăstru de parcă s-ar fi temut că animalul, liniştit de altfel, ar putea să muşte. Aruncă o privire bărbatului întins pe jos şi se încruntă.

Rana asta n-a făcut-o căzând din căruţă. Nu văd nici o rădăcină sau o piatră de care să se fi lovit roata, zise ea cercetând pădurea de dincolo de drum.

Un bărbat ieşi dintre copaci, călare pe un armăsar înalt, murg, trăgând după el trei iepe, una miţoasă şi mai scundă decât celelalte două.

Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-o haină de mătase albastră, cu o sabie la brâu, cu părul cârlionţat atingându-i umerii laţi, măsliniu, într-un cuvânt chipeş, în ciuda asprimii care i se citea pe faţă, poate de pe urma unui necaz care îl afectase mult. Ultimul om pe care se aştepta să-l vadă Min.

— E opera ta? Îl întrebă Siuan.

Logain zâmbi în timp ce îşi îndrepta calul spre căruţă, deşi fără nici o urmă de bucurie.

Praştia e o armă întotdeauna folositoare, Mara. Aveţi noroc că mă aflam prin preajmă. Nu mă aşteptam să părăsiţi satul atât de repede, şi într-o căruţă. Seniorul din partea locului se pare că a fost destul de înţelegător.

Brusc faţa i se întunecă şi mai mult, iar vocea lui le zgârie urechile.

— Credeaţi că am să vă las de izbelişte? Poate că aşa ar fi trebuit să fac. Mi-ai promis mai multe lucruri, Mara. Vreau răzbunarea pe care mi-ai promis-o. Te-am urmat jumătate de drum până la Marea Furtunilor, deşi n-ai vrut să-mi spui ce cauţi. N-am pus nici un fel de întrebări despre cum vrei să-mi dai ceea ce mi-ai promis. Acum vreau să-ţi spun un lucru. Grăbeşte-te. Găseşte ce ţi-ai propus să găseşti şi îndeplineşte-ţi promisiunile, altfel te las în voia sorţii. Ai să descoperi foarte curând că majoritatea satelor sunt nemiloase cu străinii care n-au nici un sfanţ în buzunar. Trei femei frumoase singure? Numai vederea acesteia, adăugă el atingându-şi sabia, v-a ferit de pericole de nu ştiu câte ori. Găseşte ce ţi-ai propus să găseşti cât mai curând, Mara.

Nu fusese la fel de arogant la începutul călătoriei. Atunci îşi exprimase umil recunoştinţa faţă de ajutorul pe care *i-l* dăduseră - oricum, pe cât de umil putea fi un om ca Logain. Se părea că timpul - ca şi lipsa rezultatelor - îl făcuse să-şi uite recunoştinţa.

Siuan îi susţinu privirea cu aceeaşi fermitate.

Sper din toată inima, răspunse ea. Dar, dacă vrei să pleci, atunci lasă-ne caii şi du-te! Dacă nu vrei să vâsleşti, sari din barcă şi înoată singur! Şi-ai să vezi cât de departe ai să ajungi cu răzbunarea de unul singur.

Mâinile mari ale lui Logain se încleştară pe hăţuri până când Min auzi cum îi trosnesc degetele. Bărbatul tremura de furie, dar reuşi să se controleze.

Mat rămân puţin, Mara, zise el în cele din urmă. Puţin.

Preţ de o clipă, Min văzu cum în jurul capului îi apare un nimb, o coroană strălucitoare, un amestec de auriu şi albastru. Siuan şi Leane nu văzură nimic, desigur, deşi ştiau că pot face aşa ceva. Uneori, Min vedea anumite lucruri la oamenii pe care îi cunoştea viziuni le numea ea —, imagini sau aure. Uneori, ştia şi ce înseamnă toate acestea. O femeie avea să se mărite. Un bărbat avea să moară. Lucruri neînsemnate sau evenimente majore, vesele sau triste, întotdeauna neaşteptate, neţinând cont de persoană, de loc sau de timp. Aes Sedai şi Străjerii aveau întotdeauna aură; majoritatea oamenilor nu aveau niciodată. Nu era tot timpul plăcut să ştii asta.

Mat văzuse nimbul lui Logain şi înainte, ştia ce înseamnă. Gloria ce va veni. Dar pentru el, mai presus de toţi ceilalţi

bărbaţi, aşa ceva era absurd. Calul, sabia şi haina le câştigase la zaruri, deşi Min nu era sigură cât de cinstiţi fuseseră jucătorii. Altceva nu avea, şi nici perspective, în afară de promisiunile lui Siuan, dar cum şi le putea ea ţine vreodată? Numele lui era, probabil, sinonim cu condamnarea la moarte. Ceea ce era pur şi simplu absurd.

Lui Logain îi reveni umorul la fel de iute pe cât îl părăsise. Scoase de la cingătoare o pungă groasă, din pânză aspră, şi o flutură în faţa lor.

Am găsit nişte gologani. O vreme, nu vom mai fi nevoiţi să dormim prin hambare.

Am auzit, spuse Siuan sec. La ce altceva era să mă aştept de la tine?

— Consider-o o contribuţie la succesul călătoriei.

Siuan întinse mâna, dar Logain îşi legă punga de cingătoare cu un rânjet uşor batjocoritor.

— Nu vreau să-ţi mânjeşti mâinile cu bani furaţi, Mara. În plus, aşa pot fi sigur că n-ai să fugi şi să mă laşi cu buza umflată.

Siuan arăta de parcă ar fi putut înjumătăţi un cui cu dinţii, însă nu spuse nimic. Ridicându-se în şa, Logain privi drumul spre Izvoarele Kore.

Văd venind o turmă de oi şi doi băieţi. E vremea s-o tulim. De îndată ce ajung aici se şi întorc să ducă vestea.

Aşezându-se la loc, Logain privi spre Joni care încă mai zăcea inconştient.

Şi să aducă ajutoare pentru omul de colo. Nu cred că l-am lovit chiar atât de tare ca să aibă prea mult de suferit.

Min clătină din cap; omul ăsta continua s-o surprindă. Nu credea că va avea un gând bun despre o persoană căreia tocmai îi spărsese capul.

Siuan şi Leane încălecară imediat, Leane pe iapa sură căreia îi spunea Floarea-Lunii, Siuan pe Bela, iapa scundă şi miţoasă. De fapt, Siuan mai mult se căţără pe ea; nu avea deloc talent la călărit; după săptămâni întregi petrecute în şa încă o mai trata pe blânda Bela ca pe un cal de război, cu ochii de jar. Leane o strunea pe Floarea-Lunii fără nici un efort. Min ştia că se situa undeva la mijloc; urcă pe Trandafir-Sălbatic, iapa ei murgă, cu mult mai multă graţie decât Siuan, dar cu mult mai puţină decât Leane.

Crezi că va veni după noi? Întrebă Min în timp ce porneau la trap spre miazăzi, în direcţia opusă Izvoarelor Kore.

Întrebarea îi era adresată lui Siuan dar răspunsul îl primi de la Logain.

Seniorul din partea locului? Mă îndoiesc că vă consideră destul de importante. Bineînţeles că ar putea trimite un om şi, cu siguranţă, va împânzi zona cu semnalmentele voastre. Vom merge cât putem, fără să ne oprim, şi aşa vom face şi mâine.

Logain părea că îşi asumă conducerea.

Nu suntem destul de importante, zise Siuan sărind stângace în şa.

Poate că se temea de reacţiile Belei, dar privirea aruncată spre Logain anunţa că atacul la adresa autorităţii ei nu avea sorţi de izbândă.

Din punctul ei de vedere, Min spera ca Bryne să le considere lipsite de importanţă. Ceea ce probabil că era adevărat. Atâta timp cât nu le afla numele adevărate. Logain iuţi pasul armăsarului, iar ea îi dădu pinteni lui Trandafir-Sălbatic ca să ţină aproape, preferând să cugete mai bine la situaţia ei decât s-o lase pe altă dată.

Vârându-şi mănuşile de piele sub cingătoare, Gareth Bryne îşi luă de pe birou pălăria de catifea cu borul întors. Pălăria era ultima modă la Caemlyn. Caralin i-o cumpărase; pe el nu-l interesa moda, dar femeia considerase că ar trebui să se îmbrace potrivit rangului, drept care în fiecare dimineaţă îi pregătea numai veşminte din mătase şi catifea.

În timp ce-şi punea pălăria înaltă pe cap, îşi surprinse imaginea reflectată pe unul dintre geamuri. Nu-i de mirare că arăta atât de slab şi şovăitor. Oricât de atent ar fi privit, pălăria şi haina din mătase gri, împodobită cu panglici argintii, nu aduceau nici pe departe cu coiful şi armura cu care era obişnuit. Care erau de domeniul trecutului. Asta însă… Asta era ceva care să-i umple orele pustii. Atâta tot.

— Eşti sigur că vrei să faci asta, stăpâne Gareth?

Se întoarse de la fereastră spre locul în care stătea Caralin, lângă propriul birou, în celălalt capăt al încăperii. Biroul ei era plin de registrele contabile ale moşiei. Ea conducea moşia în anii în care Bryne era plecat şi, fără îndoială, se descurca mult mai bine decât el.

Dacă le-ai fi pus să muncească pentru Admer Nem, cum cere legea, n-ar mai trebui să-ţi baţi capul cu ele acum, continuă ea.

Dar nu le-am pus. Şi nici nu le-aş pune dacă ar fi să le judec din nou. Ştii la fel de bine ca şi mine că Nem şi bărbaţii din neamul lui ar încerca să le îngrămădească pe unde apucă zi şi noapte. Iar Maigan şi celelalte femei le-ar face viaţa un infern, asta dacă toate cele trei tinere n-ar cădea, ca din întâmplare, într-o fântână şi şi-ar găsi sfârşitul acolo.

— Nici măcar Maigan n-ar apela la o fântână, mai ales cu vremea de care avem parte acum, replică sec Caralin. Dar înţeleg ce vrei să spui, stăpâne Gareth. Au avut totuşi aproape o zi şi o noapte ca să fugă unde văd cu ochii. Sunt sigură că vei afla unde se află de îndată ce vei anunţa lumea de fuga lor. Dacă fi se mai poate da de urmă.

Le găseşte Thad.

Thad avea peste 70 ani, dar încă mai putea lua urma vântului de ieri la lumina lunii şi fusese mai mult decât mulţumit să-şi lase fiul să se ocupe de fabrica de cărămizi.

Precum spui, stăpâne Gareth.

Caralin nu se înţelegea cu Thad.

Oricum, când le aduci înapoi, le găsesc eu de lucru prin casă, adăugă ea.

Ceva din vocea ei, chiar dacă fusese spus pe un ton firesc, îi atrase atenţia lui Bryne. O undă de satisfacţie. Practic, din ziua în care sosise acasă, Caralin adusese la conac un şir întreg de slujnice şi ţărăncuţe care mai de care mai frumoase şi doritoare să-l ajute pe stăpân să uite de necazuri.

Şi-au încălcat jurământul, Caralin. La câmp cu ele!

Felul în care femeia îşi strânse buzele, exasperată, îi confirmă bănuielile, deşi Caralin păstră acelaşi ton neutru.

Poate celelalte două, stăpâne Gareth, dar graţia tinerei domane s-ar pierde pe câmp; mult mai potrivită ar fi la servitul mesei. O tânără extrem de atrăgătoare. Dar, desigur, voi face precum doreşti.

Aşadar, pe aceea o alesese Caralin. O tânără extrem de atrăgătoare, într-adevăr. Deşi ciudat de diferită de domanele pe care le întâlnise până atunci. Când şovăitoare, când prea repezită. De parcă şi-ar fi încercat farmecele pentru prima oară. Ceea ce era imposibil, desigur. Doamnele îşi învăţau fiicele să-i

învârtă pe bărbaţi pe degete aproape din leagăn. Nu că tânăra n-ar fi fost deloc eficientă, recunoscu el. Dacă supusa lui, Caralin, i-ar fi adus-o împreună cu ţărăncuţele... Extrem de atrăgătoare.

Şi totuşi, oare de ce nu chipul ei îl obseda acum? De ce se gândea doar la doi ochi albaştri? Provocându-l, de parcă stăpâna lor şi-ar fi dorit să aibă o sabie, înfricoşată, însă refuzând să cedeze fricii. Mara Tomanes. Fusese sigur că îşi va respecta cuvântul, chiar şi fără să jure.

Am s-o aduc înapoi, mormăi el ca pentru sine. Am să aflu cu de ce şi-a încălcat jurământul.

Precum spui, stăpâne. Mă gândeam că ar fi potrivită pe post de cameristă. Sela a cam îmbătrânit tot urcând şi coborând scările ca să vă aducă ce vă trebuie noaptea.

Bryne clipi spre ea. Poftim? A. Tânăra domană. Confuzia lui Caralin îl făcu să clatine din cap. Dar oare nu şi la el era vorba de confuzie? El era stăpânul aici; aici trebuia să rămână, ca să aibă grijă de supuşii lui. Şi totuşi, Caralin avusese grijă de moşie mai bine decât s-ar fi priceput el vreodată, în toţi anii în care fusese plecat. Ştia totul despre tabere, oşteni şi campanii, şi poate un pic despre cum să se descurce în intrigile de la curte. Avea dreptate Caralin. Ar trebui să-şi scoată sabia şi pălăria asta caraghioasă şi s-o pună pe Caralin să le descrie pe cele trei, apoi să... Dar nu spuse decât:

Stai cu ochii pe Admer Nem şi pe neamurile lui. Vor încerca să te tragă pe sfoară cât pot ei de bine.

— Precum spui, stăpâne.

Cuvintele erau respectuoase; tonul însă îl îndemna să înveţe pasărea să zboare. Chicotind, Bryne părăsi încăperea.

Conacul era doar o casă de fermier foarte mare, cu două nivele asimetrice din cărămidă şi piatră, sub un acoperiş de ardezie, la care fiecare generaţie adăugase câte ceva. Brynii erau stăpânii acestui pământ sau mai degrabă pământul îi stăpânea pe ei de când Andorul fusese desprins din ce mai rămăsese din imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim cu o mie de ani în urmă şi în tot acest timp îşi trimiseseră fiii să lupte în războaiele Andorului. El însă nu avea de gând să mai lupte în nici un război, era prea târziu pentru neamul lor. Fuseseră prea multe războaie, prea multe bătălii. El era ultimul descendent al

familiei. Fără soţie, fără copii. Spiţa lui se termina odată cu el. Toate aveau un sfârşit; Roata Timpului se învârtea fără încetare.

Douăzeci de bărbaţi aşteptau lângă caii înşeuaţi în curtea pavată din faţa conacului. Bărbaţi, cei mai mulţi, chiar mai cărunţi decât el, dacă mai aveau păr. Toţi oşteni cu experienţă, foşti luptători în armata regulată, conducători de escadroane de cavalerie şi stegari care fuseseră alături de el într-un moment sau altul al carierei lui de militar. Joni Shagrin, care fusese stegarul principal al gărzilor, era chiar în faţă, bandajat la cap, deşi Bryne aflase că fiicele lui îşi puseseră copiii să-l ţină în pat. Joni era unul dintre puţinii care aveau cât de cât o familie, aici sau în altă parte. Majoritatea preferaseră să vină din nou sub comanda lui Gareth Bryne, în loc să-şi bea solda strânsă depănând amintiri pe care numai un alt oştean bătrân ar fi fost dispus să le asculte.

Toţi purtau săbii încinse peste haine, iar câţiva aveau lănci lungi, cu vârfurile oţelite, care atârnaseră ani de zile pe pereţi, până în dimineaţa aceasta. Fiecare şa avea în spate o pătură groasă făcută sul şi desagi care dădeau pe dinafară, plus un ceainic şi burdufuri cu apă, ca şi cum ar fi pornit într-o campanie, şi nu într-o călătorie de o săptămână ca să găsească trei femei care dăduseră foc unui hambar. Era şansa lor de a retrăi zilele bune sau de a se preface că le retrăiesc.

Bryne se întrebă dacă acesta era motivul care îl scotea şi pe el din casă. Era, desigur, prea bătrân ca să mai alerge după ochii frumoşi ai unei femei îndeajuns de tânără ca să-i poată fi fiică. Sau poate nepoată. „Nu sunt chiar atât de neghiob “, îşi spuse el hotărât. Caralin îl putea mulţumi mult mai uşor fără complicaţii.

Un murg costeliv apăru în galop pe aleea străjuită de stejari care ducea spre drum, iar călăreţul sări din şa înainte ca animalul să se oprească; omul se poticni, însă reuşi să-şi lipească pumnul de inimă salutându-l pe Bryne cum se cuvine. Barim Halle, care cu ani în urmă luptase sub comanda lui ca şef de ceată, era un ins dur, vânos, cu capul ca un ou şi cu sprâncenele albe care păreau să compenseze absenţa altor fire de păr.

Ai fost chemat la Caemlyn, stăpâne? Întrebă el gâfâind.

Nu, răspunse Bryne, poate prea răstii. Ce dai năvală aşa de parcă toată cavaleria din Cairhien ar fi pe urmele tale?

Câţiva cai dădeau semne de nervozitate, molipsindu-se de la murgul lui Barim Halle.

Am călărit la fel de tare doar atunci când o puneam pe fugă, stăpâne, răspunse Barim, rânjetul pierindu-i de pe faţă când văzu că lui Bryne nu-i arde de glumă. Am văzut caii şi-am crezut că...

Barim îi mai aruncă o privire lui Bryne şi trecu direct la subiect.

De fapt, am mai multe veşti. Am fost la Noul Braem ca s-o văd pe soră-mea şi acolo am auzit mai multe.

Noul Braem era mai vechi decât Andorul - „vechiul “Braem fusese distrus în Războaiele Troloce, cu o mie de ani înainte de Artur Aripă-de-Şoim - şi un loc propice ştirilor. Un oraş de mărime mijlocie, aproape de hotar, la răsărit de moşia lui, pe drumul de la Caemlyn la Tar Valon. În pofida atitudinii ostile a lui Morgase, neguţătorii puteau fi văzuţi pe drumul acela tot timpul.

Atunci dă-ţi drumul la gură, omule. Despre ce e vorba?

Păi, mă gândesc cu ce să încep, stăpâne, spuse Barim luând fără să vrea poziţia de drepţi, ca şi cum s-ar fi pregătit să raporteze ceva. Cea mai importantă veste, socot eu, e că a căzut Tearul. Aielii au ocupat Stânca, iar Sabia-care-nu-poate-fi-atinsă a fost atinsă. Se aude că cineva a reuşit s-o scoată.

Un Aiel a reuşit s-o scoată? Făcu Bryne nevenindu-i să creadă.

Aielii ar fi preferat să moară decât să atingă o sabie; văzuse asta cu ochii lui, în Războiul cu ei. Deşi, din câte auzise el, Callandor nu era o sabie. Era altceva, deşi nu ştia ce anume.

Aşa am auzit, stăpâne. Şi câteva nume; Ren parcă, cel mai des. Dar lumea vorbea ca de ceva sigur, nu doar un zvon. Toată lumea vorbea.

Fruntea lui Bryne se încreţi. Rău de tot, dacă era adevărat. Dacă sabia fusese scoasă, însemna că Dragonul renăscuse. Potrivit Profeţiilor, însemna că Ultima Bătălie era aproape, Cel întunecat eliberându-se. Dragonul Renăscut avea să salveze lumea, spuneau Profeţiile. Şi s-o distrugă. Numai vestea asta era de-ajuns ca să-l trimită în galop pe Halle până la el, dacă stătea bine să se gândească.

Insul vânos din faţa lui nu terminase însă.

— Veştile care vin de la Tar Valon sunt aproape la fel de importante, stăpâne. Se spune că s-a schimbat Suprema

Înscăunată. Elaida e acum, stăpâne, cea care era sfetnica reginei.

Clipind des, Halle începu să turuie; cu Morgase nu se putea discuta, fiecare om de pe moşie ştia asta, deşi Bryne nu o declarase.

Se zvoneşte că fosta Supremă Înscăunată, Siuan Sanche, a fost ferecată şi executată. Şi Logain e mort. Dragonul ăla Fals pe care l-au prins şi l-au domolit anul trecut. Lumea lua veştile de bune, stăpâne. Unii spuneau că se aflau în Tar Valon când s-au întâmplat toate astea.

Vestea despre Logain nu era mare lucru, chiar dacă el însuşi pornise un război în Ghealdan pretinzând că e Dragonul Renăscut. În ultimii ani apăruseră destui Dragoni Falşi. Cert este că Logain putea conduce Puterea. Până l-au domolit Aes Sedaii. Nu că ar fi fost primul om prins şi domolit, izolat de Putere ca să n-o mai poată conduce vreodată. Se spunea că oamenii ca el, fie Dragoni Falşi, fie nişte amărâţi pe care Ajah Roşii nu-i puteau suporta, nu trăiau prea mult. Se spunea că renunţau la dorinţa de a mai trăi.

Vestea despre Siuan Sanche era, într-adevăr, de luat în seamă. O întâlnise cu aproape trei ani în urmă. O femeie care impunea mai mult decât respect, supunere, şi care nu stătea să-ţi explice motivul. Dură ca tovalul, cu limba ca o pilă şi un temperament rivalizând cu cel al unui urs pe care tocmai l-a apucat durerea de dinţi. Dădea impresia că ar fi putut sfâşia, cu mâinile goale, pe oricine ar fi îndrăznit să ridice glasul la ea. Ferecarea însemna acelaşi lucru cu domolirea în cazul bărbaţilor, dar se aplica mult mai rar. Mai ales în cazul unei Supreme Înscăunate. În trei mii de ani doar două Supreme Înscăunate avuseseră această soartă, după spusele Turnului, deşi se prea poate ca acesta să ascundă ale două duzini; Turnul se pricepea de minune să ascundă ce voia să rămână ascuns. Dar, pe lângă ferecare, şi o execuţie părea de-a dreptul inutilă. Se spunea că femeile supravieţuiau ferecării la fel de rău ca şi bărbaţii domolirii.

Oricum, veştile astea anunţau numai necazuri. Toată lumea ştia că Turnul are alianţe, legături cu alte tronuri, cu nobili şi nobile puternice. Odată cu apariţia, de maniera aceasta, a unei noi Supreme Înscăunate unii cu siguranţă aveau să vadă dacă Aes Sedai erau în continuare la fel de atente la tot ce se

întâmplă. Şi după ce acest ins din Tear înăbuşea orice opoziţie nu că ar fi întâmpinat aşa ceva dacă într-adevăr ocupase Stânca următoarea lui mişcare era să atace Illianul şi Cairhienul. Întrebarea era cât de repede putea să se mişte? Trupele aveau să se adune împotriva lui sau pentru el? Cu siguranţă era adevăratul Dragon Renăscut, dar Casele puteau reacţiona şi într-un fel, şi în celălalt, ca şi oamenii, de altfel. Iar dacă se iscau şi mici conflicte din cauza Turnului...

— Nătărău bătrân, mormăi el şi, văzându-l pe Barim că tresare, adăugă: Nu la tine mă refer. La altul.

Oricum, lucrurile astea nu-l mai priveau de-acum. Mat puţin poziţia pe care avea s-o adopte Casa Bryne, când va sosi momentul. Nu pentru că i-ar fi păsat cuiva, ci doar să ştie dacă să-l atace sau nu. Bryne nu fusese niciodată o Casă puternică şi nici numeroasă.

Ce zici, stăpâne? Întrebă Barim aruncând o privire oamenilor care aşteptau lângă caii lor. Crezi că e nevoie de mine?

Fără ca măcar să întrebe unde sau de ce. Nu era singurul care se săturase de viaţa la ţară.

— Încearcă să ne-ajungi din urmă după ce-ţi pregăteşti bagajul. Noi o luăm spre miazăzi, pe Drumul Celor Patru Regi.

Barim salută şi plecă, trăgând calul după el.

Urcând în şa, Bryne întinse brusc braţul înainte fără să scoată vreun cuvânt şi oamenii se încolonară câte doi în spatele lui, pornind pe aleea străjuită de stejari. Bryne voia să găsească răspunsuri. Şi le putea găsi dacă o înşfăca de ceafa pe Mara şi o scutura bine.

* * *

Nobila Alteima se relaxă în clipa în care porţile Palatului Regal din Andor se deschiseră şi-i lăsară caleaşca să intre. Nu fusese sigură că porţile se vor deschide. Durase destul ca să trimită un bilet de înştiinţare, dar şi mai mult ca să primească un răspuns. Camerista, o fată slăbuţă pe care o găsise aici, în Caemlyn, făcu ochii mari şi numai că nu sări în sus de bucurie, pe bancheta din faţa ei, că intră în palat.

Deschizându-şi evantaiul din dantelă, Alteima încercă să se răcorească. Era aproape de miezul zilei; căldura avea să fie şi mai sufocantă. Şi ea care întotdeauna crezuse că în Andor e

răcoare. Recapitulă în grabă ce voia să spună. Era o femeie arătoasă ştia exact cât de arătoasă. - Cu ochii mari, căprui, care-i făceau pe unii să o creadă, greşit, că ar fi inocentă sau chiar inofensivă. Alteima ştia că nu e nici una, nici alta, dar îi convenea de minune ca alţii să creadă aşa ceva despre ea. Mai ales aici, astăzi. În această caleaşcă erau ultimele piese de aur pe care reuşise să le ia când fugise din Tear. Dacă era să se stabilească acolo, avea nevoie de prieteni puternici şi nimeni nu era mai puternic în Andor decât femeia pe care venise să o vadă.

Caleaşca se opri lângă o fântână arteziană într-o curte circulară, mărginită de coloane, iar un servitor într-o livrea roşu cu alb se repezi să deschidă portiera. Alteima privi absentă curtea şi servitorul: mintea ei era la întâlnirea de peste câteva clipe. Părul negru îi atârna până aproape de talie de sub o tocă bătută în perle mici, alte perle îi împodobeau pliseurile minuscule ale rochiei cu guler înalt din mătase verde-marin. O întâlnise o singură dată pe Morgase, doar câteva minute, cu cinci ani în urmă, în cursul unei vizite de stat; o femeie care emana putere, rezervată şi impunătoare cum trebuie să fie o regină, şi excesiv de manierată, după standardele andoriene. Adică peste măsură. Zvonurile care circulau în oraş cum că ar avea un iubit un bărbat care, după toate aparenţele, nu se bucura de prea multă simpatie - nu se prea potriveau deloc cu morga ei. Dar din câte îşi amintea Alteima, croiala sobră a rochiei şi gulerul înalt nu puteau decât s-o impresioneze plăcut pe Morgase.

De îndată ce pantofii Alteimei atinseră pavajul, camerista, Cara, sări şi se apucă să-i aşeze de zor pliseurile. Până când Alteima îşi închise evantaiul şi o plesni peste încheietură cu el; o asemenea curte nu era deloc potrivită pentru aşa ceva. Cara - ce nume prostesc - tresări şi făcu un pas înapoi ţinându-se de mână cu o privire rănită şi cu lacrimi în ochi.

Alteima strânse din buze iritată. Fata nici măcar nu ştia cum să primească o mică dojană. Se înşelase amarnic; fata asta nu era de soi; se vedea de la o poştă că nu e educată. O doamnă însă trebuia să fie însoţită de o cameristă, mai ales dacă voia să se deosebească de masa de refugiaţi care îşi căutaseră sălaş în Andor. Văzuse bărbaţi şi femei trudind în soarele arzător, cerşind pe străzi, îmbrăcaţi în ceea ce mai rămăsese din

veşmintele nobililor din Cairhien. Chiar i se păruse că recunoaşte câteva feţe. Poate că ar trebui să o angajeze pe una dintre ele; cine să cunoască îndatoririle unei cameriste mai bine decât o femeie de viţă nobilă, cineva care a avut parte de aşa ceva? Şi dacă acum ajunseseră la munca de jos, sigur ar fi acceptat slujba fără să cârtească. Ar fi amuzant să aibă drept cameristă o fostă „prietenă ". Pentru azi însă era prea târziu. Chiar şi o cameristă needucată, o fată din partea locului, spusese, poate prea limpede, că Alteima ajunsese la fundul sacului, la un pas de a cerşi ea însăşi pe străzi.

Încercă să o privească pe Cara cu un amestec de blândeţe şi îngrijorare.

Te doare, Cara? Întrebă ea cu miere în glas. Rămâi aici, în caleaşcă, şi freacă-ţi încheietura. Sunt sigură că cineva îţi va aduce o cană cu apă ca să te mai răcoreşti.

Recunoştinţa stupidă de pe faţă tinerei o surprinse până şi pe Alteima.

Valeţii, bine instruiţi, stăteau drepţi, privind în gol. Dar, cunoscând bine psihologia servitorului, vestea despre bunătatea Alteimei avea, cu siguranţă, să se răspândească.

În faţa ei apăru un tânăr înalt, îmbrăcat în uniforma roşie cu guler alb şi platoşa sclipitoare a Gărzii Reginei, făcând o plecăciune cu mâna pe mânerul săbiei.

Înaltă Doamnă, sunt Tallanvor, locotenent în Garda Reginei. Dacă binevoiţi să mă însoţiţi, vă voi conduce la Regina Morgase.

Tânărul îi oferi braţul, pe care Alteima îl acceptă, fară însă a-i acorda prea multă atenţie. Pe ea o interesau militarii doar dacă erau generali sau căpetenii de oşti.

În timp ce tânărul o conducea de-a lungul unor coridoare largi, pline de bărbaţi şi femei în livrea care alergau de colo-colo având grijă să nu-i stea în drum, desigur —, privi pe furiş tablourile frumoase, cuferele incrustate în fildeş, bolurile şi vazele gravate cu aur şi argint, ca şi vasele subţiri de porţelan, opera Oamenilor Mării. Palatul Regal nu etala la fel de multă bogăţie ca şi Stânca din Tear, însă Andorul încă mai era un ţinut înstărit, poate la fel de înstărit precum Tearul. Un senior mai în vârstă i-ar conveni de minune, maleabil pentru o femeie încă tânără, poate un pic debil şi infirm. Cu domenii vaste. Asta pentru început, până să descopere mecanismele puterii din Andor. Câteva cuvinte schimbate cu Morgase în urmă cu câţiva

ani nu contau prea mult, ea însă deţinea un lucru de care o regină puternică avea întotdeauna nevoie: informaţii.

În cele din urmă, Tallanvor o introduse într-o sală mare, cu tavanul înalt, pictat cu păsări, nori şi cer senin, cu jilţuri aurite şi bogat ornamentate, aşezate în faţa unui şemineu din marmură albă, lustruită bine. Alteima observă amuzată că tocmai călca pe un covor roşu-auriu ţesut în Tear. Tânărul se lăsă pe un genunchi.

Maiestate, spuse el cu o voce brusc răguşită, aşa cum mi-ai poruncit, ţi-am adus-o pe înalta Doamnă Alteima din Tear.

Morgase îi făcu semn să plece.

Bine ai venit, Alteima. Mă bucur să te revăd! Ia loc, ca să discutăm în tihnă.

Alteima reuşi să facă o reverenţă şi murmură un cuvânt de mulţumire înainte de a se aşeza într-un jilţ. Simţi cum creşte invidia în ea. Morgase rămăsese în memoria ei ca o femeie frumoasă, dar femeia cu părul auriu din faţa ei îi arăta cât de mult pălise acea amintire. Morgase era un trandafir înflorit, gata să pună în umbră orice altă floare. Alteima nu-i găsi vină tânărului militar care se împiedicase în drum spre ieşire. Era bucuroasă că plecase, ca să nu-l vadă cum le compară.

Şi totuşi, observa unele schimbări. Schimbări profunde. Morgase, prin mila Luminii, regină a Andorului, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima Înscăunată a Casei Trakand, atât de rezervată, de impunătoare şi de manierată, purta o rochie de mătase albă lucioasă care îi dezvăluia sânii îndeajuns ca să şocheze până şi o servitoare dintr-o tavernă din Maule. Rochia se lipea de şolduri şi de coapse ca la cea din urmă desfrânată. Aşadar, zvonurile se adevereau. Morgase avea un iubit. Era clar că se schimbase atât de mult doar ca să-i facă plăcere acestui Gaebril, şi nu invers. Morgase încă mai emana putere, umplând încăperea cu prezenţa ei, dar această rochie îi reducea mult din aură.

Alteima era de două ori mai bucuroasă că purta guler înalt. Din gelozie, o femeie atât de subjugată farmecelor unui bărbat ar fi putut reacţiona cu furie la cea mai mică provocare. În caz că-l întâlnea pe Gaebril, cu siguranţă i l-ar fi prezentat cu cea mai mare indiferenţă pe care i-o permitea politeţea. Chiar şi simpla bănuială că s-ar fi *gândit* să-i fure iubitul lui Morgase ar fi

dus-o direct la spânzurătoare, în loc să se aleagă cu un soţ care era cu un picior în groapă. Şi ea ar fi procedat la fel.

O femeie îmbrăcată în roşu şi alb aduse vin, un excelent Murandian, şi umplu două pocale de cristal gravate cu Leul din Andor în plină săritură. În timp ce Morgase lua pocalul în mână, Alteima îi văzu inelul, un şarpe de aur care îşi mânca propria coadă. Inelul Marelui Şarpe era purtat de unele femei care se instruiseră în Turnul Alb, ca şi Morgase, fără să devină Aes Sedai, ca şi de Aes Sedai. Reginele Andorului se instruiau în Turn de o mie de ani. Dar toată lumea vorbea, de o ruptură între Morgase şi Tar Valon, deşi resentimentele oamenilor faţă de Aes Sedai puteau fi înăbuşite repede dacă Morgase ar fi poruncit aşa ceva. De ce mai purta inelul? Alteima trebuia să aibă grijă ce vorbeşte înainte de a afla răspunsul.

Femeia în livrea se retrase în capătul celălalt al încăperii, prea departe ca să audă ce se vorbea, dar îndeajuns de aproape ca să vadă când trebuia să reumple pocalele.

— A trecut ceva timp de când ne-am întâlnit prima oară, spuse Morgase sorbind din pocal. Cum se simte soţul tău? Este cu tine, în Caemlyn?

Alteima îşi schimbă repede planul. Nu bănuise că Morgase ştia că e măritată, dar întotdeauna se pricepuse să se adapteze repede la situaţie.

Tedosian se simţea bine ultima oară când l-am văzut.

„De-ar da Lumina să moară cât mai curând. Pentru ca ea să-şi poată vedea de viaţă. “

O vreme a stat în dubiu dacă să-l slujească pe acest Rand al’Thor, o întreprindere foarte periculoasă, de altfel. Unii seniori au fost spânzuraţi ca nişte răufăcători de rând pentru şi mai puţin.

Rand al’Thor, murmură Morgase gânditoare. L-am întâlnit odată. Nu arăta deloc ca unul care să se autointituleze Dragonul Renăscut. Un păstor tinerel care încerca să-şi ascundă spaima. Dar, privind retrospectiv, aş zice că atunci căuta ceva... o scăpare.

Ochii albaştri ai lui Morgase priveau în interior.

Elaida mi-a spus să fiu atentă la el.

Morgase părea să nu-şi dea seama că ar fi rostit ultimele cuvinte.

Elaida a fost sfetnica ta? Întrebă Alteima precaută.

Ştia că aşa era, ceea ce făcea ca zvonurile despre o ruptură între ele să pară mai greu de crezut. Trebuia să ştie dacă era adevărat.

— Ai înlocuit-o, acum că a devenit Suprema Înscăunată?

Ochii lui Morgase se concentrară din nou.

Nici pomeneală de aşa ceva! Exclamă ea şi apoi vocea i se îndulci din nou. Fiica mea, Elayne, se instruieşte în Turn. În curând, va fi primită în rândul Aleselor.

Alteima îşi flutură evantaiul, sperând ca fruntea să nu i se acopere de sudoare. Dacă Morgase nu era sigură pe propriile sentimente faţă de Turn, era foarte greu să vorbească fără să facă o greşeală. Planurile ei stăteau pe buza unei prăpăstii, gata să se năruiască.

Apoi Morgase i le salvă, aşa cum o salvă şi pe ea.

Spui că soţul tău a stat în dubiu în privinţa lui Rand al'Thor. Dar tu?

Alteima fu cât pe-aci să ofteze uşurată. Chiar dacă Morgase se purta ca o ţărăncuţă neinstruită când venea vorba de Gaebril, judecata îi revenea când era vorba de putere şi pericolele care îi ameninţau regatul.

— Desigur, l-am observat îndeaproape, în Stânca din Tear, răspunse Alteima gândind că aşa aruncă sămânţa, dacă trebuia s-o arunce. Poate conduce Puterea, şi cel care e în stare de aşa ceva e întotdeauna de temut. Da, el este Dragonul Renăscut. Nu încape nici o îndoială. Stânca din Tear a căzut, iar el a pus mâna pe Callandor. Profeţiile... Mă tem că trebuie să-i las pe cei mai înţelepţi decât mine să ia hotărârile care se impun în privinţa Dragonului Renăscut. Eu ştiu doar că mi-e frică să rămân acolo unde domneşte el. Nici măcar o înaltă Doamnă din Tear nu-şi poate măsura curajul cu cel al reginei Andorului.

Femeia cu părul auriu îi aruncă o privire şireată care o făcu pe Alteima să se teamă că se întrecuse cu linguşeala. Unora nu le plăcea ca linguşeala să fie prea pe şleau. Morgase însă se lăsă pe spătarul jilţului şi sorbi din pocal.

Vorbeşte-mi despre el, omul ăsta care trebuie să ne salveze şi, în acelaşi timp, să ne distrugă.

Succes. Sau cel puţin începutul lui.

E un om cât se poate de periculos, mai ales atunci când se foloseşte de Putere. Leul pare leneş, pe jumătate adormit, apoi atacă pe neaşteptate; devine numai iuţeală şi forţă. Rand

al’Thor pare inocent, nu leneş, ci naiv, nu adormit, dar când atacă... Nu are nici un respect faţă de o persoană sau de poziţia acesteia. N-am exagerat când am spus că a spânzurat până şi seniori. E sămânţă de anarhie. În Tear, potrivit noilor legi date de el, chiar şi înalţii Seniori pot fi chemaţi în faţa unui magistrat spre a fi amendaţi sau, mai rău, spre a fi acuzaţi ca ultimii ţărani sau pescari...

Spunea adevărul gol-goluţ, cel puţin aşa cum îl vedea ea; la nevoie, putea spune adevărul cu aceeaşi viteză cu care spunea o minciună. Morgase sorbi din nou din pocal şi ascultă; poate că Alteima credea că era cu gândul în altă parte, ochii ei însă arătau că soarbe şi cântăreşte fiecare cuvânt.

Trebuie să înţelegi că n-am spus decât generalităţi, încheie Alteima. Despre Rand al’Thor şi tot ce-a făcut el în Tear aş putea vorbi ore întregi.

Vei avea ocazia, zise Morgase, şi Alteima zâmbi în sinea ei, sigură de succes. Este adevărat că i-a adus pe Aieli cu el în Stânca din Tear?

— A, bineînţeles. Nişte sălbatici, cu feţe acoperite mai tot timpul, femeile lor fiind dispuse să ucidă fără să stea pe gânduri. L-au urmat ca nişte câini credincioşi, terorizând pe toată lumea, şi au luat ce-au vrut din Stâncă.

Eu am crezut că e doar un zvon, reflectă Morgase. În ultimul an au umblat tot felul de zvonuri, dar de douăzeci de ani, de la Războiul cu Aielii, nimic despre Pustiu. Desigur, lumea nu are nevoie ca acest Rand al’Thor să-i aducă din nou pe Aieli asupra noastră.

Privirea ei se aspri iar.

— Ai spus că „l-au urmat “. Au plecat deja?

Alteima încuviinţă din cap.

— Chiar înainte ca eu să părăsesc Tearul. Şi Rand al’Thor a plecat odată cu ei.

— Cu ei! Mă temeam eu că se află în Cairhien chiar în acest...

— Ai un musafir, Morgase? Ar fi trebuit să mă anunţi ca să-l salut şi eu.

Un bărbat solid pătrunse cu paşi mari în încăpere, înalt, cu o haină roşie brodată cu fire aurii care de-abia îi cuprindea umerii laţi şi pieptul bombat. Alteima nu avu nevoie să vadă faţa radioasă a lui Morgase ca să-şi dea seama că acesta era

seniorul Gaebril; siguranţa de sine cu care o întrerupsese pe regină o lămurise îndeajuns. Gaebril ridică un deget, şi servitoarea făcu o reverenţă şi plecă repede; bărbatul nu-i ceruse voie reginei să-i expedieze servitoarea. Era brunet, extrem de arătos, cu tâmplele încărunţite.

Adoptând o expresie neutră, Alteima schiţă un zâmbet amabil, potrivit pentru un unchi în vârstă fără nici un fel de putere, bogăţie sau influenţă. Arăta el extraordinar, dar, chiar dacă nu i-ar fi aparţinut lui Morgase, nu era omul pe care să încerce să-l manipuleze - numai dacă era absolut necesar. Gaebril părea să arate chiar mai multă autoritate decât Morgase.

Bărbatul se opri lângă Morgase şi îşi puse mâna pe umărul ei gol, un gest foarte familiar. Morgase aproape că-şi lăsă obrazul pe mâna lui, ochii lui însă erau aţintiţi asupra Alteimei. Aceasta era obişnuită cu privirile insistente ale bărbaţilor, dar ochii lui o făcură să se foiască în jilţ, neliniştită; erau mult prea pătrunzători, vedeau prea departe.

— Vii din Tear?

Vocea lui profundă îi stârnise fiori pe şira spinării; îşi simţi pielea, chiar şi oasele, de parcă ar fi fost vârâte într-o apă rece ca gheaţa, dar, ciudat, neliniştea ei de moment dispăru.

Răspunse Morgase în locul ei; Alteima nu părea a-şi găsi cuvintele sub privirea lui necruţătoare.

Gaebril, ţi-o prezint pe înalta Doamnă Alteima. Tocmai îmi povestea despre Dragonul Renăscut. Era în Stânca din Tear când fortăreaţa a căzut. Ştii, şi Aielii au fost acolo...

Apăsarea mâinii lui o întrerupse. Faţa i se întunecă de iritare, dar numai pentru o clipă, luminându-se cu un zâmbet larg, adresat numai lui.

Ochii lui, care nu se desprinseseră de Alteima, o înfiorară din nou, de data aceasta femeia începând să gâfâie.

Atâta discuţie trebuie să te fi obosit, Morgase, zise el fără să-şi mute privirea. Prea multă vorbă strică. Du-te şi trage un pui de somn. Hai, du-te. Te trezesc eu când te-ai odihnit destul.

Morgase se ridică imediat, zâmbindu-i în continuare cu aceeaşi uitare de sine. Ochii ei păreau uşor împăienjeniţi.

Da, sunt obosită. Am să trag un pui de somn, Gaebril.

Ieşi din încăpere aproape plutind, fără să-i arunce măcar o privire Alteimei, a cărei atenţie era îndreptată spre Gaebril.

Inima îi bătea mai repede; respira mai repede. Era cu siguranţă cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse în viaţa ei. Cel mai frumos, cel mai puternic, cel mai autoritar... Superlativele o copleşeau ca o avalanşă.

Plecarea lui Morgase îl lăsă la fel de nepăsător ca şi pe Alteima. Aşezându-se în jilţul lui Morgase, Gaebril se lăsă pe spătar şi îşi întinse picioarele cât erau de lungi.

Spune-mi de ce ai venit la Caemlyn, Alteima, zise el, acelaşi fior făcând-o să se cutremure. Adevărul gol-goluţ, dar fără înflorituri. Detaliile mi le poţi da mai târziu, dacă ţi le cer.

Femeia nu şovăi.

Am încercat să-mi otrăvesc soţul şi am fost nevoită să fug de-acasă înainte ca Tedosian şi târfa de Estanda să mă ucidă ei sau mai rău. Rand al'Thor i-a pus să mă omoare, ca exemplu.

Adevărul parcă o făcu mai mică. Nu pentru că îl ascunsese atât de mult, ci pentru că voia să-i facă pe plac mai mult decât orice pe lume şi se temea că altfel o va expedia de-acolo. El însă voia adevărul.

Am preferat să vin la Caemlyn fiindcă nu suport Illianul şi, deşi nici în Andor nu mă simt mai bine, Cairhienul este aproape în ruine. În Caemlyn îmi pot găsi un soţ bogat sau, la nevoie, unul care să creadă că-mi poate fi protector şi să-şi folosească influenţa ca să...

Gaebril o opri cu un gest grăbit, chicotind.

O pisicuţă care zgârie rău, deşi destul de arătoasă, îndeajuns de arătoasă ca s-o păstrez, dacă nu-şi foloseşte colţii şi ghearele, zise el şi brusc adoptă un ton mult mai serios. Spune-mi ce ştii despre Rand al'Thor, mai ales despre prietenii lui, dacă are aşa ceva, despre tovarăşii şi aliaţii lui.

Alteima îi spuse, vorbind până i se uscară gura şi gâtul, iar vocea îi răguşi, aducând cu un scrâşnet. Nu-şi ridică pocalul decât atunci când îi spuse el să bea, şi atunci bău tot vinul şi continuă să vorbească. Putea să-i facă pe plac. Putea să-i facă pe plac mai bine decât Morgase.

* * *

Servitoarele care trebăluiau prin iatacul lui Morgase făcură repede o reverenţă, surprinse să-şi vadă stăpâna acolo, în mijlocul dimineţii. Făcându-le semn să iasă din cameră, Morgase

se urcă îmbrăcată în pat. O vreme, rămase cu privirea aţintită asupra stâlpilor aurii. Fără Lei ai Andorului aici, doar trandafiri. Pentru Coroana de Trandafiri a Andorului, trandafirii potrivindu-i-se mai mult decât leii.

„Nu mai fi atât de încăpăţânată “, se mustră ea, apoi se întrebă de ce. Îi spusese lui Gaebril că e obosită şi... Sau el îi spusese? Imposibil. Ea era regina Andorului, nimeni nu-i putea porunci ce să facă. *Gareth.* De ce se dusese cu gândul la Gareth Bryne? Gareth niciodată nu-i poruncise să facă ceva; Căpitanul-General al Gărzilor Regale se supunea reginei, şi nu invers. Dar şi el fusese încăpăţânat, fiind în stare să-şi susţină cauza până când o convingea de justeţea ei. „De ce mă gândesc la el? Tare-aş vrea să fie aici. “Absurd. Îl îndepărtase fiindcă i se împotrivise; nu mai ştia în legătură cu ce, dar nu asta era important acum. Gareth i se împotrivise. Îşi aminti vag ceea ce simţise pentru el, de parcă Gareth ar fi fost plecat de zeci de ani. Atât de mult timp să fi trecut? „Nu mai fi atât de încăpăţânată! “

Închise ochii şi adormi imediat, un somn tulburat de un coşmar: încerca să scape de ceva nevăzut.

CAPITOLUL 2

Rhuidean

Sus, în oraşul Rhuidean, Rand al'Thor privea de la o fereastră înaltă; geamul dispăruse de mult. Umbrele de dedesubt se înclinau brusc spre răsărit. Harpa unui bard se auzea încet din încăperea din spatele lui. De îndată ce apărea, sudoarea i se şi evapora de pe faţă; haina de mătase roşie, umedă între umeri, era deschisă la nasturi, aşteptând zadarnic o boare de vânt, iar cămaşa îi dezvelea pieptul până la jumătate. Noaptea în Pustiul Aiel aducea un frig năprasnic, în timpul zilei însă vântul nu te răcorea niciodată.

Sprijinindu-se cu mâinile de tocul neted al ferestrei, mânecile căzute dădeau la iveală o parte din silueta înfăşurată în jurul fiecărui antebraţ; o vietate şerpuitoare, cu coama aurie, cu ochii precum soarele, cu solzi galbeni şi stacojii, la fiecare picior cu câte cinci gheare aurii. Nu erau tatuaje, ci parte din pielea lui; luceau ca nişte metale şi pietre preţioase lustruite bine, părând aproape vii în lumina după-amiezii târzii.

Acele siluete erau însemnul Celui-Care-Vine-cu-Zorile pentru oamenii de pe partea aceasta a lanţului muntos numit Zidul Dragonului sau Osia Lumii. Şi, la fel ca bâtlanii din palme, erau, potrivit Profeţiilor, însemnul Dragonului Renăscut pentru cei de

dincolo de Zidul Dragonului. În ambele cazuri el era cel trimis să unească, să salveze şi să distrugă.

Acestea erau nume pe care ar fi vrut să le evite dacă ar fi putut, dar vremurile acelea erau apuse de mult, dacă existaseră vreodată, şi acum nu se mai gândea la ele. Sau, dacă se gândea, rareori o făcea cu urma de regret a unui bărbat care-şi aduce aminte de un vis naiv din copilărie. De parcă n-ar fi fost destul de aproape de copilărie ca să-şi aducă aminte fiecare clipă din ea. În loc de asta, încerca să se gândească doar la ce avea de făcut. Soarta şi datoria îl ţineau legat de drum, precum hăţurile unui călăreţ, deşi de multe ori lumea îl considerase încăpăţânat. Trebuia să ajungă la capătul drumului, dar dacă, pentru a ajunge acolo, urma o altă cale, poate că nu chiar acela era capătul. Slabe şanse. De fapt, aproape sigur n-avea nici o şansă. Profeţiile îi voiau moartea.

Rhuidean se întindea sub ochii lui, ars de un soare la fel de nemilos în timp ce cobora spre munţii stâncoşi, sumbri, cu urme vagi de vegetaţie. Această zonă accidentată, unde oamenii uciseseră sau muriseră pentru un ochi de apă ce putea fi trecut cu pasul, era ultimul loc de pe pământ unde te-ai fi aşteptat să găseşti un oraş impunător. Constructorii lui nu-şi terminaseră treaba. Clădiri imposibil de înalte umpleau oraşul, palate placate cu marmură, cu şiruri lungi de trepte, care uneori se terminau după opt sau chiar zece nivele nu cu acoperişul, ci cu zidurile unui alt nivel ridicate doar pe jumătate. Turnurile erau şi mai înalte, dar de cele mai multe ori se opreau şi ele brusc. Acum, mai bine de un sfert din construcţiile mari, cu coloanele lor masive şi ferestrele imense cu geamuri colorate, erau în ruină pe bulevardele late, prevăzute cu benzi pline de movile de praf în locul copacilor care nu mai apucaseră să fie plantaţi. Minunatele fântâni arteziene erau secate de sute şi sute de ani. Toată truda aceea inutilă, constructorii murind fără să-şi termine treaba; dar, din când în când, Rand se gândea că poate oraşul fusese început ca să-l găsească el.

„Prea mândru, gândi el. Un om ar trebui să fie cel puţin pe jumătate nebun ca să fie atât de mândru. “Nu se putu abţine şi chicoti sec. Bărbaţii şi femeile care veniseră aici cu atâţia ani în urmă fuseseră însoţiţi de Aes Sedai, ei cunoşteau *Ciclul Karaethon,* Profeţiile Dragonului. Sau poate chiar ei scriseseră Profeţiile. „Prea mândru, de zece ori mai mândru. “

Chiar sub el se întindea o piaţă pe jumătate acoperită de umbră, plină de un amestec de statui şi jilţuri de cristal, ciudăţenii şi forme extravagante din metal, sticlă sau piatră, obiecte pe care nu le putea denumi, împrăştiate peste tot, parcă învălmăşite acolo de-o furtună. Umbrele păreau răcoroase numai prin comparaţie. Oameni îmbrăcaţi în haine ponosite - nu Aieli asudau încărcând căruţe cu lucruri alese de o femeie scundă şi zveltă, într-o rochie albastră, cu spatele drept şi alunecând dintr-un loc într-altul ca şi cum căldura nu ar fi apăsat-o la fel ca pe ceilalţi. Purta totuşi o batistă albă, umedă, în jurul frunţii; pur şi simplu, nu voia să arate cât de mult o afecta dogoarea soarelui. Rand ar fi pariat că femeia nici măcar nu transpira.

Şeful celor care trudeau în piaţă era un bărbat voinic, oacheş, pe nume Hadnan Radere, un aşa-zis neguţător îmbrăcat în mătase de culoare crem, îmbibată de sudoare. Îşi ştergea faţa tot timpul cu o batistă mare, înjurându-şi oamenii căruţaşii şi paznicii dar sărea la fel de repede ca şi ei să ridice lucrurile, mari sau mici, spre care arăta femeia zveltă. Aes Sedai nu aveau nevoie să-şi impună voinţa prin forţă, dar Rand gândi că Moiraine ar fi făcut mai bine dacă nu ar fi petrecut atâta timp în Turnul Alb.

Doi oameni încercau să mişte ceea ce părea a fi un toc de uşă strâmb, din piatră roşie; colţurile nu se îmbucau cum trebuie, iar oamenii păreau că nu ştiu de unde să apuce. Tocul stătea drept, se mişca într-o parte şi într-alta, dar refuza să se aplece, oricât de tare apăsau cei din jur. La un moment dat, unul dintre oameni alunecă şi căzu - numai picioarele îi rămaseră afară. Rand se încordă. Preţ de o clipă, bărbatul păru că nu mai există de la brâu în sus; dădea din picioare cuprins de panică. Până când Lan, un ins înalt, în haine de un verde-închis, se apropie de el cu paşi mari şi îl scoase trăgându-l de cingătoare. Lan era Străjerul lui Moiraine, legat de ea într-un fel pe care Rand nu-l înţelegea, un bărbat dur care se mişca precum Aielii, ca un lup pornit la vânătoare; sabia de la şoldul lui nu doar părea o parte din el, ci chiar era o parte din el. Dădu drumul cărăuşului pe pavaj şi îl lăsă acolo; ţipetele îngrozite ale victimei de-abia ajungeau până la Rand, iar tovarăşul lui părea gata s-o ia la fugă. Câţiva dintre oamenii lui Kadere, care

fuseseră îndeajuns de aproape ca să fie martori la scenă, se priveau cântărindu-şi şansele.

Moiraine apăru dintre ei probabil cu ajutorul Puterii şi începu să treacă repede de la unul la altul. După felul în care se mişca, Rand aproape că-i auzea poruncile seci, autoritare, atât de sigură că acestea vor fi îndeplinite încât părea absurd să nu le îndeplineşti. În doar câteva clipe, anihilă orice urmă de rezistenţă, înlătură cu fermitate orice obiecţie şi-i convinse să se întoarcă la treabă. Cei doi care se ocupau de rama de uşă începură din nou să împingă şi să tragă de ea, chiar dacă mai aruncau câte o privire spre Moiraine când credeau că aceasta nu se uită la ei. Într-un fel, femeia era chiar mai dură decât Lan.

Din câte ştia Rand, toate lucrurile de acolo erau angreale, sa'angreale sau ter'angreale, făcute înainte de Frângerea Lumii ca să amplifice Puterea Supremă sau să o folosească în mai multe feluri. Obţinute cu ajutorul Puterii, mai mult ca sigur, deşi nici măcar Aes Sedai nu ştiau cum să facă astfel de lucruri acum. Bănui la ce era bun tocul strâmb al uşii - o uşă spre o altă lume —, despre celelalte însă habar nu avea. Ca de altfel toţi ceilalţi. Tocmai de aceea Moiraine depunea atâtea eforturi ca să care cât mai multe din lucrurile alea în Turn, unde să poată fi studiate. Era foarte posibil ca nici măcar Turnul să nu aibă atât de multe obiecte ale Puterii precum cele care împânzeau această piaţă, deşi se spunea că Turnul deţine cea mai mare colecţie din lume. Chiar şi aşa, Turnul ştia la ce folosesc numai câteva din ele.

Ce era în căruţe sau ce stătea aruncat pe pavaj nu-l interesa pe Rand; deja luase tot ce avea nevoie de-acolo. În unele privinţe, luase mai mult decât avea nevoie.

În mijlocul pieţei, lângă ce mai rămăsese dintr-un copac înalt de treizeci de metri, se afla o mică pădure de coloane de sticlă, fiecare cam de aceeaşi înălţime cu copacul şi atât de subţire, încât părea că la prima rafală de vânt mai violentă toate s-ar fi făcut fărâme. Chiar şi atinse de o urmă de umbră, coloanele prindeau şi refractau lumina soarelui în mii de scântei. De sute de ani Aielii intrau în acea pădure şi reveneau la fel de însemnaţi ca şi Rand, dar numai pe un singur braţ căpetenii de clan. Reveneau însemnaţi sau nu reveneau deloc. Femeile Aiel sosiseră şi ele în acest oraş, din dorinţa de a intra în rândul înţeleptelor. Nimeni altcineva, viu sau mort. „Bărbatul poate

merge la Rhuidean o dată, femeia de două ori; de mai multe ori înseamnă moarte. “Asta spuseseră înţeleptele, şi se adeverise, atunci. Acum, oricine putea intra în Rhuidean.

Sute de Aieli treceau pe străzi şi din ce în ce mai mulţi se adăposteau în clădirile de aici; în fiecare zi pe cărările prăfuite apăreau vrejuri de fasole, de dovleci sau *zemai,* stropiţi mereu cu apă din urcioare umplute la noul lac, uriaş, ce ocupa capătul de miazăzi al văii, singura sursă de apă din zonă. Mii de Aieli îşi ridicau tabăra în munţii învecinaţi, chiar şi pe Chaendaer, unde înainte veneau doar ca parte a unui ritual, trimiţând doar câte un bărbat sau o femeie în Rhuidean.

Oriunde mergea, Rand provoca schimbări şi distrugeri. De data aceasta, spera, fără nici un temei, că schimbarea va fi benefică. Existau şanse. Copacul ars parcă îl lua în râs. Avendesora, legendarul Copac al Vieţii; poveştile nu spuneau unde se află, fiind surprins să-l găsească tocmai aici. Moiraine spunea că încă mai e viu, că va prinde rădăcini din nou, dar până acum nu văzuse decât ramuri înnegrite şi golaşe.

Oftând, se întoarse de la fereastră spre încăperea mare, deşi nu cea mai mare din Rhuidean, cu ferestre înalte pe doi pereţi şi cu tavanul boltit, acoperit de un straniu mozaic cu oameni şi animale înaripate. Cea mai mare parte din mobilierul rămas în oraş putrezise de mult chiar şi în uscăciunea aceea, şi o mare parte din ce mai rezistase era plin de gândaci şi cari. Dar în cealaltă parte a încăperii se afla un jilţ cu spătarul înalt, masiv, cu poleiala încă intactă, dar lângă o masă cu care nu se potrivea deloc, o masă lată, cu picioarele şi marginile ornamentate cu flori. Cineva lustruise lemnul cu ceară de albine până când căpătase un luciu care îi ascundea vârsta. Aielii i le găsiseră, deşi clătinau din cap la vederea unor astfel de lucruri; erau puţini copaci în Pustiu din care se putea obţine un lemn îndeajuns de drept şi de lung pentru un asemenea jilţ şi nici unul pentru o asemenea masă.

Acela era tot mobilierul, după mintea lui. Un covor illian, de mătase fină, alb-auriu, pradă de război după o luptă de demult, acoperea mijlocul plăcilor de ceramică de un roşu-închis. Podeaua era plină de perne, din mătase în culori vii, şi cu ciucuri. Aielii le foloseau în loc de scaune, atunci când nu stăteau pe vine, sprijiniţi în călcâie, la fel de relaxaţi ca pe un scaun tapiţat.

Şase bărbaţi şedeau tolăniţi pe pernele de pe covor. Şase căpetenii de clan, reprezentând clanurile care se juraseră până acum să-l urmeze pe Rand. Sau mai degrabă pe Cel-Care-Vine-cu-Zorile. Nu întotdeauna cu prea multă tragere de inimă. Credea că Rhuarc, un bărbat lat în spate, cu ochii albaştri şi cu şuviţe albe, groase, în părul de un roşu-închis, îi arăta oarecare prietenie, dar nu şi ceilalţi. Doar şase din cei doisprezece.

Ignorând jilţul, Rand se aşeză pe o pernă, cu picioarele încrucişate şi cu faţa spre Aieli. Dincolo de Rhuidean, singurele scaune din Pustiu erau scaunele şefului, folosite numai de căpetenii şi numai în trei scopuri: să fie recunoscuţi drept căpetenii, să accepte supunerea unui duşman cu onoare sau să împartă dreptate. Dacă se aşeza în jilţ acum ar fi însemnat că vrea să facă unul din cele trei lucruri.

Aielii purtau cadin'sor, haine şi pantaloni în nuanţe de cafeniu şi gri care se confundau cu solul, şi cizme moi legate cu şireturi până la genunchi. Chiar şi aici, la întâlnirea cu omul pe care îl proclamaseră *Car'a'carn,* căpetenia căpeteniilor, fiecare avea un pumnal cu lama groasă la cingătoare şi *shoufa* gri-cafenie înfăşurată ca o eşarfă lată în jurul gâtului; dacă îşi acopereau faţa cu vălul negru care făcea parte din *shoufa* era semn că aveau să ucidă pe cineva. Ceea ce acum nu era o imposibilitate. Aceşti bărbaţi se războiseră între ei într-un şir nesfârşit de certuri, atacuri şi bătălii. Acum îl priveau şi îl aşteptau, deşi aşteptarea unui Aiel întotdeauna presupunea a fi gata de acţiune, bruscă şi violentă.

Bael, cel mai înalt bărbat pe care Rand îl văzuse vreodată, şi Jheran, subţire ca o lamă de cuţit şi iute ca biciul, se ţineau cât mai departe unul de altul, atât cât le permitea covorul. Între goshienii lui Bael şi shaarazii lui Jheran era o duşmănie de moarte, reprimată de Cel-Care-Vine-cu-Zorile, însă nu şi uitată. Dar poate că Pacea Rhuideanului avea să mai dureze, în pofida a tot ce se întâmplase. Şi totuşi, sunetele liniştite ale harpei contrastau puternic cu refuzul lui Bael şi Jheran de a se uita unul la altul. Şase perechi de ochi, albaştri, verzi sau cenuşii, pe feţe înnegrite de soare; pe lângă Aieli până şi şoimii arătau blânzi.

— Ce trebuie să fac ca să-i aduc pe Aielii Reyn alături de mine? Întrebă Rand. Erai sigur că vor veni, Rhuarc.

Şeful taardazilor îl privi calm, cu faţa parcă cioplită în piatră.

Aşteaptă. Ai răbdare. Dhearic îi va aduce aici. Până la urmă.

Han, cu părul alb, întins lângă Rhuarc, se strâmbă de parcă ar fi vrut să scuipe. Ca de obicei, faţa lui uscată arbora o expresie posacă.

— Dhearic a văzut prea mulţi bărbaţi şi Fecioare privind în gol zile la rând şi apoi aruncându-şi lăncile. Aruncându-şi lăncile!

— Şi fugind din calea duşmanului, adăugă Bael calm. I-am văzut şi eu, printre goshieni, chiar din clanul meu, luând-o la fugă. Şi tu i-ai văzut, Han, printre tomannelli. Cu toţii i-am văzut. Nu cred că ştiau încotro fugeau, ci numai din calea cui fugeau.

Nişte laşi, strigă Jheran.

Părul lui castaniu-deschis era vârstat cu fire cărunte; nu erau deloc tineri printre căpeteniile clanurilor Aielilor.

Nişte năpârci puturoase, care se tem şi de umbra lor, adăugă el.

Întorcându-şi puţin ochii albaştri spre celălalt capăt al covorului, dădu de înţeles că se referea şi la goshieni, nu doar la cei care îşi aruncau lăncile.

Bael dădu să se ridice, cu faţa şi mai încruntată, dacă aşa ceva era posibil, dar cel de lângă el îl apucă uşor de braţ. Bruan, din neamul nakailor, era voinic cât doi fierari, dar avea o fire liniştită ce părea nelalocul ei pentru un Aiel.

Cu toţii am văzut bărbaţi şi Fecioare luând-o la fugă, spuse el aproape nepăsător, atitudine trădată şi de ochii lui cenuşii, deşi Rand ştia că nu-i adevărat.

Până şi Rhuarc îl considera pe Bruan un luptător de temut şi un tactician plin de viclenie. Din fericire, pentru Rand nici măcar Rhuarc nu era mai puternic decât Bruan. Dar el venise ca să se pună sub comanda Celui-Care-Vine-cu-Zorile; nu ştia de Rand al'Thor.

Ca şi tine, Jheran. Ştii cât de greu le-a fost să înfrunte ceea ce aveau de înfruntat. Dacă nu-i poţi considera laşi pe cei care au murit fiindcă n-au putut să înfrunte ceea ce aveau de înfruntat, îi poţi considera laşi pe cei care au fugit din acelaşi motiv?

N-ar fi trebuit să înveţe niciodată, mormăi Han, strângându-şi perna cu ciucuri roşii de parcă ar fi fost gâtul unui duşman. M-am referit la cei care puteau intra în Rhuidean şi trăi aici.

Rosti cuvintele fără să se adreseze neapărat cuiva, dar de fapt erau pentru urechile lui Rand. Acesta era cel care le dezvăluise ce învăţa un om printre coloanele de sticlă din piaţă,

îndeajuns ca Înţeleptele şi căpeteniile să nu întoarcă spatele când li se cereau amănunte. Dacă exista vreun Aiel în tot Pustiul care să nu ştie adevărul însemna că o lună întreagă nu vorbise cu nimeni.

Departe de moştenirea glorioasă a bătăliei în care credeau cei mai mulţi dintre ei, Aielii începuseră ca nişte refugiaţi neajutoraţi în urma Frângerii Lumii. Toţi supravieţuitorii fuseseră refugiaţi, desigur, Aielii însă niciodată nu se consideraseră neajutoraţi. Mat rău, urmaseră Calea Frunzei, refuzând să recurgă la violenţă chiar şi când era vorba să-şi apere viaţa. Aiel însemna „dedicat “în Limba Străveche, şi toţi se dedicaseră păcii. Cei care îşi spuneau Aieli acum erau urmaşii celor care încălcaseră un jurământ ţinut de generaţii întregi. Un singur lucru mai rămăsese din acea credinţă: Aielul va muri înainte de a pune mâna pe sabie. Era o parte din mândria lor, din identitatea lor, ceea ce îi deosebea de cei care trăiau dincolo de Pustiu.

Rand îi auzise spunând că ajunseseră în Pustiu din cauza unui păcat comis demult. Acum ştiau care era acel păcat. Bărbaţii şi femeile care înălţaseră Rhuideanul şi muriseră aici cei numiţi Aieli Jenn, clanul care, de fapt, nu exista, în puţinele ocazii în care se vorbea despre ei erau cei care le fuseseră credincioşi Aes Sedai înainte de Frângerea Lumii. Acum le era greu să înţeleagă că trăiseră în minciună.

Trebuia să li se spună, zise Rand.

„Aveau dreptul să ştie. Omul nu trebuie să trăiască în minciună. Chiar profeţia lor spunea că îi voi distruge. N-aş fi putut face altfel. “Trecutul era trecut; acum trebuia să-şi facă griji în privinţa viitorului. „Unii dintre oamenii ăştia nu mă au la inimă, alţii mă urăsc fiindcă nu sunt de-al lor, cu toate acestea mă urmează. “*Am nevoie de toţi.*

Dar miagomii?

Erim, care şedea între Rhuarc şi Han, clătină din cap. Părul lui cândva de un roşu-aprins era acum pe jumătate alb, dar ochii lui verzi erau la fel de ageri ca şi ai unui bărbat mai tânăr. Mâinile lui mari, lungi, late şi aspre dădeau de înţeles că şi braţele îi erau puternice.

— Timolan nu-şi lasă picioarele să ştie în ce parte va sări decât după ce sare.

Când era tânăr, Timolan a încercat să adune clanurile la un loc, dar n-a reuşit, spuse Jheran. Nu cred că-i convine că, în sfârşit, cineva a reuşit acolo unde el a dat greş.

— Va veni şi el, zise Rhuarc. Timolan niciodată nu s-a crezut Cel-Care-Vine-cu-Zorile. Larjanwin îi va aduce pe shianzi. Dar pe moment aşteaptă. Mai întâi trebuie să înţeleagă cum stau lucrurile.

— Trebuie să se împace cu ideea că Cel-Care-Vine-cu- Zorile e din ţinuturile umede, strigă Han. Fără supărare, *Car'a'carn.*

Nu era nici urmă de slugărnicie în vocea lui; o căpetenie de clan nu era rege şi nici căpetenia căpeteniilor nu era. În cel mai bun caz era primul dintre egali.

— Darynii şi codarrii vor veni şi ei până la urmă, socot eu, spuse Bruan calm.

Şi repede, pentru ca tăcerea să nu dea prilej pumnalelor să sară de sub cingătoare. Primul dintre egali, în cel mai bun caz.

— Dezolarea i-a făcut să piardă mai mulţi oameni decât celelalte clanuri.

„Dezolare "numeau Aielii perioada lungă în care cineva contempla realitatea înainte de a renunţa la condiţia de Aiel.

— Pe moment, Mandelain şi Indirian încearcă să-şi ţină clanurile la un loc. Amândoi vor să vadă cu ochii lor dragonii de pe braţele tale, dar până la urmă vor veni şi ei.

Mat rămânea un singur clan, cel pe care nici una dintre căpetenii nu voia să-l aducă în discuţie.

— Ce veşti aveţi despre Couladin şi ceilalţi Aieli Shaido? Întrebă Rand.

Îi răspunse tăcerea, întreruptă doar de sunetele line, senine ale harpei de alături, fiecare căpetenie aşteptând-o pe cealaltă să vorbească, toţi părând stingheri, atât cât putea arăta un Aiel. Jheran se încruntă la degetul lui mare, iar Bruan începu să se joace cu ciucurii argintii de pe perna lui verde. Până şi Rhuarc părea preocupat de covor.

Bărbaţi şi femei în robe albe pătrunseră cu graţie în încăpere, cu pocale de argint pline cu vin pe care le aşezară lângă fiecare căpetenie, cu tăvi mici de argint pline cu măsline, rarităţi în Pustiu, brânză de oaie albă şi nuci alburii, zbârcite, pe care Aielii le numeau *pecara.* Feţele de Aieli care se întrezăreau din glugile albe stăteau cu ochii în pământ şi arătau nefiresc de umile.

Prinşi în timpul unei lupte sau al unui atac, gai'shainii erau puşi să jure credinţă pentru un an şi o zi, să nu se atingă de vreo armă şi să nu recurgă la violenţă, urmând ca la sfârşit să revină la clanul lor ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Un ecou ciudat al Căii Frunzei. Aşa cerea ji'e'toh, onoarea sau obligaţia, încălcarea ji'e'toh fiind aproape cel mai rău lucru pe care îl putea face un Aiel. Poate chiar *cel* mai rău. Era foarte posibil ca unii dintre aceşti bărbaţi şi femei să-şi servească propria căpetenie, dar nici unii, nici alţii n-o arătau, nici măcar printr-un clipit de ochi, pe toată perioada în care serveau drept gai'shaini; nici chiar dacă era vorba de un fiu sau de o fiică.

Rand îşi dădu brusc seama că acesta era motivul adevărat pentru care unii Aieli suportau atât de greu adevărul dezvăluit de el. Pentru ei se părea că strămoşii lor juraseră să rămână gai'shaini pentru toate celelalte generaţii. Şi toate celelalte generaţii - toate, până în ziua de azi încălcaseră ji'e'toh luând lancea în mână. Oare cei din faţa lui gândeau la fel? Ji'e'toh era ceva foarte important pentru un Aiel.

Gai'shainii plecară cu paşi uşori, abia auziţi. Nici una dintre căpetenii nu se atinse de vin sau de mâncare.

Există vreo speranţă ca să mă întâlnesc cu Couladin? Întrebă Rand.

Rand ştia că nu există; nu-l mai chemase să se întâlnească din clipa în care aflase că pe toţi trimişii lui îi jupuia de vii. Dar era un mod de a-i face pe ceilalţi să vorbească.

— Singurele cuvinte pe care le-am primit de la el sunt că vrea să te jupoaie şi pe *tine* de viu, cu prima ocazie, pufni Han. Ţi se pare că sună a târguială?

Pot să-i desprind pe Aielii Shaido de el?

Nu cred, răspunse Rhuarc. Deşi nu este, de drept, căpetenia lor, Aielii Shaido aşa îl consideră.

Couladin nu intrase niciodată printre coloanele de sticlă; poate că încă mai credea, cum şi zicea de altfel, că tot ceea ce spusese Rand era o minciună.

Susţine că el este *Car'a'carn' ş*i ceilalţi Aieli Shaido îl cred. Fecioarele Shaido care au ajuns aici au venit pentru frăţia lor şi asta fiindcă *Far Dareis Mai* cred în tine. Altcineva nu va veni.

Trimitem cercetaşi ca să-i ţină sub observaţie, zise Bruan, şi, cum îi prind, Aielii Shaido îi omoară - până acum Couladin şi-a făcut aproape zece duşmani de moarte, pe moment însă nu dă

semne că ar vrea să ne atace aici. După spusele lui, noi n-am făcut decât să profanăm Rhuideanul, iar atacul lui n-ar face decât să-l profaneze şi mai tare.

Erim scoase un mormăit şi se foi pe pernă.

Adică aici sunt destule lăncii ca să-l ucidă pe fiecare shaido de două ori şi să rămână loc şi pentru a treia oară, spuse el şi îşi aruncă o bucată de brânză în gură, gemând de plăcere. Aielii Shaido sunt nişte laşi şi nişte hoţi.

Câini fără onoare, exclamară Bael şi Jheran în acelaşi timp, apoi se priviră lung, de parcă s-ar fi gândit că celălalt îl făcuse să spună aşa ceva.

Cu sau fără onoare, oştenii lui Couladin se înmulţesc pe zi ce trece, remarcă Bruan liniştit.

Oricât de calm ar fi părut, luă o înghiţitură zdravănă de vin şi continuă:

Ştiţi despre ce vorbesc. Unii dintre cei care o iau la fugă, după perioada de dezolare, nu-şi aruncă lăncile. Dimpotrivă, se alătură Aielilor Shaido împreună cu frăţiile din care fac parte.

Nici un Tomanelle nu s-a desprins vreodată de clanul lui, strigă Han.

Bruan privi pe lângă Rhuarc şi Erim spre căpetenia Tomanellilor şi spuse rar:

Aşa ceva s-a întâmplat în fiecare clan.

Fără să aştepte reacţia la cuvintele lui, îşi îndreptă spatele şi adăugă:

Asta nu se poate numi desprindere de clan. Nu fac decât să se alăture frăţiilor lor. Aşa cum Fecioarele Shaido s-au alăturat Acoperişului lor de aici.

Se auziră câteva murmure, dar de data aceasta nu-l contră nimeni. Regulile după care se conduceau frăţiile războinicilor Aieli erau complicate şi, în unele privinţe, membrii lor se simţeau la fel de legaţi de frăţii ca şi de clan. De pildă, membrii aceleiaşi frăţii nu se luptau între ei, chiar dacă, din întâmplare, clanurile lor se aflau într-o duşmănie de moarte. Unii bărbaţi nu se însurau cu femeile prea apropiate ca grad de rudenie de un membru al propriei lor frăţii, considerând că astfel femeile ar deveni rudele lor de sânge. Cât despre regulile *Far Dareis Mai,* Fecioarele Lăncii, Rand nici nu voia să se gândească la ele.

— Trebuie să ştiu care sunt intenţiile lui Couladin, le spuse el.

Couladin era ca un taur căruia i-a intrat o viespe în ureche; putea ataca în orice direcţie.

— Credeţi că ar fi dezonorant dacă am trimite oameni care să se alăture frăţiilor din sânul Aielilor Shaido? Întrebă Rand ezitant.

Nu dorea să spună mai multe. Ca la un semn, toţi cei de faţă înlemniră, chiar şi Rhuarc, răceala din ochii lui fiind în stare să alunge căldura din încăpere.

A spiona în halul ăsta ar fi echivalent cu a-ţi spiona propriul clan, replică Erim strâmbându-se la cuvântul „spiona “de parcă ar fi gustat ceva scârbos. Nici un om de onoare n-ar face aşa ceva.

Rand se abţinu să întrebe dacă ar putea găsi pe cineva cu o onoare mai puţin sensibilă. Simţul umorului la Aieli era ceva straniu, uneori plin de cruzime, dar în unele privinţe nu se manifesta nicicum.

Avem vreo veste de dincolo de Zidul Dragonului? Întrebă el ca să schimbe subiectul.

Ştia răspunsul; asemenea veşti se răspândeau repede printre toţi Aielii adunaţi în jurul Rhuideanului.

Nimic important, răspunse Rhuarc. Din cauza necazurilor pricinuite de Ucigaşii-de-Copaci, puţini neguţători ambulanţi au curajul să calce în Ţinutul întreit.

Aşa îi spuneau Aielii Pustiului; o pedeapsă pentru păcatul lor, un teren de încercare a curajului lor, o nicovală care să le modeleze caracterul. Ucigaşii-de-Copaci erau locuitorii Cairhienului.

Steagul Dragonului încă mai flutură deasupra Stâncii din Tear, adăugă Rhuarc. Tairenii s-au mutat spre miazănoapte, în Cairhien, precum ai poruncit, ca să împartă alimente în rândul Ucigaşilor-de-Copaci. Nimic mai mult.

Ar îi trebuit să-i laşi să moară de foame pe Ucigaşii-de-Copaci, mormăi Bael, iar Jheran închise repede gura.

Rand bănui că Jheran intenţionase să spună acelaşi lucru.

— Ucigaşii-de-Copaci sunt buni numai să fie ucişi sau vânduţi ca animale în Shara, zise Erim înverşunat.

Acelea erau două dintre pedepsele pe care Aielii le aplicau celor care intrau în Pustiu neinvitaţi; numai menestrelii, neguţătorii şi meşterii ambulanţi puteau intra nestingheriţi, deşi Aielii se fereau de meşteri ca de ciumaţi. Shara era numele dat

ţinuturilor de dincolo de Pustiu; nici măcar Aielii nu ştiau prea multe despre ele.

Cu coada ochiului, Rand văzu două femei care făcuseră un pas în încăpere şi acum aşteptau sub intrarea înaltă, boltită. Cineva atârnase acolo ghirlande de mărgele colorate, roşii şi albastre, în locul uşilor care lipseau. Una dintre femei era Moiraine. Preţ de o clipă, Rand se gândi să le lase să aştepte; Moiraine afişa expresia aceea autoritară, enervantă, fiind convinsă că ceilalţi vor întrerupe orice discuţie ca să-i acorde întreaga atenţie. Numai că nu prea mai rămăsese nimic de discutat, Rand citind în ochii căpeteniilor că se săturaseră de-atâtea vorbe. Mai ales după ce pomenise de dezolare şi de Aielii Shaido.

Oftând, se ridică în picioare, exemplul fiindu-i urmat de ceilalţi bărbaţi. Poţi, cu excepţia lui Han, erau la fel de înalţi sau mai înalţi decât el. Acolo unde crescuse Rand, despre Han s-ar fi spus că e de înălţime medie sau puţin peste; printre Aieli, era considerat scund.

— Ştiţi ce trebuie făcut. Aduceţi şi celelalte clanuri şi fiţi cu ochii pe Aielii Shaido… Se va sfârşi cu bine. Cât se poate de bine pentru Aieli, promit.

— Profeţia spune că ne vei distruge şi începutul n-o contrazice deloc, zise Han acru. Dar te vom urma. „Până ce umbra va dispărea, recită el, până ce apa va dispărea, în Moartea ce-şi arată colţii, urlând sfidarea cu o ultimă suflare, ca să-l prea scuipe-n ochi pe Foc-în-văz în Ziua de Apoi. “

Foc-în-văz era unul dintre numele date de Aieli Celui întunecat.

Lui Rand nu-i rămânea decât să dea răspunsul cuvenit. Cândva, nu-l ştiuse.

— „Pe onoarea mea şi pe Lumină, viaţa mea va fi un pumnal ce va căuta inima lui Foc-în-văz.“

— „Până la Ziua de Apoi, până la Shayol Ghul “, sfârşiră Aielii.

Harpa continuă să cânte liniştitor.

Căpeteniile clanurilor ieşiră pe rând, trecând pe lângă cele două femei, privind-o pe Moiraine cu respect. Nu fi se citea nici un fel de teamă în ochi. Rand şi-ar fi dorit să fie la fel de sigur pe el. Moiraine avea mult prea multe planuri pentru el, prea multe căi de a trage sforile cu care îl legase.

Cele două femei păşiră spre el de îndată ce căpeteniile părăsiră încăperea, Moiraine la fel de stăpână pe ea şi de elegantă ca întotdeauna. O doamnă drăguţă, minionă, cu sau fără acele trăsături Aes Sedai cărora Rand nu le putea da o vârstă, femeia renunţase la batista umedă, răcoroasă, din jurul frunţii. Locul ei fusese luat de o piatră mică, albastră, care-i atârna pe frunte prinsă de un lănţişor aurit care i se întrezărea din părul negru, des. Nu că ar fi contat dacă păstra batista; nimic nu-i putea ştirbi din ţinuta regală. De obicei, dădea impresia că era mult mai înaltă, iar în ochi i se citeau autoritatea şi încrederea de sine.

Cealaltă femeie era mai înaltă, deşi lui nu-i ajungea până la umăr, tânără dar nu de vârstă incertă. Egwene, cu care crescuse el. Acum, cu excepţia ochilor ei mari şi negri, aproape că putea trece drept o femeie Aiel, şi nu doar din cauza feţei şi a mâinilor bronzate. Purta o fustă de lână cafenie şi o bluză albă, largă, dintr-o fibră vegetală numită algode. Algode era mai moale decât cea mai fină lână ţesută; s-ar fi vândut bine, dacă-i putea convinge pe Aieli să o comercializeze. Un şal gri îi atârna pe umeri şi o eşarfă gri, îndoită îi ţinea părul negru care îi cădea pe după umeri. Spre deosebire de majoritatea femeilor Aiel, purta o singură brăţară, din fildeş, un cerc de flăcări, şi un singur colier de aur, cu mărgele de fildeş. Şi încă ceva. Un inel cu Marele Şarpe pe mâna stângă.

Egwene studiase cu câteva dintre înţeleptele Aiel - Rand nu ştia ce anume, deşi era aproape sigur că ceva legat de vise; Egwene şi femeile Aiel ţineau totul secret —, dar studiase şi în Turnul Alb. Era una dintre Alese, pe cale de a deveni Aes Sedai. Şi trecea, aici cel puţin, şi în Tear, drept Aes Sedai. Uneori, o tachina în privinţa asta, deşi fata nu-i prea gusta glumele.

Căruţele vor fi gata de plecare spre Tar Valon cât de curând, anunţă Moiraine cu o voce muzicală, cristalină.

Trimite o gardă întărită, altfel Kadere s-ar putea să nu ajungă cu ele unde vrei tu, zise Rand, întorcându-se spre ferestre ca să privească afară şi să se gândească la Kadere. Până acum n-a fost nevoie să te ţin de mână sau să-ţi dau voie să faci ceva.

Brusc simţi că-l loveşte ceva între umeri, tare, ca un baston gros; fiorul care-i făcu pielea ca de găină, de altfel imposibil pe o

asemenea căldură, îi spuse că una dintre femei condusese Puterea.

Răsucindu-se pe călcâie, întinse mâna după *saidin* şi se umplu cu Puterea Supremă. Puterea era ca însăşi viaţa, creştea în el dându-i senzaţia că e de zece ori, de o sută de ori mai viu; simţi cum pătrunde în el şi Cel întunecat, moarte şi întinare, ca nişte viermi care i se târau prin gură. Era un torent care ameninţa să-l ia cu el, un val imens, furios, cu care trebuia să se lupte clipă de clipă. Era aproape obişnuit, acum dar în acelaşi timp i se părea că nu se va obişnui niciodată. Voia să se bucure mereu de dulceaţa *saidinului,* dar şi să vomite. Şi în tot acest timp potopul încerca să-l descărneze şi să-i prefacă oasele în scrum.

Prezenţa Celui întunecat avea să-l scoată din minţi până la urmă, dacă nu cumva mai întâi îl ucidea Puterea; era ca o cursă între ei. Nebunia fusese soarta celui care conducea Puterea încă de la Frângerea Lumii, încă din ziua în care Lews Therin Telamon, Dragonul, şi Cei O Sută de Tovarăşi ai lui îl încinseseră pe Cel întunecat în temniţa din Shaoul Ghul.

Ultima reacţie a Celui întunecat întinase jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, iar bărbaţii care puteau conduce Puterea, nebunii care puteau conduce Puterea, distruseseră lumea.

Se umplu cu Puterea Supremă... Dar nu-şi dădu seama care dintre cele două femei o folosise. Amândouă îl priveau ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, fiecare cu o sprânceană arcuită aproape la fel, într-o întrebare uşor amuzată. Fiecare sau amândouă puteau îmbrăţişa jumătatea femeiască a Izvorului chiar în clipa aceea, fără ca el să-şi dea seama.

Desigur, o lovitură de baston între umeri nu era genul lui Moiraine; ea găsea întotdeauna alte mijloace de a pedepsi, mai subtile, de obicei mai dureroase. Dar, chiar dacă era sigur că Egwene era cea care îl lovise, Rand nu făcu nimic. *Dovada.* Gândurile îi alunecară pe lângă Vid; el plutea înăuntru, în gol, gândurile şi emoţiile, chiar şi furia, departe. „Nu voi face nimic fără dovezi. De data asta nu mă voi lăsa provocat. "Ea nu era Egwene cu care crescuse el; devenise o parte din Turn de când Moiraine o trimisese acolo. Din nou Moiraine. Mereu Moiraine. Uneori, îşi dorea să scape de Moiraine. *Doar uneori?*

Se concentră asupra ei.

Ce vrei de la mine?

Vocea îi suna monoton şi rece, chiar şi lui. Puterea se dezlănţuise în el. Egwene îi spusese că, pentru o femeie, atingerea *saidarului*, jumătatea femeiască a Izvorului, era ca o îmbrăţişare; pentru un bărbat, întotdeauna, era ca un război nemilos.

Şi nu-mi mai pomeni iar de căruţe, surioară. De obicei, aflu care îţi sunt intenţiile mult după ce le-ai pus în aplicare.

Aes Sedai se încruntă la el, şi nu-i de mirare. Nu accepta nimănui să i se adreseze în felul acela, nici unui bărbat, nici chiar Dragonului Renăscut. Rand habar nu avea de unde-i venise „surioara “; în ultima vreme, îi apăreau tot felul de cuvinte în minte. Un semn de nebunie, poate. Erau nopţi în care stătea treaz până spre dimineaţă, întrebându-se de unde veneau. În interiorul Vidului, grijile parcă erau ale altuia.

Trebuie să vorbim între patru ochi, spuse ea aruncându-i o privire rece harpistului.

Jasin Natael, cum îşi spunea el aici, stătea pe jumătate întins pe câteva perne de lângă pereţii fără ferestre, atingând uşor coardele harpei sprijinite de genunchi, cu braţul de sus cioplit şi aurit în aşa fel încât să semene cu vietăţile de pe antebraţele lui Rand. Dragoni, le spuneau Aielii. Rand nu ştia sigur de unde făcuse rost de harpă Natael. Era un bărbat cu părul negru - prin alte părţi decât Pustiul Aiel ar fi fost considerat mai înalt decât aproape toţi ceilalţi - şi de vârstă mijlocie. Haina şi pantalonii erau din mătase bleumarin, potriviţi pentru curtea regală, cu gulerul şi manşetele brodate în fir de aur, cu toţi nasturi încheiaţi în ciuda căldurii dogoritoare. Hainele elegante contrastau cu pelerina de menestrel întinsă lângă el. O pelerină din material trainic, dar acoperită de sute de petice în aproape toate culorile curcubeului, toate cusute în aşa fel încât să fluture la cea mai slabă adiere, era emblema saltimbancului, a scamatorului şi clovnului, a muzicantului şi a povestitorului care mergea dintr-un sat într-altul. Cu siguranţă nu un om care să poarte veşminte de mătase. Natael se ţinea fudul, dând impresia că e absorbit de muzica lui.

Poţi spune tot ce vrei de faţă cu Natael, zise Rand. La urma urmei, el este menestrelul Dragonului Renăscut.

Dacă ceea ce urmau să discute era foarte important, femeia va insista, iar el va trebui să-l expedieze pe Natael, deşi voia să-l ţină tot timpul sub ochi.

Egwene pufni ostentativ şi îşi aşeză mai bine şalul pe umeri.

— Ţi s-a cam urcat la cap, Rand al'Thor, ai capul ca un pepene răscopt, spuse ea sec, pe un ton foarte firesc.

Furia răzbătu dincolo de Vid. Nu din cauza cuvintelor ei; femeia îl lua peste picior încă de când erau copii, de cele mai multe ori pe nedrept. În ultima vreme însă lui Rand i se părea că prea se apropiase de Moiraine, încercând să-l prindă pe picior greşit pentru ca Aes Sedai să-l aducă unde voiau ele. Când erau mai tineri, înainte să afle ce este cu adevărat, Rand se gândea chiar să se însoare cu Egwene. Şi iat-o acum, afiindu-se cu Moiraine împotriva lui.

Privind necruţător, Rand vorbi mai dur decât ar fi vrut.

Spune-mi ce vrei, Moiraine. Spune-mi acum sau când am să-mi fac timp pentru tine. Sunt foarte ocupat.

Ceea ce era o minciună sfruntată. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea duelându-se cu Lan, aruncând lancea cu Rhuarc sau învăţând de la amândoi cum să lupte cu mâinile şi picioarele. Dar dacă trebuia să o facă pe durul acum, o va face. Natael nu auzea nimic. Aproape nimic. Atâta timp cât Rand ştia unde se afla acesta.

Moiraine şi Egwene se încruntară, dar adevărata Aes Sedai păru să-şi dea seama că de data aceasta Rand era prea ferm pe poziţie. Aruncă o privire spre Natael, strângând din buze - omul părea adâncit în muzică —, apoi scoase un ghemotoc de mătase gri din punguţa de la cingătoare.

Desfăcându-l, puse pe masă conţinutul, un disc de mărimea unei mâini de bărbat, pe jumătate negru, pe jumătate alb, cele două culori pure întâlnindu-se într-o linie sinuoasă, ca două lacrimi lipite una de alta. Acela fusese simbolul Aes Sedai, înainte de Frângerea Lumii, însă discul însemna mai mult de-atât. Numai şapte fuseseră făcute, peceţile de pe temniţa Celui întunecat. Sau, mai bine spus, fiecare disc era suportul acelor peceţi. Scoţându-şi pumnalul de la cingătoare, cu mânerul înfăşurat în sârmă de argint, Moiraine răzui uşor marginea discului din care se desprinse o coajă neagră, extrem de subţire.

Chiar dacă era prins în Vid, Rand rămase cu gura căscată. Vidul însuşi tremură şi, preţ de o clipă, Puterea ameninţă să-l copleşească.

— E o copie? Un fals?

L-am găsit în piaţa de jos, răspunse Moiraine. E autentic. Cel pe care l-am adus cu mine din Tear e la fel.

Femeia rostise cuvintele de parcă ar fi cerut supă de mazăre la prânz. IV de altă parte, Egwene îşi strânse şalul pe ea de parcă ar fi luat-o cu frig.

Rand simţi cum îl cuprinde teama, prelingându-se dincolo de Vid. Parcă ar fi vrut să renunţe la *saidin,* dar se ţinu tare. Dacă îşi pierdea concentrarea, Puterea îl distrugea pe loc. El însă voia să afle totul despre discul acela. Chiar şi aşa, chiar cu prezenţa înfricoşătoare a morţii, simţea că pierdea ceva.

Coaja de pe masă era pur şi simplu incredibilă. Discurile acelea erau făcute din *cuendillar,* inima de piatră, şi nimic din *cuendillar* nu poate fi clintit, nici măcar de Puterea Supremă. Forţa cu care încercai s-o spargi o făcea şi mai tare. Secretul compoziţiei ei se pierduse odată cu Frângerea Lumii, dar obiectele făcute din ea de-a lungul Vârstei Legendelor încă mai existau, până şi cea mai fragilă vază, chiar dacă Frângerea Lumii o aruncase pe fundul oceanului sau o îngropase la poalele unui munte. Desigur, trei dintre cele şapte discuri erau deja sparte, dar pentru asta un simplu pumnal nu fusese de-ajuns.

Însă, dacă se gândea mai bine, Rand nu ştia cum se spărseseră cele trei discuri. Dacă nici o forţă nu putea sparge inima de piatră, doar forţa Creatorului era în stare de aşa ceva.

Cum? Întrebă el, surprins că vocea îi era la fel de sigură ca şi atunci când îl împresurase Vidul.

Nu ştiu, replică Moiraine, în aparenţă la fel de calmă. Dar înţelegi care e problema? Dacă discul ăsta cade de pe masă, se sparge. Dacă şi celelalte, indiferent unde se află, sunt la fel, patru bărbaţi înarmaţi cu baroase ar putea dărâma din nou zidurile temniţei Celui întunecat. Cine mai poate spune cât de sigure sunt discurile astea acum?

Rand îşi dădu seama. „încă nu sunt pregătit. “Nu era sigur că va fi gata vreodată, dar era sigur că acum nu era. Egwene arăta de parcă s-ar fi uitat în propriul mormânt deschis.

Înfăşurând discul în mătasea gri, Moiraine îl vârî la loc în pungă.

Poate am să găsesc ceva înainte de a duce discul la Tar Valon. Dacă aflăm ce şi cum, poate găsim şi soluţia.

Rand văzu cu ochii minţii cum Cel întunecat încearcă din nou să iasă din Shayol Ghul, în cele din urmă eliberându-se complet; lumea se umplea de focuri şi întuneric, flăcări care mistuiau tot, fără să lumineze, întunericul dens precum piatra comprimând aerul. Concentrat asupra acestor imagini, avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă ce spusese Moiraine.

Vrei să te duci chiar tu?

Crezuse că Moiraine voia să se ţină de el ca scaiul. „Nu asta vrei? “

Dacă nu se poate altfel, replică Moiraine liniştită. Până la urmă, aşa voi face... va trebui să te las. Ce-o fi o fi.

I se păru că femeia se înfioară pentru o clipă, dar totul se petrecu atât de repede încât o puse pe seama imaginaţiei, Moiraine recăpătându-şi stăpânirea de sine.

Trebuie să fii pregătit.

Rand se lăsă din nou cuprins de vechile îndoieli.

Trebuie să discutăm ce planuri ţi-ai făcut, continuă ea. Nu mai poţi rămâne mult timp aici. Chiar dacă nu intenţionează să vină după tine, Rătăciţii aşteaptă acolo, îşi sporesc puterea. Strângerea la un loc a Aielilor nu-ţi va fi de folos dacă afli că tot ce se întinde dincolo de Osia Lumii se află în mâinile lor.

Chicotind, Rand se lăsă pe spătarul jilţului. Iată încă un truc de-al ei; dacă de-abia o aştepta să plece, poate că va fi mai dispus să asculte, mai uşor de manipulat. Femeia nu minţea, desigur, nu direct; unul dintre mult-lăudatele Trei Legăminte avea grijă de asta; să nu rosteşti vreun cuvânt care nu e adevărat. Rand învăţase însă că legământul acesta lăsa loc multor interpretări. Până la urmă, Moiraine avea să-l lase singur. După moartea lui, bineînţeles.

Vrei să discutăm planurile mele, zise el sec.

Scoţând o pipă scurtă şi o pungă de piele cu tutun din buzunarul hainei, o umplu bine şi atinse uşor *saidinul* ca să direcţioneze o flacără deasupra tutunului.

De ce? Sunt planurile mele.

Pufăind alene, aşteptă, ignorând privirea încruntată a lui Egwene. Expresia lui Moiraine nu se schimbă, dar ochii ei mari, negri păreau că luaseră foc.

Cu ce te-ai ales dacă ai refuzat să-mi asculţi sfaturile? Întrebă ea cu o voce la fel de rece ca şi trăsăturile ei, deşi cuvintele îi ţâşneau de pe buze ca nişte pocnete de bici. Pe unde ai trecut ai lăsat în urmă numai moarte, distrugere şi război.

Nu şi în Tear, replică el, mult prea repede.

Şi prea defensiv. Nu trebuie s-o lase să-l prindă cu garda jos. Precaut, trase lung, de mai multe ori, din pipă.

Nu, nu şi în Tear. Pentru prima dată ai avut alături o naţiune, un popor, dar ce-ai făcut cu el? Faptul că ai făcut dreptate în Tear a fost cât se poate de lăudabil. Faptul că ai restabilit ordinea în Cairhien, că ai dat de mâncare celor flămânzi a fost de asemenea meritoriu. Am să-ţi recunosc meritele altă dată, zise Moiraine, ea însăşi din Cairhien. Dar asta nu te va ajuta cu nimic în ziua în care te vei confrunta cu Tarmon Gai'don.

O femeie care îţi spunea adevărul în faţă, rezervată în orice privinţă, chiar şi când vine vorba de propria ei ţară. Oare nu trebuia să fie şi el la fel de deschis?

— Ce vrei să fac? Să-i vânez pe Rătăciţi unul câte unul? Întrebă el din nou, văzându-se silit să tragă mai încet din pipă, ceea ce reprezenta un efort. Ştii măcar unde sunt? A, Sammael este în Illian - asta ştii, dar ceilalţi? Dacă mă duc după Sammael, aşa cum vrei tu, şi dau peste doi, trei sau patru dintre ei? Sau de toţi nouă?

Ai fi putut înfrunta trei sau patru, poate pe toţi nouă, supravieţuind, dacă n-ai fi lăsat Callandorul în Tear. Adevărul e că eşti un fugar. N-ai un plan anume, un plan pentru Ultima Bătălie. Fugi dintr-un loc într-altul, cu speranţa că până la urmă lucrurile vor ieşi bine. Cu speranţa, fiindcă nu ai altă soluţie. Dacă mi-ai urma sfaturile, cel puţin...

Rand o întrerupse, agitându-şi pipa, fără să se sinchisească de privirile încruntate pe care i le aruncau cele două femei.

Să ştii că am un plan.

Dacă voiau să ştie, le va spune, şi afurisit să fie dacă va schimba o iotă.

Mai întâi, vreau să pun capăt războaielor şi crimelor, indiferent dacă le-am pornit eu sau nu. Dacă bărbaţii trebuie să ucidă, să ucidă troloci, nu s-o facă între ei. În Războiul cu Aielii, patru clanuri au trecut peste Zidul Dragonului şi au făcut ce-au vrut mai bine de doi ani. Au prădat şi ars Cairhienul, au înfrânt toate armatele trimise împotriva lor. Dacă ar fi vrut, ar fi putut

ocupa şi Tar Valonul. Turnul nu i-a putut opri din cauza Celor Trei Legăminte.

Să foloseşti Puterea ca armă doar împotriva Făpturii Umbrei, a Iscoadelor Celui întunecat sau pentru apărarea propriei vieţi era alt Legământ, Aielii neameninţând Turnul. Rand simţea că fierbe de furie. Fugar? Numai speranţa?

Patru clanuri au făcut asta. Ce se va întâmpla când voi conduce unsprezece peste Osia Lumii?

Trebuiau să fie unsprezece; slabe speranţe să-i aducă şi pe Aielii Shaido.

Când neamurile se vor gândi să se unifice, va fi deja prea târziu. Îmi vor accepta pacea sau îmi voi găsi mormântul în Can Breat.

Dinspre harpă se auzi o notă discordantă, şi Natael se apleca peste instrument, clătinând din cap. O clipă mai târziu, sunetele dulci reveniră.

Mat trufaş ca tine nici că există, mormăi Egwene, încrucişându-şi braţele sub sâni. Şi mai încăpăţânat! Moiraine nu vrea decât să te ajute. Ce-i aşa de greu de înţeles?

Aes Sedai îşi netezi fusta de mătase, fără a fi nevoie de aşa ceva.

— Trecerea Zidului Dragonului în fruntea Aielilor ar putea fi cel mai neinspirat lucru pe care l-ai putea face.

În vocea ei se desluşeau şi furia, şi frustrarea. Cel puţin Rand o făcea să înţeleagă că nu era o marionetă.

Chiar acum, Suprema Înscăunată stă de vorbă cu toţi conducătorii neamurilor care încă mai au conducători şi le arată dovezile potrivit cărora tu eşti Dragonul Renăscut. Toţi ştiu Profeţiile; toţi ştiu pentru ce te-ai născut. Din clipa în care sunt convinşi cine eşti, te vor accepta fiindcă aşa trebuie. Se apropie Ultima Bătălie şi tu eşti singura lor speranţă, singura speranţă a omenirii.

Rand izbucni în râs. Un râs amar. Ţinându-şi pipa între dinţi, se aşeză pe masă cu picioarele încrucişate şi le privi lung.

Prin urmare, tu şi Siuan Sanche încă mai credeţi că ştiţi totul.

Cu voia Luminii, nu ştiau nici jumătate din cât ar fi trebuit să ştie despre el şi nu vor şti niciodată.

Sunteţi nişte netoate.

Puţin respect! Strigă Egwene, dar Rand strigă şi mai tare.

Înalţii Seniori din Tear ştiu şi ei Profeţiile, mă ştiu şi pe mine, doar m-au văzut cu Sabia care nu poate fi atinsă în mână. Jumătate dintre ei se aşteaptă să le aduc putere sau glorie, sau şi una, şi alta; cealaltă jumătate ar prefera să-mi înfigă un cuţit în spate şi să uite că Dragonul Renăscut a trecut vreodată prin Tear. Aşa îl vor întâmpina neamurile pe Dragonul Renăscut. Dacă nu le pun căluşul în gură mai întâi, cum le-am făcut tairenilor. Ştiţi de ce am lăsat Callandorul în Tear? Ca să le amintească de mine. În fiecare zi ştiu că este acolo, înfipt în Inima Stâncii, şi ştiu că mă voi întoarce să-l iau. Asta îi ţine legaţi de mine.

Acela era doar unul dintre motivele pentru care lăsase acolo Sabia care nu poate fi atinsă. Nu voia nici măcar să se gândească la celălalt.

— Fii cu multă băgare de seamă, zise Moiraine după o clipă.

Doar atât, cu o voce de un calm de gheaţă. Rand percepu un avertisment clar în cuvintele ei. Odată o auzise spunând cam pe acelaşi ton că ar prefera să-l vadă mort decât să-l ia Umbra. O femeie aspră.

Moiraine îl privi lung, cu ochii ca două lacuri întunecate care ameninţau să-l înghită. Apoi făcu o reverenţă impecabilă.

Cu voia ta, Mărite Dragon, am să-l anunţ pe jupânul Kadere unde va trebui să muncească mâine.

Nimeni n-ar fi putut sesiza nici cea mai mică urmă de batjocură în gestul sau în cuvintele ei, Rand însă o simţi. Orice îl putea dezechilibra, orice îl putea face mai vulnerabil - vină, ruşine, nesiguranţă, orice —, femeia încerca orice. Privi după ea până când dispăru după ghirlandele pline de mărgele din cadrul uşii.

Nu e nevoie să te încrunţi aşa, Rand al'Thor, spuse Egwene cu o voce joasă şi cu o privire mânioasă, apucându-şi şalul de parcă ar fi vrut să-l strângă de gât cu el. Mărite Dragon, ce să-ţi spun! Nu eşti decât un bădăran, un necioplit.

N-ai nici o brumă de maniere. Nu mori dacă eşti şi tu puţin politicos!

Nici *tu* n-ai fost politicoasă, se răsti el, dar, spre surprinderea lui, Egwene dădu să clatine din cap şi apoi se opri.

Deci Moiraine se folosise de Putere. Dacă femeia era atât de agitată însemna că era extrem de îngrijorată. Din cauza lui, probabil. Poate că ar trebui să-şi ceară scuze. „Nu mori dacă eşti

şi tu puţin politicos. “Deşi nu înţelegea de ce trebuia să fie manierat cu o Aes Sedai când femeia încerca să-l poarte în lesă.

Dar, dacă Rand se gândea să încerce să fie politicos, nu la acelaşi lucru se gândea şi Egwene. Dacă tăciunii aprinşi ar fi de un căprui-închis, ar fi arătat exact ca ochii ei.

Eşti un neghiob, Rand al’Thor, cu ochelari de cal, şi regret că i-am spus lui Elayne că eşti perechea potrivită pentru ea. Nu eşti potrivit nici pentru o nevăstuică! Mat taie-ţi din nas. Mi-aduc aminte când te-am văzut cum asudai când încercai să ieşi dintr-un bucluc în care te băgase Mat. Mi-aduc aminte când Nynaeve te-a bătut cu nuiaua până ai început să ţipi ca din gură de şarpe şi-ai avut nevoie de o pernă ca să poţi sta jos. Toate astea nu s-au întâmplat cu mulţi ani în urmă. Ar trebui să-i spun lui Elayne să te uite. Dacă ar şti măcar jumătate din prostiile pe care le-ai făcut...

Rand se uita la ea cu gura căscată în timp ce Egwene îşi continua tirada, şi mai furioasă decât atunci când intrase în încăpere pe sub ghirlandele de mărgele. Apoi înţelese. Acel mic semn din cap pe care nu intenţionase să-l facă, prin care îi dădea de înţeles că Moiraine îl lovise. Egwene se străduia din răsputeri să facă ce trebuia să facă după toate regulile. Pentru că studia cu înţeleptele purta haine de Aiel; mai curând sau mai târziu poate că adopta şi obiceiurile Aielilor. N-ar fi fost exclus. Fapt e că voia să arate ca o Aes Sedai tot timpul, chiar dacă *era* doar una dintre Alese. De obicei, Aes Sedai ştiau să-şi ţină cumpătul şi niciodată nu lăsau să se vadă ceea ce voiau să ascundă.

„Ilyena niciodată nu-şi pierdea cumpătul în faţa mea când era furioasă pe ea. Când mai încerca să muşte cu limba ei ascuţită, o făcea fiindcă... “

O clipă, simţi că îngheaţă. Niciodată nu întâlnise o femeie cu numele Ilyena. Dar putea lipi numele de o faţă, vag; o faţă drăguţă, cu pielea albă şi cu părul auriu, exact nuanţa părului lui Elayne. Asta trebuia să fie nebunia. Să-ţi aminteşti o femeie imaginară. Poate că într-o zi se va trezi că vorbeşte cu oameni care nu sunt de faţă cu el.

Peroraţia lui Egwene se sfârşi cu o privire îngrijorată.

Ce s-a întâmplat, Rand? Întrebă ea, furia dispărându-i din glas de parcă nici n-ar fi existat. Te simţi rău? S-o chem pe Moiraine ca să...

Nu! Răspunse el răstit, dar îşi înmuie repede vocea. Ea nu poate Tămădui...

Nici măcar o Aes Sedai nu putea Tămădui nebunia; nici una dintre ele nu putea Tămădui ce-l durea pe el.

— Elayne e bine?

E bine, răspunse Egwene cu o undă de compasiune, în ciuda a ceea ce spusese până atunci.

La asta se şi aşteptase Rand. Dincolo de ce ştia el când Elayne plecase din Tear, ce voia ea să facă era treaba Aes Sedai, nu a lui; asta-i şi spusese Egwene, de mai multe ori, susţinută şi de Moiraine. Cele trei înţelepte care puteau pătrunde în visele altora, cele cu care studia Egwene, fuseseră chiar şi mai puţin cooperante; aveau motivele lor ca să nu fie mulţumite de el.

Cred că mai bine plec şi eu, continuă Egwene, înfăşurându-şi braţele cu şalul. Văd că eşti obosit... Rand, ce înseamnă să fii înmormântat în Can Breat?

Rand dădu s-o întrebe despre ce anume vorbea, dar îşi aminti că folosise cuvintele ceva mai devreme.

— O expresie acolo, am auzit-o cândva, minţi el.

Nu mai ştia ce înseamnă şi nici nu-şi mai aducea aminte de unde venea.

— Odihneşte-te, Rand, zise ea, pe un ton care o făcea cu douăzeci de ani mai în vârstă decât el, deşi Rand era mai mare cu doi ani. Promite-mi. Ai mare nevoie de odihnă.

Rand încuviinţă din cap. Egwene îl privi atent câteva clipe de parcă ar fi vrut să se convingă de adevăr, apoi se îndreptă spre uşă.

Pocalul de argint al lui Rand se înălţă de pe covor şi pluti până la el. Îl apucă în grabă tocmai când Egwene întorcea capul.

Poate că n-ar trebui să-ţi spun, adăugă ea. Elayne nu mi-a zis să-ţi spun dar... A zis că te iubeşte. Poate ştiai deja, dar, dacă nu ştiai, ar trebui să te gândeşti la asta.

Apoi tânăra ieşi, mărgelele lovindu-se unele de altele în urma ei. Sărind de pe masă, Rand azvârli pocalul, împrăştiind vinul pe dalele de piatră şi repezindu-se la Jasin Natael plin de furie.

CAPITOLUL 3

Umbre palide

Apucând strâns *saidinul,* Rand conduse Puterea, ţesând firele de Aer care îl smulseră pe Natael de pe perne; harpa aurită se rostogoli pe dalele de un roşu-închis, în timp ce menestrelul se văzu ţintuit de perete, imobilizat de la gât şi până la glezne, cu tălpile la o jumătate de metru de podea.

— Te-am prevenit! Niciodată să nu conduci Puterea când mai e cineva în preajmă. Niciodată!

Natael înclină capul în felul lui neobişnuit, de parcă ar fi vrut să-l privească pieziş pe Rand sau să privească fără a fi observat. Dacă a văzut, probabil a crezut că vine de la tine.

Nu era nici un fel de scuză în vocea lui, nici un fel de ruşine, ca de altfel nici nu fel de provocare; părea să creadă că dă o explicaţie rezonabilă.

În plus, păreai că ţi-e sete. Bardul curţii trebuie să aibă grijă de stăpânul lui.

Aceasta era una dintre micile fantezii cu care se amăgea Natael; dacă Rand era Dragonul Renăscut, atunci el trebuia să fie bardul curţii, nu doar un simplu menestrel.

Dezgustat de propria persoană în aceeaşi măsură în care era furios pe Natael, Rand destrămă ţesătura şi îl lăsă să cadă. A-l

brutaliza era echivalent cu a căuta ceartă unui băiat de 10 ani. Nu putea vedea scutul care limita accesul lui Natael la *saidin* - asta numai o femeie putea face. - Dar ştia că e acolo. Mişcarea unui pocal era cam tot ce putea face Natael acum. Din fericire, scutul fusese ascuns şi de ochii femeii. Natael numea asta „inversare “, un proces pe care însă nu ştia să-l explice.

Dar dacă mi-a văzut expresia şi a intrat la bănuieli? Am rămas atât de surprins de parcă pocalul ar fi zburat spre mine cu de la sine putere!

Rand îşi vârî din nou pipa între dinţi şi scoase rotocoale furioase de fum.

— Tot n-avea cum să-şi dea seama, zise Natael, se aşeză la loc pe perne şi luă harpa, începând un cântec cu accente sumbre. Cum să-şi dea seama? Nici mie nu-mi prea vine să cred.

Rand nu percepu nici măcar o urmă de amărăciune în vocea lui. Nici lui nu-i prea venea să creadă, deşi se străduise din răsputeri. Omul din faţa lui, Jasin Natael, avea alt nume. Asmodean.

Ciupind alene coardele harpei, Asmodean nu arăta ca unul dintre temuţii Rătăciţi. Chiar era destul de arătos; femeile probabil că-l considerau atrăgător. Adesea, părea ciudat că răul nu lasă nici o urmă vizibilă. Asmodean era unul dintre Rătăciţi şi, departe de a încerca să-l ucidă, Rand îi ascundea adevărata identitate de Moiraine şi de toţi ceilalţi. Avea nevoie de un învăţător.

Dacă ceea ce se spunea despre acele Aes Sedai numite sălbăticiuni era valabil şi pentru bărbaţi, avea doar o şansă din patru ca să supravieţuiască încercării de a învăţa să folosească Puterea de unul singur. Asta fără să ia în calcul nebunia. Învăţătorul lui trebuia să fie bărbat; Moiraine şi celelalte femei îi spuseseră destul de des că pasărea nu poate învăţa peştele să zboare, la fel cum peştele nu poate învăţa pasărea să înoate, învăţătorul lui trebuia să fie cineva cu experienţă, cineva care să ştie deja toate lucrurile de care avea el nevoie. Faptul că Aes Sedai îi domoleau pe bărbaţii care puteau conduce Puterea de îndată ce-i găseau iar numărul acestora se împuţina în fiecare an îi demonstra că şansele lui de reuşită erau minime. Cel care pur şi simplu descoperise că poate conduce Puterea nu ştia mai multe decât el. Un Dragon Fals care conducea Puterea — asta dacă Rand găsea unul care nu fusese deja prins şi domolit - era

departe de a renunţa la propriile visuri de mărire pentru unul care pretindea că este Dragonul Renăscut. Mat rămânea unul dintre Rătăciţi, pe care Rand îl atrăsese spre el.

Asmodean ciupea coardele la întâmplare, în timp ce Rand se aşeză pe o pernă din faţa lui. Era bine să nu uite că omul nu se schimbase, cel puţin în interior, din ziua, atât de îndepărtată, în care îşi făgăduise sufletul Umbrei. Ceea ce făcea acum făcea de nevoie; nu ajunsese la Lumină.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci, Natael?

Rand avea grijă mereu să nu-i rostească numele adevărat; un singur „Asmodean “, şi Moiraine era sigură că trecuse de partea Umbrei. Moiraine, poate şi alţii. Nici el, nici Asmodean n-ar mai supravieţui.

Mâinile lui Natael încremeniră pe coarde, iar faţa i se întunecă.

— Să mă întorc? Demandred, Rahvin, oricare din ei m-ar ucide pe loc. Dacă aş avea noroc. Poate mai puţin Lanfear, sper că înţelegi de ce nu vreau să o pun la încercare. Semirhage ar face şi o stâncă să-i ceară îndurare şi să-i mulţumească fiindcă o omoară, scăpând-o astfel de chinuri. Cât despre Marele Stăpân...

— Cel întunecat, îl întrerupse Rand cu pipa între dinţi.

Marele Stăpân al întunericului era cel pe care Iscoadele îl numeau Cel întunecat. Iscoadele şi Rătăciţii.

Asmodean înclină scurt din cap în semn de aprobare.

— Când Cel întunecat se va elibera...

Dacă până acum faţa îi fusese lipsită de expresie, acum era plină de tristeţe.

— Nu pot să-ţi spun decât că o voi găsi pe Semirhage şi mă voi da pe mâna ei înainte de a primi... pedeapsa Celui întunecat pentru trădare.

Până atunci însă nu uita că eşti aici ca să mă înveţi.

O muzică de jale începu să izvorască din harpă, despre pierderi şi lacrimi.

— „Marşul morţii “, spuse Asmodean mai tare decât muzica, ultima parte a *Ciclului Marile Pasiuni* compus înainte cu trei sute de ani de Războiul Puterilor de...

— Nu-mi place cum mă înveţi, i-o tăie Rand.

— Dată fiind situaţia, fac şi eu ce pot. Acum poţi prinde *saidinul* la fiecare încercare şi poţi deosebi un fir de altul. Te poţi apăra, şi Puterea face tot ce vrei tu.

Asmodean se opri din cântat şi se încruntă, dar nu spre Rand.

— Chiar crezi că Lanfear a vrut ca eu să te învăţ totul? Dacă ar fi vrut asta, ar fi făcut în aşa fel încât să rămână aproape, ca să ne poată lega. Lanfear vrea să trăieşti, Lews Therin, dar de data asta vrea să fie mai puternică decât tine.

— Nu-mi spune aşa! Se răsti Rand, dar Asmodean păru că nu aude.

— Dacă asta aţi pus la cale amândoi... ca să mă prindeţi în capcană... zise Rand simţindu-l cum se încordează, ca şi cum Rătăcitul ar fi încercat scutul pe care Lanfear îl ţesuse în jurul lui; femeile care puteau mânui Puterea vedeau o strălucire în jurul altei femei care îmbrăţişase *saidarul* şi îi percepeau Puterea clar, Rand însă nu vedea nimic în jurul lui Asmodean şi simţea ceva foarte vag.

Dacă aţi pus totul la cale împreună, ai lăsat-o să te păcălească în mai multe privinţe. Ţi-am spus că nu sunt un învăţător foarte bun, mai ales dacă n-am o legătură. Nu-i aşa că aţi pus totul la cale împreună? Întrebă Asmodean, privindu-l acum pe Rand, pieziş, dar cu intensitate. Cât îţi mai aminteşti? Din a fi Lews Therin. Spunea că nu-ţi mai aduci aminte absolut nimic, dar poate că nu voia decât să-l mintă pe Mar... pe însuşi Cel întunecat.

— De data asta, a spus adevărul.

Aşezându-se pe o pernă, Rand îndreptă spre el unul dintre pocalurile de argint neatinse de căpeteniile clanurilor. Chiar şi o atingere atât de scurtă a *saidinului* era revigorantă şi scabroasă. Şi îi venea greu să n-o repete. Nu voia să discute despre Lews Therin; se săturase ca oamenii să creadă că *este* Lews Therin. Pipa i se înfierbântase de atâta pufăit, drept care o scoase din gură şi gesticulă cu ea.

— Dacă legătura te ajută să mă înveţi, de ce nu ne legăm? Întrebă el.

Asmodean îl privi de parcă l-ar fi întrebat de ce nu mănâncă piatră, apoi clătină din cap.

— Mereu uit cât de multe lucruri nu ştii. Noi doi nu ne putem lega. Pentru asta e nevoie de o femeie. Ai putea s-o rogi pe

Moiraine sau pe fata aceea, Egwene. Una dintre ele ar putea găsi metoda potrivită. Atâta vreme cât nu te deranjează că află cine sunt.

Nu minţi, Natael, strigă Rand.

Cu mult înainte de a-l întâlni pe Natael, aflase că felul în care bărbatul mânuieşte Puterea este la fel de diferit de cel al femeii pe cât e de diferit bărbatul de femeie, motiv pentru care crezuse prea puţin din ceea ce-i spusese Rătăcitul.

— Am auzit că Egwene şi alte femei vorbesc că Aes Sedai îşi leagă puterile. Dacă ele o pot face, de ce n-am putea şi noi doi? Continuă Rand.

— Fiindcă nu putem, replică Asmodean cu exasperare în glas. Întreabă un filosof, dacă vrei să ştii de ce. De ce nu pot zbura câinii? Poate că Pânza Vârstei compensează faptul că bărbaţii sunt mai puternici decât femeile. Nu ne putem lega fără ele, dar ele se pot lega fără noi. Nu în număr mare, până la treisprezece, ceea ce este o palidă consolare; apoi au nevoie de bărbaţi pentru a lărgi cercul.

Rand era sigur că, de data aceasta, îl prinsese cu o minciună. Moiraine spunea că, în Vârsta Legendelor, bărbaţii şi femeile fuseseră la fel în faţa Puterii, şi ea nu putea minţi.

— Da, dar Cele Cinci Puteri sunt egale, se mărgini el să spună.

Pământul, Focul, Aerul, Apa şi Spiritul, zise Natael, ciupind câte o coardă pentru fiecare. E-adevărat, sunt egale, şi la fel de adevărat e că ce poate face bărbatul cu ele poate şi femeia. Cel puţin în principiu. Dar asta n-are nimic de-a face cu faptul că bărbaţii sunt mai puternici. Ceea ce crede Moiraine că e adevărat susţine că e adevărat, indiferent dacă e sau nu adevărat; una dintre miile de hibe ale acelor Legăminte prosteşti.

Asmodean cântă ceva care într-adevăr părea prostesc.

— Unele femei au braţele mai puternice decât unii bărbaţi, dar, în general, lucrurile stau invers. Acelaşi lucru e valabil şi când vine vorba de mânuirea Puterii, cam în aceeaşi proporţie, adăugă el.

Rand dădu din cap aprobator. Ceea ce spunea Natael părea să fie logic. Elayne şi Egwene erau considerate două dintre cele mai puternice femei care se instruiseră în Turn în ultimii peste o mie de ani, el însă le testase puterea doar o singură dată,

pentru ca mai târziu Elayne să spună că se simţise ca o pisicuţă încolţită de un buldog.

Asmodean nu terminase ce avea de spus.

Dacă două femei se leagă, nu înseamnă că-şi dublează puterea - legarea nu e la fel de simplă precum punerea la un loc a celor două forţe —, dar, dacă sunt îndeajuns de puternice, se pot măsura cu un bărbat. Şi când lărgesc cercul la treisprezece, trebuie să fii cu ochii în patru. Treisprezece femei, legate, care ştiu foarte puţin să mânuiască Puterea i-ar putea dovedi pe cei mai mulţi dintre bărbaţi. Cele mai slabe treisprezece femei din Turn ar putea dovedi orice bărbat, chiar şi pe tine, fără ca măcar să le vezi gâfâind. În Arad Doman am auzit o zicală: „Cu cât sunt mai multe femei în preajma lui, cu atât mai uşor păşeşte bărbatul înţelept “. N-ar fi rău s-o ţii minte.

Rand se înfioră, gândindu-se la vremea când se aflase printre mai mult de treisprezece Aes Sedai. Sigur, cele mai multe dintre ele nu ştiau cine e. Dacă ar fi ştiut... *Dacă Egwene şi Moiraine s-ar lega...* Nu voia să creadă că Egwene se apropiase atât de mult de Turn şi se îndepărtase atât de mult de prietenia lor. „Orice lucru ar face, îl face cu toată inima, fiindcă vrea să devină o Aes Sedai. La fel şi Elayne. “

Bău jumătate din pocal, dar nu reuşi să-şi mute gândurile în altă parte.

Ce poţi să-mi mai spui despre Rătăciţi?

Era o întrebare pe care sigur o pusese de o sută de ori, dar mereu credea că mai poate afla câte ceva. Mai bine decât să se gândească la posibilitatea ca Moiraine şi Egwene să se lege şi astfel să...

— Ţi-am spus tot ce ştiu, răspunse Asmodean oftând adânc. Cu nici unul n-am fost foarte apropiat. Crezi că-ţi ascund ceva? Nu ştiu unde sunt ceilalţi, dacă asta vrei să afli. Cu excepţia lui Sammael, dar ştiai dinainte că şi-a ales regatul Illian. Graendal a fost câtva timp în Arad Doman, cred că a plecat de-acolo; îi place prea mult confortul. Bănuiesc că Moghedien este sau a fost şi ea undeva, în apus, dar Păienjeniţa nu poate fi găsită decât dacă vrea şi ea. Rahvin şi-a găsit o regină, dar habar n-am în ce ţară. Asta e tot ce ştiu şi tot ce te-ar putea ajuta să-i localizezi.

Rand mai auzise lucrurile astea; i se părea că auzise de cincizeci de ori tot ce ştia Asmodean despre Rătăciţi. Atât de

des încât uneori i se părea că ştia dintotdeauna ce-i spunea Asmodean. Pe unele dintre ele regreta că le aflase - ce i se părea amuzant lui Semirhage, de pildă —, altele pur şi simplu nu aveau logică. Demandred trecuse de partea Umbrei fiindcă îl invidia pe Lews Therin Telamon? Rand nu-şi putea închipui că poţi să faci ceva din invidie, mai ales să treci de partea Umbrei. Asmodean susţinea că pe el îl tentaseră gândul la nemurire şi nesfârşitele Vârste ale muzicii; susţinea că înainte fusese un compozitor de marcă. Absurd. Dar poate că acele nenumărate informaţii, adesea înfiorătoare, deţineau cheia supravieţuirii Ultimei Bătălii. Indiferent de ce-i spunea lui Moiraine, ştia că va trebui să-i înfrunte cât de curând. După ce goli pocalul, îl puse pe podea. Vinul nu-l putea face să întoarcă spatele realităţii.

Auzi zgomotul ghirlandelor de mărgele şi privi peste umăr la gai'shainii care tocmai intrau, în robele lor albe, tăcuţi. În timp ce unii se apucară să strângă mâncarea şi băutura pe care le aduseseră pentru el şi pentru căpeteniile clanurilor, un bărbat se apropie de masă cu o tavă mare, de argint. Pe ea se aflau mai multe farfurii acoperite, o cupă de argint şi două urcioare de lut cu dungi verzi. Într-unul era vin, în celălalt apă. O femeie gai'shain aduse o lampă aurită, deja aprinsă, şi o aşeză lângă tavă. Afară cerul începea să capete nuanţa galben-roşcată a apusului de soare; în scurtul interval dintre căldura sufocantă şi frigul glacial aerul era destul de plăcut.

Rand rămase în picioare în timp ce gai'shainii părăseau încăperea, dar nu îi urmă imediat.

— Natael, ce şanse crezi că am în Ultima Bătălie?

Asmodean stătu pe gânduri dacă să tragă păturile de lână cu dungi roşii şi albastre din spatele pernelor, apoi ridică privirea spre el, cu capul lăsat pe o parte, după cum îi era obiceiul.

— Ai găsit... ceva... În piaţă în ziua în care ne-am întâlnit aici.

Lasă asta, replică Rand cu asprime.

Fuseseră două obiecte, nu unul.

Oricum l-am distrus, adăugă el, părându-i-se că umerii lui Asmodean se lăsă un pic.

Atunci... Cel întunecat... te va mânca de viu. În ceea ce mă priveşte, vreau să-mi tai venele în clipa în care scapă de acolo. Dacă mai am timp. O moarte rapidă e mai bună decât orice

altceva, zise Asmodean, aruncând păturile şi privind posomorât în gol. Mult mai bine decât să-mi pierd minţile. Ceea ce mi se poate întâmpla oricând, ca şi ţie, de altfel. Fiindcă ai distrus legăturile care mă protejau.

Nu era nici o urmă de amărăciune în vocea lui; doar deznădejde.

Dar dacă te mai poţi apăra şi altfel de mâna lungă a Celui întunecat? Întrebă Rand. Dacă am găsi un antidot? Te-ai mai sinucide?

Asmodean râse cu amărăciune.

Lua-m-ar Umbra, chiar ai început să te crezi însuşi Creatorul! Suntem morţi. Amândoi. Morţi! Nu mai vezi de-atâta mândrie? Sau eşti prost de-a binelea, păstor nenorocit?

Rand încercă să-şi păstreze calmul.

Atunci de ce n-o faci acum? Întrebă el ferm.

„Am văzut foarte bine ce-aţi vrut să faceţi, tu şi Lanfear. Eu am prostit-o pe ea şi te-am atras în capcană pe tine. "

— Dacă nu mai e nici o speranţă, nici o şansă, oricât de mică... de ce te mai agăţi de viaţă?

Privind în altă parte, Asmodean îşi frecă nasul.

Cândva, am văzut un om care atârna de o stâncă, spuse el rar. Marginea stâncii se fărâmiţa sub degetele lui şi singurul lucru de care se putea apuca era un smoc de iarbă, câteva fire ale căror rădăcini de-abia se mai ţineau. Singura şansă pe care o avea omul ăla era să urce pe stâncă. Aşa că s-a apucat de smocul de iarbă.

Chicotul lui Asmodean era lipsit de veselie.

Deşi ştia că se va rupe.

L-ai salvat? Întrebă Rand, dar Asmodean nu răspunse.

În clipa în care se îndreptă spre uşă, Rand auzi acordurile „Marşului Morţii ".

Ghirlandele de mărgele căzură în spatele lui şi cele cinci Fecioare care aşteptau în holul mare şi pustiu se ridicară imediat în picioare de unde şedeau pe dalele bleu. Cu excepţia uneia, toate erau peste înălţimea obişnuită, deşi nu peste cea a femeilor Aiel. O palmă în plus şi şefa lor, Adelin, ar fi putut să-l privească drept în ochi. Excepţia, o roşcată pe nume Enaila, deşi nu era mai înaltă decât Egwene, devenea foarte irascibilă când venea vorba de statura ei. Ca şi la căpeteniile de clan, ochii lor erau albaştri, cenuşii sau verzi, iar părul, castaniu-deschis, blond

sau roşcat, era tuns scurt, cu excepţia unei cozi lăsate pe ceafă. La cingătoare purtau pumnale lungi, ascunse în teacă, iar pe spate arcuri din corn. Fiecare mai avea şi câte trei-patru lănci scurte şi un scut rotund, din piele de taur. Femeile Aiel care nu voiau familie şi copii aveau propria frăţie, *Far Dareis Mai,* Fecioarele Lăncii.

Le salută cu o mică plecăciune, ceea ce le făcu să zâmbească; nu era un obicei Aiel, cel puţin nu în felul în care fusese învăţat să o facă.

Te văd, Adelin, zise el. Unde este Joinde? Mi s-a părut că mai devreme era cu tine. E bolnavă, cumva?

Te văd, Rand al'Thor, replică ea.

Părul ei de un blond-pai părea şi mai deschis aşa cum îi încadra faţa înnegrită de soare, cu o cicatrice subţire pe un obraz.

Într-un fel, este. A vorbit toată ziua singură şi, acum o oră, s-a dus să aşeze o coroniţă de lămâiţă la picioarele lui Garan din Jhirad Goshien.

Câteva dintre Fecioare clătinară din cap; măritişul însemna renunţarea la lance.

— Mâine este ultima zi de gai'shain. Joinde este din septul Stâncă Neagră a neamului Shaarad, adăugă ea cu importanţă.

Şi era important; căsătoriile dintre bărbaţii şi femeile gai'shain erau destul de frecvente, dar se întâmplau foarte rar între clanurile aflate în conflict, chiar şi în condiţiile în care conflictul se afla în stare latentă.

— E o boală molipsitoare, zise Enaila cu o voce la fel de înflăcărată ca şi părul. De când am sosit în Rhuidean, în fiecare zi una sau două Fecioare îşi împletesc coroniţa de lămâiţă.

Rand înclină din cap cu ceea ce, spera el, va fi luat drept compătimire. Era vina lui. Dacă le spunea, nu ştia câte ar mai fi riscat să rămână alături de el. Toate, probabil; onoarea le-ar fi oprit, iar frica le era la fel de străină ca şi căpeteniilor de clan. Cel puţin, pe moment, era vorba doar de căsătorii: chiar şi Fecioarele preferau căsătoria experienţelor prin care trecuseră. Foarte posibil.

— Imediat sunt gata, le spuse el.

— Te vom aştepta cu răbdare, zise Adelin.

Dar numai răbdare nu se chema ce vedea el; aşa cum stăteau acolo, toate păreau gata de orice.

Nu-i luă decât o clipă ca să facă ce voia, adică să ţeasă firele Spiritului şi ale Focului şi să le adune într-un ghem de sine stătător. Orice putea intra şi ieşi din încăpere cu excepţia celui care putea conduce Puterea. Pentru el ca şi pentru Asmodean a ieşi pe uşă echivala cu a trece printr-un zid de flăcări. Aflase cum se ţes firele iar Asmodean, blocat, era prea slab ca să poată mânui Puterea prin ele din întâmplare. Nimeni nu se sinchisea ce face un menestrel, dar, dacă totuşi se găsea cineva care s-o facă, Jasin Natael prefera să doarmă cât mai departe de femeile Aiel atâta timp cât stătea în Rhuidean. O opţiune cu care cel puţin căruţaşii şi paznicii lui Hadnan Kadere nu puteau decât să fie de acord. Astfel Rand ştia exact unde se afla el noaptea. Iar Fecioarele îl scuteau de întrebări.

Se întoarse. Fecioarele îl urmară, la distanţă de câţiva paşi una de alta şi cu ochii în patru, de parcă ar fi aşteptat un atac dintr-o clipă într-alta. Asmodean cânta în continuare „Marşul Morţii".

Cu braţele întinse în lateral, Mat Cauthon măsura cu paşi mari fântâna secată, cântând bărbaţilor care îl urmăreau în lumina difuză.

Vom bea tot vinul, vom goli pocalul,
Vom iubi fetele, vom mânui pumnalul,
Vom cânta la stele, vom da cu banul
Pân’ vom dansa cu Jak, fiul Umbrelor.

Aerul părea rece după arşiţa de peste zi, şi Mat se gândi o clipă să-şi încheie haina elegantă, de mătase verde, brodată cu fir de aur, dar băutura pe care Aielii o numeau *oosquai* făcea să-i bâzâie capul, de parcă ar fi avut în el nu ştiu câte muşte uriaşe, drept care renunţă. Cele trei femei cioplite din piatră albă şedeau pe o platformă în bazinul plin de praf, înalte de şapte metri şi dezbrăcate. Fiecare avea o mână ridicată, iar în cealaltă ţinea un vas enorm aplecat peste umăr, din care să curgă apa, una însă nu mai avea capul şi mâna întinsă, iar din vasul alteia rămăsese doar fundul.

Vom dansa toată noaptea, pe lună plină,
Vom legăna fetele în crinolină,
Şi-apoi veţi trece cu mine după cortină
Să dansăm cu Jak, fiul Umbrelor.

— Un cântec cât se poate de potrivit despre moarte, strigă unul dintre căruţaşi cu un puternic accent lugardian.

Oamenii lui Kadere se ţineau departe de Aielii din jurul fântânii; erau cu toţi bărbaţi dintr-o bucată, cu feţe aspre, dar ştiau că Aielii le-ar fi tăiat beregata la prima căutătură mai piezişă. Şi aveau dreptate.

— Am auzit-o pe bunică-mea vorbind despre Jak, fiul Umbrelor, şopti lugardianul cu urechile mari. Nu-i bine să cânţi aşa despre moarte.

Mat se gândi, ameţit, la cântecul pe care tocmai îl terminase şi făcu o grimasă. Nimeni nu mai auzise *Dansează cu Jak, fiul Umbrelor* de la căderea Aldesharului; în mintea lui încă mai auzea cântecul sfidător crescând din piepturile Leilor de Aur în timp ce aceştia lansau ultimul şi inutilul atac asupra oştirii lui Artur Aripă-de-Şoim care îi încercuise. Cel puţin nu-l bolborosise în Limba Străveche. Nu era nici pe jumătate atât de vivace, dar băuse prea multe cupe de *oosquai.* Lichidul arăta şi avea gust de apă maronie, însă, dacă îl dădeai pe gât, era ca şi cum ai fi luat o copită de catâr în plin. „Moiraine o să mă trimită pachet la Turn dacă nu sunt cu băgare de seamă. Aşa, cel puţin, aş scăpa de Pustiu şi de Rand. “Poate că era mai beat decât credea, dacă ăsta i se părea un târg cinstit. Începu să cânte *Meşterul e în bucătărie.*

Meşterul e în bucătărie, repară nu ştiu ce.

Stăpâna casei e sus, îşi pune-o robă albăstrie.

Coboară treptele dansând, în stare de orice,

Şi strigă: „Meştere, n-ai să-mi repari ceva şi mie? “

Câţiva dintre oamenii lui Kadere începură să cânte odată cu el, în timp ce Mat reveni în paşi de dans la cele trei femei de piatră. Aielii însă rămaseră imperturbabili; la ei bărbaţii cântau numai cântece de război sau de jale după cei ucişi, iar Fecioarele cântau numai între ele.

Doi Aieli şedeau pe platformă fără să arate cât *oosquai* băuseră, doar ochii sticlindu-le uşor. Mat de-abia aştepta să se întoarcă acolo unde ochii de culoare deschisă erau o raritate; până să se maturizeze nu văzuse decât ochi căprui sau negri, mai puţin la Rand.

Câteva bucăţi de lemn - spătare şi picioare de scaune găurite de cari - stăteau împrăştiate pe pavaj, în zona lăsată liberă de privitori. Lângă platformă se afla o cană de lut goală, roşie, ca şi una în care mai era ceva *oosquai,* şi o cupă de argint. Jucătorii trebuiau să ia o înghiţitură de *oosquai* şi apoi să

încerce să atingă cu pumnalul o bucată de lemn aruncată în aer. Nici unul dintre oamenii lui Kadere nu îndrăznea să joace zaruri cu el şi doar câţiva Aieli o făceau - câştiga mult prea des, iar cărţi nu jucau. Aruncarea pumnalului era parcă altceva, mai ales că se adăuga şi o înghiţitură de *oosquai.* Aici nu câştiga la fel de des ca la zaruri, dar deja o jumătate de duzină de cupe de aur şi două boluri se aflau în bazin, la picioarele lui, alături de brăţări şi coliere incrustate cu rubine, filinit sau safire, şi mai multe monede. Pălăria lui teşită şi o lance veche, neagră se odihneau lângă câştigurile lui. Unele erau făcute chiar de Aieli, mai dispuşi să plătească în natură, cu o parte din pradă, decât cu bani.

Corman, unul dintre Aielii de pe platformă, ridică ochii spre el când termină de cântat. Nasul îi era străbătut de o cicatrice albă.

La aruncatul pumnalului eşti aproape la fel de bun ca şi la zaruri, Matrim Cauthon. Ce zici, punem capăt jocului? Lumina e pe ducă.

— E destulă.

Mat privi cerul cu ochii mijiţi; umbre palide acopereau totul în valea Rhuideanului, dar cerul era încă destul de luminat ca să se mai poată juca.

— Şi bunica ar mai juca pe o lumină ca asta. Eu, unul, m-aş descurca şi legat la ochi.

Jenric, celălalt Aiel care şedea pe platformă, făcu ochii roată.

E vreo femeie pe-aici? Întrebă el.

Mare cât un urs, se credea spiritual.

Bărbaţii vorbesc aşa numai când vor să le impresioneze pe femei, continuă el.

Fecioarele răspândite prin mulţimea de privitori râseră la fel de tare ca bărbaţii sau poate chiar mai tare.

— Crezi că nu pot? Mormăi Mat, smulgându-şi eşarfa de culoare închisă pe care o purta la gât ca să ascundă cicatricea pe care o căpătase atunci când fusese spânzurat. Nu trebuie decât să strigi „Acum “când arunci bucata de lemn în aer, Corman.

Îşi legă repede eşarfa în jurul ochilor şi. Scoase un pumnal din mânecă. Zgomotul cel mai mare era răsuflarea privitorilor. „Nu-s beat? Sunt mai sprinten decât plodul unui scripcar. “

Brusc, îşi simţi norocul, acea senzaţie care îi spunea ce numere vor arăta zarurile înainte de a se opri. Mintea păru că i se limpezeşte un pic.

Aruncă, murmură el calm.

— Acum, strigă Corman, iar Mat îşi luă avânt şi aruncă.

În tăcerea din jur, *zgomotul* scos de pumnalul care străpunge bucata de lemn fu la fel de puternic ca şi cel scos de bucata de lemn căzută pe pavaj.

Nimeni nu scoase o vorbă când Mat îşi trase eşarfa la loc în jurul gâtului. O bucată dintr-un spătar de scaun, nu mai mare decât mâna lui, stătea mai încolo, cu pumnalul înfipt bine în mijloc. Corman se pare că încercase să-l păcălească. Nu specificase care va fi ţinta. Mat îşi dădu seama că nici măcar nu făcuseră un pariu.

În cele din urmă, unul dintre oamenii lui Kadere strigă cu jumătate de gură:

Norocul Celui întunecat!

Norocul e un cal ca oricare altul, îşi spuse Mat.

Nu conta de unde vine. Nu că ar fi ştiut de unde îi vine norocul; el doar încerca să-l exploateze cât mai mult.

La fel de calm pe cât vorbise, Jenric se încruntă la el.

Ce-ai spus, Matrim Cauthon?

Mat deschise gura ca să repete dar o închise repede când cuvintele îi apărură clar în minte. *Sene sovya caba'donde ain dovienya.* Limba Străveche.

— Nimic, murmură el. Vorbeam singur.

Privitorii începeau să se îndepărteze.

— Cred că lumina e prea slabă acum ca să mai continuăm.

Corman puse piciorul pe bucata de lemn ca să scoată pumnalul lui Mat şi i-l înapoie.

Poate altă dată, Matrim Cauthon, altă dată.

Era felul Aielilor de a spune „niciodată “când nu voiau să o spună pe şleau.

Mat încuviinţă dând din cap în timp ce vâra pumnalul la loc, într-una din tecile ascunse în mânecă; era la fel ca atunci când dăduse şase-şase de douăzeci şi trei de ori la rând. Bineînţeles că ei n-aveau nici o vină. Aici nu era vorba numai de noroc. Observă cu o undă de invidie că nici unul dintre cei doi Aieli nu se clătina în timp ce îi ajungeau din urmă pe ceilalţi.

Trecându-şi o mână prin păr, Mat se lăsă să cadă pe platformă. Amintirile care i se învălmăşiseră în minte precum stafidele într-un cozonac se amestecau acum cu cele proprii. O parte a minţii îi spunea că se născuse în Ţinutul celor Două Râuri cu douăzeci de ani în urmă, dar, în acelaşi timp, îşi amintea cu precizie cum condusese atacul pe flanc care îi pusese pe fugă pe troloci la Maighande, cum dansase la curtea lui Tarmandewin, ca şi alte o sută de lucruri, o mie chiar. Bătălii, în cea mai mare parte. Îşi amintea că murise de mai multe ori decât voia să creadă. Fără ca între vieţi să fie vreo legătură; nu putea spune care sunt amintirile lui şi care sunt ale altora fără să se concentreze.

Îşi puse pălăria cu borul larg, apoi îşi luă lancea veche şi o aşeză pe genunchi. În locul vârfului obişnuit, avea un fel de sabie lungă de aproape jumătate de metru, pe care erau incrustaţi doi corbi. Lan spunea că sabia fusese făcută cu ajutorul Puterii Supreme în timpul Războiului Umbrei, Războiul Puterii; Străjerul susţinea că nu trebuia ascuţită şi că nu se putea rupe. Mat gândi că se putea baza pe spusele lui numai dacă nu exista altă soluţie. Poate că rezistase trei mii de ani, dar el, unul, nu prea avea încredere în Putere. Pe mânerul negru erau scrise mai multe cuvinte, încadrate de câte un corb, incrustat într-un metal şi mai negru. În Limba Străveche, pe care el o descifra acum.

Aşa e scris tratatul nostru; aşa e făcută înţelegerea.

Gândul e săgeata timpului; memoria nu se pierde niciodată.

Ce s-a cerut e dat. Preţul se plăteşte.

În josul străzii largi, la vreo jumătate de milă, era o piaţă care, în majoritatea oraşelor, ar fi fost considerată mare. Neguţătorii Aieli plecaseră, dar pavilioanele lor erau acolo, confecţionate din aceeaşi lână maro-cenuşie ca şi corturile Aielilor. Sute de neguţători veniseră în Rhuidean din toate colţurile Pustiului pentru cel mai mare târg pe care Aielii îl văzuseră vreodată, iar numărul lor creştea în fiecare zi. Neguţătorii fuseseră printre primii care începuseră să trăiască în oraş.

Mat şovăi înainte de a privi în direcţia opusă, spre cealaltă piaţă. Desluşi siluetele căruţelor lui Kadere, care aşteptau să fie umplute a doua zi. Ceea ce părea a fi un cadru de uşă strâmb, din piatră roşie, fusese încărcat într-una dintre căruţe chiar în

după-amiaza aceea; Moiraine se îngrijise personal ca uşa să fie legată bine ca să nu cadă.

Nu-şi dădea seama cât ştia femeia despre uşă - şi nici nu avea de gând să întrebe; era mai bine dacă Moiraine uita că mai trăieşte, deşi erau slabe speranţe în privinţa asta —, dar era sigur că ştia mai mult decât ea. Păşise prin ea, un nebun care căuta răspunsuri. Nu se alesese decât cu un cap plin de amintirile altor oameni. Cam atât. Îşi strânse eşarfa în jurul gâtului. A, şi încă două lucruri. Un medalion de argint, cu un cap de vulpe, pe care îl purta pe sub cămaşă, şi arma de pe genunchii lui. O recompensă prea mică. Îşi trecu degetele peste cuvintele de pe lance. „Memoria nu se pierde niciodată. “Aveau un simţ al umorului potrivit pentru Aieli, cei de dincolo de uşă.

Poţi face asta de fiecare dată?

Mat întoarse repede capul spre Fecioara care tocmai se aşezase lângă el. Înaltă chiar şi pentru un Aiel, poate mai înaltă chiar decât el, avea părul ca aurul strunjit şi ochii de culoarea cerului senin, dimineaţa. Era mai în vârstă decât el, poate cu zece ani, dar asta nu-l deranjase niciodată. În plus, era *Far Dareis Mai.*

— Eu sunt Melindhra, din septul Jumai. Poţi face asta tot timpul?

Se referea la aruncatul pumnalului, înţelese el în cele din urmă. Numise septul, nu şi clanul. Aielii nu făceau asta. Doar dacă... Trebuia să fie una dintre Fecioarele Shaido care i se alăturaseră lui Rand. Mat nu prea înţelegea ce e cu frăţiile alea, dar despre Shaido îşi amintea prea bine cum încercaseră să-şi împlânte lăncile în el. Couladin nu-i avea la inimă pe cei care treceau de partea lui Rand, iar ceea ce ura Couladin urau şi Aielii Shaido. Dar Melindhra venise aici, în Rhuidean. O Fecioară. Şi surâdea; iar strălucirea din ochii ei aducea a invitaţie.

— Aproape de fiecare dată, răspunse el cu onestitate.

Chiar şi atunci când nu-l simţea, norocul era de partea lui; dar, când îl simţea, totul era perfect. Femeia chicoti, zâmbind cu toată gura, ca şi cum ar fi crezut că Mat se laudă. Femeile păreau să-şi dea seama dacă minţi sau nu fără să stea prea mult pe gânduri. Pe de altă parte, dacă te plăceau, ori nu le păsa, ori hotărau că până şi minciuna cea mai sfruntată era demnă de crezare.

Fecioarele puteau fi periculoase, indiferent de clanul de care aparţineau orice femeie putea fi; învăţase asta pe propria piele dar ochii Melindhrei sigur nu priveau spre el.

Căutând printre trofee, scoase un colier din spirale de aur, fiecare spirală cu un safir de un albastru-închis, cel mai impresionant fiind cât degetul lui mare. Îşi aminti de o vreme - cu propria lui memorie când până şi cea mai mică dintre acele pietre îl făcea să asude.

— Se vor asorta cu ochii tăi, zise el punându-i colierul greu în mână.

Până atunci nu văzuse ca vreo Fecioară să poarte podoabe de vreun fel, dar experienţa îi spunea că nu exista femeie căreia să nu-i placă giuvaiericalele. Ciudat, şi florile le plăceau aproape la fel de mult. Ceea ce nu pricepea, dar era dispus să recunoască era faptul că le înţelegea pe femei mai puţin decât îşi înţelegea norocul sau ceea ce se întâmplase de partea cealaltă a tocului de uşă strâmb.

— Frumoasă lucrătură, zise ea ridicând colierul. Iţi accept oferta.

Colierul dispăru în punga ei de la cingătoare, iar ea se aplecă şi îi împinse pălăria pe ceafă.

— Ai ochi frumoşi. Închişi la culoare, strălucitori, ca de pisică, rosti ea, îşi puse picioarele pe platformă şi îşi prinse genunchii cu braţele, privindu-l cu atenţie. Surorile mele mi-au povestit despre tine.

Mat îşi trase pălăria la loc şi o privi prudent pe sub borul larg. Ce-i povestiseră? Ce „ofertă “? Era doar un colier. Invitaţia îi dispăruse din ochi; acum femeia arăta ca o pisică în faţa şoarecelui. Asta nu-i plăcea la Fecioarele Lăncii. Uneori, era greu să-şi dea seama dacă voiau să danseze cu tine, să te sărute sau să te omoare.

Strada se golea, umbrele se adânceau, el însă îl recunoscu pe Rand care mergea pieziş, cu pipa între dinţi. Era singurul bărbat din Rhuidean pe care-l putea vedea mergând alături de un grup de *Far Dareis Mai.*„Mereu sunt în jurul lui, gândi Mat. Îl păzesc ca o haită de lupoaice, sărind la cel mai mic semn al lui. “Unii bărbaţi poate că-l invidiau pentru asta. Nu şi Mat. Nu întotdeauna. Dacă ar fi fost o haită de fete precum Isendre, mai treacă-meargă...

— Scuză-mă o clipă, îi spuse grăbit Melindhrei.

Rezemându-şi lancea de zidul scund ce împrejmuia fântâna, sări jos şi aproape că o luă la fugă. Capul încă îi mai bâzâia, dar nu la fel de tare ca înainte, şi reuşea să se ţină drept. Nu-şi făcea griji în privinţa câştigurilor de peste zi. Aielii ştiau foarte bine ce au voie să facă: între a prăda în timpul unei incursiuni şi a fura era o mare diferenţă. Oamenii lui Kadere învăţaseră să-şi ţină mâinile în buzunare după ce unul dintre ei fusese prins furând. După o bătaie care îl umpluse de dungi de la umeri până la călcâie, fusese izgonit din oraş. Singurul burduf cu apă care i se dăduse nu-i ajungea nici până la Zidul Dragonului, chiar dacă ar fi avut haine pe el. Acum oamenii lui Kadere n-ar fi luat nici măcar un bănuţ de pe jos.

— Rand?

Rand îşi continuă drumul înconjurat de escorta lui.

Rand?

Rand nu era la nici măcar zece paşi de el, dar nu păru că-l aude. Câteva Fecioare priviră înapoi, dar nu şi Rand. Brusc, Mat simţi cum îl cuprinde frigul, fără nici o legătură cu noaptea care era doar la început. Îşi umezi buzele şi vorbi din nou, pe un ton măsurat.

— Lews Therin.

De data aceasta, Rand se întoarse, iar Mat aproape că-i regretă gestul. O vreme, cei doi se priviră doar, în lumina slabă a amurgului. Mat nu ştia dacă să se apropie. Încercă să se convingă că nu o făcea din cauza Fecioarelor. Adelin fusese una dintre cele care îl învăţaseră un aşa-zis joc, Sărutul Fecioarelor, pe care nu avea să-l uite niciodată; sau să-l joace, dacă îi stătea în putere să refuze. Simţea cum privirea Enailei îi pătrundea în creier ca un sfredel. Cine s-ar fi aşteptat ca o femeie să reacţioneze precum uleiul aruncat pe foc doar fiindcă îi spusese că era cea mai frumoasă floare pe care o văzuse în viaţa lui?

Şi acum Rand. Crescuseră împreună. Ei şi Perrin, calfa fierarului din Emond’s Field, vânaseră împreună, pescuiseră împreună, hălăduiseră pe Dealurile de Nisip până la poalele Munţilor de Negură, dormiseră sub cerul liber. Rand era prietenul lui. Numai că acum era genul de prieten care-i putea crăpa capul fără să vrea. Poate că Perrin era deja mort, din cauza lui Rand.

Se apropie la o lungime de braţ de Rand. Acesta era aproape cu un cap mai înalt, iar în lumina difuză părea şi mai înalt. Şi mai distant decât era înainte.

— M-am tot gândit, Rand, spuse Mat regretând că vocea îi era atât de răguşită şi sperând că celălalt îi va răspunde, doar îi folosise numele de-acum. Am fost plecat mult timp de-acasă.

— Amândoi am fost, răspunse Rand în şoaptă. Mult timp.

Brusc, scoase un hohot de râs, nu foarte tare, aproape ca pe vremuri.

— Ai vrea să mulgi din nou vacile tatălui tău? Întrebă el.

Mat îşi scărpină urechea, schiţând un zâmbet.

Nu chiar, răspunse el, deşi nu mai văzuse de mult cum arată un grajd pe dinăuntru. Dar mă gândeam să plec odată cu căruţele lui Kadere.

Rand rămase tăcut. Când vorbi din nou, Mat nu-i mai desluşi în glas nici o urmă de veselie.

Până la Tar Valon?

Era rândul lui Mat să şovăie. „Nu mă va spune lui Moiraine. Sau o va face? “

Poate, zise el pe un ton firesc. Nu ştiu. Acolo cred că m-ar vrea Moiraine. Poate reuşesc să ajung la Ţinutul celor Două Râuri. Să văd dacă totul e bine acasă.

„Să văd dacă Perrin mai e în viaţă. Să văd dacă surorile mele mai sunt în viaţă, şi mama, şi tata. “

— Toţi trebuie să facem ceea ce trebuie, Mat. Nu ce vrem, de cele mai multe ori. Ceea ce trebuie.

Pentru Mat cuvintele lui sunau ca o scuză, de parcă Rand i-ar fi cerut să înţeleagă situaţia. Numai că acesta făcuse ceea ce făcuse şi el, de atâtea ori. „În ceea ce-l priveşte pe Perrin, nu e vina lui, nu e numai vina lui. Nimeni nu m-a silit să mă ţin de Rand ca un câine credincios! “Numai că nici asta nu era adevărat. Fusese silit. Nu numai de Rand.

Sper că... n-ai să mă opreşti?

— Mat, eu nu încerc să-ţi spun să stai sau să pleci, zise Rand cu o voce obosită. Roata e cea care hotărăşte Destinul, nu eu, Roata se învârteşte cum vrea ea.

De parcă ar fi vorbit o nenorocită de Aes Sedai!

— Mat, să n-ai încredere în Kadere, adăugă Rand dând să plece. În unele privinţe, e mai periculos decât mulţi oameni pe care i-ai întâlnit în viaţa ta. Să n-ai nici un dram de încredere în

el, nici nu ştii când te trezeşti cu beregata tăiată şi nu numai noi doi am regreta asta.

Apoi o porni în jos, pierzându-se în noapte, cu Fecioarele în jurul lui ca nişte lupoaice care se unduiau la fiecare pas.

Mat îl urmări cu privirea. „Să aibă încredere în neguţător? Nu m-aş încrede în el nici dacă ar fi legat într-un sac. “Deci nu Rand e cel care hotărăşte Destinul? Atunci ghicise! Înainte ca vreunul dintre ei să afle că Profeţiile aveau o legătură cu ei, aflaseră că Rand era *ta'veren,* unul dintre puţinii care, în loc să fie jucăria Destinului, forţa Destinul să se supună voinţei lor. Mat ştia ce înseamnă să fii *ta'veren;* era şi el, numai că nu la fel de puternic precum Rand. Uneori, Rand putea influenţa vieţile oamenilor, le putea schimba cursul, doar fiindcă se afla în acelaşi oraş cu ei. Şi Perrin era *ta'veren* sau poate fusese. Lui Moiraine nu i se păruse ceva ieşit din comun să găsească trei tineri care crescuseră în acelaşi sat, toţi meniţi să fie *ta'vereni.* Intenţia femeii era să-i includă în planurile ei, care or fi fost acelea.

Oricum, trebuia să fie ceva ieşit din comun; toţi *ta'verenii* despre care aflase Mat fuseseră bărbaţi precum Artur Aripă-de-Şoim sau femei precum Mabriam en Shereed, despre care se spunea că încheiaseră Pactul celor Zece Neamuri după Frângerea Lumii. Dar nimeni nu vorbea despre ce se întâmpla atunci când un *ta'veren* se afla în preajma altuia, puternic ca Rand. Ca şi cum ar fi fost o frunză spulberată de vânt.

Melindhra se opri lângă el şi îi dădu lancea şi un sac greu, din pânză aspră, în care zornăia ceva.

Ţi-am pus trofeele aici.

Era mai înaltă decât el, cu mai bine de două degete. Femeia privi după Rand.

Am auzit că eşti aproape frate cu Rand al'Thor.

— Într-un fel, răspunse el sec.

— Nu contează, zise ea nepăsătoare şi îşi concentră privirea asupra lui, cu mâinile în şolduri. Mi-ai atras atenţia, Mat Cauthon, înainte de a-mi da cadoul acela. Nu că aş renunţa la lance pentru tine, desigur, vreau doar să-ţi spun că te urmăresc de ceva vreme. Ai zâmbetul unui băiat care e pe cale să facă o boroboaţă. Şi-mi place. Ca şi ochii tăi.

În seara care se îngâna cu noaptea Mat o văzu cum zâmbetul îi umple încet toată faţa. Cald.

— Chiar îmi plac ochii tăi.

Mat îşi îndreptă pălăria, deşi nu se strâmbase. Din urmăritor se transformase în urmărit, doar într-o clipă. Cu femeile Aiel era un fapt obişnuit. Mai ales cu Fecioarele.

— Fiica Celor Nouă Luni înseamnă ceva pentru tine?

Era o întrebare pe care o puneau uneori femeilor. Răspunsul greşit l-ar fi făcut să plece din Rhuidean pe loc, chiar dacă asta ar fi însemnat să părăsească Pustiul.

— Nimic, replică ea. Dar sunt unele lucruri pe care îmi place să le fac la lumina lunii.

Trecându-şi braţul pe după umerii lui, îi scoase pălăria şi începu să-i şoptească ceva la ureche. În clipa următoare, Mat se trezi zâmbind şi mai larg decât ea.

CAPITOLUL 4

Amurg

Cu escorta lui de *Far Dareis Mai,* Rand se apropie de Acoperişul Rhuidean al Fecioarelor. Trepte albe, late cât clădirea şi înalte, urcau până la coloanele groase, ce păreau negre la asfinţit, dar de un albastru strălucitor ziua, şi canelate. Faţada clădirii era acoperită de un mozaic de ceramică smălţuită, albe şi albastre, în spirale care păreau să nu se mai sfârşească, şi dominată de o fereastră enormă cu vitralii chiar deasupra coloanelor în cadrul căreia se afla o femeie cu părul negru, înaltă de cinci metri, îmbrăcată în mai multe robe albastre, cu mâna dreaptă ridicată, fie ca să binecuvânteze, fie ca să oprească pe cineva. Avea chipul senin şi în acelaşi timp sever. Sigur nu era o femeie Aiel, cu pielea aceea albă şi ochii aceia negri. Poate o Aes Sedai. Rand îşi scutură pipa de călcâiul cizmei şi o vârî în buzunarul de la haină, apoi o porni în sus pe trepte.

Cu excepţia gai'shainilor, bărbaţii nu aveau voie sub nici un Acoperiş al Fecioarelor, absolut deloc, în toate ţinuturile Pustiului. O căpetenie de clan sau o rudă de sânge a unei Fecioare îşi putea pierde viaţa încercând, deşi Aielilor nici prin gând nu le trecea aşa ceva. Acelaşi lucru era valabil pentru orice frăţie; numai membrii şi gai'shainii aveau voie înăuntru.

Cele două Fecioare care păzeau uşile înalte din bronz discutau repede prin semne, aruncându-i priviri tăioase când îl văzură venind printre coloane, apoi zâmbiră scurt. Rand ar fi vrut să ştie ce-şi spuseseră. Chiar şi într-un loc atât de arid precum Pustiul, bronzul îşi pierdea luciul în timp, dar gai'shainii lustruiau uşile acestea până arătau ca noi. Erau larg deschise, iar cele două paznice nu făcură nici un gest ca să-l oprească, Adelin şi celelalte femei Aiel urmându-l îndeaproape.

Coridoarele pardosite cu plăci albe şi încăperile spaţioase erau pline de Fecioare care şedeau pe perne în culori vii, discutând, curăţându-şi armele, jucând foarfeca sau pietre sau O Mie de Flori, un joc de-al lor în care trebuia să potriveşti bucăţi netede de piatră ca să alcătuieşti ceea ce păreau a fi o sută de simboluri diferite. Desigur, o mulţime de gai'shaini se mişcau fără zgomot de colo-colo, văzându-şi de treabă, făcând curăţenie, servindu-le pe Fecioare, reparând câte ceva, având grijă de lămpile cu ulei, simple, din lut smălţuit, sau aurite, pradă de război, şi de cele înalte, pe care le găsiseră în oraş. În majoritatea încăperilor, covoare şi tapiserii multicolore acopereau podelele şi pereţii, fiecare aproape alt model şi în alt stil. Pereţii şi tavanele erau împodobite cu mozaicuri pline de detalii, reprezentând păduri, râuri şi nuanţe de cer de care Pustiul nu avusese niciodată parte.

Tinere sau bătrâne, Fecioarele zâmbiră la vederea lui, unele îl salutară înclinând din cap sau chiar îl bătură familiar pe umăr. Altele îl strigară pe nume şi îl întrebară cum se simte, dacă mâncase ceva, dacă ar vrea ca gai'shainii să-i aducă vin sau apă. Rand răspundea scurt, mereu cu un zâmbet pe faţă. Se simţea bine, nu-i era nici foame, nici sete. Mergea înainte, cu acelaşi pas hotărât chiar şi când vorbea. Dacă ar fi încetinit pasul, ar fi trebuit să se oprească, ceea ce nu putea face în seara aceasta.

Într-un fel, *Far Dareis Mai* îl adoptaseră. Unele îl tratau ca pe un fiu, altele ca pe un frate. Vârsta părea să nu conteze;

Femeile cu părul cărunt îi vorbeau ca unui frate, la o ceaşcă de ceai, în timp ce Fecioarele care erau mai mari ca el doar cu un an îl sfătuiau ce haine să poarte ca să nu sufere de căldură. Rand nu avea cum să le evite mămoşenia; pur şi simplu aşa simţeau, iar el nu vedea cum le-ar putea opri, în afară de a folosi Puterea împotriva lor.

Se gândise să găsească o altă frăţie care să-l păzească - *Shae'en M'taal,* Câinii de Piatră, poate, sau *Aethan Dor,* Pavezele Roşii; Rhuarc fusese Pavăză Roşie înainte de a deveni căpetenia clanului dar ce motiv putea să invoce? Desigur, nu pe cel adevărat. Roşea numai la gândul că trebuia să le dea explicaţii, lui Rhuarc şi celorlalţi. Cu umorul Aielilor, până şi posacul acela de Han s-ar fi stricat de râs. Orice motiv, oricât de neînsemnat, ar fi lezat onoarea tuturor Fecioarelor. Cel puţin nu-l râzgâiau decât atunci când se afla sub Acoperiş, unde nu-l vedeau decât ele şi gai'shainii care ştiau să-şi ţină gura despre ce se întâmpla acolo. „Fecioarele “, spusese el cândva, „îmi apără onoarea “. Toţi îşi aminteau cuvintele lui, iar Fecioarele erau mândre de ele de parcă Rand le-ar fi oferit câte un tron la fiecare. Din păcate, Fecioarele îi apărau onoarea în felul lor.

Adelin şi celelalte patru îl lăsară şi se alăturară prietenelor lor, el însă nu rămase singur pe măsură ce urca în continuare şirurile de trepte albe şi late. Era nevoit să răspundă aceloraşi întrebări practic la fiecare pas. Nu, nu-i era foame. Da, era conştient că încă nu se obişnuise cu căldura şi nu, nu stătuse prea mult timp la soare. Le suporta cu răbdare şi nu oftă de uşurare când ajunse la etajul doi, deasupra ferestrei uriaşe. Aici nu erau nici Fecioare, nici gai'shaini pe holurile mari sau pe treptele care duceau sus. Pereţii goi şi camerele pustii scoteau în evidenţă absenţa oamenilor, dar, după ce trecuse prin aglomeraţia de jos, singurătatea era o binecuvântare.

Dormitorul lui era o cameră fără ferestre, aproape de mijlocul clădirii, una dintre puţinele încăperi mici, deşi tavanul era îndeajuns de sus, ca să o considere înaltă. Habar n-avea la ce servise iniţial; un mozaic cu viţă-de-vie în jurul şemineului era singura ornamentaţie. Camera unui servitor, ar fi spus el, dar camerele servitorilor nu aveau uşa îmbrăcată în bronz, oricât de simplă ar fi arătat, pe care trebuia s-o împingă bine ca să se închidă. Gai'shainii lustruiseră bine metalul, reuşind să-l facă să lucească. Câteva perne cu ciucuri erau împrăştiate pe dalele albastre pe post de scaune, iar deasupra câtorva covoare multicolore trona drept pat o saltea groasă. Un urcior albastru simplu, smălţuit, plin cu apă şi o cupă verde erau aşezate pe podea, lângă „pat “. Asta era tot, cu excepţia a două sfeşnice cu trei picioare, deja aprinse, şi a unui teanc mare de cărţi într-un colţ. Oftând obosit, se aşeză pe saltea, fără să-şi scoată haina şi

cizmele; în orice poziţie se aşeza, nu era cu mult mai moale decât podeaua goală.

Răceala nopţii se insinua deja în cameră, dar nu se deranjă să aprindă baliga uscată din şemineu; prefera frigul mirosului. Asmodean încercase să-i arate un mod mai simplu de a încălzi camera; simplu, dar un lucru pe care omul nu avea destulă putere ca să-l facă singur. Singura dată când Rand încercase aşa ceva se trezise în mijlocul nopţii, încercând să respire, în timp ce marginile covoarelor se aprinseseră de la căldura emanată de podea. A doua oară nu mai încercase.

Îşi alesese această clădire fiindcă era întreagă şi aproape de piaţă; tavanele înalte, impunătoare îţi dădeau senzaţia de răcoare chiar şi în cele mai calde momente ale zilei, iar pereţii ei groşi te fereau în mare măsură de frigul nopţii. Desigur, la momentul acela nu era Acoperişul Fecioarelor. Într-o dimineaţă, se trezise în faţa faptului împlinit, cu Fecioare în fiecare cameră de la etajele doi şi trei şi cu paznici la uşă. Trecuse ceva timp până să-şi dea seama că îşi doriseră clădirea ca adăpost pentru frăţia lor, dar şi ca el să rămână acolo. De fapt, acum erau gata să mute Acoperişul oriunde mergea el. De aceea trebuia să le întâlnească pe căpeteniile clanurilor în altă parte. Nu reuşise decât să le convingă să stea sub etajul la care dormea el; ceea ce le amuzase mai mult ca orice. „Nici chiar Car'a'carn nu este rege ", îşi aminti el crispat. Deja până acum se mutase de două ori, numărul Fecioarelor crescând cu repeziciune. Încercă să calculeze în glumă câte mai trebuiau să vină până când ajungea să doarmă pe acoperiş.

Mai bine decât să-şi amintească felul în care o lăsase pe Moiraine să-i intre pe sub piele. Îi dezvăluise planurile lui chiar în ziua în care se mutaseră femeile Aiel. Aes Sedai ştia exact cum să-i manipuleze emoţiile, cum să-l înfurie ca să spună mai mult decât voia. „Niciodată nu mă înfuriam atât de tare. Oare de ce îmi vine atât de greu să-mi păstrez calmul? "Moiraine nu putea face nimic ca să-l tempereze. Nici el nu credea că exista vreo soluţie. Trebuia să-şi aducă aminte tot timpul să aibă grijă când se afla în preajma ei. Pe măsură ce învăţa, devenea tot mai neglijent faţă de ea, dar, chiar dacă era din ce în ce mai puternic, femeia tot ştia mai mult decât el, în ciuda lecţiilor primite de la Asmodean.

Într-un fel, faptul că îşi împărtăşea planurile lui Asmodean era mai puţin important decât dacă o lăsa pe Aes Sedai să-i afle intenţiile. „Pentru Moiraine încă mai sunt un biet păstor pe care-l poate folosi ca să-şi pună planurile Turnului în aplicare, dar pentru Asmodean sunt singura creangă de care se poate prinde în timpul unei inundaţii. Ciudat, probabil că se putea încrede mai mult într-un Rătăcit decât în Moiraine. Dar cu măsură, şi într-un caz, şi în celălalt. Asmodean. Dacă legăturile lui cu Cel întunecat îl apăraseră de influenţa nefastă asupra *saidinului,* trebuia să găsească o altă cale. Sau să scape de ea.

Necazul era că, înainte de a trece de partea Umbrei, Rătăciţii se număraseră printre cei mai puternici Aes Sedai din Vârsta Legendelor, când lucruri la care Turnul Alb nici măcar nu visa erau ceva obişnuit. Dacă Asmodean nu găsea o soluţie, probabil că nici nu exista. „Trebuie să existe. Trebuie să fie ceva. Doar n-am să stau cu mâinile în sân, să aştept să-mi pierd minţile şi să mor. “

Era o mare prostie. Profeţia îi stabilise o întâlnire la Shayol Ghul. Când anume, nu ştia; după aceea însă nu va mai trebui să-şi facă griji că-şi va pierde minţile. Simţi cum îl trece un fior şi se gândi să-şi desfacă păturile.

Zgomotul uşor de paşi din hol îl făcu să se ridice brusc în capul oaselor. Le-am spus doar! Dacă nu pot...! Femeia care deschise uşa, cu braţele pline de pături groase, de lână, era ultima la care se aştepta să vină acolo.

Aviendha se opri la un pas de uşă şi îşi aţinti ochii reci, verzi-albaştri, asupra lui. O femeie mai mult decât drăguţă, de o vârstă cu el, fusese Fecioară până renunţase la lance spre a deveni înţeleaptă, nu cu mult timp în urmă. Părul ei roşcat-închis încă nu-i ajungea până la umeri şi nu avea nevoie de eşarfa cafenie de pe frunte ca să nu-i cadă pe faţă. Nu părea a fi în largul ei cu şalul acela cafeniu, ca şi cu rochia cenuşie, poate prea încreţită.

Rand îi privi cu invidie colierul de argint, un şirag de discuri complicate, fiecare diferit de celelalte. „Cine i l-a dat? “N-avea cum să-l fi ales singură; nu părea să-i placă giuvaiericalele. Singura bijuterie pe care o mai purta era o brăţară lată din fildeş, ornamentată cu trandafiri în cel mai mic detaliu. El i-o dăruise şi nu era sigur dacă îl iertase. Oricum, era caraghios să o invidieze pentru atâta lucru.

— Nu te-am mai văzut de zece zile, spuse el. Credeam că înţeleptele te-au legat de braţul meu din clipa în care au descoperit că nu le-am lăsat să pătrundă în visele mele.

Asmodean se amuzase când îi mărturisise ce-ar vrea să înveţe mai întâi şi apoi se enervase când văzuse cât de mult îi ia ca să înveţe asta.

— Trebuie să mă instruiesc, Rand al'Thor.

Probabil că va fi una dintre puţinele înţelepte care puteau conduce Puterea; asta era ceea ce învăţa acum.

Nu sunt una dintre femeile tale din ţinuturile umede, ca să-ţi stau prin preajmă şi să te uiţi la mine oricând îţi doreşte inima.

Deşi o cunoştea pe Egwene, şi chiar pe Elayne, avea o părere total greşită despre aşa-numitele femei din ţinuturile umede, ca şi despre toţi cei care trăiau acolo.

— Să ştii că nu le-a plăcut deloc ce-ai făcut.

Aviendha se referea la Amys, Bair şi Melaine, cele trei înţelepte care o instruiau şi care încercau să-l ţină sub supraveghere. Femeia clătină din cap cu mâhnire.

— Nu le-a plăcut, mai ales că ţi-am spus că îţi pătrund în vise.

Rand o privi lung.

— Le-ai spus tu asta? Eu cred că nu. Mi-am dat singur seama, şi până la urmă tot m-aş fi lămurit chiar şi fără aluzia pe care ai făcut-o. Aviendha, chiar ele *mi-au spus* că pot vorbi cu oamenii, în visele lor. De-acolo n-a fost nevoie decât de un singur pas.

— Ai fi preferat să mă dezonorez şi mai mult? Întrebă ea cu o voce destul de calmă, dar ochii ei ar fi putut aprinde focul din şemineu. Nu mă voi dezonora nici pentru tine, nici pentru alt bărbat! Ţi-am dat de înţeles ceva, şi acum trag ponoasele. Mai bine te lăsam să mori de frig.

Aviendha îi aruncă păturile în cap. Rand le aşeză lângă el, pe saltea, neştiind ce să spună. Era din nou vorba de ji'e'toh. Femeia se înfoiase ca un arici. Primise, chipurile, misiunea de a-l învăţa obiceiurile Aielilor, el însă ştia adevărul, Aviendha fusese pusă de înţelepte să-l spioneze. Nu ştia dacă pentru Aieli era dezonorant să spionezi pe cineva, cert e că înţeleptele nu păreau să se sinchisească de asta. Acestea ştiau că el ştie, dar, dintr-un motiv cunoscut numai lor, nu părea să le deranjeze şi, atâta timp cât înţeleptele doreau ca lucrurile să rămână

neschimbate, el de ce să vrea altfel? În primul rând, Aviendha nu era o spioană foarte pricepută; aproape niciodată nu încerca să-l tragă de limbă, iar firea ei nu-l enerva şi nici nu-i provoca procese de conştiinţă precum cea a lui Moiraine. În al doilea rând, uneori chiar era o companie plăcută, când uita să-şi arate ţepii. Gel puţin Rand ştia pe cine puseseră Amys şi celelalte ca să stea cu ochii pe el; dacă nu era ea, trebuia să fie altcineva, despre a cărei identitate s-ar fi întrebat mereu. În plus, femeia nu era niciodată precaută.

Mat, Egwene, chiar şi Moiraine uneori vedeau în el pe Dragonul Renăscut sau cel puţin pericolul pe care îl reprezenta un bărbat care poate conduce Puterea. Căpeteniile clanurilor şi înţeleptele îl vedeau pe Cel-Care-Vine-cu-Zorile omul despre care se spunea că îi va frânge în două pe Aieli ca pe nişte ramuri uscate; chiar dacă nu se temeau de el, uneori îl tratau ca pe o năpârcă roşie cu care erau nevoiţi să convieţuiască. Indiferent de ce vedea, Aviendha nu scăpa nici un prilej ca să fie sarcastică, fapt care se întâmpla mai mereu.

Un rău care, în comparaţie cu celelalte, se dovedea necesar. Îi simţise lipsa. Chiar rupsese mai multe flori din plantele ţepoase din jurul Rhuideanului - mânjindu-şi degetele de sânge până îşi dăduse seama că poate folosi Puterea - şi i le trimisese, de vreo şase ori; Fecioarele i le duseseră personal, în loc să trimită gai’shaini. Aviendha nu-i mulţumise niciodată, desigur.

Mulţumesc, spuse el într-un târziu, atingând păturile, care păreau un subiect de discuţie destul de sigur. În nopţile de-aici niciodată nu sunt de-ajuns.

— Enaila m-a rugat să ţi le aduc când a aflat că vin să te văd, zise ea schiţând un zâmbet amuzat. Mai multe surori erau îngrijorate că s-ar putea să mori de frig. Am venit ca să mă asigur că-ţi aprinzi focul în noaptea asta; noaptea trecută n-ai făcut-o.

Rand simţi cum i se înroşesc obrajii. Femeia ştia. „Ar trebui, nu? Poate că afurisitele alea de Fecioare nu-i mai spun totul, dar nici nu se ascund de ea. “

— De ce-ai venit să mă vezi?

Spre surprinderea lui, Aviendha îşi încrucişă mâinile sub sâni şi măsură cu paşi mari camera de două ori înainte de a se opri şi a-l privi încruntată.

Asta n-a fost un dar făcut din consideraţie pentru mine, zise ea acuzator, arătându-i brăţara. Atâta lucru ai recunoscut şi tu.

Adevărat, se gândi el, altfel i-ar fi pus pumnalul în coaste dacă n-ar fi făcut-o.

— A fost doar un dar prostesc din partea unui bărbat care nu ştia sau căruia nu-i păsa ce vor crede surorile mele. Ei bine, nici asta nu înseamnă nimic, continuă ea, scoţând un obiect din punga de la cingătoare şi aruncându-l pe saltea, lângă el. Acum suntem chit.

Rand luă obiectul aruncat de ea şi îl întoarse pe toate părţile. O cataramă de cingătoare sub forma unui dragon, din cel mai bun oţel şi incrustat cu aur.

— Mulţumesc. E frumoasă. Aviendha, să ştii că nu-mi eşti datoare cu nimic.

— Dacă n-o primeşti, arunc-o, spuse ea hotărâtă. Am să găsesc altceva în loc. E doar o tinichea.

— Nicidecum. Probabil că ai pus pe cineva s-o facă.

— Să nu crezi că înseamnă ceva, Rand al'Thor. Când am renunţat la lance, la lăncile mele, la pumnalul meu, zise ea şi fără să vrea îşi duse mâna la cingătoare, unde într-o vreme atârna pumnalul ei lung, până şi vârfurile săgeţilor mi-au fost luate şi date fierarului ca să facă tot felul de nimicuri din ele. Pe cele mai multe le-am dat prietenilor, dar înţeleptele mi-au spus să numesc trei bărbaţi şi trei femei pe care le urăsc cel mai mult şi să le dau ceva făurit din armele mele, cu propriile mele mâini. Bair spune că asta te învaţă umilinţa.

Cu spatele drept şi fulgerându-l cu privirea, parcă muşcând fiecare cuvânt, femeia nu arăta deloc umilă.

De aceea nu vreau să crezi că înseamnă ceva, încheie ea.

— Nu înseamnă nimic, zise el dând din cap cu tristeţe.

Nu că ar fi vrut să însemne ceva, dar i-ar fi plăcut să creadă că Aviendha începea să vadă un prieten în el. Era o neghiobie s-o invidieze. „Oare cine i l-o fi dat? “

— Aviendha? Mă număr şi eu printre cei pe care îi urăşti atât de mult?

Da, Rand al'Thor, replică ea cu o voce brusc răguşită şi îşi întoarse faţa de la el, cu ochii închişi şi tremurând. Te urăsc din toată inima. Da. Acum şi-ntotdeauna.

Rand nu se deranjă să întrebe de ce. Odată o întrebase de ce îi este antipatic şi femeia numai că nu-i rupsese nasul. Deşi

nu-i mărturisise motivul. Dar asta era mai mult decât antipatia de care uneori părea că uită.

Dacă mă urăşti atât de tare, am să le rog pe înţelepte să trimită pe altcineva să mă înveţe, zise el fără tragere de inimă.

— Nu!

— Dar dacă...

— Nu!

De data asta refuzul ei sună şi mai vehement. Îşi puse mâinile în şolduri şi începu să turuie de parcă ar fi vrut să-i vâre fiecare vorbă în inimă.

— Chiar dacă înţeleptele mi-ar da voie să nu te mai învăţ, am *toh,* obligaţia şi datoria, faţă de sora mea Elayne, să fiu cu ochii pe tine, pentru ea. Îi aparţii, Rand al'Thor. Ei, şi nu altei femei. Să nu uiţi asta.

Rand fu nevoit să ridice mâinile, s-o facă să se oprească. Cel puţin de data asta nu-i mai descria cum arată Elayne fără haine pe ea; ca să înţeleagă unele obiceiuri de-ale Aielilor îi trebuia mai mult timp decât în cazul altora. Uneori, se întreba dacă Aviendha şi Elayne nu cumva se înţeleseseră între ele ca prima să „stea cu ochii "pe el. Lui nu-i venea să creadă aşa ceva, dar chiar şi femeile care nu erau din neamul Aielilor se manifestau de cele mai multe ori ciudat. Mai mult de-atât, se întreba de cine îl apără Aviendha. Cu excepţia Fecioarelor şi a înţeleptelor, femeile Aiele păreau să-l considere jumătate întruchiparea profeţiei, deci nu ca pe ceva foarte real, şi jumătate un şarpe scăpat printre copii. Înţeleptele erau aproape la fel de îndârjite ca şi Moiraine în încercarea de a-l face să se conformeze voinţei lor, cât despre Fecioare nici nu voia să se gândească. Toată situaţia asta îl înfuria la culme.

Ascultă-mă bine, Aviendha. Am sărutat-o pe Elayne de câteva ori şi cred că i-a plăcut la fel de mult ca şi mie, dar nu am promis nimic, nimănui. Nici măcar nu sunt sigur că mai vrea asta de la mine.

În doar câteva ore Elayne îi scrisese două scrisori; într-una îi spunea că e lumina inimii ei şi îl făcea să se înroşească până în vârful urechilor, în cealaltă îi spunea că e un nenorocit cu inima de piatră, pe care nu mai voia să-l vadă niciodată, şi îl făcea cu ou şi cu oţet, mai abitir decât îl făcuse vreodată Aviendha. Femeile erau fără doar şi poate ciudate rău.

Oricum n-am timp să mă gândesc la femei. Singurul lucru care mă preocupă este cum să-i unesc pe Aieli, chiar şi pe cei Shaido, dacă-mi stă în putere. Vreau...

Se întrerupse cu un geamăt în clipa în care ultima femeie pe care şi-ar fi dorit să o vadă acolo pătrunse în cameră unduindu-se în zornăit de giuvaiericale şi ducând o tavă de argint cu o carafa de sticlă plină cu vin şi două cupe de argint.

O eşarfa diafană, din mătase roşie înfăşurată în jurul capului lui Isendre nu-i ascundea deloc chipul de o frumuseţe palidă, în formă de inimă. Părul ei lung, negru şi ochii negri nu semănau nici pe departe cu ai celorlalţi Aieli. Buzele ei pline, îmbufnate se arcuiau ispititor - până când stăpâna lor o văzu pe Aviendha. Imediat zâmbetul se preschimbă în grimasă. Pe lângă eşarfă, purta cam o duzină de coliere de aur şi fildeş, unele bătute cu perle sau pietre preţioase strălucitoare. La fel de multe brăţări îi îngreunau încheieturile mâinilor şi chiar mai multe se îngrămădeau în jurul gleznelor. Atât; altceva nu mai purta. Rand se strădui să stea cu ochii lipiţi de faţa ei, dar chiar şi aşa simţi cum i se aprind obrajii.

Aviendha arăta ca un nor aflat pe punctul de a dezlănţui o canonadă de fulgere, iar Isendre ca o femeie care tocmai aflase că urma să fie fiartă de vie. Rand îşi dori să fie oriunde, chiar şi în focurile Iadului, numai acolo nu. Se ridică totuşi în picioare; avea mai multă autoritate privindu-le de sus.

— Aviendha, îngăimă el, dar femeia nu-l băgă în seamă.

— Te-a trimis cineva cu astea? Întrebă ea pe un ton glacial.

Isendre deschise gura, minciuna citindu-i-se pe faţă, dar înghiţi în sec şi şopti:

’ - Nu.

Doar ai fost avertizată, *sorda.*

Sorda era un fel de şobolan, foarte şiret după spusele Aielilor, şi absolut inutil; carnea lui mirosea atât de urât, încât pisicile de cele mai multe ori se mulţumeau doar să-l omoare.

Adelin credea că ultima oară te-ai învăţat minte.

Isendre tresări şi se clătină de parcă ar fi fost gata-gata să leşine.

Rand încercă să-şi păstreze calmul.

— Aviendha, nu contează dacă a fost sau nu trimisă aici. Tot mi-era sete şi, dacă e atât de amabilă ca să-mi aducă vinul ăsta, ar trebui să-i fiu recunoscător.

Aviendha privi încruntată la cele două cupe şi ridică din sprâncene. Rand trase adânc aer în piept.

— Nu trebuie pedepsită doar fiindcă mi-a adus ceva de băut, continuă el, având grijă să nu se uite la tavă. Jumătate din Fecioarele de sub Acoperiş trebuie să fi întrebat dacă am...

— Isendre a fost luată de Fecioare fiindcă furase de la ele, Rand al'Thor, zise Aviendha pe un ton şi mai rece. Deja te-ai amestecat prea mult în treburile *Far Dareis Mai,* mai mult decât s-ar fi cuvenit. Nici *Car'a'carn* nu are voie să se joace cu legea; treaba asta nu te priveşte.

Rand se strâmbă şi nu mai insistă. Indiferent de pedeapsa Fecioarelor, Isendre o căuta cu lumânarea. Dar nu şi de data asta. Venise în Pustiu cu Hadnan Kadere, dar acesta nici nu se sinchisise când Fecioarele o luaseră fiindcă furase mai multe bijuterii care acum erau singurele lucruri pe care avea voie să le poarte. Doar cu atât o putuse ajuta Rand, convingându-le pe Fecioare să n-o trimită în Shara, trasă de gât ca o capră, sau la Zidul Dragonului, goală-puşcă, numai cu un burduf de apă; văzând-o cum cere îndurare când îşi dăduse seama ce voiau să facă Fecioarele cu ea, Rand nu se putuse abţine să nu intervină pentru ea. Cândva, ucisese o femeie; o femeie care voia să-l omoare şi amintirea încă nu-i dădea pace. Nu credea că va fi în stare s-o facă din nou, chiar dacă îi era în joc propria viaţă. O prostie, ţinând cont că femeile din rândul Rătăciţilor probabil că-i doreau moartea, dar asta era. Şi dacă nu putea ucide o femeie, cum să stea deoparte şi s-o lase să moară? Chiar dacă femeia îşi merita soarta.

Acolo era buba. În orice ţinut de la miazăzi de Zidul Dragonului, Isendre ar fi fost spânzurată sau decapitată pentru ceea ce ştia Rand despre ea. Despre ea, despre Kadere şi probabil despre majoritatea ajutoarelor neguţătorilor, dacă nu chiar despre toţi. Erau Iscoade ale Celui întunecat. Iar el nu-i putea da în vileag. Nu că vreunul ar fi fost conştient că Rand ştia despre ei.

Dacă unul dintre ei ar fi fost dovedit că e Iscoadă... Isendre suporta situaţia cât putea de bine fiindcă a fi servitoare şi a umbla peste tot în pielea goală era mult mai bine decât a fi legată de mâini şi de picioare şi lăsată în voia soarelui, dar nici una nu ar fi păstrat tăcerea din clipa în care Moiraine ar fi pus mâna pe ea. Aes Sedai nu aveau mai multă milă faţă de Iscoade

decât faţă de alţii; Moiraine le-ar fi dezlegat limba numaidecât. Şi Asmodean sosise în Pustiu cu căruţele neguţătorilor, o altă Iscoadă, din câte ştiau Kadere şi ceilalţi, dar una de rang înalt. Fără îndoială, aceştia credeau că intrase în slujba Dragonului Renăscut la porunca unei Iscoade de rang şi mai înalt. Ca să-şi păstreze învăţătorul, ca s-o împiedice pe Moiraine să-i ucidă pe amândoi, Rand trebuia să le păstreze secretul.

Din fericire, nimeni nu întreba de ce Aielii îi ţineau atât de strict sub observaţie pe neguţător şi pe oamenii lui. Moiraine credea că era vorba despre obişnuita suspiciune a Aielilor faţă de nou-veniţii în Pustiu, întărită de prezenţa acestora în Rhuidean; femeia fusese nevoită să se folosească de toată capacitatea ei de persuasiune ca să-i facă pe Aieli să-l lase în oraş cu căruţele lui. Suspiciunea era acolo; Rhuarc şi celelalte căpetenii de clan şi-ar fi pus oamenii de pază chiar şi fără ca Rand să o ceară. Iar Kadere pur şi simplu părea mulţumit că nu s-a ales cu o lance între coaste.

Rand habar n-avea cum să iasă din situaţia asta. Sau dacă putea ieşi. Mare belea. În poveştile menestrelilor, numai personajele negative ajungeau într-o încurcătură ca aceasta.

În clipa în care se asigură că Rand nu va mai interveni, Aviendha îşi îndreptă din nou atenţia asupra celeilalte femei.

Poţi lăsa vinul aici.

Isendre se lăsă pe un genunchi, plină de graţie, şi puse tava lângă saltea, cu o expresie ciudată pe faţă. Lui Rand îi trebui ceva timp ca să-şi dea seama că femeia încerca să-i zâmbească fără s-o vadă Aviendha.

Şi acum dă fuga şi spune-i primei Fecioare care îţi iese în cale despre ce-ai făcut, continuă Aviendha. Şterge-o, *sorda!*

Gemând şi frângându-şi mâinile, Isendre o luă la fugă, zornăind din giuvaiericale. De îndată ce ieşi din cameră, Aviendha se apucă să strige la Rand.

— Îi aparţii lui Elayne! N-ai nici un drept să amăgeşti femeile, mai ales pe una ca asta!

Pe una ca asta? Făcu Rand uimit. Chiar crezi că eu...? Crede-mă, Aviendha, de-ar fi ultima femeie de pe pământ, şi tot aş fugi de ea unde-aş vedea cu ochii.

— Aşa spui tu, zise ea pufnind dispreţuitor. A fost bătută cu nuiaua de şapte ori - de şapte ori! — Pentru că a încercat să se bage în patul tău. N-ar mai insista dacă n-ai încuraja-o.

Răspunde doar în faţa *Far Dareis Mai,* nici *Car'a'carn* n-o poate salva. Ia asta ca o lecţie despre obiceiurile noastre. Şi nu uita că-i aparţii surorii mele!

Fără să-i dea timp să spună ceva, femeia ieşi cu paşi mari din cameră şi cu o privire căreia Isendre sigur nu-i putea supravieţui dacă Aviendha o ajungea din urmă.

Oftând adânc, Rand duse tava şi vinul într-un colţ al camerei. N-avea de gând să bea nimic din ce-i adusese Isendre.

„De şapte ori a încercat să vină la mine? "Isendre trebuie să fi aflat că intervenise pentru ea; la mintea ei, dacă o ajutase doar pentru o privire şi un zâmbet cu subînţeles, pentru mai mult de atât sigur s-ar fi ales şi cu altceva. Gândul îl făcu să se înfioare, la fel ca frigul din ce în ce mai pătrunzător. Mai degrabă un scorpion decât Isendre în patul lui. Dacă Fecioarele nu reuşeau s-o convingă, îi putea spune ce ştia despre ea; asta ca să nu-l mai bată la cap niciodată.

Suflând în lumânări, se întinse pe saltea, în întuneric, fără să-şi scoată cizmele şi hainele, şi bâjbâi până îşi trase toate păturile peste el. Fără foc, bănuia că îi va fi recunoscător Aviendhei înainte de ivirea zorilor. Punerea în mişcare a paznicilor Spiritului care îi apărau visele de intruşi devenise un gest aproape instinctiv, dar se auzi chicotind chiar în clipa în care îl făcu. S-ar fi putut întinde pe saltea şi *apoi* să stingă lămpile cu ajutorul Puterii. Tocmai lucrurile simple erau cele pe care nu se gândea să le facă apelând la Putere.

O vreme, aşteptă să încălzească păturile cu căldura propriului corp. Pur şi simplu nu înţelegea cum în acelaşi loc putea fi atât de cald ziua şi atât de frig noaptea. Vârând o mână sub haină îşi pipăi rana de deasupra şoldului, pe jumătate vindecată. Rana aceea, cea pe care Moiraine n-o va putea Tămădui de tot niciodată, avea să-l ucidă până la urmă. De asta era sigur. Sângele lui pe pietrele din Shayol Ghul. Asta spuneau Profeţiile.

„Dar nu în noaptea asta. În noaptea asta n-am să mă gândesc la aşa ceva. Încă mai am timp. Dar, dacă peceţile pot fi rase cu pumnalul, mai pot rezista ele cât de cât...? Nu. Nu în noaptea asta. "

Sub pături parcă era mai cald, drept care îşi schimbă poziţia, încercând şi nereuşind să-şi găsească una mai confortabilă. „Ar fi trebuit să mă spăl ", gândi el somnoros. Ewgene probabil că

se afla acum într-un cort cald. Aproape de fiecare dată când voia să doarmă şi el într-unul, mai multe Fecioare încercau să intre peste el şi mai să se tăvălească pe jos de râs când Rand insista să-l aştepte afară. Şi aşa îi venea peste mână să se dezbrace şi să se îmbrace în cortul plin de aburi.

Veni, în sfârşit, şi somnul şi, odată cu el, visele bine păzite de înţelepte sau de alţii. Nu şi de propriile gânduri. Trei femei îl vizitară de mai multe ori. Nu Isendre, care apăru într-un scurt coşmar, ce aproape că îl trezi. Pe rând le visă pe Elayne, pe Min şi pe Aviendha, pe rând şi împreună. Numai Elayne îl privise ca pe un bărbat, dar toate vedeau cine era, nu ce era. În afară de coşmar, toate celelalte vise îi făcură plăcere.

CAPITOLUL 5

Printre înţelepte

Stând cât de aproape putea de micul foc din mijlocul cortului, Egwene încă mai tremura în timp ce turna apă din ceainicul masiv într-un vas cu dungi albastre. Coborâse părţile laterale ale cortului, dar frigul tot pătrundea prin covoarele multicolore întinse pe jos şi toată căldura de la foc părea să ţâşnească odată cu fumul pe gaura din vârful cortului, lăsând în urmă doar mirosul de baligă arsă. Femeia simţea cum îi clănţăneau dinţii.

Deja vaporii de apă începeau să dispară; preţ de o clipă, îmbrăţişă *saidarul* şi făcu Focul să ardă mai tare. Amys sau Bair probabil că s-ar fi spălat în frig, deşi întotdeauna făceau băi de aburi. „Deci nu sunt la fel de tare ca şi ele. Eu n-am crescut în Pustiu. Nu trebuie să îngheţ de frig şi să mă spăl cu apă rece dacă nu e neapărată nevoie. “Se simţea şi acum vinovată în timp ce freca o bucată de pânză cu un săpun ce mirosea a lavandă, cumpărat de la Hadnan Kadere. Înţeleptele nu-i ceruseră să procedeze altfel, dar ea tot simţea că le înşală încrederea.

Abandonarea Adevăratului Izvor o făcu să ofteze, plină de remuşcări. Chiar şi aşa, tremurând de frig, tot râse uşor de

propria neghiobie. Minunea de a te umple de Putere, de poftă de viaţă, cu simţurile ascuţite la maximum, era ea însăşi un pericol. Cu cât apelai la *saidar,* cu atât voiai mai mult şi, fără autodisciplină, sfârşeai prin a lua mai mult decât puteai conduce, ceea ce ducea fie la moarte, fie la ferecare. Lucru pe care trebuia să-l iei în serios.

„Asta-i una dintre cele mai mari greşeli ale tale, se certă ea. Mereu vrei să faci mai mult decât ţi se cere. Ar trebui să te speli cu apă rece; aşa ai învăţa şi tu ce-i autodisciplina. “Numai că erau atâtea lucruri de învăţat, încât uneori i se părea că viaţa asta nu-i era de-ajuns. Învăţătoarele ei erau tot timpul atât de precaute, fie că era vorba de înţelepte sau de Aes Sedai din Turn; îi venea greu să se abţină când ştia că în multe privinţe le-o luase deja înainte. „Pot face mai mult decât îşi închipuie ele. “

O rafală de vânt rece o izbi în plin, împrăştiind fumul prin tot cortul, şi atunci auzi un glas de femeie:

— Dacă nu ţi-e cu supărare…

Egwene tresări, scoase un ţipăt şi îngăimă:

— Las-o jos!

Se zgribuli şi continuă:

— Ori intri, ori ieşi!

Cât se chinuise să se încălzească, şi acum avea toată pielea ca de găină! Femeia în robă albă intră în cort pe genunchi şi lăsă să cadă clapa cortului. Rămase cu ochii în pământ şi cu mâinile împreunate, umilă; ar fi reacţionat la fel dacă Egwene ar fi lovit-o în loc să ţipe la ea.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, înţeleapta Amys m-a trimis să-ţi spun să pofteşti în cortul ei, zise ea cu o voce moale.

Egwene oftă, dorindu-şi să stea chiar în mijlocul focului. „Arde-o-ar Lumina pe Bair, cu încăpăţânarea ei cu tot! “Dacă n-ar fi fost bătrâna aceea înţeleaptă, cu părul ei cărunt, acum toate ar sta în camerele lor din oraş, nu în corturi, la marginea lui. „Aş putea avea o cameră cu un şemineu ca lumea. Şi o uşă. “Era în stare să pună rămăşag că la Rand nu intrau şi ieşeau oamenii după voia lor. „Rand al’Thor, afurisitul de Dragon, doar ce pocneşte din degete şi Fecioarele i se aruncă la picioare ca nişte simple servitoare. Pun rămăşag că i-au găsit un pat adevărat, şi nu o saltea întinsă pe pământ. “Era sigură că Rand făcea câte o baie fierbinte în fiecare seară. Fecioarele probabil

că-i cărau găleţi întregi de apă fierbinte în cameră. „Pun rămăşag că i-au găsit până şi o cadă de aramă. “

Amys şi chiar Melaine fuseseră de acord cu propunerea lui Egwene, Bair însă bătuse din picior şi toate se supuseseră precum gai’shainii. Faptul că Rand aducea atâtea schimbări o făcea să creadă că Bair nu voia decât să păstreze cât mai multe din vechile obiceiuri, ea însă ar fi vrut ca femeia să fi ales altceva.

Nu că s-ar fi gândit să refuze. Le promisese înţeleptelor să uite că e Aes Sedai partea cea mai uşoară, fiindcă nici nu era Aes Sedai - şi să facă tot ce i se spune. Asta era partea cea mai grea; părăsise Turnul de prea mult timp ca să nu devină stăpână pe propria viaţă. Dar Amys îi spusese clar cât de periculos era să pătrunzi în visele altcuiva, chiar dacă ştiai bine ce vei face, dar şi mai mult când nu ştiai. Dacă nu se supunea în timpul zilei, nu aveau încredere că se va supune în timpul nopţii, drept care înţeleptele nu-şi asumau responsabilitatea. În consecinţă, se îngrijea de treburile casei alături de Aviendha, accepta pedepsele cu toată graţia de care era în stare şi sărea de fiecare dată când Amys sau Melaine rosteau cuvântul „broască “. Vorba vine. Nici una dintre ele nu văzuse în viaţa ei o broască. „Probabil că tot ce vor de la mine e să le servesc ceaiul. “Nu, în seara asta era rândul Aviendhei s-o facă.

O clipă, se gândi să-şi pună ciorapii, dar până la urmă se aplecă să-şi încalţe pantofii. Pantofi zdraveni, tocmai potriviţi pentru Pustiu; cam regreta papucii de mătase pe care îi purta în Tear.

— Cum te cheamă? Întrebă ea, încercând să pară amabilă.

— Cowinde, veni răspunsul docil.

Egwene oftă. Tot încerca să se arate prietenoasă faţă de gai’shaini, dar aceştia nu-i răspundeau pe măsură. Cu servitorii nu avusese ocazia să se obişnuiască, deşi, bineînţeles, gai’shainii nu erau chiar servitori.

Ai fost Fecioară?

Ochii de un albastru-închis o priviră scurt, aprig, semn că o ghicise, dar se lăsară jos imediat.

— Sunt gai’shain. Trecutul şi viitorul nu există, numai prezentul există.

— Care sunt septul şi clanul tău?

De obicei nu trebuia să întrebe, nici măcar atunci când era vorba de gai'shaini.

O slujesc pe înţeleapta Melaine din septul Jhirad al Aielilor Goshien.

Încercând să aleagă între două pelerine, una groasă, din lână cafenie, şi una vătuită, din mătase albastră, pe care le cumpărase de la Kadere neguţătorul vânduse toată marfa din căruţe ca să facă loc obiectelor lui Moiraine, şi încă la preţuri foarte bune. - Egwene se opri şi se încruntă spre femeie. Acesta nu era răspunsul potrivit. Auzise că o formă de depresie afectase mai mulţi gai'shaini; după perioada de graţie, un an şi o zi, pur şi simplu refuzau să-şi scoată roba.

Când îţi expiră termenul? Întrebă ea.

Cowinde se ghemui şi mai mult, aproape ascunzându-şi genunchii.

Sunt gai'shain.

Dar când te vei putea întoarce la septul tău, la casa ta?

Sunt gai'shain, repetă femeia cu glas răguşit spre covoarele din faţa ei. Dacă răspunsul nu-ţi place, pedepseşte-mă, altul nu pot da.

Nu fi proastă, zise Egwene răstit. Şi îndreaptă-ţi spinarea, doar nu eşti broască.

Femeia în robă albă se conformă imediat şi se lăsă pe călcâie, aşteptând supusă o altă poruncă. Acea scurtă răbufnire poate că nici nu existase.

Egwene trase adânc aer în piept. Femeia se împăcase cu soarta. O mare prostie, dar, orice i-ar fi spus, n-avea cum să-i schimbe hotărârea. Oricum, acum ar fi trebuit să fie în drum spre cort, şi nu să stea la discuţii cu Cowinde.

Şovăi, amintindu-şi de curentul acela rece. Rafala de vânt făcuse ca două flori mari, albe, într-un vas cu puţină apă, aproape să se închidă. Aparţineau unei plante numite *segade,* masivă, fără frunze, tare, plină de ţepi. În dimineaţa aceea, o văzuse pe Aviendha ţinându-le în mâini; femeia tresărise la apariţia ei, apoi i le lăsase în grijă, spunând că pentru ea le culesese. Crezuse că datorită educaţiei primite ca Fecioară, Aviendha nu recunoştea că-i plac florile. Deşi, dacă se gândea mai bine, din când în când mai văzuse câte o Fecioară purtând o floare în păr sau prinsă la haină.

„Nu faci decât să tragi de timp, Egwene al'Vere. Hai, n-o mai face pe proasta! Care-i diferenţa între tine şi Cowinde? "

— Ia-o înainte, spuse ea şi de-abia avu timp să-şi acopere goliciunea cu pelerina de lână înainte ca femeia să ridice clapa cortului spre frigul năprasnic al nopţii.

Deasupra, stelele erau doar nişte puncte luminoase în întuneric, iar cele trei sferturi de lună străluceau intens. Tabăra înţeleptelor era alcătuită din două duzini de corturi, la nici o sută de paşi de locul în care se termina, cu o porţiune acoperită de pietre şi lut tare, crăpat, una dintre străzile pavate din Rhuidean. Umbrele lunii transformau oraşul într-o adunătură stranie de stânci. Fiecare cort avea clapele lăsate, iar mirosul de fum şi de mâncare gătită umplea aerul din jur.

Celelalte Înţelepte veneau aici pentru întrunirile aproape zilnice, dar îşi petreceau fiecare nopţile cu septul ei. Unele chiar dormeau în Rhuidean acum. Dar nu şi Bair. Doar atât acceptase Bair să se apropie de oraş; dacă Rand n-ar fi fost acolo, fără îndoială că ar fi insistat să-şi aşeze tabăra în munţi.

Egwene îşi ţinea pelerina lipită de corp şi mergea cât putea de repede. Lujeri de gheaţă se ondulau sub poalele pelerinei, striviţi de fiecare dată când picioarele ei goale dădeau de o moviliţă de pământ. Cowinde trebuia să-şi ridice roba albă până la genunchi ca să poată ţine pasul cu ea. Egwene nu avea nevoie ca femeia gai'shain să-i arate drumul, dar, dacă tot fusese trimisă ca să o aducă, femeia s-ar fi simţit umilită şi ofensată dacă n-o lăsa să-şi îndeplinească misiunea. Încleştându-şi dinţii ca să nu-i mai clănţăne, Egwene tare ar fi vrut ca femeia să alerge.

Cortul arăta ca oricare altul, nu foarte înalt, dar încăpător, cu toate clapele lăsate; chiar şi gaura din vârf, pe care ieşea fumul, fusese acoperită. Din foc nu mâi rămăseseră decât tăciunii aprinşi, împrăştiaţi peste câteva pietre de mărimea unui cap de om. În lumina difuză era greu să-ţi dai seama ce se ascundea în mormanul de lângă intrarea în cort, ea însă ştia că sunt hainele împăturite ale femeilor.

Luând o gură de aer rece, îşi scoase repede pantofii, lăsă să-i cadă pelerina de pe umeri şi aproape că dădu buzna în cort. Frigul o făcu să se înfioare o clipă, apoi clapa căzu în urma ei, iar aburii o înconjurară din toate părţile, făcând-o să lucească de sudoare, cât încă mai gâfâia şi tremura.

Cele trei înţelepte care o învăţau cum să intri în visele altcuiva şedeau şi asudau nepăsătoare, cu părul lung până la brâu, plin de umezeală. Bair vorbea cu Melaine, a cărei frumuseţe accentuată de ochii verzi şi părul blond-roşcat contrasta violent cu faţa bătătorită şi părul alb al femeii mai în vârstă. Amys era şi ea căruntă sau poate că părul ei de un blond spălăcit părea alb, dar nu arăta a fi bătrână. Putea, ca şi Melaine, conduce Puterea - nu multe înţelepte erau în stare de aşa ceva - şi avea ceva din atemporalitatea unei Aes Sedai. Moiraine, micuţă şi slabă faţă de celelalte, arăta la fel de calmă, deşi sudoarea se rostogolea pe nuditatea ei pală şi îi năclăia părul negru până la scalp, cu un refuz regal de a recunoaşte că nu avea nici o haină pe ea. Înţeleptele foloseau bucăţi subţiri, încovoiate de bronz, numite *staera,* ca să se cureţe de sudoare şi de praful de peste zi.

Aviendha şedea pe vine, plină de sudoare, lângă oala mare şi neagră de pe pietrele fierbinţi, negre de funingine, din mijlocul cortului, folosindu-se cu grijă de un cleşte ca să mute o piatră de la o oală mai mică la cea mare. Apoi stropi pietrele cu apă dintr-o ploscă, stârnind un nou val de aburi. Dacă lăsa ca aburii să ajungă prea departe, în cel mai bun caz se alegea cu o dojană. La următoarea întrunire a înţeleptelor în cort, era rândul lui Egwene să se îngrijească de pietre.

Egwene se aşeză precaut, cu picioarele încrucişate, lângă Bair în loc de mai multe covoare puse unele peste altele era doar pământul pietros, prea cald, cu dâmburi şi umed şi îşi dădu seama, şocată, că Aviendha fusese biciuită, nu de mult timp. Femeia se aşeză anevoie lângă Egwene, cu o faţă împietrită ca şi pământul de sub ele, dar care nu-i putea ascunde durerea.

La aşa ceva Egwene nu se aşteptase. Înţeleptele erau adeptele unei discipline stricte - mai strictă chiar decât cea impusă de Turn, care nici ea nu era de lepădat. - Dar Aviendha se străduia să înveţe cum să conducă Puterea cu o înverşunare care te băga în sperieţi. Nu putea intra în visele altora, dar depunea acelaşi efort în deprinderea tuturor meşteşugurilor unei înţelepte ca şi atunci când îl deprinsese pe cel al armelor ca Fecioară. Desigur, după ce mărturisise că îi spusese lui Rand că înţeleptele îi supravegheau visele, acestea o puseseră, timp de trei zile, să sape gropi în care încăpea până la umeri şi apoi să le umple la loc. Acum era însă una dintre puţinele ocazii când

Aviendha părea să fi călcat greşit. Amys şi celelalte două mereu o dădeau exemplu de supunere, blândeţe şi dârzenie, aducând-o pe Egwene în pragul furiei, chiar dacă Aviendha îi era prietenă.

Nu te-ai grăbit deloc, spuse Bair morocănoasă, în timp ce Egwene încă mai căuta să-şi găsească o poziţie convenabilă.

Vocea lui Bair era subţire şi stridentă, dar fermă. Femeia continuă să-şi cureţe braţele cu o *staera.*

— Îmi cer iertare, zise Egwene.

„Na, sper că am fost destul de supusă. "

Bair pufni dispreţuitor.

Eşti Aes Sedai dincolo de Zidul Dragonului, aici însă eşti doar un învăţăcel, şi învăţăceii nu se moşcăiesc. Când trimit după Aviendha sau o trimit după ceva, o ţine tot într-o fugă, chiar dacă nu vreau decât un ac. N-ajungi nicăieri dacă nu-i urmezi exemplul.

Înroşindu-se, Egwene încercă să adopte un ton cât mai umil.

Am să-mi dau silinţa, Bair.

Era prima dată când o înţeleaptă făcea comparaţia în faţa celorlalţi. Aruncă o privire pe furiş spre Aviendha şi văzu cu surprindere că arăta gânditoare. Uneori, îşi dorea ca „aproape sora "să nu fie tot timpul un exemplu pozitiv.

— Fata va învăţa, Bair, sau nu va învăţa, spuse Melaine cu iritare în glas. Învaţ-o ce înseamnă promptitudinea mai încolo, dacă va mai fi nevoie.

Doar cu zece-doisprezece ani mai mare decât Aviendha, vorbea de parcă i-ar fi intrat o viespe pe sub rochie. Poate că acum şedea pe o piatră ascuţită. Nu că şi-ar fi mutat locul; ar fi aşteptat ca piatra să se mute.

— Iţi mai spun o dată, Moiraine Sedai, Aielii se aliază cu Cel-Care-Vine-cu-Zorile, nu cu Turnul Alb.

Evident, Egwene trebuia să înţeleagă din mers despre ce discutau ele.

— S-ar putea ca Aielii să le slujească din nou pe Aes Sedai, dar momentul acela încă n-a sosit, Moiraine Sedai, spuse Amys cu o voce monotonă.

Femeia se opri din frecat doar o fracţiune de secundă ca s-o privească imperturbabil pe Aes Sedai.

Era foarte posibil, gândi Egwene, ca Moiraine să ştie că unele dintre Înţelepte puteau conduce Puterea. Aes Sedai aveau

să călătorească prin Pustiu ca să găsească fete care să poată fi instruite şi aproape sigur aveau să ducă înapoi în Turn orice înţeleaptă înzestrată cu acea capacitate. Cândva, îşi făcuse probleme că Înţeleptele erau asuprite, teorizate, târâte de colo-colo; Aes Sedai nu lăsau nici o femeie care putea conduce Puterea să stea prea departe de Turn. Acum, nu-şi mai făcea griji, deşi înţeleptele păreau foarte preocupate. Amys şi Melaine se puteau înfrunta cu orice Aes Sedai, după cum demonstrau în fiecare zi cu Moiraine. Bair o putea face chiar şi pe Siuan Sanche să joace cum voia ea, chiar dacă nu putea conduce Puterea.

Dar nu Bair era cea mai autoritară dintre Înţelepte. Onoarea aceasta îi revenea unei femei şi mai în vârstă, Sorilea, din septul Jarra al Aielilor Chareen. Înţeleapta din Casa Shende putea conduce Puterea mai puţin decât majoritatea novicelor, dar ştia să le pună la punct pe Înţelepte la fel ca şi pe gai'shaini. Şi nici una nu crâcnea. Nu, n-avea nici un rost să-şi facă griji că înţeleptele erau uneori tratate de sus.

— E de înţeles că doreşti să-ţi aperi ţinuturile, dar e clar că Rand al'Thor nu vrea să ne ducă la pierzanie, interveni Bair. Nimeni dintre cei care se supun Celui-Care-Vine-cu-Zorile şi Aielilor nu va păţi nimic.

Aşadar, despre asta era vorba. Fără îndoială.

Pe mine mă preocupă nu numai vieţile şi ţinuturile noastre, zise Moiraine ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu un singur deget, într-un gest ce se voia regal, dar vocea ei părea aproape la fel de încordată ca şi vocea lui Melaine. Dacă permiteţi aşa ceva, va fi un dezastru. Planurile noastre, pe care le-am migălit atâţia ani, încep să dea roade, cu el însă se va alege praful de ele.

Planurile Turnului Alb, spuse Amys, pe un ton atât de calm, încât dădea impresia că n-avea nimic împotrivă. Planurile acelea n-au nici o legătură cu noi. Noi, la fel ca şi celelalte înţelepte, trebuie să stabilim ce li se potriveşte Aielilor. Vom avea grijă ca Aielii să facă tot ce-i mai bine pentru Aieli.

Egwene se întrebă ce vor spune căpeteniile clanurilor despre asta. Desigur, acestea se plângeau frecvent că înţeleptele se amestecau în treburile altora, deci n-ar fi fost o surpriză pentru ele. Căpeteniile păreau nişte oameni inteligenţi, dârji, dar după părerea ei aveau tot atâtea şanse împotriva forţelor unite ale

înţeleptelor cât avea Sfatul Satului de la ea de-acasă împotriva Soborului Femeilor. De data asta însă, Moiraine avea dreptate.

Dacă Rand... Începu Egwene, dar Bair o întrerupse fără menajamente.

— Vom asculta ce ai de spus mai târziu. Cunoştinţele tale despre Rand al'Thor sunt de folos, dar îţi vei ţine gura şi vei asculta până ţi se va da voie să vorbeşti. Şi dacă mai stai aşa de posacă am să te pun să înghiţi ceai de pelin.

Egwene făcu o grimasă. Respectul faţă de Aes Sedai, deşi respect între egali, aproape că nu se răsfrângea şi asupra învăţăceilor, chiar dacă pe ea o credeau Aes Sedai. Drept care îşi ţinu limba în frâu. Bair era în stare s-o trimită după punguţe cu ierburi şi să-i spună să fiarbă ceaiul acela incredibil de amar, care nu te lecuia decât de supărare sau de ce nu le plăcea Înţeleptelor, şi numai prin gustul lui. Aviendha o încurajă, bătând-o uşor pe braţ.

— Şi tu crezi că nu va fi o catastrofă pentru Aieli?

Probabil că era foarte greu să păstrezi un ton atât de rece, precum un râu în toiul iernii, când luceai din cap până-n picioare de aburi condensaţi şi de propria sudoare, lui Moiraine însă părea să-i fie foarte uşor.

Războiul cu Aielii se va repeta, fără doar şi poate. Veţi ucide, veţi incendia şi veţi prăda oraşele cum aţi făcut şi atunci, până când veţi întoarce fiecare bărbat şi fiecare femeie împotriva voastră.

— Cel de-al cincilea ni se cuvine nouă, zise Melaine, aruncându-şi părul lung peste umăr ca să-şi poată freca umărul neted.

Umed şi îngreunat de aburi, părul ei tot lucea precum mătasea.

N-am luat mai mult nici măcar de la Ucigaşii-de-Copaci, continuă ea.

Privirea pe care i-o aruncă lui Moiraine era prea indiferentă ca să nu aibă o semnificaţie anume; toate ştiau că era din Cairhien.

Regii şi reginele voastre iau tot la fel de mult cu birurile lor, încheie ea.

Şi atunci când neamurile se întorc împotriva ta? Insistă Moiraine. În Războiul cu Aielii neamurile unite v-au învins. Asta

se poate şi se va întâmpla din nou, cu mari pierderi de vieţi omeneşti şi de o parte, şi de alta.

— Nici una dintre noi nu se teme de moarte, Aes Sedai, îi spuse Amys, zâmbind blând, de parcă ar fi explicat ceva unui copil. Viaţa e un vis din care trebuie să ne trezim înainte de a începe să visăm din nou. Pe lângă asta, doar patru clanuri au trecut dincolo de Zidul Dragonului sub Janduin. Şase sunt deja aici şi, după spusele tale, Rand al'Thor intenţionează să adune toate clanurile.

— Potrivit Profeţiei din Rhuidean, Rand al'Thor ne va nimici, zise Melaine, sclipirea ochilor ei verzi fiind adresată poate lui Moiraine sau era doar un semn că nu era chiar atât de resemnată pe cât părea. Ce mai contează dacă se întâmplă aici sau dincolo de Zidul Dragonului?

— Din cauza voastră Rand va pierde sprijinul oricărui neam aflat la apus de Zidul Dragonului, replică Moiraine, arătând la fel de calmă, deşi ceva în vocea ei arăta că-i venea să sfarme pietrele din jur. Trebuie să-l sprijine şi ele!

Are sprijinul neamului Aiel, îi spuse Bair cu vocea ei fragilă, neînduplecată. Clanurile n-au fost niciodată un neam, acum însă Rand ne transformă într-unul, îşi întări ea cuvintele gesticulând cu lama subţire de metal.

În privinţa asta nu te vom ajuta, Moiraine Sedai, adăugă Amys la fel de neînduplecată.

Poţi pleca acum, Aes Sedai, dacă n-ai nimic împotrivă, zise Bair. Am discutat tot ce-ai dorit să discutăm în seara asta.

Cuvintele sunau politicos, dar tot expediere se numea.

— Atunci plec, spuse Moiraine, din nou foarte senin, de parcă ar fi fost propunerea ei, hotărârea ei.

De-acum se obişnuise ca înţeleptele să-i arate clar că nu se aflau sub autoritatea Turnului.

Mai am nişte probleme de rezolvat, adăugă ea.

Ceea ce probabil că era adevărat. Ceva legat de Rand. Egwene se abţinu să întrebe; dacă Moraine voia să-i spună şi ei, îi va spune, dacă nu... Dacă nu, i se va oferi un pretext tipic Aes Sedai, ca să evite minciuna, sau i se va spune pe şleau că nu era treaba ei. Moiraine ştia că „Egwene Sedai din Ajah verde "era o impostoare. Tolera minciuna în public, altfel însă o punea la punct pe Egwene ori de câte ori avea ocazia.

De îndată ce Moiraine părăsi cortul, într-o rafală de aer rece, Amys spuse:

Aviendha, toarnă ceaiul!

Tânăra tresări şi deschise gura de două ori înainte de a rosti pierit:

Trebuie să-l pregătesc mai întâi.

Apoi ieşi din cort în patru labe. Cea de-a doua rafală din exterior limpezi aerul din cort.

Înţeleptele se uitară unele la altele aproape la fel de surprinse ca şi Aviendha. Şi Egwene; Aviendha îndeplinea întotdeauna cele mai împovărătoare sarcini cu maximă eficienţă, chiar dacă nu întotdeauna cu graţie. O preocupa ceva, altfel n-ar fi uitat să facă un lucru atât de simplu precum ceaiul, înţeleptele întotdeauna beau ceai.

Mai vrem aburi, zise Melaine.

Se referea la ea, îşi dădu seama Egwene, Aviendha era plecată. Turnând grăbită apă peste pietre, se folosi de Putere ca să le încălzească şi mai tare până când auzi pietrele trosnind, iar ceainicul începu să radieze căldură ca un cuptor. Femeile Aiel erau obişnuite să treacă brusc de la a fierbe în suc propriu la a dârdâi de frig, ea însă nu. Nori groşi, fierbinţi se înălţară şi umplură cortul. Amys dădu din cap aprobator; iar ea şi Melaine vedeau strălucirea *saidarului* în jurul ei, deşi ea însăşi nu-l putea sesiza. Melaine nu voia decât să se cureţe cu *staera* ei.

Abandonând Adevăratul Izvor, Egwene reveni la locul ei şi se aplecă spre Bair ca să-i şoptească:

Aviendha a greşit cu ceva?

Nu ştia cum va reacţiona Aviendha, dar nici nu voia s-o facă să se simtă prost, chiar dacă o vorbea pe la spate.

Bair nu avea astfel de scrupule.

Te referi la dungile de pe spatele ei? Întrebă ea pe un ton firesc. A venit şi mi-a spus că a minţit de două ori azi, deşi n-a spus pe cine şi ce anume. Treaba ei, atâta timp cât n-a minţit o înţeleaptă, dar a spus că, pentru a-şi salva onoarea, trebuia să se conformeze *toh.*

— V-a *cerut* să... zise Egwene, simţind că se sufocă, dar nu termină întrebarea.

Bair încuviinţă din cap de parcă n-ar fi fost ceva ieşit din comun.

I-am dat câteva în plus fiindcă m-a deranjat de la treburile mele. Dacă e vorba *de ji,* nu trebuie să răspundă în faţa mea. Foarte probabil de aşa-zisele ei minciuni numai o *Far Dareis Mai* ar trebui să-şi facă probleme. Fecioarele, chiar şi fostele Fecioare, sunt uneori la fel de cusurgioaice ca şi bărbaţii.

Amys îi aruncă o privire încruntată pe care o observară toate, chiar şi printre aburii atât de groşi. Ca şi Aviendha, Amys fusese *Far Dareis Mai* înainte de a deveni înţeleaptă.

Egwene niciodată nu întâlnise o femeie Aiel care să nu aibă ceva de obiectat împotriva ji’e’toh. Dar într-o situaţie ca asta! Ce mai, femeile astea erau nebune de legat.

Bair părea să se gândească la altceva.

În Ţinutul întreit trăiesc mai mulţi Pierduţi decât au trăit vreodată, se adresă ea tuturor.

Aşa-i numeau Aielii pe Spoitori, Tuatha’an.

— Se feresc de ceea ce-i aşteaptă dincolo de Zidul Dragonului, zise Melaine cu dispreţ.

Am auzit că unii dintre cei care fug după perioada de dezolare se duc la Pierduţi şi-i roagă să-i primească şi pe ei, spuse Amys rar.

Urmă o tăcere lungă. Ştiau că Tuatha’an aveau aceeaşi origine ca şi ele, că se desprinseseră înainte ca Aielii să traverseze Osia Lumii şi să pătrundă în Pustiu, cu toate acestea faptul în sine nu făcuse decât să le accentueze aversiunea.

Rand aduce schimbarea, şopti Melaine răguşit în aburul din jur.

— Credeam că v-aţi împăcat cu schimbările pe care le aduce el, zise Egwene, cu vocea plină de compasiune.

Probabil că era foarte greu să îţi fie tot timpul viaţa în pericol. Aproape că se aştepta ca cineva să-i spună să-ţi ţină gura, dar nimeni n-o făcu.

Împăcat, repetă Bair, ca şi cum ar fi încercat să simtă gustul cuvântului. Mai bine spus le suportăm, cât putem de bine.

Rand transformă totul, spuse Amys îngrijorată. Rhuidean. Pierduţii. Dezolarea, şi spune ce n-ar trebui spus.

Înţeleptelor - la fel ca tuturor Aielilor - le venea greu să vorbească despre asta.

— Fecioarele i se strâng înjur de parcă i-ar datora mai mult lui decât datorează propriilor clanuri, adăugă Bair. Pentru prima oară au permis accesul unui bărbat sub Acoperişul Fecioarelor.

O clipă, Amys dădu să spună ceva, dar ceea ce ştia despre felul în care acţionează *Far Dareis Mai* nu-l împărtăşea decât cu femeile care erau sau fuseseră Fecioare ale Lăncii.

— Căpeteniile clanurilor nu ne mai ascultă ca înainte, mormăi Melaine. A, ne cer sfatul ca întotdeauna - nu-s chiar aşa de proşti. - Dar Bael nu-mi mai spune ce-a vorbit cu Rand al'Thor. Îmi spune doar să-l întreb pe Rand al'Thor, care-mi spune să-l întreb pe Bael. În privinţa lui *Car'a'carn* nu pot face nimic, cu Bael însă... Mereu a fost un om încăpăţânat, căruia imediat îi sare ţandăra, acum însă parcă a înnebunit de tot. Uneori, mai că-mi vine să-i dau cu ceva în cap.

Amys şi Bair chicotiră ca la o glumă bună. Sau poate ca să mai uite de schimbările care se petreceau sub ochii lor.

Cu un om ca ăsta nu poţi face decât trei lucruri, spuse Bair râzând. Să te fereşti de el, să-l ucizi sau să-l iei de bărbat.

Melaine înţepeni, faţa ei înnegrită de soare umplându-se de pete roşii. Preţ de o clipă, Egwene crezu că blonda înţeleaptă va slobozi cuvinte mai încinse decât faţa ei. Apoi o rafală de vânt rece anunţă revenirea Aviendhei, cu o tavă de argint, bogat ornamentată, pe care trona un ceainic îngălbenit, câteva ceşti de porţelan auriu meşteşugite de Oamenii Mării şi o cană de piatră plină cu miere de albine.

Aviendha tremura în timp ce turna ceaiul era limpede că nu pusese nimic pe ea cât ieşise şi le dădu repede ceştile şi mierea. Nu umplu o ceaşcă pentru ea sau pentru Egwene decât după ce-i spuse Amys, desigur.

Mai vrem aburi, zise Melaine.

Aerul rece părea să o mai fi calmat. Aviendha îşi puse jos ceaşca, neatinsă, şi se întinse după ploscă, încercând să pară cât mai pricepută.

— Egwene, cum ar reacţiona Rand al'Thor dacă Aviendha ar vrea să doarmă în camera lui? Întrebă Amys, sorbind din ceaşcă.

Aviendha înlemni cu plosca în mâini, în camera...? Repetă Egwene rămânând cu gura căscată. Nu-i puteţi cere să facă aşa ceva! Nu se poate!

— Proasto, mormăi Bair. Nu-i cerem să se vâre sub păturile lui. Întrebarea e dacă asta va crede el. Va crede el că asta doreşte ea? Bărbaţii sunt fiinţe cel puţin ciudate, iar el nu a crescut printre noi, deci e şi mai ciudat.

— Sigur nu va crede, spuse Egwene repede, apoi mai rar: Nu cred că ar crede aşa ceva. Dar nu se cuvine. Pur şi simplu, nu se cuvine!

Vă rog să nu-mi cereţi asta, zise Aviendha pe un ton mai umil decât ar fi crezut-o în stare Egwene, împrăştiind apă cu gesturi bruşte şi stârnind noi valuri de aburi. În ultimele zile am învăţat foarte mult, fără să-mi petrec timpul cu el. De când le-aţi lăsat pe Egwene şi pe Moiraine Sedai să mă ajute să conduc Puterea, învăţ mult mai repede. Nu că m-ar învăţa mai bine decât o faceţi voi, dar vreau să învăţ cât mai mult, se grăbi ea să adauge.

Ai să înveţi, o asigură Melaine. Şi nu va trebui să stai tot timpul cu el. Atâta vreme cât îţi dai toată silinţa, lecţiile vor fi la fel de dese. În timpul somnului n-ai cum să studiezi.

— N-am cum, murmură Aviendha, cu capul plecat peste plosca de apă, apoi adăugă mai tare, mai ferm: Nu voi putea.

Ridică privirea, cu ochii verzi-albaştri numai scântei.

— Nu vreau să fiu acolo când o cheamă din nou pe uşuratica aia de Isendre să-i încălzească păturile!

Egwene se uită la ea, uimită.

— Isendre!

Văzuse şi dezaprobase din toată inima modul scandalos în care Fecioarele o tratau pe femeia aceea, ţinând-o tot timpul goală, dar asta era culmea!

Doar nu vrei să spui că Rand... exclamă ea.

— Gura! Se răsti Bair cu vocea ca un pocnet de bici; privirea ochilor ei albaştri părea în stare să crape pietrele din jur. Amândouă! Sunteţi tinere amândouă, dar chiar şi Fecioarele ar trebui să ştie că bărbaţii pot fi prostiţi, mai ales atunci când nu sunt legaţi de o femeie care să le ghideze paşii.

Mă bucur că nu-ţi mai controlezi emoţiile chiar atât de tare, Aviendha, spuse Amys sec. Când vine vorba de asta, Fecioarele sunt la fel de neghioabe ca şi bărbaţii; eu, una, mi-aduc bine aminte şi chiar şi acum mi-e ruşine. Când dai frâu liber emoţiilor, judecata ţi se întunecă o clipă, când le ţii în frâu, judecata ţi-e întunecată tot timpul. Numai să ai grijă să nu le dai frâu liber prea des sau când cel mai bine e să le ţii din scurt.

Melaine se aplecă înainte, sprijinindu-se în mâini, până când broboanele de sudoare de pe faţa ei părură că încep să cadă pe oala încinsă.

— Iţi ştii soarta, Aviendha. Vei fi o înţeleaptă puternică şi autoritară, chiar mai mult. Deja ai o parte din putere în tine. Cu ajutorul ei ai trecut de prima încercare şi tot cu ajutorul ei vei trece şi de aceasta.

Onoarea mea, zise Aviendha răguşit, apoi înghiţi în sec, nefiind în stare să continue.

Se ghemui pe locul ei, ţinând strâns plosca de parcă ar fi conţinut onoarea pe care voia atât de mult să şi-o apere.

— Pânza nu prevede şi ji'e'toh, îi spuse Bair, cu o urmă infimă de compasiune. Numai ce trebuie să fie şi ce va fi. Bărbaţii şi Fecioarele se luptă cu soarta, când e foarte clar că Roata Timpului ţese în continuare, în ciuda sforţărilor lor, tu însă nu mai eşti *Far Dareis Alai.* Trebuie să înveţi să-ţi struneşti soarta. Numai abandonându-te Pânzei poţi începe să ai un oarecare control asupra cursului vieţii tale. Dacă te împotriveşti, Pânza te va sili şi mai mult şi, în loc să ai parte de mulţumire, te vei alege doar cu nefericirea.

Pentru Egwene asta aducea cu ceea ce învăţase despre Puterea Supremă. Ca să controlezi *saidarul,* mai întâi trebuia să-i cedezi. Dacă i te împotriveai, reacţiona neaşteptat, copleşindu-te; dacă i te abandonai şi îl ghidai uşor, făcea tot ce doreai. Dar asta n-o lămurea de ce ţineau ele ca Aviendha să facă aşa ceva.

— Nu se cuvine, zise.

În loc să-i răspundă, Amys întrebă:

— Rand al'Thor o va refuza? Aici nu-l putem forţa.

Bair şi Melaine o priveau pe Egwene la fel de intens ca şi Amys. Nu voiau să-i spună de ce. Mai uşor făceai să vorbească o piatră decât să scoţi ceva de la o înţeleaptă împotriva voinţei ei. Aviendha îşi examina degetele de la picioare îmbufnată şi resemnată; ştia că, într-un fel sau altul, înţeleptele aveau să obţină ceea ce doreau.

Nu ştiu, răspunse Egwene rar. S-a schimbat mult.

Regreta schimbarea lui, dar atât de multe lucruri se întâmplaseră, pe lângă faptul că acum îşi dădea seama că-l iubea doar ca pe un frate. Instruirea ei, în Turn ca şi aici, schimbase mult lucruri şi nici el nu mai era cel din trecut.

— Poate numai dacă îi dau un motiv întemeiat. Cred că-i place de Aviendha.

Tânăra oftă adânc, fără să ridice privirea.

Un motiv întemeiat, pufni Bair. În tinereţea mea, orice bărbat ar fi sărit în sus de bucurie dacă o tânără s-ar fi arătat atât de interesată de el. Ar fi cules cu mâna lui florile din coroniţa de lămâiţă.

Aviendha tresări şi privi încruntată spre înţelepte cu ceva din vechiul ei spirit.

Atunci vom găsi un motiv pe care până şi cel care a crescut în ţinuturile umede îl poate accepta.

Mai sunt câteva nopţi până la întrunirea din Tel'aran'rhiod, zise Amys. De data asta cu Nynaeve.

— Nynaeve ar putea învăţa multe, dacă n-ar fi atât de încăpăţânată, interveni Bair.

Nopţile voastre sunt libere până atunci, spuse Melaine. Asta dacă nu cumva până acum ai intrat în Tel'aran'rhiod fără noi.

Egwene bănui ce avea să urmeze.

Bineînţeles că n-am intrat, le zise ea.

Intrase foarte puţin. Foarte, foarte puţin, dar ele oricum aveau să afle.

Ai reuşit să găseşti visele lui Nynaeve sau ale lui Elayne? Întrebă Amys, ca din întâmplare.

Nu, Amys.

Găsirea viselor cuiva era mult mai grea decât intrarea în Tel'aran'rhiod, Lumea Viselor, mai ales dacă erau departe. Cu cât erau mai aproape, cu atât mai uşor le găseai şi le cunoşteai mai bine. Înţeleptele îi cereau şi acum să nu intre în Tel'aran'rhiod fără a fi însoţită de cel puţin una dintre ele visul altcuiva putea fi foarte periculos. În Tel'aran'rhiod izbutea în mare măsură să se controleze şi să controleze lucrurile din jur, asta în cazul în care una dintre înţelepte nu hotăra să decidă ea totul; stăpânea Tel'aran'rhiod cu o mână din ce în ce mai sigură, dar tot nu se putea pune cu ele, nu avea experienţa lor. Dar, odată intrată în visul altcuiva, deveneai o parte din el; trebuia să rezişti din răsputeri ca să nu te comporţi după voia celui care visa, ca să nu ajungi acolo unde te ducea visul, ceea ce nu-ţi reuşea întotdeauna. Supraveghind visele lui Rand, înţeleptele avuseseră grijă să nu intre niciodată de tot în ele. Chiar şi aşa insistau ca ea să înveţe temeinic. Dacă tot o învăţau cum să intre în visele cuiva, o învăţau tot ce ştiau şi ele.

Nu că n-ar fi avut tragere de inimă, dar în puţinele ocazii în care o lăsaseră să experimenteze, alături de ele şi odată cu

Rhuarc, avusese mult de suferit. Înţeleptele se pricepeau foarte bine să-şi controleze visele, drept care ceea ce se întâmplase în ele ca să-i arate care sunt pericolele, i se spusese — fusese opera lor, dar aflase cu surprindere că Rhuarc o considera aproape un copil, ca pe fiicele lui mai mici. Propriul ei control dăduse greş pentru o clipă aproape fatală. Apoi chiar se *comportase* aproape ca un copil, nefiind în stare să-l privească pe Rhuarc fără să-şi aducă aminte că acesta îi dăduse o păpuşă ca răsplată pentru silinţa cu care învăţa totul. Şi pentru plăcerea pe care i-o făcuseră darul şi laudele lui. Amys fusese nevoită să-i ia păpuşa de care nu mai voia să se despartă. Faptul că Amys ştia era îndeajuns de rău, însă bănuia că şi Rhuarc îşi mai amintea de acel episod.

— Trebuie să încerci, zise Amys. Ai puterea să ajungi la ele, chiar dacă sunt aşa de departe. Şi n-ai să păţeşti nimic dacă ai să afli cum te văd ele.

Egwene nu era chiar atât de sigură. Cu Elayne era prietenă, dar Nynaeve fusese Meştereasă în Edmond's Field aproape toată adolescenţa ei. Bănuia că visele lui Nynaeve erau mult mai rele decât ale lui Rhuarc.

În noaptea asta n-am să dorm în cort, continuă Amys. Dar n-am să fiu departe. Mă găsiţi uşor dacă încercaţi. Dacă nu visez la voi, vorbim despre asta mâine-dimineaţă.

Egwene îşi înăbuşi un suspin. Amys o îndreptase spre visele lui Rhuarc - ea rămăsese acolo doar o clipă, doar cât să-şi dea seama că Rhuarc încă o mai vedea, neschimbată, ca pe tânăra cu care se însurase —, iar înţeleptele fuseseră mereu în acelaşi cort când încercase să intre în visele cuiva.

— Mda, am auzit ce trebuia să auzim, spuse Bair frecându-şi mâinile. Celelalte puteţi rămâne, dacă vreţi, eu, una, mă simt destul de curată ca să mă vâr sub pături. Nu mai sunt tânără ca voi.

Tânără sau nu, dacă se întreceau la fugă, probabil că le dovedea pe toate şi le şi ducea în spate până la linia de sosire.

În timp ce Bair se ridica în picioare, Melaine spuse şovăitor, ceea ce nu-i era în obicei:

Am… am nevoie de ajutorul tău, Bair. Şi de-al tău, Amys.

Femeia mai în vârstă se aşeză la loc, iar Amys o privi pe Melaine, aşteptând-o să spună ce avea de spus.

Aş… vrea să vorbiţi cu Dorindha pentru mine.

Ultimele cuvinte le rosti dintr-o suflare. Amys zâmbi larg, iar Bair scoase un chicot. Aviendha păru că înţelege şi ea, dar arăta surprinsă. Egwene însă era contrariată. Apoi Bair izbucni în râs.

— Ai spus mereu că n-ai nevoie de soţ, că nu-ţi doreşti aşa ceva. Eu am înmormântat trei şi nu m-ar deranja să mai am unul. Sunt foarte utili când noaptea e rece.

Femeia se poate răzgândi, zise Melaine pe un ton destul de ferm, dar trădat de roşeaţa din obraji. Nu pot sta departe de Bael şi nici nu-l pot ucide. Dacă Dorindha mă acceptă ca soţie-soră, îmi voi face coroniţa de lămâiţă ca s-o aşez la picioarele lui Bael.

Dar dacă se întâmplă să calce pe ea, în loc s-o ridice? Dori să ştie Bair.

Amys se lăsă pe spate, hohotind de râs şi plesnindu-se peste coapse.

Egwene nu credea că s-ar putea întâmpla aşa ceva, potrivit obiceiurilor Aielilor. Dacă Dorindha o voia pe Melaine în postura de soţie-soră, Bael nu prea avea ce să mai spună. Cu alte cuvinte, n-o mai impresiona că un bărbat putea avea două soţii. Aproape deloc. „Câte ţinuturi, atâtea obiceiuri “, îşi aminti ea. Niciodată nu fusese în stare să întrebe, dar, din câte bănuia ea, era foarte posibil ca unele femei Aiel să aibă doi soţi. Un popor ciudat.

— Vă rog să-mi fiţi surori-dintâi în chestiunea asta. Cred că Dorindha mă place îndeajuns.

De îndată ce Melaine rosti aceste cuvinte, ilaritatea celorlalte femei trecu în altceva. Continuară să râdă, dar o şi îmbrăţişară, spunându-i cât de fericite erau să audă aşa ceva şi cât de bine se va înţelege cu Bael. Amys şi Bair, cel puţin, considerau că acceptul Dorindhei era ca şi dat. Cele trei plecară aproape braţ la braţ, râzând şi chicotind ca nişte fetiţe. Dar nu înainte de a le spune lui Egwene şi Aviendhei să lase cortul lună.

— Egwene, o femeie din ţinutul tău ar accepta o soţie-soră? Întrebă Aviendha, folosind un băţ ca să deschidă gaura din vârful cortului.

Egwene ar fi vrut ca ăsta să fie ultimul lucru pe care-l aveau de făcut; căldura începu să se risipească numaidecât.

Nu ştiu, răspunse ea, adunând repede ceştile şi cana cu miere de albine. *Staerele* îşi găsiră locul pe tavă. Nu cred. Poate

dacă ar fi vorba de o prietenă apropiată, adăugă ea în grabă, nevăzând vreun motiv ca să ponegrească obiceiurile Aielilor.

Aviendha nu făcu decât să ofteze şi începu să ridice clapele cortului. Cu dinţii clănţănind la fel de tare precum zăngăneau ceştile şi lamele de bronz de pe tavă, Egwene ieşi repede din cort. Înţeleptele se îmbrăcau alene, de parcă ar fi fost o noapte înmiresmată, iar ele s-ar fi aflat în iatacul vreunui castel. O siluetă într-o robă albă, palidă în lumina lunii, îi luă tava şi începu să-i caute pelerina şi pantofii. Care erau de negăsit printre veşmintele care mai rămăseseră pe pământ.

— Ţi-am trimis lucrurile în cortul tău, zise Bair, încercând să-şi încheie şireturile de la bluză. Încă n-ai nevoie de ele.

Egwene simţi cum stomacul i-o ia la vale. Sărind de pe un picior pe altul, îşi frecă braţele într-un efort inutil de a se încălzi; cel puţin nu-i spuneau să se oprească. Brusc îşi dădu seama că silueta îmbrăcată în roba albă ca neaua, care ducea tava, era prea înaltă chiar şi pentru o femeie Aiel. Scrâşnind din dinţi, aruncă o privire înveninată spre înţelepte, cărora părea să nu le pese dacă îngheţa de frig acolo. Femeilor Aiel poate că nu le păsa dacă un bărbat le vedea fără haine pe ele, chiar dacă acesta era gai'shain, pentru ea însă nu era totuna!

Aviendha fi se alătură şi, văzând-o sărind de colo-colo, rămase cu privirea aţintită asupra ei, fără să încerce să-şi găsească propriile veşminte. Arăta aceeaşi rezistenţă la frig ca şi înţeleptele.

— Mda, făcu Bair, punându-şi şalul pe umeri. Tu, Aviendha, nu numai că eşti încăpăţânată ca un bărbat, dar nici nu-ţi aminteşti o treabă simplă pe care ai făcut-o de multe ori. Tu, Egwene, eşti la fel de încăpăţânată şi crezi că poţi să vii când vrei atunci când eşti chemată. Să sperăm că cincizeci de ture în jurul taberei vă vor mai slăbi încăpăţânarea, vă vor limpezi mintea şi vă vor aduce aminte cum trebuie să răspundeţi la chemarea noastră sau să vă faceţi datoria. Hai, la treabă!

Fără să scoată vreun cuvânt, Aviendha începu imediat să alerge cu paşi mari către marginea taberei, evitând ţăruşii de susţinere a corturilor învăluite în întuneric. Egwene şovăi doar o clipă şi apoi se luă după ea. Femeia Aiel îşi încetini alergarea ca să o ajungă din urmă. Aerul nopţii îi pătrundea în oase, iar lutul crăpat, tare ca piatra, era la fel de rece, încercând parcă să i se lipească de degete. Aviendha alerga fară nici un efort vizibil.

Când ajunseră la ultimul cort şi cotiră spre miazăzi, Aviendha spuse:

Ştii de ce studiez atât de mult?

Nici frigul, nici alergarea nu-i afectau vocea. Egwene tremura atât de tare încât de-abia îngăimă:

Nu. De ce?

Fiindcă Bair şi celelalte arată mereu spre tine şi-mi spun cât de repede înveţi tu, cum nu trebuie să ţi se explice de două ori. Şi spun că ar trebui să-ţi iau exemplul.

Aviendha îi aruncă o privire piezişă lui Egwene, iar aceasta se trezi că râde împreună cu ea.

Asta-i doar unul dintre motive. Lucrurile pe care învăţ să le fac..., continuă Aviendha, clătinând din cap, cu o uimire vizibilă şi la lumina lunii. Şi Puterea. Niciodată nu m-am mai simţit aşa. Atât de vie. Pot simţi cel mai slab miros, cea mai mică mişcare a aerului.

E periculos s-o păstrezi prea mult, spuse Egwene.

Alergarea părea s-o mai încălzească, deşi din când în când simţea cum o apucă tremuriciul.

Ţi-am mai spus şi ştiu că şi înţeleptele ţi-au spus.

Aviendha pufni dispreţuitoare.

Crezi că mi-aş înfige singură lancea în picior?

O vreme, alergară fără să scoată vreun cuvânt.

Rand chiar a...? Întrebă Egwene în cele din urmă.

Frigul nu avea nici o legătură cu greutatea ei de a rosti cuvintele; de fapt, începea să asude din nou.

Cu... Isendre?

Mai clar de-atât nu putea spune.

Într-un târziu, Aviendha răspunse rar, furioasă:

Nu cred. Dar de ce-ar îndura să ia atâtea bice pe spinare dacă el n-ar fi interesat de ea? Isendre este o amărâtă din ţinuturile umede, care-i aşteaptă pe bărbaţi să se dea la ea. L-am văzut cum o priveşte, deşi încerca să ascundă. O privea cu poftă.

Egwene se întrebă dacă nu cumva prietena ei o credea şi pe ea o amărâtă din ţinuturile umede. Probabil că nu, altfel nu ar fi fost prietene. Dar Aviendha nu învăţase să-i pară rău dacă vorbele ei răneau pe cineva; probabil că ar fi surprinsă să afle că şi Egwene putea fi rănită.

— Aşa cum o fac să se îmbrace Fecioarele, orice bărbat ar privi-o cu interes, recunoscu Egwene fără tragere de inimă.

Amintindu-şi că şi ea era expusă privirilor, goală-puşcă, se împiedică şi fu cât pe-aci să cadă, uitându-se neliniştită în jur.

Nu era nici ţipenie de om, din câte vedea ea. Până şi înţeleptele se întorseseră în corturile lor. Şi se încălzeau sub pături. Asuda, dar broboanele păreau să îngheţe de îndată ce-şi făceau apariţia.

— Îi aparţine lui Elayne, zise Aviendha înverşunată.

— Recunosc că nu vă ştiu bine toate obiceiurile, dar îmi dau seama că sunt diferite de ale noastre. Nu e logodit cu Elayne.

„Oare de ce-l apăr? El e cel care ar trebui să fie biciuit! “Onestitatea însă o făcu să continue:

— Chiar şi Aielii au dreptul să spună nu, dacă sunt întrebaţi.

Tu şi Elayne sunteţi aproape-surori, cum eşti şi cu mine, protestă Aviendha, încetinind o clipă pentru a iuţi pasul din nou. Nu mi-ai cerut tu să am grijă de el pentru ea? Nu vrei ca Elayne să aibă parte de el?

Ba bine că nu. Dar s-o vrea şi el.

Ceea ce nu era chiar adevărat. Dorea ca Elayne să fie fericită în dragostea pe care i-o purta Dragonului Renăscut şi ar fi făcut orice numai să-i împlinească voia. Chiar şi să i-l aducă legat fedeleş, dacă era nevoie. Presupunând că ar fi fost în stare de aşa ceva. Aielele erau mult mai directe decât ar fi putut fi ea vreodată.

— Altfel n-ar fi drept, adăugă Egwene.

Rand îi aparţine, spuse Aviendha cu hotărâre în glas.

Egwene oftă. Aviendha pur şi simplu nu voia să înţeleagă decât propriile obiceiuri. Femeia încă mai era surprinsă că Elayne nu-l ceruse pe Rand de bărbat, că bărbatul trebuia să facă asta.

— Sunt sigură că mâine înţeleptele vor asculta glasul raţiunii. Nu te pot obliga să dormi în odaia unui bărbat.

Cealaltă femeie o privi şocată. Preţ de o clipă, îşi pierdu controlul şi se lovi cu piciorul de un dâmb; durerea o făcu să scoată un şir de înjurături pe care chiar şi căruţaşii lui Kadere le-ar fi ascultat cu interes - iar pe Bair ar fi făcut-o să bea o cană de pelin. - Dar nu se opri din fugă.

— Nu înţeleg de ce te supără asta atât de mult, spuse ea după ultima înjurătură. Am dormit lângă bărbaţi de nenumărate

ori în timpul incursiunilor, am dormit chiar şi sub aceleaşi pături ca să ne încălzim dacă noaptea era foarte rece. De ce te deranjează că am să dorm la trei metri de el? Face parte din obiceiurile voastre? Am observat că nu vă îmbăiaţi în cortul cu aburi alături de bărbaţi. Nu ai încredere în Rand al'Thor? Sau nu ai încredere în mine?

Spre sfârşit, vocea i se prefăcuse în şoaptă.

Bineînţeles că am încredere în tine, protestă Egwene vehement. Şi în el. Doar că...

Se opri, neştiind ce să spună. Regulile de conduită ale Aielilor erau într-un fel mai stricte decât cele cu care crescuse ea, dar în alte privinţe ar fi făcut Soborul Femeilor de-acasă fie să leşine, fie să pună mâna pe băţ.

— Aviendha, dacă e-n joc onoarea ta...

De-acum erau pe un teren sensibil.

Dacă le explici înţeleptelor, sigur nu te vor face să-ţi încâlci onoarea.

— N-am ce să le explic, răspunse cealaltă femeie categoric.

— Ştiu că nu înţeleg ji'e'toh... Începu Egwene, şi Aviendha izbucni în râs.

Spui că nu înţelegi, Aes Sedai, dar arăţi că i te supui.

Ewgene regretă că nu-i spusese adevărul - cu greu o făcuse pe Aviendha să-i spună pe nume şi uneori Aviendha revenea la Aes Sedai. - Dar pentru ca lumea să nu-l afle, nu trebuia să i-l spună nici ei.

Eşti Aes Sedai şi te pricepi să mânuieşti Puterea îndeajuns ca să le poţi dovedi la un loc pe Amys şi Melaine, dar ai spus că te vei supune, aşa că freci oalele când eşti pusă să freci oalele şi alergi când eşti pusă să alergi. Poate că nu înţelegi ji'e'toh, dar i te supui.

Nu era deloc acelaşi lucru. Scrâşnea din dinţi şi făcea tot ce i se spunea fiindcă era singura modalitate de a învăţa să intre în visele altora, iar ea voia să înveţe, să înveţe totul, mai mult decât orice pe lume. Numai a crede că putea trăi cu această prostească ji'e'toh era pur şi simplu absurd. Făcea ce trebuia să facă şi numai atunci când era nevoită s-o facă.

Se apropiau de locul din care porniseră. Când îl atinse cu piciorul, Egwene spuse:

— Una.

Apoi îşi continuă alergarea prin întuneric, fără ca altcineva în afară de Aviendha să o poată vedea dacă se ducea direct spre cortul ei. Nu că Aviendha ar fi spus cuiva, dar lui Egwene nici măcar nu-i trecuse prin minte să nu facă toate cele cincizeci de ture.

CAPITOLUL 6

Porţile

Rand se trezi într-un întuneric total şi rămase sub pături încercând să înţeleagă ce anume îl trezise. Sigur fusese ceva. Nu visul; o învăţa pe Aviendha să înoate, într-un iaz din Pădurea îmbibată, acasă, în Ţinutul celor Două Râuri. Altceva. Apoi senzaţia reveni, ca o miasmă care se strecoară pe sub uşă. Nu tocmai un miros; senzaţia prezenţei altuia, aşa o percepea el. Ca o duhoare împrăştiată de un cadavru lăsat într-o baltă mai bine de o săptămână. Se pierdu încet, dar nu de tot.

Dând păturile la o parte, se ridică în picioare, înfăşurându-se în *saidin.* În Vid, plin de Putere, îşi simţi corpul înfiorat, dar frigul părea să fie altundeva. Deschise uşa cu precauţie şi ieşi din cameră. Ferestrele arcuite de la capetele coridorului lăsau să pătrundă valurile de lumină ale lunii. După întunericul beznă din cameră, acolo era aproape zi. Nici o mişcare, dar simţea... ceva... apropiindu-se. Ceva rău. Precum acel ceva ce năvălea prin el pângărind Puterea.

Îşi duse o mână la buzunarul hainei, la figurina ce înfăţişa un bărbat gras şi mărunţel care ţinea o sabie pe genunchi. Un angreal; cu el putea conduce mai multă Putere decât ar fi putut s-o facă în siguranţă, fără nici un ajutor. Se gândi că nu va fi

nevoie. Cei care iniţiaseră acest atac împotriva lui nu ştiau cu cine au de-a face. N-ar fi trebuit să-l trezească.

Şovăi o clipă. Se putea lupta cu oricine, dar hotărî că zgomotul venea de dedesubt. De jos, unde Fecioarele dormeau duse, după liniştea deplină. Cu puţin noroc nu le va deranja, doar dacă se repezea pe scări ca să lupte în mijlocul lor. Asta sigur le-ar fi trezit şi nu le-ar fi lăsat să stea deoparte. Lan spunea că, dacă poţi, trebuie să-ţi alegi singur terenul şi să-l faci pe duşman să vină la tine.

Zâmbind, urcă în fugă cea mai apropiată scară curbată, lovind treptele înfundat, până ajunse la ultimul etaj. Cel mai înalt nivel al clădirii era, de fapt, o încăpere spaţioasă, cu un tavan uşor boltit şi mai multe coloane subţiri cu caneluri în spirală. Ferestrele arcuite, fără geamuri, de jur împrejur, inundau fiecare colţ cu lumina lunii. Praful, pietricelele şi nisipul de pe podea încă îi mai păstrau urmele paşilor de când urcase singura dată aici, doar atât. Era perfect.

Apropiindu-se cu paşi mari de mijlocul încăperii, se opri chiar pe mozaicul de-acolo, simbolul străvechi al Aes Sedai, lung de peste trei metri. Era un loc potrivit. „Sub semnul acesta va cuceri el. “Asta spunea despre el Profeţia din Rhuidean. Rămase deasupra liniei despărţitoare sinuoase, cu o cizmă pe lacrima neagră, care acum se numea Colţul Dragonului şi reprezenta răul, iar cu cealaltă pe lacrima albă care acum se numea Flacăra din Tar Valon. Unii spuneau că simboliza Lumina. Un loc tocmai potrivit pentru a răspunde acestui atac, între Lumină şi întuneric.

Senzaţia de fetid deveni mai puternică, acrul umplându-se de un miros greu, de sulf ars. Brusc, ceva începu să se mişte, îndepărtându-se de scară ca nişte umbre ale lunii, pe lângă pereţii exteriori ai încăperii. Încet, se prefăcu în trei câini negri, mai negri decât noaptea şi mari cât nişte ponei. Cu ochii ca de argint, îi dădură ocol, ameninţător. Având Puterea în el, le auzi bătăile inimii, ca nişte tobe în care cineva lovea cu toată puterea. Dar respiraţia nu fi se auzea; poate că nici nu respirau.

Apelă la Putere şi imediat în mâini îi apăru o sabie, lama ei uşor curbată, cu însemnul bâtlanului, părând a fi făcută din foc. Se aşteptase la Myrdraali sau ceva chiar mai rău decât Făr-de-Ochi, dar pentru câini, chiar şi pentru câinii Făpturilor Umbrei, sabia era de-ajuns. Cine îi trimisese nu-l cunoştea deloc. Lan

spunea că era aproape de nivelul unui maestru al săbiei, şi Străjerul era destul de zgârcit în laude ca să-l facă să creadă că atinsese deja acel nivel.

Scoţând nişte mârâituri ca nişte oase care păreau să se macine chiar sub ochii lui, câinii îl atacară din trei direcţii, mai iute decât nişte cai în galop.

Rămase nemişcat până aproape că-l atinseră; apoi ripostă, una cu sabia, trecând dintr-o mişcare într-alta, ca într-un dans. Într-o clipită sabia numită Viforul-de-pe-Munte deveni Vântul-Ce-Bate-peste-Zid, Evantaiul-Desfăcut. Capetele mari, negre zburară de pe corpurile negre, cu colţii plini de bale, ca oţelul brunat, încă rânjiţi, în timp ce se rostogoleau pe podea. Părăsi mozaicul în timp ce creaturile întunecate zăceau însângerate, tresărind pentru ultima oară.

Râzând ca pentru sine, Rand lăsă sabia din mână, dar nu renunţă şi la *saidin,* la Puterea năvalnică, la starea de graţie şi la tentaţia răului. Dispreţul începu să alunece pe pereţii Vidului. Câini. Făpturile Umbrei, mai mult ca sigur, dar... Râsul îi pieri de pe buze.

Încet-încet, câinii morţi şi capetele lor se topeau, în bălţi de umbre lichide care tremurau uşor, de parcă ar fi fost vii. Sângele lor, împrăştiat pe podea, tremura şi el. Deodată, bălţile mai mici traversară podeaua în râuleţe vâscoase ca să se alăture celei mari, care se îndepărtă de mozaic şi se înălţă, tot mai sus, până când cei trei câini uriaşi apărură la loc, băloşi şi mârâind, gata să sară pe el.

Rand nu înţelegea de ce era surprins, confuz dincolo de Vid. Câini, da, dar Făpturi ale Umbrei. Cine-i trimisese nu fusese chiar atât de neglijent pe cât crezuse el. Dar tot nu-l cunoştea îndeajuns.

În loc să apeleze din nou la sabie, mânui Puterea aşa cum îşi amintea că făcuse cândva, demult. Urlând, câinii uriaşi săriră asupra lui, dar, în acelaşi timp, un fulger gros, de lumină albă, îi ţâşni din mâini, ca o bucată de oţel topit, ca un foc lichid. Îl trecu pe deasupra creaturilor aflate în plină săritură; într-o clipă câinii deveniră trei umbre stranii, cu culorile schimbate, apoi se prefăcură în scântei care se făcură fărâme, din ce în ce mai mici, până nu mai rămase nimic.

Rand lăsă fulgerul, cu un zâmbet sinistru. O dungă de lumină purpurie părea să-i stăruie în faţa ochilor.

Dintr-una din coloanele ce străjuiau încăperea se desprinse o bucată care se zdrobi de dalele de pe jos. În locurile atinse de fulger sau ce fusese, nu chiar lumină, lipseau bucăţi întregi. O gaură mare se căsca în peretele din spatele lor.

— Te-a muşcat vreunul, te-a stropit cu sânge vreunul?

Rand se răsuci pe călcâie la auzul vocii lui Moiraine;

Absorbit de ceea ce făcuse, n-o auzise urcând treptele. Femeia îşi ţinea poalele rochiei cu amândouă mâinile, mijindu-şi ochii spre el, cu faţa pierdută în umbra lunii. Moiraine trebuie să fi simţit pericolul în acelaşi timp cu el, iar faptul că acum era aici dovedea că venise într-o fugă.

— Te-au lăsat Fecioarele să treci? Ai devenit *Far Dareis Mai,* Moiraine?

Îmi acordă unele privilegii ale înţeleptelor, răspunse ea repede, cu nerăbdare în glasul ei de obicei melodios. Le-am spus paznicilor că trebuie să-ţi vorbesc neîntârziat. Şi-acum răspunde-mi! Te-au muşcat Câinii Celui întunecat, te-au stropit cu sângele lor? Te-a atins saliva lor?

— Nu, răspunse el calm.

Câinii Celui întunecat. Puţinul pe care-l ştia îl aflase din vechile poveşti, de genul celor folosite să-i sperie pe copii în ţinuturile de la miazăzi. Unii oameni în toată firea credeau şi ei în ele.

— De ce-ţi faci griji pentru o simplă muşcătură? Doar te pricepi să Tămăduieşti orice. Asta înseamnă că Cel întunecat e liber?

Închis în Vid, până şi teama părea departe de el.

În poveştile pe care le auzise, Câinii Celui întunecat alergau noaptea în Vânătoarea Nebună, în care însuşi Cel întunecat era vânătorul; nu lăsau urme nici chiar pe pământul cel mai moale, doar pe piatră, şi nu se opreau decât atunci când îi înfruntai şi îi învingeai sau te despărţea de ei vreo apă curgătoare. Răscrucea drumurilor era unul dintre cele mai periculoase locuri în care îi puteai întâlni, mai ales după apusul sau cu puţin înainte de răsăritul soarelui. Văzuse destule poveşti vechi adeverindu-se ca să creadă că şi celelalte puteau fi adevărate.

— Nu, Rand.

Moiraine părea să-şi recapete controlul; vocea ei suna din nou ca nişte clopoţei de argint, calmă şi măsurată.

— Câinii aceia sunt tot un fel de Făpturi ale Umbrei, care n-ar fi trebuit să existe vreodată. Muşcătura lor e mortală, la fel ca o lovitură de pumnal în inimă, şi nu cred că aş fi putut Tămădui o astfel de rană înainte de a te ucide. Sângele lor, chiar şi saliva lor sunt otravă curată. Un strop dacă te atinge, te omoară lent, în chinuri mari. Ai avut noroc că au fost numai trei. Sau ai omorât mai mulţi până să vin eu? De obicei, se adună în haite mai mari, de zece-doisprezece, cel puţin aşa spun cei care au supravieţuit Războiului Umbrei.

Haite mai mari. Aşadar, el nu era singura ţintă din Rhuidean pentru unul dintre Rătăciţi...

Trebuie să vorbim despre ce-ai folosit ca să-i omori, începu Moiraine, dar Rand o luase deja la fugă, neluându-i în seamă întrebările despre unde se ducea şi de ce.

Pe scări în jos, prin coridoarele întunecate, unde Fecioarele cu ochii lipiţi de somn, deşteptate de zgomotul paşilor lui, ridicau capul spre el, consternate, din încăperile luminate de lună. Apoi pe uşile de la intrare, unde Lan stătea de pază, alături de două femei, mereu agitat, cu mantia cameleonică de Străjer în jurul umerilor, care făcea ca o parte din el să se piardă în întuneric.

Unde-i Moiraine? Întrebă el în timp ce Rand trecea pe lângă el ca fulgerul, coborând câte două trepte odată, fără să-i răspundă.

Rana pe jumătate vindecată de la şold se încleşta ca un pumn - durere de care fusese vag conştient cât se afla în Vid - când ajunse la clădirea pe care o căuta. Aceasta se înălţa chiar la marginea Rhuideanului, departe de piaţă, departe de tabăra în care Moiraine stătea împreună cu Înţeleptele, dar cât să facă parte din oraş. Etajele superioare se prăbuşiseră alcătuind o movilă de moloz care se întindea pe pământul crăpat de dincolo de pavaj. Numai primele două nivele rămăseseră întregi. Abţinându-se să nu se îndoaie de durere, intră în clădire, fără să încetinească pasul.

Cândva anticamera spaţioasă, înconjurată de un balcon de piatră, fusese înaltă; acum era şi mai înaltă, deschisă spre cerul nopţii, cu podeaua de piatră albă acoperită de molozul căzut de sus. În umbrele lunii de sub balcon, trei Câini ai întunericului stăteau pe picioarele din spate, zgâriind cu ghearele şi muşcând

uşa placată în bronz care se zgâlţâia din toate încheieturile. Mirosul de sulf ars plutea greu în aerul din jur.

Amintindu-şi ce se întâmplase înainte, Rand se refugie într-un colţ şi conduse Puterea, săgeata de foc alb, lichid, trecând pe lângă uşă şi distrugând Făpturile Umbrei. De data aceasta, încercase să reducă raza de acţiune a săgeţii, să o concentreze doar pe distrugerea Câinilor întunericului, dar zidul gros de la celălalt capăt al anticamerei avea acum o gaură mare în el. Care nu răzbătuse dincolo, aprecie el - era greu de spus în lumina slabă a lunii. - Dar oricum se impunea să stăpânească mai bine arma aceasta.

Învelişul de bronz al uşii se umpluse de găuri mici, de parcă colţii şi ghearele Câinilor Celui întunecat ar fi fost din oţel; prin ele răzbătea lumina unei lămpi. Pe dalele de piatră se vedeau urme de labe, surprinzător de puţine. Renunţând la *saidin,* găsi un loc în care să nu se taie la mână şi bătu în uşă. Brusc durerea din şold deveni foarte reală; trase adânc aer în piept şi încercă să o ignore.

— Mat? Sunt eu, Rand! Deschide, Mat!

O clipă mai târziu, uşa se întredeschise, lăsând să iasă un fir de lumină; Mat privi afară, precaut, apoi deschise uşa mai larg, rezemându-se de ea ca şi cum ar fi alergat zece mile cu un sac de pietre în spate. În afară de un medalion de argint care înfăţişa un cap de vulpe, cu ochiul de forma şi culoarea vechiului simbol Aes Sedai, nu purta altceva. Ştiind care-i sunt sentimentele faţă de Aes Sedai, Rand se miră că Mat păstrase giuvaierul atâta timp. În mijlocul camerei, o femeie înaltă, cu părul auriu, trăgea calm o pătură peste ea. O Fecioară, judecând după lăncile şi scutul de la picioarele ei.

Rand evită privirea lui Mat şi îşi drese glasul.

Am vrut doar să mă asigur că n-ai păţit nimic.

N-am păţit nimic, zise Mat privind neliniştit de jur împrejur. Dar era cât pe-aci. Ce-ai făcut, ai omorât ce era acolo? Nu vreau să ştiu ce-a fost, din moment ce-a trecut. Uneori, e al naibii de greu să fie cineva prieten cu tine.

Nu numai prieten. Un alt *ta'veren* şi poate un element esenţial în victoria din Tarmon Gai'don; cel care voia să lovească în Rand avea toate motivele să lovească şi în Mat. Dar Mat mereu încerca să nu se gândească la asta.

— I-am terminat, Mat. Câinii Celui întunecat. Trei dintre ei.

— Ţi-am spus că nu vreau să ştiu, mormăi Mat. Acum Câinii Celui întunecat. Nu poţi spune că n-ai mereu parte de ceva nou. În condiţiile astea n-ai cum să te plictiseşti; nici până în ceasul morţii. Dacă n-aş fi fost în picioare, ca să iau un gât de vin, în clipa în care uşa a dat să se deschidă...

Mat nu-şi duse gândul până la capăt, simţind cum îl trece un fior pe şira spinării, îşi scărpină o pată roşie de pe braţul drept şi se uită cu atenţie la uşa stricată.

E ciudat câte feste îţi poate juca mintea. În timp ce îngrămădeam tot ce găseam la îndemână ca să ţin uşa asta închisă, aş fi jurat că unul dintre ei a făcut o gaură prin ea. Mi s-a părut că-i văd capul. Şi colţii. Nici nu s-a sinchisit de lancea Melindhrei.

De data aceasta, apariţia lui Moiraine fu şi mai spectaculoasă, în goană, ţinându-şi poalele rochiei în mână, gâfâind şi clocotind de mânie. Lan o urma îndeaproape cu sabia în mână şi cu o privire cruntă pe faţa ca de piatră, iar în spatele lui, o ceată de *Far Dareis Mai* care se întindea până în stradă. Unele Fecioare erau doar în lenjeria intimă, dar nu-şi uitaseră lăncile şi îşi înfăşuraseră *shoufa* în jurul capului, vălul negru ascunzându-le totul în afară de ochi, gata de atac. Moiraine şi Lan, cel puţin, răsuflară uşuraţi când îl văzură cum stă acolo, vorbind calm cu Mat, deşi Aes Sedai arăta de parcă ar fi vrut să-l împroaşte cu ocări. Din cauza vălului, era imposibil să-ţi dai seama ce gândeau femeile Aiel.

Speriat, Mat scoase un strigăt şi se repezi să-şi tragă pantalonii pe el, încercând în acelaşi timp să-şi scarpine braţul. Fecioara cu păr auriu îi privea strădaniile cu un zâmbet larg care ameninţa să se transforme într-un hohot de râs.

Ce-ai păţit la braţ? Întrebă Rand.

Ţi-am spus că mintea îţi joacă tot felul de feste, răspunse Mat, încercând în continuare să se scarpine şi să-şi tragă pantalonii. Când am văzut cum câinele roade uşa, am crezut că-mi umple braţul de bale şi acum mă mănâncă de mama focului. Chiar arată ca o arsură.

Rand dădu să spună ceva, dar Moiraine deja se apropiase de Mat. Privind-o fix, Mat căzu la podea, încurcat în pantalonii pe jumătate traşi, femeia însă îngenunche lângă el şi, neluându-i în seamă protestele, îi luă capul în mâini. Rand mai fusese Tămăduit cu alte prilejuri, ştia cum se face, dar, spre

surprinderea lui, Mat se înfioră şi îşi ridică medalionul, ţinându-l în mână.

— Ce naiba, s-a făcut mai rece ca gheaţa, murmură el. Ce vrei să faci, Moiraine? Dacă vrei să faci ceva, scapă-mă de mâncărimea asta, mi-a cuprins tot braţul acum.

Braţul lui drept se înroşise de la încheietura mâinii până la umăr şi arăta umflat. Moiraine îl privi lung, mai speriată ca oricând, gândi Rand. Sau poate că era singura dată când o vedea aşa.

Am să te scap, zise ea rar. Scoate medalionul dacă e rece.

Mat se încruntă, apoi scoase medalionul şi îl puse lângă el. Moiraine îi luă din nou capul în mâini, şi Mat scoase un ţipăt de parcă ar fi fost împins într-un butoi cu apă rece ca gheaţa; picioarele îi înţepeniră şi spatele i se arcui; ochii îi priviră în gol, holbaţi. Când Moiraine îi dădu drumul, Mat se lăsă moale, simţind că se înăbuşă. Roşeaţa şi umflătura dispăruseră. Mai încercă de trei ori până reuşi să spună ceva.

— Sânge şi scrum! Chiar trebuie să doară aşa de tare de fiecare dată? A fost doar o amărâtă de mâncărime!

Ai grijă cum vorbeşti cu mine, îi zise Moiraine, ridicându-se în picioare. Altfel o pun pe Nynaeve să aibă grijă de tine.

Dar femeia glumise doar cu jumătate de gură; parcă ar fi vorbit în somn. Încerca să nu privească la capul de vulpe în timp Mat şi-l atârna din nou la gât.

— Trebuie să te odihneşti, adăugă ea absent. Stai în pat mâine, dacă te simţi obosit.

Fecioara de sub pătură Melindhra? — Îngenunche în spatele lui Mat şi îşi puse mâinile pe umerii lui, ridicând ochii spre Moiraine.

— Voi avea grijă să facă precum spui, Aes Sedai, zise ea, zâmbind brusc şi ciufulind părul lui Mat. El este micul meu poznaş acum.

Judecând după privirea înspăimântată a lui Mat, acesta îşi aduna toate puterile ca să o ia la fugă.

Rand auzi chicotelile amuzate din spatele lui. Fecioarele, cu *shoufa* şi vălul lăsate pe umeri, se buluciseră în jurul uşii, privind la ce se petrecea în încăpere.

— Învaţă-l să cânte, soră-lance, zise Adelin, iar celelalte Fecioare izbucniră în hohote de râs.

Rand le apostrofă.

Lăsaţi-l să se odihnească. N-ar trebui să vă acoperiţi şi voi cu ceva?

Fecioarele nu prea se îndurau să plece, încercând în continuare să vadă ce se mai întâmplă, până când Moiraine ieşi la ele.

— Vă rog să ne lăsaţi în pace, zise ea şi uşa găurită se închise cu zgomot în spatele ei.

Moiraine strânse din buze şi privi peste umăr enervată.

— Trebuie să vorbesc cu Rand al’Thor între patru ochi.

Dând din cap, femeile Aiel se îndreptară spre ieşire, unele dintre ele întrebând în glumă dacă Melindhra o Shaido, se pare; Rand se întrebă dacă Mat ştia acest lucru îl va învăţa să cânte pe Mat. Sensul îi scăpa.

Rand o opri pe Adelin punându-i mâna pe braţul gol; observându-i gestul, alte Fecioare se opriră şi ele, drept care Rand se adresă tuturor.

Dacă nu vreţi să plecaţi când vă spun să plecaţi, ce veţi face când va trebui să mă folosesc de voi într-o bătălie?

Ceea ce nu era intenţia lui, dacă putea evita aşa ceva; ştia că sunt nişte războinice feroce, dar el fusese educat că în bătălii bărbatul trebuia să moară înaintea femeii. Logica îi spunea că aşa ceva e absurd, mai ales în cazul unor femei ca acestea, însă aşa simţea el. Avea însă destulă minte ca să nu le spună asta.

— Veţi crede că e doar o glumă sau veţi porni la luptă după cum vă va fi voia?

Fecioarele îl priviră cu consternarea celor care tocmai au ascultat cum cineva şi-a demonstrat ignoranţa în privinţa celor mai elementare lucruri.

În dansul lăncilor vom porni precum îţi va fi porunca, acesta însă nu e dansul, îi zise Adelin. În plus, nici nu ne-ai spus să plecăm.

Nici chiar *Cara’carn* nu este un rege din ţinuturile umede, adăugă o Fecioară cu părul cărunt.

Numai muşchi, în ciuda vârstei, fecioara purta doar o cămaşă scurtă şi *shoufa.* Rand se cam săturase de cuvintele acelea.

Fecioarele se puseră din nou pe glumit în timp ce-l lăsau singur cu Moiraine şi Lan. Intre timp, Străjerul îşi vârâse sabia în teacă şi acum arăta mai relaxat ca oricând. Adică la fel de liniştit ca şi expresia de pe faţa lui, pe care ridurile alcătuiau tot felul

de figuri geometrice în lumina lunii, şi dând impresia că era capabil de orice mişcare bruscă, fapt care, prin comparaţie, făcea ca femeile Aiel să pară nişte mieluşele. Un şnur din piele împletită îi ţinea părul, cărunt la tâmple, să nu-i cadă pe faţă. Privirea lui aducea mult cu cea a unui şoim cu ochii albaştri.

— Trebuie să vorbim despre... Începu Moiraine.

Putem vorbi mâine, replică Rand tăios.

Faţa lui Lan se înăspri şi mai mult, dacă mai era posibil; Străjerii aveau mai multă grijă de Aes Sedai, de poziţia acestora ca şi de persoana lor decât de ei înşişi. Rand nu-l băgă în seamă pe Lan. Durerea din şold nu-i dădea pace, dar reuşi să se ţină drept; nu voia să se lase pradă nici unui moment de slăbiciune, mai ales în faţa ei.

Te înşeli amarnic dacă speri că te voi ajuta să-i iei medalionul lui Mat.

Medalionul acela o împiedicase să mânuiască Puterea. Sau cel puţin Puterea nu-l afectase cu nimic pe Mat în timp ce-l ţinea în mână.

L-a costat mai mult decât crezi, Moiraine, şi e al lui.

Amintindu-şi cum îl izbise între umeri cu Puterea, Rand adăugă sec:

Poate am să-l împrumut de la el.

Întoarse spatele femeii. Mat trebuia să verifice ceva, deşi, într-un fel sau altul, urgenţa trecuse; Câinii Celui întunecat probabil că-şi duseseră intenţia până la capăt.

Te rog, Rand! Spuse Moiraine.

Tonul rugător din vocea ei îl făcu să se oprească. Până acum nu mai auzise aşa ceva de la ea. Lan însă se arătă ofensat.

Credeam că eşti un bărbat adevărat, zise Străjerul cu asprime în glas. Aşa se poartă un bărbat? Ca un băieţandru cu nasul pe sus?

Lan îl învăţase tainele săbiei - şi-l simpatiza, credea Rand, dar, la porunca lui Moiraine, Străjerul ar fi fost în stare să-l ucidă.

N-am să fiu de-a pururi alături de tine, spuse Moiraine grăbită, strângând poalele rochiei atât de tare încât mâinile îi tremurau vizibil. S-ar putea să mor la următorul atac. Aş putea să cad de pe cal şi să-mi rup gâtul sau să primesc săgeata unei Iscoade direct în inimă - moartea nu poate fi Tămăduită. Toată viaţa am încercat să te caut, să te găsesc şi să te ajut. Încă nu-ţi

cunoşti puterea, nu ştii decât jumătate din câte poţi face. Îmi... cer iertare... cu toată umilinţa pentru orice supărare pe care ţi-am pricinuit-o.

Moiraine rosti acele cuvinte - cuvinte pe care Rand nu crezuse că le va auzi vreodată de la ea - de parcă i-ar fi fost scoase cu cleştele din gură, dar le rosti; şi nu puteau fi mincinoase.

Lasă-mă să te ajut cât pot, cât încă mai pot. Te rog!

— Îmi vine greu să mă încred în tine, Moiraine, răspunse Rand fără să se uite spre Lan, care îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, atenţia lui fiind îndreptată spre femeie. M-ai manevrat ca pe o păpuşă, m-ai făcut să joc cum ai vrut, din prima zi în care ne-am întâlnit. Singurele momente când ţi-ai luat mâna de pe mine au fost când erai plecată sau când mă ignorai. Dar până şi atunci simţeam povara.

Hohotul ei de râs fu la fel de argintiu precum luna de pe cer, dar plin de amărăciune.

Mai degrabă m-am luptat cu un urs decât am manevrat o păpuşă. Vrei să jur că nu voi încerca să te manipulez? Jur!

Vocea Moirainei deveni dură precum cristalul.

Jur chiar să mă supun ţie la fel ca oricare dintre Fecioare la fel ca oricare dintre gai’shaini, dacă vrei... dacă trebuie... zise ea şi trase adânc aer în piept, continuând mai calm. Te implor, cu umilinţă, să mă laşi să te ajut!

Lan o privea lung, Rand crezând că mai era puţin şi-i săreau ochii din cap.

Îţi accept ajutorul, spuse el rar. Şi îmi cer şi eu iertare. Pentru obrăznicia de care am dat dovadă.

Rand avea sentimentul că era manipulat şi acum - avusese motive întemeiate să fie obraznic, cu diverse ocazii —, dar ştia că Moiraine nu putea minţi.

Relaxându-se vizibil, femeia se apropie de el şi îl privi în ochi.

Ceea ce ai folosit ca să omori Câinii Celui Întunecat se numeşte focul-răului. Încă a mai rămas ceva din el aici.

Îl simţea şi el, semăna cu mirosul lăsat de o plăcintă scoasă din cameră sau cu amintirea unui obiect care tocmai dispăruse din raza de observaţie.

— Folosirea focului-răului e interzisă de dinainte de Frângerea Lumii. Turnul Alb ne-a interzis să învăţăm cum se

foloseşte. În Războiul Puterii, până şi Rătăciţii şi Juruiţii Umbrei l-au folosit numai dacă a fost neapărat nevoie.

— Interzis? Făcu Rand încruntându-se. Te-am văzut o dată când îl foloseai.

Deşi lumina palidă a lunii juca feste, i se păru că Moiraine se înroşeşte la faţă. Măcar de data asta ea era cea descumpănită.

— Uneori, e nevoie să faci şi ce ţi se interzice, replică ea, Fără ca emoţia să-i răzbată în glas. Când focul-răului distruge un obiect, acesta încetează să existe *înainte* de momentul distrugerii, ca un fir de aţă care arde din locul în care l-a atins flacăra. Cu cât e mai mare puterea focului-răului, cu atât mai devreme obiectul respectiv încetează să existe. Tot ce pot scoate din focul-răului este ca obiectul respectiv să-şi înceteze existenţa doar cu câteva secunde înainte de a fi distrus. Tu însă eşti mult mai puternic decât mine. Cu mult mai puternic.

Dar dacă obiectul nu există *înainte* de a-l distruge… spuse Rand trecându-şi degetele prin păr, derutat.

— Începi să înţelegi care sunt problemele, pericolele? Mat îşi aminteşte că a văzut cum unul dintre Câinii Celui întunecat roade uşa, acum însă nu mai e nici o gaură mare prin ea. Dacă animalul i-ar fi umplu mâna de bale atât de mult pe cât îşi aminteşte el, ar fi murit înainte să mai apuc să-l ajut. Căci, indiferent de momentul în care ai distrus jivina, absolut tot ce a făcut atunci pur şi simplu *nu s-a mai întâmplat.* Numai amintirile rămân, pentru cei care au văzut şi au trăit experienţa respectivă. Numai ce s-a întâmplat înainte este adevărat, acum. Câteva găuri mici în uşă şi un strop de salivă pe braţul lui Mat.

Nu văd ce e rău în asta, zise Rand. Mat e în viaţă tocmai din acest motiv.

Dar e groaznic, Rand, spuse Moiraine, panicată. De ce crezi că până şi Rătăciţii s-au temut să folosească focul-răului? Gândeşte-te la efectul asupra Pânzei, a unui singur fir, a unui singur om, scos vreme de câteva ore sau câteva zile deja ţesute, ca un fir scos dintr-o bucată de stofă. Fragmente de manuscrise care au rămas din Războiul Puterii afirmă că mai multe oraşe întregi au fost distruse cu focul-răului înainte ca ambele tabere să-şi dea seama cât de periculos este. Sute de mii de fire scoase din Pânză, dispărute zile întregi; tot ce-au făcut oamenii aceia nu mai există acum, şi nici ce au făcut alţii ca urmare a faptelor lor. Amintirile au rămas, nu şi faptele.

Urmările au fost incalculabile. Însăşi Pânza aproape că s-a deşirat. Asta putea duce la distrugere totală. A lumii, a timpului, a Creaţiei înseşi.

Rand simţi cum îl trec fiorii, care nu aveau nimic de-a face cu frigul care-i pătrundea prin haină.

Nu pot promite că n-am să-l mai folosesc, Moiraine. Tu însăţi ai spus că sunt momente în care trebuie să faci şi ce ţi se interzice.

Nici nu credeam că ai să promiţi aşa ceva, replică ea pe un ton glacial, stăpânindu-se, din nou pe deplin stăpână asupra reacţiilor. Dar trebuie să ai grijă.

Iar folosea cuvântul „trebuie “.

Cu un sa'angreal precum Callandor ai putea anihila un oraş întreg cu focul-răului. Pânza ar putea fi afectată sute de ani de acum încolo. Cine poate spune că ţesătura va rămâne centrată pe tine, aşa cum eşti acum, *ta'veren,* până când lucrurile revin la normal? Condiţia de *ta'veren,* atât de solidă acum, ar putea fi şansa ta la victorie, chiar şi în Ultima Bătălie.

— S-ar putea, spuse Rand posomorât.

În toate poveştile eroice protagonistul declara că va învinge sau va muri. Acum se părea că singura lui speranţă erau victoria şi moartea.

— Trebuie să văd ce face cineva, continuă el calm. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Adunând Puterea în jurul lui, viaţa şi moartea în straturi ce se învârtejeau mereu, făcu o gaură în aer, mai mare decât el, care dădea spre bezna care făcea ca lumina lunii să semene cu ziua. O poartă, aşa-i spunea Asmodean.

— Ce-i asta? Întrebă uimită Moiraine.

— O singură dată dacă fac un lucru, nu-l uit niciodată. Sau aproape niciodată.

Ceea ce nu era un răspuns, dar era momentul să pună la încercare jurămintele lui Moiraine. Nu putea minţi, însă Aes Sedai puteau găsi portiţe de scăpare până şi într-o stâncă.

În seara asta ai să-l laşi în pace pe Mat. Şi n-ai să încerci să-i iei medalionul.

— Rand, locul medalionului e în Turn, pentru a fi studiat. Trebuie să fie un ter'angreal, dar nici unul nu a fost găsit până acum care să...

Nu ştiu ce e, dar e al lui. I-l laşi lui.

Preţ de o clipă, în Moiraine păru că se dă o luptă - femeia se îndreptă de spate şi îl fixă cu privirea. Poate că nu era obişnuită să primească ordine decât de la Siuan Sanche - Rand era gata să parieze că niciodată n-o făcuse fără să crâcnească. În cele din urmă, femeia încuviinţă din cap şi chiar schiţă o plecăciune.

— Precum spui, Rand. E al lui. Te rog să ai grijă, Rand. Folosirea focului-răului fără discernământ e sinucidere curată, iar moartea nu se poate Tămădui, zise ea fără nici o urmă de sarcasm. Pe mâine-dimineaţă!

Lan o urmă, Străjerul aruncându-i lui Rand o privire lipsită de expresie; dar mai mult ca sigur nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

Rand păşi pe poartă, şi poarta dispăru.

Stătea în picioare pe un disc, o copie de doi metri a străvechiului simbol Aes Sedai. Până şi jumătatea lui neagră părea mai deschisă la culoare în comparaţie cu bezna nesfârşită din jur, de deasupra şi de dedesubt; era sigur că, dacă se întâmpla să cadă, nu s-ar mai fi oprit niciodată. Asmodean susţinea că exista o metodă mai rapidă, numită Topire-n văzduh, de folosire a unei porţi, dar nu-l învăţase ce şi cum, în parte fiindcă nu avea puterea de a face o poartă în timp ce purta scutul lui Lanfear. Oricum, Topirea-n văzduh îţi cerea să ştii foarte bine punctul de plecare. Lui însă i se părea mai logic să ştie încotro te îndrepţi, dar Asmodean părea să creadă că asta era ca şi cum a-i întreba de ce aerul nu este apă. Erau multe lucruri pe care Asmodean le lua de bune. Zborul era îndeajuns de rapid.

De îndată ce se propti bine pe el, discul se smuci cam un sfert de metru şi apoi se opri, o altă poartă apărând în faţa lui Rand. Destul de repede, mai ales pe o distanţă atât de scurtă. Rand păşi în holul pe care se afla camera lui Asmodean.

Luna care se zărea pe ferestrele de la capetele coridorului era singura sursă de lumină; lampa lui Asmodean era stinsă. Firele pe care le ţesuse prin încăpere se aflau la locul lor, legate la fel de bine. Nu era nici o mişcare, dar încă se mai simţea mirosul de sulf ars.

Apropiindu-se de cortina de mărgele, se uită dincolo de pragul uşii. Încăperea era plină de umbrele lunii, una dintre ele fiind Asmodean, care se foia sub pături. Înfăşurat în Vid, Rand îi auzea bătăile inimii şi simţea mirosul sudorii viselor lui agitate.

Se apleca să vadă mai bine dalele albastre şi urmele lăsate pe ele.

De mic învăţase să ia urma vânatului, de aceea acum îi era foarte uşor să le descifreze. Trei sau patru Câini ai întunericului fuseseră acolo. Probabil că se apropiaseră de intrare unul după altul, fiecare aproape păşind pe urmele celui din faţă. Oare plasa ţesută de jur împrejurul camerei îi oprise acolo? Sau fuseseră trimişi doar să se uite şi să spună ce-au văzut? Îngrijorător, dacă până şi Câinii Celui întunecat aveau atâta minte. Dar, dacă se gândea mai bine, Myrdraalii foloseau şi corbi pe post de spioni, ca şi alte animale legate de ideea de moarte. Ochii Umbrei le numeau Aielii.

Conducând fire subţiri de Pământ, şterse dalele de pe jos, apoi părăsi încăperea la fel cum venise, oprindu-se pe strada pustie, învăluită în noapte, la o sută de paşi de clădirea înaltă. Dimineaţa, toată lumea va vedea că urmele se opresc acolo, dar nimeni nu va bănui că Făpturile Umbrei se apropiaseră de Asmodean. Câinii Celui întunecat nu aveau nimic de-a face cu Jasin Natael, menestrelul.

Acum probabil că fiecare Fecioară din oraş era trează; cu siguranţă nici una nu mai dormea sub Acoperişul Fecioarelor. Făcând o altă poartă acolo, în stradă, o pată mai neagră decât noaptea, lăsă discul să-l poarte înapoi în camera lui. Se întrebă de ce alesese simbolul străvechi - era alegerea lui, chiar dacă nu o făcuse conştient; cu alte ocazii, fusese o treaptă sau o dală de pe jos. Câinii Celui întunecat dispăruseră din calea acelui semn înainte de a se reîntrupa. „Sub acest semn va învinge. “

Ajuns în cameră, aprinse lămpile cu *saidinul* şi tot cu ajutorul lui, având grijă să nu declanşeze nici una dintre capcane, o bucată din perete dispăru, lăsând loc unei nişe pe care o făcuse chiar el.

În micul alcov se aflau două figurine înalte de aproape o jumătate de metru, un bărbat şi o femeie, îmbrăcate în robe largi şi cu chipul senin, fiecare cu un glob de cristal în mână. Lui Asmodean nu-i pomenise despre ele.

Erau un angreal, ca şi bărbatul micuţ şi gras din buzunarul hainei lui Rand, şi un sa’angreal, ca şi Callandor, care sporeau Puterea ce putea fi mânuită fără nici un pericol asupra angrealului în aceeaşi măsură în care angrealul putea fi folosit în conducerea Puterii fără nici un ajutor. Amândouă erau foarte

rare şi preţuite de Aes Sedai, deşi acestea le recunoşteau numai pe cele care aveau legătură cu femeile şi *saidarul.* Aceste două figurine erau altceva, nu numai rarităţi, ci şi extrem de valoroase. Ter'angrealele fuseseră făurite ca să folosească Puterea, nu s-o sporească, în anumite scopuri. Aes Sedai nu cunoşteau destinaţia majorităţii ter'angrealelor pe care le aveau în Turnul Alb; pe unele le foloseau, dar nu ştiau dacă le foloseau cum trebuie. Rand ştia însă la ce serveau cele două figurine.

Figurina care reprezenta un bărbat îl putea lega de o replică imensă a lui însuşi, cel mai puternic sa'angreal masculin făcut vreodată, chiar dacă Rand se afla departe de el, pe celălalt ţărm al Oceanului Aryth. Fusese terminat după ce temniţa Celui întunecat fusese ferecată din nou - „Cum de ştiu asta? "- şi ascuns înainte ca să-l găsească vreun bărbat Aes Sedai aflat în pragul nebuniei. Figurina care reprezenta o femeie putea face acelaşi lucru pentru o femeie, să o lege de echivalentul feminin al statuii impunătoare care, spera el, încă mai era, aproape complet îngropată, în Cairhien. Cu puterea asta... Moiraine spusese că moartea nu poate fi Tămăduită.

Neaşteptată, nedorită, amintirea penultimei dăţi în care îndrăznise să ţină în mână Callandor, imaginile plutind dincolo de Vid.

Trupul fetei cu părul negru, aproape un copil, întins pe jos, cu ochii larg deschişi, fixaţi pe tavan, sângele înnegrindu-i pieptul rochiei acolo unde un troloc o străpunsese cu lancea.

Puterea era în el. Callandor scăpăra, iar el era Puterea. O conduse, îndreptând-o spre trupul copilei, căutând, încercând, scotocind; fata sări în picioare, cu braţele şi picioarele nefiresc de rigide, cuprinse de spasme.

Rand, nu trebuie să faci aşa ceva, strigă Moiraine. Nu!

Să respire. Trebuia să respire. Pieptul fetei începu să se ridice şi să coboare. Inima. Trebuia să bată. Sângele deja gros şi negru i se prelingea din piept. Trăieşte, arză-te-ar*! Urlă mintea lui.* N-am vrut să fie prea târziu! *Ochii ei îl fixau, împăienjeniţi, nepăsători la toată Puterea din el. Fără viaţă. Lacrimile i se scurgeau în voie pe obraji.*

Se sili să-şi mute gândul în altă parte; chiar şi aşa, prins în Vid, amintirea tot îl durea. Cu atâta Putere... Cu atâta Putere şi tot nu-l credeau. „Nu eşti Creatorul ", îi spusese Moiraine în timp ce el o privea pe copilă. Dar cu acea figurină, cu numai jumătate

din puterea ei, mişcase munţii din loc, cândva. Cu şi mai puţină, doar cu Callandor, fusese sigur că va putea da Roata înapoi, că va reînvia un copil. Nu numai Puterea Supremă era seducătoare, ci şi puterea în sine. Ar trebui să distrugă ambele figurine. Dar nu făcu decât să reînnoade firele şi să pună la loc capcanele.

— Ce faci acolo? Întrebă o voce de femeie când zidul păru din nou întreg.

Legând firele în grabă şi făcând nodul cu surprizele lui letale, absorbi Puterea şi se întoarse.

Lângă Lanfear, în rochia ei alb-argintie, Elayne, Min sau Aviendha ar arăta ca nişte fete oarecare. Numai ochii ei negri erau de-ajuns ca să-l facă pe orice bărbat să-şi vândă sufletul. La vederea ei stomacul i se întoarse pe dos.

Ce vrei? Se răsti el.

Odată blocase accesul lui Egwene şi al lui Elayne la Adevăratul Izvor, dar nu-şi mai amintea cum. Atâta timp cât Lanfear putea atinge Izvorul, avea mai multe şanse să prindă vântul în mână decât să o facă prizonieră. *Un singur fulger pornit din focul-răului şi...* Nu putea face aşa ceva. Chiar dacă

Lanfear era o Rătăcită, amintirea capului unei femei care se rostogolea pe jos îl făcu să se oprească.

— Ai două din ele, zise ea în cele din urmă. Mi s-a părut că zăresc... Una e femeie, nu?

Zâmbetul ei ar fi oprit inima unui bărbat şi l-ar fi făcut să-i fie profund recunoscător.

Ai început să te gândeşti la planul meu, am dreptate? Cu cele două figurine, Cei Numiţi se vor prosterna la picioarele tale. Îl putem înlocui pe însuşi Marele Stăpân, îl putem provoca pe Creator. Putem...

Întotdeauna ai fost ambiţioasă, Mierin, spuse el cu o voce care îi zgârâia urechile. De ce crezi că ţi-am întors spatele? Nu din cauza Ilyenei, cum ai vrea tu. Te-am scos de la inimă cu mult înainte de a o întâlni. Ambiţia e tot ce contează pentru tine. Puterea e tot ce ţi-ai dorit. Mi-e silă de tine!

Femeia îl privi lung, cu mâinile lipite de burtă şi cu ochii ei negri mai mari decât de obicei.

— Graendal spunea... Începu ea pierit, apoi înghiţi în sec şi reluă: Lews Therin? Te iubesc, Lews Therin. Întotdeauna te-am iubit şi întotdeauna te voi iubi. Ştii asta prea bine. Trebuie să ştii!

Pe faţa lui Rand nu se putea citi nimic; spera să-şi ascundă surprinderea cât putea de bine. Habar n-avea de unde îi veniseră cuvintele, dar părea să-şi aducă aminte de ea. O amintire vagă, de demult. „Nu sunt Lews Therin Telamon! “Sunt Rand al'Thor! Zise el cu asprime în glas. Bineînţeles, replică ea, privindu-l cercetător şi dând din cap ca pentru sine, din nou cu acelaşi sânge rece. Bineînţeles. Asmodean ţi-a spus tot felul de lucruri, despre Războiul Puterii, despre mine. Minte. M-ai iubit. Până mi te-a furat jigodia aia de Ilyena, cu părul ei gălbejit.

Preţ de o clipă, furia îi transformă chipul într-o mască fioroasă; Rand nu credea că femeia era conştientă de asta.

— Ştiai că Asmodean şi-a hăcuit propria mamă? I-a făcut ceea ce mai nou se numeşte ferecare. A hăcuit-o şi i-a lăsat pe Myrdraali s-o scoată din sală urlând de durere. Poţi avea încredere într-un om ca ăsta?

Rand izbucni în râs.

— După ce l-am prins, m-ai ajutat să-l ţin bine, ca să mă înveţe tot ce ştie. Şi acum îmi spui să n-am încredere în el?

— În ceea ce te-nvaţă, pufni ea dispreţuitoare. O face fiindcă ştie că destinul lui e legat de-al tău pentru totdeauna. Chiar dacă a reuşit să-i convingă pe ceilalţi că e prizonier, ceilalţi tot l-ar face bucăţi, iar el ştie bine asta. Cel mai slab câine din haită are aceeaşi soartă. În plus, din când în când mai văd şi ce visează. Visează că vei lua locul Marelui Stăpân şi că-l vei ţine la dreapta ta. Uneori, are vise şi cu mine.

Zâmbetul ei îi spuse că visele acelea erau plăcute pentru ea, dar nu şi pentru Asmodean.

Şi încearcă să te asmuţă împotriva mea, adăugă ea.

De ce-ai venit aici?

Să-l asmuţă împotriva ei? Mai mult ca sigur că acum era plină de Putere, gata să se apere în clipa în care îl bănuia că ar vrea să încerce ceva. O mai făcuse şi înainte, cu o uşurinţă umilitoare.

— Îmi place cum eşti acum. Arogant şi mândru, plin de propria putere.

Cândva, îi mărturisise că-i plăcea atunci când nu era sigur pe el şi că Lews Therin era prea arogant.

— De ce-ai venit aici?

În noaptea asta, Rahvin a trimis Câinii Celui întunecat după tine, răspunse ea calm, încrucişându-şi mâinile pe talie. Aş fi

venit mai repede, dar încă nu-i pot lăsa pe ceilalţi să ştie că sunt de partea ta.

De partea lui. Cineva din grupul Rătăciţilor îl iubea sau mai degrabă îl iubea pe bărbatul care fusese cu trei mii de ani în urmă şi tot ce voia de la el era să-şi cedeze sufletul Umbrei şi să conducă lumea alături de ea. Sau să fie cel puţin cu o treaptă sub ea. Iar pe deasupra să le ia locul Celui întunecat şi Creatorului. Era nebună de legat? Sau puterea celor două uriaşe sa'angreale era atât de mare pe cât pretindea ea? Era o direcţie în care nu dorea s-o apuce gândurile lui.

— De ce-a vrut Rahvin să mă atace tocmai acum? Asmodean spune că-şi vede de treburile lui şi că, dacă va putea, va sta deoparte chiar şi în Ultima Bătălie şi va aştepta să mă distrugă Cel întunecat. De ce nu Sammael sau Demandred? Asmodean spune că mă urăsc amândoi.

„Nu pe mine. Pe Lews Therin. “Dar pentru Rătăciţi era acelaşi lucru. „Te rog, Lumină, sunt Rand al'Thor. “îndepărtă amintirea acestei femei în braţele lui, amândoi tineri, învăţând ce puteau face cu Puterea. „Sunt Rand al'Thor! “

De ce nu Semirhage sau Moghedien sau Graen...?

Dar ce *faci tu* acum e să îl şubrezeşti, spuse ea râzând. Nu ştii unde e? În Andor, chiar în Caemlyn. El conduce acolo, chiar dacă n-o face în numele lui. Morgase joacă exact cum îi cântă el, ea şi încă o duzină de alţii ca ea.

Femeia strâmbă din buze, dezgustată.

Şi-a pus oamenii să-i caute alte drăguţe prin oraş şi împrejurimi, adăugă ea.

O clipă, Rand rămase şocat. Mama lui Elayne în mâinile unui Rătăcit. Dar nu îndrăzni să-şi arate îngrijorarea. Lanfear îşi demonstrase gelozia nu numai o dată; era în stare s-o urmărească pe Elayne şi s-o ucidă, numai la bănuiala că ar simţi ceva pentru ea. „Ce simt pentru ea? “în afară de asta, un adevăr evident pluti dincolo de Vid, rece şi necruţător. Nu-l va ataca pe Rahvin, chiar dacă ceea ce spunea Lanfear nu era minciună. „Iartă-mă, Elayne, dar nu pot. “Deşi ar putea minţi nu vărsase nici o lacrimă pentru ceilalţi Rătăciţi pe care îi ucisese el; cu toţii stăteau în calea planurilor ei, oricum, el, unul, nu mai voia să reacţioneze faţă de ce făceau alţii. Dacă reacţiona, ceilalţi îşi puteau da scama care îi erau intenţiile. „Să reacţioneze ei la ceea ce fac eu şi să rămână la fel de surprinşi

ca Lanfear şi Asmodean. “Rahvin crede că am să sar imediat în apărarea lui Morgase? Întrebă el. O singură dată am văzut-o în viaţa mea. Ţinutul celor Două Râuri face parte din Andor pe hartă, dar niciodată n-am văzut vreo Gardă a Reginei pe acolo. Nimeni n-a văzut, de generaţii întregi. Dacă-i spui unuia din Ţinutul celor Două Râuri că Morgase e regina lui, aproape sigur va crede că eşti nebun.

— Mă îndoiesc că Rahvin se aşteaptă ca tu să dai fuga ca să-ţi aperi pământul natal, dar, cu siguranţă, se aşteaptă să-ţi aperi ambiţiile, zise Lanfear crispată. Şi el vrea ca Morgase să stea pe Tronul Soarelui ca să se folosească de ea până în momentul în care îşi va da arama pe faţă. În fiecare zi alţi oşteni andorani intră în Cairhien. Iar tu ai trimis oşteni taireni la miazănoapte ca să nu scapi ţinutul din mână. Nu-i de mirare că te-a atacat de îndată ce-a aflat unde eşti.

Rand clătină din cap. Adevărul era altul, nu trimisese acolo nici un tairen, dar nici nu se aştepta ca ea să înţeleagă. Sau să-l creadă dacă-i spunea cum stau lucrurile.

— Mulţumesc pentru că m-ai avertizat.

Politeţe faţă de unul dintre Rătăciţi! Desigur, nu putea decât să spere că o parte din ce-i spusese ea era adevărat. „Motiv întemeiat ca să n-o omori. Îţi va spune mai mult decât crede, dacă asculţi cu atenţie. “Spera că acela era gândul lui, oricât de cinic şi fără scrupule suna el.

— Iţi aperi visele de mine.

De toţi.

Era un adevăr simplu ca bună ziua, deşi Lanfear era cel puţin la fel de importantă pe lista lui ca şi înţeleptele.

— Visele îmi aparţin. Tu şi visele tale, mai ales, zise ea cu expresia neschimbată, dar cu o voce mai aspră. Pot să-ţi înfrâng rezistenţa. Şi n-o să-ţi placă deloc.

Ca să-şi arate nepăsarea, Rand se aşeză pe saltea, cu picioarele încrucişate şi cu mâinile pe genunchi. Sperând că arată la fel de calm ca şi ea. Înăuntru însă simţea cum creşte Puterea. Pregătise firele Aerului ca s-o lege, ca şi firele Spiritului. Din ele se împletea scutul împotriva Adevăratului Izvor. Efortul de a-şi aminti cum trebuia să le împletească părea de domeniul trecutului, dar oricum nu-şi amintea nimic. Fără asta, toată pregătirea era în van. Lanfear putea destrăma sau tăia orice ţesea el, chiar dacă nu vedea nimic. Asmodean încerca să-l

înveţe cum se face, dar îi venea greu să înţeleagă fără să exerseze pe ceea ce ţesuse o femeie.

Lanfear îl privi tulburată, sprâncenele uşor încruntate afectându-i frumuseţea.

Am cercetat visele femeilor Aiel. Ale aşa-ziselor înţelepte. Nu ştiu cum să se apere foarte bine. Le-aş putea speria până când n-ar mai putea visa din nou şi nici măcar nu s-ar mai gândi să pătrundă într-ale tale.

— Credeam că n-ai să mă ajuţi pe faţă, zise Rand.

Nu îndrăznea să-i spună să le lase în pace pe înţelepte; i-ar fi putut face în ciudă cu ceva. De la bun început îi dăduse de înţeles, chiar dacă nu prin viu grai, că ea va avea ultimul cuvânt.

— Asta n-ar însemna ca un alt Rătăcit să afle care-ţi sunt intenţiile? Doar nu eşti singura care ştie cum se pătrunde în visele altora.

Cei Numiţi, zise ea absentă, muşcându-şi buza de jos. Am urmărit şi visele fetei. Ale lui Egwene. Cândva, am crezut că simţi ceva pentru ea. Ştii la cine visează? La fiul lui Morgase, dar şi la fiul ei vitreg. La fiul ei, Gwayn, cel mai des.

Zâmbind, Lanfear se prefăcu şocată.

— N-ai crede că o fată simplă, de la ţară, poate visa la aşa ceva.

Încerca să-i pună la încercare gelozia, gândi Rand. Chiar credea că el îşi apăra visele ca să-şi ascundă gândul la altă femeie!

Fecioarele mă apără bine, spuse el posomorât. Dacă vrei să ştii cât de bine, uită-te la visele lui Isendre.

Obrajii lui Lanfear se acoperiră de pete roşii. Desigur. Rand nu trebuia să vadă ce lega ea acum. Deruta se învolbura dincolo de Vid. Sau poate că ea credea că...? Isendre? Lanfear ştia că e o Iscoadă. Doar Lanfear îi adusese pe Kadere şi pe Isendre în Pustiu. Şi ascunsese cea mai mare parte din giuvaiericalele pe care Isendre fusese acuzată că le furase; Lanfear era rea şi necruţătoare chiar şi atunci când miza era foarte mică. Şi totuşi, dacă femeia credea că el o putea iubi pe Isendre, în ochii ei faptul că Isendre era o Iscoadă probabil că nu reprezenta nici un impediment.

— Mai bine-i lăsam s-o trimită la Zidul Dragonului, dar cine ştie ce-ar mai fi spus ca să se salveze? Continuă el ca din

întâmplare. Trebuie să-i protejez, pe ea şi pe Kadere, ca să-l protejez pe Asmodean.

Culoarea din obrajii lui Lanfear dispăru, dar, când femeia dădu să deschidă gura din nou, se auzi un ciocănit în uşă. Rand sări în picioare. N-avea cine s-o recunoască pe Lanfear însă, dacă Fecioarele descopereau o femeie în camera lui, o femeie pe care nici una dintre Fecioarele de la nivelele inferioare n-o văzuse intrând, aveau să-l bombardeze cu întrebări la care el nu avea nici un răspuns.

Lanfear însă deja deschisese o poartă, spre un loc plin de draperii de mătase albă şi argint.

Nu uita că sunt singura ta speranţă de supravieţuire, dragostea mea.

O voce prea glacială ca să-i spui cuiva „dragostea mea “.

— Lângă mine nu trebuie să-ţi fie teamă de nimic. Lângă mine poţi conduce - tot ce este sau va fi, adăugă Lanfear şi, ridicându-şi rochia albă ca neaua, păşi prin poarta care se închise imediat în urma ei.

Auzi din nou ciocănitul, se lepădă de *saidin* şi deschise uşa.

Enaila privi dincolo de el bănuitoare, murmurând:

Am crezut că Isendre...

Femeia îi aruncă o privire acuzatoare.

Surorile-de-lance te caută peste tot. Nimeni nu te-a văzut când te-ai întors.

Clătind din cap, Enaila se îndreptă de spate; întotdeauna încerca să pară mai înaltă decât era.

Căpeteniile clanurilor au venit să stea de vorbă cu *Car’a’carn,* spuse ea pe un ton oficial. Aşteaptă jos.

Căpeteniile aşteptau în galeria străjuită de coloane fiindcă erau bărbaţi. Cerul era tot întunecat, dar primele licăriri ale zorilor dădeau contur munţilor spre răsărit. Chipurile lor umbrite nu arătau că i-ar fi enervat prezenţa celor două Fecioare care stăteau intre ei şi uşile înalte.

Shaido s-au pus în mişcare, strigă Han de îndată ce Rand îşi făcu apariţia. Şi Aielii Reyn, şi Miagoma, şi Shiande... Toate clanurile!

Ca să vină de partea lui Couladin sau a mea? Întrebă

Rand.

— Aielii Shaido se îndreaptă spre Pasul Jangai, spuse Rhuarc. Despre ceilalţi e prea devreme ca să ne dăm seama ce şi cum.

Dar sunt în marş, cu toate lăncile de care n-au nevoie ca să apere casele şi turmele.

Rand nu făcu decât să încuviinţeze din cap. Toată înverşunarea lui de a nu lăsa pe nimeni să-i dicteze ce trebuia să facă... şi acum asta. Indiferent de intenţia celorlalte clanuri, cu siguranţă, Couladin voia să intre în Cairhien. Uite cum se alegea praful de toate planurile lui măreţe de a impune pacea, dacă shaizii dădeau iama prin Cairhien în timp ce el aştepta în Rhuidean sosirea celorlalte clanuri.

— Atunci mergem şi noi spre Jangai, zise el în cele din urmă.

Nu-l putem prinde dacă vrea să treacă prin Jangai, îl avertiză Erim.

Dacă i se alătură alte clanuri, vom fi prinşi ca nişte şerpi de casă orbiţi de lumina soarelui, adăugă Han cu amărăciune în glas.

N-am de gând să stau aici cu mâinile în sân, spuse Rand. Dacă nu-l pot prinde pe Couladin, măcar să intru după el în Cairhien. Sunaţi adunarea. Plecăm la primele raze ale soarelui.

Făcând acea ciudată plecăciune a Aielilor, folosită numai cu cele mai oficiale prilejuri, cu un picior în faţă şi cu o mână întinsă, căpeteniile clanurilor părăsiră încăperea. Numai Han spuse ceva.

Spre Shayol Ghul.

CAPITOLUL 7

Plecarea

Căscând în cenuşiul zorilor, Egwene urcă pe iapa ei de culoarea negurii, de unde şi numele, şi trase bine de frâu ca s-o astâmpere. Negura nu mai fusese călărită de săptămâni întregi. Aielii nu numai că preferau să meargă pe jos, ci evitau aproape total călăritul, deşi foloseau caii şi catârii ca să le care poverile. Chiar dacă ar fi existat lemn suficient pentru căruţe, terenul din Pustiu nu era prielnic roţilor, aşa cum mulţi neguţători ambulanţi învăţaseră pe pielea lor.

Nu-i surâdea deloc lunga călătorie spre apus. Munţii ascundeau soarele, pe moment, dar căldura urma să crească oră de oră, iar, după căderea nopţii, nu aveau să aibă corturi în care să se adăpostească. Şi nici nu era sigură că hainele de femeie Aiel erau potrivite pentru călărit. Şalul, purtat pe cap, o proteja neaşteptat de bine împotriva soarelui, dar, dacă n-avea grijă, rochia aceea largă i se putea ridica până la coapse. Băşicile o îngrijorau la fel de mult ca şi pudoarea. *Soarele pe o parte şi...* O lună departe de şa n-ar fi trebuit s-o înmoaie atât de mult. Spera din toată inima să nu fie decât o părere, altfel călătoria urma să fie cu adevărat *foarte* lungă.

După ce-şi potoli iapa, Egwene văzu cât de atent o priveşte Amys şi îi zâmbi Înţeleptei. Nu alergarea de noaptea trecută era motivul stării ei de somnolenţă, dimpotrivă, o ajutase să doarmă dusă. Noaptea trecută *descoperise* visele celeilalte femei şi, ca să sărbătorească evenimentul, băuseră ceai împreună, în vis, în Sălaşul Stâncilor Reci, într-o seară când copiii se jucau printre terasele cultivate şi o boare de vânt se stârnea de-a lungul văii pe măsură ce soarele cobora spre asfinţit.

Desigur, întâmplarea n-ar fi trebuit să-i tulbure odihna, dar Egwene fusese atât de încântată, încât, după ce părăsi visele lui Amys, nu se oprise; nu putea, nu în acel moment, indiferent de ce ar fi spus Amys. Găsise vise peste tot, deşi cele mai multe habar nu avea cui aparţineau. Cele mai multe, nu toate. Melaine visa că dă piept unui bebeluş, iar Bair îl visa pe unul dintre bărbaţii ei morţi, amândoi tineri şi cu părul bălai. Avusese mare grijă să nu pătrundă în visele acelea; Înţeleptele şi-ar fi dat seama imediat. Se cutremură gândindu-se la ce i-ar fi făcut înainte de a o lăsa să plece.

Visele lui Rand fuseseră o provocare, pe care n-o putuse evita. Acum că putea trece de la un vis la altul, cum să nu încerce acolo unde înţeleptele dăduseră greş? Numai că, încercând să pătrundă în visele lui, parcă ar fi intrat cu capul într-un zid de piatră invizibil. Ştia că visele lui erau de partea cealaltă a zidului şi era sigură că putea găsi calea spre ele, dar nu avea de ce să se agaţe, nu ştia cu ce să forţeze intrarea. Un zid din nimic. O problemă la care trebuia să mediteze până îi găsea rezolvarea. Din clipa în care îşi punea în gând să rezolve ceva, era mai încăpăţânată decât un catâr.

În jurul ei gai'shaini alergau de colo-colo, împovărând catârii cu lucrurile înţeleptelor. Nu peste mult timp numai un Aiel sau altcineva la fel de cunoscător într-ale citirii urmelor putea spune că pe bucata aceea de lut tare fusese ridicată o tabără. Aceeaşi activitate se desfăşura şi pe povârnişurile munţilor din apropiere, aceeaşi vânzoleală extinzându-se până în oraş. Nu că ar fi plecat toată lumea, dar mii de oameni tot plecau. Aielii umpleau străzile, iar şirul de căruţe ale jupânului Kadere se întindea de-a curmezişul pieţei, doldora de obiectele alese de Moiraine, cele trei căruţe cu apă, vopsite în alb, de la coadă, arătând ca nişte butoaie uriaşe pe roţi, în spatele celor douăzeci de catâri. Căruţa lui Kadere, în fruntea coloanei, era ca o căsuţă

pe patru roţi, cu trepte în spate şi un burlan care ieşea pe acoperişul plat. Neguţătorul trupeş, cu nasul coroiat, astăzi îmbrăcat tot în mătase de culoarea fildeşului, îşi scoase pălăria neaşteptat de ponosită când o văzu trecând pe lângă el, ochii lui negri, aplecaţi, neîmpărtăşind zâmbetul larg pe care i-l arunca.

Egwene îl ignoră cu răceală. Visele lui fuseseră, fără doar şi poate, neplăcute, întunecate, chiar dezmăţate. „Ar trebui vârât cu capul într-un butoi cu ceai de pelin “, gândi ea încruntată.

Apropiindu-se de Acoperişul Fecioarelor, îşi făcu loc printre gai'shainii care nu mai pridideau cu încărcatul şi catârii care aşteptau răbdători. Spre surprinderea ei, unul dintre cei care încărcau lucrurile lui Moiraine purta o robă neagră, nu albă. O femeie, după siluetă, care se clătina sub greutatea unei boccele legate cu sfoară. Aplecându-se în timp ce o strunea pe Negura, ca să se uite sub gluga femeii, Egwene văzu faţa palidă a lui Isendre, acoperită de valuri de sudoare. Era mulţumită că Fecioarele renunţaseră la ideea de a o lăsa să iasă din casă sau s-o trimită cu treburi pe afară mai mult goală, dar i se părea o cruzime inutilă să o oblige să se îmbrace în negru. Dacă deja asuda atât de mult, aproape sigur avea să moară când căldura zilei va dogori pe deplin.

Dar asta era treaba celor din *Far Dareis Mai.* Aşa-i spusese şi Aviendha, cu blândeţe, dar ferm. Adelin şi Enaila mai că nu ţipaseră la ea, iar o Fecioară vânjoasă, cu părul alb, pe nume Sulin, ameninţase s-o tragă de urechi până în faţa înţeleptelor. În pofida eforturilor ei de a o convinge pe Aviendha să nu-i mai spună Aes Sedai, o enerva faptul că, după ce se apropiaseră de ea, chiar cu oarecare reţinere, celelalte Fecioare ajunseseră să o considere doar un învăţăcel al înţeleptelor. Culmea, o lăsau să intre în Acoperişul Fecioarelor numai dacă spunea că a fost trimisă acolo cu o treabă anume.

Iuţeala cu care îşi mâna iapa prin mulţime nu avea nici o legătură cu acceptarea ideii de dreptate a *Far Dareis Mai* sau cu faptul că unele Fecioare stăteau cu ochii pe ea, fără îndoială gata să sară cu gura dacă o vedeau că voia să intervină. Cum nu avea aproape nici o legătură cu antipatia ei faţă de Isendre. Nu voia să se gândească la ce văzuse în visele ei, cu câteva clipe înainte de a fi trezită de Cowinde. Coşmaruri, torturi la care era supusă Isendre, care o puseseră pe fugă, îngrozită, în acelaşi timp auzind un hohot de râs diabolic, întunecat. Nu-i de

mirare că Isendre arăta atât de răvăşită. Egwene sărise din somn atât de brusc, încât Cowinde făcuse un pas înapoi după ce îi pusese o mână pe umăr.

Rand se afla în stradă, în faţa Acoperişului Fecioarelor. Purta o *shoufa,* ca să se apere de soarele care se ridica pe cer, şi o tunică de mătase albastră, brodată cu aur, care ar fi fost mai potrivită într-un palat, deschisă la mai bine de jumătate din nasturi. La cingătoare, avea o cataramă nouă, complicată, în formă de dragon. Evident, Rand se credea din ce în ce mai important. Stând lângă Jeade'en, armăsarul lui rotat, vorbea cu căpeteniile clanurilor şi cu câţiva neguţători Aieli care aveau să stea în Rhuidean.

Jasin Natael, aproape de Rand, cu harpa în spate şi ţinând frâiele unui catâr înşeuat, cumpărat de la jupânul Radere, era îmbrăcat şi mai pompos, cu broderii de argint care mai că-i acopereau haina neagră şi cu dantele albe la gât şi mâneci. Până şi cizmele îi erau tivite cu argint, în locul unde erau întoarse la genunchi. Mantia menestrelului strica efectul cu peticile ei, dar se ştia că menestrelii sunt nişte ciudaţi.

Neguţătorii purtau cadin'sor şi, în ciuda cuţitelor lor mai mici decât cele ale războinicilor, Egwene ştia că, la o adică, puteau mânui lancea foarte bine; aveau ceva, nu toţi, din aerul fioros al fraţilor lor înarmaţi cu lănci. Neguţătoresele, cu bluze *algode* albe, largi, fuste de lână, baticuri şi şaluri, erau mai uşor de distins. Cu excepţia Fecioarelor şi a gai'shainilor - şi a Aviendhei femeile Aiel purtau toate mai multe brăţări şi coliere din aur şi fildeş, argint şi pietre preţioase, unele făcute de Aieli, altele cumpărate, altele pradă de război. Dintre neguţătorii Aieli, femeile purtau de două ori mai multe, dacă nu chiar şi mai şi.

Egwene prinse o parte din ceea ce le spunea Rand neguţătorilor.

— … Să le daţi meşterilor Ogieri mână liberă în privinţa unora dintre clădirile pe care le construiesc. Atât cât vă puteţi permite. N-are nici un rost să încercaţi să refaceţi trecutul.

Aşadar, îi punea să trimită pe cineva la stedding după Ogieri ca să reconstruiască Rhuideanul. Ceea ce era bine. O mare parte din Tar Valon era opera Ogierilor şi, atunci când erau lăsaţi să-şi vadă de treabă, clădirile lor pur şi simplu îţi tăiau respiraţia.

Mat era deja pe calul lui, Cimpoiaş, cu pălăria cu borul lat trasă pe ochi şi cu capătul acelei lănci ciudate sprijinit de scara de la şa. Ca de obicei, tunica lui verde, cu guler înalt, era mototolită, semn că dormise în ea. Egwene îi evitase visele. Una dintre Fecioare, o femeie foarte înaltă, cu părul blond, îi zâmbi şăgalnic, făcându-l să se uite în toate părţile de jenă. O reacţie normală, ţinând cont că femeia era cu mult mai în vârstă decât el. Egwene pufni dispreţuitor. „Ştiu prea bine la ce visa! “Trase de frâu lângă el ca să se uite după Aviendha.

— I-a spus să-şi ţină gura şi aşa a şi făcut, zise Mat când Egwene îşi opri iapa lângă el.

Bărbatul arătă cu capul spre Moiraine şi Lan, ea îmbrăcată în mătase de un albastru-deschis, ţinând hăţurile unei iepe albe, el în mantia de Străjer, strunindu-şi calul murg, impunător. Lan o privea atent pe Moiraine, fără nici o expresie pe chip, ca de obicei, în timp ce ea părea gata să-şi iasă din fire de nerăbdare, încruntându-se la Rand.

I-a zis de ce crede că nu face bine ce face - mi s-a părut că-i spune asta pentru a o suta oară, iar el i-a răspuns: „Am hotărât deja, Moiraine. Stai acolo şi taci din gură până mă întorc la tine “. Ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Moiraine să i se supună fără crâcnire. Ceea ce s-a şi întâmplat. Uită-te la ea, parcă-i ies aburi pe urechi!

Mat chicoti cu atâta satisfacţie, cu atâta încântare de gluma făcută, încât Egwene fu cât pe-aci să îmbrăţişeze *saidarul* şi să-i dea o lecţie chiar acolo, în faţa tuturor. Dar nu făcu decât să pufnească din nou, îndeajuns de tare ca să-i dea de înţeles că aceasta era reacţia ei la aşa-zisa lui glumă. Mat o privi lung şi chicoti din nou, fapt care o enervă şi mai mult.

Preţ de o clipă, se uită la Moiraine, derutată. Aes Sedai se supusese poruncii lui Rand? Fără să protesteze? Era ca şi cum, pe neaşteptate, una dintre înţelepte i-ar fi declarat supunere totală sau soarele ar fi răsărit la miezul nopţii. Desigur, auzise despre atac; toată dimineaţa se discutase numai despre câinii uriaşi care lăsaseră urme pe podea. Dar nu înţelegea ce legătură aveau ei cu asta, deşi, în afară de veştile despre Aielii Shaido, era singurul lucru pe care îl aflase, dar nu îndeajuns ca să producă o asemenea reacţie. *Nimic* din ceea ce ştia ea n-o putea produce. Moiraine, fără îndoială, i-ar zice că nu e treaba

ei, dar tot s-ar întreba ce şi cum. Nu-i plăcea ca întrebările ei să rămână fără răspuns.

Zărind-o pe Aviendha pe ultima treaptă a Acoperişului Fecioarelor, îşi îndreptă iapa spre ea, ocolind mulţimea. Femeia Aiel îl privea lung pe Rand, la fel de intens ca şi Aes Sedai, dar cu o figură inexpresivă. Îşi tot răsucea brăţara de fildeş pe încheietură, fără să-şi dea seama. Într-un fel, brăţara aceea făcea parte din problema pe care Aviendha o avea cu Rand. Egwene nu înţelegea; Aviendha refuza să vorbească despre asta, iar ea nu putea să întrebe pe altcineva, nevrând să-şi pună prietena într-o situaţie neplăcută. Brăţara ei de fildeş, sub formă de flacără, era un cadou de la Aviendha, menită să le facă aproape-surori; darul ci pentru Aviendha fusese colierul de argint pe care îl purta aceasta şi despre care jupânul Kadere pretindea că ar fi un model Kandori, numit fulgi-de-zăpadă. Neavând suficienţi bani, fusese nevoită să-i ceară lui Moiraine - darul i se păruse potrivit pentru cineva care nu va vedea zăpada niciodată. Sau n-ar vedea, dacă n-ar părăsi Pustiul; erau prea puţine şanse să se întoarcă înainte de venirea iernii. Indiferent cât de abscons era înţelesul acelei brăţări, Egwene era convinsă că îi va da de capăt până la urmă.

Nu te simţi bine? Întrebă ea.

Când se aplecă din şaua înaltă, rochia i se ridică mai sus de glezne, dar Egwene era prea preocupată de starea prietenei ca să observe.

Trebui să repete întrebarea până ca Aviendha să tresară şi să ridice privirea spre ea.

Ba mă simt foarte bine.

Lasă-mă să vorbesc cu înţeleptele, Aviendha. Sunt sigură că le pot convinge că nu te pot face...

Nu reuşi să ducă gândul până la capăt, mai ales de faţă cu atâţia oameni.

Tot la *asia* te gândeşti? Întrebă Aviendha schimbând poziţia şalului cenuşiu şi clătinând uşor din cap. Încă n-am reuşit să vă înţeleg obiceiurile.

Ochii ei se întoarseră spre Rand ca pilitura de fier atrasă de un magnet.

Nu trebuie să-ţi fie teamă de el.

Eu nu mă tem de nici un bărbat, replică răstit cealaltă femeie, fulgerând-o cu ochii plini de flăcări verzi-albastre. Nu

vreau să ne certăm, Egwene, de aceea nu vreau să mai rosteşti asemenea lucruri.

Egwene oftă. În ciuda prieteniei lor, Aviendha era în stare s-o plesnească dacă se simţea jignită. Oricum, nu era sigură că ar fi recunoscut. Visul Aviendhei fusese prea chinuitor ca să-l privească până la capăt. Goală-puşcă, numai cu brăţara aceea, care părea că trage de ea de parcă ar fi cântărit cincizeci de kilograme, Aviendha alerga cât putea de repede pe un teren de lut crăpat. Din spatele ei venea Rand, un uriaş de două ori cât un Ogier, pe un Jeade'en la fel de mare, ajungând-o încet, dar sigur din urmă.

Însă nu-i putea spune aşa, pur şi simplu, unei prietene că minte. Egwene se înroşi uşor la faţă. Mai ales că ar trebui să-i spună cum de ştia asta. „Sigur m-ar plesni. N-am să mai fac asta. Să cotrobăiesc prin visele oamenilor. Prin visele Aviendhei în nici un caz. “Nu era corect să iscodeşti visele unei prietene. Nu că ar fi fost vorba de asta, dar...

Mulţimea din jurul lui Rand începea să se risipească. Rand se săltă în şa, urmat îndeaproape de Natael. Una dintre neguţătorese, o femeie cu părul roşu şi faţa lată, care purta o mică avere - podoabe din aur, pietre preţioase şi fildeş —, rămase în urmă.

— *Car'a'carn,* vrei să părăseşti Ţinutul întreit pentru totdeauna? Ai vorbit de parcă nu te-ai mai întoarce niciodată.

La auzul cuvintelor ei, ceilalţi se opriră şi făcură cale întoarsă. Tăcerea luă locul valului de murmure iscat de întrebare.

Rand tăcu şi el, doar o clipă, privind la feţele întoarse spre el. În cele din urmă, spuse:

Sper să mă întorc, dar cine poate spune ce se va întâmpla? Roata ţese precum i-e voia.

Ezită, cu toţi ochii aţintiţi asupra lui.

— Dar am să vă las ceva care să vă amintească de mine, adăugă el, vârându-şi mâna în buzunar.

Imediat în apropierea Acoperişului Fecioarelor răsări o fântână, cu apa ţâşnind din gura delfinilor care stăteau, absurd, sprijiniţi în coadă. Dincolo de fântână, statuia unui tânăr cu un corn îndreptat spre cer începu să împrăştie apă în evantai, apoi, mai departe, din mâinile a două femei din piatră porniră alte

şuvoaie de apă. Înmărmuriţi şi fără grai, Aielii vedeau cum toate fântânile Rhuideanului se trezeau la viaţă.

— Ar fi trebuit să fac asta mai de mult, mormăi Rand ca pentru sine, dar în liniştea din jur Egwene îi acoperi toate cuvintele.

Nu se auzea decât zgomotul apei care ţâşnea din sute de fântâni. Natael ridică din umeri de parcă nu s-ar fi aşteptat la altceva.

Egwene însă privea spre Rand, nu spre fântâni. Un om care putea conduce Puterea. „Rand. E încă Rand, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. “Dar, de fiecare dată când îl vedea făcând acest lucru, era ca şi cum ar fi aflat că îl poate face din nou. Ea, una, fusese învăţată că numai Cel întunecat era mai de temut decât omul care poate conduce Puterea. „Poate că Aviendha este îndreptăţită să se teamă de el. “

Dar când privi în jos, spre Aviendha, pe faţa ei nu citi decât uimire; atâta apă o încânta pe femeie la fel cum ar fi încântat-o pe Ewgene cea mai frumoasă rochie de mătase sau o grădină plină de flori.

— Gata, plecăm, anunţă Rand, îndreptându-şi calul spre apus. Cei care nu sunt gata vor trebui să ne ajungă din urmă.

Natael îl urmă călare pe catâr. Oare de ce îngăduia Rand ca un asemenea lingău să stea în preajma lui?

Căpeteniile clanurilor începură imediat să dea ordine şi agitaţia crescu de zece ori. Fecioare şi Căutători-de-apă se repeziră în frunte, iar mai multe *Far Dareis Mai* îl înconjurară pe Rand, ca o gardă de onoare, cuprinzându-l în cercul lor, fără să vrea, şi pe Natael. Aviendha porni alături de Jeade’en, chiar lângă scara şeii lui Rand, ţinând uşor pasul cu armăsarul, în pofida fustei largi.

Trecând lângă Mat, în spatele lui Rand şi al escortei lui, Egwene se încruntă. Prietenei ei iar i se citea îndârjirea pe faţă, de parcă ar fi vârât mâna într-un cuib de vipere. „Trebuie să fac ceva ca s-o ajut. “Egwene nu se lăsa până nu rezolva orice problemă.

Urcând în şa, Moiraine bătu uşor gâtul arcuit al lui Aldieb cu mâna înmănuşată, dar nu-l urmă imediat pe Rand. Hadnan Kadere îşi pornise căruţele, el însuşi conducând-o pe prima. Ar fi trebuit să-l facă să-i care lucrurile şi în căruţa lui; omul se temea îndeajuns de ea, de Aes Sedai în general, ca să se supună.

Cadrul uşii ter'angreal era priponit bine în căruţa din spatele lui Kadere, acoperit de prelată ca să nu mai cadă cineva prin el. Un şir lung de Aieli *Seia Doon,* Ochi Negri păşeau de-o parte şi de alta a convoiului de căruţe.

Kadere se înclină spre ea, ridicându-şi pălăria, dar privirea ei trecu peste căruţe şi se opri în piaţa impunătoare care înconjura pădurea de coloane subţiri de sticlă, deja sclipitoare în lumina dimineţii. Dacă ar fi putut, ar fi luat tot ce era în piaţă, nu numai puţinul care încăpuse în căruţe. Unele obiecte erau prea voluminoase. Precum cele trei inele de metal cenuşiu, mat, fiecare cu un diametru mai mare de doi metri, care stăteau pe cant şi se îmbinau la mijloc. Fuseseră înconjurate cu o frânghie din piele împletită ca să-i oprească pe toţi cei care ar fi vrut să intre fără permisiunea înţeleptelor. Nu că ar fi îndrăznit prea mulţi să o facă. Numai căpeteniile clanurilor şi înţeleptele intrau în piaţa aceea fără să-şi facă probleme; numai înţeleptele atingeau totul şi atunci cu oarecare reticenţă.

De ani de zile cea de-a doua încercare cu care se confrunta o femeie Aiel care voia să devină înţeleaptă era pătrunderea în spaţiul acelor coloane de sticlă strălucitoare, ca să vadă exact ce vedeau bărbaţii. Erau mai multe femeile care supravieţuiau decât bărbaţii fiindcă femeile erau mai dure, credea Bair, sau fiindcă cele prea slabe se autoeliminau înainte de a ajunge acolo, spunea Amys —, nu exista o explicaţie certă. Cele care supravieţuiau nu erau însemnate. Înţeleptele susţineau că numai bărbaţii aveau nevoie de semne vizibile; pentru o femeie era suficient să rămână în viaţă.

Prima încercare, prima triere, înainte chiar de pregătirea propriu-zisă, consta în păşirea printr-unul din cele trei inele. Nu conta care dintre ele sau poate că alegerea ţinea de destin. Acel pas părea că poartă femeia prin viaţă iar şi iar, arătându-i viitorul, toate variantele posibile în funcţie de fiecare hotărâre pe care o putea lua pentru tot restul vieţii. Şi moartea apărea acolo; unele femei nu puteau privi viitorul, aşa cum altele nu puteau privi trecutul. Toate variantele viitorului erau, desigur, mult prea mult pentru mintea omenească. De cele mai multe ori, se învălmăşeau şi se estompau, femeia înţelegea oarecum ce avea să i se întâmple în viaţă, ce trebuia să i se întâmple, ce putea să i se întâmple. De obicei, până şi acest lucru rămânea ascuns până în clipa în care i se întâmpla. Dar nu întotdeauna.

Moiraine trecuse prin inelele acelea. „O lingură de speranţă şi o ulcică de disperare “, gândi ea.

Nu-mi place să te văd aşa, zise Lan.

De pe Mandarb şi de la înălţimea lui, Lan privi în jos spre ea, îngrijorarea încreţindu-şi colţurile ochilor. Pentru el asta echivala cu lacrimile de frustrare ale altui bărbat.

Aielii treceau de o parte şi de alta a cailor lor, iar printre ei gai'shaini mânau catârii plini de poveri. Căruţele cu apă ale lui Kadere trecuseră deja, observă Moiraine cu surprindere; de-abia acum îşi dădea seama cât de mult contemplase piaţa.

— Aşa cum? Întrebă ea, întorcându-i iapa ca să se alăture convoiului.

Rand şi escorta lui ieşiseră deja din oraş. Îngrijorată, zise el direct, fără nici o expresie pe chipul cioplit în piatră. Temătoare. Niciodată nu te-am văzut atât de temătoare, nici chiar atunci când au năvălit peste noi trolocii şi Myrdraalii, nici chiar atunci când ai aflat că Rătăciţii erau liberi, iar Sammael era aproape să ne copleşească. Se apropie sfârşitul?

Moiraine tresări, dar imediat regretă că o făcuse. Lan privea înainte, peste urechile armăsarului său, dar nu-i scăpa nimic, niciodată. Uneori, îţi venea să crezi că vedea până şi frunza care cădea în spatele lui.

Te referi la Tarmon Gai'don? O pasăre-cardinal din Seleisin ştie la fel de mult ca şi mine. Sper că nu, atâta timp cât peceţile rămân intacte.

Cele două pe care le avea ea erau într-una din căruţele lui Kadere, fiecare vârâtă cu propria ei mână într-un butoiaş căptuşit cu lână. Nu în căruţa cu tocul uşii din piatră roşie; acolo era prea riscant.

— La ce altceva mă puteam referi? Întrebă el rar, privind tot în faţă şi făcând-o să regrete că nu-şi muşcase limba. Prea ţi-ai pierdut răbdarea. Mi-aduc aminte de vremea în care aşteptai săptămâni întregi o cât de mică informaţie, un singur cuvânt, fără să ţi se mişte un muşchi de pe faţă, acum însă...

Lan îşi întoarse ochii albaştri spre ea, o privire care ar fi intimidat aproape orice femeie. Şi aproape orice bărbat.

Jurământul pe care l-ai făcut în faţa băiatului, Moiraine. Ce naiba te-a apucat?

— Se îndepărta prea mult de mine, Lan, iar eu trebuie să-i fiu aproape. Are nevoie de cineva care să-l îndrume şi voi face

tot ce-mi stă în putinţă, mai puţin să împart patul cu el, ca să aibă parte de aşa ceva.

Inelele îi spuseseră că va fi un dezastru. Nu că s-ar fi gândit prea mult la asta - ideea în sine o tulbura prea mult! —, dar trebuia să ia în seamă ce văzuse în inele. Era, fără îndoială, o reflectare a propriei disperări din ce în ce mai pronunţate, inelele prevenind-o că se va alege praful de totul. Ar fi vrut să-şi aducă aminte acum - pe Rand al'Thor îl putea descifra prin tot ceea putea afla despre el şi totuşi în minte nu-i rămânea decât obsesia nenorocirii ce avea să se abată asupra lor.

Pentru ca umilinţa să-ţi fie completă, n-ar strica să-ţi spună să-i aduci papucii şi să-i aprinzi pipa.

Moiraine îl pironi cu privirea. Era o glumă? Dacă da, nu era deloc amuzantă. Întotdeauna fusese de părere că umilinţa nu e de ajutor în nici o situaţie. După Siuan, faptul că îşi petrecuse copilăria şi adolescenţa în Palatul Soarelui din Cairhien o făcuse arogantă până în măduva oaselor, unde nici măcar nu o putea vedea - lucru pe care Moiraine îl nega cu vehemenţă. - Dar, cu toate că Siuan era fiica unui pescar din Tear, putea înfrunta orice regină, pentru ea aroganţă însemnând tot ce se opunea planurilor ei.

Dacă încerca să facă o glumă, oricât de proastă era ea, atunci Lan nu mai era cel de odinioară. O slujea de aproape douăzeci de ani, îi salvase viaţa de nu mai ştia câte ori, adesea primejduind-o pe-a lui. Niciodată nu pusese prea mare preţ pe viaţă, care conta numai atât cât îi era de folos lui Moiraine; unii spuneau că-i face curte morţii la fel cum mirele îi face curte miresei. Nu-i furase inima niciodată şi nu simţise nici o urmă de gelozie faţă de femeile care păreau că i se aruncă la picioare. Lan declarase demult că e lipsit de inimă. Dar găsise una în ultimul an, o găsise în momentul în care o femeie îi legase inima cu o sfoară şi şi-o prinsese în jurul gâtului.

Lan tăgăduia, desigur. Nu dragostea lui pentru Nynaeve al'Maera, cândva o Meşteреasă în Ţinutul celor Două Râuri şi acum o Aleasă a Turnului Alb, ci că o putea avea vreodată. Avea doar două lucruri, spunea Lan despre sine, o sabie care nu se putea rupe şi un război care nu se sfârşea niciodată; pe care nu le putea dărui unei mirese. Cel puţin de asta se îngrijise Moiraine, deşi Lan nu avea să afle decât la sfârşit. Dacă afla

dinainte, probabil că ar fi încercat să schimbe ceva, încăpăţânat cum îl ştia că este.

Pământul ăsta arid pare să-ţi fi veştejit propria umilinţă, al’Lan Mandragoran. Va trebui să găsesc nişte apă ca s-o fac să crească din nou.

Umilinţa mea e ascuţită ca briciul, replică el sec. Niciodată n-o laşi să se tocească.

Lan udă o batistă albă cu apa din burduful lui şi i-o dădu lui Moiraine. Femeia o legă în jurul tâmplelor fără să spună ceva. Soarele începea să urce deasupra munţilor din spatele lor, un glob de aur incandescent.

Coloana de oameni, animale şi căruţe urcă şerpuitor povârnişul golaş al Muntelui Chaendaer, cu coada încă în Rhuidean când atinse creasta, apoi coborî pe platoul presărat cu stânci ascuţite şi teşite, unele dungate cu roşu şi ocru peste nuanţele de gri şi cafeniu. Aerul era atât de limpede încât Moiraine vedea până hăt departe, chiar şi după ce coborâseră de pe Chaendaer. Ici şi colo se înălţau bolte naturale şi în toate direcţiile munţi zimţaţi păreau că vor să se agaţe de cer. Cursuri de apă secate şi gropi împânzeau un ţinut din care răsăreau, timid, câteva tufe cu ghimpi şi plante fără frunze, doar cu spini. Copacii, rari şi ei, plini de noduri şi piperniciţi, erau plini de ghimpi sau de spini. Arşiţa transforma totul într-un cuptor. Un ţinut aspru, cu un popor pe măsură. Dar nu numai Lan se schimba sau era schimbat. Moiraine îşi dorea să vadă ce va face Rand din Aieli în cele din urmă. Îi aştepta, pe toţi, o călătorie atât de lungă.

CAPITOLUL 8

Dincolo de hotar

Agăţându-se cu o mână de stinghia de la capătul căruţei care se zdruncina la fiecare bolovan sau gaură întâlnită în cale, Nynaeve îşi ţinea pălăria de paie cu cealaltă, privind în urmă la furtuna de praf. Borul larg îi apăra faţa de arşiţa dimineţii, dar vântul uşor, provocat de mişcarea dezordonată a căruţei, era îndeajuns ca să i-o smulgă de pe cap, chiar dacă era ţinută de o eşarfă de un roşu-închis, prinsă sub bărbie. Dealurile joase, acoperite de iarbă şi, din când în când, de câte un tufiş, rămâneau în urmă, iarba fiind uscată şi cu firul subţire în căldura sfârşitului de vară; din cauza prafului nu putea vedea totul şi, în plus, mai şi tuşea. Norii albi de pe cer erau mincinoşi. Nu mai plouase de când părăsiseră Tanchico, cu multe săptămâni în urmă, şi trecuse ceva vreme de când pe drumul lat nu se mai perindaseră alte căruţe.

Nimeni nu părea să se desprindă din acel zid cafeniu, solid în aparenţă, ceea ce îi convenea de minune. Nu se mai înfuria pe briganzii care încercau să le oprească, acum când erau atât de aproape să scape de nebunia din Tarabon, dar, dacă nu era furioasă, nu putea simţi Adevăratul Izvor şi, bineînţeles, nici să conducă Puterea. Chiar şi furioasă, era surprinsă că fusese în

stare să stârnească o asemenea furtună; odată pornită, plină de furia ei, furtuna căpăta propria ei viaţă. Şi Elayne fusese uimită de cât de năprasnică fusese, deşi, din fericire, nu-i spusese nici lui Thom, şi nici lui Juilin. Dar, chiar dacă forţa ei creştea - învăţătoarele ei din Turn îi spuseseră că aşa se va întâmpla şi, cu siguranţă, nici una dintre ele nu era îndeajuns de tare că să întreacă unul dintre Rătăciţi, aşa cum făcuse ea —, chiar şi aşa nu putea face absolut tot. Dacă ar fi apărut banditţii, Elayne ar fi fost nevoită să le facă faţă de una singură, un lucru pe care Nynaeve nu-l voia în ruptul capului. Furia îi trecuse, dar se pregătea pentru alta.

Căţărându-se cu stângăcie pe prelata care acoperea butoaiele, se întinse după unul cu apă legat de o parte şi de alta, împreună cu cuferele pline de lucruri şi alimente. Imediat vântul îi suflă pălăria, oprită să nu zboare de tot doar de eşarfă. Atinse cu vârful degetelor capacul butoiului - ca să-l ridice ar fi trebuit să lase frânghia de care se prinsese cu cealaltă mână. - Dar, după cum se clătina căruţa, asta ar fi însemnat să cadă în nas.

Juilin Sandar îşi apropie de căruţă armăsarul murg, costeliv Pândarul era numele total nepotrivit pe care i-l dăduse şi se întinse ca să-i dea unul din burdufurile cu apă care îi atârnau de şa. Nynaeve bău recunoscătoare, deşi nu cu graţie. Atârnând ca un ciorchine de struguri pe o viţă bătută de vânt, scăpă pe rochia ei gri tot atâta apă cât reuşi să bea.

Era o rochie care se potrivea cu statutul ei de neguţătoreasă, cu gulerul înalt, ţesută fin şi bine croită, dar mult prea simplă. Acul din piept, un mic cerc de granate incrustate cu aur, era poate prea mult pentru o neguţătoreasă, dar îl primise în dar de la panarhul Tarabonului, împreună cu alte giuvaiere, mult mai preţioase, ascunse sub capra căruţaşului. Îl purta ca să-i aducă aminte că până şi femeile care şedeau pe tron trebuiau luate de guler şi scuturate din când în când. Acum că rezolvase problema cu Amathera, parcă avea mai multă înţelegere faţă de felul în care Turnul îi manipula pe regi şi pe regine.

Bănuia că Amathera îi dăduse toate acele daruri ca să le facă să plece din Tanchico. Femeia intenţionase să cumpere chiar şi o corabie numai ca ele să nu întârzie mai mult decât era necesar, dar nimeni nu dorise să vândă aşa ceva. Cele câteva

corăbii care rămăseseră în portul Tanchico şi care puteau naviga şi în largul coastei erau ticsite de refugiaţi. În plus, o corabie prea bătea la ochi, era cel mai rapid mijloc de transport şi era posibil ca Ajah Neagră să supravegheze portul, aşteptându-le acolo, după tot ce se întâmplase. Fuseseră trimise să vâneze Aes Sedai care erau Iscoade ale Celui întunecat, nu să fie prinse ca într-o capcană. De unde şi căruţa şi lunga călătorie printr-un ţinut răvăşit de război şi anarhie. Acum, regreta că insistase să evite corăbiile. Dar nu avea de gând să recunoască şi în faţa celorlalţi.

Când încercă să-i înapoieze burduful lui Juilin, acesta îi făcu semn să-l păstreze. Un ins dur, parcă cioplit din lemn întunecat, nu se simţea în largul lui călare. Ei i se părea că arată caraghios, nu fiindcă nu ştia să se ţină cum trebuie pe cal, ci din cauza acelei pălării taraboneze pe care o purta peste părul negru, drept, o pălărie fără boruri, conică, înaltă şi cu vârful turtit. Nu se potrivea deloc cu tunica lui neagră, tairenă, strâmtă în talie şi largă în rest. De fapt, nu se potrivea cu absolut nimic. După părerea ei, Juilin arăta de parcă ar fi avut o plăcintă pe cap.

Îi veni greu să-şi croiască drum până în faţă, cu burduful într-o mână şi cu pălăria care îi stătea să cadă, dar reuşi până la urmă mormăind tot felul de înjurături la adresa prinzaşului-de-furi din Tear - *halal prinzaş-de-furi!* — A lui Thom Merrilin *menestrel de doi bani!* A lui Elayne din Casa Trakand, Domniţa-Moştenitoare a Andorului, care ar fi trebuit şi ea luată de guler!

Voia să se strecoare pe capră, între Thom şi Elayne, dar tânăra cu părul auriu stătea lipită de Thom, cu pălăria de paie lăsată pe spate. Strângea braţul bătrânului neghiob, cu mustaţă albă, de parcă s-ar fi temut să nu cadă din căruţă. Cu buzele strânse, Nynaeve îşi dădu seama că n-avea încotro, trebuia să se aşeze lângă Elayne. Se bucura că Elayne îşi împletise părul din nou într-o coadă groasă cât încheietura mâinii şi atârnându-i până la brâu; aşa o putea trage de ea în loc s-o plesnească peste ureche. Până nu de mult fata părea a fi cu scaun la cap, ceva însă se întâmplase cu ea în Tanchico.

Nu ne mai urmăresc, anunţă Nynaeve, trăgându-şi pălăria pe cap. Poţi să încetineşti acum, Thom.

Ar fi putut spune asta din spatele căruţei, ca să nu mai fie nevoie să facă slalom printre butoaie, dar nu-i surâsese ideea s-

o vadă cei doi cum sare de colo-colo. Nu-i plăcea să se facă de râs, mai ales atunci când se afla într-o postură nefavorabilă.

Pune-ţi pălăria, îi spuse ea lui Elayne. Pielea ta albă n-o să reziste prea mult în soarele ăsta.

După cum aproape că se aştepta, tânăra nu-i băgă în seamă sfatul prietenesc.

Eşti un vizitiu nemaipomenit, exclamă Elayne când Thom trase de hăţuri, făcându-i pe cei patru cai să treacă la pas. Nu i-ai scăpat nici o clipă din mână.

Bărbatul înalt, vânos îi aruncă o privire, înălţându-şi sprâncenele albe, stufoase, dar nu spuse decât:

Vin alţii din faţă, copilă.

Mda, poate nu era chiar atât de neghiob.

Nynaeve văzu coloana de călăreţi în mantii albe care cobora spre ei de pe dealul din faţă, înjur de o sută de bărbaţi în zale şi coifuri conice strălucitoare, care însoţeau tot atâtea căruţe supraîncărcate. Copiii Luminii. Îşi aduse brusc aminte de cureluşa de piele de la gât, sub rochie, şi de cele două inele care i se legănau între sâni. Inelul de aur masiv, cu sigiliu, al lui Lan, inelul regilor Malkieri pierduţi nu le-ar fi spus nimic Mantiilor Albe, dar dacă vedeau inelul Marelui Şarpe...

„Proasto! N-au cum să-l vadă, doar dacă te dezbraci în faţa lor! “

Le aruncă o privire tovarăşilor de drum. Elayne nu avea cum să se facă mai urâtă, iar acum că-i dăduse drumul la braţ lui Thom şi îşi lega din nou eşarfa verde care îi ţinea pălăria pe cap, atitudinea ei se potrivea mai degrabă cu o sală a tronului decât cu căruţa unui neguţător, dar, în afară de faptul că era albastră, rochia ei nu se deosebea de a lui Nynaeve. Nu purta nici un fel de bijuterii; darurile Amatherei i se păruseră „prea ţipătoare “. Avea toate şansele să scape; o făcuse de cincizeci de ori de când părăsiseră Tanchico. Cu multe emoţii. Numai că aceasta era prima lor întâlnire cu Mantiile Albe. Thom, în haina lui de lână groasă, putea trece drept unul dintre miile de căruţaşi bătrâni, albiţi de vreme. Iar Juilin era Juilin, ştia cum să se poarte, deşi părea că ar fi vrut să fie pe picioarele lui, pe pământ, cu toiagul în mână sau cu pumnalul zimţuit de la cingătoare, decât pe cal.

Thom opri căruţa pe marginea drumului în timp ce mai multe Mantii Albe se desprinseră din fruntea coloanei. Nynaeve

îşi dădu silinţa să-i întâmpine cu un zâmbet, sperând că cei din faţă nu se hotărâseră să mai adauge o căruţă la şirul şi aşa lung.

Lumina fie cu tine, căpitane! I se adresă ea bărbatului cu faţa îngustă, evident conducătorul lor, singurul care nu purta o lance cu vârf de oţel.

Habar nu avea ce rang însemnau cele două noduri de aur de pe mantia lui, chiar sub cercul de diamante strălucitoare pe care-l purtau toţi, dar ştia din experienţă că bărbaţii erau sensibili la orice compliment.

Ne bucurăm atât de mult să vă vedem. Cu câteva mile în urma noastră bandiţii au încercat să ne jefuiască, dar am scăpat datorită unei furtuni de praf care s-a iscat ca din senin. Am scăpat ca prin...

Eşti neguţătoreasă? Puţini neguţători au venit dinspre Tarabon în ultima vreme.

Vocea bărbatului era la fel de aspră ca şi faţa lui, care arăta de parcă ar fi fost stoarsă de bucurie înainte ca posesorul ei să-şi părăsească leagănul. Suspiciunea îi umplea ochii negri, înfundaţi în orbite; Nynaeve nu se îndoia că stăteau acolo dintotdeauna.

— Încotro te îndrepţi şi cu ce marfă?

Vopseluri, căpitane.

Nynaeve se strădui să-şi păstreze zâmbetul sub privirea aceea dură, neclintită; răsuflă uşurată când, preţ de o clipă, bărbatul se uită la ceilalţi. Thom reuşea să pară plictisit, doar un căruţaş care era plătit în orice condiţii, iar dacă Juilin nu-şi scosese pălăria aia caraghioasă, cum făcea mereu, cel puţin dădea impresia că nu-l prea interesează ce se întâmplă, un angajat cu simbrie, care nu avea nimic de ascuns. Când privirea Mantiei Albe se opri asupra lui Elayne, Nynaeve o simţi cum se încordează şi adăugă repede:

Vopseluri taraboneze. Cele mai bune din lume. Pot lua un preţ bun pe ele în Andor.

La un semnal al căpitanului sau ce era el, unul dintre ceilalţi bărbaţi dădu pinteni calului şi se apropie de partea din spate a căruţei. Tăind una din frânghii cu pumnalul, ridică prelata îndeajuns ca să vadă trei-patru butoaie.

Scrie „Tanchico “pe ele, domnule locotenent. Pe ăsta e trecut „stacojiu “. Vreţi să sparg câteva?

Nynaeve speră ca ofiţerul să-i vadă imediat îngrijorarea de pe faţă. Chiar şi fără s-o privească, simţea că Elayne voia să-l pună la punct pe oştean, dar orice neguţător adevărat ar fi fost îngrijorat dacă vopselurile lui ar fi luat contact cu aerul de-afară.

— Căpitane, dacă mi le arăţi pe cele pe care vrei să le vezi, le deschid eu, fără nici o supărare.

Ofiţerul nu reacţionă nici la compliment, nici la oferta ei de cooperare.

— Butoaiele au fost închise şi ceruite pentru ca vopselurile să fie ferite de praf şi de apă. Dacă sunt sparte, nu mai pot să le ceruiesc.

Restul coloanei ajunse în dreptul lor, stârnind un nor de praf; căruţaşii arătau toţi la fel, în haine ponosite, oştenii însă stăteau drepţi în şa, cu lăncile lungi aplecate în acelaşi unghi, în ciuda feţelor acoperite de sudoare şi de praf, tot arătau ca nişte oameni cu care nu trebuie să te pui. Numai căruţaşii priviră spre Nynaeve şi spre ceilalţi.

Locotenentul îşi şterse praful de pe faţă cu mâna înmănuşată, apoi îi făcu semn oşteanului să se îndepărteze de căruţă, ochii rămânându-i aţintiţi asupra lui Nynaeve.

— Vii din Tanchico?

Nynaeve încuviinţă din cap, imaginea perfectă a cooperării şi sincerităţii.

Întocmai, căpitane. Din Tanchico.

— Ce poţi să-mi spui despre oraş? Umblă tot felul de zvonuri.

— Zvonuri, căpitane? Când am plecat noi, domnea haosul. Oraşul era plin de refugiaţi, iar zona din jurul lui de rebeli şi bandiţi. Negoţ aproape că nici nu mai există.

Ceea ce era adevărul gol-goluţ.

De asta am să fac bani buni cu vopselurile mele. Nu cred că se vor mai găsi prea curând vopseluri taraboneze.

Nu mă interesează refugiaţii, negoţul sau vopselurile, zise ofiţerul sacadat. Andric tot pe tron este?

— Da, căpitane.

Potrivit zvonurilor, cineva cucerise Tanchico şi luase locul regelui, lucru care putea fi adevărat. Dar cine anume - unul dintre seniorii rebeli care se luptau între ei cu aceeaşi înverşunare cu care luptau împotriva lui Andric sau Cei-Juruiţi-Dragonului, care îi juraseră credinţă Dragonului Renăscut fără ca măcar să-l vadă vreodată?

Andric încă mai era rege, iar Amathera încă mai era panarh când am plecat noi.

Ochii lui îi arătară că nu credea în spusele ei.

Se vorbeşte că sunt implicate şi vrăjitoarele din Tar Valon. Ai văzut vreo Aes Sedai sau ai auzit că ar fi acolo?

Nu, căpitane, răspunse ea repede.

Inelul Marelui Şarpe îi frigea pielea. Cincizeci de Mantii Albe, la mâna ei. De data aceasta, o furtună de praf n-ar fi de ajutor şi, oricum, chiar dacă nu voia să recunoască, o încerca mai mult teama decât furia.

— Neguţătorii de rând nu sunt de nasul lor, adăugă ea.

Ofiţerul înclină din cap, şi Nynaeve riscă o întrebare.

Orice, numai să schimbe subiectul.

Dacă nu ţi-e cu supărare, căpitane, am intrat în Amadicia?

Hotarul e la cinci mile spre răsărit. Pe moment. Primul sat în care veţi intra va fi Mardecin. Supuneţi-vă legilor şi vă va fi bine. E o garnizoană a Copiilor Luminii acolo.

Căpitanul vorbea de parcă garnizoana numai grija lor o avea, să se supună ei legilor.

— Ai venit ca să muţi hotarul? Întrebă Elayne pe neaşteptate, glacial.

Lui Nynaeve îi venea s-o strângă de gât.

Ochii bănuitori, înfundaţi în orbite, se opriră asupra lui Elayne, drept care Nynaeve spuse repede:

Iart-o, căpitane. E fata surorii mele mai mari. Crede c-ar fi trebuit să se nască într-o familie de nobili şi nici nu se poate ţine departe de băieţi. De asta mi-a trimis-o maică-sa.

Oftatul indignat al lui Elayne era perfect. Şi, probabil, foarte real. Nynaeve gândi că n-ar fi trebuit să adauge şi treaba cu băieţii, dar aşa i se păruse ei că e bine.

Mantia Albă le privi lung câteva clipe şi spuse: Căpitanul-Comandant trimite alimente în Tarabon. Altfel ne-ar invada toate scursurile taraboneze şi ar fura tot ce întâlnesc în cale. Lumina să vă călăuzească!

Ofiţerul porni în galop spre capătul coloanei. Ultimele lui cuvinte nu erau nici sugestie, nici binecuvântare.

Thom puse căruţa în mişcare de îndată ce ofiţerul se îndepărtă, dar toţi rămaseră tăcuţi, tuşind doar, până când trecură de ultimul oştean şi scăpară de praful celorlalte căruţe.

Înghiţind puţină apă ca să-şi ude gâtlejul, Nynaeve îi întinse burduful lui Elayne.

Ce-ai vrut să spui acolo? Întrebă ea. Nu suntem în sala tronului mamei tale, iar mama ta n-ar îngădui aşa ceva!

Elayne goli plosca înainte de a o învrednici cu un răspuns.

— Te umileai, Nynaeve, zise ea şi îşi subţie vocea, mimând slugărnicia. Sunt foarte ascultătoare şi supusă, căpitane. Pot să-ţi pup cizmele, căpitane?

— Acum suntem neguţătorese, nu regine travestite! Neguţătoresele nu trebuie să fie şi nişte linguşitoare ordinare! Ai noroc că nu s-a gândit că încercăm să ascundem ceva, cu servilismul tău exagerat!

Nimeni nu-şi permite să ia de sus cincizeci de Mantii Albe înarmate până în dinţi! Sau chiar credeai că, la nevoie, îi puteam învinge pe toţi cu Puterea?

— De ce i-ai spus că nu mă pot ţine departe de băieţi? Nu era nevoie de aşa ceva, Nynaeve!

— Eram în stare să-i spun orice, numai să plece şi să ne lase în pace! Iar tu...!

— Ia mai tăceţi din gură, înainte ca ăia să se întoarcă şi să vadă cum vă păruiţi! Strigă Thom pe neaşteptate.

Nynaeve chiar se întoarse pe capra de lemn ca să se uite în urmă, dar îşi dădu seama că Mantiile Albe erau prea departe ca să le audă, chiar dacă strigau una la alta. Şi ce dacă au strigat? Faptul că Elayne îi întorsese vorba nu-i fu de ajutor.

Nynaeve o înşfăcă de păr şi se uită încruntată la Thom, dar Elayne se lipi de braţul lui şi îi gânguri:

Ai dreptate, Thom. Îmi cer scuze că am ridicat vocea.

Juilin îi privea cu coada ochiului, îndeajuns de înţelept ca să nu se apropie prea mult şi să intre şi el în gura lor.

Dând drumul la părul lui Elayne, înainte de a rămâne cu el în mână, Nynaeve îşi aranjă pălăria şi privi drept înainte, pe deasupra cailor. Nu ştia ce-o apucase pe fata aia, dar era momentul s-o înveţe minte o dată pentru totdeauna.

Doar câte un stâlp de piatră, înalt, de o parte şi de alta a drumului, marca hotarul dintre Tarabon şi Amadicia. Dincolo de hotar nu se vedea ţipenie de om. Dealurile deveneau treptat din ce în ce mai înalte, altfel peisajul rămânea aproape la fel: iarbă şi tufişuri maronii, cu câteva frunze verzi pe crengile pinilor sau pe alte plante veşnic verzi. Câmpuri cu garduri de piatră şi case

de piatră cu acoperişul de stuf împestriţau coastele şi văile, dar păreau părăsite. Din coşuri nu se înălţa nici un fir de fum, pe câmp nu muncea nimeni, nici urmă de oi sau de vite. Ici şi colo câteva găini scormoneau prin curţile apropiate de drum, însă fugeau speriate la apropierea căruţei. Cu sau fără garnizoana Mantiilor Albe, nimeni nu risca să stea în drumul briganzilor atât de aproape de hotar.

Când apăru Mardecin, pe vârful unui deal, soarele încă mai avea de urcat până la zenit. Aşezarea din faţa lor părea prea mare pentru a fi considerată sat, era lungă de aproape o milă, urca până pe dealul următor şi era traversată de un pârâu; avea tot atâtea case cu acoperişul de ardezie, cât şi din cele cu acoperişul de stuf, iar străzile largi forfoteau de oameni.

— Trebuie să cumpărăm provizii, cu cea mai mare iuţeală, spuse Nynaeve. Până la căderea nopţii putem ajunge departe.

Suntem obosiţi, Nynaeve, replică Thom. Călătorim din zori şi până-n noapte de aproape o lună. Nu ne-ar strica o zi de odihnă, de ajuns tot ajungem la Tar Valon.

După voce, Thom nu părea obosit. Mai degrabă aştepta cu nerăbdare să cânte la harpă sau la fluier într-una din taverne, iar clienţii să-i dea câte o cană cu vin.

Juilin se apropie, în sfârşit, de căruţă şi spuse:

Nu mi-ar strica o zi în care să stau pe picioarele mele. Nu ştiu care-i mai rea, şaua asta sau capra căruţei.

Cred c-ar trebui să găsim un han, zise Elayne, ridicând ochii spre Thom. Am dormit destul sub căruţa asta şi-aş vrea să te ascult cum spui poveşti în sala mare a unui han.

— Neguţătorii cu o singură căruţă nu sunt mai breji decât cei ambulanţi, replică răstit Nynaeve. Nu-şi pot permite să stea la hanuri într-un oraş ca ăsta.

Nu ştia dacă aşa ceva era adevărat sau nu, dar, cu toate că şi ea ar fi vrut să facă o baie şi să doarmă în aşternuturi curate, nu voia s-o lase pe fată să-l convingă pe Thom. De-abia după ce vorbi îşi dădu seama că cedase în faţa lui Thom şi a lui Juilin. „O zi n-are cum să strice. Mai avem drum lung până la Tar Valon. “

Nynaeve regretă că nu insistase să ia o corabie. Cu o corabie rapidă, un brăzdar-de-ape de la Oamenii Mării, puteau ajunge în Tear într-o treime din cât le luase ca să traverseze Tarabonul, dacă aveau vânt din pupa şi mai ales cu Călăuza Vânturilor Atha’an Miere potrivită; ea sau Elayne ar fi găsit

corabia fără nici o problemă. Tairenii ştiau că ea şi Elayne erau prietenele lui Rand; sigur îi treceau şi acum toate sudorile numai la gândul că l-ar putea ofensa pe Dragonul Renăscut; le-ar fi pus la dispoziţie o trăsură şi o escortă pentru călătoria până la Tar Valon.

Găsiţi un loc în care să ridicăm tabăra, spuse ea fără tragere de inimă.

Ar fi trebuit să ia o corabie. Acum ar fi fost din nou în Turn.

CAPITOLUL 9

Un semnal

Nynaeve recunoscu în sinea ei că Thom şi Julin aleseseră un loc foarte bun, într-o pădurice de pe povârnişul dinspre răsărit, unde pământul era acoperit de frunze moarte, la nici o milă de Mardecin. Mai mulţi copaci înalţi şi un fel de salcie mică cu crengile lăsate, ascundeau căruţa dinspre drum şi oraş, iar un pârâiaş lat de jumătate de metru ţâşnea de sub o stâncă aproape de vârful dealului, curgând la vale, pe o albie de pământ tare, de două ori mai lată. Apă suficientă pentru trebuinţele lor. La umbra copacilor era chiar răcoare, graţie unei boare de vânt.

După ce adăpară caii şi îi priponiră într-un loc în care puteau paşte, pe povârnişul cu petice de iarbă, cei doi bărbaţi dădură cu banul care dintre ei să ia calul costeliv şi să plece în Mardecin după provizii. Acesta era ritualul lor. Thom, ale cărui degete dibace te furau din ochi, nu pierdea niciodată când dădea el cu banul, drept care Juilin se învăţase minte şi acum încerca numai el.

Thom câştigă şi de data aceasta şi, în timp ce lua şaua de pe Pândar, Nynaeve vârî capul sub capra căruţei şi ridică o scândură cu cuţitul de la cingătoare. În afară de două cutii cu

bijuteriile primite de la Amathera, în ascunzătoare mai erau câteva pungi de piele pline cu monede. Panarhul fusese mai mult decât generos în dorinţa sa de a le vedea plecate. Prin comparaţie, celelalte lucruri păreau nişte fleacuri; o cutiuţă din lemn negru, lucioasă, dar fară nici un fel de ornamentaţii şi o pungă din piele de căprioară care părea să conţină un disc. În cutiuţă erau cele două ter’angreale pe care le recuperaseră de la Ajah Neagră, amândouă legate de vise, iar punga... Era trofeul lor din Tanchico. Una dintre pecetele de pe temniţa Celui întunecat.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să ştie unde mai voia Siuan Sanche să le trimită după Ajah Neagră, pecetea era motivul grabei ei de a ajunge în Tar Valon. Scoase mai multe monede din pungile umflate, evitând să o atingă pe cea plată; cu cât mai mult rămânea în posesia ei, cu atât mai mult voia să i-o dea Supremei Înscăunate şi să termine cu treaba asta. Uneori, când se apropia de pungă, avea impresia că simte cum Cel întunecat încearcă să scape.

Îi dădu lui Thom un buzunar plin de monede de argint spunându-i să caute fructe şi legume verzi; lăsaţi de capul lor, cei doi bărbaţi erau mereu înclinaţi să cumpere doar carne şi fasole. Mersul şchiopătat al lui Thom, în timp ce-şi scotea calul la drum, o făcu să se încrunte; o rană veche, de care nu se putea ocupa acum, aşa spusese Moiraine. Ceea ce era la fel de îngrijorător ca şi şchiopătatul în sine. Nu era nimic de făcut.

Părăsise Ţinutul celor Două Râuri ca să-i protejeze pe tinerii din satul ei, răpiţi în miez de noapte de o Aes Sedai. Se dusese la Turn în speranţa că-i va putea adăposti cumva şi cu ambiţia de a-i cere socoteală lui Moiraine pentru ce făcuse. De atunci lumea se mai schimbase. Sau poate că o vedea ea cu alţi ochi. „Nu, nu eu m-am schimbat. Sunt aceeaşi; toate celelalte sunt altfel. “

Acum nu mai putea decât să se protejeze pe sine. Rand era ce era, greu să-l desprinzi de ale lui, iar Egwene mergea pe drumul ei, nelăsând pe nimeni şi nimic să-i stea în cale, chiar dacă drumul ei ducea într-o prăpastie; cât despre Mat, acesta nu se gândea decât la femei, la chefuri şi jocuri de noroc. Spre dezgustul ei, uneori se trezea că o înţelege pe Moiraine. Cel puţin Perrin se întorsese acasă, aşa-i spusese Egwene, care probabil ştia de la Rand; poate că Perrin era în siguranţă acum.

Faptul că femeile din Ajah Neagră erau vânate era un lucru bun, drept, care-i producea satisfacţie, dar şi înspăimântător, deşi încerca să ascundă partea asta; era o femeie în toată firea, nu o fetişcană care să se ascundă după maică-sa şi totuşi nu acela era principalul motiv pentru care îi venea să se dea cu capul de pereţi, să încerce să folosească Puterea când, de cele mai multe ori, nu reuşea să o facă mai mult decât Thom. Motivul era înzestrarea numită Tămăduire. Ca Meştereasă în Edmond's Field simţise o mare satisfacţie să convingă Soborul Femeilor să gândească la fel ca ea - mai ales că majoritatea erau destul de în vârstă ca să-i fie mame; nu cu mult mai mare decât Elayne, fusese cea mai tânără Meştereasă din Ţinutul celor Două Râuri - şi, în plus, să vadă că Sfatul Satului făcea ce trebuia să facă, oricât de încăpăţânaţi erau bărbaţii care îl alcătuiau. Dar cea mai mare satisfacţie o simţea atunci când găsea amestecul potrivit de ierburi menit să vindece o boală. Să Tămăduiască, ajutată de Puterea Supremă… Reuşise, pe bâjbâite, lecuind ceea ce nu reuşea cu celelalte aptitudini ale ei. Bucuria era atât de mare încât îi venea să plângă. Odată şi-odată tot îl va Tămădui pe Thom şi-l va face să danseze. Odată şi-odată va Tămădui până şi rana de la şoldul lui Rand. Cu siguranţă, nu exista ceva care să nu poată fi Tămăduit, dacă femeia care mânuia Puterea era îndeajuns de hotărâtă.

Când îşi întoarse privirea de la Thom, văzu că Elayne umpluse găleata care de obicei atârna sub căruţă şi acum se lăsa pe genunchi ca să se spele pe faţă şi pe mâini, cu un prosop pe umeri ca să nu-şi ude rochia. Era unul dintre lucrurile pe care ţinea să le facă ea însăşi. Pe o asemenea căldură era plăcut uneori să te speli în apa rece a unui pârâu. De multe ori, se mulţumeau cu apa din butoaiele din căruţă, care era păstrată pentru băut şi gătit, mai puţin pentru spălat.

Juilin şedea sprijinit de una dintre roţi, cu toiagul gros de un deget, din lemn striat, lângă el. Cu capul plecat şi cu pălăria aceea caraghioasă trasă pe ochi, dar Nynaeve n-ar fi pariat că până şi un bărbat ar putea putea dormi la o oră atât de matinală. Erau unele lucruri pe care nici el, şi nici Thom nu le ştiau, lucruri pe care era mai bine să nu le ştie.

Covorul gros de frunze moarte trosni când Nynaeve se aşeză aproape de Elayne.

— Crezi că Tanchico chiar a căzut?

Trecându-şi o bucată de pânză săpunită pe faţă, cealaltă femeie nu răspunse. Nynaeve încercă din nou.

— Cred că „Aes Sedai “la care se referea Mantia Albă eram noi.

— Poate.

Vocea lui Elayne era rece, vocea tronului. Ochii ei albaştri arătau ca două sloiuri de gheaţă. Nu se uită la Nynaeve.

— Şi poate că vestea despre ce-am făcut noi s-a amestecat cu alte zvonuri. Tarabon ar putea avea un alt rege şi un alt panarh, foarte uşor.

Nynaeve îşi ţinu cumpătul şi mâinile departe de părul ei. În schimb, îşi trase genunchii la piept. „încerci s-o faci să se simtă în largul ei. Ai grijă ce vorbeşti. “

Amathera ne-a făcut zile fripte, dar să ştii că nu-i doresc răul. Tu? Zise ea.

O femeie drăguţă, mai ales în rochia aia de servitoare taraboneză, şi cu un zâmbet drăguţ, remarcă Juilin. Credeam că e...

Juilin le văzu pe cele două femei uitându-se la el şi îşi trase repede pălăria la loc, prefăcându-se că doarme.

Nynaeve şi Elayne se priviră scurt, ghicindu-şi gândul. „Bărbaţii tot bărbaţi. “

Indiferent de ce i s-a întâmplat Amatherei, n-are rost să mai vorbim despre ea, spuse Elayne pe un ton mai firesc, ştergându-se în continuare pe faţă. Îi doresc numai bine, dar speranţa mea e ca Ajah Neagră să nu fie în spatele nostru. Adică să nu se fi luat după noi.

Juilin se foi neliniştit, fără să ridice capul; încă îl mai nemulţumea gândul că Aes Sedai Negre erau adevărate, şi nu doar o simplă legendă.

„Ar trebui să fie fericit că nu ştie tot ce ştim noi. “Nynaeve recunoştea că raţionamentul nu prea era logic, dar, dacă Juilin ar fi ştiut că Rătăciţii erau liberi, nici măcar porunca lui Rand de *a avea grijă* de ea şi de Elayne nu l-ar fi oprit să fugă unde vedea cu ochii. Juilin era totuşi util câteodată. Şi Thom, amândoi. Moiraine fusese cea care i-l dăduse, un om care ştia prea multe despre lume pentru un simplu menestrel.

— Dacă ne-ar fi urmărit, ne-ar fi prins până acum, spuse Nynaeve.

— Cu siguranţă, având în vedere viteza căruţei.

Poate că avem noroc şi află mai târziu cine suntem, adăugă ea.

Elayne încuviinţă din cap, încruntată, dar din nou stăpână pe ea, şi începu să se clătească pe faţă. Putea fi aproape la fel de îndârjită ca o femeie din Ţinutul celor Două Râuri.

Liandrin şi cele mai multe dintre amicele ei mai mult ca sigur au scăpat din Tanchico. Poate chiar toate. Iar noi încă nu ştim cine le comandă pe Ajah Neagră în Turn. Cum ar spune Rand, trebuie să aflăm, Nynaeve.

Nynaeve se înfioră fără să vrea. Adevărat, aveau o listă cu unsprezece nume, însă odată ajunse în Turn, aproape orice Aes Sedai cu care aveau să vorbească putea fi Ajah Neagră. Sau oricare Aes Sedai pe care o întâlneau pe drum. Dar, la fel de bine, oricine la ieşea în cale *putea* fi o Iscoadă, ceea ce nu era nici pe departe acelaşi lucru.

Mai mult decât de Ajah Neagră, îmi fac griji de Mo... continuă Elayne, dar Nynaeve îi atinse repede braţul arătând cu capul spre Juilin.

Elayne tuşi şi continuă de parcă s-ar fi oprit din cauza tusei.

— De mama. N-are nici un motiv să te placă, Nynaeve. Dimpotrivă.

E departe de-aici, răspunse Nynaeve, bucuroasă că vocea nu-i tremura.

Nu vorbeau despre mama lui Elayne, ci despre Rătăciţii pe care îi înfrânsese Nynaeve. O parte din ea spera ca Moghedien să fie departe de ele. Foarte departe.

— Dar dacă n-ar fi?

— Este, zise Nynaeve hotărât, deşi simţi cum îi tresar umerii.

O parte din ea îşi amintea umilinţele pe care i le pricinuise Moghedien şi nu-şi dorea decât să dea din nou ochii cu ea, s-o înfrângă din nou, de data aceasta pentru totdeauna. Dar dacă Moghedien o lua prin surprindere, dacă ajungea la ea când nu era îndeajuns de furioasă ca să poată conduce Puterea? Acelaşi lucru era valabil pentru oricare dintre Rătăciţi sau oricare dintre surorile Negre, dar, după fuga ei din Tanchico, Moghedien avea toate motivele s-o urască. Nu era deloc plăcut să te gândeşti că una dintre Rătăcite îţi ştie numele şi probabil îţi vrea capul. „Asta e laşitate crasă, îşi reproşă ea. Tu nu eşti laşă şi nu vei fi niciodată! “Asta nu-i oprea mâncărimea pe care o simţea între

umeri ori de câte ori se gândea la Moghedien, de parcă femeia şi-ar fi pironit ochii în spatele ei.

— Cred că, de când mă tot uit peste umăr de teama banditilor, am devenit cam irascibilă, spuse Elayne pe un ton firesc, masându-şi faţa cu prosopul. Chiar şi în somn, când visez, am senzaţia că cineva stă cu ochii pe mine.

Nynaeve tresări ca la ceea ce părea a fi un ecou al propriilor gânduri, dar în clipa următoare îşi dădu seama că Elayne întărise puţin cuvântul „visez “. Nu orice fel de vis, ci Tel'aran'rhiod. Alt lucru despre care bărbaţii nu aveau habar. Şi ea avusese aceeaşi senzaţie, dar în Lumea Viselor adesea simţeai nişte ochi nevăzuţi aţintiţi asupra ta. Era, într-adevăr, sâcâitor, dar mai discutaseră despre asta. Spuse cu blândeţe în glas:

— Mama ta nu apare în visele noastre, altfel poate că ne-ar trage de urechi pe amândouă.

Moghedien le-ar tortura până ar implora-o să le omoare. Sau le-ar pune în mijlocul a treisprezece surori Negre şi a treisprezece Myrdraali; aşa le-ar da Umbrei împotriva voinţei lor, le-ar lega de Cel întunecat. Poate că Moghedien era în stare să facă asta de una singură... „Nu fi caraghioasă, femeie! Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o. Doar ai înfrânt-o, nu? “

— Sper să n-o facă, răspunse calm cealaltă femeie.

— Ce zici, mă laşi şi pe mine să mă spăl? Întrebă Nynaeve iritată.

Era foarte bine că încercase s-o liniştească pe fată, dar se putea lipsi de toată discuţia asta despre Moghedien. Rătăcita era probabil foarte departe; nu le-ar fi lăsat să ajungă până aici, dacă ar fi ştiut unde sunt. „Să dea Lumina să am dreptate! “

Elayne goli şi umplu găleata la loc. De obicei, era foarte amabilă, când îşi amintea că nu se află în Palatul Regal din Caemlyn. Şi când nu călca în străchini. De asta avea să se îngrijească Nynaeve după întoarcerea lui Thom.

După ce-şi spălă faţa şi mâinile pe îndelete, Nynaeve se apucă să pregătească tabăra şi îl puse pe Juilin să culeagă vreascuri pentru foc. Când Thom reveni cu două coşuri de răchită atârnate de şaua calului, pătura ei şi a lui Elayne erau deja întinse sub căruţă, iar păturile celor doi bărbaţi sub crengile plecate ale uneia dintre sălciile înalte de aproape 20 de picioare, un morman de vreascuri aştepta cuminte lângă foc, ceainicul se

răcea lângă cenuşa focului aprins într-un loc din care frunzele fuseseră măturate, iar cănile groase, din lut, fuseseră spălate bine. Juilin mormăia ceva în barbă în timp ce umplea butoaiele cu apa din pârâul firav. Din frânturile pe care le prindea, Nynaeve se bucura că Juilin vorbea doar pentru sine. De pe oiştea căruţei unde îşi găsise loc, Elayne nu-şi ascundea încercarea de a înţelege ce bolborosea el. Ambele femei îşi puseseră rochii noi, în spatele căruţei, schimbând, din întâmplare, culorile între ele.

După ce îşi priponi calul, Thom desprinse coşurile grele, le aşeză pe pământ şi începu să le golească.

— Mardecin nu e chiar atât de prosper pe cât pare de la distanţă.

Puse jos o plasă cu mere mici şi o alta cu o legumă plină de frunze, închisă la culoare.

— De când neguţătorii nu mai intră în Tarabon, oraşul se ofileşte văzând cu ochii, continuă el.

Restul păreau a fi săculeţi cu fasole uscată şi napi, plus carne de vită piperată şi şuncă sărată. Şi o sticlă cenuşie, astupată cu ceară care, gândi Nynaeve, mai mult ca sigur era plină cu rachiu; ambii bărbaţi se plânseseră că nu beau nimic la o pipă seara, după cină.

— Aproape la fiecare pas dai de o Mantie Albă sau două. Garnizoana e alcătuită din vreo cincizeci de oameni, care stau într-o cazarmă peste deal de oraş, de partea cealaltă a podului. Era cu mult mai mare, dar se pare că Pedron Niall duce Mantii Albe în Andor de peste tot, adăugă Thom teşindu-şi mustaţa lungă şi privind gânditor. Nu ştiu ce vrea să facă.

Thom era un om care nu avea stare; de obicei, după câteva ore petrecute în acelaşi loc, începea să întrebe în stânga şi-n dreapta despre ce se mai întâmpla între Casele de nobili şi cele de neguţători, despre alianţele, conspiraţiile şi contraconspiraţiile care făceau deliciul aşa-numitului Joc al Caselor.

— Lumea vorbeşte că Niall încearcă să preîntâmpine un război între Illian şi Altara sau poate între Illian şi Murandy. Altfel nu văd de ce ar strânge atâţia oameni. Dar să vă spun ceva. Indiferent de ce-a spus locotenentul ăla, alimentele trimise în Tarabon sunt cumpărate cu birul impus de rege şi oamenii nu sunt deloc mulţumiţi. Ce rost are să-i hrăneşti pe tarabonezi?

Nu regele Ailron şi Căpitanul-Comandant ne interesează pe noi, spuse Nynaeve, uitându-se atent la ce adusese Thom.

Trei bucăţi de şuncă sărată!

Vom trece prin Amadicia cât putem de repede şi de discret. Poate că eu şi Elayne vom avea mai mult noroc decât tine să găsim nişte legume ca lumea. Vrei să facem câţiva paşi, Elayne?

Elayne se ridică imediat, netezindu-şi rochia cenuşie şi luându-şi pălăria.

Cu plăcere, după atâta stat pe capra căruţei. Aş fi mai mulţumită dacă Thom şi Juilin m-ar lăsa să-l călăresc mai des pe Pândar.

De data asta, fata nu-i aruncă o privire cochetă bătrânului menestrel, ceea ce era o schimbare.

Thom şi Juilin se uitară unul la altul şi prinzaşul-de-furi din Tear scoase o monedă din buzunarul hainei, dar Nynaeve nu-i dădu ocazia să o arunce în aer.

— Ne descurcăm şi singure. Cu atâtea Mantii Albe care menţin ordinea nu cred că avem de ce ne teme, zise Nynaeve, punându-şi pălăria pe cap, legându-şi eşarfa sub bărbie şi privindu-i hotărât. Pe lângă asta, toate lucrurile cumpărate de Thom trebuie puse undeva.

Ambii bărbaţi încuviinţară din cap; încet, fără tragere de inimă, dar o făcură. Uneori, îşi luau rolurile de protectori prea în serios.

Ajunseseră la drumul pustiu şi acum mergeau pe marginea lui, pe iarba subţire, ca să nu stârnească praful. Nynaeve tocmai se hotărâse cum să aducă vorba despre subiectul care o obseda când Elayne i-o luă înainte:

Văd că vrei să vorbim între patru ochi, Nynaeve. Cumva despre Moghedien?

Nynaeve clipi de câteva ori şi o privi pieziş. Era bine să ţină minte că Elayne nu era deloc proastă. Doar o făcea pe proasta. Se hotărî să-şi păstreze cumpătul, oricât de greu i-ar fi fost; ceea ce avea să-i spună putea oricând să provoace o ceartă.

— Nu chiar, Elayne.

Fata găsea de cuviinţă să o adauge şi pe Moghedien pe lista celor vânaţi de ele; se pare că nu-şi dădea seama de diferenţa dintre un Rătăcit şi, să spunem, Liandrin sau Chesmal.

Mă gândeam să discutăm purtarea ta faţă de Thom.

Nu înţeleg ce vrei să spui, replică Elayne privind drept în faţă, spre oraş, dar petele roşii de pe obraji o dădură de gol.

— Nu numai că e destul de bătrân ca să-ţi fie tată, dar...

Dar *nu* e tatăl meu! Răspunse Elayne răstit. Tatăl meu a fost Taringail Damodred, un prinţ al Cairhienului şi Cel Dintâi Prinţ Săbier al Andorului!

Îndreptându-şi, inutil, pălăria, continuă pe un ton mai ponderat, deşi nu cu mult.

Scuză-mă, Nynaeve. N-am vrut să strig la tine.

„Ţine-ţi cumpătul “, îşi aminti Nynaeve.

Credeam că eşti îndrăgostită de Rand, spuse ea, cu o voce care se voia blândă. Mesajele pe care mi le dai ca să i le trimit prin Egwene sunt mai mult decât grăitoare. Bănuiesc că-i spui şi ei acelaşi lucru.

Roşul de pe faţa celeilalte femei se aprinse şi mai mult.

Îl iubesc, dar... E prea departe, Nynaeve. În Pustiu, înconjurat de o mie de Fecioare ale Lăncii care îi fac toate hatârurile. Nu-l pot vedea, nu-i pot vorbi, nu-l pot atinge, zise Elayne, ultimele cuvinte în şoaptă.

Doar nu crezi că se va uita la o Fecioară, zise Nynaeve nevenindu-i să creadă aşa ceva. Ştiu că e bărbat, dar nu e chiar atât de nestatornic şi, în plus, orice Fecioară ar trece lancea prin el dacă l-ar prinde că se uită la ea mai urât, chiar dacă este Cel-Care-Vine etc. Oricum, Egwene spune că Aviendha stă tot timpul cu ochii pe el, pentru tine.

Ştiu, dar... Ar fi trebuit să mă *asigur* că ştie de dragostea mea pentru el, spuse Elayne cu o voce hotărâtă, dar şi îngrijorată. Ar fi trebuit să-i spun.

Înainte de Lan, Nynaeve nu se prea uitase la bărbaţi, cel puţin nu la modul serios, dar ca Meştereasă văzuse şi învăţase multe; din observaţiile ei, dacă voiai să dai papucii unui bărbat, cel mai uşor era să-l faci să creadă că altă soluţie nu era.

— Cred că Min a avut o viziune, continuă Elayne. Despre mine şi despre Rand. Mereu glumea că trebuie să-l împartă cu altcineva, dar eu, una, cred că vorbea serios şi că n-avea puterea să spună ce era la mijloc.

— Dar e absurd.

Cu siguranţă. Deşi pe când se afla în Tear, Aviendha îi povestise despre un obicei Aiel dezgustător... „îl împarţi pe Lan

cu Moiraine “, şopti o voce. „Dar nu-i deloc acelaşi lucru! “îi răspunse ea repede.

— Eşti sigură că Min iar a avut o viziune?

Da. La început n-am fost, dar, cu cât mă gândesc la asta, cu atât sunt mai sigură. A glumit despre ea de prea multe ori ca să nu fie aşa.

Mda, indiferent de ce-a văzut Min, Rand nu era Aiel. A, poate că avea sânge de Aiel, după cum pretindeau înţeleptele, dar crescuse în Ţinutul celor Două Râuri unde ea nici nu concepuse să-l lase să deprindă obiceiurile proaste ale Aielilor. Pe de altă parte, se îndoia că Elayne ar fi făcut aşa ceva.

De aia... Îi faci ochi dulci lui Thom? Întrebă Nynaeve, evitând să spună „te dai la Thom “.

Elayne îi aruncă o privire piezişă, roşeaţa revenindu-i în obraji.

— Sunt o mie de leghe între noi, Nynaeve. Crezi că Rand nu se uită la alte femei? „Bărbatul tot bărbat, şi pe tron, şi în cocină. “

Fata ştia o grămadă de zicale neaoşe de la doica ei, o femeie deşteptă pe nume Lini, pe care Nynaeve ar fi vrut să o întâlnească odată şi-odată.

Mda, dar tot nu înţeleg de ce trebuie să cochetezi cu altul doar fiindcă bănuieşti că şi Rand ar face la fel.

Nynaeve evită să pomenească iar de vârsta lui Thom. „Lan e destul de bătrân ca să fie şi tată “, şopti vocea. „Îl iubesc pe Lan. O, dacă aş găsi o cale ca să-l scot din ghearele lui Moiraine... Dar nu despre asta vreau să discut acum! “

— Thom are secretele lui, Elayne. Nu uita că Moiraine l-a pus să ne însoţească. Nu ştiu ce e, dar sigur nu e un simplu menestrel de la ţară.

— A fost un om de seamă, zise Elayne cu o voce moale. Ar fi putut fi şi mai însemnat, dacă n-ar fi fost dragostea la mijloc.

Aici lui Nynaeve îi sări ţandăra. Se răsuci pe călcâie spre cealaltă femeie şi o înşfăcă de umeri.

— Omul ăsta nu ştie dacă să-ţi dea câteva la fund sau... sau... să se urce într-un copac de hazul tău!

Ştiu, replică Elayne oftând cu mâhnire. Dar nu ştiu ce altceva să fac.

Nynaeve scrâşni din dinţi, silindu-se să n-o scuture până îi suna apa-n cap.

Dacă te-ar auzi maică-ta, ar trimite-o pe Lini să te încuie în camera copiilor!

Dar nu mai sunt copil, Nynaeve, spuse Elayne, încordată, roşeaţa din obraji nemaifiind provocată de jenă. Sunt la fel de femeie ca şi mama.

Nynaeve făcu mai mulţi paşi spre Mardecin, strângându-şi părul până simţi durere în degete. Elayne o ajunse din urmă şi o întrebă:

— Chiar mergem să cumpărăm legume?

Era din nou liniştită, iar vocea îi suna mai jucăuşă ca oricând.

Ai văzut ce-a adus Thom? Replică Nynaeve printre dinţi.

Elayne se cutremură teatral.

Trei bucăţi de şuncă. Şi carnea aia de vită, atât de piperată! Bărbaţii mai mănâncă şi altceva în afară de carne?

Nynaeve îşi reveni în timp ce mergeau şi discutau despre defectele sexului mai slab - bărbaţii, desigur - şi despre alte chestiuni la fel de serioase. Fără să sară calul, desigur. Îi plăcea de Elayne şi se simţea bine în compania ei; uneori, i se părea că fata chiar e sora lui Egwene, aşa cum îşi spuneau de obicei. Când Elayne n-o făcea pe femeia fatală. Thom putea pune piciorul în prag, dar se purta cu Elayne ca un tată care îşi adora fiica preferată, chiar şi atunci când nu ştia dacă să-i facă observaţie sau să treacă cu vederea. Oricum, Nynaeve trebuia să limpezească lucrurile. Nu de dragul lui Rand, ci fiindcă Elayne merita mai mult. Fata se purta de parcă ar fi dat o boală misterioasă peste ea. Iar Nynaeve era hotărâtă să o lecuiască.

Străzile din Mardecin erau pavate cu lespezi de granit, bătute de generaţii întregi de picioare şi roţi de căruţe, iar clădirile erau construite numai din cărămidă şi piatră. Mai multe erau pustii, atât prăvălii, cât şi case de locuit, uneori cu uşa de la intrare larg deschisă, lăsând să se vadă interiorul fără nimic în el. Văzu trei fierării, două abandonate, iar în a treia fierarul îşi freca absent cizmele cu ulei, iar forjele erau reci. Un han cu acoperişul de ardezie, câţiva muşterii posomorâţi, pe băncile din faţă, câteva geamuri sparte; grajdul altui han cu uşile aproape scoase din balamale şi cu o trăsură prăfuită în curte, pe capra căreia îşi făcuse cuib o găină stingheră. Cineva cânta din timpanon înăuntru, părea să fie *Zborul bâtlanului* dar cântecul

suna a jale. Uşa celui de-al treilea han era blocată de două scânduri crăpate, bătute în cuie.

Oamenii umpleau străzile, dar se mişcau letargic, copleşiţi de căldură; feţele lor deprimate spuneau clar că se mişcau fără o ţintă anume, doar în virtutea inerţiei. Multe femei, cu bonete mari care aproape le ascundeau chipul, purtau rochii cu tivul ros şi mai toţi bărbaţii aveau gulerul destrămat, ca şi manşetele, la hainele lungi până la genunchi.

Erau, într-adevăr, şi Mantii Albe împrăştiate pe străzi; chiar dacă nu atât de multe pe cât spusese Thom, dar destule. Lui Nynaeve îi stătea inima în loc ori de câte ori vedea cum un bărbat într-o mantie impecabilă şi o armură scânteietoare se uita la ea. Ştia că nu mânuise destul Puterea ca să capete atemporalitatea unei Aes Sedai, dar oamenii aceia o puteau oricând ucide - o vrăjitoare din Tar Valon, care nu avea voie să păşească în Amadicia —, la cea mai simplă bănuială că ar fi avut legături cu Turnul Alb. Mantiile Albe păşeau ţanţoş prin mulţime, parcă fără să-şi dea seama de sărăcia din jurul lor. Oamenii se fereau din calea lor cu respect, la care fi se răspundea, rareori, cu o înclinare a capului şi de cele mai multe ori cu un pios dar sever „Lumina să te călăuzească “.

Încercând pe cât îi stătea în putinţă să nu-i bage în seamă pe Copiii Luminii, porni în căutarea legumelor proaspete, dar, când soarele ajunse la apogeu, un glob de aur care-ţi lua ochii şi te ardea prin norii subţiri, ea şi Elayne colindaseră ambele laturi ale podului şi nu reuşiseră să cumpere decât un căuş de mazăre, nişte ridichi pipernicite, câteva pere tari şi un coş în care să le ducă. Se pare că Thom chiar căutase peste tot. La vremea asta, tărăboanţele şi tarabele ar fi trebuit să fie pline, dar ele nu văzuseră decât mormane de cartofi şi napi care cunoscuseră şi zile mai bune. Gândindu-se la toate fermele acelea pustii pe care le întâlniseră în drum spre oraş, Nynaeve se întrebă cum vor rezista oamenii aceştia toată iarna. Merse mai departe.

Lângă uşa unei croitorii cu acoperişul de stuf atârnau câteva fire de grozamă, cu nişte flori mici, galbene, ale căror tulpini erau înfăşurate într-o panglică albă, de care atârna o alta, galbenă. La prima vedere, era încercarea timidă a unei femei de a împodobi cât de cât casa în toiul unor vremuri grele. Nynaeve însă era sigură că nu aşa stăteau lucrurile.

Oprindu-se lângă o prăvălie pustie, cu un satâr înfipt în firma care încă mai atârna deasupra uşii, se aplecă, prefăcându-se că i-a intrat o pietricică în pantof, şi se uită pe furiş la croitoria de alături. Uşa era deschisă, prin geamurile mici se vedeau cupoane de stofa, colorată, dar nimeni nu intra sau ieşea.

— N-o găseşti, Nynaeve? Scoate-ţi pantoful.

Nynaeve tresări; aproape uitase că era cu Elayne. Nimeni nu se uita la ele, nimeni nu era îndeajuns de aproape ca să audă ce-şi spun. Cu toate acestea, răspunse în şoaptă:

Florile acelea de grozamă de lângă uşa atelierului. Este un semnal de la Ajah Galbene, un semnal de alarmă de la una dintre iscoadele lor.

Nu era nevoie să-i spună lui Elayne să nu privească într-acolo; ochii fetei rămaseră aproape neclintiţi.

Eşti sigură? Întrebă ea calm. De unde ştii?

Bineînţeles că sunt sigură. E semnalul clasic; până şi panglica galbenă e împărţită în trei.

Nynaeve se opri ca să tragă aer în piept. Dacă nu se înşela amarnic, acel mănunchi de grozamă de doi bani avea o semnificaţie înfricoşătoare. Dacă se înşela, atunci se făcea de râs, ceea ce-i displăcea total.

— Am petrecut multă vreme în compania Galbenelor din Turn.

Tămăduirea era ţelul principal al Galbenelor; nu puneau prea mare preţ pe ierburi, dar, când puteai Tămădui orice cu Puterea, ce rost mai aveau ierburile?

— Mi-a zis una dintre ele. Nu i s-a părut că face un păcat prea mare, fiind sigură că voi intra în Ajah Galbenă. În plus, nu mai fusese folosit de aproape trei sute de ani. Elayne, numai o mână de femei din fiecare Ajah ştiu cine sunt iscoadele Ajah. O măturice cu flori galbene, legată şi atârnată cum e aia de colo, îi spune oricărei surori Galbene că aici e una dintre ele, cu un mesaj atât de urgent încât riscă să se autodemaşte.

Şi cum aflăm despre ce e vorba?

Lui Nynaeve îi plăcu întrebarea. Nu „Ce facem? “Fata era hotărâtă.

Ia-te după mine, spuse ea, strângând mânerul coşului în mână şi îndreptându-se de spate.

Spera să-şi aducă aminte tot ce-i spusese Shemerin. Spera ca Shemerin să-i fi spus tot. Galbena dolofană era destul de superficială pentru o Aes Sedai.

Atelierul nu era spaţios, fiecare bucăţică de perete fiind acoperită de rafturi cu cupoane de mătase şi lână fin ţesută, mosoare, panglici şi dantele de toate lăţimile şi culorile. Manechine îmbrăcate complet sau doar pe jumătate, de la rochii potrivite dansului, din lână verde, cu broderii, până la rochii din mătase de un gri-sidefiu, care ar fi făcut cinste unei curţi regale. La prima vedere, atelierul părea prosper, extrem de solicitat, dar ochii ageri ai lui Nynaeve văzură imediat o urmă de praf pe un guler înalt, bogat, de dantelă Solinde, ca şi pe talia unei alte rochii din catifea neagră.

În atelier erau două femei cu părul negru. Una dintre ele, tânără, slabă, care încerca să-şi şteargă nasul pe furiş cu dosul mâinii, ţinea strâns la piept un cupon de mătase de un roşu-pal. Părul îi atârna în bucle lungi până la umeri, după moda amadiciană, dar părea încâlcit în comparaţie cu părul celeilalte femei. Aceasta, chipeşă, de vârstă mijlocie, era mai mult ca sigur croitoreasa, după perniţa plină cu ace prinsă de încheietura mâinii. Rochia ei era din lână verde, de calitate, bine croită şi cu flori albe în jurul gulerului îndeajuns de înalt ca să nu-şi eclipseze clientele.

La intrarea lui Nynaeve şi a lui Elayne, ambele femei rămaseră cu gura căscată de parcă nu le-ar mai fi trecut nimeni pragul de un an. Croitoreasa îşi reveni prima, privindu-le cu o demnitate studiată, în timp ce schiţa o plecăciune.

— Cu ce vă pot fi de folos? Sunt Ronde Macura. Atelierul meu vă stă la dispoziţie.

Aş dori o rochie brodată cu trandafiri galbeni pe pieptar, spuse Nynaeve. Dar fără spini, adăugă ea râzând. Nu mă vindec foarte repede.

Ce spusese nu conta, atâta timp cât indusese cuvintele „galben “şi „vindec “. Numai grozama aceea să nu fi fost pusă acolo din întâmplare. Dacă da, atunci trebuia să găsească un pretext ca să nu cumpere o rochie cu trandafiri. Şi o cale de a o face pe Elayne să nu le povestească lui Thom şi Juilin despre cum se făcuse ea de râs.

Jupâniţa Macura o privi lung cu ochii ei negri, apoi se întoarse spre fata slabă şi o împinse în spatele atelierului.

Du-te în bucătărie, Luci, şi pregăteşte un ceai pentru aceste doamne bine-venite. Din cutia albastră. Apa e fierbinte, slavă Luminii. Hai, du-te. Lasă ăla jos şi nu te mai holba. Fuga, fuga. Cutia albastră, nu uita. Cel mai bun ceai al meu, adăugă ea, întorcându-se spre Nynaeve în timp ce fata dispărea pe o uşă din spate. Eu locuiesc deasupra atelierului, iar bucătăria e în spate.

Femeia îşi netezea fusta nervos, degetul mare şi cel arătător de la mâna dreaptă alcătuind un cerc. Inelul Marelui Şarpe. Până la urmă, Nynaeve nu mai trebuia să găsească o scuză ca să refuze rochia.

Nynaeve repetă semnul şi, o clipă mai târziu, Elayne o imită.

— Eu sunt Nynaeve, iar ea e Elayne. Ţi-am văzut semnalul.

Femeia tresări de parcă ar fi vrut să-şi ia zborul.

— Semnalul? A, da. Desigur.

Ei? Făcu Nynaeve. Care-i mesajul?

Nu-i bine să vorbim aici… ăăă… jupâneasă Nynaeve. Oricând ar putea intra cineva.

Nu şi după părerea lui Nynaeve.

Am să vă spun la o ceaşcă de ceai. Cel mai bun ceai al meu, v-am zis, nu?

Nynaeve schimbă o privire cu Elayne. Dacă jupâneasa Macura se codea atât de mult să le spună despre ce era vorba, însemna că veştile sunt cu adevărat groaznice.

— Dacă mergem în spate, n-o să ne audă nimeni, propuse Elayne.

Tonul ei regal o făcu pe croitoreasă s-o privească lung. Preţ de o clipă, Nynaeve crezu că o va mai linişti, dar imediat femeia începu să turuie din nou.

Ceaiul va fi gata numaidecât. Apa e deja fierbinte, înainte foloseam ceai tarabonez. Cred că de asta şi sunt aici. Nu ceaiul, bineînţeles. Tot negoţul care exista cândva, toate veştile care circulau şi într-o parte şi într-alta, cu căruţele. Pe ei… pe voi vă interesează mai ales epidemiile sau o nouă formă de boală, ceea ce mă interesează şi pe mine. Mă ocup puţin şi cu…

Femeia tuşi şi continuă în acelaşi ritm; dacă îşi mai netezea mult rochia, sigur făcea o gaură în ea.

Câte ceva despre Copii, desigur, dar pe ei… pe voi… probabil că nu vă interesează prea mult.

În bucătărie, jupâneasă Macura, zise Nynaeve hotărât când cealaltă femeie se opri să-şi tragă sufletul.

Dacă veştile ei o înspăimântau atât de mult, Nynaeve nu mai avea răbdare să le afle.

Uşa din spate se deschise cât să lase să se vadă capul nerăbdător al lui Luci.

— E gata, doamnă, anunţă ea dintr-o suflare.

Poftiţi, jupâneasă Nynaeve, zise croitoreasa, trecându-şi, în continuare, mâinile peste rochie. Jupâneasă Elayne.

Un hol scurt trecea pe lângă o scară îngustă către o bucătărie largă, cu tavanul din bârne, cu o oală în vatră din care ieşeau aburi şi dulapuri înalte peste tot. Oale de aramă atârnau pe peretele dintre uşa din spate şi o fereastră care dădea spre o curte mică, înconjurată de un gard înalt, de lemn. Pe măsuţa din mijlocul bucătăriei era un ceainic galben, un borcan cu miere verde, trei ceşti desperecheate în tot atâtea culori şi o cutie din ceramică, albastră, cu capacul lângă ea. Jupâneasa Macura luă repede cutia, îi puse capacul şi o vâri într-un dulap alături de altele, în mai bine de două duzini de culori.

— Luaţi loc, vă rog, spuse ea, umplând ceştile. Vă rog!

Nynaeve se aşeză pe un scaun cu spătar lângă Elayne, iar croitoreasa le puse în faţă câte o ceaşcă, repezindu-se la unul dintre dulapuri după nişte linguriţe de cositor.

— Mesajul? Făcu Nynaeve când femeia în sfârşit se aşeză în faţa lor.

Jupâneasa Macura era prea agitată ca să se atingă de ceaşca ei, drept care Nynaeve turnă puţină miere într-a ei şi luă o înghiţitură; deşi era fierbinte, rămase cu un gust de mentă, răcoros, în gură. Ceaiul fierbinte poate o mai potolea pe femeie, dacă o putea convinge să-l bea.

— Ce gust plăcut, murmură Elayne peste buza ceştii. Ce fel de ceai e?

„Deşteaptă fată “, gândi Nynaeve.

Dar mâinile croitoresei nu făcură decât să fluture pe lângă ceaşcă.

Un ceai tarabonez. Dintr-un loc aproape de Coasta Umbrei.

Oftând, Nynaeve mai luă o înghiţitură ca să-şi liniştească stomacul.

— Mesajul, insistă ea. Doar n-ai pus grozama aia acolo ca să ne inviţi la ceai. Care-i vestea cea mare?

— A, da, zise jupâneasa Macura, îşi linse buzele, le privi cercetător, apoi spuse rar: A sosit cu aproape o lună în urmă, împreună cu ordinul ca toate surorile care trec pe aici să afle neapărat. Femeia îşi linse din nou buzele şi continuă: Toate surorile sunt chemate să revină la Turnul Alb. Turnul trebuie să fie din nou întreg şi puternic.

Nynaeve aşteptă restul, dar femeia tăcu. *Acesta* era mesajul atât de înfricoşător? Se uită la Elayne, însă căldura părea s-o ajungă pe fată; cu umerii lăsaţi, îşi privea fix mâinile aşezate pe masă.

Asta-i tot? Întrebă Nynaeve şi se surprinse căscând.

Probabil că o ajungea şi pe ea căldura. Croitoreasa nu făcu decât să o privească atent.

— Am întrebat, începu Nynaeve, dar brusc îşi simţi capul prea greu.

Văzu că Elayne se lăsase moale pe masă, cu ochii închişi şi cu braţele atârnând pe lângă ea, fără vlagă. Privi îngrozită ceaşca din mâinile ei.

— Ce ne-ai dat? Întrebă ea cu limba împleticită.

Acelaşi gust de mentă, dar îşi simţea limba umflată.

Spune-mi!

Lăsând să-i cadă ceaşca, se propti cu braţele de masă, simţind cum o lasă genunchii.

Arză-te-ar Lumina să te ardă, ce ne-ai dat?

Jupâneasa Macura îşi împinse scaunul în spate şi se îndepărtă de masă, agitaţia de mai devreme făcând loc unei satisfacţii profunde. Nynaeve se simţi copleşită de întuneric; nu mai auzi decât vocea croitoresei:

— Prinde-o, Luci!

CAPITOLUL 10

Smochine şi şoareci

Elayne îşi dădu seama că cineva o cară de umeri şi glezne la etaj. Vedea ce se întâmplă, dar avea senzaţia că, în afară de ochi, restul corpului aparţinea altcuiva. Până şi să clipească îi venea greu. Parcă avea numai pene în creier.

Doamnă, s-a trezit! Strigă Luci cu o voce ascuţită, cât pe-aci să-i dea drumul la picioare. Se uită la mine!

— Ţi-am spus să nu-ţi faci griji, răspunse vocea jupânesei Macura de deasupra capului ei. Nu poate conduce Puterea, nu poate mişca nici un muşchi, cu ceaiul ăla în ea. L-am descoperit din întâmplare, dar uite că ne-a fost de folos.

Era adevărat. Elayne se lăsa între ele ca o păpuşă pe jumătate goală pe dinăuntru, lovindu-se cu fundul de trepte, putând să mânuiască Puterea la fel de mult pe cât putea să alerge în momentul acela. Simţea Adevăratul Izvor, dar a-l îmbrăţişa acum era ca şi cum ar fi încercat să prindă un ac pe oglindă cu degetele îngheţate de frig. O cuprinse panica şi o lacrimă i se prelinse pe obraz.

Poate că aceste femei voiau s-o dea pe mâna Mantiilor Albe ca s-o execute, dar nu-i venea să creadă că Mantiile Albe le puneau pe femei să întindă curse în speranţa că, într-una din

zile, o Aes Sedai le va cădea în plasă. Mai rămâneau Iscoadele, care aproape sigur se aflau în slujba celor din Ajah Neagră, aliate cu Galbenele. Dacă Nynaeve nu reuşea să scape de-acolo, aveau s-o dea Negrelor. Dar, dacă ea însăşi scăpa de acolo, nu putea conta pe nimeni altcineva. Dar acum nu putea nici să se mişte, nici să conducă Puterea. Brusc, îşi dădu seama că încerca să ţipe, dar nu scotea decât un scâncet neputincios, încercă din răsputeri să-l oprească.

Nynaeve cunoştea toate ierburile, cel puţin aşa se lăuda; de ce nu recunoscuse din ce era ceaiul ăla? „Termină cu tânguiala! “Vocea mică, dar hotărâtă din mintea ei semăna surprinzător de mult cu vocea lui Lini. „Purceluşul care, în loc s-o ia la fugă, se-apucă să guiţe sub gard nu face decât să atragă vulpea. “Disperată, apelă la soluţia simplă - îmbrăţişarea *saidarului.* Fusese simplă, acum însă era la fel de complicată ca şi atingerea *saidinului.* Continuă, totuşi; era singurul lucru pe care îl putea face.

Pe de altă parte, jupâneasa Macura părea să nu-şi facă probleme. De îndată ce o lăsară să cadă pe un pat îngust dintr-o odaie mică, înăbuşitoare, cu o singură fereastră, Macura şi Luci ieşiră repede, fără ca măcar să-i arunce o privire. Elayne mai văzu un pat la fel de înghesuit şi un scrin cu mânere de alamă la sertare, care îşi pierduseră luciul de mult. Îşi putea mişca ochii, capul însă era prea greu.

După câteva minute, cele două femei revenIră, gâfâind, cărând-o de mâini şi de picioare pe Nynaeve, şi o aruncară pe celălalt pat. Avea faţa vlăguită, plină de lacrimi, dar ochii ei negri... Erau plini de furie şi de teamă. Elayne speră că furia îi era mai mare decât teama; Nynaeve era mai puternică decât ea, când *putea* conduce Puterea; poate că Nynaeve reuşea acolo unde ea dădea greş, după atâtea încercări. Acelea trebuie că erau lacrimi de furie.

După ce-i spuse fetei slăbănoage să rămână acolo, jupâneasa Macura ieşi din nou grăbită, de data aceasta întorcându-se cu o tavă pe care o aşeză pe scrin. Pe ea erau ceainicul galben, o ceaşcă, o pâlnie şi o clepsidră înaltă.

Luci, ai grijă să le dai câte o linguriţă imediat ce se goleşte clepsidra. Imediat!

— De ce nu le dăm acum, doamnă? Întrebă fata oftând şi frângându-şi mâinile. Vreau să adoarmă din nou. Nu-mi place cum se uită la mine.

— Vor dormi duse, fata mea, dar aşa le mai putem lăsa să se mişte când avem nevoie de ele. Am să le dau o doză mai mare când va trebui să le trimitem de-aici. O să le cam doară capul, o să cam aibă crampe la stomac, dar nu mai mult decât merită.

Dar, doamnă, dacă *pot* conduce Puterea? Dacă se-ntâmplă aşa ceva? Se uită tot timpul la mine.

Termină cu văicăreala, se răsti femeia mai în vârstă. Dacă ar putea, nu crezi că ar fi făcut-o până acum? Sunt neajutorate precum pisoii duşi la înec. Şi o să rămână aşa cât timp le dai să bea din ceaiul ăla... Să faci aşa cum ţi-am spus, ai înţeles? Acum trebuie să vorbesc cu bătrânul Avi ca să trimită un porumbel de-al lui, să mai aranjez câte ceva, dar mă întorc cât de curând. Tu ai face bine să mai prepari un ceai pentru astea. Eu ies prin spate. Închide atelierul. Să nu intre careva, ne-ar da toate planurile peste cap.

După plecarea jupânesei Macura, Luci rămase cu privirea pironită asupra lor, frângându-şi în continuare mâinile, apoi ieşi şi ea în grabă. O auziră cum îşi trage nasul coborând treptele.

Elayne observă broboanele de sudoare de pe fruntea lui Nynaeve; spera că din cauza efortului, nu a căldurii. „încearcă, Nynaeve. "încercă şi ea să atingă Adevăratul Izvor, scotocind greoi prin straturile de lână care păreau să-i înfunde capul, nu reuşi, încercă iar şi iar nu reuşi, încercă din nou... „O, Lumină, încearcă, Nynaeve! Încearcă! "

Clepsidra îi umplea ochii; nu putea privi la altceva. Nisipul care curgea întruna, fiecare fir marcând o altă încercare eşuată din partea ei. Căzu şi ultimul fir. Dar Luci nu apăru. Elayne se forţă din nou să atingă Izvorul. După câteva clipe, degetele de la mâna stângă începură să se mişte. Da! Câteva minute mai târziu, putu să-şi ridice mâna; doar un centimetru, apoi mâna căzu la loc, dar important era că o ridicase. Îşi întoarse încet capul.

— Încordează-te, murmură Nynaeve, aproape nedesluşit.

Mâinile ei strângeau pătura de dedesubt; părea că încearcă să se ridice în capul oaselor. Nu reuşea să-şi salte capul, dar încerca din toate puterile.

— Mă încordez, încercă să spună Elayne, dar nu scoase decât un mormăit.

Ridică încet mâna ca s-o poată vedea şi o ţinu aşa. Simţi o mare bucurie. „Lasă-te pradă fricii, Luci. Mai rămâi puţin în bucătărie şi... “

Uşa se trânti de perete şi Elayne oftă înciudată la vederea lui Luci. Puţin dacă mai întârzia... Fata le aruncă o privire şi, scoţând un ţipăt de groază, se repezi la scrin.

Elayne încercă să se lupte cu ea, dar, chiar dacă era cât un băţ, Luci reuşi să-i mobilizeze braţele şi îi vâri pâlnia între dinţi la fel de uşor. Fata gâfâia de parcă ar fi alergat până la ele. Ceaiul rece, amar, umplu gura lui Elayne. O privi pe Luci şi văzu pe faţa ei aceeaşi panică de care era cuprinsă şi ea. Luci îi închise gura şi o apăsă pe gât până când înghiţi ceaiul, în timp ce-o copleşea întunericul, Elayne auzi cum Nynaeve se împotrivea aceluiaşi tratament.

Când deschise din nou ochii, Luci era plecată, iar firele de nisip cădeau din nou în clepsidră. Ochii negri ai lui Nynaeve mai că ieşeau din orbite, de frică sau de furie, Elayne nu-şi putea da seama. Nu, Nynaeve nu ceda niciodată. Era unul dintre lucrurile pe care le admira la această femeie. Chiar dacă ar fi avut capul pe butuc şi tot n-ar fi cedat. „De fapt, capetele noastre *sunt* pe butuc! “

Ceea ce o făcea să-i fie ruşine era că se dovedea mult mai slabă decât Nynaeve. Chiar dacă avea să devină regina Andorului cândva, acum îi venea să urle de groază. N-o făcu, nici măcar în gând - încercă din nou să-şi mişte mâinile şi picioarele, să atingă *saidarul* dar îi venea s-o facă. Cum putea deveni regină când era atât de slabă? Încercă iar să atingă Izvorul. Iar şi iar. S-o ia înaintea firelor de nisip. Iar şi iar.

Din nou clepsidra se goli fără ca Luci să fie de faţă. Încet de tot ajunse în punctul în care îşi putu ridica mâna din nou. Apoi capul? Chiar dacă acesta îi căzu la loc imediat. Auzea cum Nynaeve murmură ceva pentru sine şi chiar înţelese majoritatea cuvintelor.

Uşa se trânti din nou de perete. Elayne înălţă capul ca s-o privească disperată şi rămase cu gura căscată. Thom Merrilin şedea acolo, ca eroul din propriile poveşti, cu o mână în gâtul lui Luci, care mai avea puţin şi leşina, în cealaltă cu un cuţit pe care era gata să-l arunce în oricine i-ar fi apărut în faţă. Elayne

izbucni într-un râs nervos, deşi în gura ei suna mai mult a horcăit. Thom îi făcu vânt fetei într-un colţ.

Rămâi acolo, altfel ascut cuţitul ăsta pe pielea ta!

Din doi paşi, ajunse lângă Elayne, îi netezi părul, cu ochii plini de îngrijorare.

Ce le-ai dat, fato? Spune-mi, altfel...

Nu-i ea de vină, murmură Nynaeve. Cealaltă. E plecată. Ajută-mă să mă ridic. Trebuie să merg.

Thom o lăsă fără tragere de inimă, gândi Elayne. Bărbatul îi arătă din nou cuţitul lui Luci, ameninţător fata se ghemui de parcă s-ar fi hotărât să nu se mişte de acolo niciodată —, apoi îl făcu să dispară în mânecă. După ce o ridică în picioare pe Nynaeve, o ajută să păşească prin odaie, atât cât îi permitea spaţiul. Nynaeve se lăsă pe el, clătinându-se.

Mă bucur să aud că nu mâţa asta înfricoşată v-a atras în cursă. Dacă ea ar fi fost vinovata... zise Thom dând din cap.

Fără îndoială că Thom ar fi gândit la fel despre ele dacă Nynaeve i-ar fi spus adevărul; ceea ce Elayne nici nu intenţiona să facă.

Am găsit-o urcând în fugă treptele, atât de speriată că nici nu m-a auzit cum veneam în urma ei. Nu sunt la fel de bucuros că cealaltă a plecat fără ca Juilin să bage de seamă. Credeţi că s-a dus după ajutor?

Elayne se întoarse pe o parte.

Nu cred, Thom, mormăi ea. Nu poate spune... prea multor oameni... despre cine e ea... cu adevărat.

Mai avea nevoie de un minut ca să se poată ridica în capul oaselor. Acum se uita direct la Luci; fata se înfiora şi încercă să se facă una cu peretele.

— Mantiile Albe... ar lua-o... la fel de repede... pe cât ne-ar lua... şi pe noi.

— Juilin? Întrebă Nynaeve.

Capul îi tremura în timp ce femeia se încrunta spre menestrel. Dar reuşea să vorbească destul de desluşit.

V-am spus să păziţi căruţa.

Thom îşi zbârli mustaţa iritat.

— Ne-ai spus să punem proviziile la locul lor, pentru asta nu era nevoie de doi bărbaţi. Juilin v-a urmărit şi, când nu s-a întors nici el, am plecat în căutarea lui, zise Thom pufnind din nou. Zece inşi să fi fost aici şi tot ar fi intrat după voi, de unul singur.

Acum priponeşte calul, în spatele casei. Am făcut bine că am venit călare. Cred că o să avem nevoie de cal ca să vă scoatem de-aici.

Elayne descoperi că se poate ridica în capul oaselor, sprijinindu-se în mâini, dar, când încercă să stea în picioare, aproape că se prăbuşi din nou pe pat. *Saidarul* era la fel de intangibil; îşi simţea capul la fel: o pernă umplută cu puf de gâscă. Nynaeve începea să se ţină mai bine pe picioare, să le ridice mai bine, dar tot trebuia să se agaţe de Thom.

Câteva minute mai târziu, sosi şi Juilin, împingând-o din spate pe jupâneasa Macura cu pumnalul de la cingătoare.

A intrat pe o poartă din spate. Am crezut că e vorba de un hoţ. Şi că cel mai bine e s-o aduc înăuntru.

Faţa croitoresei devenise atât de palidă la vederea lor încât ochii îi păreau şi mai negri, aproape să-i iasă din orbite. Îşi linse buzele şi începu iar să-şi netezească fusta, aruncând câte o privire spre pumnalul lui Juilin de parcă s-ar fi întrebat dacă n-ar fi mai bine să o şteargă de-acolo. Dar cel mai mult se uita la Elayne şi Nynaeve; Elayne putea pune rămăşag că foarte curând femeia va izbucni în lacrimi sau va leşina.

Fă-i vânt încolo, zise Nynaeve arătând cu capul spre Luci, care încă mai tremura în colţul odăii, cu braţele în jurul genunchilor. Şi ajut-o pe Elayne. N-am mai auzit de ceaiul ăsta, dar mersul pare că îi mai contracarează efectul. Ca în mai toate cazurile.

Juilin arătă cu pumnalul spre colţul cu pricina, şi jupâneasa Macura se duse repede acolo şi se aşeză lângă Luci, umezindu-şi buzele în continuare, plină de spaimă.

— N-aş... fi făcut... ce-am făcut... dacă n-aş fi... primit ordine. Trebuie să mă înţelegeţi. Am primit ordine, spuse ea.

Ajutând-o pe Elayne să se ridice în picioare, Juilin făcu alături de ea cei câţiva paşi până la peretele opus, intersectându-se cu cealaltă pereche. Fata ar fi vrut ca Thom să fie în locul lui Juilin. Aşa cum o ţinea cu braţul strâns pe după talie i se părea că întrece măsura.

Ordine de la cine? Întrebă Nynaeve răstit. Cărei persoane îi raportezi în Turn?

Croitoreasa părea că e gata-gata să vomite, dar strânse din buze hotărâtă.

Dacă nu vorbeşti, te dau pe mâna lui Juilin, spuse Nynaeve încruntându-se. Juilin este un prinzaş-de-furi din Tear şi ştie să scoată o mărturisire de la cineva la fel de repede ca o Mantie Albă. Am dreptate, Juilin?

Cu o bucată de frânghie, cu care s-o leg, cu o cârpă, cu care să-i astup gura până se hotărăşte să vorbească, nişte ulei şi sare... zise el, cu un rânjet atât de fioros, încât Elayne fu cât pe-aci să se îndepărteze de el, simţind cum îi îngheaţă sângele în vine. Va vorbi mai mult ca sigur.

Jupâneasa Macura se lipi de perete, fixându-l cu privirea, cu ochii cât cepele. Luci se uită la el ca şi cum Juilin s-ar fi transformat într-un troloc, înalt de aproape 8 picioare şi încornorat.

De acord, zise Nynaeve după câteva clipe de reflecţie. Cred că ai să găseşti totul în bucătărie, Juilin.

Elayne îşi plimbă ochii surprinşi de la ea la prinzaşul-de-furi şi-napoi. Doar nu vorbeau serios... Nynaeve în nici un caz!

Narenwin Barda, rosti croitoreasa dintr-o suflare, încălecând cuvintele. Îi trimit înştiinţări lui Narenwin Barda, la un han din Tar Valon numit Ferma din amonte. Prin porumbeii lui Avi Shendar, care-i creşte la marginea oraşului. Nu ştie cui îi sunt adresate mesajele sau de la cine le primesc, nu că i-ar păsa. Nevasta lui a murit de jale şi...

Croitoreasa nu-şi termină mărturisirea, înfiorându-se, cu ochii la Juilin.

Elayne o cunoştea pe Narenwin sau cel puţin o văzuse în Turn. O femeie mică şi slabă care trecea nebăgată în seamă, atât era de tăcută. Şi binevoitoare; o dată pe săptămână îi lăsa pe copii să-şi aducă animalele în Turn ca să le Tămăduiască. Departe de a fi tipul de Ajah Neagră. Pe de altă parte, unul dintre numele de Ajah Neagră pe care le ştiau ele era Marillin Gemalphin; îi plăceau pisicile şi făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să le îngrijească pe cele de pripas.

— Narenwin Barda, repetă Nynaeve încruntată. Vreau şi alte nume, din Turn şi din afara lui.

Altele... nu mai ştiu, spuse jupâneasa Macura cu glas pierit.

Mat vedem noi. De când ai devenit Iscoadă a Celui întunecat? De când te afli în slujba celor din Ajah Neagră?

Luci scoase un ţipăt plin de indignare;

Dar nu suntem Iscoade!

Fata îi aruncă o privire jupânesei Macura şi se feri de ea.

Eu cel puţin! Eu merg cu Lumina! Credeţi-mă!

Reacţia celeilalte femei fu la fel de puternică. Dacă până adineaori ochii îi erau bulbucaţi, acum stăteau să-i sară din orbite.

Iscoade...! Cum, chiar există? Dar Turnul întotdeauna a negat... Păi am întrebat-o pe Narenwin, în ziua în care m-a ales iscoadă pentru Galbene, şi de-abia a doua zi dimineaţă m-am oprit din plâns şi, cu chiu cu vai, m-am dat jos din pat. Nu sunt... nu sunt... Iscoadă a Celui Întunecat! *Niciodată n-am fost!* Sunt în slujba celor din Ajah Galbenă! A *Galbenelor!*

Sprijinindu-se în continuare de braţul lui Juilin, Elayne schimbă o privire derutată cu Nynaeve. Orice Iscoadă ar fi negat, desigur, dar ceva din vocile femeilor le spunea că nu mint. Reacţia lor violentă la acuzaţia adusă aproape că le făcuse să-şi uite teama. După cum şovăia, Nynaeve părea să fi înţeles acelaşi lucru.

Dacă eşti în slujba Galbenelor, de ce ne-ai drogat? Întrebă ea rar.

Din cauza ei, răspunse croitoreasa, arătând cu capul spre Elayne. Acum o lună am primit descrierea ei, până la felul în care-şi ţine bărbia, care-ţi dă impresia că te priveşte de sus. Narenwin mi-a spus că s-ar putea să folosească numele de Elayne şi chiar să pretindă că face parte dintr-o Casă nobilă.

Cuvânt după cuvânt, furia ei părea să crească în intensitate.

Poate că tu eşti o soră Galbenă, ea însă nu este Aes Sedai, ci doar o Aleasă fugară. Narenwin mi-a spus s-o anunţ de îndată ce apare aici, ca şi despre cei care o însoţesc. Şi s-o fac să stea mai mult, dacă se poate. Sau chiar s-o iau prizonieră. Şi pe toţi cei care sunt cu ea. Nu ştiu cum se aştepta ea să iau prizonieră o Aleasă - cred că nici Narenwin nu ştie de ceaiul meu! —, dar aşa sunau ordinele! Chiar să mă dau în vileag aici, unde aş plăti cu moartea! — Dacă e nevoie! Aşteaptă numai să pună mâna Suprema Înscăunată pe tine, fato! Pe toate, de fapt!

— Suprema Înscăunată! Făcu Elayne. Ce legătură are cu asta?

— Au fost ordinele ei. Din ordinul Supremei Înscăunate, aşa mi s-a spus. Că pot folosi orice mijloc, dar să nu vă omor. Veţi regreta că încă mai sunteţi în viaţă când Suprema Înscăunată va

pune mâna pe voi! Zise jupâneasa Macura dând din cap cu o satisfacţie plină de furie.

Nu uita că încă n-a pus nimeni mâna pe noi. Voi sunteţi în mâinile noastre, replică Nynaeve sec, dar privirea ei era la fel de surprinsă ca şi a lui Elayne. Ţi s-a dat vreo explicaţie?

Faptul că ea era captiva contracară şi ultima încercare a femeii de a-i sfida. Jupâneasa Macura se lăsă moale lângă Luci, privind în gol, fiecare susţinând-o pe cealaltă să nu cadă.

Nu. Uneori, Narenwin dă o explicaţie, dar nu şi de data asta.

Voiai să ne ţii aici, drogate, până venea cineva după noi?

— Voiam să vă trimit cu căruţa, îmbrăcate în haine vechi, răspunse femeia, fără nici măcar o fărâmă de rezistenţă în voce. Am trimis un porumbel ca s-o anunţe pe Narenwin că sunteţi aici şi ce intenţii am. Therin Lugay îmi este dator până peste cap, de asta voiam să-i dau destulă rădăcina-furcii ca să ajungă tot drumul până la Tar Valon, dacă Narenwin nu trimitea câteva surori ca să-mi iasă în întâmpinare mai curând. El crede că eşti bolnavă şi că ceaiul e singurul care te poate ţine în viaţă până te Tămăduieşte o Aes Sedai. Femeile trebuie să aibă mare grijă când se îndeletnicesc cu leacurile în Amadicia. Lecuieşte prea mulţi oameni sau prea bine şi vorba ajunge că ai fi Aes Sedai şi cât ai zice peşte te trezeşti că-ţi ia casa foc. Sau mai rău. Therin ştie cum să-şi ţină gura despre ce...

Ajutată de Thom, Nynaeve se apropie de croitoreasă ca s-o vadă mai bine.

— Şi mesajul? Mesajul adevărat? Doar n-ai pus semnalul ăla doar ca să ne atragi înăuntru.

— V-am dat mesajul adevărat, zise femeia cu un aer obosit. Am crezut că n-o să vă facă nici un rău. Nu înţeleg şi... vă rog...

Brusc, începu să plângă, agăţându-se de Luci la fel de tare pe cât se agăţa tânăra de ea, amândouă tânguindu-se şi vorbind repede.

— Te rog, nu-l lăsa să mă tortureze cu sare! Te implor! Nu cu sare! Te rog!

— Legaţi-le. Noi o să coborâm în atelier ca să vorbim pe îndelete, porunci Nynaeve dezgustată.

Thom o ajută să se aşeze pe marginea patului mai apropiat, apoi tăie repede pătura în fâşii. Ambele femei fură legate spate în spate, mâinile uneia de picioarele celeilalte, cu căluş în gură.

Cele două încă mai plângeau când Nynaeve părăsi odaia sprijinindu-se de Thom.

Elayne tare ar fi vrut să meargă la fel de bine ca ea, dar, din păcate, încă mai avea nevoie de Juilin ca să nu cadă pe trepte. Privi geloasă cum Thom o ţine pe Nynaeve pe după talie. „Eşti o fetiţă neghioabă “, o apostrofă vocea lui Lini. „Sunt o femeie în toată firea “, răspunse ea cu o fermitate de care n-ar fi fost în stare faţă de bătrâna ei doică nici în ziua de azi. „Să ştii că-l iubesc pe Rand dar el e departe, iar Thom e sofisticat şi inteligent şi... “Prea suna a scuză, chiar şi pentru ea. Lini ar fi pufnit ca de obicei, ceea ce însemna că nu mai tolera neghiobiile ei.

— Juilin, ce voiai să faci cu sarea şi uleiul? Întrebă ea şovăitor. Nu intra în amănunte, spune-mi care era ideea.

Bărbatul o privi câteva clipe.

— Nu ştiu. Şi nici ele. Asta-i şi şmecheria; şi-au închipuit ceva mult mai rău decât aş fi fost eu în stare să fac. Am văzut cum cedează un bărbat foarte dur când am trimis după un coş cu smochine şi câţiva şoareci. Dar trebuie să ai mare grijă. Unii spun tot, adevăr sau minciună, doar ca să scape de ceea ce-şi închipuie că fi se va întâmpla. Deşi nu cred că cele două au minţit.

Nici Elayne nu credea. Gândul o făcu să se înfioare, totuşi. „Ce se poate face cu smochine şi şoareci?’ Îşi propuse să nu se mai gândească la asta, ca să evite coşmarurile.

Când ajunseră în bucătărie, Nynaeve reuşi să se ţină singură pe picioare şi începu să cotrobăiască prin dulapul plin de cutii colorate. Elayne simţi nevoia să se aşeze pe un scaun. Cutia albastră era pe masă, alături de un ceainic verde plin, dar încercă să-şi dezlipească ochii de pe ele. Încă nu putea conduce Puterea. Putea îmbrăţişa *saidarul,* dar îi scăpa imediat. Cel puţin acum ştia că Puterea se va întoarce la ea. Alternativa era prea oribilă şi până acum refuzase să se gândească la aşa ceva.

Thom, spuse Nynaeve ridicând capacele cutiilor şi privind înăuntru. Juilin.

Femeia făcu o pauză, trase adânc aer în piept şi, fără să-i privească pe cei doi, continuă:

Mulţumesc. Acum înţeleg de ce Aes Sedai au Străjeri. Vă mulţumesc din suflet.

Nu toate Aes Sedai aveau Străjeri. Cele Roşii considerau că toţi bărbaţii sunt pătaţi din cauza a ceea ce făceau cei care puteau conduce Puterea, altele nu-şi doreau aşa ceva, fiindcă nu părăseau Turnul sau pur şi simplu nu-l înlocuiau pe Străjerul care murea. Cele Verzi erau singurele Ajah care permiteau mai mult de un Străjer. Elayne voia să facă parte din Ajah Verde. Nu din acest motiv, desigur, ci fiindcă Cele Verzi se autointitulau Ajah Luptătoare. În timp ce Brunele căutau ştiinţa pierdută, iar Albastrele luptau pentru diverse cauze, surorile Verzi se pregăteau pentru Ultima Bătălie, în care aveau să-i înfrunte pe noii Stăpâni ai Spaimei, cum o făcuseră în Războaiele Troloce.

Cei doi bărbaţi se priviră uimiţi. Se aşteptau mai mult ca sigur la o papară din partea lui Nynaeve. Elayne era aproape la fel de surprinsă. Lui Nynaeve îi plăcea să fie ajutată la fel de mult precum îl plăcea să n-aibă dreptate; în ambele cazuri se zbârlea ca un arici, deşi susţinea mereu că întruchipează raţiunea şi simţul practic.

O Meştereasă, zise Nynaeve, luă un deget de pudră dintr-o cutie şi îl mirosi, apoi îl puse pe vârful limbii. Sau cum s-o numi aici.

Aici n-au un nume pentru aşa ceva, spuse Thom. În Amadicia nu sunt multe femei care să deprindă vechiul tău meşteşug. E prea periculos. Pentru cele mai multe e doar ceva ce fac în timpul liber.

Nynaeve luă un săculeţ de piele din sertarul de jos al dulapului şi începu să adune cutiile.

— Şi la cine se duc localnicii când se îmbolnăvesc? La un vraci? Întrebă ea.

Da, răspunse Elayne.

Îi plăcea să-i arate lui Thom că ştia şi ea câte ceva despre lume.

În Amadicia bărbaţii sunt cei care cunosc ierburile, adăugă ea.

Nynaeve se încruntă dispreţuitoare.

De unde să ştie bărbatul cum se vindecă ceva? Mai degrabă îţi face potcovarul o rochie.

Pe neaşteptate, Elayne îşi dădu seama că se gândea la orice numai la ce spusese jupâneasa Macura, nu. „Dacă nu te gândeşti la spin nu înseamnă că piciorul te doare mai puţin. “Una dintre zicalele preferate de Lini.

Nynaeve, ce crezi că înseamnă mesajul ăsta? Toate surorile sunt chemate să revină la Turn. Nu are sens.

Nu asta intenţionase să spună, dar cel puţin era pe-aproape.

Turnul îşi are regulile lui, spuse Thom. Aes Sedai fac ce fac din motive cunoscute numai de ele, de cele mai multe ori neîmpărtăşite altora. Dacă le împărtăşesc vreodată.

Thom şi Juilin ştiau, desigur, că amândouă erau doar Alese; de aceea nici nu le îndeplineau poruncile cu tragere de inimă.

Pe chipul lui Nynaeve se citea enervarea. Femeii nu-i plăcea să fie întreruptă sau să vorbească altcineva în locul ei. Erau multe lucruri care nu-i plăceau lui Nynaeve. Dar de-abia îi mulţumise lui Thom; nu-i venea uşor să se răstească la un om care tocmai îi salvase viaţa.

— Foarte puţine lucruri care se petrec în Turn au sens, zise ea acru.

Elayne bănui că sarcasmul ei era adresat în aceeaşi măsură lui Thom, cât şi Turnului.

— Crezi ce-a spus? întrebă ea trăgând adânc aer în piept. Despre Suprema Înscăunată, care a dat ordin să fiu dusă înapoi prin orice mijloace.

Privirea pe care i-o aruncă Nynaeve era plină de compasiune.

— Nu ştiu, Elayne.

— A spus adevărul, interveni Juilin, întoarse un scaun cu spătarul în faţă şi se aşeză, sprijinindu-şi toiagul de el. În viaţa mea am luat la întrebări destui hoţi şi ucigaşi ca să-mi dau seama când spune cineva adevărul. Femeia asta când era prea înfricoşată ca să mintă, când era prea furioasă.

— Voi doi... începu Nynaeve, dar se controlă, aruncând săculeţul pe masă şi încrucişându-şi braţele la piept. Mă tem că Juilin are dreptate, Elayne.

— Dar Suprema Înscăunată ştie ce facem noi. Doar ea ne-a trimis la plimbare.

Nynaeve pufni pe nas.

— Pe Siuan Sanche o cred în stare de orice. Aş vrea să fiu cu ea doar o oră, într-un loc în care să nu poată conduce Puterea. Atunci s-o văd dacă se mai dă mare şi tare.

Elayne nu credea că Nynaeve ar face mare lucru. Amintindu-şi de privirea aceea albastră, atât de autoritară, probabil că

Nynaeve s-ar alege cu câteva vânătăi bune, în eventualitatea, puţin probabilă, că i s-ar împlini dorinţa.

— Dar cum procedăm mai departe? Întrebă ea. Se pare că Ajah au iscoade peste tot. Ca şi Suprema Înscăunată. Ne-am putea trezi că, pe tot drumul spre Tar Valon, s-ar găsi nu ştiu câte femei care să ne strecoare ceva în mâncare.

Dacă arătăm aşa cum se aşteaptă ele, replică Nynaeve, scoţând o cană din dulap şi aşezând-o pe masă, lângă ceainic. Asta e piper alb. E bun la durerile de dinţi, dar îţi poate face părul negru ca smoala.

Elayne îşi duse mâna la cosiţele ei roş-aurii părul *ei,* nu al lui Nynaeve, putea pune rămăşag! —, dar, oricât de mult îi displăcea, era totuşi o idee bună.

— Câteva modificări la pieptarul rochiilor, şi nu mai suntem neguţătorese, ci două doamne care călătoresc cu servitorii lor, continuă Nynaeve.

— Într-o căruţă cu vopseluri? Întrebă Juilin.

Privirea piezişă pe care i-o aruncă Nynaeve îi spuse că recunoştinţa ei pentru că o salvase se oprea acolo.

— În grajdul de pe partea cealaltă a podului e o trăsură. Cred că proprietarul o va vinde. Dacă te întorci la căruţă înainte s-o fure cineva nu ştiu ce v-a apucat pe amândoi s-o lăsaţi acolo la mâna oricui! —, dacă încă mai e acolo, poţi lua una dintre pungi...

Câţiva oameni făcură ochii mari când trăsura lui Noy Torvald opri în faţa atelierului lui Ronde Macura, trasă de patru cai, cu mai multe cufere fixate de imperială şi un cal înşeuat legat în spate. Noy pierduse tot când negoţul în Tarabon se dusese de râpă; acum trăia de azi pe mâine ajutând-o pe văduva Teran. Nimeni nu-l mai văzuse până atunci pe vizitiu, un ins înalt, numai vână, cu mustaţa albă şi ochii reci, autoritari, sau pe valetul oacheş, aspru la faţă şi cu o pălărie taraboneză, care sări sprinten ca să deschidă portiera. Mirarea fu însoţită de murmure când două femei ieşiră din atelier cu mai multe pachete în braţe; una purta o rochie de mătase verde, cealaltă una simplă, din lână albastră, dar fiecare avea capul acoperit cu o eşarfă care nu lăsa să se vadă nici un fir de păr. Cele două femei aproape că săriră în trăsură.

Doi dintre Copiii Luminii începură să treacă de la un om la altul ca să întrebe cine sunt străinii, dar, în timp ce valetul

tocmai se suia pe capră, vizitiul pocni din biciul lui lung şi strigă ceva în genul „Faceţi loc unei înalte doamne! “. Copiii Luminii abia apucară să sară din calea trăsurii, rostogolindu-se prin praful străzii, iar trăsura se îndepărtă în galop spre Calea Amador.

Privitorii se îndepărtară vorbind despre cele văzute; o doamnă misterioasă, desigur, cu camerista ei, care făcuse cumpărături de la Ronde Macura şi fugise de Copiii Luminii. Puţine lucruri se întâmplau în Mardecin de ceva vreme, iar acesta avea să fie subiect de discuţie pentru zile bune de-acum încolo. Copiii Luminii se scuturară de praf furioşi, dar în cele din urmă hotărâră că se făceau de râs dacă îi înştiinţau. În plus, căpitanului lor nu-i plăceau nobilii; probabil i-ar fi trimis să aducă trăsura înapoi, o călătorie lungă pe căldura aceea înăbuşitoare, doar pentru o tânără înfumurată din nu ştiu ce familie de nobili. Dacă nu fi se putea găsi nici o vină - ceea ce era foarte posibil când venea vorba de nobili. - Nu căpitanul ar fi căzut la mijloc. Sperând că nu vor auzi prea mulţi despre umilinţa lor, nici nu le dădu prin minte să o ia la întrebări pe Ronde Macura.

La scurt timp, Therin Lugay vâri căruţa în curtea din spatele atelierului, cu proviziile pentru lunga călătorie care-l aştepta deja puse bine sub coviltir. Într-adevăr, Ronde Macura îl lecuise de o boală care făcuse douăzeci şi trei de victime cu o iarnă în urmă, dar nevasta cicălitoare şi scorpia de soacră-sa îl făcuseră să pornească la drum spre locul în care trăiau vrăjitoarele. Ronde îi spusese că l-ar putea întâmpina cineva, deşi nu şi cine anume, dar spera că va ajunge teafăr şi nevătămat în Tar Valon.

Bătu de şase ori în uşa de la bucătărie, apoi intră, dar de-abia după ce urcă treptele dădu de cineva. În dormitorul din spate, Ronde şi Luci stăteau întinse în pat, dormind duse, îmbrăcate, chiar dacă hainele le erau boţite bine, cu soarele încă sus pe cer. Le scutură, însă nici una nu se trezi. Nu înţelese motivul şi nici de ce una dintre pături era pe jos, numai fâşii înnodate, sau de ce erau două ceainice goale în cameră, dar numai o ceaşcă sau de ce pe perna lui Ronde se afla o pâlnie. Dar ştia dintotdeauna că erau multe lucruri pe lumea asta pe care nu le înţelegea. Întorcându-se la căruţă, se gândi la proviziile pe care le cumpărase cu banii lui Ronde, se gândi la

nevastă şi la soacră şi, când scoase căruţa din curte, se hotărî să vadă cum arăta Altara sau poate Murandy.

Una peste alta, trecu ceva timp până ca Ronde Macura, despletită şi abia ţinându-se pe picioare, să ajungă la casa lui Avi Shendar şi să trimită un porumbel cu un tubuleţ legat de picior. Pasărea se îndreptă spre nord-est, direct spre Tar Valon. După o clipă de gândire, Ronde mai pregăti un sul mic de pergament şi îl legă de piciorul unui porumbel dintr-o altă colivie. Acesta se îndreptă spre apus, fiindcă Ronde promisese că va trimite copii după toate mesajele ei. În aceste vremuri grele o femeie trebuia să se descurce cum poate, drept care nu vedea ce era rău în asta, mai ales în înştiinţările trimise lui Narenwin. Întrebându-se dacă poate scăpa de gustul de mentă, îşi spuse că n-ar strica dacă raportul ei ar face-o să sufere puţin pe cea care îşi zicea Nynaeve.

Săpând în mica lui grădină, ca de obicei, Avi nu băgă în seamă ce făcea Ronde. Şi, tot ca de obicei, de îndată ce femeia plecă, se spălă pe mâini şi intră în casă. Ronde pusese o foaie mai mare de pergament sub bucăţile pe care scrisese, ca să nu le străpungă cu vârful peniţei. Când o ridică în lumina după-amiezii, Avi desluşi ce scrisese femeia. Curând, un al treilea porumbel îşi luă zborul, îndreptându-se în altă direcţie.

CAPITOLUL 11

Trăsura cu nouă cai

O pălărie lată de paie umbrea faţa lui Siuan în timp ce Logain trecea înaintea ei, pe Poarta Shilene din Lugard, sub soarele după-amiezii târzii. Zidurile înalte, cenuşii, ale oraşului erau dărăpănate; din cauza pietrelor desprinse, în două locuri zidul nu întrecea în înălţime un gard obişnuit. Min şi Leane veneau în urma ei, amândouă obosite de ritmul impus de Logain în săptămânile care trecuseră de la întâmplarea din Izvoarele Kore. Bărbatul voia să fie el conducătorul şi lui Siuan nu-i luase mult ca să-l convingă că aşa şi este. Nu-i păsa dacă el era cel care stabilea când să plece dimineaţa, când şi unde să-şi petreacă noaptea, dacă el ţinea banii, chiar şi dacă voia ca ele să pregătească hrana şi să-l servească la masă. Una peste alta, îi era milă de el. Săracul, habar n-avea ce-i pregătise. „Un peşte mare, prins în cârlig ca să prind unul şi mai mare “, gândi ea, încruntată.

Lugard doar cu numele era capitala Murandyului, locul în care îşi avea reşedinţa regele Roedran; seniorii din Murandy rosteau cuvântul vasalitate din vârful buzelor, refuzând să plătească biruri sau să îndeplinească o bună parte din poruncile lui Roedran, ca şi oamenii de rând, de altfel. Murandy era o

naţiune doar cu numele, oamenii erau legaţi doar de formă de aşa-zisa supunere faţă de rege şi regină - tronul trecea de la unul la altul uneori la intervale foarte scurte - şi de teama că Andorul sau Illianul i-ar putea înghiţi dacă nu ţineau aproape.

Ziduri de piatră brăzdau oraşul, cele mai multe într-o stare mai proastă decât bastioanele de la margine, căci Lugard se extinsese la întâmplare de-a lungul secolelor şi fusese împărţit de mai multe ori între nobilii învrăjbiţi. Era un oraş murdar, multe dintre străzile largi fiind nepavate, toate pline de praf. Bărbaţi cu pălării înalte şi femei cu şorţuri şi fuste până deasupra gleznelor se strecurau printre şirurile de căruţe ale neguţătorilor, în timp ce copiii se jucau în urmele adânci lăsate de roţi. Negoţul ţinea în viaţă Lugardul, neguţătorii care veneau din Illian şi Ebou Dar, din Ghealdan de la apus şi Andor de la miazănoapte. Porţiuni mari de pământ, golaşe, adăposteau grupuri de căruţe, îngrămădite roată lângă roată, multe gemând sub povara mărfurilor prinse bine sub prelate, altele goale, aşteptând să fie încărcate. Străzile principale erau pline de hanuri cu grajduri şi imaşuri, aproape depăşind ca număr casele sau prăvăliile de piatră cenuşie, toate acoperite cu ţiglă de culoare albastră, roşie, purpurie sau verde. Praful şi zgomotul erau la ele acasă, ca şi ciocănitul fierarilor, uruitul căruţelor înjurăturile căruţaşilor, şi hohotele de râs care răzbăteau din hanuri. Soarele ardea Lugardul în timp ce aluneca spre linia orizontului, iar aerul îţi dădea senzaţia că nu va mai ploua niciodată.

Când Logain intră în sfârşit într-o curte şi descălecă în spatele unui han cu acoperişul verde, numit Trăsura cu nouă cai, Siuan coborî de pe Bela, răsuflând uşurată, şi mângâie iapa flocoasă pe bot, în treacăt, de teamă să n-o muşte. După părerea ei, calul nu era deloc un mijloc de călătorie. O navă mergea încotro îndreptai cârma; un cal putea hotărî chiar el direcţia de mers. În plus, navele nici nu muşcau; până acum Bela nu făcuse aşa ceva, dar putea s-o facă. Cel puţin primele zile în care înţepenise pur şi simplu erau de domeniul trecutului, Leane şi Min distrându-se pe socoteala ei când o vedeau cum şontâcăie seara, înainte de culcare. După o zi petrecută în şa încă se mai simţea de parcă ar fi zvântat-o cineva în bătaie, dar reuşea să n-o arate.

De îndată ce Logain începu să discute cu grăjdarul, un bătrân pistruiat, înalt şi slab, cu o jiletcă de piele, dar fără cămaşă, Siuan se dădu mai aproape de Leane.

— Dacă vrei să-ţi pui farmecele la treabă, încearcă-le pe Dalyn în ora următoare, îi şopti ea.

Leane îi aruncă o privire derutată — de când părăsiseră Izvoarele Kore încercase tot felul de zâmbete şi ocheade prin câteva sate, dar Logain n-o învrednicise decât cu o privire inexpresivă apoi oftă şi încuviinţă din cap. Trăgând adânc aer în piept, o luă înainte cu mersul ei sinuos, ademenitor, ducându-şi calul sur de căpăstru şi zâmbindu-i lui Logain. Siuan nu înţelegea cum putea merge aşa, de parcă o parte din oase îşi pierdeau rigiditatea.

Apropiindu-se de Min, îi vorbi la fel de încet:

— În clipa în care Dalyn a terminat cu grăjdarul, spune-i că ne întâlnim înăuntru. Apoi fugi înainte şi fereşte-te de el şi de Amaena până mă întorc eu.

După hărmălaia care răzbătea din han, muşteriii erau îndeajuns de numeroşi ca să ascundă o armată. Şi îndeajuns de numeroşi ca să ascundă absenţa unei singure femei. Min o privi cu binecunoscuta ei încăpăţânare şi deschise gura, fără îndoială ca să întrebe de ce. Siuan i-o luă înainte.

Fă cum îţi spun, Serenla. Altfel pe lângă servitul la masă ai să-i faci şi cizmele.

Privirea încăpăţânată rămase, dar Min dădu din cap îmbufnată. Lăsându-i căpăstrul Belei în mână, Siuan ieşi în grabă din curte şi o luă în josul străzii în ceea ce spera a fi direcţia corectă. Nu voia să caute prin tot oraşul, mai ales pe căldura şi în praful ăsta.

Căruţe grele, trase de şase, opt sau chiar zece cai, umpleau străzile, căruţaşii plesnind din bice lungi şi înjurând în egală măsură caii şi trecătorii care se strecurau printre căruţe. Bărbaţi îmbrăcaţi în haine lungi şi jerpelite de căruţaşi adresau invitaţii obscene femeilor care treceau pe lângă ei. Femeile, care purtau şorţuri multicolore, uneori în dungi, legate la cap cu baticuri, mergeau privind drept în faţă, ca şi cum n-ar fi auzit nimic. Femei fară şorţuri, cu părul atârnând liber pe umeri şi cu fustele deasupra gleznelor, adesea ripostau în aceeaşi notă sau chiar mai fără perdea.

Siuan tresări când îşi dădu seama că unele dintre propunerile bărbaţilor o vizau pe ea. Nu că ar fi înfuriat-o - în mintea ei nici nu concepea aşa ceva. - Ci doar o surprindeau, încă nu se obişnuise cu schimbările prin care trecuse. Faptul că bărbaţii o găseau atrăgătoare... Se văzu în vitrina murdară a unei croitorii, imaginea fadă a unei fete cu părul blond prins sub o pălărie de paie. Era tânără; nu doar părea tânără, ci chiar era tânără. Nu cu mult mai mare decât Min. O tânără în toată puterea cuvântului, ţinând cont de anii pe care îi trăise.

„Avantajul de a fi ferecată “, îşi spuse ea. Întâlnise femei care ar fi dat orice ca să fie mai tinere cu cincisprezece sau douăzeci de ani; unele chiar considerau că merita preţul plătit de ea. Adesea se trezea amintindu-şi astfel de avantaje, încercând poate să se convingă că erau reale. Eliberată de Cele Trei Legăminte, în primul rând putea minţi la nevoie. Nici propriul ei tată n-ar fi recunoscut-o. Acum nu mai arăta ca atunci când era o femeie tânără; schimbările produse de maturizare erau prezente, dar îmblânzite de tinereţe. Judecând lucrurile la rece, se credea mai drăguţă decât atunci când era mică; drăguţă era cel mai frumos compliment care i se făcuse vreodată. De cele mai multe ori, i se spunea că e arătoasă. Oricum, nu putea lipi faţa aceea de ea, de Siuan Sanche. Numai în interior era aceeaşi; mintea ei păstra tot ce acumulase până atunci. Acolo, în capul ei, era tot ea.

Unele dintre hanurile şi tavernele din Lugard se numeau Barosul potcovarului, Ursul dansator sau Porcul de argint, adesea desenele de pe firme potrivindu-se de minune. Altele aveau nume care ar fi trebuit interzise, cel mai cuminte fiind Sărutul curvei din Doman, cu un desen înfăţişând o femeie cu pielea arămie - goală până la brâu! —, cu buzele ţuguiate. Siuan se întrebă ce-ar spune Leane despre asta, dar, după cum se purta ea în ultima vreme, numele acelea n-ar fi făcut decât s-o inspire.

În sfârşit, pe o stradă lăturalnică, la fel de lată ca şi cea principală, dincolo de o gaură dintr-un zid interior care stătea să cadă, găsi hanul pe care îl căuta, trei etaje de piatră cenuşie, ordinară, acoperite cu ţigle purpurii. Pe firma de deasupra uşii se lăfăia o femeie care se voia voluptuoasă, cu părul aranjat în aşa fel încât să ascundă cât mai puţin, călare pe un cal fără şa, şi cu un nume peste care Siuan trecu de îndată ce-l recunoscu.

Înăuntru, sala mare era albastră de atâta fum de pipă şi înţesată de bărbaţi cu vocile răguşite de băutură şi râsete, încercând să le ciupească pe fetele care serveau şi care se fereau cât puteau şi ele, cu zâmbete care numai vesele nu erau. Sunetele unei ţitere şi ale unui fluier de-abia reuşeau să răzbată prin gălăgia de-acolo, acompaniind o tânără care cânta şi dansa pe o masă la un capăt al încăperii. Din când în când, femeia îşi flutura fustele, ridicându-le îndeajuns ca să-şi arate picioarele goale; auzind cuvintele cântecului, Siuan mai să se repeadă la femeie ca să-i spele gura. Ce era cu femeia asta care dansa pe masă şi îşi arăta goliciunea? De ce cânta despre asta unor mocofani beţi ca noaptea? Nu mai călcase într-un loc ca acesta niciodată. Drept care îşi propuse ca vizita ei să fie cât mai scurtă cu putinţă.

Pe hangiţă n-aveai cum s-o confunzi, o femeie înaltă, trupeşă, într-o rochie de mătase roşie, strâmtă, care pur şi simplu îţi lua ochii; bucle vopsite, complicate - natura nu crease niciodată acea nuanţă de roşu, mai ales alături de nişte ochi atât de negri - încadrau o bărbie ascuţită şi o gură cu buzele subţiri. Între poruncile aruncate fetelor care serveau, se oprea când la o masă, când la alta, ca să spună câteva cuvinte sau să plesnească spinarea cuiva şi să râdă cu muşteriii.

Siuan se ţinea dreaptă şi încerca să ignore privirile pe care i le aruncau bărbaţii în timp ce se apropia de femeia cu părul stacojiu.

— Jupâneasa Tharne? Întrebă ea şi se văzu nevoită să repete numele de trei ori, de fiecare dată mai tare, pentru ca hangiţa să-şi întoarcă ochii spre ea. Jupâneasă Tharne, aş vrea să mă angajaţi aici. Să cânt, ştiu să cânt...

— Nu zău? Făcu femeia trupeşă şi izbucni în râs. Păi, am deja o cântăreaţă, dar, dacă stau să mă gândesc, nu mi-ar strica încă una, cât se odihneşte cealaltă. Să-ţi văd picioarele.

— Ştiu *Cântecul celor trei peşti,* zise Siuan cu vocea ridicată.

Asta trebuia să fie femeia. Era imposibil ca în oraşul ăsta să fie două femei cu acelaşi păr, cu acelaşi nume şi cu acelaşi han.

Jupâneasa Tharne râse şi mai tare şi îl plesni peste umăr pe unul dintre bărbaţii de la cea mai apropiată masă, făcându-l să se clatine serios.

— Nu prea are cine să-l asculte pe-aici, ce zici, Pel?

Pel, un căruţaş ştirb, cu biciul atârnat de umăr, se hlizi alături de ea.

— Ştiu şi *Cerul albastru în zori.*

Femeia se cutremură de râs, ştergându-şi ochii de lacrimi.

— Nu zău? A, sunt sigură că băieţii se vor da în vânt după el. Hai, să-ţi văd picioarele. Picioarele, fata mea, sau pe-aci ţi-e drumul!

Siuan şovăi, în timp ce jupâneasa Tharne o fixa cu privirea. Ca şi un număr din ce în ce mai mare de bărbaţi. *Asta* trebuia să fie femeia. Îşi ridică încet fusta până la genunchi. Femeia înaltă îi făcu semn nerăbdătoare să continue. Închizând ochii, Siuan trase şi mai tare de fustă. Simţea cum faţa i se înroşeşte cu fiecare centimetru.

Hm, modest, constată jupâneasa Tharne, chicotind. Păi, dacă ştii numai cântecele astea, îţi trebuie nişte picioare care să-i lase paf pe bărbaţi. Dar am să văd ce şi cum de-abia după ce-ţi scoţi ciorapii ăia de lână, ce zici, Pel?... Hai să nu mai lungim vorba. Poate că ai o voce bună, dar aici nu-mi dau seama. Hai, fata mea! Mişcă-ţi târtiţa!

Siuan îşi deschise brusc ochii, furioasă, dar femeia trupeşă deja îi întorsese spatele şi se îndrepta spre un colţ al sălii. Dreaptă ca o lumânare, Siuan îşi lăsă fustele să cadă la loc şi o urmă, încercând să nu bage în seamă râsetele şi propunerile deocheate pe care i le făceau muşteriii. Pe faţă nu i se citea nimic, înăuntru însă îngrijorarea se lupta cu furia.

Înainte de a deveni Suprema Înscăunată, condusese iscoadele a celor din Ajah Albastră; unele dintre ele o slujiseră personal, atunci şi mai târziu. Chiar dacă nu mai era Suprema Înscăunată, şi nici măcar Aes Sedai, încă le mai ştia pe toate. Duranda Tharne era deja în slujba Albastrelor când preluase ea reţeaua, o femeie ale cărei informaţii fuseseră întotdeauna oportune. Iscoade iscusite erau greu de găsit, iar credibilitatea lor varia de la una la alta - singura în care avusese încredere şi pe care o abordase, de când plecase din Tar Valon, era cea de la Patru regi, în Andor, dar şi ea dispăruse —, noroc că multe ştiri şi zvonuri circulau prin Lugard aduse de şirurile de căruţe ale neguţătorilor. Poate că aici existau spioane şi pentru alte Ajah; nu era rău să ţină minte asta. „Cu răbdarea treci marea “, îşi spuse ea.

Femeia aceasta corespundea perfect descrierii Durandei Tharne şi era imposibil să mai existe un han cu un nume atât de dezgustător. - Dar de ce reacţionase aşa când Siuan se prezentase drept o altă spioană a Albastrelor? Fusese nevoită să rişte; Min şi Leane, în felul lor, deveneau la fel de nerăbdătoare ca şi Logain. Într-adevăr, cu răbdarea treci marea, dar de multe ori cu îndrăzneala aveai numai de câştigat. În cel mai rău caz îi dădea una în cap femeii şi fugea pe uşa din spate. Cântărindu-i din ochii lăţimea şi înălţimea, ca şi braţele groase, tari, spera să şi poată.

Femeia deschise o uşă simplă de pe coridorul ce ducea spre bucătării şi pătrunse într-o cameră sărac mobilată: o masă de scris şi un scaun pe un covor mic, albastru, o oglindă mare pe un perete şi, surprinzător, o etajeră cu câteva cărţi. De îndată ce uşa se închise, estompând zgomotul dinspre sala mare, femeia trupeşă se răsti la Siuan, cu pumnii în şoldurile masive.

Hai, zi. Ce vrei de la mine? Şi nu te obosi să-mi spui cum te cheamă; nu vreau să ştiu, chiar dacă e adevărat.

Siuan simţi cum se relaxează. Nu că n-ar fi fost la fel de furioasă ca înainte.

— N-aveai nici un drept să mă tratezi aşa! De ce m-ai silit să...

— Ba am avut tot dreptul, fiindcă aşa trebuia să fac, replică jupâneasa Tharne. Dacă veneai când trebuia, când deschid sau când închid prăvălia, te-aş fi adus imediat aici fără nici o problemă. Crezi că unii dintre cei de-acolo nu şi-ar pune întrebări dacă te-aş pofti aici ca pe o prietenă de mult pierdută? Nu-mi pot permite ca lumea să-şi pună întrebări în legătură cu mine. Ai noroc că nu te-am pus să-i iei locul lui Susu pe masă ca să cânţi vreo două cântece. Şi ai grijă cum vorbeşti cu mine.

Femeia ridică ameninţător o mână lată, aspră şi continuă:

— Am fete măritate mai mari decât tine şi, ori de câte ori trec pe la ele, se poartă şi-mi vorbesc cuviincios. Te-nvăţ eu minte dacă o faci pe jupâneasa înţepata cu mine. Nimeni n-o să te-audă ţipând, nu se amestecă nimeni în ciorba mea.

Înclinând scurt din cap, semn că lucrurile erau clare, îşi puse din nou pumnii în şolduri.

— Şi-acum, spune, ce vrei de la mine?

De câteva ori, în timpul acelei avalanşe de cuvinte, Siuan încercase să vorbească, dar femeia trecuse peste ea ca o

furtună. Cu aşa ceva nu era obişnuită. Când, în sfârşit, jupâneasa Tharne termină ce avea de spus, Siuan tremura de furie, strângându-şi fustele ca într-un cleşte. Încercă din răsputeri să nu izbucnească. „Acum nu sunt decât o iscoadă, ca şi ea, îşi repetă. Nu mai sunt Suprema Înscăunată, doar o iscoadă ca oricare alta. “În plus, se temea că femeia îşi va pune în practică ameninţarea. Ceva nou pentru ea, frica de cineva care era mai mare şi mai puternic decât ea.

Mi s-a spus să transmit un mesaj unei întruniri a celor pe care le slujim, zise ea sperând că jupâneasa Tharne îi va lua încordarea din glas drept un semn că era speriată rău; femeia putea fi mai cooperantă dacă îşi închipuia că o intimidase pe Siuan. Întrunirea nu e acolo unde mi s-a spus că va fi. Sper că ştii ceva care să mă ajute să le găsesc.

Încrucişându-şi braţele sub sânii enormi, jupâneasa Tharne o privi cu atenţie.

— Deci ştii să-ţi ţii firea atunci când trebuie. Foarte bine. Ce s-a întâmplat în Turn? Şi nu-mi spune că nu vii de acolo, fătuca mea cu nasul pe sus. E clar că eşti curiera lor, doar n-ai deprins fandoselile astea în vreun sat.

Siuan trase adânc aer în piept înainte să răspundă:

— Siuan Sanche a fost ferecată.

Vocea nici măcar nu-i tremura; era mândră de stăpânirea ei.

— Elaida a'Roihan este noua Supremă Înscăunată, adăugă ea, nereuşind să-şi ascundă o urmă de maliţiozitate.

Pe chipul jupânesei Tharne nu sesiză nici o reacţie.

Mda, asta explică o parte din ordinele pe care le-am primit. Doar o parte. Vasăzică au ferecat-o. Credeam că va rămâne pe tron la nesfârşit. Am văzut-o odată, acum câţiva ani, în Caemlyn. De la depărtare. Arăta de parcă mânca hăţuri la micul dejun, replică ea, buclele stacojii legănându-se de fiecare dată când dădea din cap. În fine, ce-a fost a fost. Ajah s-au despărţit, nu-i aşa? Singurul lucru care se potriveşte; ordinele primite şi bătrâna şopârlă ferecată. Turnul s-a dezmembrat, iar Albastrele o iau la fugă.

Siuan scrâşni din dinţi. Încercă să-şi spună că femeia le era loială Albastrelor, şi nu neapărat ei, dar în zadar. „Bătrâna şopârlă? E destul de în vârstă ca să-mi fie mamă. Şi dacă mi-ar fi, sigur m-aş îneca în cel mai apropiat râu. “Se sili să-şi facă vocea cât mai umilă.

Mesajul meu e important. Trebuie să plec cât mai repede. Mă poţi ajuta?

Important zici? Mă cam îndoiesc. Eu îţi pot da un nume, dar trebuie să te descurci singură. Vrei? Întrebă jupâneasa Tharne refuzând să-i facă viaţa uşoară.

— Te rog.

Sallie Daera. Nu ştiu cine e sau cine a fost, dar mi s-a spus să-i dau numele oricărei Albastre care apare aici şi nu ştie încotro s-o apuce, ca să spunem aşa. Chiar dacă nu pari a fi una dintre surori, îţi ţii nasul îndeajuns de sus ca să fii aşa ceva. Deci Sallie Daera. Descurcă-te cum poţi.

Siuan îşi înfrână un gest de bucurie şi se prefăcu dezamăgită.

— Nici eu n-am auzit de ea. Ce să fac, am să pornesc în căutarea ei.

— Dacă o găseşti, transmite-i lui Aeldene Sedai că sunt în continuare loială, indiferent de ce s-a întâmplat. Lucrez de-atâta vreme pentru Albastre, încât nu ştiu ce aş putea face altceva.

— Am să-i spun.

Nu ştia că Aeldene era înlocuitoarea ei, controlând acum spioanele Albastrelor; Suprema Înscăunată, indiferent din ce Ajah făcea parte, nu le cunoştea pe toate.

Bănuiesc că trebuie să le spui de ce nu m-ai angajat. Chiar nu ştiu să cânt; cred că e suficient.

— De parcă ar conta pentru adunătura aia de-acolo, spuse femeia trupeşă, înălţând o sprânceană şi rânjind. Găsesc eu ceva, fătuco. Dar să-ţi dau un sfat. Dacă nu ţii nasul ăla mai jos, într-una din zile o Aes Sedai sigur ţi-l va tăia. Mă mir că n-a făcut-o încă. Acum şterge-o. Dispari de-aici.

„Antipatică femeie, urlă Siuan în sinea ei. Dac-aş putea, aş supune-o unor cazne până i-ar ieşi ochii din cap. “Aşadar, credea că trebuie să-i arate mai mult respect.

— Mulţumesc pentru ajutor, zise ea pe un ton distant, făcând o reverenţă care ar fi onorat orice curte regală. Ai fost foarte amabilă.

Făcuse deja trei paşi în sala mare când jupâneasa Tharne apăru în spatele ei, ridicând vocea până acoperi zgomotul din jur.

— Sfioasă ca o fecioară, ce mai! Picioarele albe şi bine făcute, sigur v-ar curge balele după ele, dar a început să ţipe ca

un copil de ţâţă când i-am spus că trebuie să vi le arate! S-a trântit pe podea şi a plâns de mama focului! Şoldurile rotunjoare, pe gustul tuturor şi...!

Siuan se împiedică în hohotele de râs ale celor din jur, dovedite de vocea ascuţită a hangiţei. Reuşi să mai facă trei paşi, roşie la faţă, apoi o luă la fugă.

În stradă, se opri ca să-şi tragă sufletul şi să-şi potolească bătăile inimii. „Zgripţuroaica naibii! Ar trebui să...! “Nu mai conta ce trebuia să facă; femeia aceea dezgustătoare îi spusese ce voia să afle. Nu Sallie Daera; nu era vorba de o femeie. Numai o Albastră ştia sau doar bănuia. Salidar. Locul de naştere al lui Deane Aryman, sora Albastră care devenise Suprema Înscăunată după Bomwhin şi salvase Turnul de la pieirea spre care îl îndrepta Bonwhin. Salidar. Unul dintre ultimele locuri în care cineva le-ar fi căutat pe Aes Sedai, în afară de Amadicia.

Doi bărbaţi în mantii albe şi platoşe strălucitoare veneau călare spre ea, ferindu-şi cu greu caii de căruţele din drum. Copiii Luminii. În zilele astea îi vedeai oriunde. Lăsând capul jos, urmărind temătoare Mantiile Albe pe sub borul pălăriei, Siuan se dădu mai aproape de peretele verde-albastru al hanului. Cei doi îi aruncară o privire - feţe aspre sub coifuri conice lucioase - şi trecură mai departe.

Siuan îşi muşcă buza, plină de frustrare. Probabil că le atrăsese atenţia când se lipise de perete. Dar dac-o vedeau la faţă...? Nu s-ar fi întâmplat nimic, desigur. Mantiile Albe poate că ar fi încercat să ucidă o Aes Sedai dacă o găseau singură, dar faţa ei de mult nu mai era a unei Aes Sedai. Observaseră totuşi că încercase să se ascundă de ei. Dacă Duranda Tharne n-ar fi enervat-o atât de mult, n-ar fi făcut o greşeală atât de prostească. Îşi aminti de vremurile când un lucru lipsit de importanţă precum remarcile jupânesei Tharne n-ar fi făcut-o nici măcar să clipească, atunci când ţaţa aia vopsită şi umflată n-ar fi îndrăznit să-i spună cuvintele acelea. „Dacă scorpiei ăleia nu-i place cum mă port, am să-i... “De fapt, acum nu trebuia decât să-şi vadă de treabă înainte ca jupâneasa Tharne să-i tragă o bătaie din cauza căreia să nu mai poată sta în şa. Uneori, îi venea greu să-şi aducă aminte cât de departe erau zilele în care putea chema la ordine regi sau regine.

Străbătând strada cu paşi mari, privea atât de încruntată, încât unii dintre căruţaşi îşi muşcau limba, renunţând la

comentariile pe care voiau să le facă pe seama unei tinere frumoase şi mai ales singure. Alţii însă nu se puteau abţine.

Min se aşeză pe o bancă lipită de peretele sălii mari, arhipline, a hanului Trăsura cu nouă cai, privind o masă înconjurată de bărbaţi care stăteau în picioare, căruţaşi cu biciurile înfăşurate şi gărzi ale neguţătorilor, cu săbiile la şold. Alţi şase şedeau la masă, umăr la umăr. În partea cealaltă a mesei, îi zări pe Logain şi Leane. Logain stătea încruntat, vizibil nemulţumit; ceilalţi bărbaţi sorbeau fiecare cuvânt al lui Leane.

Sala era plină de fumul de pipă şi de strigătele muşteriilor care aproape că acopereau fluierul şi toba, ca şi cântecul unei tinere care dansa pe o masă dintre şemineurile de piatră. Cântecul ei era despre o femeie care convingea şase bărbaţi că fiecare era singurul bărbat din viaţa ei; lui Min i se păru interesant, chiar dacă o făcu să roşească. Cântăreaţa arunca din când în când câte o privire geloasă mesei aglomerate. Sau mai degrabă lui Leane.

Domana îl avea deja pe Logain la degetul mic în clipa în care intraseră în han, făcându-şi şi pe alţi bărbaţi să-şi întoarcă privirile spre ea, ca muştele la miere, cu mersul ei legănat şi focul mocnit din ochi. Bărbaţii fuseseră cât pe ce să se ia la harţă, Logain şi gărzile neguţătorilor ducând mâna la sabie, scoţând pumnalul, hangiul vânjos şi două ajutoare numai muşchi repezindu-se cu bâtele să-i despartă. Leane potolise focul la fel cum îl aţâţase, când cu un zâmbet, când cu o vorbă şi o bătaie uşoară pe obraz. Chiar şi hangiul mai rămăsese o vreme, rânjind ca prostul, până când fu chemat la datorie. Iar Leane credea că mai are nevoie de exerciţiu. Nu era deloc corect.

„Dac-aş putea face şi eu asta unui bărbat anume, aş fi mai mult decât mulţumită. Poate mă învaţă şi pe mine - Lumină sfântă, ce-mi trece prin cap? “Niciodată nu se prefăcuse că ar fi altceva, cine o accepta aşa cum era bine-venit, cine nu putea să-şi vadă de treabă. Acum se gândea să se schimbe, pentru un bărbat anume. Era destul de rău că trebuia să poarte rochie, în locul hainei şi pantalonilor dintotdeauna. „S-ar uita la tine dacă ai purta o rochie cu decolteul adânc. Ai mai multe de arătat decât Leane, care… Termină! “

— Trebuie să plecăm spre miazăzi, zise Siuan peste umărul lui Min, iar aceasta tresări n-o văzuse intrând. Acum.

Strălucirea ochilor ei albaştri îi spunea ceva lui Min. Un lucru pe care nu voia să i-l împărtăşească. Femeia părea să creadă că încă mai era Suprema Înscăunată, mai tot timpul.

— Nu putem ajunge în altă aşezare cu han înainte de căderea nopţii, replică Min. Mai bine rămânem aici peste noapte.

Ar fi fost o desfătare să doarmă într-un pat după ce petrecuse atâtea nopţi pe sub garduri-vii şi în căpiţe de fân, chiar dacă de obicei fuseseră şi ele alături. Logain era dispus să le închirieze tuturor câte o cameră, Siuan însă stătea cu ochii pe bani, chiar dacă Logain îi cheltuia cu chibzuinţă.

Siuan privi în jur, dar cei care nu se holbau la Leane o ascultau pe cântăreaţă.

Nu se poate. Mă tem... mă tem că Mantiile Albe ar putea întreba de mine.

Min scoase un fluierat uşor.

— Asta n-o să-i placă lui Dalyn.

— Atunci nu-i spune, replică Siuan clătinând din cap spre bărbaţii adunaţi în jurul lui Leane. Spune-i lui Amaena că trebuie să plecăm. Va veni şi el. Sper că nu şi ceilalţi.

Min zâmbi strâmb. Chiar dacă Siuan se prefăcea că nu-i pasă că Logain - Dalyn - preluase conducerea, mai ales făcându-se că nu aude când femeia îi dădea o poruncă, tot era hotărâtă să-l îngenuncheze din nou.

Până la urmă, ce înseamnă o trăsură cu nouă cai? Întrebă ea, ridicându-se în picioare.

Înainte de a intra, se uitase în stânga şi-n dreapta după vreun indiciu, dar pe firma de deasupra uşii era trecut doar numele.

Am văzut trăsuri cu opt şi zece cai, dar niciodată cu nouă, adăugă ea.

În oraşul ăsta e mai bine să nu întrebi nimic, răspunse Siuan pe un ton afectat.

Punctele roşii de pe faţa ei o făcură pe Min să creadă că, dimpotrivă, Siuan ştia foarte bine ce înseamnă.

Adu-i pe ceilalţi. Avem mult de mers, nu-i timp de pierdut. Ai grijă să nu te audă cineva.

Min pufni uşor. Cu surâsul lui Leane n-avea cum s-o bage în seamă vreun bărbat. Ar fi vrut să ştie cum atrăsese Siuan atenţia Mantiilor Albe. Asta le mai lipsea şi nu era în firea lui Siuan să facă greşeli. Ar fi vrut să ştie cum să-l facă pe Rand să

se uite la ea cum se uitau bărbaţii ăia la Leane. Dacă aveau să meargă toată noaptea ceea ce i se părea foarte probabil, poate că Leane îi va da câteva sfaturi.

CAPITOLUL 12

O pipă veche

O rafală de vânt care stârnea praful pe strada din Lugard prinse pălăria de catifea a lui Gareth Bryne, făcând-o să-i zboare de pe cap direct sub una dintre căruţele care gemeau sub greutate. O roată o făcu una cu pământul tare, lăsând din ea numai amintirea unei pălării. O privi o clipă, apoi îşi continuă drumul. „Tot era pătată “, îşi spuse el. Şi haina de mătase i se acoperise de praf înainte de a ajunge în Murandy; degeaba o scutura, atunci când se deranja s-o facă. Acum arăta mai mult cafenie decât cenuşie. Ar trebui să găsească ceva mai modest; doar nu se ducea la bal.

Strecurându-se printre căruţele care hurducăiau pe strada brăzdată de roţi, ignoră înjurăturile căruţaşilor care veneau din urmă - orice oştean înjura mai bine chiar şi în somn - şi intră într-un han cu acoperişul roşu, numit Capra căruţei. Desenul de pe firmă era o ilustrare fidelă a numelui.

Sala mare era ca orice sală mare pe care o văzuse în Lugard, căruţaşi, muncitori, tot felul de oameni, toţi vorbind şi râzând cât de tare puteau, în timp ce beau cât de mult puteau, ţinând cana cu o mână, iar cu cealaltă pipăindu-le pe fetele care serveau. În privinţa aceasta, nu se deosebea prea mult de

hanurile şi tavernele din multe alte oraşe, deşi majoritatea erau cu mult mai aşezate. O tânără durdulie, într-o bluză care-i stătea să cadă, sărea şi dansa pe o masă într-un colţ al sălii, pe muzica abia auzită a două fluiere şi a unui timpanon cu douăsprezece coarde.

Nu prea avea ureche muzicală, dar se opri o clipă ca să-i asculte cântecul; tânăra s-ar fi descurcat de minune în orice tabără de oşteni pe care o văzuse la viaţa lui. Pe de altă parte, ar fi avut acelaşi succes şi dacă n-ar fi cântat deloc. Cu bluza aia pe ea şi-ar fi găsit un soţ cât ai zice peşte.

Joni şi Barim erau deja acolo, statura lui Joni fiind îndeajuns ca să-şi găsească o masă doar pentru ei, în ciuda părului rărit şi a bandajului pe care încă îl mai purta în jurul capului. Cei doi ascultau cântecul fetei. Sau cel puţin o urmăreau cu privirea. Îi atinse uşor pe umăr şi le făcu semn cu capul spre uşa care dădea în grajd, unde un rândaş posac şi saşiu avea grijă de caii lor pentru trei bănuţi de argint. Tulburările din apus şi din Cairhien dădeau peste cap preţurile şi negoţul.

Nimeni nu scoase o vorbă până trecură de porţile oraşului şi ajunseră pe un drum mai puţin folosit, care şerpuia spre miazănoapte, spre Râul Storn, puţin mai altfel decât un drum obişnuit de căruţe.

Ieri au fost aici, stăpâne, spuse Barim.

Bryne aflase ştirea mai de mult. Trei tinere drăguţe, care nu păreau a fi din partea locului, nu puteau trece printr-un oraş ca Lugard fără să fie remarcate. Măcar de bărbaţi.

Ele şi un ins cu umerii largi, continuă Barim. Se pare că Dalyn a fost cu ele când au dat foc hambarului lui Nem. Oricum, cu Dalyn sau fără el, sigur e că au stat puţin la Trăsura cu nouă cai, dar numai ca să bea ceva. Domana aia, despre care mi-au povestit băieţii, mai să işte un scandal cu zâmbetul ăla al ei şi cu legănatul din şolduri, dar a reuşit să liniştească spiritele la fel. Al naibii să fiu, dar tare mi-ar mai plăcea să întâlnesc o doamnă.

Ştii încotro au luat-o, Barim? Întrebă Bryne răbdător.

Asta nu izbutise să afle.

— A, nu, stăpâne. Dar am auzit că au trecut o mulţime de Mantii Albe pe acolo, spre apus. Credeţi cumva că bătrânul Pedron Niall pune ceva la cale? Poate în Altara?

Asta nu mai e treaba noastră, Barim, replică Bryne, fiind conştient că de data aceasta răbdarea lui avea limite, Barim însă era un oştean hârşit, care îşi ştia măsura.

— Ştiu eu încotro au luat-o, sări Joni. Spre apus, pe Calea Jehannah, şi în mare viteză, din câte am auzit.

Joni părea îngrijorat.

Stăpâne, am dat peste gărzile a doi neguţători, vechi tovarăşi de arme, şi am băut un pahar cu ele. Erau din întâmplare la un han pe nume O călărire în noapte când a intrat fata aia, Mara, şi a vrut să se angajeze pe post de cântăreaţă. N-a fost angajată n-a vrut să-şi arate picioarele, cum fac toate cântăreţele prin hanurile astea, şi-avea dreptate, nu? —, drept care a plecat. Din ce mi-a spus Barim, fetele au plecat imediat, spre apus. Nu-mi place deloc, stăpâne. Mara nu-i genul de persoană care să vrea să muncească într-un loc ca ăla. Mai degrabă cred că vrea să scape de Dalyn.

Ciudat, în pofida cucuiului din cap, Joni nu le purta pică celor trei tinere. După părerea lui, adesea exprimată de când plecaseră de la conac, fetele se aflau în mare pericol şi cineva trebuia să le salveze. Bryne bănuia că, dacă le ajungea din urmă şi le aducea înapoi pe moşia lui, Joni l-ar fi bătut la cap să i le dea fiicelor lui Joni să aibă grijă de ele. Pe Barim însă nu-l încercau astfel de sentimente.

Ghealdan, zise el încruntat. Sau poate Altara sau Amadicia. Până să dăm de ele, dăm de Cel întunecat. La ce atâta osteneală pentru un hambar şi câteva vaci?

Bryne nu spuse nimic. Veniseră după fată până aici, dar Murandy nu era deloc potrivit pentru andoreni; prea multe conflicte la hotar, în prea mulţi ani. Doar un nebun ar intra în Murandy după ochii uneia care şi-a încălcat jurământul. Cât de nebun să fie să o urmărească jumătate de lume?

Băieţii ăia cu care am vorbit, spuse Joni timid. Stăpâne, se pare că o mulţime din... din cei care te-au slujit sunt trimişi acasă.

Încurajat de tăcerea lui Bryne, Joni continuă:

— O mulţime de feţe noi. O mulţime. Cel puţin patru-cinci pentru fiecare din cei trimişi acasă. Mai degrabă ca să pricinuiască necazuri decât să le pună capăt. Unii îşi spun Leii Albi şi i se supun doar lui Gaebril (aici Joni scuipă ca să arate ce crede despre asta) şi unui grup care nu face parte din Gărzi. Şi

nici din vreo Casă. Din câte ştiau ei, Gaebril a adunat de zece ori mai mulţi oameni decât au Gărzile şi toţi au jurat credinţă tronului Andorului, dar nu şi reginei.

— Nici asta nu mai e treaba noastră, i-o tăie Bryne.

Barim îşi umflase obrajii, aşa cum făcea întotdeauna când ştia ceva ce nu voia să spună sau nu era sigur că merita spus.

— Ce-i, Barim? Hai, dă-i drumul.

Bărbatul cu faţa aspră îl privi uimit. Barim niciodată nu-şi dădea seama cum de ştia Bryne că avea ceva de zis.

Păi, stăpâne, câţiva din oamenii cu care am stat de vorbă mi-au spus că ieri Mantiile Albe puneau tot felul de întrebări. Despre o tânără care, după descriere, pare a fi Mara. Voiau să ştie cine e, încotro a luat-o. Chestii din astea. Am auzit că au devenit şi mai curioşi când au aflat că a dispărut. Dacă vor să pună mâna pe ea, s-ar putea s-o spânzure înainte s-o ajungem noi din urmă. Dacă ţin cu tot dinadinsul s-o prindă, s-ar putea să n-o întrebe dacă e una din Iscoade. De ce vor s-o prindă, habar n-am.

Bryne se încruntă. Mantiile Albe? Ce voiau Copiii Luminii de la Mara? Nu-i venea să creadă că e una din Iscoade. Dar, dacă se gândea bine, văzuse un tânăr cu o faţă nevinovată spânzurat în Caemlyn, o Iscoadă care îi învăţa pe copiii de pe stradă despre măreţia Celui întunecat Marele Stăpân al întunericului, aşa-i zicea el. Tânărul ucisese nouă dintre ei în decurs de trei ani, cel puţin atât se ştia despre el, când ceilalţi se hotărâseră să-l înfunde. „Nu. Fata asta n-are cum să fie o Iscoadă, îmi pun zălog viaţa. “Mantiile Albe bănuiau pe oricine. Şi dacă se încăpăţânau să creadă că fata fugise din Lugard ca să nu le cadă în mână...

Dădu pinteni calului să treacă la galop. Murgul cu botul mare nu era foarte arătos, dar avea rezistenţă şi curaj. Ceilalţi doi i se alăturară lui Bryne, însă îşi ţinură gura, văzând în ce toane le era stăpânul.

La vreo două mile de Lugard, intră într-un desiş de stejari şi arbuşti. Oamenii lui poposiseră aici, într-o poiană, sub ramurile lungi şi groase ale stejarilor. Ici şi colo, se vedeau câteva focuri mici, din care fumul încă nu apucase să se ridice; oamenii se foloseau de orice ocazie ca să-şi facă un ceai. Unii moţăiau; orice oştean cu experienţă ştia că un pui de somn nu strica niciodată.

Cei care se treziseră deja încercară să se dezmeticească la vederea lui. Preţ de o clipă, Bryne rămase în şa purtându-şi privirea de la unul la altul. Păr cărunt, chelii şi feţe încreţite de timp. Încă în putere şi gata de orice, dar... Fusese inconştient să-i aducă în Murandy doar fiindcă voia să ştie de ce o femeie îşi încălcase jurământul. Poate şi cu Mantiile Albe pe urmele lor. Şi nu putea spune cât de departe trebuia să meargă, cât timp le va lua până să dea de ea. Dacă se întorcea acum, le-ar trebui mai bine de o lună ca să vadă Izvoarele Kore din nou. Dacă îşi continua drumul, nu avea nici o garanţie că urmărirea nu va dura până la Oceanul Aryth. Ar trebui să-i ducă pe oamenii ăştia înapoi, acasă. Aşa ar trebui să facă. Nu avea nici un drept să le ceară să le scoată pe fetele alea din mâinile Mantiilor Albe. O putea lăsa pe Mara în plata Mantiilor Albe.

Mergem spre apus, anunţă el şi imediat oamenii stinseră focurile cu ceaiul rămas şi îşi vârâră cănile în desagii prinşi de şa. Va trebui să mergem întins. Vreau să le prindem în Altara, dacă se poate, dacă nu, nu ştiu unde ne va duce drumul. Aţi putea vedea Jehannahul sau Amadorul sau Ebou Darul înainte să ne terminăm treaba.

Bryne încercă să râdă şi continuă:

Veţi vedea cât de tari sunteţi dacă ajungem în Ebou Dar. Acolo sunt taverne unde fetele îţi servesc illiani la tavă şi scuipă Mantiile Albe ca să se distreze.

Oştenii râseră mai tare decât merita gluma.

Alături de tine, stăpâne, n-avem de ce ne-ngrijora, chicoti Thad, cu faţa ca o bucată de piele boţită, vârându-şi cana de cositor în desagă. Am auzit că odată te-ai încontrat chiar cu Suprema Înscăunată...

Aici Jar Silvin îi altoi un picior în gleznă, şi Thad se întoarse spre bărbatul mai tânăr cărunt, dar mai tânăr — cu pumnul strâns.

De ce-ai făcut asta, Silvin? Vrei să te alegi cu capul spart sau... ce?

Thad văzu privirea plină de subînţeles a lui Silvin, ca şi a celor din jur, şi îşi dădu seama unde greşise.

A, da, da, zise el şi îşi făcu de lucru cu chinga calului, dar nimeni nu mai râse.

Bryne se sili să arate mai relaxat. Era timpul să lase trecutul în urmă. Doar fiindcă femeia cu care împărţise patul - şi chiar

mai mult, crezuse el —, doar fiindcă femeia aceea se uita la el de parcă nu l-ar fi văzut în viaţa ei nu avea nici un motiv ca să nu i se mai pomenească numele. Doar fiindcă îl izgonise din Caemlyn, ameninţându-l cu moartea, din pricina sfatului pe care jurase să i-l dea... Nu-l mai interesa dacă femeia nu ajungea la nici o înţelegere cu acest Gaebril care apăruse pe neaşteptate în Caemlyn. Femeia îi spusese, cu o voce la fel de plată şi de rece precum apa îngheţată, că numele lui nu va mai fi pomenit la palat niciodată, că doar serviciile pe care i le adusese o împiedicau să-l dea pe mâna călăului pentru trădare. Trădare! Trebuia să se liniştească, mai ales dacă urmărirea asta avea să fie mai lungă decât se aştepta.

Sprijinindu-se cu genunchiul de şa, se aplecă şi îşi scoase pipa şi punga cu tutun. Pe pipă era incrustat un taur sălbatic cu Coroana de Trandafiri a Andorului. De o mie de ani acesta fusese însemnul Casei Bryne; puterea şi curajul în slujba reginei. Îi trebuia o pipă nouă; asta se învechise.

— N-am ieşit chiar atât de neşifonat pe cât ai auzit tu, replică el şi se aplecă spre unul din oameni ca să primească o bucată de lemn care încă mai ardea, apoi se îndreptă de spate şi trase de pipă până se aprinse. S-a întâmplat cu vreo trei ani în urmă. Suprema Înscăunată tocmai făcea o călătorie. Cairhien, Tear, Illian şi termina cu Caemlyn înainte să se întoarcă în Tar Valon. La vremea aia, aveam probleme cu seniorii de la hotarul cu Murandy - ca de obicei.

Oamenii izbucniră în râs; cu toţii apăraseră hotarul cu Murandy într-un moment sau altul.

Trimisesem câţiva oşteni ca să-i lămurească pe murandyeni cine stăpânea oile şi vitele din partea noastră de hotar, continuă el. Nu mă aşteptam ca pe Suprema Înscăunată s-o intereseze aşa ceva.

Toţi îl ascultau cu atenţie; pregătirile de plecare continuau, dar într-un ritm mai lent.

Siuan Sanche şi Elaida stătuseră de vorbă cu Morgase...

Na că iar îi spusese numele, dar de data asta nu simţise nimic.

... Şi, când au apărut, Morgase arăta pe jumătate ca o scorpie, cu ochii fulgerând în toate părţile, pe jumătate ca un copil de zece ani urecheat de maică-sa fiindcă a dat iama prin prăjituri. E o femeie dură, dar prinsă între Elaida şi Suprema

Înscăunată... adăugă Bryne, clătinând din cap, iar ceilalţi chicotiră, compania unei Aes Sedai fiind unul dintre lucrurile pentru care nu-i invidiau pe stăpânii lor. Mi-a poruncit să iau imediat toate trupele de la hotarul cu Murandy. Am rugat-o să discutăm problema între patru ochi, la care Siuan Sanche a sărit cu gura pe mine. În faţa a jumătate din curtea regală m-a făcut cu ou şi cu oţet. A zis că, dacă nu pot să îndeplinesc porunca, mă va folosi ca momeală pentru peşte.

Fusese nevoit să-i ceară iertare în faţa tuturor, că încercase să facă aşa cum jurase să facă dar nu mai era nevoie să le spună şi asta. Nici măcar la sfârşit nu fusese sigur că n-o va face pe Morgase să-l decapiteze sau că nu-l va decapita chiar ea.

— Poate că voia să prindă un peşte al naibii de mare, spuse cineva râzând şi ceilalţi i se alăturară.

— Până la urmă, mi-au pus pielea pe băţ, iar Gărzile au fost retrase de la hotar. Aşa că, dacă vreţi să vă apăr în Ebou Dar, nu uitaţi că, din câte ştiu eu, fetele alea ar întinde-o la uscat pe Suprema Înscăunată la fel cum ar face şi cu voi.

Oamenii hohotiră veseli.

— Ai aflat vreodată cauza, stăpâne? Întrebă Joni.

Bryne clătină din cap.

Cred că vreun interes al Aes Sedai. Niciodată nu spun celor ca mine sau ca voi ce pun ele la cale.

Cuvintele lui mai atraseră câteva chicoteli. Urcară în şa cu o sprinteneală care le ascundea vârsta. „Unii nu sunt mai în vârstă decât mine “, gândi el făcând o grimasă. Prea bătrân să mai fugă după nişte ochi îndeajuns de tineri ca să fie ai fiicei lui, dacă nu chiar ai nepoatei lui. „Vreau doar să ştiu de ce şi-a încălcat jurământul, îşi zise el hotărât. Doar atât. “

Ridică mâna, arătând înainte, şi porniră spre apus, stârnind un val de praf în urma lor. Aveau de mers nu glumă, dacă voiau să le ajungă. Dar ţinea cu tot dinadinsul. În Ebou Dar sau în străfundurile Iadului, tot avea să le găsească.

CAPITOLUL 13

O cămăruţă în Sienda

Elayne se chinuia să se ţină dreaptă pe bancheta de piele a trăsurii care se legăna tot timpul, încercând să ignore expresia acră de pe faţa lui Nynaeve. Perdelele erau trase, în ciuda lirelor de praf care uneori reuşeau să se strecoare pe ferestre; vântul uşor mai atenua din căldura după-amiezii târzii. Treceau peste dealuri acoperite de păduri care, ici şi colo, făceau loc unor ogoare minuscule. Conacul unui senior, construit în stilul amadician, se înălţa pe un deal la câteva mile de drum, o casă uriaşă, de piatră, înaltă de aproape douăzeci de metri, care se termina cu o structură de lemn bogat ornamentată, cu balcoane şi acoperişuri din ţiglă roşie. Cândva conacul fusese numai din piatră, dar trecuseră ceva ani de când stăpânii lui aveau nevoie de o fortăreaţă în Amadicia, iar acum regele impunea construcţii de lemn. Nici un senior rebel nu mai putea rezista mult în faţa atacurilor regelui. Desigur, legea nu-i avea în vedere şi pe Copiii Luminii; aceştia erau imuni la o bună parte din legile amadiciene. Elayne ştia asta de pe vremea când era mică, atunci învăţase câte ceva despre legile şi obiceiurile altor ţări.

Mai multe ogoare împestriţau şi dealurile din depărtare, ca nişte petice cafenii pe o faţă de masă verde, bărbaţii care

trudeau acolo semănând cu furnicile. Totul părea uscat; un simplu fulger ar fi iscat un foc care s-ar fi întins pe mile întregi. Dar fulgerul însemna ploaie, iar puţinii nori de pe cer erau prea sus şi prea subţiri pentru aşa ceva. Elayne se întrebă într-o doară dacă ar putea declanşa ploaia. Învăţase cum să controleze, în bună măsură, ploaia. Dar era foarte greu dacă nu aveai cu ce să începi.

Înălţimea Sa e cumva plictisită? Întrebă Nynaeve pe un ton glacial. Aşa cum se uită înălţimea Sa la peisajul de-afară - de sus - aş crede că înălţimea Sa ar vrea să mergem mai iute.

Întinzând mâna în spate, Nynaeve dădu la o parte o clapă mică şi strigă:

Mat repede, Thom. Nu te pune în gură cu mine! Tacă-ţi gura şi ţie, Juilin! Am spus mai repede!

Clapa de lemn se trânti la loc, dar Elayne auzi cum Thom mormăie în continuare. Sau mai curând înjură; Nynaeve ţipase la cei doi toată ziua. O clipă mai târziu, Thom pocni din bici şi trăsura prinse şi mai mare viteză, clătinându-se atât de tare, încât cele două femei pur şi simplu săreau pe pernuţele de mătase aurie. Pernuţele fuseseră scuturate de Thom după ce cumpărase trăsura, dar umplutura se întărise de mult. Dar, oricât de zdruncinată ar fi fost Nynaeve, Elayne citi pe faţa ei hotărârea de a nu-i porunci lui Thom să încetinească, după ce-l făcuse să dea bice cailor.

— Te rog, Nynaeve, zise ea. Eu...

Cealaltă femeie i-o tăie scurt:

— Înălţimea Sa nu se simte în largul ei? Ştiu că înălţimea Sa e obişnuită cu confortul, pe care o fată sărmană n-are cum să-l cunoască, dar, cu siguranţă înălţimea Sa vrea să ajungă în oraşul următor înainte de lăsarea întunericului, nu? Pentru ca servitoarea Înălţimii Sale să-i poată servi cina şi să-i pregătească patul, nu?

Lui Nynaeve îi clănţăniră dinţii când bancheta care tocmai se înălţa veni în contact cu posteriorul ei care tocmai cădea şi femeia se încruntă la Elayne de parcă ea ar fost de vină.

Elayne oftă cu năduf. Nynaeve înţelesese foarte bine, când se aflau în Mardecin. O doamnă nu călătorea niciodată fără o servitoare, iar două doamne probabil că trebuia să aibă tot două. Ceea ce însemna că una dintre ele trebuia să o facă pe servitoarea, asta dacă nu-l îmbrăcau pe Thom sau Juilin în

femeie. Nynaeve *sigur* observase că Elayne ştia mai bine cum se poartă doamnele; îi spusese cu mult tact, de cele mai multe ori Nynaeve ascultând de glasul raţiunii. De cele mai multe ori. Dar asta se întâmplase în atelierul jupânesei Macura, după ce le forţaseră pe cele două femei să bea ceaiul ăla oribil.

După ce plecaseră din Mardecin, merseseră întins până la miezul nopţii, când ajunseseră într-un mic sat cu un singur han, unde îl treziseră pe hangiu ca să închirieze două cămăruţe cu paturi înguste; erau în picioare înainte de prima geană de lumină, ieri, ca să-şi continue drumul, evitând Amadorul cu câteva mile. Nici una, nici alta nu putea părea decât ceea ce pretindea a fi, la fel cum nici una, nici alta nu se simţea în largul ei atunci când trecea printr-un oraş mare, plin de Mantii Albe. Fortăreaţa Lumii se afla în Amador. Elayne auzise că regele era stăpân pe Amador când, de fapt, Pedron Niall era cel care tăia şi spânzura acolo.

Totul începuse azi-noapte, într-un loc numit Bellon, pe un pârâu noroios căruia localnicii îi spuneau pompos Râul Gaean, la vreo douăzeci de mile dincolo de capitală. Hanul Vadul Bellonului era mai mare decât primul, drept care jupâneasa Alfara, hangiţa, îi oferise domniţei Morelin o sală mare numai pentru ea, pe care Elayne n-o putuse refuza. Jupâneasa Alfara fusese sigură că numai servitoarea domniţei Morelin, Nana, ştia cum s-o slujească; doamnele trebuiau slujite după un anumit tipic, spusese femeia, iar fetele ei pur şi simplu nu se pricepeau la aşa ceva. Nana probabil că ştia exact cum să-i facă patul domniţei Morelin şi cum să-i pregătească baia după o zi de mers cu trăsura. Lista cu lucrurile pe care Nana ştia să le facă pentru stăpâna ei nu se mai sfârşea.

Elayne nu era sigură dacă nobilimea amadiciană aştepta aşa ceva de la ea sau dacă jupâneasa Alfara nu voia decât să o facă pe servitoarea unei doamne să muncească în locul fetelor ei. Încercase s-o cruţe pe Nynaeve, dar aceasta o copleşise cu „cum vă e voia “şi „înălţimea Sa e foarte pretenţioasă “la fel ca şi hangiţa. Dacă ar fi insistat, jupâneasa Alfara ar fi luat-o de proastă sau i-ar fi considerat comportamentul cel puţin ciudat. Nynaeve şi Elayne încercau pe cât posibil să nu atragă atenţia asupra lor.

Cât stătură în Bellon, de faţă cu ceilalţi, Nynaeve fusese servitoarea perfectă. Între patru ochi, era altă socoteală. Elayne

ar fi vrut ca Nynaeve să revină la comportamentul ei normal, în loc să o agaseze cu „Eu sunt servitoarea unei doamne din Mana Pustiitoare “. Scuzele ei fuseseră întâmpinate cu „înălţimea Sa e prea amabilă “sau pur şi simplu ignorate. „N-am să mă mai scuz, îşi spuse ea pentru a cincizecea oară. Nu pentru ceva de care nu mă fac vinovată. “

Mă tot gândesc la ceva, Nynaeve, spuse ea.

Agăţându-se de o cureluşă, se simţi precum mingea din jocul pe care copiii din Andor îl numesc Ricoşeul, în care încerci să prinzi o minge colorată, de lemn, care sare pe o paletă. N-avea de gând să ceară ca trăsura să-şi încetinească mersul. Putea rezista cât rezista şi Nynaeve. Femeia asta era atât de încăpăţânată!

Vreau să ajungem în Tar Valon şi să aflăm ce se întâmplă, dar...

— Înălţimea Sa se tot gândeşte la ceva? Pe înălţimea Sa probabil că o doare capul de-atâta efort intelectual. Am să-i fac înălţimii Sale un ceai din rădăcină de limba-oii şi părăluţă roşie de îndată ce...

Iaci din gură, Nana, zise Elayne calm, dar hotărât, într-o imitaţie perfectă a mamei ei care o lăsă pe Nynaeve cu gura căscată. Dacă o ţii tot aşa, ai să-ţi continui călătoria pe capră, alături de bagaje.

Nynaeve scoase un sunet gâtuit, încercând în zadar să spună ceva. O reacţie cât se poate de bine-venită.

— Uneori, îmi dai impresia că încă mă mai crezi copil. De fapt, tu eşti cea care se poartă ca un copil. Nu ţi-am cerut eu să mă speli pe spate, probabil că ar fi trebuit să mă iau la bătaie cu tine ca să n-o faci. Ai uitat că m-am oferit să te spăl şi eu? De asemenea, m-am oferit să dorm în patul cu rotile. Dar tu te-ai urcat în el şi n-ai mai vrut să te mişti de-acolo. N-o mai face pe îmbufnata. Dacă vrei, sunt eu servitoarea la hanul următor.

Ceea ce probabil ar fi un dezastru. Nynaeve ar ţipa la Thom de faţă cu toţi sau ar trage de urechi pe cineva. Dar ca să aibă puţină linişte merita să facă un efort.

— Putem opri chiar acum, ca să ne schimbăm rochiile după copaci.

Am ales rochiile care ţi se potrivesc ţie, mormăi cealaltă femeie şi, împingând clapa, strigă: Mai încet! Vrei să ne omori! Bărbaţi tâmpiţi!

Nu se auzi nimic de sus pe măsură ce trăsura îşi încetinea mersul, mai suportabil acum, dar Elayne ar fi pus rămăşag că cei doi vorbeau între ei. Îşi netezi părul cât putu de bine fără o oglindă la îndemână. Pletele acelea negre, lucioase o făcuseră să tresară când se uitase ultima oară într-o oglindă. Rochia de mătase verde trebuia şi ea scuturată bine.

La ce te gândeai, Elayne? Întrebă Nynaeve, cu obrajii îmbujoraţi.

Cel puţin ştia că Elayne are dreptate, dar concesia pe care i-o făcuse probabil că era singura scuză pe care o putea obţine de la ea.

— Ne întoarcem cât de repede în Tar Valon, dar ştim oare ce ne aşteaptă în Turn? Dacă Suprema Înscăunată chiar a dat poruncile alea... Eu, una, nu cred aşa ceva şi nici nu le înţeleg sensul, dar nu vreau să pătrund în Turn până când nu-mi este clar ce se întâmplă. „Prostul bagă mâna în scorbură fără să se asigure ce-i înăuntru. “

— Înţeleaptă femeie, Lini, remarcă Nynaeve. Poate aflăm mai multe dacă vedem alt mănunchi de flori galbene atârnând cu susul în jos, dar până atunci cred că trebuie să ne purtăm de parcă Ajah Neagră deţine controlul Turnului.

Jupâneasa Macura trebuie să mai fi trimis un porumbel lui Narenwin. Cu descrierea trăsurii, a rochiilor pe care le-am luat şi, probabil, a lui Thom şi Juilin.

— N-avem ce face. Nimic din astea nu s-ar fi întâmplat, dacă n-am fi hotărât să traversăm tot Tarabonul. Ar fi trebuit să luăm o corabie.

Elayne fu surprinsă de tonul ei acuzator, iar Nynaeve avu bunul-simţ să roşească din nou.

Ei, ce-i făcut e bun făcut. Moiraine o cunoaşte pe Siuan Sanche, continuă Nynaeve. Poate că Egwene o întreabă dacă...

Trăsura se opri brusc, aruncând-o pe Elayne peste Nynaeve. Tânăra auzi caii nechezând şi bătând din copite în timp ce încerca să revină la loc, ajutată şi de Nynaeve care o împingea din toate puterile.

Îmbrăţişând *saidarul,* scoase capul pe fereastră şi îi dădu drumul răsuflând uşurată. Iată ceva ce mai văzuse în Caemlyn. O menajerie ambulantă, printre umbrele după-amiezii, într-o poiană mare, la marginea drumului. Un leu masiv, cu coama neagră, şedea pe jumătate adormit într-o cuşcă ce ocupa toată

partea din spate a unei căruţe, în timp ce consoartele lui, două la număr, umblau de colo-colo într-o altă cuşcă. O a treia cuşcă era deschisă; în faţa ei o femeie făcea ca doi urşi albi cu botul alb să se ţină în echilibru pe nişte mingi roşii. Într-o altă cuşcă părea a fi un mistreţ vânjos, doar că avea râtul ascuţit şi gheare în loc de copite; animalul acela provenea din Pustiul Aiel, Elayne ştia sigur, şi se numea *capar.* În celelalte cuşti se aflau alte animale şi păsări viu colorate, dar, spre deosebire de menajeriile pe care le văzuse până atunci, aceasta era însoţită şi de artişti: doi bărbaţi jonglau cu cercuri împodobite cu panglici, patru acrobaţi se urcau unul pe umerii celuilalt alcătuind o coloană înaltă, iar o femeie dădea de mâncare unei duzini de câini care mergeau pe labele din spate şi făceau salturi înapoi. Dincolo de ei, alţi bărbaţi înălţau doi stâlpi; Elayne nu înţelegea la ce serveau.

Dar nimic din ceea ce vedea ea acum nu speriase caii atât de tare încât să se cabreze şi să-şi dea ochii peste cap, în ciuda eforturilor lui Thom de a-i ţine în frâu. Simţea şi ea mirosul de leu, dar caii priveau îngroziţi spre trei animale uriaşe, cenuşii şi zbârcite. Două erau cât trăsura de înalte, cu urechile mari şi colţii încovoiaţi, de-o parte şi de alta a unei trompe lungi care se bălăbănea la pământ. Cel de-al treilea, mai scund decât caii, deşi probabil la fel de greu, nu avea colţi. Un pui, bănui ea. O femeie cu părul blond-deschis îl scărpina după ureche cu o ţepuşă grea, îndoită. Elayne mai văzuse animale din astea, dar nu se aşteptase să le vadă din nou.

Un bărbat înalt, cu părul negru, într-o mantie de mătase roşie care nu se potrivea deloc cu căldura de-afară, se apropie cu paşi mari de trăsură şi se înclină cu eleganţă. Era chipeş, cu picioarele musculoase şi foarte conştient de calităţile lui.

— Iertare, înălţimea Voastră, dacă uriaşii cai-vieri v-au speriat caii.

În timp ce se îndrepta de spate, le făcu semn la doi dintre oamenii lui să ajute la potolirea cailor, apoi se opri, o priva lung şi murmură:

Linişteşte-te, inima mea.

Cuvintele fuseseră rostite îndeajuns de tare ca să le audă Elayne.

— Sunt Valan Luca, înălţimea Voastră, saltimbanc de renume. Prezenţa voastră mă copleşeşte, zise bărbatul şi mai făcu o plecăciune, chiar mai complicată decât prima.

Elayne schimbă o privire cu Nynaeve, observând acelaşi surâs amuzat pe care ştia că îl afişează şi ea. Un bărbat foarte plin de sine, acest Valan Luca. Oamenii lui păreau că se pricep la cai, care încă mai fornăiau şi băteau din copite, dar nu mai priveau atât de speriaţi. Thom şi Juilin se uitau la animalele acelea ciudate aproape la fel de atent ca şi caii.

Cai-vieri, jupâne Luca? Întrebă Elayne. De unde provin? Cai-vieri *uriaşi,* înălţimea Voastră, veni repede răspunsul. Din legendara Shara, unde eu însumi am condus o expediţie prin nişte ţinuturi cu civilizaţii stranii şi privelişti şi mai stranii. Mi-ar face o mare plăcere să vă povestesc despre ele. Oameni uriaşi, de două ori cât Ogierii.

Bărbatul îşi însoţea cuvintele cu gesturi elocvente.

Fiinţe fără cap. Păsări îndeajuns de mari ca să zboare cu un taur în gheare. Şerpi care puteau înghiţi oameni. Oraşe din aur masiv. Coborâţi, înălţimea Voastră, şi-am să vă povestesc.

Elayne nu se îndoia că Luca o va vrăji cu poveştile lui, dar se îndoia că animalele acelea proveneau din Shara. În primul rând, nici măcar Oamenii Mării nu vedeau mai mult decât porturile împrejmuite de ziduri în care erau obligaţi să-şi ducă viaţa; cei care se încumetau să păşească dincolo de ziduri nu se mai întorceau niciodată. Aielii nu ştiau nici ei mai mult. În al doilea rând, şi ea, şi Nynaeve văzuseră creaturi ca astea în Faime, în timpul invaziei seanchanilor. Seanchanii le foloseau ca animale de povară, nu în război.

Îmi pare rău, trebuie să te refuz, jupâne Luca, răspunse ea.

Atunci să vă arătăm câte ceva, zise el repede. După cum puteţi vedea, aceasta nu este o menajerie ambulantă obişnuită, ci ceva cu totul şi cu totul nou. Un spectacol nemaiîntâlnit. Acrobaţi, jongleri, animale îmblânzite, cel mai puternic om din lume. Chiar şi focuri de artificii. Avem şi un Iluminator cu noi. Suntem în drum spre Ghealdan, iar mâine plecăm. Dar pentru o nimica toată...

Stăpâna mea a spus că nu, interveni Nynaeve. Decât să se uite la animalele astea mai bine dă banii pe altceva, mai folositor.

De fapt, ea era cea care drămuia banii lor, despărţindu-se cu inima îndoită de fiecare bănuţ, chiar şi atunci când trebuia să cumpere ceva absolut necesar. Părea să creadă că totul ar trebui să coste exact cât costa în Ţinutul celor Două Râuri.

Dar de ce vrei să mergi la Ghealdan, jupâne Luca? Întrebă Elayne.

Era clar că cealaltă femeie se pricepea de minune să stârnească jarul şi s-o lase pe ea să-l domolească.

Am auzit că sunt mari tulburări acolo, continuă ea. Am auzit că armata nu-l poate potoli pe cel căruia i se spune Profetul, care anunţă venirea Dragonului Renăscut. Doar nu vrei să nimereşti unde-i dezordinea mai mare.

— Zvonurile sunt mult exagerate, înălţimea Voastră. Mult exagerate. Când se adună mai mulţi oameni la un loc vor şi distracţie. Şi când oamenii vor distracţie, spectacolul meu e bine-venit...

Luca şovăi, apoi se apropie de trăsură. Privi stingher în ochii lui Elayne.

— Înălţimea Voastră, adevărul e că mi-aţi face o mare cinste să mă lăsaţi să vă arăt o parte din ceea ce ştim noi să facem. Adevărul e că unul dintre caii-vieri a făcut oarece stricăciune în ultimul oraş prin care am trecut. A fost o întâmplare nefericită, vă asigur. Sunt nişte animale blânde. Deloc periculoase. Oamenii din Sienda nu numai că nu vor să le prezint spectacolul sau să vină până aici... Ştiţi, a trebuit să dau toţi banii ca să achit stricăciunile. Dacă mi-aţi permite să vă distrez puţin doar pentru câţiva bănuţi acolo —, v-aş declara patroana spectacolului meu oriunde aş merge în lumea asta, răspândind faima generozităţii Voastre, doamnă...?

— Morelin, spuse ea. Domniţa Morelin din Casa Samared.

Cu părul ei negru putea trece drept o cairhiană. Nu avea timp să vadă spectacolul, oricât de mult şi-ar fi dorit, drept care îi şi spuse, adăugând:

— Dar am să te ajut, dacă tot ai rămas fără bani. Dă-i ceva, Nana, ca să poată ajunge la Ghealdan.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca acest Luca să-i „răspândească faima “, dar ajutorul acordat celor nevoiaşi sau aflaţi la ananghie era o datorie de la care nu se dădea în lături dacă avea cu ce, chiar şi într-un ţinut străin.

Bodogănind, Nynaeve scotoci prin punga pe care o purta la cingătoare. Se aplecă pe fereastră îndeajuns ca să-i închidă palma lui Luca peste banii pe care i-i dădu. Bărbatul privi surprins când Nynaeve îi spuse:

Dacă ţi-ai lua o slujbă ca lumea, n-ar mai trebui să cerşeşti. Dă-i bice, Thom!

Thom plesni din bici, iar Elayne căzu la loc, pe bancheta ei.

Nu era nevoie să fii nepoliticoasă, zise ea. Sau atât de aspră. Cât i-ai dat?

— Un ban de argint, replică Nynaeve calm, vârând punga la loc. Mai mult decât merită.

— Nynaeve, gemu Elayne. Mai mult ca sigur omul a crezut că ne batem joc de el.

Nynaeve pufni dispreţuitor.

— Cu umerii ăia, o zi de muncă n-are cum să-l dărâme.

Elayne rămase tăcută, deşi nu era întru totul de acord.

Bineînţeles că munca n-avea cum să-i facă rău, dar nu credea că ar fi găsit prea repede aşa ceva. „Deşi nu cred că jupânul Luca ar accepta să facă ceva care nu i-ar permite să poarte mantia aia. “Dacă spunea asta, probabil că Nynaeve ar fi sărit imediat cu gura - de câte ori se referea la nişte lucruri pe care Nynaeve nu le ştia, femeia o acuza imediat că o tratează cu aroganţă sau că-i ţine lecţii —, Valan Luca nu era un subiect care să merite o altă altercaţie după ce de-abia o făcuse uitată pe ultima.

Umbrele se lungeau când ajunseră în Sienda, un sat destul de mare, din piatră şi stuf, cu două hanuri. Primul, Lăncierul regelui, avea o gaură în loc de uşă, mai mulţi oameni privind cum slujbaşii hangiului încearcă să repare stricăciunile. Poate calului-vier al jupânului Luca nu-i plăcuse firma, care acum stătea sprijinită lângă gaură, un oştean atacând cu vârful lăncii lăsat în jos. Părea că fusese smulsă din locul ei.

În mod surprinzător, erau mai multe Mantii Albe pe uliţele murdare şi aglomerate decât în Mardecin, cu mult mai multe, ca şi alţi oşteni, bărbaţi în platoşă şi cu coifuri de oţel conice, pe ale căror pelerine erau brodate Steaua şi Ciulinul Amadiciei. Probabil că garnizoana se afla în apropiere. Oamenii regelui şi Mantiile Albe nu păreau deloc că se simpatizează. Fie treceau unii pe lângă alţii, ca şi cum cei care purtau altă culoare nici nu existau, fie se înfruntau din priviri, gata să-şi scoată săbiile.

Unele dintre Mantiile Albe aveau caţe ciobăneşti roşii pe fondul emblemei. Mâna Luminii, aşa îşi ziceau ei, Mâna care caută adevărul, dar toţi ceilalţi îi numeau Inchizitorii. Până şi celelalte Mantii Albe se ţineau departe de ei.

Una peste alta, priveliştea era îndeajuns de sumbră ca să-i stârnească lui Elayne fiori pe şira spinării. Dar mai era doar o oră de lumină, chiar şi mai puţin, având în vedere apusurile de vară târzie. Dacă-şi continuau drumul până la miezul nopţii, nu aveau garanţia că vor găsi un alt han, unde mai pui că ar fi atras atenţia asupra lor. Iar azi aveau şi alte motive ca să se oprească mai devreme. Schimbă o privire cu Nynaeve şi o clipă mai târziu cealaltă femeie dădu din cap spunând: Trebuie să facem popas.

Când trăsura se opri în faţa Luminii adevărului, Juilin sări şi deschise portiera. Nynaeve îl aşteptă cu o privire plină de respect ca s-o ajute pe Elayne să coboare, reuşind, în acelaşi timp, să-i arunce un zâmbet fetei, semn că nu avea de gând s-o facă din nou pe ursuza. Săculeţul de piele care îi atârna de umăr arăta puţin nelalocul lui, dar nu cât să întoarcă lumea ochii după ea, speră Elayne. După ce-şi făcuse din nou provizii de ierburi şi alifii, Nynaeve voia să le aibă mereu la îndemână.

După o primă privire aruncată firmei hanului un soare în flăcări, precum cel purtat de Copiii Luminii pe mantiile lor. - Elayne regretă că animalul lui Luca nu se înfuriase pe locul ăsta. Cel puţin în dosul soarelui nu era nici o caţă ciobănească. Jumătate din cei care umpleau sala mare purtau mantii albe ca neaua şi îşi puseseră coifurile pe masă, în faţa lor. Trase adânc aer în piept şi îşi impuse să nu facă stânga-mprejur şi să iasă din han.

Dacă nu-i lua în seamă pe oşteni, hanul era plăcut în interior, cu tavanul înalt, susţinut de grinzi, şi placat cu lemn de culoare închisă, lucios. Ramuri verzi împodobeau vetrele reci ale celor două şemineuri masive, iar dinspre bucătării pluteau mirosuri apetisante. Fetele cu şorţuri albe treceau repede de la o masă la alta cu tăvile încărcate de mâncare, sticle cu vin şi bere.

Apariţia unei doamne nu impresionă prea mult, satul fiind aproape de capitală. Sau poate că tot aproape era şi conacul seniorului. Câţiva bărbaţi îi aruncară o privire; mai mulţi o urmăriră cu atenţie pe „servitoarea “ei, deşi privirea încruntată, când îşi dădu seama că cei din jur se holbau la ea, îi făcu să se

întoarcă la paharul de vin. Nynaeve părea să creadă că privirea unui bărbat era un delict, chiar dacă omul nu spunea nimic şi nici un rânjea la ea. Motiv pentru care Elayne se întreba uneori de ce nu purta haine mai puţin atrăgătoare. Se chinuise mult ca să-i găsească rochia aia gri, simplă, care să i se potrivească. Pentru Nynaeve brodatul era ca şi cum ar fi scris cu mâna stângă.

Hangiţa, jupâneasa Jharen, era o femeie durdulie, cu bucle lungi, cărunte, un zâmbet cald şi ochii negri, iscoditori. Elayne bănui că femeia putea vedea un tiv ros sau o pungă goală de la zece paşi. Era clar că şi ea, şi Nynaeve trecuseră testul, căci femeia făcu o plecăciune adâncă, întinzându-şi fustele în stânga şi-n dreapta, şi le făcu o primire exuberantă, neuitând să întrebe dacă doamna era în drum spre Amador sau venea de-acolo.

— De acolo, răspunse Elayne uşor trufaşă. Balurile din oraş au fost cât se poate de plăcute, iar regele Ailron este la fel de chipeş pe cât se vorbeşte, o însuşire care nu e întotdeauna caracteristică regilor, dar trebuie să mă întorc la moşie. Vreau o cameră pentru mine şi Nana şi ceva pentru valetul şi vizitiul meu.

Gândindu-se la Nynaeve şi la patul cu rotile, adăugă:

— Vreau două paturi normale. Nana trebuie să-mi fie mereu aproape, iar dacă doarme pe un pat cu rotile n-am să pot închide un ochi din cauza sforăiturilor ei.

Respectul de pe faţa lui Nynaeve dispăru - doar pentru o fracţiune de secundă, din fericire dar era foarte adevărat. Ultima oară, sforăise îngrozitor.

Desigur, înălţimea Voastră, spuse hangiţa dolofană. Am exact ce vă trebuie. Dar bărbaţii vor trebui să doarmă în podul din grajd. Sunt foarte aglomerată, după cum se poate vedea. Ieri, o trupă de vagabonzi a adus nişte animale înspăimântătoare în sat şi unul din ele pur şi simplu a distrus Lăncierul regelui. Sărmanul Sim şi-a pierdut mai bine de jumătate din clienţi, care acum se îngrămădesc aici.

Zâmbetul jupâniţei Jharen exprima mai mult satisfacţie decât compătimire.

— Dar pentru înălţimea Voastră am o cameră.

Sunt sigură că mă voi simţi foarte bine în ea. Eşti bună să trimiţi o cină uşoară şi apă de spălat? Cred că am să mă culc devreme.

Lumina soarelui încă mai pătrundea prin ferestre, dar ea îşi duse delicat o mână la gură ca şi cum şi-a fi înăbuşit un căscat.

Desigur, înălţimea Voastră. Cum doriţi. Pe aici, vă rog.

Jupâneasa Jharen părea să creadă că trebuie să o informeze despre tot ce se petrecea în sat în timp ce o conducea la etajul doi. Îi povesti tot drumul despre cât de aglomerat era hanul şi că era un miracol că-i rămăsese o cameră liberă, despre vagabonzii şi animalele lor, cum fuseseră ei alungaţi din sat, călătorie sprâncenată, despre toţi nobilii care trăseseră la hanul ei de-a lungul anilor, odată chiar şi Căpitanul-Comandant al Copiilor Luminii. Până şi un Vânător al Cornului trecuse pe-acolo cu o zi în urmă, în drum spre Tear, unde nu ştiu ce Dragon Fals pusese mâna pe Stâncă, şi nu era oare culmea răutăţii să facă cineva aşa ceva?

— Sper să nu-l găsească, zise hangiţa şi buclele ei sure se clătinară odată cu capul.

Cornul lui Valere? Întrebă Elayne. De ce?

Păi, înălţimea Voastră, dacă-l găsesc, înseamnă că se-apropie Ultima Bătălie. Cel întunecat se eliberează, replică jupâneasa Jharen cutremurându-se. Să dea Lumina ca acest corn să nu fie găsit! Aşa, Ultima Bătălie nu mai poate avea loc, nu?

O logică atât de curioasă nu părea să aibă un răspuns.

Odaia arăta destul de bine, chiar dacă obiectele de mobilier stăteau cam înghesuite. Două paturi înguste erau plasate de o parte şi de alta a ferestrei care dădea spre drum, la o distanţă de doar câţiva paşi unul de celălalt, ca şi de pereţii văruiţi. O măsuţă între cele două paturi, cu o lampă şi o cutie plină cu iască, un covoraş înflorat şi un lavabou cu o oglindă mică deasupra completau mobilierul. Dar cel puţin totul era curat şi bine lustruit.

Hangiţa umflă pernele şi netezi cuverturile, anunţând că saltelele erau din cel mai bun puf de gâscă şi că servitorii doamnei îi vor aduce bagajele pe scara din spate, că se va simţi foarte bine acolo şi că noaptea bătea un vânticel mai mult decât plăcut, dacă doamna deschidea fereastra sau lăsa uşa întredeschisă. Auzi, să doarmă cu uşa deschisă în ditamai hanul! Două fete în şorţuri albe sosiră cu o oală mare plină cu apă fierbinte şi o tavă lăcuită, acoperită cu un ştergar alb, înainte ca Elayne să reuşească să scape de jupâneasa Jharen. După forma

ştergarului, îşi dădu seama că sub el se ascundeau un urcior de vin şi două căni.

Poate a crezut că am merge la Lăncierul regelui chiar şi cu gaura aia mare din locul uşii, spuse ea când uşa se închise.

Privind în jur şi făcu o grimasă. Cuferele de-abia încăpeau acolo.

Şi nu sunt sigură că n-ar fi trebuit s-o facem, adăugă ea.

Eu nu sforăi, zise Nynaeve hotărât.

Bineînţeles că nu. Dar a trebuit să inventez o scuză.

Nynaeve îşi drese glasul, dar nu spuse decât:

Mă bucur că sunt îndeajuns de obosită ca să dorm buştean. În afară de rădăcina-furcii n-am recunoscut nimic care să te îmbie la somn din ce avea femeia aia, Macura, prin casă.

Thom şi Juilin avură nevoie de trei drumuri ca să aducă sus cuferele de lemn încercuite cu fier, bombănind tot timpul, aşa cum fac bărbaţii, că trebuie să le urce pe treptele alea înguste până în vârful hanului. Bombăneau şi fiindcă trebuiau să doarmă în grajd, când aduseră primul cufăr cu balamale în formă de frunze; grosul banilor şi obiectelor de valoare se afla la fundul lui, inclusiv ter'angrealul recuperat. - Dar după o privire aruncată în jur, tăcură mâlc. Cel puţin în privinţa asta.

Să vedem ce putem afla în sala mare, spuse Thom după ce împreună cu Juilin îngrămădi în cameră şi ultimul cufăr.

Cele două femei de-abia mai aveau loc ca să ajungă la lavabou.

Şi poate facem şi o plimbare prin sat, adăugă Juilin. Oamenii îşi dau drumul la gură când e atâta nemulţumire înjur.

Ar fi excelent, zise Elayne.

Cei doi ţineau foarte mult să arate că nu erau necesari numai ca să care lucrurile de colo-colo. La fel se întâmplase şi în Tanchico - şi în Mardecin, desigur - şi s-ar putea întâmpla din nou, dar nu aici.

Aveţi grijă mare să nu daţi de bucluc cu Mantiile Albe.

Cei doi schimbară o privire plină de suferinţă, de parcă tânăra nu le-ar fi văzut feţele umflate şi însângerate după incursiunile lor în căutare de informaţii, dar îi iertă şi zâmbi spre Thom.

De-abia aştept să aud ce-aţi aflat.

— Mâine-dimineaţă, zise Nynaeve pe un ton care nu accepta să fie contrazis.

Se chinuia să privească în altă parte probabil ca să nu se vadă cât de furioasă era pe Elayne.

Dacă ne deranjaţi înainte cu veşti care nu-i privesc cel puţin pe troloci, o să şi aflaţi de ce.

Privirea schimbată de cei doi bărbaţi era mai mult decât grăitoare - o făcu pe Nynaeve să înalţe brusc din sprâncene, dar, după ce le lăsă fără tragere de inimă câteva monede în palmă, plecară declarându-se de acord să nu le tulbure somnul.

— Dacă nici măcar nu pot vorbi cu Thom, începu Elayne, dar Nynaeve i-o tăie scurt.

— N-am de gând să-i las să intre peste mine când sunt numai în veşmântul de noapte.

Nynaeve se chinuia să-şi desfacă nasturii de la spate ai rochiei. Elayne se oferi să o ajute, dar ea spuse:

— Mă descurc şi singură. Tu scoate-mi inelul.

Pufnind, Elayne îi ridică rochia şi se întinse după buzunărelul cusut pe dedesubt. Dacă Nynaeve o făcea pe arţăgoasa, treaba ei; nu avea să riposteze nici dacă sărea din nou cu gura pe ea. Erau două inele în buzunar. Lăsă Şarpele de Aur pe care îl primise când fusese ridicată la rangul de Aleasă şi luă inelul de piatră.

Tot numai pete şi dungi de roşu, albastru şi cafeniu, era prea larg, aplatizat şi răsucit. Inelul părea şi mai ciudat fiindcă avea doar o singură margine; dacă o urmăreai cu degetul, marginea se încolăcea în jurul inelului, pornind şi ajungând în acelaşi loc.

Era un ter'angreal care permitea accesul la Tel'aran'rhiod, chiar şi celui care nu avea înzestrarea lui Egwene şi a vestitoarelor-n-vise Aiele. Nu trebuia decât să dormi cu el lipit de piele. Spre deosebire de cele două ter'angreale pe care le recuperaseră de la Ajah Neagră, nu avea nevoie să conducă Puterea. După părerea lui Elayne, până şi un bărbat îl putea folosi.

Îmbrăcată numai în cămaşa din pânză de în, Nynaeve vârî inelul pe cureluşa de piele alături de sigiliul lui Lan şi de propriul ei Mare Şarpe, apoi reînnodă cureluşa şi şi-o prinse din nou în jurul gâtului înainte de a se întinde pe unul din paturi. Lipindu-şi cu grijă inelele de piele, îşi puse capul pe perne.

— Mai e timp până ca Egwene şi înţeleptele să ajungă acolo? Întrebă ea. Niciodată nu-mi dau seama ce oră e în Pustiu.

Mai e, dacă nu vine mai devreme, ceea ce nu va face. Înţeleptele o ţin din scurt. Nu că până la urmă nu i-ar prinde bine. Întotdeauna a fost încăpăţânată, zise Nynaeve şi deschise ochii privind spre ea spre ea! —, semn că era valabil şi pentru ea.

Nu uita să-i spui lui Egwene să-i transmită lui Rand că mă gândesc la el.

Elayne n-avea de gând s-o lase să spună ceva împotriva ei.

Spune-i să-i... spună că-l iubesc, numai pe el.

Na că-i spusese şi asta.

Nynaeve îşi dădu ochii peste cap în cel mai ofensator mod cu putinţă.

Dacă aşa doreşti, zise ea sec, aşezându-şi mai bine capul pe perne.

În timp ce cealaltă femeie începea să respire mai rar, Elayne împinse un cufăr în uşă şi se aşeză pe el, aşteptând. Niciodată nu-i plăcuse să aştepte. Îi dădea o lecţie lui Nynaeve dacă uita de toate şi cobora în sala mare. Thom probabil că încă mai era acolo şi... Şi nimic. În faţa celorlalţi era vizitiul ei. Se întrebă dacă Nynaeve se gândise la asta înainte a accepta să o facă pe servitoarea. Oftă şi se lipi cu spatele de uşă. *Chiar* nu-i plăcea să aştepte.

CAPITOLUL 14

Întâlniri

Efectele inelului ter'angreal n-o mai surprindeau pe Nynaeve. Se afla în locul la care se gândea în clipa în care adormise, marea încăpere din Tear numită Inima Stâncii, între zidurile masivei fortăreţe numite Stânca din Tear. Lampadarele aurite nu erau aprinse, dar lumina palidă părea că pătrunde de pretutindeni şi de nicăieri, ca pur şi simplu să fie de jur împrejurul ei, stingându-se treptat în umbrelele din depărtare. Cel puţin nu era foarte cald; niciodată nu era foarte cald sau foarte rece în Tel'aran'rhiod.

Coloane uriaşe, din piatră roşie, împânzeau încăperea, cupola aproape invizibilă, ca şi lămpile aurii suspendate de lanţuri aurii. Dalele pale de sub picioarele ei erau tocite; înalţii Seniori din Tear intrau în această încăpere în lumea reală, desigur numai atunci când le cereau legea şi obiceiul, dar veneau încă de la Frângerea Lumii. Chiar sub cupolă se afla Callandor, la prima vedere o sabie scânteietoare, din cristal, înfiptă pe jumătate în podeaua de piatră. Exact cum o lăsase Rand.

Nu se apropie de Callandor. Rand susţinea că ţesuse capcane în jurul ei cu ajutorul *saidinului,* capcane pe care nici o

femeie nu le putea vedea. Probabil că erau extrem de periculoase - chiar şi cei mai buni dintre bărbaţi puteau fi de o cruzime de nedescris când îşi puneau şiretenia la treabă periculoase în aceeaşi măsură pentru o femeie ca şi pentru bărbaţii care ar fi putut folosi acel sa’angreal. Intenţia lui Rand fusese să o apere atât de cele din Turn, cât şi de Rătăciţi. În afară de Rand, toţi cei care se atingeau de Callandor mureau sau chiar mai rău.

Acesta era adevărul despre Tel’aran’rhiod. Tot ce era valabil în lumea reală era valabil şi aici, deşi nu întotdeauna şi invers. Lumea Viselor, Lumea Nevăzută, reflecta lumea reală, chiar dacă uneori în feluri stranii şi, poate, de asemenea, alte lumi. Verin Sedai îi spusese lui Ewgene că exista o ţesătură anume a lumilor, a realităţii de aici şi a altor realităţi, la fel cum ţesăturile vieţilor omeneşti alcătuiau Pânza Vârstelor. Tel’aran’rhiod le atingea pe toate, dar numai câţiva puteau intra întâmplător, pentru câteva clipe neaşteptate, în timpul viselor lor lumeşti. Clipe primejdioase pentru acei visători, deşi nu-şi dădeau seama de asta decât dacă erau lipsiţi de noroc. A muri în Lumea Viselor însemna a muri cu adevărat.

Avea senzaţia că e privită din umbrele dintre coloane, dar n-o deranja. Nu era Moghedien. „Ochi imaginari; nu mă urmăreşte nimeni. I-am spus lui Elayne să nu-i bage în seamă şi uite că eu... “Moghedien sigur nu s-ar mulţumi doar să privească. Chiar şi aşa, Nynaeve ar fi vrut să fie îndeajuns de furioasă ca să poată conduce Puterea. Nu că i-ar fi fost frică. Pur şi simplu, nu era furioasă. Iar de frică, nici pomeneală.

Inelul de piatră răsucită era uşor, de parcă încerca să-i iasă din veşmântul de noapte, amintindu-i că numai atât purta. De îndată ce se gândi să se îmbrace cu ceva, se văzu într-o rochie. Era una dintre scamatoriile din Tel’aran’rhiod care-i plăceau; într-un fel conducerea Puterii nu era necesară, fiindcă putea face nişte lucruri pe care se îndoia că vreo Aes Sedai le-ar îi putut face folosind Puterea. Nu la rochie se aştepta; nu la lâna aceea bună, din Ţinutul celor Două Râuri. Gulerul înalt, împodobit cu dantelă de Jaerecruz, îi ajungea până sub bărbie, dar mătasea de un galben-pal cădea în falduri care nu reuşeau să-i ascundă formele. De câte ori nu considerase indecente rochiile taraboneze când fusese nevoită să le poarte ca să se

amestece cu mulţimea din Tanchico? Acum i se părea că, fără să vrea, se obişnuise cu ele.

Trăgându-se brusc de părul împletit ca pedeapsă pentru gândurile care i-o luaseră razna, lăsă rochia aşa cum era. Chiar dacă nu era chiar ce-şi dorea ea, Nynaeve nu era deloc genul care să bată din picior şi să urle pentru aşa ceva. „E bună şi asta. “O va purta când va sosi Egwene, cu înţeleaptă care o va însoţi, şi dacă vreuna din ele va spune ceva... „N-am venit mai devreme ca să vă luaţi de rochiile mele! “Birgitte?

Îi răspunse tăcerea, drept care ridică vocea, deşi nu era nevoie. În locul acesta femeia îşi putea auzi numele rostit în celălalt capăt al lumii.

Birgitte?

Dintre coloane apăru o femeie, cu ochii albaştri, calmi, sigură pe ea şi mândră, cu părul auriu lung, împletit mult mai complicat decât cel al lui Nynaeve. Haina albă, scurtă şi pantalonii de mătase galbenă, voluminoşi, adunaţi la glezne, deasupra unor cizme cu tocuri, erau veşminte ce se purtau cu mai bine de două mii de ani înainte şi care-i plăceau foarte mult. Săgeţile din tolba care îi atârna pe şold păreau a fi din argint, ca şi arcul pe care îl purta.

Gaidal e pe-aproape? Întrebă Nynaeve.

De obicei, Gaidal se ţinea aproape de Birgitte, fapt care îi dădea lui Nynaeve o stare de nervozitate, bărbatul refuzând să îi recunoască existenţa şi încruntându-se ori de câte ori Birgitte vorbea cu ea. Rămăsese şocată când îi văzuse prima oară pe Gaidal Cain şi pe Birgitte - eroi morţi demult, asociaţi în atâtea poveşti şi legende în Tel’aran’rhiod. Dar, după cum spusese chiar Birgitte, exista vreun loc mai bun decât visul unde eroii legaţi de Roata Timpului să-şi aştepte renaşterea? Un vis care se născuse odată cu Roata. Pe ei. - Birgitte, Gaidal Cain, Rogosh Ochi-de-Vultur, Artur Aripă-de-Şoim şi pe toţi ceilalţi avea să-i cheme Cornul lui Valere ca să lupte la Tarmon Gai’don.

Părul lui Birgitte se legănă în timp ce femeia clătina din cap.

— Nu l-am văzut de ceva vreme. Cred că Roata l-a ţesut din nou. Mereu se întâmplă asta.

În voce i se simţeau deopotrivă speranţa şi îngrijorarea.

Dacă Birgitte avea dreptate, atunci undeva în lume un băiat se născuse din nou, un prunc care scâncea mereu, fără să ştie cine e, dar ursit unor isprăvi care vor crea noi legende. Roata

ţesea eroii după cum era nevoie de ei, ca să dea formă Pânzei, iar când aceştia mureau, se întorceau aici ca să aştepte renaşterea. Asta însemna să fii legat de Roată. Noii eroi erau şi ei legaţi, bărbaţi şi femei ale căror fapte şi curaj îi înălţau cu mult deasupra oamenilor obişnuiţi, dar, odată legaţi, rămâneau aşa pentru totdeauna.

— Tu cât timp mai ai până atunci? Întrebă Nynaeve. Ani de zile, fără doar şi poate.

Birgitte era mereu legată de Gaidal, fusese legată de el poveste după poveste, Vârstă după Vârstă, prin aventuri şi o dragoste pe care nici chiar Roata Timpului nu o putea distruge. Birgitte se năştea mereu după Gaidal; la un an, la cinci, la zece, dar mereu după.

— Nu ştiu, Nynaeve. Aici timpul nu e precum acela din lumea reală. Te-am întâlnit aici acum zece zile, aşa mi se pare mie, iar pe Elayne doar cu o zi în urmă. Pentru tine cât a trecut de-atunci?

Patru zile şi încă trei, murmură Nynaeve.

Venea cu Elayne cât se putea de des ca să stea de vorbă cu Birgitte, deşi de mult prea multe ori aşa ceva nu fusese posibil din cauza lui Thom şi a lui Juilin, care dormeau în apropiere sau stăteau de strajă. Birgitte îşi amintea de Războiul Puterii, cu o viaţă în urmă, ca şi de Rătăciţi. Vieţile ei trecute erau ca nişte cărţi de demult, pe care şi le amintea cu plăcere, mai vag pe cele mai îndepărtate, dar Rătăciţii îi rămăseseră vii în minte. Mai ales Moghedien.

Vezi, Nynaeve? Aici curgerea timpului se poate schimba mult mai mult. Ar putea trece luni întregi înainte de a mă naşte din nou sau doar câteva zile. Aici, pentru mine. În lumea reală ar putea trece ani de zile până la naşterea mea.

Nynaeve reuşi să-şi reprime iritarea.

Atunci nu trebuie să irosim timpul pe care-l avem la dispoziţie. L-ai mai văzut pe vreunul de la ultima noastră întâlnire?

Nu era nevoie să spună pe cine.

Am văzut prea mulţi. Lanfear vine des în Tel’aran’rhiod, desigur, şi i-am văzut şi pe Rahvin, Sammael şi Graendal. Pe Demandred. Şi pe Semirhage.

Vocea lui Birgitte se aspri la ultimul nume; nici măcar Moghedien, care o ura, nu o înspăimânta vizibil, cu Semirhage era însă altceva.

Nynaeve se cutremură şi ea femeia cu părul auriu îi spusese destule despre el şi îşi dădu seama că purta o mantie groasă, de lână, cu o glugă mare, trasă pe faţă; înroşindu-se, o făcu să dispară.

Nu te-a văzut nici unul? Întrebă ea îngrijorată.

Birgitte era mai vulnerabilă decât ea în multe privinţe, chiar dacă Tel'aran'rhiod îi era atât de cunoscut. Niciodată nu fusese capabilă să conducă Puterea; oricare dintre Rătăciţi ar fi putut-o strivi ca pe o muscă, fără ca măcar să se sinchisească. Iar dacă era distrusă aici, nu s-ar mai fi renăscut niciodată.

Nu sunt chiar atât de neîndemânatică sau neghioabă ca să mă las văzută.

Birgitte se sprijini pe arcul ei de argint; legenda spunea că nu dădea greş niciodată cu arcul şi săgeţile ei.

Au grijă să nu se piardă din ochi între ei, nu de alţii, continuă ea. I-am văzut pe Rahvin şi pe Sammael, pe Graendal şi pe Lanfear, fiecare urmărindu-i pe ceilalţi, pe ascuns. Demandred şi Semirhage se iscodeau şi ei reciproc. De când au fost eliberaţi, nu i-am văzut prea des aici.

Înseamnă că pun ceva la cale, zise Nynaeve muşcându-şi limba, plină de frustrare. Dar ce anume?

Încă nu-mi dau seama. În Războiul Umbrei tot timpul au complotat, mai mult unul împotriva celuilalt, planurile lor nefiind de bun-augur nici lumii reale, nici lumii viselor.

Încearcă să afli, Birgitte; cât poţi de mult, dar astfel încât să nu-ţi pui viaţa în primejdie. Nu risca prea mult.

Expresia celeilalte femei rămase neschimbată, deşi lui Nynaeve i se păru că Birgitte zâmbeşte; nechibzuita, nu-i păsa de pericolele din jur, cum nu-i păsa nici lui Lan. Ar fi vrut să întrebe despre Turnul Alb, despre ce-ar putea pune la cale Siuan, dar Birgitte nu putea vedea sau atinge lumea reală decât dacă era chemată acolo de Corn. „încerci să eviţi ce vrei să întrebi cu adevărat! “

Ai văzut-o pe Moghedien?

Nu, dar nu fiindcă n-aş fi încercat, răspunse Birgitte oftând. De regulă, îi pot găsi pe toţi cei care ştiu că se află în Lumea Viselor; îi simt nişte vibraţii care vin dinspre ei. Sau din faptul că

ştiu că sunt acolo; nu-mi dau seama. Sunt om de arme, nu cărturar. Ori n-a intrat în Tel'aran'rhiod de când ai învins-o, ori...

Birgitte şovăi şi Nynaeve vru s-o împiedice să spună ce ştia că va urma, Birgitte însă era prea puternică pentru a evita alternativele neplăcute.

Ori ştie că o caut. Oricum, se pricepe să se ascundă. Nu degeaba i se spune Păienjeniţa.

Asta era *moghedien* în Vârsta Legendelor; un păianjen minuscul care îşi ţesea pânza prin locuri tainice, cu o muşcătură îndeajuns de veninoasă ca să ucidă în câteva fracţiuni de secundă.

Pe neaşteptate, conştientă de prezenţa unor ochi nevăzuţi, Nynaeve simţi cum o trec fiorii. Nu un tremur. Doar fiori, fără tremur. Se sili să-şi păstreze în minte extravaganta rochie taraboneză ca să nu se trezească îmbrăcată în armură. Era jenant dacă aşa ceva se întâmpla şi când era de una singură, darămite sub privirea albastră, rece, scrutătoare, a unei femei îndeajuns de viteze ca să fie pe măsura lui Gaidal Cain.

O poţi găsi chiar şi atunci când vrea să rămână ascunsă, Birgitte?

Era conştientă că-i cere prea mult, dacă Moghedien ştia că e vânată; ca şi cum ar fi căutat un leu prin savană, înarmată doar cu un băţ. Cealaltă femeie nu şovăi.

Poate. Am să încerc, spuse ea şi, ridicându-şi arcul, adăugă: Trebuie să plec. Nu vreau să fiu văzută de ceilalţi când vin aici.

Nynaeve îi puse o mână pe umăr ca s-o oprească.

Mi-ar fi de mare ajutor dacă m-ai lăsa să le spun. Aşa aş putea să le transmit lui Egwene şi înţeleptelor tot ce mi-ai povestit despre Rătăciţi, pentru ca şi ele, la rândul lor, să-i spună lui Rand. Birgitte, Rand trebuie să ştie...

Ai promis, Nynaeve, replică Birgitte, ochii ei la fel de reci şi neînduplecaţi pe cât erau de albaştri. Conform legii, nu avem voie să spunem nimănui că locuim în Tel'aran'rhiod. Am încălcat destule reguli vorbind cu tine, şi mai multe dându-ţi ajutor, fiindcă nu pot să stau deoparte şi să mă uit cum te lupţi cu Umbra - am dus bătălia asta în mai multe vieţi decât îmi pot aminti, dar *vreau* să respect cât mai multe legi cu putinţă. Iar tu trebuie să-ţi onorezi promisiunea.

— Sigur că mi-o voi onora, dacă nu mă vei dezlega de ea, zise Nynaeve indignată. Şi te *rog* din tot sufletul să...

— Nu.

În clipa următoare, Birgitte dispăru şi Nynaeve rămase cu mâna în aer. Rosti în gând câteva dintre înjurăturile auzite de la Thom şi Juilin, pentru care o certa mereu pe Elayne că le asculta sau, mai mult, că le folosea şi ea. Nu avea nici un rost să o strige din nou. Mai mult ca sigur nu s-ar fi întors. Acum nu-şi dorea decât să răspundă data viitoare când ea sau Elayne avea s-o cheme.

Birgitte! Îmi voi ţine promisiunea, Birgitte!

Probabil că o auzise. Poate că la următoarea lor întâlnire va şti ceva despre ce mai făcuse Moghedien. Nynaeve aproape că-şi dorea să nu-i spună. Dacă îi spunea însemna că Moghedien chiar stătea la pândă în Tel’aran’rhiod.

Nesăbuita! „Dacă nu te fereşti de şerpi, nu trebuie să te plângi când te muşcă “. Odată şi-odată chiar voia s-o întâlnească pe Lini.

Pustietatea acelei încăperi uriaşe o apăsa, toate coloanele lustruite şi senzaţia că era urmărită din umbrele dintre ele. „Dacă ar fi fost cineva acolo, Birgitte sigur ar fi ştiut. “

Îşi dădu seama că îşi netezea rochia de mătase pe şolduri şi, ca să nu se mai gândească la ochii care nu o priveau de nicăieri, se concentră asupra rochiei. Prima dată când o văzuse Lan, purta o rochie de lână bună, din Ţinutul celor Două Râuri, şi o rochie simplă, brodată, când bărbatul îşi mărturisise dragostea, dar ar fi vrut să o vadă şi într-o rochie ca aceasta. N-ar fi fost nimic indecent dacă ar fi văzut-o doar el.

Pe neaşteptate, apăru o oglindă înaltă, pe suport, reflectându-i imaginea în timp ce se întorcea într-o parte şi într-alta sau chiar se uita peste umăr. Pliurile galbene se lipeau de ea, sugerând tot ce încerca să ascundă. Soborul Femeilor din Emond’s Field i-ar fi tras o papară bună, cât era ea de Meştereasă. Dar ce frumoasă era. Aici, singură, putea recunoaşte că se obişnuise să poarte aşa ceva în public, şi chiar mai mult. „Ţi-a plăcut, se mustră ea. Eşti la fel de uşuratică precum Elayne sau cum vrea ea să arate! “Dar ce frumoasă era! Şi poate nu chiar atât de exagerată pe cât le socotea în trecut. Nu cu un decolteu care să ajungă până la genunchi, cum avea Cea Dintâi din Mayene, bunăoară. Mda, poate rochiile lui Berelain nu erau chiar atât de decoltate, dar erau mult mai decoltate decât cerea buna cuviinţă.

Auzise despre ceea ce purtau adesea domanele; până şi tarabonezii le considerau indecente. La gândul acesta pliurile de mătase se transformară în falduri, cu o cingătoare îngustă din aur împletit. Şi subţire. Se îmbujoră la faţă. Foarte subţire. Aproape transparentă, de fapt. Cu siguranţă, rochia făcea mai mult decât să sugereze. Dacă ar vedea-o acum, Lan nu s-ar mai văita că o iubeşte fără speranţă şi că nu-i va da ierburile văduvei în loc de darul de mireasă. O singură privire şi sângele i-ar lua foc. Ar...

— Ce Lumina ochilor mei ai pe tine, Nynaeve?! Întrebă Egwene scandalizată.

Nynaeve se îndreptă brusc de spate, răsucindu-se pe călcâie, şi dădu cu nasul de Egwene şi Melaine - Melaine trebuia să fie, deşi cu nici una dintre Înţelepte nu s-ar fi descurcat mai bine. Oglinda dispăruse şi acum purta o rochie de lână de culoare închisă, din Ţinutul celor Două Râuri, îndeajuns de groasă ca să-i ţină de cald în faptul iernii. Umilită că fusese luată pe nepregătite, şi în ţinuta aceea - dar *mai ales* fiindcă fusese luată pe nepregătite —, îşi schimbă rochia imediat, fără să se gândească, îmbrăcând-o din nou pe cea domană, subţire, şi la fel de repede dantelele galbene, taraboneze.

Simţea cum se îmbujorează la faţă. Probabil că o credeau tâmpită. Şi în faţa lui Melaine. Înţeleapta era frumoasă, cu părul ei lung, blond-roşcat şi ochii verzi, limpezi. Nu că i-ar fi păsat cum arată femeia aceea. Dar Melaine fusese prezentă şi la ultima ei întâlnire aici, cu Egwene, şi o tachinase în legătură cu Lan. Lui Nynaeve îi sărise muştarul. Egwene susţinea că nu stă în firea Aielelor să tachineze, dar Melaine nu mai tăcea lăudând umerii, mâinile şi ochii lui Lan. Ce drept avea mâţa aia cu ochii verzi să se uite la umerii lui Lan? Nu că s-ar fi îndoit de loialitatea lui. Dar Lan era bărbat şi departe de ea, iar Melaine era acolo şi... Hotărî să-şi mute gândurile în altă parte.

Lan e...? Începu ea, crezând că-i ia faţa foc.

„Nu-ţi poţi ţine gura, femeie? “Dar nu voia - nu putea - să dea înapoi, mai ales de faţă cu Melaine. Şi aşa nu-i convenea zâmbetul amuzat al lui Egwene. Pe de altă parte, Melaine dădea de înţeles că ştia ce voia să întrebe.

E bine? Termină ea întrebarea, încercând să se stăpânească, tonul însă trădându-i încordarea.

E bine, răspunse Egwene. Îşi face griji în privinţa ta. Nynaeve lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Pustiul era un loc periculos, chiar şi fără Couladin şi Aielii Shaldo, iar Lan nu ştia ce-i aia precauţie. Îşi făcea griji în privinţa ei? Fraierul, chiar credea că nu-şi poate purta de grijă?

În sfârşit, am ajuns în Amadicia, zise ea repede, sperând să-şi recapete calmul.

„întâi te ia gura pe dinainte, pe urmă oftezi de mama focului! Omul ăsta chiar ţi-a luat minţile! “După feţele celorlalte nu-şi putea da seama dacă reuşea sau nu.

Într-un sat numit Sienda, la răsărit de Amador. Mantii Albe peste tot, dar care nu se uită la tine de două ori. Sunt alţii despre care trebuie să ne facem griji.

În faţa lui Melaine trebuia să fie foarte vigilentă - să mai înmoaie adevărul un pic, pe ici, pe colo —, dar le povesti despre Ronde Macura şi mesajul ei straniu şi despre cum încercase să le drogheze. Încercase, fiindcă nu putea recunoaşte în faţa lui Melaine că femeia şi reuşise. „Lumină sfântă, ce fac eu oare? Niciodată n-am minţit-o pe Egwene! “

Motivul presupus - întoarcerea unei Alese fugare - bineînţeles că nu putea fi menţionat, nu în faţa unei înţelepte. Înţeleptele credeau că şi ea, şi Elayne erau Aes Sedai cu drepturi depline. Dar, într-un fel sau altul, trebuia să-i spună adevărul lui Egwene.

— Asta ar putea avea legătură cu un complot care priveşte Andorul, dar eu, tu şi Elayne avem unele lucruri în comun, Egwene, şi cred că ar trebui să fim la fel de precaute ca Elayne.

Tânăra încuviinţă încet din cap; arăta buimacă şi poate că era, dar părea că înţelege.

— A fost bine că gustul ceaiului m-a pus în gardă. Închipuie-ţi să dai rădăcina-furcii cuiva care se pricepe atât de bine la ierburi!

— Comploturi peste comploturi, murmură Melaine. Cred că Marele Şarpe e un semn bun pentru voi, Aes Sedai. Cine ştie, într-una din zile s-ar putea să vă înghiţiţi singure, fără să vreţi.

— Şi noi avem veşti, spuse Egwene.

Nynaeve nu înţelegea graba fetei. „Mai mult ca sigur n-am s-o las pe femeia asta să mă facă să-mi pierd cumpătul. Şi mai mult ca sigur n-am să mă înfurii dacă începe să defăimeze Turnul. “Dar ce-i spuse Egwene o făcu să uite de nervi.

Couladin traversa Osia Lumii, ceea ce era foarte grav, iar Rand era pe urmele lui, ceea ce nu era mai puţin grav; mergea întins spre Pasul Jangai, mărşăluind de la prima rază de lumină până după lăsarea serii — Melaine spuse că mai avea puţin până acolo. Condiţiile din Cairhien erau grele şi fără un război între Aieli, chiar acolo. Un nou Război cu Aielii era foarte probabil dacă Rand încerca să-şi aplice planul nebunesc. Nebunesc. Încă nu. Trebuia să-şi păstreze luciditatea, într-un fel sau altul.

„Cât timp a trecut de când mă întrebam cum să-l apăr? Gândi ea cu amărăciune. Iar acum nu vreau decât să rămână lucid ca să poată purta Ultima Bătălie. “Nu numai pentru motivul acela, dar şi pentru el. Aşa era el. „Arză-m-ar Lumina, sunt la fel de rea ca şi Siuan Sanche sau oricare dintre ele! “

Rămase şocată de ceea ce-i spuse Egwene despre Moiraine.

I se *supune*? Făcu ea nevenindu-i să creadă.

Egwene încuviinţă de câteva ori din cap, cu eşarfa aceea ridicolă.

— Aseară, s-au certat încă mai încearcă să-l convingă să nu treacă dincolo de Zidul Dragonului până când Rand i-a spus să iasă din cameră ca să se mai potolească; Moiraine mai să-şi înghită limba, dar s-a conformat. A stat afară o oră întreagă.

Aşa ceva nu se cade, zise Melaine, aranjându-şi şalul. Bărbaţii nu trebuie să le dea ordine femeilor Aes Sedai, cum nu trebuie să le dea ordine nici înţeleptelor. Chiar dacă e vorba de *Car'a'carn.*

Ai dreptate, spuse Nynaeve, apoi închise repede gura ca să nu rămână cu ea căscată de mirare la replica ei.

„Ce-mi pasă mie dacă Rand o face să joace cum cântă el? Şi ea ne-a făcut să jucăm cum cântă ea de nu ştiu câte ori. “Dar sigur nu se cădea. „Vreau cu tot dinadinsul să fiu Aes Sedai doar ca să învăţ mai multe despre Tămăduire. Vreau să rămân ceea ce sunt. Din partea mea, poate să-i dea câte ordine vrea el! “Şi totuşi nu se cădea.

— Cel puţin acum vorbeşte cu ea, zise Egwene. Înainte se făcea ca un arici numai dacă se apropia de el. Nynaeve, Rand devine mai căpos pe zi ce trece.

Acasă, când credeam că mă vei urma ca Meştereasă, te-am învăţat cum se tratează căpoşenia, replică Nynaeve făcând o grimasă. I-ar prinde bine să încerci şi cu el, chiar dacă o face pe

stăpânul absolut. Poate că, într-un fel, şi este. Mie mi se pare că regii şi reginele sunt nişte neghiobi atunci când uită ce sunt şi se poartă potrivit rangului, dar e şi mai rău atunci când îşi amintesc doar ceea ce sunt şi uită cine sunt. Celor mai mulţi nu le-ar strica să aibă în preajmă pe cineva care doar să le aducă aminte că mănâncă, asudă şi plâng la fel ca orice ţăran.

Melaine îşi strânse şalul în jurul umerilor, părând că nu ştie dacă să-i dea dreptate sau nu, dar Egwene interveni:

— Să ştii că încerc, dar uneori pare că nu mai este el şi, chiar dacă este, aroganţa lui e prea mare ca să pot face ceva.

— Dă-ţi toată silinţa. Ajută-l să redevină ce-a fost, e poate cel mai bun lucru care se poate face pentru el. Pentru el şi pentru restul lumii.

Se lăsă tăcerea. Cu siguranţă lui Nynaeve şi lui Egwene nu le plăcea să vorbească despre posibilitatea ca Rand să-şi piardă minţile, iar lui Melaine probabil nici atât.

Mai am ceva important de spus, continuă Nynaeve după o clipă. Cred că Rătăciţii pun ceva la cale.

Era altceva decât să le spună despre Birgitte. Făcu în aşa fel încât să pară că ea însăşi îi văzuse pe Lanfear şi ceilalţi. De fapt, Moghedien era singura pe care o putea recunoaşte şi poate pe Asmodean, deşi pe acesta îl văzuse doar o singură dată, şi atunci de la distanţă. Spera ca nici una dintre ele să n-o întrebe cum de-i cunoştea sau de ce credea că Moghedien ar putea da târcoale pe-acolo. Până la urmă, necazul veni din altă parte.

— Te-ai preumblat prin Lumea Viselor? Întrebă Melaine privind-o cu ochii ei verzi şi reci ca gheaţa.

Nynaeve îi susţinu privirea, neţinând cont că Egwene clătina disperată din cap.

— Altfel cum i-aş putea vedea pe Rahvin şi pe ceilalţi?

Aes Sedai, ştii prea puţin şi încerci prea mult. N-ar fi trebuit să înveţi cele câteva lucruri pe care le ştii. Eu, una, regret uneori că am acceptat chiar şi aceste întâlniri. Femeile neşcolite n-ar trebui să aibă acces la Tel'aran'rhiod.

— Să ştii că am învăţat singură mult mai mult decât m-ai învăţat tu, replică Nynaeve străduindu-se să pară calmă. Am învăţat să conduc Puterea de una singură şi nu văd de ce în privinţa Tel'aran'rhiodului ar trebui să fie altfel.

Numai furia şi încăpăţânarea o făcuseră să rostească aceste cuvinte. Adevărat, învăţase singură să conducă Puterea, dar

fără să ştie ce anume face, şi numai într-un anumit fel. Înainte de Turnul Alb, Tămăduise câteodată, dar fără să-şi dea seama, până când îi confirmase Moiraine. Învăţătoarele ei din Turn îi spuseseră că tocmai de aceea trebuia să se înfurie, ca să poată conduce Puterea; îşi negase această capacitate, temându-se de ea, şi doar furia putea răzbate prin teama adânc înrădăcinată.

— Vasăzică eşti una dintre acele Aes Sedai care-şi spun sălbăticiuni.

Ultimul cuvânt era încărcat de ceva, dispreţ sau milă, dar oricum lui Nynaeve îi displăcu. În Turn, termenul era rareori folosit în sens pozitiv. Desigur, printre Aieli nu erau sălbăticiuni. Înţeleptele care puteau conduce Puterea găseau toate fetele care aveau acea scânteie în ele, cele care, mai curând sau mai târziu, puteau căpăta deprinderea de a conduce Puterea chiar dacă nu încercau să înveţe. Înţeleptele susţineau că pot găsi şi fete fără acea scânteie, care puteau învăţa dacă erau instruite cum trebuie. Nici o femeie Aiel nu murea dacă încerca să înveţe singură.

— Cunoşti ce pericole te aşteaptă dacă înveţi să mânuieşti Puterea fără instruirea necesară, Aes Sedai. Să nu crezi cumva că pericolele visului sunt mai mici. Sunt la fel de mari, mai ales pentru cei care se aventurează acolo fără să ştie toate secretele.

Sunt precaută, zise Nynaeve pe un ton arţăgos.

Nu venise aici ca să-i ţină lecţii vulpea asta cu părul auriu din neamul Aielilor.

Ştiu ce fac, Melaine.

Nu ştii nimic. Eşti la fel de încăpăţânată ca şi fata asta când a venit la noi, spuse Melaine aruncându-i un zâmbet lui Egwene care chiar părea afectuos. I-am îmblânzit exuberanţa excesivă, iar acum învaţă foarte repede. Deşi încă mai face greşeli.

Surâsul satisfăcut al lui Egwene păli; Nynaeve bănui că de asta şi adăugase Melaine ultimele cuvinte.

— Dacă vrei să cutreieri visele, vino cu noi, continuă femeia Aiel. O să-ţi temperăm şi ţie zelul şi o să te învăţăm toate tainele.

Nu am nevoie să-mi temperaţi nimic, mulţumesc frumos, replică Nynaeve cu un zâmbet politicos.

Aan'allein va muri în ziua în care va afla că ai murit.

Nynaeve simţi un fior de gheaţă. *Aan'allein* îi spuneau femeile Aiel lui Lan. Bărbatul Unic însemna în limba Străveche sau Bărbatul Singur, sau Bărbatul-care-este-un-întreg-popor; tălmăcirile exacte din Limba Străveche erau adesea greu de făcut. Aielii îl respectau mult pe Lan, omul care nu renunţa la războiul lui cu Umbra, duşmanul care îi distrusese neamul.

— Nu lupţi cinstit, mormăi ea.

Melaine înălţă o sprânceană.

Ne luptăm cumva? Dacă da, atunci să ştii că într-o bătălie sunt doar învingători şi învinşi. Regulile cavalereşti sunt doar pentru jocuri. Vreau să-mi promiţi că nu vei face nimic în vise fără ca mai întâi să ne întrebi pe una dintre noi. Ştiu că Aes Sedai nu pot minţi, aşa că vreau să-ţi aud promisiunea.

Nynaeve scrâşni din dinţi. Cuvintele erau uşor de rostit. Nu era nevoită să le respecte; nu era legată de Cele Trei Legăminte. Dar asta însemna să recunoască faptul că Melaine avea dreptate. Ceea ce ea nu credea, drept care nu voia să promită nimic.

Nu va promite nimic, Melaine, îi citi Egwene gândurile. Ori de câte ori i se citeşte încăpăţânarea aia de catâr pe faţă, fii sigură că nu iese din casă nici dacă-i arăţi că a luat foc acoperişul.

Nynaeve îi aruncă şi ei o privire încruntată. Auzi, de catâr! Când nu făcea decât să refuze să fie aruncată de colo-colo ca o păpuşă din cârpe.

După câteva clipe, Melaine oftă.

Foarte bine. Dar ai face bine să ţii minte, Aes Sedai, că eşti doar un copil în Tel'aran'rhiod. Hai, Egwene, trebuie să mergem.

Egwene tresări amuzată, şi cele două femei dispărură.

Brusc, Nynaeve îşi dădu seama că hainele i se schimbaseră. Îi fuseseră schimbate; înţeleptele cunoşteau îndeajuns de bine Tel'aran'rhiodul ca să schimbe lucrurile altora, ca şi pe ale lor. Acum, purta o bluză albă şi o fustă neagră care, spre deosebire de fustele femeilor care tocmai dispăruseră, se oprea cu mult deasupra genunchilor. Pantofii şi ciorapii dispăruseră, iar părul îi era împletit în două, cu cărare în mijloc, şi legat cu panglici galbene. O păpuşă din cârpe, cu faţa vopsită, era aruncată la picioarele ei goale. Auzi cum îi scrâşnesc dinţii. Asta se mai întâmplase o dată şi atunci aflase cu mare greutate de la Egwene că aşa îşi îmbrăcau Aielii fetiţele.

Furioasă, se schimbă la loc, în rochia galbenă, taraboneză - de data aceasta, se mula şi mai bine pe ea - şi dădu un picior păpuşii, care se ridică în aer şi apoi dispăru. Melaine probabil că pusese ochii pe Lan; toţi Aielii păreau să îl creadă un fel de erou. Gulerul înalt se desfăcu, dantelat, iar decolteul îngust se adânci şi mai mult. Şi-un zâmbet dacă îndrăznea femeia aia să-i adreseze lui Lan...! Dacă Lan...! Brusc, deveni conştientă că decolteul i se adânceşte şi lăţeşte rapid şi se grăbi să-l aducă la forma iniţială; nu chiar de tot, suficient ca să n-o facă să roşească. Rochia era acum atât de strâmtă, încât de-abia se putea mişca în ea; o lărgi imediat.

Aşadar, trebuia să *ceară voie?* Să le implore pe înţelepte înainte de a mişca un deget? Oare n-o învinsese pe Moghedien? La momentul respectiv ce impresionate fuseseră, acum se pare că uitaseră cu totul.

Dacă nu se putea folosi de Birgitte ca să afle ce se întâmplă în Turn, poate găsea o cale de a afla şi singură.

CAPITOLUL 15

Ce poţi afla în vise

Cu grijă, Nynaeve reconstrui în minte imaginea camerei de lucru a Supremei Înscăunate, la fel cum făcuse şi cu Inima Stâncii înainte de a adormi. Dar nu se întâmplă nimic, şi atunci se încruntă. Acum, ar fi trebuit să se afle în Turnul Alb, în camera pe care o vizualizase. Încercând din nou, îşi imagină o cameră pe care o vizitase mult mai des, chiar dacă în împrejurări nefericite.

Inima Stâncii deveni camera de lucru Mai-marii peste novice, o încăpere micuţă, cu lambriuri negre, plină de mobilă simplă, solidă, folosită de generaţii întregi de femei care deţinuseră acea funcţie. Când greşelile unei novice nu puteau fi ispăşite prin frecatul podelelor şi greblatul aleilor, aici era trimisă. Pentru ca o Aleasă să fie trimisă aici trebuia ca greşeala să fie foarte gravă, dar venea totuşi aici, cu plumb în picioare, ştiind că pedeapsa va fi cel puţin la fel de dureroasă.

Nynaeve se abţinu să privească înjur - Sheriam o făcuse îndărătnică precum un catâr în timpul numeroaselor ei vizite aici, dar se trezi că se uită în oglinda de pe perete, unde novicele şi Alesele îşi vedeau feţele plânse în timp ce o ascultau pe Sheriam cum le predică despre respectarea regulilor,

acordarea respectului cuvenit etc. Supunerea faţă de regulile impuse de alţii şi acordarea respectului cuvenit fuseseră mereu punctele slabe ale lui Nynaeve. Urmele vagi de aur de pe rama bogat ornamentată arătau că oglinda era acolo de pe vremea Războiului de o Sută de Ani, dacă nu chiar de la Frângerea Lumii.

Rochia taraboneză era frumoasă, dar cei care o vedeau îmbrăcată aşa, cu siguranţă, ar fi devenit bănuitori. Până şi domanele se îmbrăcau sobru când vizitau Turnul, iar Nynaeve ştia că femeia care păşea acolo voia să facă cea mai bună impresie. Nu că acum ar fi existat posibilitatea să întâlnească pe cineva acolo, doar o femeie care se visa pentru câteva clipe în Tel'aran'rhiod; înainte de Egwene, nimeni din Turn nu mai putuse intra în Lumea Viselor fără ajutor, cu excepţia lui Corianin Nedeal, cu peste patru sute de ani în urmă. Pe de altă parte, dintre ter'angrealele furate din Turn care încă se mai aflau în mâinile lui Liandrin şi ale acolitelor ei, unsprezece fuseseră studiate ultima oară de Corianin. Celelalte două din biroul lui Corianin, cele două pe care le aveau ea şi Elayne, asigurau accesul la Tel'aran'rhiod; cel mai bine era să creadă că şi celelalte făceau acelaşi lucru. Era puţin probabil ca Liandrin sau celelalte fete să se viseze înapoi în Turn, după ce fugiseră de acolo, dar nu voia să-şi asume riscul de a fi surprinsă asupra faptului. De altfel, nici nu era sigură că Corianin, femeia Aiel, investigase numai furtul ter'angrealelor. Documentele despre ter'angreale, pe care nimeni nu le înţelegea, erau adesea absconse; în plus, surorile Negre din Turn puteau avea şi alte ter'angreale.

Rochia se schimbă complet, acum era din lână albă, moale, dar nu de foarte bună calitate, şi tivită în şapte culori, câte una pentru fiecare Ajah. Dacă vedea pe cineva care nu dispărea după câteva momente, era hotărâtă să revină în Sienda şi să lase impresia că e doar una dintre Alese, care atingea Tel'aran'rhiodul în vis. Nu. Nu hanul, ci biroul lui Sheriam.

Cine apărea trebuia să fie Ajah Neagră, la urma urmei pe astea le vâna.

Completându-şi deghizamentul, se apucă de părul devenit brusc roşcat-auriu şi se strâmbă la faţa lui Melaine din oglindă. Lată o femeie pe care i-ar plăcea s-o dea pe mâna lui Sheriam.

Sala Mai-marii peste novice se afla lângă camerele novicelor, iar holurile largi, pardosite cu plăci de ceramică se animau din când în când la trecerea pe lângă draperiile şi lampadarele neaprinse; trecerea fetelor speriate, în uniforma albă a novicelor. Mai multe coşmaruri ale novicelor ar imobiliza-o pe Sheriam. Le ignoră în timp ce trecea în grabă pe lângă ele; nu stăteau în Lumea Viselor îndeajuns ca s-o poată vedea sau, dacă o vedeau, credeau că făcea parte din visul lor.

Erau doar câteva trepte până la biroul Supremei Înscăunate. Deodată, îi apăru în cale Elaida, cu faţa asudată, într-o rochie de un roşu-sângeriu, cu etola Supremei Înscăunate în jurul umerilor. Sau o eşarfă asemănătoare celei purtate de Suprema Înscăunată; acesteia îi lipsea dunga albastră. Ochii aceia negri, severi se aţintiră asupra lui Nynaeve.

— Eu sunt Suprema Înscăunată, fato! Nu ştii cum să-ţi arăţi respectul? Am să te... spuse ea şi dispăru fără să-şi termine ameninţarea.

Nynaeve începu să gâfâie. Elaida - Suprema Înscăunată; era un coşmar, fără nici o îndoială. „Probabil cel mai preţios vis al ei, gândi ea cu sarcasm. Mai degrabă ninge în Tear decât să ajungă ea atât de sus. “

Anticamera era aproape cum şi-o amintea ea, cu o masă mare şi un scaun în spatele ei, pentru Păstrătoarea Cronicilor. Câteva scaune stăteau lipite de perete, pentru Aes Sedai care aşteptau să fie ascultate de Suprema Înscăunată; novicele şi Alesele stăteau în picioare. Hârtiile frumos aranjate pe masă, sulurile legate şi pergamentele mari, cu peceţi, nu se potriveau deloc cu Leane. Nu că Leane ar fi fost dezordonată, dimpotrivă, dar Nynaeve întotdeauna crezuse că noaptea ascundea tot.

Deschise uşa spre birou, dar îşi încetini pasul când pătrunse înăuntru. Nu-i de mirare că nu se putuse visa acolo; camera nu semăna deloc cu ce-şi amintea ea. Masa aceea sculptată şi jilţul înalt, ca un tron. Scaunele ornamentate cu viţă-de-vie, aliniate într-o curbă perfectă în faţa mesei, nici mai aproape, nici mai departe de ea. Siuan Sanche prefera mobila simplă, de parcă ar fi vrut să spună că a rămas aceeaşi fiică de pescar, şi păstra numai un scaun în plus, pe care vizitatorii nu erau lăsaţi să-l folosească întotdeauna. Şi vaza aceea albă, plină cu trandafiri roşii, aşezată pe un piedestal, ca un monument. Lui Siuan îi plăceau florile, dar prefera un buchet de culori, ca un câmp în

miniatură, acoperit de flori sălbatice. Deasupra şemineului atârna cândva un tablou simplu: câteva bărci de pescuit printre trestii înalte. Acum erau două tablouri, pe unul Nynaeve îl recunoscu. Rand, luptându-se cu Rătăciţii, care îi spuneau Ba'alzamon, în norii de deasupra Flăcării. Celălalt, alcătuit din trei părţi, înfăţişa scene care nu-i spuneau nimic.

Uşa se deschise, şi Nynaeve simţi că-i stă inima în loc. O Aleasă cu părul roşcat pe care n-o mai văzuse până atunci intră în cameră şi o privi lung. Nu dispăru cât ai clipi. Tocmai când Nynaeve se pregătea să revină în biroul lui Sheriam, roşcata spuse:

Nynaeve, dacă Melaine ar şti că te foloseşti de chipul ei, ar face mai mult decât să te îmbrace în haine de copil.

În clipa următoare, femeia se preschimbă în Egwene, în hainele ei de femeie Aiel.

Erai cât pe-aci să mă îmbătrâneşti cu zece ani, mormăi Nynaeve. Vasăzică înţeleptele s-au hotărât să te lase să vii şi să pleci când vrei. Sau Melaine e cea care...

Ar cam trebui să-ţi fie frică, se răsti Egwene, îmbujorându-se. N-ai minte deloc, Nynaeve. Eşti un copil care se joacă într-un hambar cu o lumânare aprinsă.

Nynaeve rămase cu gura căscată. *„Egwene* s-o certe pe *ea?“*

Ia ascultă, Egwene al'Vere. Nu accept aşa ceva de la Melaine şi n-am să accept aşa ceva nici de la...

Ai face mai bine să accepţi de la cineva, înainte de a-ţi pierde viaţa.

Dar...

Ar trebui să-ţi iau inelul ăla de piatră. Mai bine i-l dădeam lui Elayne şi-i spuneam să nu te lase să-l foloseşti deloc.

— Să nu mă lase să-l...!

— Crezi că Melaine exagera? Întrebă Egwene cu asprime în glas, scuturând un deget la fel ca Melaine. Nu exagera deloc, Nynaeve. Înţeleptele ţi-au spus un adevăr simplu, de nenumărate ori, dar tu le crezi nişte tâmpite care vorbesc la pereţi. Ar trebui să te comporţi ca o femeie matură, nu ca un copil răzgâiat. Pe cuvântul meu, nu ştiu câtă minte ai avut în capul ăla, dar ştiu că s-a evaporat de mult. Recupereaz-o, Nynaeve, cât nu e prea târziu!

Egwene pufni tare pe nas, rearanjându-şi şalul pe umeri.

În momentul ăsta încerci să te joci cu focul, prea nesăbuită ca să-ţi dai seama că ai putea cădea în el, încheie ea.

Nynaeve privea uimită. Se certau destul de des, dar Egwene niciodată nu încercase să o trateze ca pe o fetiţă prinsă cu degetele în borcanul cu miere. Niciodată! Rochia. Purta rochia unei Alese şi avea chipul altcuiva. Redeveni ea însăşi, într-o rochie de lână albastră, bună, pe care o purta adesea la întrunirile Soborului Femeilor şi ca să rezolve problemele Sfatului Satului. Acum simţea că are din nou întreaga autoritate a Meşteresei.

— Sunt foarte conştientă de ceea ce nu ştiu, dar femeile acelea Aiel...

Nu-nţelegi că ai putea visa ceva din care n-ai mai putea ieşi? O întrerupse Egwene. Visele sunt reale aici. Dacă te laşi atrasă într-un vis la care ţii mult, ai putea rămâne acolo. Fără putinţă de scăpare. Până la moarte.

— Mă laşi...?

— Tel'aran'rhiodul e plin de coşmaruri, Nynaeve.

Mă laşi şi pe mine să vorbesc? Strigă Nynaeve.

Sau mai degrabă încercă să strige; întrebarea ei prea suna a rugăminte şi a frustrare ca să-i convină. Era prea mult pentru ea.

— Nu, nu te las, răspunse Egwene hotărât. Până nu spui şi tu un lucru pe care merită să-l asculţi. Am spus coşmaruri, Nynaeve, da, coşmaruri. Un coşmar în Tel'aran'rhiod e adevărat. Şi uneori rămâne după ce a plecat persoana care l-a avut. Dar tu pur şi simplu nu vrei să înţelegi!

Brusc, braţele lui Nynaeve fură imobilizate. Se zbătu, dând din cap, cu ochii ieşiţi din orbite. Două matahale de bărbaţi o ridicară în aer, cu nişte feţe pe care toate viciile din lume îşi lăsaseră urmele, salivând printre dinţii galbeni, ascuţiţi. Nynaeve încercă să-i facă să dispară dacă o înţeleaptă Vestitoare-n-vise putea asta, putea şi ea. - Dar unul dintre ei îi sfâşie pieptarul ca pe o bucată de pergament. Celălalt o apucă de bărbie cu o mână aspră, cornoasă şi îi întoarse faţa spre el; se apleacă spre ea, cu gura deschisă. Ca s-o sărute sau s-o muşte, Nynaeve nu-şi dădu seama, oricum mai bine murea decât să-l lase să facă ori una, ori alta. Încercă să atingă *saidarul,* dar nu reuşi; era plină de groază, nu de furie. Unghii

groase i se înfipseră în obraji, ţinându-i capul fix. Era opera lui Egwene, mai mult ca sigur. Egwene.

— Te rog, Egwene! Scânci ea, prea speriată ca să-şi mai dea seama. Te rog!

Bărbaţii - creaturile dispărură, iar ea căzu în picioare pe podea. Câteva clipe, nu făcu decât să tremure şi să plângă. Apoi îşi drese rochia, dar urmele unghiilor lungi îi rămaseră pe gât şi piept. Hainele se reparau uşor în Tel'aran'rhiod, dar ceea ce i se întâmpla unui om… Genunchii îi tremurau atât de tare, încât de-abia se ţinea să nu se prăbuşească la pământ.

Într-un fel se aştepta ca Egwene s-o consoleze, şi de data aceasta ar fi acceptat cu bucurie. Dar cealaltă femeie nu spuse decât:

— Sunt şi lucruri mai rele aici. Coşmarurile sunt, într-adevăr, groaznice. Eu le-am făcut şi desfăcut pe astea, dar până şi eu am probleme cu cele peste care dau. Şi să ştii că n-am încercat să le ţin în frâu. Dacă ştiai cum să le desfaci, le-ai fi desfăcut.

Nynaeve scutură din cap furioasă, refuzând să-şi şteargă lacrimile de pe obraji.

— Aş fi putut să ies din vis. Să mă întorc în sala lui Sheriam sau în patul meu, replică ea fără să pară supărată, desigur.

Dacă n-ai fi fost paralizată de groază, spuse Egwene sec. Şi renunţă la expresia aia îmbufnată. Nu-ţi şade bine deloc.

Nynaeve o fulgeră cu privirea, dar efectul nu fu acelaşi ca de obicei; în loc să se aprindă, Egwene nu făcu decât să înalţe o sprânceană la ea.

— Nimic din ce-i aici nu se potriveşte cu Siuan Sanche, zise Nynaeve ca să schimbe subiectul.

Ce se întâmplase cu Egwene?

Într-adevăr, spuse Egwene privind înjur. Înţeleg de ce a trebuit să intru prin vechea mea cameră de novice. Dar cred că uneori oamenii mai încearcă şi ceva nou.

— Asta am şi vrut să spun, replică Nynaeve cu răbdare.

Nici vocea ei nu sunase supărată, nici faţa ei nu se arătase îmbufnată. Era absurd.

Femeia care a mobilat sala asta nu priveşte lumea cu aceeaşi ochi cu care o privea femeia dinaintea ei. Uită-te la tablouri. Nu ştiu ce vor să spună cele trei legate între ele, dar pe celălalt cred că-l recunoşti la fel de bine ca şi mine.

Fuseseră amândouă martore la acel eveniment.

— Cred că e vorba de Bonwhin, zise Egwene gânditoare. N-ai fost atentă la lecţii. Este un triptic.

În fine, celălalt e important.

Le ascultase pe Galbene cu destulă atenţie. De cele mai multe ori, spuneau numai aiureli.

Impresia mea e că femeia care l-a pus aici vrea să nu uite cât de periculos c Rand. Dacă Siuan Sanche s-a întors împotriva lui Rand... Egwene, asta ar fi mult mai rău decât dorinţa ei de a o readuce pe Elayne în Turn.

Poate. Poate că hârtiile astea ne vor spune ceva. Tu caută aici. După ce termin cu camera de lucru lui Leane, te ajut şi eu.

Nynaeve privi indignată spatele lui Egwene în timp ce aceasta părăsea încăperea. „Auzi, tu caută aici! “Egwene nu avea nici un drept să-i dea ei porunci. Ar trebui să se ia după ea şi să-i spună asta de la obraz. „Atunci de ce-ai rămas aici ca o proastă? “se întrebă ea mânioasă. Căutatul prin hârtii era o idee bună, putea s-o facă la fel de bine aici ca şi acolo. De fapt, era mai probabil ca camera de lucru Supremei Înscăunate să conţină ceva important. Mormăind despre ce ar face ca s-o pună la punct pe Egwene, se îndreptă spre masa bogat ornamentată, foşnind din rochie la fiecare pas.

Pe masă nu se aflau decât trei cutii lăcuite, aranjate cu o precizie incredibilă. Amintindu-şi de capcanele puse de cel care vrea să-şi apere secretele, făcu un băţ lung cu care deschise capacul prins în balamale al primei cutii, verde-aurie, împodobită cu bâtlani care se bălăceau în apă. Era o trusă de scris, cu pene, cerneală şi nisip. Cutia cea mai mare, cu trandafiri roşii care se împleteau cu suluri aurii, conţinea peste douăzeci de sculpturi delicate, din fildeş şi turcoaz, animale şi oameni, toate aşezate pe catifea gri-deschis.

Când deschise cea de-a treia cutie - şoimi aurii care se luptau printre norii albi pe un cer albastru —, văzu că primele două se închiseseră. Lucruri din astea se întâmplau des aici; în lumea reală totul părea că vrea să rămână cum era, aici însă, o clipă dacă îţi luai ochii de pe un obiect, acesta arăta altfel când reveneai asupra lui.

A treia cutie chiar conţinea documente. Băţul dispăru, şi Nynaeve ridică precaut prima foaie de pergament. Semnat oficial, Joline Aes Sedai “, era o cerere smerită de a face penitenţă, Nynaeve tresărind numai citind-o în fugă. Nimic

interesant acolo, doar pentru Joline. În josul paginii stătea scris „aprobat ", cu litere ascuţite, neglijente. Când se întinse ca să pună pergamentul la loc, acesta dispăru; cutia se închisese.

Oftând, o deschise din nou. Hârtiile dinăuntru arătau altfel. Ţinând capacul, le ridică una după alta şi le cid repede. Sau încercă să le citească. Uneori, scrisorile şi rapoartele dispăreau în timp ce le ridica, alteori, când ajungea la jumătatea lor. Dacă aveau o parte introductivă, aceasta era simplă: „Mamei, cu respect ". Unele erau semnate de Aes Sedai, altele de femei cu alte titluri, nobile sau fără nici un titlu. Nici una nu părea să aibă vreo legătură cu problema ei. Mareşalul-General al Saldaeei şi oştirea lui nu puteau fi găsiţi, iar regina Tenobia refuza să coopereze; reuşi să citească până la capăt acel raport, dar acesta presupunea că cititorul ştia de ce Mareşalul-General nu se afla în Saldaea şi în ce privinţă nu voia regina să coopereze. Nici un raport din partea iscoadelor Ajah în Tanchico în ultimele trei săptămâni; doar atât. Un conflict între Illian şi Murandy care se aplana, Pedron Niall fiind cel care îşi aroga meritul; chiar şi în puţinele rânduri pe care le citi parcă auzi cum scrâşneau dinţii autorului. Scrisorile erau, fără îndoială, foarte importante, cele pe care reuşise să le citească şi cele care îi dispăreau sub ochi, dar nu-i foloseau la nimic. Tocmai începuse ceea ce părea a fi un raport despre o întrunire suspectă - acesta era cuvântul folosit - al surorilor Albastre, când un strigăt jalnic, „O, Lumină sfântă, nu! ", veni din anticameră.

Dând fuga într-acolo, făcu să-i apară în mână o măciucă zdravănă, cu ţepi din metal în capăt. Dar când intră, aşteptându-se să o vadă pe Egwene apărându-se de un agresor, o văzu în spatele mesei Păstrătoarei Cronicilor privind în gol. Cu o expresie îngrozită, desigur, dar nevătămată şi Fără să fie ameninţată de cineva, cel puţin din câte îşi dădea seama Nynaeve. Egwene tresări la vederea ei, apoi încercă să-şi vină în fire.

— Nynaeve, Elaida e Suprema Înscăunată.

— Nu fi bleagă! O apostrofa Nynaeve.

Şi totuşi, cealaltă cameră, care nu era deloc în stilul lui Siuan Sanche...

E imposibil. N-are cum să fie.

Am ţinut un pergament în mână, Nynaeve, semnat „Elaida de Avriny a'Roihan, Paznica Peceţilor, Flacăra Tar Valonului,

Suprema Înscăunată “, şi întărit de pecetea Supremei Înscăunate.

Nynaeve simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

Dar cum aşa? Ce s-a întâmplat cu Siuan? Egwene, Turnul detronează o Supremă Înscăunată numai dintr-un motiv foarte serios. Doar două au avut soarta asta în aproape trei mii de ani.

— Poate că Rand a fost un motiv îndeajuns de serios, replică Egwene, cu o voce calmă acum, deşi ochii îi erau la fel de mari. Poate că s-a îmbolnăvit de ceva pe care Galbenele nu s-au priceput să Tămăduiască sau a căzut pe scări şi şi-a rupt gâtul. Ce contează acum e că Elaida e Suprema Înscăunată. Nu cred că-l va sprijini pe Rand aşa cum a făcut-o Siuan.

Moiraine, mormăi Nynaeve. Atât de sigură că Siuan va părăsi Turnul.

Nu putea crede că Siuan Sanche era moartă. O urâse de mai multe ori, din când în când chiar temându-se un pic de ea - putea recunoaşte asta acum, cel puţin în sinea ei. - Dar o şi respectase. Crezuse că Siuan va fi Suprema Înscăunată pentru totdeauna.

Elaida. Lumină sfântă! E mârşavă ca un şarpe şi crudă ca un leu. Niciodată nu ştii ce are de gând să facă.

— Cred că am dat de ceva, zise Egwene şi îşi apăsă pântecele cu mâinile, de parcă şi ei i s-ar fi întors pe dos. Un document foarte scurt. Am reuşit să-l citesc pe tot. „Toate surorile loiale trebuie să dea de ştire imediat ce o văd pe Moiraine Damodred. Trebuie reţinută dacă e posibil, prin absolut orice mijloace, şi trimisă în Turnul Alb pentru a fi judecată sub acuzaţia de trădare. “Acelaşi limbaj folosit se pare şi în cazul lui Elayne.

Dacă Elaida vrea ca Moiraine să fie arestată, atunci ştie că Moiraine îl ajută pe Rand, şi asta nu-i place.

Lui Nynaeve îi făcea bine să vorbească. O împiedica să vomite. Trădare. De asta le ferecau pe femei. Îşi dorise atât de mult s-o pună pe Moiraine cu botul pe labe. Acum Elaida o va scuti de asta.

— Cu siguranţă, nu-l va sprijini pe Rand, adăugă ea.

Întocmai.

— Surorile loiale. Egwene, asta se potriveşte cu mesajul Macurei. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Siuan, dar sunt sigură că nu

toate Ajah au fost de acord cu alegerea Elaidei drept Supremă Înscăunată. Absolut sigură.

— Că bine zici. Bravo, Nynaeve! Nu mi-am dat seama de asta.

Zâmbetul lui Egwene era atât de satisfăcut, încât Nynaeve îi răspunse la fel.

— E vreo dare de seamă despre Siu... pe masa de scris a Supremei Înscăunate, despre o întrunire a Albastrelor. Tocmai îl citeam când te-am auzit strigând. Pun rămăşag că Albastrele n-au susţinut-o pe Elaida.

Albastrele şi Roşiile aveau un fel de armistiţiu când lucrurile mergeau bine şi săreau unele la gâtul celorlalte când lucrurile mergeau prost.

Dar când se întoarseră în camera de lucru a Supremei Înscăunate, nu mai găsiră raportul. Erau o mulţime de documente — scrisoarea lui Joline reapăruse; Egwene îşi aruncă ochii peste ea şi sprâncenele i se înălţară aproape de păr —, dar nu era documentul pe care îl voiau ele.

Îţi aminteşti ce spunea? Întrebă Egwene.

— Citisem doar câteva rânduri când ai strigat şi... Nu-mi amintesc.

Încearcă, Nynaeve. Hai.

— Încerc, Egwene, dar nu pot. Încerc.

Simţi cum propriile cuvinte o lovesc ca un baros. Auzi, să se scuze. În faţa lui Egwene, pe care o bătuse la fund fiindcă făcuse o criză de isterie cu mai puţin de doi ani în urmă. Şi adineaori fusese mândră ca o găină care tocmai a ouat că Egwene era mulţumită de ea. Îşi amintea foarte bine ziua când se schimbase raportul de forţe, când încetaseră a mai fi Meştereasa şi fata care nu ieşea din cuvântul ei, devenind doar două femei departe de casă. Acum se părea că raportul de forţe era net în favoarea lui Egwene, ceea ce nu-i plăcea deloc. Trebuia să facă ceva pentru a reveni la ce era în trecut.

Minciuna. Azi, pentru prima oară o minţise voit pe Egwene. Din cauza asta îşi pierduse autoritatea morală, din cauza asta se bâlbâia acum, incapabilă să-şi impună punctul de vedere.

— Am băut ceaiul, Egwene, zise ea poticnit, aşa cum se cuvenea. Ceaiul de rădăcina-furcii făcut de Macura. Cele două femei ne-au cărat la etaj ca pe nişte saci umpluţi cu pene. Îţi închipui cum arătam. Dacă Thom şi Juilin n-ar fi apărut ca din

senin ca să ne scape din ghearele lor, probabil că şi acum am mai fi acolo. Sau în drum spre Turn, atât de pline de ceai încât nu ne-am fi trezit decât la destinaţie.

Trăgând adânc aer în piept, Nynaeve încercă să adopte un ton hotărât, un lucru foarte greu când tocmai ai mărturisit că ai fost o proastă şi jumătate. Nu reuşi decât să se bâlbâie:

Dacă le spui înţeleptelor despre asta... mai ales lui Melaine... să ştii că te iau la palme.

Cuvintele ei ar fi trebuit să o mânie pe Egwene. Acum părea ciudat să porneşti o ceartă de obicei certurile lor se terminau înainte de a începe, Egwene nevăzându-le rostul, spre nemulţumirea lui Nynaeve, fiindcă fata căpătase obiceiul de a refuza lupta. - Oricum o situaţie mult mai acceptabilă decât aceasta. Egwene nu făcu decât să-i zâmbească. Un zâmbet amuzat. Un zâmbet amuzat şi *condescendent.*

Eram aproape sigură, Nynaeve. Trăncăneai zi şi noapte despre ierburile tale fără să pomeneşti vreodată despre o plantă numită rădăcina-furcii. Eram sigură că de la femeia aia ai auzit de ea. Întotdeauna ai încercat să prezinţi lucrurile într-o lumină favorabilă ţie. Dacă ai cădea cu capul într-o cocină, ai încerca să convingi pe toată lumea că ai făcut-o intenţionat. Dar ceea ce trebuie să hotărâm acum...

Eu nu fac aşa ceva, bolborosi Nynaeve.

Ba da. Faptele sunt fapte. Mai bine nu te-ai mai jelui atâta şi m-ai ajuta să hotărăsc...

Nu te mai jelui! Era clar că discuţia nu se îndrepta în direcţia dorită de ea.

Ba nu sunt. Mă refer la fapte. Niciodată n-am făcut aşa ceva.

Preţ de o clipă, Egwene o privi în tăcere.

Văd că o ţii una şi bună. Foarte bine. M-ai minţit...

— N-a fost o minciună, mormăi Nynaeve. Nu chiar o minciună.

Cealaltă femeie ignoră întreruperea.

— ... Şi te minţi şi pe tine. Mai ţii minte ce mi-ai dat să beau ultima oară când te-am minţit?

Brusc, în mâna lui Egwene apăru o ceaşcă plină de un lichid vâscos, de un verde bolnăvicios; de parcă ar fi fost luat dintr-o baltă stătută.

— *Singura* dată când te-am minţit. Amintirea gustului m-a oprit s-o mai fac din nou. Dacă nu-ţi poţi spune adevărul nici măcar ţie...

Nynaeve nu se putu stăpâni şi făcu un pas înapoi. Feriga-pisicii fiartă şi pulbere de frunza-atotştiutorului; numai gândul la amestecul ăla îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos.

— N-am minţit cu adevărat.

„De asta se scuza întruna? “

— Pur şi simplu, nu ţi-am spus tot adevărul.

„Eu sunt Meştereasa! Am fost Meştereasa; ceea ce ar mai trebui să conteze. “

— Doar nu crezi că...

„Spune-i. Nu tu eşti copilul aici şi sigur n-ai să bei. “

— Egwene, eu...

Egwene îi vârî ceaşca sub nas; Nynaeve simţi mirosul acru.

— Bine, zise ea în grabă.

„E imposibil ce mi se întâmplă! “Dar nu-şi putea dezlipi ochii de pe ceaşca plină ochi şi nu-şi putea opri cuvintele care dădeau pe dinafară:

Uneori, încerc ca lucrurile să pară mai bune pentru mine decât sunt cu adevărat. Uneori. Dar niciodată nu e vorba de ceva important. Niciodată... n-am minţit... În legătură cu ceva important. Niciodată, jur! Am minţit numai în legătură cu lucruri lipsite de importanţă.

Ceaşca dispăru, şi Nynaeve scoase un oftat de uşurare. „Proasto, femeie proastă ce eşti! Gata-gata să te facă să bei! Ce-i cu tine? “

— Trebuie să hotărâm cui să spunem ce-am aflat, zise Egwene de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Lui Moiraine trebuie să-i spunem neapărat, la fel şi lui Rand, însă, dacă află toată lumea despre asta... Aielii sunt ciudaţi, ca să nu mai vorbim de Aes Sedai. Cred că oricum îl vor urma pe Rand ca pe Cel-Care-Vine-cu-Zorile, dar din clipa în care vor afla că Turnul Alb e împotriva lui, nu cred că vor mai fi atât de zeloşi.

— Mai curând sau mai târziu tot vor afla, mormăi Nynaeve.

„N-avea cum să mă facă să beau! “

— Mai bine mai târziu, Nynaeve. Aşa că nu te da de ceasul morţii ca să le spui înţeleptelor la următoarea noastră întâlnire. De fapt, ar fi mai bine să nu pomeneşti nimic despre vizita asta în Turn. Aşa poate ai să reuşeşti să păstrezi secretul.

— Nu sunt o proastă, replică Nynaeve băţos şi simţi cum o ia cu fiori când Egwene ridică din nou din sprânceană.

Nici nu avea de gând să aducă vorba despre vizita ei în faţa înţeleptelor. Nu că ar fi fost mai uşor să le sfideze pe la spate. Nici vorbă de aşa ceva. Şi sigur nu încerca să prezinte lucrurile într-o lumină favorabilă ei. Nu era drept ca Egwene să sară de colo-colo prin Tel'aran'rhiod, în timp ce ea trebuia să primească tot felul de lecţii şi de ocări.

— Ştiu, spuse Egwene. Atunci când nu te laşi dusă de val. Trebuie să-ţi păstrezi cumpătul, să-ţi ţii firea dacă se adeveresc cele spuse despre Rătăciţi, mai ales despre Moghedien.

Nynaeve o privi încruntată, dând să-i spună că ştia să-şi păstreze cumpătul şi că o va plesni dacă n-o credea în stare de aşa ceva, dar cealaltă femeie nu-i lăsă nici o şansă.

— Trebuie să dăm de întrunirea surorilor Albastre. Dacă i se opun Elaidei, poate - am zis poate - îl vor sprijini pe Rand, aşa cum a făcut-o şi Siuan. Era menţionat vreun oraş sau vreun sat? Vreo ţară?

— Cred că... Nu-mi amintesc.

Nynaeve se strădui din răsputeri să scape de nota defensivă din vocea ei. „Lumină sfântă, am mărturisit totul, m-am făcut de râs, numai ca să înrăutăţesc şi mai mult situaţia! "Dar am să-ncerc să-mi amintesc.

— Foarte bine. Trebuie să le găsim, Nynaeve, zise Egwene şi o cercetă cu privirea, Nynaeve refuzând să repete promisiunea. Ai grijă cu Moghedien. Nu te bucura că ai învins-o în Tanchico.

— Nu sunt naivă, Egwene, replică Nynaeve cu precauţie.

Era frustrant să-şi ţină firea, dar, dacă tot ce făcea Egwene era să nu bage în seamă atacurile ei sau să o certe, n-avea nimic de pierdut, doar că trecea drept mai neghioabă decât fusese deja.

— Ştiu. Ai mai spus-o. Dar ai grijă să nu uiţi. Umblă cu teamă.

De data aceasta, Egwene nu dispăru încet, ci dispăru pur şi simplu, la iei de brusc precum Birgitte.

Nynaeve privi lung locul în care stătuse Egwene, gândindu-se la toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună. În cele din urmă, îşi dădu seama că putea rămâne acolo toată noaptea; se repeta, dar deja trecuse momentul de a mai spune ceva.

Bombănind, părăsi Tel'aran'rhiodul, întorcându-se în patul ei din Sienda.

Egwene deschise ochii brusc, într-un întuneric aproape total, tulburat numai de câteva raze de lună care se insinuau prin gura de fum. Se bucura că se acoperise cu o grămadă de pături; focul se stinsese, iar frigul umpluse cortul. Respiraţia i se prefăcea în aburi. Fără să ridice capul, se uită în jur. Nici urmă de înţelepte. Era tot singură.

Aceasta era marea ei teamă în excursiile ei solitare prin Tel'aran'rhiod: să se întoarcă şi s-o găsească pe Amys sau pe oricare alta aşteptând-o. În fine, poate nu cea mai mare pericolele din Lumea Viselor erau imense, cum îi spusese şi lui Nynaeve. - Dar era. Nu pedeapsa o înspăimânta, genul de pedeapsă pe care o aplica Bair. Dacă ar fi găsit o înţeleaptă stând cu ochii pe ea, ar fi acceptat pedeapsa fără să crâcnească, dar Amys îi spusese aproape la început că, dacă intra în Tel'aran'rhiod fără ca una dintre ele s-o însoţească, o izgoneau de lângă ele, refuzând să o mai înveţe ceva. Această perspectivă o înspăimânta mai mult decât oricare alta. Dar chiar şi aşa, trebuia să continue. Oricât de multe lucruri o învăţau, tot nu erau destule. Voia să ştie acum, să ştie totul.

Conducând Puterea, aprinse lampa şi flăcările în locul unde arsese focul; nu mai era nimic de ars, dar legă firele între ele. Rămase întinsă acolo, privind cum i se adună aburii în jurul gurii şi aşteptă să se facă îndeajuns de cald ca să se poată îmbrăca. Era târziu, însă poate că Moiraine încă nu adormise.

Încă mai era uimită de ceea ce se întâmplase cu Nynaeve. „Cred că până la urmă ar fi băut, dacă aş fi pus presiune pe ea. “Se temuse atât de mult ca Nynaeve să nu afle că nu avea permisiunea înţeleptelor de a hoinări prin Lumea Viselor de una singură, atât de sigură că roşeaţa din obraji o dăduse de gol, încât nu se putea gândi decât la cum s-o facă pe Nynaeve să nu vorbească, să nu-şi dea seama de adevăr. Şi mai fusese sigură că Nynaeve va afla până la urmă - femeia era în stare s-o pârască şi să spună că o făcea spre binele ei, că tot ce putea face era să vorbească, să încerce să se concentreze numai pe greşelile comise de Nynaeve. Oricât de mult ar fi înfuriat-o Nynaeve, nu fusese în stare să scoată nici măcar un ţipăt. Cu toate acestea, reuşise să iasă cu faţa curată.

Dacă se gândea bine, Moiraine rareori ridica vocea, iar atunci când o făcea, reuşea cel mai puţin să obţină ce-şi dorea. Femeia era aşa încă înainte de a începe să se poarte atât de ciudat cu Rand. Nici înţeleptele nu ţipau vreodată la cineva - doar unele la altele, câteodată - şi, chiar dacă mai bombăneau că nu erau ascultate de căpeteniile clanurilor, de cele mai multe ori tot reuşeau să-şi impună punctul de vedere. Era o veche zicală pe care de-abia acum o înţelegea: „Cel care refuză să audă un strigăt se chinuieşte să audă o şoaptă “. Nu va mai striga la Rand. O voce de femeie hotărâtă, calmă, numai de atât era nevoie. De aceea n-a strigat nici la Nynaeve; la urma urmei, era femeie, nu o fetişcană pe care o apucă istericalele.

Se trezi chicotind. Mai ales cu Nynaeve nu trebuia să ridice vocea, cu calm obţinea tot ce voia.

În sfârşit, cortul se încălzise suficient, drept care dădu păturile deoparte şi se îmbrăcă repede. Trebuia să spargă gheaţa din urciorul cu apă înainte de a scăpa de cocleala din gură. Punându-şi pelerina în jurul umerilor, desfăcu firele Focului - era periculos să lase Focul legat şi, când flăcările dispărură, ieşi din cort. Frigul o prinse ca într-o menghină de gheaţă în timp ce grăbea pasul prin tabără.

Vedea numai corturile din apropiere, nişte umbre joase care puteau trece drept nişte movile de pământ, numai că tabăra se întindea pe câteva mile în ţinutul muntos, şi într-o parte, şi în cealaltă. Aceste vârfuri înalte, zimţate nu erau Osia Lumii; aceea era mult mai înaltă şi se afla la mai multe zile depărtare, spre apus.

Se apropie şovăitoare de cortul lui Rand. O dungă de lumină se vedea de-a lungul clapei. O Fecioară păru că apare din pământ când ajunse la câţiva paşi, cu arcul din corn în spate, cu tolba de săgeţi la cingătoare, iar în mâini cu lancea şi cu scutul. Egwene nu observă alte Fecioare în întunericul din jur, dar ştia că sunt acolo, chiar dacă erau înconjurate de şase clanuri care susţineau că-i sunt credincioase lui *Car'a'carn.* Aielii Miagoma erau undeva, spre miazănoapte, îndreptându-se în aceeaşi direcţie; Aielii Timolan nu voiau să spună care le sunt intenţiile. Lui Rand nu părea să-i pese unde se aflau celelalte clanuri. Toată atenţia lui era îndreptată asupra marşului forţat spre Pasul Jangai.

E treaz, Enaila? Întrebă ea.

Umbrele lunii se mişcară pe faţa Fecioarei când aceasta încuviinţă din cap.

— Nu doarme destul. Un bărbat nu poate rezista fără să se odihnească, spuse ea ca o mamă care îşi face griji în privinţa fiului.

De lângă cort se desprinse o umbră care se dovedi a fi Aviendha, cu şalul înfăşurat în jurul umerilor. Nu părea că simte frigul, doar ceasul nopţii.

— I-aş cânta un cântec de leagăn dacă ar avea vreun efect. Am auzit că unele femei stau treze toată noaptea din cauza unui prunc, dar un bărbat matur ar trebui să ştie că ceilalţi vor să se bucure şi ei de căldura păturilor, zise ea împărţind un chicot cu Enaila.

Clătinând din cap faţă de ciudăţenia Aielilor, Egwene se aplecă şi se uită prin crăpătură. Mai multe lămpi luminau interiorul. Rand nu era singur. Natael privea obosit şi îşi înăbuşi un căscat. Cel puţin el voia să doarmă. Rand şedea întins lângă una dintre lămpile aurite şi citea o carte cu învelitoarea din piele jerpelită. O traducere din *Profeţiile Dragonului,* după câte îl cunoştea ea.

Brusc, Rand dădu paginile înapoi, citi şi izbucni în râs. Egwene încercă să se convingă că era o reacţie normală, nimic nebunesc, doar amărăciune.

Bună glumă, îi zise Rand lui Natael, închizând cartea şi aruncând-o spre el. Citeşte paginile 287 şi 400 şi spune-mi dacă n-am dreptate.

Egwene strânse din buze şi se îndreptă de spate. Ar fi trebuit să se poarte mai frumos cu cărţile. Nu-i putea vorbi cu menestrelul de faţă. Era păcat că trebuia să-i ţină companie un ins pe care de-abia îl ştia. Nu. Vorbea cu Aviendha, vorbea cu căpeteniile destul de des, cu Lan toată ziua, uneori cu Mat.

— De ce nu intri şi tu, Aviendha? Dacă ai fi acolo, poate că ar vrea să vorbească şi despre altceva, nu numai despre cartea aia.

A vrut să stea de vorbă cu menestrelul, Egwene, rareori o face de faţă cu mine sau cu altcineva. Dacă n-aş fi ieşit eu, ar fi ieşit ei.

— Copiii îţi dau mare bătaie de cap, din câte am auzit eu, remarcă Enaila râzând. Băieţii sunt cei mai răi. S-ar putea să-ţi dai seama de adevărul ăsta, dacă tot ai renunţat la lance.

Aviendha se încruntă spre ea şi se întoarse cu paşi mari la locul ei de lângă cort ca o pisică ofensată. Enailei i se păru amuzant şi gestul Aviendhei, drept care începu să râdă şi mai abitir.

Mormăind ceva despre umorul Aielilor nu-l înţelegea aproape niciodată Egwene se îndreptă spre cortul Moirainei, nu departe de cel al lui Rand. Şi aici se întrezărea o dungă de lumină, semn că Aes Sedai era trează. Moraine mânuia Puterea; doar într-o mică măsură, dar îndeajuns ca Egwene să-şi dea seama. Lan dormea în apropiere, învelit cu pelerina de Străjer; cu excepţia capului şi a cizmelor, restul părea că face parte din noapte. Îşi trase mantia mai aproape de ea, îşi ridică puţin rochia şi păşi tiptil ca să nu-l trezească.

Respiraţia lui Lan nu se schimbă, ceva totuşi o făcu să-l privească din nou. Ochii, aţintiţi asupra ei, îi străluceau în lumina lunii. Când Egwene întoarse capul, Lan închise ochii la loc. Fără să i se mişte vreun muşchi; ca şi cum nu s-ar fi trezit. Uneori, omul ăsta o speria. Oare ce vedea Nynaeve la el?

Îngenunche lângă clapa cortului şi privi înăuntru. Moraine şedea înconjurată de strălucirea *saidarului,* balansându-şi prin faţa ochilor pietricica albastră care de obicei îi atârna de frunte. Pietricica strălucea, adăugând ceva la lumina singurei lămpi din cort. Focul se transformase în cenuşă; chiar şi mirosul dispăruse.

Pot să intru?

Fu nevoită să întrebe a doua oară ca Moiraine să răspundă:

Desigur.

Lumina *saidarului* dispăru încet, şi Aes Sedai începu să-şi prindă în păr lănţişorul de aur.

Îl spionai pe Rand? Întrebă Egwene aşezându-se lângă ea.

În cort era la fel de frig ca afară. Conduse Puterea şi legă flăcările deasupra cenuşii.

Ai spus că n-ai să mai faci aşa ceva, continuă ea.

Dat fiind că înţeleptele îi puteau supraveghea visele, am spus că ar trebui să-i respectăm cât de cât intimitatea. De când Rand le-a interzis accesul, înţeleptele nu m-au mai solicitat şi nici eu nu m-am oferit să le ajut. Nu uita că au interesele lor, care s-ar putea să nu coincidă cu cele ale Turnului.

Cât ai clipi ajunseseră din nou la subiectul acela atât de spinos. Egwene încă nu era sigură cum să-i spună ce ştia fără să

le nedreptăţească pe înţelepte, dar poate că singura metodă era să-i spună şi apoi să fie cu ochii în patru.

Elaida este Suprema Înscăunată, Moiraine. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Siuan.

De unde ştii? Întrebă Moiraine calm. Ai aflat ceva preumblându-te prin Lumea Viselor? Sau înzestrarea ta de Vestitoare-în-vise s-a manifestat în sfârşit?

Aceasta era scăparea ei. Unele dintre Aes Sedai din Turn credeau că e o Vestitoare, o femeie ale cărei vise prevedeau viitorul. Avea, într-adevăr, vise despre care ştia că înseamnă ceva, dar interpretarea lor era cu totul şi cu totul altceva. Înţeleptele spuneau că acea cunoaştere venea din interior; pe de altă parte, nici una dintre Aes Sedai nu o ajutase în vreun fel sau altul. Dacă Rand se aşeza într-un jilţ, ştia că proprietarul jilţului se va înfuria foarte la vestea că cineva se aşezase în el; faptul că proprietarul era o femeie era cam tot ce putea ghici, nimic mai mult. Uneori, visele erau complicate. Perrin, ţinând-o pe Faile pe genunchi, sărutând-o în timp ce tânăra îi zburlea barba tăiată scurt pe care bărbatul o purta în vis. În spatele lor fluturau două steaguri, unul cu un cap de lup roşu, celălalt cu un vultur sângeriu. Un bărbat îmbrăcat într-o haină galbenă, strălucitoare stătea aproape de umărul lui Perrin, cu o sabie legată în spate; îşi dădea seama că e un Spoitor, deşi nici un Spoitor n-ar atinge o sabie. Toate detaliile, cu excepţia bărbii, păreau importante. Steagurile, Faile care îl săruta pe Perrin, chiar şi Spoitorul. De câte ori Spoitorul se apropia de Perrin, parcă tot ce era în jur se zgribulea de frigul de pe urmă. Alt vis. Mat jucând zaruri, cu faţa plină de sânge, borul larg al pălăriei tras pe faţă ca să nu i se vadă rana, în timp ce Thom Merrilin vâra o mână în foc ca să scoată pietricica albastră care acum atârna de fruntea lui Moiraine. Sau o furtună, cu nori mari, negri, care se învălătuceau pe cer, fără o urmă de vânt sau de ploaie, în timp ce fulgerele, toate la fel, brăzdau pământul. Visa ca orişicare, dar ca Vestitoare până acum nu făcuse nici două parale.

Am văzut un mandat de arestare pe numele tău, Moiraine, semnat de Elaida ca Supremă Înscăunată. Şi n-a fost un vis obişnuit.

Cât se poate de adevărat. Dar nu tot adevărul. Brusc, se bucură că Nynaeve nu era de faţă. „Iar m-aş holba la ceaşcă, dacă ar fi de faţă. “

Roata ţese cum vrea ea. Poate că nu va conta atât de mult dacă Rand îi va duce pe Aieli dincolo de Zidul Dragonului. Mă îndoiesc că Elaida a continuat să abordeze mai mulţi conducători, chiar dacă ştie că Siuan făcea aşa ceva.

Numai atât ai de spus? Dacă nu mă înşel, Siuan ţi-a fost prietenă cândva, Moiraine. Chiar nu poţi vărsa o lacrimă pentru ea?

Aes Sedai o privi, şi acei ochi reci, senini îi dădură de înţeles cât de mult mai avea până să se poată socoti şi ea prietena lui Siuan. Aşa cum şedeau amândouă, Egwene era aproape cu un cap mai înaltă, şi mai abilă în a conduce Puterea, dar a fi Aes Sedai însemna mai mult decât a şti să conduci Puterea.

— N-am timp de lacrimi, Egwene. Zidul Dragonului nu mai e departe, iar Alguenya... Într-adevăr, am fost prietene, cândva. Peste câteva luni, se vor împlini douăzeci şi unu de ani de când am început căutarea Dragonului Renăscut. Numai noi două, Aes Sedai crescute de curând. Sierin Vayu a devenit Suprema Înscăunată la scurt timp, O Cenuşie cu puţin Roşu în ea. Dacă ar fi aflat care ne sunt intenţiile, ne-am fi petrecut tot restul vieţii făcând penitenţă, surorile Roşii supraveghindu-ne chiar şi în somn. E o zicală în Cairhien, deşi am auzit-o şi mai departe, în Tarabon şi Saldaea: „Ia-ţi ce vrei, dar plăteşte “. Eu şi Siuan am pornit pe drumul pe care ni l-am dorit, ştiind că până la urmă va trebui să plătim pentru asta.

Nu înţeleg cum poţi fi atât de calmă. Siuan ar putea fi moartă sau ferecată. Elaida ori i se va opune lui Rand, ori va încerca să-l ţină blocat undeva până la Tarmon Gai’don; ştii că nu-l va lăsa liber pe un bărbat care poate conduce Puterea. Dar cel puţin nu toată lumea o sprijină pe Elaida. Unele din Ajah Albastră se adună undeva încă nu ştiu unde şi cred că altele au părăsit deja Turnul. Nynaeve spunea că a primit un mesaj de la o iscoadă a Galbenelor prin care toate surorile sunt chemate să se întoarcă în Turn. Dacă şi Albastrele, şi Galbenele au plecat, înseamnă că au plecat şi altele. Iar dacă i se opun Elaidei, înseamnă că s-ar putea să-l sprijine pe Rand.

Moiraine oftă uşor.

— Chiar vrei ca eu să fiu fericită că Turnul Alb se dezbină? Sunt o Aes Sedai, Egwene. Mi-am dăruit viaţa Turnului cu mult înainte să bănuiesc că Dragonul va renaşte în timpul vieţii mele. Turnul a fost un bastion împotriva Umbrei vreme de trei mii de ani. Le-a ajutat pe conducătoare să ia decizii înţelepte, a oprit războaie înainte de a începe, a oprit războaiele care începuseră. Faptul că omenirea încă îşi mai aminteşte că Cel întunecat aşteaptă să scape, că Ultima Bătălie stă să vină se datorează Turnului. Turnului, întreg şi unit. Aproape că aş vrea ca toate surorile să-i jure credinţă Elaidei, indiferent de ce i s-a întâmplat lui Siuan.

— Dar cum rămâne cu Rand? Întrebă Egwene, forţându-se să-şi păstreze vocea pe cât de liniştită pe atât de fermă.

Flăcările începeau să încălzească aerul, Moraine însă tocmai o făcuse să se înfioare.

— Dragonul Renăscut, continuă ea. Tu singură ai spus că nu poate fi gata pentru Tarmon Gai’don dacă nu e lăsat în voia lui, ca să înveţe şi ca să influenţeze lumea într-un fel sau altul. Turnul unit l-ar putea lua prizonier chiar dacă ar fi apărat de toţi Aielii din Pustiu.

Moiraine schiţă un zâmbet.

— Tu înveţi. Raţiunea rece este întotdeauna mai bună decât cuvintele aprinse. Dar uiţi că numai treisprezece surori legate pot proteja orice bărbat de *saidin* şi, chiar dacă acestea nu ştiu cum să lege firele, şi mai puţine îl pot proteja pe termen lung.

— Ştiu că nu te dai bătută, Moraine. Ce vrei să faci?

— Vreau să iau lumea aşa cum e ea, şi cât mai mult timp cu putinţă. Cel puţin lui Rand îi va fi mai uşor, dacă tot nu mai trebuie să-l conving să facă altfel decât vrea. Ar trebui să fiu mulţumită că nu stau la ordinele lui. Ascultă totuşi în majoritatea timpului, chiar dacă rareori îmi spune ce crede despre ceea ce-i spun.

Te las ca să-i povesteşti despre Siuan şi Turn, spuse Egwene, vrând să evite întrebările incomode.

Ştiind cât de iscoditor era Rand, nu era deloc exclus să vrea să ştie despre Visele ei mai mult decât putea născoci ea.

Mai e ceva, adăugă ea. Nynaeve a văzut mai mulţi Rătăciţi în Tel’aran’rhiod. I-a pomenit pe toţi cei care încă mai sunt în viaţă, cu excepţia lui Asmodean şi Moghedien. Inclusiv pe Lanfear. Nynaeve crede că pun ceva la cale, poate împreună.

— Lanfear, făcu Moiraine o clipă mai târziu.

Amândouă ştiau că Lanfear îl vizitase pe Rand în Tear şi poate cu alte ocazii despre care Rand nu le spusese nimic. Nimeni nu ştia prea multe despre Rătăciţi, doar Rătăciţii înşişi - doar crâmpeie de informaţii rămăseseră în Turn —, dar se ştia că Lanfear îl iubise pe Lews Therin Telamon. Doar Moiraine şi Egwene, ca şi Rand, ştiau că încă îl mai iubea.

— Cu puţin noroc, nu va mai trebui să ne facem griji în privinţa lui Lanfear, continuă Aes Sedai. Ceilalţi pe care i-a văzut Nynaeve sunt altă mâncare de peşte. Şi tu, şi eu trebuie să fim tot timpul cu ochii pe ei. Tare-aş vrea ca mai multe înţelepte să poată conduce Puterea.

Moiraine râse scurt şi adăugă:

Pe de altă parte, n-ar fi stricat să fie toate instruite în Turn sau să trăiască veşnic. Chiar dacă în unele privinţe sunt foarte puternice, în altele sunt, din păcate, foarte vulnerabile.

Înţeleg să fim cu ochii pe ei, dar numai atât? Dacă-l atacă şase Rătăciţi, Rand va avea nevoie de tot ajutorul nostru.

Moiraine se aplecă şi îi puse mâna pe braţ, cu o privire afectuoasă.

— Nu-l putem ţine de mână la nesfârşit, Egwene. A învăţat să meargă singur. Acum învaţă să alerge. Nu ne rămâne decât să sperăm că va învăţa înainte de a-l prinde duşmanii. Şi să-i dăm sfaturi în continuare. Să-i ghidăm paşii când putem.

Îndreptându-se de spate, se întinse şi îşi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe un căscat.

E târziu, Egwene. Cred că Rand va ridica tabăra peste doar câteva ore, chiar dacă nu doarme deloc. Eu însă aş vrea să mă odihnesc puţin, înainte de a mă urca din nou în şa.

Egwene dădu să plece, dar mai avea o întrebare. Moiraine, de ce ai început să faci tot ce-ţi spune Rand? Până şi Nynaeve crede că aşa ceva nu e drept.

Zău? Murmură Moiraine. E o Aes Sedai, nu? Face ce-i place. De ce? Fiindcă mi-am adus aminte cum se controlează *saidarul.*

După o clipă, Egwene încuviinţă din cap. Ca să controlezi *saidarul* mai întâi trebuia să i te abandonezi.

De-abia când ajunse în cortul ei, tremurând de frig tot drumul, îşi dădu seama că Moiraine îi vorbise ca de la egal la egal. Poate că era mai aproape de a-şi alege Ajah decât credea ea.

CAPITOLUL 16

O ofertă neaşteptată

Lumina soarelui care se furişa prin fereastră o trezi pe Nynaeve. Preţ de o clipă, rămase întinsă pe cearşaful dungat. Elayne dormea în celălalt pat. Dimineaţa era deja caldă, iar noaptea nu fusese nici ea mai bună, însă nu acela era motivul pentru care cămaşa de noapte a lui Nynaeve era mototolită şi plină de sudoare. Visele ei, după ce discutase cu Elayne despre tot ce văzuse, nu fuseseră deloc plăcute. În cele mai multe, se afla din nou în Turn, unde era târâtă în faţa Supremei Înscăunate, care era când Elaida, când Moghedien. În altele, Rand stătea întins lângă masa de scris a Supremei Înscăunate, ca un câine, cu zgardă şi botniţă şi prins în lesă. Visele despre Egwene fuseseră, într-un fel, şi ele destul de neplăcute; feriga-pisicii şi frunza-atotştiutorului pisată aveau acelaşi gust oribil în vis ca şi atunci când erai treaz.

Se apropie de lavabou unde se spălă pe faţă şi îşi frecă dinţii cu sare. Apa nu era fierbinte, dar nici foarte rece. Îşi scoase cămaşa îmbibată de sudoare şi luă una curată dintr-un cufăr, împreună cu o perie de păr şi o oglindă. Privindu-şi chipul, regretă că-şi despletise coada. Nu-i fusese de nici un folos -

acum pletele îi atârnau, încâlcite, până la brâu. Se aşeză pe cufăr, îşi deznodă părul şi începu să-l perie de o sută de ori.

Trei zgârieturi îi brăzdau gâtul, dispărând sub cămaşă. Nu erau la fel de roşii ca înainte, mulţumită unei alifii de vindecă-tot luate de la Macura. Lui Elayne îi spuse că erau de la rugii de mure. O minciună gogonată mai mult ca sigur Elayne îşi dăduse seama că nu era adevărat —, dar fusese prea supărată ca să găsească un motiv mai plauzibil. Se răstise la cealaltă femeie de câteva ori, doar gândindu-se la felul în care o trataseră Melaine şi Egwene. „Nu că nu i-ar prinde bine să i se reamintească faptul că aici nu e Domniţa-Moştenitoare. “Nici pe departe nu era vina fetei; trebuia neapărat să-şi ceară scuze, în oglindă, văzu cum Elayne se ridică din pat şi începe să se spele.

— Cred că tot planul meu e mai bun, zise fata, ştergându-se pe faţă.

Părul ei vopsit în negru nu părea să se fi încâlcit deloc, în ciuda buclelor.

Aşa am putea ajunge în Tear mult mai repede.

Planul ei era să abandoneze trăsura în momentul în care ajungeau la Eldar, în vreun sătuc în care să nu fie prea multe Mantii Albe şi, la fel de important, nici spioane de-ale Turnului. Acolo urmau să ia o barcă spre Ebou Dar, unde puteau găsi o corabie cu destinaţia Tear. Faptul că trebuia să meargă la Tear era absolut cert. Tar Valon trebuia evitat cu orice preţ.

Peste cât timp crezi că va opri un vas aici? Întrebă Nynaeve calm.

Crezuse că discuţia era încheiată înainte de a merge la culcare. Era, dar numai pentru ea.

Chiar tu spuneai că s-ar putea ca nu toate vasele să oprească aici. Şi cât va trebui să aşteptăm în Ebou Dar până găsim o corabie care merge la Tear? Continuă ea, lăsând peria şi începând să-şi împletească părul la loc.

Sătenii arborează un steag dacă vor ca un vas să oprească aici, şi cele mai multe opresc. Iar dintr-un port de mărimea Ebou Darului întotdeauna găseşti corăbii în orice direcţie doreşti.

Elayne vorbea de parcă ar fi călcat vreodată într-un port de orice mărime înainte de a părăsi Turnul împreună cu Nynaeve. Elayne credea mereu că tot ceea ce nu învăţase despre lume ca Domniţă-Moştenitoare a Andorului învăţase în Turn, chiar dacă

de multe ori realitatea dovedise contrariul. Şi cum de îndrăznea ea să-i vorbească pe tonul acela condescendent!

Pe o corabie n-avem cum să găsim grupul ăla de Albastre, Elayne.

Planul lui Nynaeve era să meargă mai departe cu trăsura, să traverseze restul Amadiciei, apoi Altara şi Murandy, până la Far Madding pe Dealurile Kintarei, apoi peste Câmpiile Maredo spre Tear. Cu siguranţă lua mai mult, dar, în afară de posibilitatea de a da de acea întrunire, trăsurile rareori se scufundau. Ştia să înoate, dar nu se simţea bine când nu vedea deloc uscatul.

După ce se şterse cu un prosop, Elayne îşi schimbă cămaşa şi veni s-o ajute pe Nynaeve să-şi împletească părul. Nynaeve ştia prea bine ce avea să urmeze: o nouă discuţie despre corăbii. Stomacului ei nu-i priau corăbiile. Nu că asta i-ar fi influenţat decizia. Dacă le putea aduce pe Aes Sedai în sprijinul lui Rand, merita să călătorească mai mult.

— Ţi-ai amintit numele? Întrebă Elayne, împletindu-i şuviţele de păr.

— Mi-am amintit doar că e vorba de un nume. Lumină sfântă, ajută-mă să mi-l amintesc!

Sigur era vorba de un nume. Un sat sau poate un oraş. Era imposibil să fi văzut numele unei ţări şi să-l uite. Trăgând adânc aer în piept, încercă să se stăpânească şi continuă pe un ton mai blând:

Dar mi-l amintesc eu, Elayne. Mai lasă-mă puţin.

Elayne scoase un sunet nedefinit şi continuă să-i împletească părul.

— Oare a fost înţelept s-o trimiţi pe Birgitte în căutarea lui Moghedien? Întrebă ea după un timp.

Nynaeve îi aruncă tinerei o privire piezişă care însă trecu pe lângă Elayne cum se scurge apa de pe mătasea plină de ulei. Chiar dacă fata schimbase subiectul, nu era chiar ceea ce îşi dorea ea.

Mai bine s-o găsim noi pe ea decât să ne găsească ea pe noi.

De acord. Dar ce facem când o găsim?

Nynaeve nu avea răspuns la întrebarea aceasta. Era însă mai bine să fii vânătorul decât vânatul, oricât de greu ar îi fost. Cele din Ajah Neagră o învăţaseră aşa.

Sala mare nu era plină când coborâră, dar chiar şi la ora aceea matinală printre muşterii se vedeau câteva Mantii Albe, purtate mai ales de bărbaţi mai în vârstă, toţi cu grad de ofiţeri. Fără îndoială, preferau să mănânce la han decât ce le găteau bucătarii garnizoanei. Nynaeve mai că ar fi mâncat din nou de pe tavă, dar camera lor era ca o cutie. Toţi cei de la mese erau absorbiţi de farfuriile lor, inclusiv Mantiile Albe. Ceea ce însemna că Nynaeve şi Elayne puteau coborî în siguranţă. Mirosurile îmbietoare umpleau aerul din jur; se pare că muşteriii voiau carne de vită sau de miel chiar de la prima oră a dimineţii.

Când piciorul lui Elayne părăsi ultima treaptă, jupâneasa Jharen se şi repezi la ele ca să le ofere sau mai curând „domniţei Morelin “o masă mai retrasă. Nynaeve nu-şi întoarse privirea spre Elayne, dar tânăra spuse repede:

— Cred că vom mânca aici. Rareori am ocazia să mănânc într-o sală ca aceasta, şi chiar îmi place. Spune-i uneia dintre fete să ne aducă ceva răcoritor. Dacă ziua începe aşa, tare mă tem că voi muri de căldură înainte de a ajunge la următorul popas.

Nynaeve se întreba mereu cum se face că din cauza acelei atitudini trufaşe nu se trezeau aruncate în stradă. Întâlnise destui nobili ca să ştie că aproape toţi se purtau aşa, şi totuşi. Ea, una, n-ar fi suportat aşa ceva nici o clipă. Hangiţa însă făcu o plecăciune, zâmbind şi frecându-şi mâinile, apoi le conduse la o masă de lângă o fereastră care dădea în stradă şi plecă repede să aducă ce comandase Elayne. Poate că aşa înţelegea ea să se răzbune pe fată. Erau singure acum, departe de bărbaţii de la celelalte mese, dar oricine trecea pe lângă ele le putea privi îndelung, iar dacă mâncarea avea să fie fierbinte — ceea ce Nynaeve spera că nu se va întâmpla bucătăriile erau mult prea departe de ele.

Micul dejun consta din chifle condimentate - învelite într-o bucată de pânză albă, calde încă, fapt care le făcea şi mai gustoase. - Pere galbene, struguri negri, puţin stafidiţi, şi nişte fructe roşii cărora fata le spunea căpşune, acoperite cu frişcă. Elayne spuse că auzise de ele, dar ce nu auzise ea. Cu un vin uşor condimentat, răcit probabil într-un izvor acoperit Nynaeve gustă puţin şi îşi dădu seama că izvorul nu era chiar atât de rece, dacă exista un izvor luară un mic dejun care le remontă.

Muşteriul cel mai apropiat stătea la trei mese de ele şi purta o haină de lână bleumarin, probabil vreun prăvăliaş prosper, dar nu scoaseră o vorbă. Aveau destul timp pentru asta când porneau din nou la drum, fără a fi în pericol de a fi ascultate de nişte urechi agere. Nynaeve termină de mâncat cu mult înainte de Elayne. Cum se moşmondea ea cu o pară, ai fi crezut că aveau să zăbovească toată ziua la masa aia.

Brusc, Elayne făcu ochii mari de uimire şi scăpă cuţitul din mână, care zăngăni pe masă. Nynaeve întoarse capul repede şi văzu cum un ins se aşază pe banca din faţa lor.

Am bănuit că eşti tu, Elayne, dar m-a indus părul în eroare.

Nynaeve rămase cu privirea aţintită la Galad, fratele vitreg al lui Elayne. Privirea aţintită era exact reacţia care se potrivea, înalt şi suplu, numai vână, cu părul şi ochii negri, era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată. Mai mult decât chipeş; era frumos de pică. Văzuse cum femeile se strângeau în jurul lui în Turn, chiar şi Aes Sedai, toate zâmbind prosteşte. Renunţă la propriul zâmbet. Dar nu-şi putu domoli bătăile inimii şi nici respiraţia sacadată. Nu că ar fi simţit ceva pentru el; bărbatul era pur şi simplu frumos. „Vino-ţi în fire, femeie! “ce cauţi pe-aici? Întrebă ea, mulţumită că vocea nu-i suna gâtuită.

Nu era corect ca un bărbat să arate aşa.

Dar tu de ce eşti îmbrăcat *aşa*? Întrebă Elayne, în şoaptă, dar răstit.

Nynaeve clipi de câteva ori şi îşi dădu seama că Galad purta o cămaşă de za strălucitoare şi o mantie albă cu două noduri aurii gradul lui - sub un soare dogoritor. Simţi cum i se înroşesc obrajii. Să se holbeze la un bărbat aşa de tare încât să nu vadă în ce este îmbrăcat! Îi venea să intre în pământ de ruşine.

Bărbatul zâmbi, şi Nynaeve fu nevoită să răsufle adânc.

Sunt unul dintre Copiii Luminii chemaţi de la miazănoapte. Şi sunt un Copil al Luminii fiindcă aşa mi s-a părut că trebuie să fiu. Elayne, când voi două şi Egwene aţi dispărut, nu ne-a luat mult timp mie şi lui Gawyn să aflăm că nu făceaţi deloc penitenţă la o fermă, în ciuda a ceea ce ni se spusese. N-aveau nici un drept să vă implice în comploturile lor, Elayne, pe nici una dintre voi.

După cât se pare, ai fost avansat foarte repede, remarcă Nynaeve.

Neghiobul, nu-şi dădea seama că, pomenind despre comploturile urzite de Aes Sedai, le punea viaţa în pericol?

Lui Eamon Valda i s-a părut că merit, dată fiind experienţa mea, indiferent unde am câştigat-o, replică Galad ridicând din umeri, semn că gradul nu i se părea foarte important.

Nu era modestie, dar nici prefăcătorie. Cel mai priceput săbier dintre cei veniţi să studieze cu Străjerii din Turn, se remarcase şi la orele de strategie şi tactică, Nynaeve însă nu-şi amintea ca el să se laude cu realizările lui nici măcar în glumă. Realizările deosebite nu însemnau nimic pentru el, poate şi pentru că le obţinea fără prea mari eforturi.

Mama ştie de asta? Întrebă Elayne, tot în şoaptă, deşi privirea ei încruntată ar fi băgat în sperieţi până şi un mistreţ.

Galad îşi schimbă poziţia, uşor stingher.

— N-am găsit prilejul ca să-i scriu. Dar nu fi aşa de sigură că mă va dezaproba, Elayne. Atmosfera de acolo nu-i mai prieşte ca pe vremuri. Se-aude că surghiunul va fi în curând lege.

Eu i-am trimis o scrisoare în care îi explicam totul, spuse Elayne, încruntarea făcând loc nedumeririi. Trebuie să înţeleagă. Doar şi ea s-a instruit în Turn.

Vorbeşte mai încet, zise el în şoaptă, dur. Nu uita unde te afli.

Elayne se înroşi la faţă, dar Nynaeve nu putea spune dacă de furie sau de jenă. Pe neaşteptate, îşi dădu seama că vorbea la fel de încet şi de precaut ca şi ei. Galad nu pomenise de Turn sau de Aes Sedai nici măcar o dată.

Egwene e cu voi? Întrebă Galad.

Nu, răspunse Elayne, iar fratele ei oftă adânc.

Speram… Gawyn parcă îşi ieşise din minţi când a dispărut. Şi el ţine la ea. Puteţi să-mi spuneţi unde e?

Nynaeve sesiză acel „şi “. Galad devenise o Mantie Albă, dar „ţinea “la o femeie care voia să fie Aes Sedai. Bărbaţii erau atât de ciudaţi, încât uneori parcă nici nu mai erau oameni.

Nu putem, răspunse Elayne cu hotărâre, roşeaţa părăsindu-i obrajii. Este şi Gawyn aici? Doar n-a devenit şi el o… (aici avu înţelepciunea să coboare vocea şi mai mult)… o Mantie Albă!

A rămas la miazănoapte, Elayne.

Nynaeve bănui că era vorba de Tar Valon, deşi Gawyn mai mult ca sigur plecase de-acolo. Şi mai mult ca sigur n-o putea sprijini pe Elaida.

N-ai cum să ştii ce s-a întâmplat acolo, Elayne, continuă Galad. Toată corupţia şi ticăloşia de acolo au dat pe dinafară, cum era de aşteptat. Femeia care te-a izgonit a fost detronată.

Bărbatul privi înjur şi cobori vocea până deveni o şoaptă, cu toate că nu era nimeni îndeajuns de aproape ca să-l audă.

A fost ferecată şi executată, continuă el, trăgând adânc aer în piept şi plescăind din buze dezgustat. Fie vorba între noi, n-a fost un loc potrivit pentru tine niciodată. Sau pentru Egwene. Chiar dacă nu sunt de mult timp Copil al Luminii, sunt sigur că superiorul meu mă va lăsa să-mi însoţesc sora acasă. Acolo ar trebui să fii, alături de mama. Spune-mi unde este Egwene şi am să fac în aşa fel încât să fie adusă şi ea la Caemlyn. Veţi fi amândouă în siguranţă acolo.

Nynaeve simţi cum îi cade faţa. Ferecată şi executată. Nu o moarte întâmplătoare sau o boală. Faptul că se gândise la aşa ceva nu reducea din grozăvia faptei. Rand trebuie să fie cauza. Dacă până atunci existase o cât de mică speranţă că Turnul nu i se va opune, acum era pierdută pentru totdeauna. Pe chipul lui Elayne nu se citea nimic, ochii ei nu făceau decât să privească în gol.

Din câte îmi dau seama, vestea mea v-a şocat, nu glumă, spuse Galad tot în şoaptă. Nu ştiu cât de mult te-a implicat femeia aia în complotul ei, dar acum ai scăpat de ea. Lasă-mă să te duc la Caemlyn. Nimeni nu trebuie să ştie că ai avut altfel de legături cu ea decât au avut celelalte fete care s-au dus acolo ca să înveţe. E valabil şi pentru tine, Nynaeve.

Nynaeve îi arătă dinţii în ceea ce spera a fi un zâmbet. Era drăguţ din partea lui că o băga în seamă şi pe ea, în sfârşit. Îi venea să-i ardă o palmă. Dacă n-ar fi fost atât de arătos...

Mă mai gândesc, replică Elayne rar. Ce spui tu se leagă, dar trebuie să-mi dai timp de gândire. Trebuie să mă gândesc.

Nynaeve o privi lung. Se leagă? Fata asta bătea câmpii.

Pot să te mai las puţin, dar nu am prea mult timp dacă vreau să cer permisiunea căpitanului ca să te însoţesc, spuse el. S-ar putea să primim ordin să...

Pe neaşteptate, o Mantie Albă, cu faţa pătrată şi părul negru, îl bătu pe umăr şi-i zâmbi larg. Mai în vârstă decât Galad, avea tot două noduri pe mantie.

Ei, tinere Galad, doar n-ai să păstrezi toate femeile frumoase pentru tine. Nu e fată în oraşul ăsta care să nu ofteze când treci

pe lângă ea, ca şi mamele lor, cele mai multe dintre ele. Prezintă-mă.

Galad împinse banca în spate ca să se ridice în picioare.

— Credeam... că-mi sunt cunoscute când le-am văzut coborând, Thom. Dar, oricât de fermecător aş fi eu, după părerea ta, văd că domniţa aceasta nu reacţionează în nici un fel. Nu mă place şi cred că nu i-ar plăcea nici unul dintre prietenii mei. Dacă ne duelăm puţin după-amiază, poate că atragem vreo două.

Niciodată cu tine în preajmă, mormăi Thom binedispus. Mai degrabă îl las pe potcovar să-mi tragă un baros în cap decât să mă duelez cu tine.

Dar îl lăsă pe Galad să-l împingă spre uşă cu o privire plină de regret aruncată celor două femei. În timp ce se îndepărtau, Galad se uită scurt înapoi, plin de frustrare şi nehotărâre. În clipa când cei doi dispărură pe uşă, Elayne sări în picioare.

— Nana, trebuie să urcăm.

Jupâneasa Jharen se materializă imediat, întrebând dacă le-a plăcut mâncarea.

Cheamă-mi vizitiul şi valetul imediat, zise Elayne. Nana va achita nota de plată.

Tânăra pornise spre scară înainte să-şi termine vorba. Nynaeve privi după ea, apoi scoase punga cu bani şi îi plăti femeii, asigurând-o că totul fusese pe placul stăpânei şi încercând să nu facă o grimasă când văzu cât le costase şederea acolo. După ce scăpă de hangiţă, dădu fuga sus. Elayne îngrămădea lucrurile în cufere la întâmplare, inclusiv cămăşile asudate pe care le atârnaseră la capul patului ca să se usuce.

Ce s-a-ntâmplat, Elayne?

Trebuie să plecăm numaidecât, Nynaeve. Acum, răspunse Elayne, neridicând privirea până nu dispăru şi ultimul lucru în cufere. Chiar în clipa asta, oriunde ar fi el, Galad încearcă să înţeleagă ceva cu care n-a avut de-a face până acum. Două lucruri care se impun, dar care se bat cap în cap. La mintea lui e corect să mă lege de un cal şi să mă ducă la mama, ca s-o liniştească şi, în cazul meu, să mă *scutească* de a mai deveni o Aes Sedai. De asemenea, la mintea lui e corect şi să ne dea pe mâna Mantiilor Albe sau a oştirii sau, de ce nu, şi a unora, şi a altora. Asta e legea în Amadicia, ca şi legea Mantiilor Albe. Aes Sedai nu au voie să calce aici, ca de altfel nici o femeie care s-a

instruit cândva în Turn. Odată, mama s-a întâlnit cu Ailron ca să semneze un tratat comercial şi a trebuit s-o facă în Altara fiindcă mama nu putea intra în Amadicia. În clipa în care l-am văzut, am îmbrăţişat *saidarul* şi n-am să-l las până nu suntem departe de el.

Cred că exagerezi, Elayne. E totuşi fratele tău.

— Ba *nu* e fratele meu! Exclamă Elayne răsuflând adânc. Am avut acelaşi tată, dar nu este fratele meu. Pur şi simplu, nu vreau asta. Nynaeve, ţi-am spus de nenumărate ori, dar văd că nu înţelegi. Galad face întotdeauna ce este corect. Întotdeauna. Nu minte niciodată. Ai auzit ce i-a spus insului ăluia, Thom? Nu i-a spus că nu ştie cine suntem. Fiecare cuvânt al lui a fost adevărat. Face ce este *corect,* indiferent dacă cineva are de suferit, chiar şi el. Sau eu. Pe mine şi pe Gawyn ne pâra mereu, ori de câte ori făceam ceva rău. Se pâra chiar şi pe el. Dacă se hotărăşte să procedeze aşa cum cred eu că va proceda, sigur ne vor aştepta mai multe Mantii Albe înainte de a ajunge la ieşirea din oraş.

Auziră un ciocănit în uşă, şi Nynaeve simţi cum i se opreşte inima în piept. Era imposibil ca Galad să... Pe faţa lui Elayne se citea hotărârea de a lupta.

Nynaeve crăpă uşa, şovăitor. Erau Thom şi Juilin, cu pălăria aceea caraghioasă în mână.

Înălţimea Sa ne-a chemat? Întrebă Thom pe un ton servil, pentru cei care ar fi putut trage cu urechea.

Revenindu-şi în fire, fără să-i pese de cei care ascultau, Nynaeve deschise larg uşa.

Haideţi! Intraţi!

O călca pe nervi că, de câte ori fi se adresa, cei doi se uitau unul la altul. Înainte ca Nynaeve să închidă uşa la loc, Elayne spuse:

Thom, trebuie să plecăm numaidecât.

Hotărârea de pe chipul ei, ca şi îngrijorarea îi răzbăteau în glas.

Galad e aici, continuă ea. Îţi aduci aminte ce monstru era în copilărie. Ei bine, nici acum nu e mai breaz şi, în plus, mai e şi Mantie Albă. Ar putea...

Cuvintele îi rămaseră în gât. Îl privi lung pe Thom, căznindu-se să spună ceva, cu ochii la fel de mari ca şi el. Thom se lăsă să cadă pe unul din cufere, nedezlipindu-şi ochii de pe Elayne.

Mi s-a... Îngăimă el, dregându-şi vocea. Mi s-a părut mie că-l văd, stătea cu ochii pe han. O Mantie Albă. Dar arăta exact cum mi-am închipuit că va arăta când va fi mare. N-ar trebui să fiu surprins că s-a dat cu Mantiile Albe.

Nynaeve se apropie de fereastră; Elayne şi Thom aproape că nici nu băgară de seamă când trecu printre ei. În stradă, circulaţia se aglomera, fermieri, căruţe şi săteni amestecându-se cu Mantii Albe şi oşteni. Peste drum de ei, o Mantie Albă şedea pe un butoi, o faţă de neconfundat.

Te-a... te-a recunoscut? Întrebă Elayne, înghiţind în sec.

Nu. În cincisprezece ani un bărbat se schimbă mult mai mult decât un băiat. Elayne, credeam că ai uitat.

Mi-am amintit în Tanchico, Thom.

Schiţând un zâmbet nesigur, Elayne se întinse şi îl trase de mustaţa lungă. Thom zâmbi şi el aproape la fel de nesigur; arăta de parcă s-ar fi gândit să sară pe fereastră.

Juilin se scărpina în cap, iar Nynaeve ar fi vrut să înţeleagă la ce se refereau cei doi, dar acum trebuia să rezolve lucruri mult mai importante.

— Altă soluţie n-avem, trebuie să plecăm înainte să ne trezim cu toată garnizoana pe cap. Va fi şi mai greu, acum că Galad stă cu ochii pe noi. N-am văzut pe nimeni aici care să dea impresia că ar fi venit într-o trăsură.

A noastră e singura, spuse Juilin.

Thom şi Elayne se priveau în continuare, neauzind nici un cuvânt. Aşadar, nu aveau nici o siguranţă dacă plecau cu perdelele trase. Nynaeve era gata să pună rămăşag că Galad aflase deja cum ajunseseră în Sienda.

E vreo ieşire prin spatele curţii? Întrebă era.

O poartă prin care nu putem ieşi decât câte unul, răspunse Juilin sec. Iar de partea cealaltă nu e decât un drum puţin mai lat decât o alee. În satul ăsta sunt doar două-trei drumuri mai acătării pe care să poată circula o trăsură.

Juilin îşi studie pălăria cilindrică, întorcând-o pe toate feţele, şi continuă:

— Aş putea să mă dau aproape de el ca să-i crăp capul. Dacă aţi fi gata, aţi pleca în viteză până se dezmeticeşte lumea. V-aş ajunge din urmă pe drum.

Nynaeve pufni.

— Cum? Să vii în galop cu Pândarul? Chiar dacă n-ai cădea din şa după o bună bucată de drum, crezi că ai putea ajunge să iei un cal dacă ai ataca o Mantie Albă pe drumul ăsta?

Galad era tot acolo împreună cu Thom, cei doi părând că stau la palavre. Nynaeve se aplecă şi-l trase de mustaţă pe Thom.

— Tu nu spui nimic? N-ai nici un plan nemaipomenit? Bârfele la care ai tras cu urechea nu ne pot ajuta cu nimic?

Thom îşi duse mâna la faţă şi îi aruncă o privire ofensată.

— Doar dacă te gândeşti că putem găsi ajutor la Ailron, care vrea mai multe sate de la graniţa cu Altara. O fâşie întreagă, de-a lungul graniţei, din Salidar până în So Eban şi Mosra. Putem obţine ajutor de acolo, Nynaeve? Putem? Mai încearcă să smulgi mustaţa cuiva. N-ar fi rău ca, măcar o dată, să-ţi tragă şi ţie cineva o papară.

— Ce treabă are Ailron cu o fâşie de-a lungul graniţei, Thom? Întrebă Elayne.

Poate că o interesa subiectul o interesa orice ţinea de politică şi diplomaţie - sau poate că doar încerca să pună capăt discuţiei în contradictoriu. De fapt, încerca să aplaneze orice incident înainte de a începe să-i facă ochi dulci lui Thom.

— Nu e voia regelui, copila mea, răspunse Thom, cu o voce moale, doar pentru ea. E voia lui Pedron Niall. De obicei, Ailron face ce i se spune, deşi nici el, şi nici Niall nu recunosc asta. Majoritatea satelor s-au golit de când cu Războiul Mantiilor Albe, ceea ce Copiii Luminii numesc Tulburările. Niall a fost generalul atunci şi mă îndoiesc că a renunţat vreodată la dorinţa de a pune mâna pe Altara. Dacă deţine controlul ambelor maluri ale Eldarului, poate limita comerţul fluvial la Ebou Dar şi, dacă înfrânge rezistenţa Ebou Darului, restul Altarei îi va cădea în palmă precum boabele care se scurg printr-o gaură din sac.

— Am înţeles care e treaba, zise Nynaeve cu fermitate înainte ca Thom sau Elayne să vorbească din nou.

Ceva din spusele lui Thom îi zgândărise memoria, dar nu-şi dădea seama ce anume sau de ce. Oricum, nu aveau timp de prelegeri despre relaţiile dintre Amadicia şi Altara, mai ales când Galad şi Thom nu-şi luau ochii de pe intrarea în han. Le şi spuse asta şi adăugă:

Dar tu, Juilin? Tu te împrieteneşti repede cu pleava.

Prinzaşul-de-furi întotdeauna îi căuta pe hoţii de buzunare, pe spărgătorii de case şi pe hoţii la drumul mare, susţinând că aceştia ştiau mai mult despre ce se întâmpla într-o aşezare decât orice demnitar.

— Ai găsit vreun contrabandist pe care să-l putem plăti ca să ne scoată de aici sau... sau... Ştii de ce avem nevoie.

N-am auzit prea mare lucru. Hoţii se ţin deoparte în Amadicia, Nynaeve. La prima greşeală sunt însemnaţi cu fierul roşu, la a doua îşi pierd mâna dreaptă, iar la a treia sunt spânzuraţi, indiferent dacă au încercat să fure coroana regelui sau o bucată de pâine. Într-un sat ca ăsta nu sunt mulţi hoţi, din cei care să trăiască din aşa ceva Juilin îi dispreţuia pe hoţii amatori), şi puţinii cu care am stat de vorbă s-au referit mai ales la două lucruri. Dacă Profetul vine cu adevărat în Amadicia, aşa cum se aude, sau dacă notabilităţile satului cedează şi lasă ca menajeria ambulantă să dea un spectacol. Sienda e prea departe de hotare pentru contrabandişti...

Nynaeve îl întrerupse cu o satisfacţie absolută.

— Am găsit! Menajeria.

Toţi o priviră de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

Bineînţeles, spuse Thom, mult prea îngăduitor. Îl convingem pe Luca să-şi aducă înapoi caii-vieri şi noi o ştergem în timp ce animalele mai distrug ceva din sat. Nu ştiu ce i-ai dat, Nynaeve, dar când am trecut pe lângă el a aruncat cu o piatră în noi.

De data aceasta, Nynaeve îi iertă sarcasmul, aşa timid cum era el. Şi faptul că nu înţelegea un lucru foarte clar.

De ce nu, Thom Merrilin, dar jupânul Luca are nevoie de un protector, drept care eu şi Elayne vom fi protectoarele lui. În cazul ăsta, va trebui să abandonăm trăsura şi caii (pierdere mare cu banii pe care-i dăduse îşi putea construi o casă impunătoare în Ţinutul celor Două Râuri) şi să ne furişăm pe ieşirea din spate.

Deschizând repede cufărul cu balamalele în formă de frunză, scoase hainele, păturile, oalele, tot ce nu intenţionase să lase în căruţa plină de vopseluri - se asigurase ca bărbaţii să împacheteze totul, mai puţin harnaşamentul - până dădu de casetele aurite şi de pungile cu bani.

Thom, tu şi Juilin ieşiţi pe poarta din spate şi căutaţi o căruţă cu cai. Cumpăraţi ceva de mâncare şi ne aşteptaţi în drum, aproape de tabăra lui Luca.

Fără tragere de inimă umplu mâna lui Thom cu monede de aur, nestând să le mai numere; nu avea habar cât aveau să coste toate şi nu voia ca Thom să piardă timpul târguindu-se.

E o idee excelentă, zise Elayne zâmbind larg. Galad va căuta două femei, nu o trupă de saltimbanci. Şi nu-şi va închipui că mergem spre Ghealdan.

Nynaeve nu se gândise la aşa ceva. Intenţia ei era să-l convingă pe Luca să se îndrepte direct spre Tear. O menajerie ca a lui, cu acrobaţi şi jongleri pe lângă animale, putea face bani oriunde, de asta era sigură. Dar, dacă Galad venea după ele, sau trimitea pe cineva după ele, avea s-o ia spre răsărit. Şi putea fi îndeajuns de isteţ ca să le caute chiar şi într-o menajerie; uneori, bărbaţii dădeau semne de inteligenţă, de obicei când te aşteptai cel mai puţin.

Asta a fost primul lucru la care m-am gândit, Elayne, spuse Nynaeve, ignorând amintirea bruscă a gustului sălciu de feriga-pisicii fierte şi a frunzei-atotştiutorului pisate.

Thom şi Juilin protestară, desigur. Nu împotriva ideii în sine; amândoi credeau că era mai bine ca unul dintre ei să rămână cu ele ca să le apere de Galad şi, în general, de Mantiile Albe. Păreau să nu-şi dea seama că, dacă se ajungea la asta, conducerea Puterii era mult mai de folos decât ei doi la un loc sau de zece ori pe atât. Amândoi se arătau foarte îngrijoraţi, dar Nynaeve reuşi să-i împingă afară din cameră poruncindu-le:

— Şi nu cumva să vă întoarceţi aici. Ne întâlnim pe drum.

— Dacă va trebui să conducem Puterea, ne vom trezi imediat cu toată garnizoana Mantiilor Albe şi, foarte probabil, şi cu garnizoana oştirii, zise Elayne calm, când uşa se închise în urma celor doi. Puterea nu ne face invincibile. Nu va fi nevoie decât de două săgeţi.

Eu zic să aşteptăm până atunci şi-apoi să ne facem griji.

Nynaeve spera ca Thom şi Juilin să nu se fi gândit la aşa ceva. Dacă se gândiseră, foarte probabil unul dintre ei avea să se ascundă pe undeva şi să trezească suspiciunile lui Galad, dacă nu era îndeajuns de prevăzător. Era gata să le accepte ajutorul, când era nevoie de aşa ceva - Ronde Macura o învăţase asta, deşi încă o mai rodea că fusese salvată ca un pisoi care stătea să se înece într-o fântână. - Dar numai când va crede ea de cuviinţă, nu ei.

Dădu fuga jos şi o găsi pe jupâneasa Jharen. Stăpâna ei se răzgândise; nu voia să înfrunte căldura şi praful călătoriei atât de repede; dorea să tragă un pui de somn şi să nu fie deranjată până la cină, care voia să-i fie adusă în cameră. Uite plata pentru încă o noapte. Hangiţa înţelese cât de delicată era această nobilă şi cât de schimbătoare îi erau dorinţele. După Nynaeve, jupâneasajharen ar fi înţeles orice, mai puţin crima, atâta timp cât se alegea cu un ban.

Lăsând-o pe hangiţa durdulie, Nynaeve o luă deoparte pe una dintre fetele care serveau la masă. Îi dădu câţiva bănuţi de argint, şi fata se repezi să caute două bonete despre care Nynaeve îi spusese că ţin răcoare şi apără de soare; nu dintre cele purtate de stăpâna ei, desigur, dar pentru drum erau tocmai potrivite.

Când reveni în cameră, Elayne pusese deja pe o pătură casetele aurite, cutia neagră lustruită bine în care se afla ter'angrealul recuperat şi punga din piele de căprioară cu sigiliul. Pungile doldora de bani stăteau lângă geanta lui Nynaeve pe celălalt pat. Elayne făcu pătura sul şi o legă cu o sfoară tare scoasă dintr-un cufăr. Nynaeve luase *totul.*

Acum, regreta că trebuie să le lase acolo. Nu era vorba numai despre banii cheltuiţi. Nu numai asta. Niciodată nu ştiai când aveai nevoie de ceva. Bunăoară, cele două rochii de lână pe care Elayne le întinsese pe patul ei. Nu erau potrivite pentru o doamnă de rang înalt, erau mult prea fine pentru o servitoare, dar dacă le lăsau în Mardecin, aşa cum dorise Elayne, acum n-ar mai fi avut ce să îmbrace.

Îngenunchind, Nynaeve scotoci printr-un alt cufăr. Câteva cămăşi şi încă două rochii de schimb. Cele două oale din fontă încăpeau într-o geantă, dar erau prea grele şi bărbaţii sigur le vor înlocui cu prima ocazie. Trusa de cusut în cutia incrustată în os; ca să nu fie nevoie să cumpere nici măcar un ac. Dar gândul îi stătea numai în parte la obiectele de care aveau absolută nevoie.

Îl ştiai pe Thom de mai demult? Întrebă ea, chipurile din întâmplare.

O urmărea pe Elayne cu coada ochiului în timp ce se prefăcea că împătureşte nişte ciorapi. Fata începuse să-şi scoată hainele din cufere, oftând la vederea celor de mătase, înainte de

a le pune deoparte. Înţepeni cu mâinile adâncite într-un cufăr, dar nu întoarse privirea spre Nynaeve.

Era bardul curţii regale din Caemlyn când eram mică, răspunse ea calm.

— Am înţeles.

De fapt, nu înţelesese nimic. Cum ajunsese un om din bard al curţii regale, care-i distra pe membrii familiei regale, având aproape un statut de nobil, la condiţia de menestrel nevoit să colinde satele ca să câştige un ban?

A fost iubitul mamei după ce-a murit tata, răspunse Elayne reîncepând să-şi aleagă lucrurile, pe un ton atât de firesc, încât Nynaeve rămase cu gura căscată.

— Iubitul mamei...

Cealaltă femeie tot nu întorsese privirea spre ea.

Mi-am amintit de el de-abia în Tanchico. Eram foarte mică. L-am recunoscut după mustaţă, când m-am dat mai aproape şi l-am auzit recitând din *în căutarea Cornului.* Credea că uitasem.

Elayne se înroşi uşor şi continuă:

Băusem... prea mult vin şi a doua zi nu mi-am mai amintit nimic.

Nynaeve nu făcu decât să clatine din cap. Îşi aminti seara în care fata băuse vin până uitase de ea. Cel puţin nu mai repetase figura; a doua zi, de-abia reuşise să o scape de mahmureală. Acum ştia de ce se purta aşa cu Thom. Mat văzuse asta de câteva ori în Ţinutul celor Două Râuri. O adolescentă care se credea femeie. Cu cine altcineva să se măsoare decât cu mama ei? Şi, uneori, cu cine altcineva să se întreacă doar ca să arate că e femeie în toată firea? De obicei, totul se reducea la a încerca să fii mai bună la toate, de la gătit la cusut sau poate la un flirt nevinovat cu tata, dar, în cazul unei văduve, Nynaeve văzuse cum fiica unei femei se făcuse de râs încercând să-l cucerească pe bărbatul cu care mama ei voia să se mărite. Necazul era că Nynaeve habar nu avea cum să procedeze cu Elayne. În ciuda unor discuţii şi apostrofări din partea ei şi a Soborului Femeilor, Sari Ayellin se potolise de-abia când mama ei se măritase cu bărbatul în cauză, iar ea îşi găsise un soţ pe măsură.

Rareori mă gândesc ce-a fost între el şi mama, spuse Elayne părând a nu se hotărî câte haine din mătase să-şi ia, dar cu ochii trişti. Nici nu mi-l pot aminti pe tata; eram mică de tot când a

murit. Gawyn spune că-şi petrecea tot timpul cu Galad. Lini a încercat să facă tot ce i-a stat în putinţă, dar ştiu că n-a venit niciodată să ne vadă pe mine şi pe Gawyn în camera noastră. Ştiu că ar fi venit, atunci când eram destul de mari ca să ne poată învăţa câte ceva, ca pe Galad. Dar a murit.

Nynaeve încercă din nou:

Cel puţin Thom se ţine bine pentru vârsta lui. Nu ştiu ce ne-am face dacă l-ar lăsa încheieturile. Bătrânilor fi se întâmplă asta destul de des.

Dacă n-ar şchiopăta, ai vedea ce salturi poate face. Şi să ştii că nu mă deranjează că şchioapătă. Este inteligent şi ştie multe despre lume. E blând şi mă simt în siguranţă lângă el. Dar nu cred că trebuie să i-o şi spun. Oricum, încearcă să mă protejeze.

Nynaeve renunţă, cu un oftat adânc. Cel puţin pe moment. Poate că Thom se uita la ea ca la o fiică, dar dacă fata continua jocul ăsta, bărbatul şi-ar fi putut aduce aminte că nu e aşa, şi atunci Elayne ar da de bucluc.

Thom ţine mult la tine, Elayne, zise ea, considerând că era momentul să treacă la alt subiect. Eşti sigură în privinţa lui Galad? Eşti sigură că Galad ne-ar putea da de gol?

Cealaltă femeie tresări, înseninându-se.

Poftim? Galad? Sunt *absolut* sigură, Nynaeve. Şi dacă află că nu vrem să ne ducă la Caemlyn, va fi şi mai hotărât.

Mormăind în barbă, Nynaeve scoase din cufărul ei o rochie de călărie. Creatorul, credea ea uneori, îi făcuse pe bărbaţi doar ca să le dea bătăi de cap femeilor.

CAPITOLUL 17

Spre apus

Fata cu bonetele o găsi pe Elayne întinsă pe unul din paturi, îmbrăcată într-o cămaşă de mătase albă, cu o batistă umedă pe ochi, iar pe Nynaeve prefăcându-se că repară tivul rochiei de un verde-deschis pe care Elayne o purtase la micul dejun. Ca de obicei, se înţepă la degetul mare; nu recunoscuse niciodată faptul că nu se prea pricepea la lucrul de mână. Purta aceeaşi rochie — servitoarele nu-şi schimbau ţinuta de câteva ori pe zi, ca stăpânele lor —, dar îşi lăsase părul despletit. Era clar că nu avea de gând să părăsească încăperea prea curând. Îi mulţumi fetei în şoaptă, ca să n-o trezească pe doamna, şi îi mai vârî un bănuţ de argint în mână, repetând rugămintea ca doamna să nu fie deranjată sub nici un motiv.

De îndată ce se închise uşa, Elayne sări în picioare şi începu să scoată boccelele de sub pat. Nynaeve renunţă la rochia de mătase, ducându-şi mâinile la spate ca să se descheie la nasturi. În scurt timp, amândouă fură gata de plecare, Nynaeve într-o rochie de lână verde, Elayne într-una albastră, cu boccelele în spate. Nynaeve ducea geanta cu ierburile şi banii, Elayne - cutiile înfăşurate în pătură. Marginile curbate ale bonetelor le ascundeau faţa atât de bine, încât Nynaeve mai că

ar fi propus să treacă prin faţa lui Galad, mai ales că acum avea părul desfăcut; Galad sigur şi-ar fi amintit de coada ei. Pe de altă parte, jupâneasa Jhared ar fi oprit două femei străine care coborau de la etaj cu două boccele groase.

Scara din spate ducea în afara hanului, pe nişte trepte înguste, de piatră, care parcă se agăţau de perete. Preţ de o clipă, Nynaeve îi compătimi pe Thom şi pe Juilin, săracii, cum ridicaseră ei cuferele până în cameră, dar atenţia ei era îndreptată acum asupra curţii şi a grajdului din piatră, cu acoperişul din ardezie. Un câine gălbejit stătea întins la umbră, sub trăsură, la adăpost de căldura din ce în ce mai sufocantă, în timp ce toţi rândaşii erau în casă. Din când în când, mai vedea mişcare prin uşile deschise ale grajdului, dar nu ieşea nimeni; era răcoare şi acolo.

Traversară repede curtea spre aleea dintre grajd şi un gard înalt, de piatră. O căruţă plină cu gunoi, puţin mai îngustă decât aleea, în jurul căreia roiau muştele, trecu hodorogind pe lângă ele. Nynaeve bănuia că strălucirea *saidarului* o înconjura pe Elayne, dar n-o putea vedea. Spera ca pe câine să nu-l apuce lătratul şi ca nimeni să nu iasă din bucătării sau din grajd. Conducerea Puterii nu le ajuta să se strecoare afară fără să fie văzute, iar, dacă le zărea cineva, cu siguranţă ar fi aflat şi Galad.

Poarta amărâtă de lemn de la capătul aleii avea doar o clanţă, iar drumul îngust de dincolo de ea, străjuită de case simple, din piatră, cele mai multe cu acoperişul din stuf, era aproape pustiu, doar câţiva băieţi se jucau de-a ceva, un joc în care se loveau unul pe altul cu o pungă plină de fasole. Singurul adult era un bărbat care hrănea mai mulţi porumbei pe un acoperiş din faţa lor, căruia i se vedeau doar capul şi umerii. Băieţii şi bărbatul le priviră în fugă în timp ce închideau poarta şi porneau pe drumul şerpuit, cu pasul sigur, de parcă ar fi avut tot dreptul să fie acolo.

După mai bine de cinci mile la apus de Sienda, fură ajunse din urmă de Thom şi Juilin, pe un drum prăfuit, Thom conducând ceea ce părea a fi căruţa acoperită a unui Spoitor, doar că era într-o singură culoare, un verde murdar, care se scorojise în mai multe locuri. Nynaeve răsuflă uşurată când îşi vârî boccelele sub capră şi se urcă lângă Thom, dar nu se arătă la fel de mulţumită când îl văzu pe Juilin călare pe Pândar.

— Ţi-am spus să nu te întorci la han, îl apostrofă ea, jurându-se să arunce în el cu ceva dacă se uita din nou la Thom.

Dar nu m-am întors, replică el, fără să ştie că scăpase de un cucui. I-am spus grăjdarului că stăpâna voia mure proaspete de pe câmp şi că primiserăm poruncă, eu şi Thom, să-i aducem un coş plin. E genul de pretexte pe care un...

Juilin se opri, dregându-şi glasul, în timp ce Elayne îi arunca o privire rece, inexpresivă, de lângă Thom. Uneori, uita că tânăra chiar avea sânge albastru în vine.

— Trebuia să găsim un motiv ca să părăsim hanul şi grajdul, zise Thom, dând bice cailor. Poate voi două aţi spus că rămâneţi în cameră fiindcă aveţi tot felul de ameţeli, domniţa Morelin mai precis, dar rândaşii sigur s-ar fi întrebat de ce ieşim pe căldura asta, în loc să stăm frumuşel în podul cu fân, la răcoare, şi cu o cană de bere alături. Acum probabil n-am mai fi aici ca să tăiem firul în patru.

Elayne îl privi încruntată - fără îndoială pentru „tot felul de ameţeli “, dar Thom păru să n-o bage în seamă. Sau poate că n-o băgase în seamă. Bărbaţii puteau fi orbi atunci când le convenea. Nynaeve pufni tare din nas; lui Thom n-avea cum să-i scape. În replică, bărbatul pocni din bici pe deasupra cailor din faţă. Era doar un pretext ca să-l călărească pe Pândar cu schimbul. Alt lucru pe care-l făceau bărbaţii; invocau pretexte ca să facă exact ce voiau. Cel puţin Elayne se uita încruntată la el, în loc să o facă pe îmbufnata.

Mai e un lucru pe care l-am aflat aseară, continuă Thom după o vreme. Pedron Niall încearcă să unească neamurile împotriva lui Rand.

Nu că nu te-aş crede, Thom. Dar cum ai aflat asta? Întrebă Nynaeve. Doar n-ai găsit o Mantie Albă care să-ţi spună aşa, pur şi simplu.

Prea mulţi spuneau acelaşi lucru, Nynaeve. În Tear e un Dragon Fals. Un Dragon Fals, ca să nu mai pomenesc de profeţiile despre căderea Stâncii din Tear sau de Callandor. Tipul ăsta e periculos, iar neamurile trebuie să se unească, aşa cum au făcut-o şi în Războiul cu Aielii. Şi cine-ar fi mai potrivit să le conducă împotriva acestui Dragon Fals decât Pedron Niall? Când atât de mulţi oameni spun acelaşi lucru, acolo sus se gândeşte la fel, iar în Amadicia nici măcar Ailron nu dă glas unui gând fără să-l întrebe pe Niall mai întâi.

Bătrânul menestrel părea mereu că pune cap la cap zvonurile şi şoaptele ca să găsească, de cele mai multe ori, răspunsurile corecte. Nu, nu un menestrel; nu trebuia să uite asta. Indiferent de ce spunea că e acum, fusese bardul curţii regale şi probabil văzuse de-aproape intrigi ca acestea. Poate că se şi amestecase în ele, dacă tot fusese iubitul lui Morgase. Îl privi pieziş, faţa aceea bătătorită, cu sprâncene ca neaua, stufoase, cu mustaţa lungă, la fel de albă ca şi părul. Ce gusturi mai aveau şi unele femei!

— Nu că nu ne-am fi aşteptat la aşa ceva, spuse Nynaeve.

De fapt, ea, una, nu se aşteptase la aşa ceva. Deşi ar fi trebuit.

Mama îl va sprijini pe Rand, zise Elayne. Sunt sigură. Ea ştie Profeţiile. Şi are o mare influenţă asupra lui Pedron Niall.

Thom clătină uşor din cap, contrazicând cel puţin ultima afirmaţie a lui Elayne. Morgase conducea o ţară bogată, dar peste tot erau Mantii Albe, care veneau de peste tot. Nynaeve îşi dădu seama că va trebui să-i acorde o mai mare atenţie lui Thom. Poate că ştia tot atât de mult pe cât pretindea că ştie.

— Aşadar, acum crezi că ar fi trebuit să-l lăsăm pe Galad să ne însoţească până la Caemlyn?

Elayne se aplecă înainte ca s-o privească mai bine.

Bineînţeles că nu. În primul rând, n-avem cum să fim sigure că aceasta ar fi decizia lui. Iar în al doilea rând... Elayne se opri şi se îndreptă de spate, ascunzându-se pe după Thom, părând că vorbeşte cu sine, ca să nu uite ceva. În al doilea rând, dacă mama chiar s-a întors împotriva Turnului, vreau ca, pe moment, să comunic cu ea numai prin scrisori. Sigur poate să ne ţină pe amândouă în palat, spre binele nostru. Chiar dacă nu poate conduce Puterea, nu vreau să mă împotrivesc ei până nu devin Aes Sedai cu drepturi depline. Şi poate nici chiar atunci.

O femeie puternică, remarcă Thom pe un ton afabil. Morgase te-ar învăţa bunele maniere imediat, Nynaeve.

Nynaeve îi răspunse pufnind din nou nu se putea apuca de părul desfăcut peste umeri. - Dar neghiobul acela bătrân nu făcu decât să-i zâmbească larg.

Soarele era sus pe cer când ajunseră la menajerie, care se afla exact în locul în care o lăsaseră, în poiana de lângă drum. În căldura înăbuşitoare chiar şi stejarii păreau puţin veştejiţi. În afară de cai şi de impunătorii cai-vieri cenuşii, animalele stăteau

toate în cuşti, iar oamenii nu erau la vedere, retraşi fără îndoială în căruţele care nu arătau prea diferite de a lor. Nynaeve şi ceilalţi coborâseră cu toţii înainte ca Valan Luca să apară în pelerina lui caraghioasă, din mătase roşie.

De data aceasta, nu-i mai întâmpină cu discursuri înflorite şi plecăciuni simandicoase. Luca făcu ochii mari când îi recunoscu pe Thom şi Juilin, apoi şi-i miji la vederea căruţei ca o cutie din spatele lor. Se aplecă să vadă ce se ascunde sub bonetele acelea mari şi zâmbetul lui nu păru deloc satisfăcut.

— Carevasăzică am scăpătat, *domniţă* Morelin. Sau poate că n-am avut din ce scăpăta. Am furat o trăsură şi nişte haine... Ah, cât aş suferi să văd o frunte atât de frumoasă însemnată cu fierul roşu. Cam asta se face pe-aici, în caz că nu ştii, dacă nu chiar mai rău. Şi dacă tot ai fost prinsă cu ocaua mică altfel de ce-ai mai fugi? — Aş zice s-o ţii tot într-o fugă. Dacă-ţi vrei bănuţul înapoi, îl găseşti pe drum. L-am aruncat după tine şi, din partea mea, poate să stea acolo până la Tarmon Gai'don.

— Spuneai că ai nevoie de un protector, zise Nynaeve în timp ce Luca dădea să se întoarcă. Putem fi noi protectoarele tale.

Voi? Făcu el rânjind batjocoritor. Chiar dacă mai mulţi bănuţi furaţi din punga vreunui om avut mi-ar fi de ajutor, n-aş accepta bani furaţi...

— Vom plăti noi toate cheltuielile, jupâne Luca, interveni Elayne pe tonul ci rece, arogant. În plus, îţi vom da o sută de mărci de aur, dacă putem călători împreună până la Ghealdan şi dacă eşti de acord să nu te opreşti decât la hotar.

Luca rămase cu ochii ţintă la ea, trecându-şi limba peste dinţi. Nynaeve gemu abia auzit. O sută de mărci, şi de aur! O sută de mărci de argint i-ar acoperi uşor cheltuielile, până la Ghealdan şi chiar mai departe, indiferent de ce-ar fi mâncat animalele alea înfiorătoare.

— Chiar aşa de mult ai furat? Întrebă Luca prevăzător. Cine te urmăreşte? Dacă e vorba de Mantiile Albe sau de armată nu vreau să-mi pun pielea în joc. Ne-ar arunca pe toţi în temniţă şi probabil ar omorî animalele.

— Fratele meu, replică Elayne înainte ca Nynaeve să nege vehement că ar fi furat ceva. Cât timp am fost plecată, se pare că mi-au găsit un mire, şi fratele meu a fost trimis în căutarea mea. N-am nici cea mai mică intenţie să mă întorc în Cairhien ca

să mă mărit cu un bărbat mai mic cu un cap decât mine, de trei ori mai gras şi mai în vârstă.

Obrajii lui Elayne se colorară uşor, sugerând mânia; dresul glasului îi ieşi mai bine.

— Tata visează la Tronul Soarelui, dacă obţine sprijinul necesar. Eu, una, visez la un andorez roşcat, cu care *am* să mă mărit indiferent de ce spune tata. Cam atât trebuie să ştii despre mine, jupâne Luca.

Poate că eşti ceea ce spui că eşti, poate că nu, zise Luca rar. Arată-mi o parte din banii despre care ai spus că vrei să mi-i dai. Cu promisiunile nu poţi cumpăra decât pahare mici de vin.

Nynaeve scoase din geanta ei punga cea mai umflată şi o scutură în faţa lui, apoi o puse la loc când Luca întinse mâna spre ea.

Primeşti banii pe măsură ce ai nevoie de ei. Iar suta de mărci, după ce ajungem în Ghealdan.

O sută de mărci de aur! Dacă Elayne îi dădea înainte cu promisiunile ei, trebuia să găsească un bancher ca să-şi pună la bătaie drepturile de moştenire. Luca scoase un mormăit.

— I-ai furat sau nu, tot fugi de cineva. N-am să-mi risc trupa pentru tine, indiferent dacă e vorba de oştire sau de vreun nobil cairhien care te caută disperat. Cu nobilul ar fi şi mai rău, dacă va crede că i-am furat sora... În fine, va trebui să arăţi ca unul de-ai noştri.

Zâmbetul strepezit îi reapăru pe faţă; nu uita bănuţul acela de argint atât de uşor.

— Toţi cei care călătoresc cu mine trebuie să se facă utili, iar tu vei face la fel dacă nu vrei să ieşi în evidenţă. Dacă ceilalţi află că dai bani ca să mergi cu noi, vor începe să vorbească, ceea ce nu cred că-ţi convine. Cred că ai să te ocupi de curăţarea cuştilor; cei care au grijă de cai mereu se plâng că trebuie să facă asta. Am să încerc să găsesc bănuţul ăla ca să ţi-l dau înapoi, drept plată. Ca să nu se spună vreodată că Valan Luca nu e generos.

Nynaeve tocmai dădea să spună răspicat că n-aveau cum să şi plătească şi să şi muncească pe tot drumul spre Ghealdan când Thom îi puse mâna pe braţ. Se apecă şi luă câteva pietricele de pe jos, apoi începu să jongleze cu ele, şase în cerc.

Am jongleri, zise Luca.

Cele şase pietricele deveniră opt, apoi zece, apoi douăsprezece.

— Nu-i rău, remarcă Luca.

Acum erau două cercuri, care se întrepătrundeau. Luca îşi frecă bărbia.

Poate că aş găsi un loc pentru tine.

Pot să înghit şi foc, spuse Thom, dând drumul pietricelelor. Şi ştiu să arunc cuţitele.

Thom îi arătă mâinile goale, apoi scoase o pietricică din urechea lui Luca.

— Ca şi alte câteva lucruri, încheie el.

Luca îşi înăbuşi un zâmbet.

— Asta-i valabil pentru tine, dar ce facem cu ceilalţi? Întrebă el, furios că se arătase, chiar şi pentru o clipă, entuziasmat.

— Ce-i ăla? Întrebă Elayne, arătând cu degetul.

Cei doi stâlpi înalţi pe care Nynaeve îi văzuse când erau înălţaţi aveau acum câte o mică platformă în vârf, iar între ei se întindea o frânghie lungă de vreo treizeci de paşi. De fiecare platformă atârna câte o scară de frânghie.

Ala e aparatul lui Sedrin, replică Luca şi apoi clătină din cap. Sedrin, echilibristul, care te uimea cu ce putea face la zece paşi înălţime, pe o frânghie atât de subţire. Nesăbuitul.

Pot să merg şi eu pe ea, îi spuse Elayne.

Thom dădu s-o prindă de braţ în timp ce fata îşi scotea boneta şi păşea spre aparat, dar renunţă când Elayne clătină uşor din cap şi îi zâmbi.

Luca însă îi tăie calea.

Ascultă, Morelin sau cum te-ai fi numind, chiar dacă fruntea ta e prea frumoasă ca să fie însemnată cu fierul roşu, gâtul tău e mult prea frumos ca să ţi-l frângi singură. Sedrin îşi ştia meseria ca nimeni altul şi totuşi l-am înmormântat acum mai bine de o oră. De asta toată lumea e în căruţele alea. Sigur, a băut prea mult aseară, după ce-am fost izgoniţi din Sienda, dar îl mai văzusem mergând pe frânghie cu burta plină de băutură... Am altă idee. Nu va mai trebui să cureţi cuştile. Stai în căruţa mea şi-o să spunem tuturor că eşti ibovnica mea. Doar de ochii lumii, desigur.

Zâmbetul lui şiret arăta că voia mai mult decât de ochii lumii. Zâmbetul de răspuns al lui Elayne era menit să-l transforme într-un sloi de gheaţă.

Îţi mulţumesc din suflet pentru această ofertă, jupâne Luca, dar eşti bun să te dai deoparte...

Luca se văzu nevoit să o facă, altfel Elayne ar fi călcat peste el. Juilin îşi mototoli pălăria cilindrică, apoi şi-o puse pe cap aşa cum era, în timp ce tânăra urca pe una din scările de frânghie, încurcată puţin de faldurile rochiei. Nynaeve ştia ce face fata. Bărbaţii ar fi trebuit să-şi dea şi ei seama, cel puţin Thom, care însă părea gata să se repeadă ca s-o prindă, în caz că făcea un pas greşit. Luca se dădu mai aproape, de parcă se gândea la acelaşi lucru.

Elayne rămase o clipă pe platformă, netezindu-şi rochia. Platforma părea mult mai mică şi mai înaltă acum. Apoi, ridicându-şi puţin rochia, de parcă ar fi vrut s-o ferească de noroi, păşi pe frânghia subţire. Cu aceeaşi siguranţă cu care ar fi păşit pe drum. Într-un fel chiar aşa şi era, gândi Nynaeve. Nu vedea strălucirea *saidarului,* dar ştia că Elayne ţesuse un drum între cele două platforme, de Aer, fără îndoială, tare ca piatra.

Pe neaşteptate, Elayne lăsă mâinile pe lângă corp şi se răsuci în loc, fluturându-şi părul negru ca pana corbului, ciorapii de mătase lucindu-i în soare. Pentru o fracţiune de secundă, când îşi recăpătă echilibrul, rochia păru că i se şterge de o suprafaţă plană, înainte de a se ridica uşor din nou. Încă doi paşi, şi ajunse la cealaltă platformă.

Jupânul Sedrin făcea asta, jupâne Luca? Întrebă ea.

Făcea şi tumbe, strigă Luca, apoi adăugă mormăit: Dar nu avea picioare ca astea. O doamnă! Ha!

Nu numai eu pot să fac asta, strigă Elayne. Eu şi Juilin...

Nynaeve clătină repede din cap; chiar dacă ştia să conducă Puterea, stomacul ei ar fi reacţionat la frânghia aia cum ar fi reacţionat la o furtună pe mare.

... Am făcut asta de multe ori. Hai, Juilin. Arată-i.

Prinzaşul-de-furi arăta de parcă ar fi fost gata să cureţe cuştile cu mâinile goale. Cuştile leilor, cu leii înăuntru. Închise ochii, îşi mişcă buzele într-o rugăciune numai de el auzită şi urcă pe scara de frânghie la fel cum urcă un condamnat pe eşafod. Ajuns în vârf, îşi mută privirea de la Elayne la frânghie, concentrat şi în acelaşi timp temător. Brusc, începu să păşească, repede, cu braţele întinse, cu ochii pe Elayne şi cu rugăciunea pe buze. Fata cobori o treaptă ca să-i facă loc pe platformă, apoi îl ajută să găsească treptele scării şi să coboare.

Thom zâmbi mândru când Elayne se întoarse şi îşi recuperă boneta de la Nynaeve. Juilin arăta de parcă ar fi fost înmuiat în apă fierbinte şi apoi stors bine.

Mi-a plăcut, spuse Luca, frecându-şi de zor bărbia. Nu chiar la fel ca Sedrin, dar mi-a plăcut. Mai ales că la tine pare atât de uşor, în timp ce - Juilin? — Juilin se preface că e înfricoşat de moarte. Numărul ăsta ar merge foarte bine.

Juilin îi aruncă un zâmbet strâmb care ar fi făcut pe oricine să-şi ducă mâna la cuţit. Luca însă se întoarse spre Nynaeve rotindu-şi pelerina roşie.

Dar tu, draga mea Nana? Tu ce talent neaşteptat ai? Faci tumbe? Înghiţi săbii?

— Eu împart banii, zise ea, plesnindu-şi geanta. Doar dacă nu vrei să mă iei pe *mine* în căruţa ta.

Nynaeve îi aruncă un zâmbet care i-l şterse pe al lui şi îl dădu doi paşi îndărăt.

Strigătele îi alertaseră pe cei din căruţe care acum se strângeau în jurul lui Luca în timp ce acesta le prezenta noii lor colegi. În privinţa lui Nynaeve, fu evaziv, spunând doar că ceea ce făcea ea era ieşit din comun; era clar că Nynaeve trebuia să aibă o discuţie serioasă cu el.

Rândaşii, cum îi numea Luca pe cei care nu aveau nici un talent deosebit, erau prost îmbrăcaţi şi morocănoşi, poate şi fiindcă erau plătiţi cu mai puţin. Nu erau foarte mulţi, în comparaţie cu numărul de căruţe. De fapt, toată lumea ajuta la nevoie, chiar şi când era vorba de a mâna căruţele; o menajerie ambulantă nu avea prea mulţi bani, nici chiar una ca aceasta. Pe de altă parte, saltimbancii erau deosebiţi, fiecare în felul lui.

Petra, voinicul voinicilor, era cel mai mare bărbat pe care-l văzuse Nynaeve vreodată. Nu pe lung, ci pe lat; din vesta lui de piele răsăreau braţe groase cât trei trunchiuri de copac. Era însurat cu Clarine, femeia dolofană, bronzată la faţă, care dresa câinii; pe lângă el, arăta ca o pitică. Latelle, care avea un număr cu urşi, era o femeie cu ochii negri, părul scurt şi o figură serioasă, mereu cu o urmă de surâs batjocoritor pe buze. Aludra, femeia zveltă despre care se spunea că e un Iluminator, poate că şi era aşa ceva. Nu-şi purta părul negru împletit ca tarabonezele, ceea ce nu surprindea deloc date fiind resentimentele din Amadicia, dar vorbea cu accentul potrivit şi cine putea spune ce se întâmplase cu Ghilda Iluminatorilor?

Filiala lor din Tanchico, cu siguranţă, îşi închisese porţile. Pe de altă parte, acrobaţii pretindeau că sunt fraţi, Chavana se numeau, dar, deşi erau toţi scunzi şi îndesaţi, aveau tenul diferit, de la Taeric, cel cu ochii verzi - pometţii lui ascuţiţi şi nasul coroiat îi arătau sângele saldaeean —, până la Barit, care era mai oacheş decât Juilin şi avea mâinile pline de tatuaje specifice Oamenilor Mării, chiar dacă nu purta cercei.

Doar Latelle îi întâmpină pe nou-veniţi cu căldură; alţi saltimbanci însemnau mai mulţi spectatori şi mai mulţi bani. Cei doi jongleri, Bari şi Rin chiar erau fraţi, după cum află Nynaeve mai târziu, începură să discute cu Thom despre meseria lor, de îndată ce aflară că acesta folosea alte tehnici. Atragerea spectatorilor era un lucru, concurenţa era cu totul altceva. Dar cea care i se păru mai interesantă lui Nynaeve fu femeia cu părul deschis la culoare, care se îngrijea de caii-vieri. Cerandin se ţinea deoparte şi de-abia scotea câte un cuvânt Luca le spuse că venise din Shara cu animalele după ea, dar felul în care vorbea femeia, uşor neclar, o făcu pe Nynaeve să ciulească mai bine urechile.

Le luă ceva timp să găsească un loc căruţei cu care veniseră. Thom şi Juilin păreau mai mult decât mulţumiţi de ajutorul dat de rândaşi, chiar dacă în silă, iar la scurt timp Nynaeve şi Elayne primiră tot felul de invitaţii. Petra şi Clarine le invitară la ceai, fraţii Chavana ţineau morţiş să ia cina cu ei, ca şi Rin şi Bari, ceea ce transformă surâsul batjocoritor al lui Latelle într-o încruntătură fioroasă. Elayne şi Nynaeve refuzară invitaţiile cu graţie, Elayne poate cu mai multă graţie decât Nynaeve; amintirea scenei în care se holba la Galad ca o fată cu ochii de broască era prea proaspătă ca să depăşească limita minimei politeţi faţă de orice bărbat. Luca avansă şi el o invitaţie, doar lui Elayne, făcută în aşa fel încât să nu-l audă Nynaeve. Se alese cu o palmă zdravănă, iar Thom făcu o demonstraţie cu cuţitele mai mult decât elocventă care îl trimise la plimbare bombănind şi frecându-şi faţa de zor.

Lăsând-o pe Elayne să-şi aranjeze lucrurile în căruţă de fapt să le arunce care încotro, mormăind furioasă Nynaeve se apropie de locul în care erau priponiţi caii-vieri. Animalele uriaşe, cenuşii păreau destul de liniştite, dar, aducându-şi aminte de gaura din peretele de piatră al Lăncierului regelui, parcă nu mai era atât de sigură de tăria funiilor de piele care le

legau picioarele din faţă. Cerandin scărpina masculul cu o ţepuşă cu cârligul de bronz.

Care e numele lor adevărat?

Nynaeve bătu uşor, cu timiditate, nasul lung sau râtul animalului, sau ce era el. Colţii erau cât piciorul ei de groşi şi lungi de mai bine de un stânjen, doar cu puţin mai groşi decât ai femelei. Animalul fornăi aproape de rochia ei, şi Nynaeve se dădu repede înapoi.

— *S'redit,* răspunse femeia cu părul deschis la culoare. Sunt *s'rediţi,* dar jupânul Luca s-a gândit să le dea un nume care se pronunţă mai uşor.

Accentul acela molcom era inconfundabil.

Sunt mulţi *s'rediţi* în Seanchan?

Ţepuşa se opri o clipă apoi reluă scărpinatul.

Seanchan? Unde-i asta? *S'rediţii* sunt din Shara, ca şi mine. N-am auzit de...

Poate că ai văzut Shara, Cerandin, deşi mă cam îndoiesc. Eşti din Seanchan. S-ar putea să greşesc, dar cred că ai participat la invadarea Capului Toman şi ai fost lăsată acolo după Falme.

— Fără nici o îndoială, zise Elayne alăturându-i-se lui Nynaeve.

— Am auzit accente seanchaneze în Falme. N-avea grijă, nu-ţi facem nici un rău.

Asta era mai mult decât era dispusă Nynaeve să promită; amintirile ei din Seanchan nu erau deloc plăcute. Şi totuşi... „Un Seanchan te-a ajutat la nevoie. Nu sunt toţi răi. Cei mai mulţi sunt. “

Cerandin scose un oftat adânc şi se gârbovi puţin. Ca şi cum o tensiune resimţită de mult, de care nici nu mai era conştientă, dispăruse ca prin farmec.

Foarte puţini oameni pe care i-am întâlnit ştiu câte ceva despre întoarcere sau Falme. Am auzit o sută de poveşti, una mai fantezistă decât alta, dar niciodată adevărul. Cu atât mai bine pentru mine. Da, am fost lăsată acolo, ca şi mulţi *s'rediţi.* Ăştia trei au fost singurii pe care i-am putut aduna. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi. Masculul e Mer, femela e Sanit, iar puiul e Nerin. Nu e al lui Sanit.

— Şi asta ai făcut? Întrebă Elayne. Ai dresat *s'rediţi?*

Sau ai fost o sul’dam? Adăugă Nynaeve înainte ca Elayne să apuce să continue.

Cerandin clătină din cap.

— Am fost pusă la încercare, ca toate fetele, dar n-am putut face nimic cu a’dam. M-am bucurat că am fost aleasă să lucrez cu *s’rediţi.* Sunt şi nişte animale extraordinare. Ştiţi multe dacă ştiţi despre sul’dam şi damane. Până acum n-am mai întâlnit pe cineva care să ştie despre ele.

Femeia nu arăta nici o urmă de teamă. Sau poate că scăpase de ea de când fusese abandonată într-un ţinut străin. Dar cine ştie, poate că minţea.

Seanchanii erau la fel de răi ca şi amadicienii când venea vorba de femeile care puteau conduce Puterea, poate chiar mai răi. Nu le exilau şi nici nu le ucideau; le aruncau în temniţă şi se foloseau de ele. Printr-un dispozitiv numit a’dam - Nynaeve bănuia că era vorba de un fel de ter’angreal - o femeie care ştia să conducă Puterea putea fi controlată de o altă femeie, o sul’dam, care o obliga pe damane să-şi folosească talentele la tot ceea ce voiau seanchanii, chiar şi ca arme. O damane era tratată ca un animal, chiar dacă se bucura de mai multă grijă. Seanchanii transformau absolut fiecare femeie care putea conduce Puterea sau care avea scânteia în ea; seanchanii scotociseră Capul Toman mai dihai decât îşi închipuise vreodată Turnul. Numai gândul la a’dam, sul’dam şi damane îi întorcea stomacul pe dos.

Ştim câte ceva, dar vrem să ştim mai mult, îi zise Nynaeve lui Cerandin.

Seanchanii plecaseră, izgoniţi de Rand, dar asta nu însemna că nu se puteau întoarce. Era încă un pericol, chiar dacă mai puţin probabil, pe lângă cele pe care le aveau de înfruntat, dar asta nu însemna că, dacă ai un spin în talpă, o zgârietură de pe braţ nu se poate infecta.

— N-ar fi rău să răspunzi sincer la toate întrebările noastre.

Aveau destul timp în călătoria spre miazănoapte.

— Promit să nu ţi se întâmple nimic rău, adăugă Elayne. Dacă va fi nevoie am să te apăr cum pot eu mai bine.

Ochii femeii cu părul deschis la culoare trecură de la una la alta şi brusc, spre uimirea lui Nynaeve, Cerandin se aruncă la picioarele lui Elayne.

Eşti o nobilă a acestui ţinut, aşa cum i-ai spus lui Luca. Nu mi-am dat seama. Iartă-mă, înălţimea Ta. Mă supun voii tale.

Femeia sărută pământul de la picioarele lui Elayne. Ochii lui Elayne păreau să-i sară din orbite. Nynaeve, era sigură, arăta la fel de bulversată.

— Ridică-te, şuieră ea, privind panicată înjur ca nu cumva să le vadă cineva.

Luca lua-l-ar naiba! Şi Latelle, tot încruntată, dar nu mai aveau ce face.

Ridică-te!

Femeia nu se mişcă.

— Ridică-te-n picioare, Cerandin! Spuse Elayne. În ţinutul ăsta nimeni nu le cere oamenilor să facă aşa ceva. Nici măcar un conducător.

În timp ce Cerandin se ridica anevoie în picioare, Elayne adăugă:

Te voi învăţa cum să te porţi dacă vei răspunde la întrebările noastre.

Femeia se înclină, cu mâinile pe genunchi şi cu capul lăsat.

Da, înălţimea Ta. Voi face precum spui. Mă las în voia ta.

Nynaeve oftă din toţi rărunchii. Aveau cu ce se distra pe drumul spre Ghealdan.

CAPITOLUL 18

Un câine al Celui întunecat

Liandrin îşi struni calul prin străzile înţesate de trecători ale Amadorului, zâmbetul dispreţuitor de pe buzele ei trandafirii fiind ascuns de boneta largă, curbată. Renunţase cu greu la pletele ei, găsind mai mult decât respingător felul grotesc de a se purta al locuitorilor acestui ţinut grotesc; galbenul-roşcat al pălăriei şi al rochiei de călărie nu-i displăcea, spre deosebire de fundele mari, de catifea, de pe amândouă. Boneta însă îi ascundea ochii împreună cu părul auriu, ochii căprui i-ar fi dat imediat de gol originea taraboneză, un lucru deloc indicat acum, în Amadicia - şi îi ascundea ce ar fi fost şi mai periculos aici: chipul de Aes Sedai. Aşa, sub protecţia bonetei, îşi putea arăta dispreţul faţă de Mantiile Albe din care părea a face parte fiecare al cincilea bărbat pe care îl întâlnea în cale. Desigur, nici unuia dintre ei nu-i dădea prin gând să se uite sub bonetă. Aes Sedai nu aveau voie aici, ceea ce însemna că nu era nici urmă de ele.

Chiar şi aşa se simţi mai în siguranţă când se opri în faţa porţilor de fier, bogat ornamentate, ale casei lui Jorin Arene.

Altă călătorie fără folos în căutarea unui semn din partea Turnului Alb; nu mai primise nimic de când aflase că Elaida

credea că ea conduce Turnul şi că Sanche fusese înlăturată. Siuan fugise, e adevărat, dar acum nu mai însemna nimic.

Grădinile din spatele gardului de piatră cenuşie erau pline de plante aproape cafenii din cauza secetei, dar curăţate bine şi tăiate sub formă de cuburi şi sfere, cu toate că una arăta ca un cal aflat în plină săritură. Numai una, desigur. Neguţătorii precum Arene îi imitau pe cei mai bogaţi decât ei, dar nu îndrăzneau să meargă prea departe ca să nu fie acuzaţi de aroganţă. Balcoane cu o lucrătură complicată împodobeau casa masivă, de lemn, cu acoperişul de ţiglă roşie şi chiar cu un şir de coloane sculptate însă, spre deosebire de locuinţa unui senior pe care voia să o copieze, şedea pe o temelie de piatră nu mai înaltă de 10 picioare. Un simulacru pueril de conac aparţinând unui nobil.

Insul cărunt, vânjos, care se apropie în fugă, plin de respect, ca să-i ţină scara de la şa în timp ce descăleca şi să-i ia frâul, era îmbrăcat tot în negru. Orice culoare ar fi fost aleasă de un neguţător pentru livreaua servitorilor săi sigur aparţinea vreunui senior, drept care chiar şi unul mai mic i-ar fi pricinuit necazuri până şi celui mai înstărit dintre neguţători. Pentru omul de pe stradă negrul era culoarea „livrelei neguţătorilor “, fiind de fiecare dată când o vedea motiv de distracţie. Pe Liandrin uniforma servitorului o făcu să strâmbe din nas ca şi casa lui Arene şi chiar Arene însuşi. Odată şi-odată va avea şi ea un conac, mai multe chiar, adevărate. Palate. I se promiseseră, ca şi puterea care venea împreună cu ele.

Scoţându-şi mănuşile de călărie, străbătu cu paşi mari rampa ridicolă, înclinată, care se oprea în faţa uşilor sculptate cu model de viţă-de-vie. Conacele-fortăreţe ale seniorilor aveau astfel de rampe, deci şi neguţătorul care se respecta trebuia să aibă una, nu trepte ca restul lumii. O servitoare tânără, îmbrăcată în negru, îi luă mănuşile şi pălăria în holul circular de la intrare, cu multe uşi, coloane sculptate şi vopsite în culori vii, şi un balcon pe măsură. Tavanul era lăcuit, o imitaţie de mozaic, cu stele miei în stele mari, negre-aurii.

Vreau să fac baie peste o oră, îi zise ea femeii. De data asta sper ca apa să aibă temperatura potrivită, da?

Camerista păli la faţă, făcu o plecăciune şi bâlbâi ceva, apoi se îndepărtă în fugă.

Amellia Arene, soţia lui Jurin, îşi făcu apariţia pe una din uşi, discutând aprins cu un bărbat gras şi aproape chel, cu un şorţ de un alb imaculat. Liandrin pufni compătimitor. Deşi femeia se ţinea cu nasul pe sus, nu numai că vorbea ea însăşi cu bucătarul, dar îl mai şi scotea din bucătărie ca să stabilească meniul. Îşi trata servitorul ca pe un... prieten!

Rotofeiul Evon o zări primul şi înghiţi în sec, ferindu-şi imediat ochii înfundaţi în grăsime. Lui Liandrin nu-i plăcea ca bărbaţii s-o privească prea insistent, drept care îl repezise chiar din prima zi în care fusese aici, reproşându-i că întârzia prea mult cu privirea asupra ei. Bucătarul încercase să se dezvinovăţească, dar Liandrin cunoştea prea bine năravurile bărbaţilor. Fără să mai aştepte ca stăpâna să-i spună să plece, Evon aproape că o luă la fugă spre bucătărie.

La prima lor întâlnire, când Liandrin venise însoţită de celelalte, nevasta încărunţită a neguţătorului se arătase o femeie aspră. Acum nu făcu decât să-şi lingă buzele şi să-şi netezească inutil faldurile rochiei de mătase verde.

E cineva sus împreună cu celelalte, Înălţimea Voastră, spuse ea respectuos.

În prima zi, i se păruse mai potrivit să i se adreseze direct pe nume.

În salonul din faţă. Cred că sunt din Tar Valon, adăugă ea. Întrebându-se cine ar putea fi, Liandrin se îndreptă spre cea mai apropiată scară curbată. Le cunoştea pe foarte puţine din Ajah Neagră, ca să se asigure; ceea ce alţii nu ştiau nu puteau spune mai departe. În Turn cunoscuse numai una din cele douăsprezece care plecaseră odată cu ea. Două din cele douăsprezece erau moarte, iar ea ştia cine era de vină. Egwene al'Vere, Nynaeve al'Maera şi Elayne Trakand. Lucrurile luaseră o întorsătură atât de urâtă în Tanchico, încât mai să creadă că cele trei Alese parvenite călcaseră pe acolo, dacă n-ar fi ştiut cât de proaste sunt, căzând de două ori în capcanele pe care chiar ea le întinsese. Faptul că scăpaseră de fiecare dată nu conta deloc. Dacă ar fi fost în Tanchico sigur i-ar fi căzut în mână, indiferent de ce pretindea Jeanine că ar fi văzut. Dacă le mai găsea odată, sigur nu aveau cum să mai scape. Le făcea felul indiferent de ordinele pe care le primea.

— Înălţimea Voastră, bolborosi Amellia. Soţul meu, înălţimea Voastră. Jorin. Se poate să-l ajutaţi? N-a fost în intenţia lui, Înălţimea Voastră. A învăţat lecţia.

Liandrin se opri cu o mână pe balustrada sculptată, privind peste umăr.

N-ar fi trebuit să creadă că jurămintele făcute Marelui Senior trebuie uitate ori de câte ori îi convine, nu?

A învăţat lecţia, înălţimea Voastră. Vă rog. Stă toată ziua întins sub pături - pe căldura asta - şi tremură. Izbucneşte în plâns ori de câte ori îl atinge cineva şi de-abia scoate o vorbă.

Liandrin păru că se gândeşte, apoi înclină din cap graţios.

Am să-i spun lui Chesmal să vadă ce se poate face. Dar trebuie să înţelegi că nu-ţi promit nimic.

Mulţumirile şovăielnice ale femeii o însoţiră până sus, dar Liandrin nu le acordă nici o atenţie. Temaile se lăsase dusă de val. Fusese Ajah Cenuşie înainte de a fi Ajah Neagră şi, ca mediatoare, îşi propusese să răspândească durerea în mod egal; avusese mare succes ca mediatoare tocmai fiindcă îi plăcea să răspândească durerea. Chesmal spunea că, peste câteva luni, ar putea face unele lucruri, atâta timp cât nu sunt grele şi nimeni nu se răsteşte la ea. Chesmal fusese una dintre cele mai bune Tămăduitoare Galbene, deci ştia ce vorbeşte.

Tresări când păşi în salonul din faţă. Nouă dintre cele zece surori Negre care veniseră cu ea stăteau în picioare de-a lungul lambriurilor sculptate şi pictate, deşi pe covorul cu ciucuri aurii erau destule scaune capitonate cu mătase. Ce-a de a zecea, Temaile Kinderode, îi dădea o ceaşcă de ceai din porţelan fin unei femei cu părul negru, arătoase, pline de vigoare, îmbrăcate într-o rochie de culoarea bronzului, cu o croială ieşită din comun. Femeia care şedea pe scaun i se părea cunoscută, deşi nu era Aes Sedai; era clar că se apropia vertiginos de vârsta de mijloc şi, în ciuda obrajilor netezi, nimic nu vorbea de atemporalitate.

Atmosfera din salon o făcu pe Liandrin să fie cu băgare de seamă. Temaile dădea doar impresia de fragilitate, cu ochii ei albaştri, mari, ca de copil, care îi convingea pe cei din jur să aibă încredere în ea; ochii aceia păreau îngrijoraţi acum sau neliniştiţi, iar ceaşca de ceai se clătină pe farfurioară înainte ca femeia cealaltă să o accepte. De fapt, toate femeile de acolo arătau neliniştite, mai puţin cea care i se părea cunoscută.

Jeaine Caide, cu pielea arămie, într-una din rochiile acela domane dezgustătoare pe care le purta în interior, avea dâre de lacrimi pe obraji; fusese Verde şi îi plăcea să se vânture prin faţa bărbaţilor chiar mai mult decât celelalte Verzi. Rianna Andomeran, cândva Albă şi întotdeauna un ucigaş cu sânge rece, arogant, îşi atingea mereu şuviţa de păr alb din părul ei negru, deasupra urechii stângi. Nu mai era nicidecum arogantă.

— Ce s-a întâmplat aici? Întrebă Liandrin. Cine eşti tu şi ce...

Brusc, îşi aminti. O Iscoadă, o servitoare din Tanchico plină de aere.

Gyldin! Zise ea.

Această servitoare le urmărise, numai ea ştia cum, şi acum încerca să treacă drept curier al celor din Ajah Neagră, cu veşti înfricoşătoare.

De data asta chiar ai întrecut măsura, adăugă ea.

Dădu să îmbrăţişeze *saidarul,* dar în aceeaşi clipă o văzu pe cealaltă femeie înconjurată de strălucire şi încercarea lui Liandrin se lovi de un zid gros, invizibil, care îi interzise accesul la Adevăratul Izvor. Care rămase suspendat acolo, precum soarele, chinuitor de departe.

Nu te mai holba aşa, Liandrin, spuse femeia calm. Parcă ai fi un peşte. Nu mă cheamă Gyldin, mă cheamă Moghedien. Mai trebuie puţină miere în ceaiul ăsta, Temaile.

Femeia zveltă, cu faţa de vulpe, se repezi să ia ceaşca, respirând sacadat.

Era de aşteptat. Cine alta ar fi reuşit să le sperie atât pe celelalte? Liandrin le privi cum stau aliniate de-a lungul pereţilor. Jhondar Eldrith, cu faţa ei rotundă, care de data asta nu mai arăta cu capul în nori, în ciuda unei pete de cerneală din vârful nasului, înclină din cap cu toată convingerea. Celelalte păreau că se tem să şi tresară. De ce unul dintre Rătăciţi - nu aveau voie să folosească acel nume, dar de obicei o făceau, între ele —, de ce tocmai Moghedien trebuia să se dea drept servitoare, nu înţelegea nici în ruptul capului. Femeia avea sau ar fi putut avea tot ce-şi dorea. Nu numai cunoaşterea Puterii dincolo de visele ei cele mai îndrăzneţe, ci şi puterea în sine. Puterea asupra altora, puterea asupra lumii. Şi nemurirea. Puterea pentru o viaţă fără sfârşit. Ea şi surorile ei contaseră pe neînţelegerea dintre Rătăciţi; primiseră ordine contradictorii, ca

şi o parte din Iscoade. Poate că Moghedien se ascundea de ceilalţi Rătăciţi.

Liandrin îşi întinse cât putu faldurile rochiei de călărie într-o reverenţă adâncă.

Bine ai venit, Mărită Stăpână. Cu Cei Numiţi în fruntea noastră sigur vom triumfa înainte de Ziua întoarcerii Marelui Stăpân.

Frumos spus, remarcă Moghedien sec, luând ceaşca din mâna lui Temaile. Da, acum e mult mai bine.

Temaile se arătă absurd de recunoscătoare, răsuflând uşurată. Ce făcuse Moghedien?

Brusc, Liandrin îşi aminti de ceva, o amintire neplăcută. O tratase ca pe o servitoare.

Mărită Stăpână, în Tanchico nu ştiam că...

Bineînţeles, replică Moghedien iritată. Ce rost mai avea să aştept ascunsă dacă tu şi cele de aici ştiaţi cine sunt?

Pe buzele lui Moghedien apăru un surâs neaşteptat, care nu atinse şi altceva.

Îţi faci griji de momentul în care ai trimis-o pe Gyldin la bucătar ca să ia o mamă de bătaie? Întrebă ea.

Broboane de sudoare ţâşniră din fruntea lui Liandrin.

— Chiar crezi că aş fi permis aşa ceva? Omul fără doar şi poate ţi-a spus că m-a bătut, dar şi-a amintit numai ce-am vrut eu să-şi amintească. De fapt, chiar i-a fost milă de Gyldin, tratată cu atâta cruzime de stăpâna ei.

Istoria părea s-o amuze din plin pe Moghedien.

— Chiar mi-a dat o parte din desertul pe care-l pregătise pentru tine. Nu mi-ar părea rău dacă ar mai fi în viaţă.

Liandrin răsuflă uşurată. Deci nu va muri.

— Mărită Stăpână, nu trebuie să-mi luaţi puterea. Îl slujesc pe Marele Stăpân cu aceeaşi credinţă. Am depus jurămintele de Iscoadă încă înainte de a pleca spre Turnul Alb. Le-am căutat pe Surorile Negre din ziua în care am ştiut că pot conduce Puterea.

Cu alte cuvinte, eşti singura din adunătura asta care nu trebuie să înveţe cine le este stăpâna? Întrebă Moghedien înălţând o sprânceană. N-aş fi crezut aşa ceva.

Strălucirea din jurul ei dispăru.

Am mai multe misiuni pentru tine. Pentru toate. Indiferent de ce-aţi făcut până acum, trebuie să uitaţi tot. Sunteţi o

adunătură de netoate, după cum aţi dovedit-o în Tanchico. Dacă stau cu biciul pe voi, poate că veţi vâna mai cu sârg.

— Aşteptăm ordine de la Turn, Mărită Stăpână, spuse Liandrin.

Auzi, netoate! Erau cât pe ce să găsească ceea ce căutau în Tanchico când oraşul căzuse pradă revoltelor; de-abia scăpaseră de furia femeilor Aes Sedai care apăruseră acolo chiar în timp ce îşi puneau planul în aplicare. Dacă Moghedien s-ar fi deconspirat sau ar fi participat alături de ele, sigur şi-ar fi atins scopul. Dacă eşecul lor putea fi pus pe seama cuiva, Moghedien era cea vinovată. Liandrin încercă să atingă Adevăratul Izvor, nu să-l îmbrăţişeze, ci să se asigure că nu mai era nimic între ea şi el. Nu mai era nimic.

Noi am primit misiuni importante, avem multe de înfăptuit şi, cu siguranţă, va trebui să continuăm...

Moghedien o întrerupse cu brutalitate.

— Îi slujiţi pe Cei Numiţi, care acum se întâmplă să vă dea ordine. De acum încolo, indiferent de cine vă trimite porunci din Turnul Alb, daţi de ştire imediat uneia dintre noi, cu tot respectul de care sunteţi în stare, chiar dacă ar fi să vă târâţi în genunchi. Mă veţi sluji pe mine, Liandrin. Să nu uiţi asta.

Moghedien nu ştia cine se afla la conducerea Ajah Neagră. Ce surpriză! Deci Moghedien nu ştia chiar totul.

Liandrin îşi închipuise că Rătăciţii sunt aproape omnipotenţi, ceva dincolo de muritorii de rând. Poate că femeia chiar fugea de ceilalţi Rătăciţi. Dacă o dădea pe mâna lor, sigur se alegea cu o poziţie înaltă. Poate chiar devenea una de-a lor. Ştia ea un vicleşug pe care îl învăţase în copilărie. Şi putea atinge Adevăratul Izvor.

Mărită Stăpână, îl slujim pe Marele Stăpân ca şi tine. Şi nouă ni s-a promis viaţă veşnică, şi putere, când Marele Stăpân...

Tu chiar crezi că eşti egala mea, surioară? Întrebă Moghedien strâmbându-se dezgustată. Ai stat cumva în Infern ca să-ţi dăruieşti sufletul Marelui Stăpân? Ai gustat din dulceaţa victoriei la Paaran Disen sau din cenuşa amară la Asar Don? Eşti doar o căţeluşă cu o brumă de învăţătură, nu şefa haitei, şi-ai să mergi acolo unde-ţi arăt eu, până am să cred de cuviinţă să-ţi dau un loc mai bun. Şi astea de-aici se cred mai ceva decât sunt. Vrei să-ţi măsori puterile cu mine?

Departe de mine gândul acesta, Mărită Stăpână.

Nu acum, când era prevenită şi pregătită.

— Eu…

— Ai s-o faci, mai curând sau mai târziu, dar prefer să rezolv problema acum, de la bun început. De ce crezi că tovarăşele tale arată atât de vesele? Le-am dat aceeaşi lecţie la fiecare, chiar azi, înainte de-a veni tu. În privinţa ta n-am să fac rabat. Am să ţi-o dau şi ţie, chiar acum. Hai, să te văd.

Lingându-şi buzele înfricoşată, Liandrin privi în jur la femeile care stăteau nemişcate, lipite de pereţi. Numai Asne Zaremene îndrăzni să clipească; ba chiar păru să clatine uşor din cap. Ochii oblici ai lui Asne, pometţii înalţi şi nasul puternic îi arătau originea saldaeeană chiar avea mult-lăudata cutezanţă saldaeeană. Dacă te sfătuia să nu faci un lucru, dacă în ochii ei negri se întrezărea o urmă de teamă, cu siguranţă era mai bine să te umileşti în faţa lui Moghedien ca s-o îndupleci să te lase în pace. Pe de altă parte, putea apela oricând la vicleşugul ei.

Se lăsă în genunchi, cu capul plecat, şi ridică ochii la Moghedien cu o teamă care era numai în parte mimată. Moghedien se lăsă pe spătarul scaunului, sorbind din ceaşcă.

Mărită Stăpână, te implor să mă ierţi dacă am întrecut măsura. Ştiu că nu sunt decât o râmă sub piciorul tău. Te implor, ca un câine care îţi este credincios până la moarte, să ai milă de acest câine nefericit.

Moghedien îşi coborî privirea spre ceaşcă şi, într-o fracţiune de secundă, în timp ce rostea cuvintele cu repeziciune, Liandrin îmbrăţişă Adevăratul Izvor şi conduse Puterea, căutând fisura din încrederea Rătăcitei, fisura pe care o au toţi atunci când îşi etalează puterea.

În aceeaşi clipă, lumina *saidarului* o înconjură pe cealaltă femeie şi Liandrin simţi cum o învăluie durerea. Căzu pe covor, încercând să urle, dar o durere pe care n-o mai simţise niciodată o reduse la tăcere. Ochii stăteau să-i sară din orbite; pielea stătea să i se jupoaie. Se zbătu cât o eternitate şi, când durerea dispăru la fel de brusc pe cât apăruse, rămase acolo, tremurând şi scâncind cu gura deschisă.

— Ai început să înţelegi? Întrebă Moghedien calm, înapoind ceaşca goală a lui Temaile, căreia îi spuse: A fost foarte bun. Dar data viitoare, să fie puţin mai tare.

Temaile arăta de parcă era pe punctul să leşine dintr-o clipă într-alta.

— Nu eşti destul de iute, Liandrin, nu eşti destul de puternică şi nu ştii destul. Vicleşugul ăsta ieftin pe care l-ai încercat... Vrei să vezi cum e? Continuă Moghedien şi conduse Puterea.

Liandrin ridică ochii spre ea, plini de adoraţie. Târându-se pe podea, făcu loc cuvintelor printre suspinele pe care nu le putea opri.

Iartă-mă, Mărită Stăpână!

Această femeie magnifică, precum o stea pe ceruri, o cometă, deasupra tuturor regilor şi a reginelor.

— Iartă-mă, te implor! Se rugă ea, sărutând tivul rochiei lui Moghedien în timp ce bolborosea. Iartă-mă. Sunt un câine, un vierme.

Îi venea să intre în pământ de ruşine că nu gândise aşa până acum. Credea cu toată fiinţa ei în ceea ce spunea. În faţa acestei femei tot ce spunea era purul adevăr.

Lasă-mă să te slujesc, Mărită Stăpână. Dă-mi voie să te slujesc. Te rog. Te implor!

— Eu nu sunt Graendal, zise Moghedien împingând-o cât colo cu piciorul ei încălţat într-un papuc de catifea.

Sentimentul de veneraţie dispăru pe neaşteptate. Aşa cum stătea acolo, ghemuită, plângând, Liandrin şi-l amintea totuşi cu claritate. O privi pe Moghedien cu groază.

— Te-ai convins, Liandrin?

Da, Mărită Stăpână, reuşi ea să îngaime.

Era convinsă. Convinsă că nu îndrăznea să se gândească să mai încerce o dată până când nu era sigură de reuşită. Vicleşugul ei era doar o copie palidă a ceea ce făcuse Moghedien. De-ar fi ştiut că...

Mai vedem. Cred că tu eşti una dintre cele care mai au nevoie de o lecţie. Roagă-te să nu fie aşa, Liandrin; la mine cea de-a doua lecţie e dură de tot. Acum ia-ţi locul lângă celelalte. Ai să descoperi că ţi-am luat câteva din obiectele înzestrate cu puteri din camera ta; fleacurile le poţi păstra. Nu-i aşa că sunt îngăduitoare?

— Mărita Stăpână e prea îngăduitoare, spuse Liandrin printre sughiţurile şi suspinele pe care nu şi le putea înăbuşi.

Se ridică anevoie în picioare şi i se alătură lui Asne; lambriul din spatele ei o ajută să stea dreaptă. Văzu cum se ţes firele de Aer; numai Aerul, dar tot tresări când firele îi închiseră gura şi îi

astupară urechile. Bineînţeles că nu încercă să reziste. Nici măcar nu se gândi la *saidar.* Cine ştia ce mai putea face Moghedien? Poate că-i citea gândurile. Ceea ce aproape că o făcu s-o ia la fugă. Nu. Dacă Moghedien ştia ce gândeşte, ar fi fost moartă acum. Sau ar fi urlat în continuare pe podea. Sau ar fi sărutat picioarele lui Moghedien şi ar fi implorat-o să fie lăsată s-o slujească. Liandrin se cutremură; dacă acele fire nu i-ar fi acoperit gura, dinţii ar fi început să-i clănţăne.

Moghedien ţesu firele în jurul tuturor, pe Rianna însă o lăsă liberă, făcându-i semn cu degetul să îngenuncheze în faţa ei. Apoi Rianna se întoarse la locul ei, iar Moghedien o dezlegă pe Marillin Gemalphin şi o chemă la ea.

De unde stătea, Liandrin le vedea faţa şi buzele care fi se mişcau, însă fără să audă ce spun. Era clar că fiecare femeie primea ordine despre care celelalte nu trebuiau să ştie nimic. Feţele lor nu spuneau mare lucru. Rianna ascultă, cu o privire oarecum destinsă, înclină din cap, se ridică şi îşi reluă locul. Marillin păru surprinsă, apoi nerăbdătoare, dar, ţinând cont că fusese Brună, Brunele se arătau entuziasmate ori de câte ori aveau ocazia să descopere un lucru uitat demult. Jeaine Caide se prefăcu îngrozită, clătinând din cap şi încercând să se acopere, pe ea şi rochia aceea dezgustător de transparentă, însă, când Moghedien se încruntă la ea, încuviinţă repede şi dădu fuga la loc, chiar dacă nu la fel de nerăbdătoare ca Marillin, dar la fel de iute. Berylla Naron, slabă, aproape numai piele şi os, o intrigantă şi o escroacă fără egal, şi Falion Bhoda, care se strâmbă în ciuda fricii evidente, fură la fel de reţinute ca şi Rianna. Ispan Shefar, tot din Tarabon ca şi Liandrin, deşi cu părul negru, sărută tivul rochiei lui Moghedien înainte de a se ridica în picioare.

Apoi firele din jurul lui Liandrin dispărură. Se gândi că-i venise rândul să fie trimisă Umbra ştie în ce misiune, până când văzu că celelalte rămăseseră în continuare legate. Degetul lui Moghedien o chemă imperios, drept care Liandrin îngenunche între Asne şi Ghesmal Emry, o femeie înaltă, chipeşă, cu părul negru şi ochii aşijderea. Chesmal, cândva Galbenă, putea Tămădui şi ucide cu aceeaşi uşurinţă, dar intensitatea privirii ei aţintite asupra lui Moghedien, felul în care îi tremurau mâinile în timp ce îşi strângea poalele rochiei arătau că nu voia decât să se supună.

Va trebui să se ia după astfel de semne, îşi dădu seama Liandrin. Dacă o aborda pe una dintre celelalte cu credinţa că se puteau alege cu ceva dacă o predau pe Moghedien celorlalţi Rătăciţi, sigur s-ar fi terminat într-un dezastru dacă respectiva hotărâse că cel mai bine pentru ea era să joace rolul căţeluşei lui Moghedien. Aproape că-i veni să plângă la gândul unei „alte lecţii “.

— Pe tine te păstrez pentru misiunea cea mai importantă, zise Moghedien. Dacă celelalte mi-ar putea aduce mai multe fructe dulci, misiunea ta va îmi va aduce o adevărată recoltă. O recoltă personală. E vorba despre o femeie pe nume Nynaeve al'Maera.

Liandrin ridică brusc capul, iar privirea din ochii negri ai lui Moghedien se aspri.

Ai auzit de ea?

O dispreţuiesc, răspunse Liandrin cu sinceritate. E o nenorocită de sălbăticiune care n-avea ce căuta în Turn.

Îi era greaţă de toate sălbăticiunile. Visând să ajungă o Ajah Neagră, ea însăşi începuse să înveţe să conducă Puterea cu un an înainte de a merge în Turn, dar nu era deloc o sălbăticiune.

Foarte bine. Voi cinci porniţi în căutarea ei. O vreau vie. Da, da, o vreau vie şi nevătămată.

Zâmbetul lui Moghedien o făcu să se cutremure; nu era rău deloc să le predea pe Nynaeve şi pe celelalte două.

— Alaltăieri, a fost într-un sat numit Sienda, la vreo şaizeci de mile de aici, spre răsărit, cu o altă tânără care m-ar putea interesa şi ea, numai că au dispărut amândouă. Va trebui…

Liandrin era numai ochi şi urechi. Pentru misiunea asta putea fi un câine cât se poate de credincios. Pentru cealaltă, va aştepta cu multă răbdare.

CAPITOLUL 19

Amintiri

Regina mea?

Morgase ridică ochii de pe cartea din poala ei. Lumina soarelui pătrundea pieziş prin fereastra salonului de lângă dormitor. Ziua era deja toridă, nu bătea nici o adiere de vânt, iar sudoarea îi acoperea faţa. Nu mai era mult până la prânz şi tot nu se mişcase de acolo. Ceea ce nu-i era în fire; nu-şi mai aducea aminte de ce hotărâse să lenevească toată dimineaţa cu o carte în mână. După ceasul aurit de pe poliţa şemineului de marmură, trecuse o oră de când întorsese ultima pagină şi nici nu-şi mai amintea ce citise. Din cauza căldurii, probabil.

Tânărul ofiţer în uniformă roşie a gărzilor regale, îngenuncheat cu pumnul lipit de covorul roşu-auriu, arăta vag cunoscut. Cândva, ştiuse numele tuturor Gărzilor a căror misiune era să păzească Palatul. Poate că se schimbaseră toţi.

— Tallanvor, spuse ea, surprinsă.

Era un tânăr înalt şi bine făcut, dar nu putea spune de ce şi-l amintea tocmai pe el. Cumva îi adusese ceva? Cu mai mult timp în urmă?

Locotenentul Martyn Tallanvor, membru al Gărzii Regale.

Ofiţerul îi aruncă o privire neaşteptat de îndrăzneaţă, apoi îşi aţinti din nou ochii asupra covorului.

— Regina mea, iertare, dar sunt surprins că ai rămas aici, dată fiind vestea sosită de dimineaţă.

— Ce veste?

Nu strica să mai afle şi altceva decât bârfele Alteimei despre Curtea Regală din Tear. Uneori, simţea că voia s-o mai întrebe şi altceva pe femeia aia, dar nu făceau decât să bârfească, lucru pe care, din câte îşi amintea ea, nu se întâmpla înainte. Lui Gaebril părea că-i place să le asculte, în scaunul lui cu spătarul înalt din faţa şemineului, picior peste picior, zâmbind mulţumit. De la un timp, Alteima începuse să poarte rochii destul de îndrăzneţe; Morgase trebuia să-i atragă atenţia. Vag îşi aduse aminte că se mai gândise la asta. Prostii. „Dacă m-aş fi gândit, i-aş fi spus-o deja. “Clătină din cap, dându-şi seama că şi uitase de prezenţa tânărului ofiţer, că acesta începuse să vorbească în clipa în care observase că nu e ascultat.

Mai spune-mi o dată. Mă gândeam la altceva. Şi ridică-te.

Ofiţerul se ridică în picioare, cu o expresie furioasă, fulgerând-o cu privirea înainte de a lăsa din nou ochii în jos. Morgase se uită unde se oprise privirea tânărului şi roşi; rochia ei avea un decolteu extrem de adânc. Dar şi lui Gaebril îi plăceau rochiile ei. Cu acest gând încetă să-şi mai facă probleme că era aproape goală în faţa unuia dintre ofiţerii ei.

— Fii scurt, zise ea tăios.

„Cum de îndrăzneşte să mă privească aşa? Ar trebui să pun să-l biciuiască. “

— Ce veste poate fi atât de importantă ca să intri în salonul meu de parcă ai intra într-o tavernă?

Ofiţerul se întunecă la faţă, poate de jenă, poate de furie, Morgase nu-şi dădea seama. „Cum de îndrăzneşte să fie furios pe regină! Omul ăsta crede că n-am altă treabă decât să-l ascult pe el? “

— Revoltă, regina mea, spuse el rar, făcând să dispară toate gândurile ei despre furie şi priviri insistente.

Unde?

În Ţinutul celor Două Râuri, regina mea. Cineva a înălţat vechiul stindard al Manetherenului, Vulturul Roşu. Un mesager a sosit din Podul cel Alb azi-dimineaţă.

Morgase bătu darabana pe carte, gândurile limpezindu-i-se mult mai repede decât în ultima vreme. Ceva legat de Ţinutul celor Două Râuri, o scânteie pe care n-o putea trezi la viaţă, nu-i dădea pace. Regiunea nu făcea parte din Andor, de generaţii întregi. Ea, ca şi ultimele trei regine, fusese constrânsă să păstreze un control minim asupra minerilor şi topitorilor din Munţii de Negură, dar chiar şi acel control s-ar fi pierdut dacă ar fi existat altă cale de a scoate metalele de acolo decât prin Andor. Intre a păstra, pe de o parte, aurul, fierul şi alte metale şi, pe de alta, lâna şi tutunul din Ţinutul celor Două Râuri, nu fusese greu de ales. Dar o revoltă pe care n-o înăbuşeai la timp, chiar şi o revoltă într-o parte a regatului ei pe care o avea doar pe hartă, se putea răspândi foarte repede, spre locuri care îi aparţineau de drept. Iar Manetheren, distrus în Războaiele Troloce, Manetheren ajuns în legende şi poveşti, încă mai era prezent în minţile unora. În plus, Ţinutul celor Două Râuri îi aparţinea ei. Chiar dacă fuseseră lăsaţi în pace mult prea mult timp, era şi acum o parte a regatului ei.

Seniorul Gaebril a fost informat?

Bineînţeles că nu. Ar fi venit imediat la ea cu această veste şi cu propuneri cum să rezolve situaţia. Propunerile lui erau întotdeauna cele mai potrivite. *Propuneri?* Parcă şi-l amintea că-i spune ce să facă. Ceea ce era imposibil, de bună seamă.

A fost, regina mea, răspunse Tallanvor cu o voce în continuare reţinută, spre deosebire de expresia de pe chipul lui, unde furia încă mai mocnea. A izbucnit în râs. A zis că Ţinutul celor Două Râuri o caută de mult cu lumânarea şi că îi va găsi el ac de cojoc. Şi a mai zis că acest incident minor va trebui să-şi aştepte rândul, sunt alte probleme, mult mai presante.

Regina sări în picioare şi cartea îi căzu pe podea. Trecând maiestuos pe lângă Tallanvor i se păru că acesta zâmbeşte macabru. O servitoare îi spuse unde putea fi găsit Gaebril. Iar Morgase se îndreptă cu paşi mari direct spre curtea străjuită de copaci, cu fântâna de marmură, cu bazinul plin de frunze de nufăr şi peşti. Era mai răcoare acolo şi mai multă umbră.

Gaebril şedea pe marginea lată, albă, a fântânii, cu mai mulţi nobili, bărbaţi şi femei, adunaţi în jurul lui. Morgase recunoscu mai puţin de jumătate dintre ei. Jarid din Casa Sarand, cu faţa pătrată, oacheşă, şi scorpia de nevastă-sa, Elenia, cu părul auriu. Mofturoasa de Arymilla din Casa Marne,

cu ochii căprui, duioşi, mereu holbaţi, chipurile de prea mult interes, şi Masin din Casa Caeren, cu faţa lui osoasă, de ţap, care punea jos orice femeie pe care reuşea s-o înghesuie într-un colţ, chiar dacă mai avea doar câteva fire de păr, şi acelea albe. Naean din Casa Arawn, ca de obicei cu un surâs batjocoritor care îi ştirbea din frumuseţea palidă, şi Lir din Casa Baryn, un ins afurisit, care purta o sabie la brâu, şi Karind din Casa Anshar, cu aceeaşi privire despre care se spunea că i-ar fi trimis trei soţi în groapă. Pe ceilalţi nu-i ştia deloc, ceea ce era destul de ciudat, dar pe aceştia nu-i lăsa în Palat decât la ocazii speciale. Toţi o înfruntaseră în timpul Succesiunii. Elenia şi Naean râvniseră la Tronul Leului. Oare ce avusese în minte Gaebril când îi adusese aici?

— ... De mărimea moşiilor noastre din Cairhien, înălţimea Voastră, spunea Arymilla, aplecându-se spre Gaebril la apropierea lui Morgase.

Nimeni nu o învrednici cu mai mult decât o privire aruncată în fugă. De parcă ar fi fost o servitoare care aducea o carafă cu vin!

Vreau să vorbim despre Ţinutul celor Două Râuri, Gaebril. Intre patru ochi.

Am rezolvat problema, draga mea, spuse el alene, jucându-se cu degetele în apă. Am altele pe cap acum. Credeam că ai să citeşti cât e zăpuşeală afară. Ar trebui să stai la tine până pe-nserat, când vine răcoarea.

„Draga mea “. Îi spusese „draga mea “în faţa acestor intruşi! Chiar dacă tremura de plăcere să audă aceste cuvinte de pe buzele lui când erau doar ei doi... Elenia îşi ascunse un zâmbet.

— Aş zice că nu, Senior Gaebril, replică Morgase cu răceală. Mă vei urma imediat. Iar când voi reveni, vreau ca toţi cei de aici să fie cât mai departe de Palat, altfel îi voi exila din Caemlyn pentru totdeauna.

Gaebril sări brusc în picioare, un bărbat vânjos, dominând-o cu masivitatea lui. Morgase părea că nu poate privi decât în ochii lui negri; simţi cum i se face pielea de găină, de parcă un vânt de gheaţă ar fi străbătut curtea.

— Vei pleca tu şi mă vei aştepta, Morgase, zise el cu o voce ce semăna cu un urlet îndepărtat care îi făcu urechile să ţiuie. M-am ocupat eu de tot ce trebuie. Voi veni la tine diseară. Acum vei pleca. Vei pleca.

Îşi dădu seama unde se află de-abia când ridică mâna ca să deschidă uşa salonului ei. Şi de ceea ce se întâmplase. Îi spusese să plece, iar ea plecase. Privind uşa îngrozită văzu zâmbetele batjocoritoare de pe feţele bărbaţilor şi auzi hohotele de râs ale câtorva femei. „Ce mi s-a întâmplat? Cum de-am ajuns să fiu atât de înnebunită după un bărbat? “încă mai simţea pornirea de a intra şi de a-l aştepta acolo.

Ameţită, se sili să se întoarcă şi să se îndepărteze de uşă. Cu mare efort. I se strânse inima gândindu-se la cât de dezamăgit va fi Gaebril când n-o va găsi acolo unde se aştepta să o vadă, şi i se strânse şi mai tare când realiză cât de mult se putea umili.

La început, nu-şi dădu seama încotro se îndreaptă şi de ce, doar să nu aştepte acolo, supusă, pe nimeni, nici pe Gaebril, nici un alt bărbat sau o altă femeie din lumea asta. Imaginea curţii pline de oameni îi revenea obsesiv în minte, cu Gaebril care îi spunea să plece şi cu feţele alea dezgustătoare, amuzate. Mintea încă îi era înceţoşată. Nu putea înţelege cum sau de ce permisese să se întâmple aşa ceva. Trebuia să se gândească la un lucru pe care să-l poată înţelege, ceva logic. Jarid Sarand şi ceilalţi.

Când se suise pe tron, îi iertase pentru tot ce făcuseră în timpul Succesiunii, aşa cum îi iertase pe toţi cei care i se opuseseră. I se păruse a fi soluţia cea mai bună să uite toate animozităţile înainte ca acestea să degenereze în intrigile şi conspiraţiile care dădeau peste cap atâtea ţinuturi. Jocul Caselor se numea *Daes Dae'mar* sau Marele Joc, şi ducea la conflicte încurcate, nesfârşite, între Case, şi la răsturnarea regilor şi a reginelor; Jocul se afla la originea războiului civil din Cairhien şi, fără doar şi poate, jucase un rol important şi în tulburările din Arad Doman şi Tarabon. Iertarea îi avea în vedere pe absolut toţi, pentru a împiedica apariţia *Daes Dae'mar* în Andor, dar se prea poate să fi lăsat câteva acte nesemnate, foarte probabil cele care purtau numele celor şapte.

Gaebril ştia asta. În public, Morgase nu-şi manifestase în nici un fel dezaprobarea faţă de cineva, în particular însă se arătase dispusă să vorbească despre lipsa ei de încredere într-unul sau într-altul. Fuseseră nevoiţi să le smulgă jurământul de credinţă cu cleştele, dar chiar şi atunci îşi dăduseră seama că jurământul era doar de formă. Acum oricine se putea folosi de prima ocazie ca să o dea jos, iar toţi şapte la un loc...

Nu putea trage decât o singură concluzie. Gaebril complota împotriva ei. Nu ca s-o pună pe Elenia sau pe Naean pe tron. „Nu când mă are deja pe mine, gândi ea cu amărăciune, căţeluşa lui ascultătoare. “Vrea să-i ia chiar el locul. Ca să devină primul rege din istoria Andorului. Iar ea încă mai simţea nevoia să se întoarcă la cartea ei şi să-l aştepte. Ardea de nerăbdare să-i simtă atingerea.

De-abia când văzu chipurile îmbătrânite din hol, obrajii zbârciţi şi spinările încovoiate, îşi dădu seama unde se află. Aripa Lefegiilor. Unii servitori se întorceau la familiile lor când ajungeau la vârsta senectuţii, alţii însă petrecuseră în Palat atât de mult timp, încât nu mai concepeau altfel de viaţă. Aici îşi aveau micile lor apartamente, grădina lor cu pomi şi o curte spaţioasă. Ca toate reginele de dinaintea ei, le sporise plata lăsându-i să cumpere alimente prin bucătăriile Palatului la un preţ redus, iar infirmeria se îngrijea de bolile lor. Bătrânii înclinau capul sau făceau o plecăciune anevoie şi murmurau: „Lumina să te călăuzească, regina mea “, „Lumina să te binecuvânteze, regina mea “şi „Lumina să te apere, regina mea “. Morgase le răspundea absentă. Acum ştia încotro se îndreaptă.

Uşa lui Lini era la fel ca toate celelalte, aliniate de-a lungul coridorului pardosit cu ceramică verde, împodobit doar cu o sculptură a Leului din Andor, înălţat pe labele din spate. Nu bătea niciodată înainte să intre; ea era regina, iar acesta era Palatul ei. Bătrâna ei doică nu era acolo, deşi ceainicul care scotea aburi pe focul mic din şemineul de cărămidă îi spunea că va apărea cât de curând.

Cele două camere confortabile erau frumos aranjate, patul făcut impecabil, cele două scaune aliniate cu masa, pe care o vază albastră, aşezată chiar în mijloc, era plină de flori. Lui Lini întotdeauna îi plăcuse ca totul să fie pus la punct. Morgase ar fi pus rămăşag că în garderoba din dormitor fiecare rochie era la locul ei, ca şi oalele din dulapul de lângă şemineul din cealaltă cameră.

Şase miniaturi din fildeş pictat pe suporturi de lemn stăteau aliniate pe poliţa şemineului. Morgase nu-şi putea imagina cum îşi permisese Lini să le cumpere cu venitul ei de doică; desigur, nu-i putea pune o asemenea întrebare. Pe perechi, miniaturile reprezentau trei femei, la tinereţe şi pe când erau doar prunci.

Elayne era acolo, şi ea. Luând miniatura ei la 14 ani, o fată zveltă, zburdalnică, nu-i veni să creadă că arătase cândva atât de inocentă. Purta rochia aceea de mătase ivorie, din ziua în care mersese la Turnul Alb, neîndrăznind să viseze că va ajunge cândva regină, doar cu speranţa vană că ar putea deveni o Aes Sedai.

Pipăi absentă inelul Marelui Şarpe de pe mâna stângă. Nu-l câştigase; femeile care nu puteau conduce Puterea nu primeau un astfel de inel. Dar cu puţin înainte de cea de-a şaisprezecea ei onomastică se întorsese ca să ceară Coroana Trandafirului în numele Casei Trakand şi, doi ani mai târziu, când câştigase tronul, primise în dar acest inel. Potrivit tradiţiei, Domniţa-Moştenitoare a Andorului se instruia întotdeauna în Turn şi, în semn de recunoaştere a sprijinului îndelungat acordat Turnului de către Andor, îi fusese dăruit inelul chiar dacă nu putea conduce Puterea. În Turn, fusese doar în calitate de moştenitoare a Casei Trakand, dar îi dăduseră inelul fiindcă avea deja Coroana Trandafirului pe cap.

Punând la loc miniatura, o luă pe cea a mamei ei, făcută poate când aceasta avea cu doi ani mai mulţi. Lini fusese doica a trei generaţii de femei din Casa Trakand. Maighdin Trakand fusese frumoasă. Morgase îşi amintea zâmbetul acela, când devenise simbolul dragostei pe care i-o purta. Maighdin ar fi trebuit să ocupe Tronul Leului. Dar o febră rebelă o răpusese şi aşa o adolescentă se trezise mai-marea Casei Trakand, în mijlocul unei lupte pentru tron, la început doar cu sprijinul celorlalţi membri ai Casei şi al bardului acesteia. „Am câştigat Tronul Leului. N-am să-l cedez şi n-am să-l las pe mâna unui bărbat. De o mie de ani Andorul a fost condus de o regină şi n-am să pun capăt tradiţiei tocmai acum! “

— Iar umbli prin lucrurile mele, copilă!

Glasul acela îi declanşă reflexe de mult uitate. Morgase ascunse miniatura la spate fără să-şi dea seama. Apoi, clătinând mâhnită din cap, o puse la loc, pe suport.

— Nu mai sunt copilă de mult, Lini. Trebuie să-ţi aduci aminte de asta, altfel într-una din zile ai să spui ceva, iar eu am să mă supăr.

Gâtul mi-e zbârcit, a îmbătrânit de tot, zise lini, punând nişte morcovi şi napi pe masă.

Părea fragilă în rochia ei cenuşie, îngrijită, cu părul alb strâns într-un coc, care-i descoperea faţa îngustă, cu pielea ca un pergament subţire, spatele însă şi-l ţinea drept, glasul îi era clar şi hotărât, iar ochii negri arătau mai ageri ca niciodată.

Dacă vrei să-l dai pe mâna gâdelui, n-ai decât, aproape că am terminat cu el. „Creanga veche, noduroasă toceşte lama care taie puietul. “

Morgase oftă. Lini rămăsese aceeaşi. Nu făcea o reverenţă în faţa ei nici dacă ar fi fost toţi curtenii acolo.

Devii din ce în ce mai îndărătnică pe măsură ce îmbătrâneşti. Nu sunt sigură că gâdele ar găsi o secure îndeajuns de ascuţită pentru gâtul tău.

— N-ai mai venit de mult să mă vezi, cred că iar nu ştii să dai de capăt la ceva. Când erai mică - şi mai târziu întotdeauna veneai la mine când nu reuşeai să îi dai de capăt. Vrei un ceai?

De mult, Lini? Vin aici în fiecare săptămână, ceea ce-i de mirare, dacă mă gândesc la felul în care vorbeşti cu mine. Aş exila-o pe cea mai de seamă nobilă din Andor, dacă mi-ar spune doar jumătate din câte îmi spui tu.

Lini îi aruncă o privire senină.

— Nu mi-ai mai călcat pragul din primăvară. Iar eu vorbesc ca întotdeauna; sunt prea bătrână ca să mă mai schimb. Vrei un ceai?

Nu, răspunse Morgase, ducându-şi mâna la cap, încurcată.

Ba chiar o vizita pe Lini în fiecare săptămână. Îşi aducea bine aminte... Sau nu-şi aducea. Gaebril îi ocupa atât de mult timpul, încât uneori îi venea greu să-şi amintească altceva în afară de el.

Nu, nu vreau ceai. Nu ştiu de ce-am venit. Nu mă poţi ajuta în problema pe care o am.

Bătrâna ei doică pufni, deşi sunetul păru destul de delicat.

— Ai necazuri cu Gaebril, nu? Numai că acum ţi-e ruşine să-mi spui. Copilă, ţi-am schimbat scutecele când erai în leagăn, am avut grijă de tine când te durea burta şi te-am învăţat ce trebuia să ştii despre bărbaţi. Niciodată nu ţi-a fost ruşine să discuţi ceva cu mine şi cred că nici acum nu e momentul să-ţi fie.

— Gaebril? Repetă Morgase făcând ochii mari. Ştii? Dar cum?

Copila mea, toată lumea ştie, deşi nimeni n-a avut curajul să-ţi spună, zise Lini cu tristeţe în glas. Poate că ţi-aş fi spus eu, dacă nu te-ai fi ţinut departe, dar nu-i aşa că-i una din situaţiile alea în care nu te poate ajuta nimeni? Pe care le înţelegi numai dacă te loveşti cu capul de pragul de sus?

— Ce tot vorbeşti acolo? Era datoria ta să vii la mine dacă ştiai, Lini. Era datoria tuturor! Ah, Lumină sfântă, eu sunt mereu ultima care află, iar acum s-ar putea să fie prea târziu ca să-i pun capăt!

Prea târziu? Făcu Lini nevenindu-i să creadă. De ce să fie prea târziu? Îi faci vânt lui Gaebril din Palat, din Andor, împreună cu Alteima şi cu ceilalţi, şi-ai terminat socoteala. Auzi colo, prea târziu.

Preţ de o clipă, Morgase rămase fără glas.

Alteima... şi ceilalţi? Zise ea într-un târziu.

Lini o privi lung, apoi clătină din cap, dezgustată.

— Sunt bătrână şi proastă, cu mintea tocită. Ei, acum ştii. „După ce-ai scos mierea din fagure, n-ai cum s-o mai pui la loc. “

Tonul i se îmblânzi, dar rămase la fel de ferm, tonul pe care îl folosea atunci când îi spusese lui Morgase că poneiul ei îşi rupsese un picior şi trebuia omorât.

— Gaebril îşi petrece majoritatea nopţilor cu tine, dar Alteima se bucură de compania lui aproape la fel de mult. Timpul care-i mai rămâne şi-l împarte cu celelalte şase. Cinci dintre ele au camere în Palat. Pe una din ele, o tânără cu ochii mari, o vâră şi o scoate pe furiş, înfăşurată toată într-o mantie, chiar pe căldura asta. O fi măritată, cine ştie. Îmi pare rău, copila mea, dar ăsta e adevărul. „Mai bine să dai piept cu ursul decât să fugi din calea lui. “

Morgase simţi cum i se înmoaie picioarele şi, dacă Lini nu s-ar fi repezit să tragă un scaun şi să-l împingă sub ea, ar fi căzut pe podea. Alteima. Acum vedea cu alţi ochi momentele în care Gaebril le privea cum stau la bârfe. Un bărbat care îşi privea cu afecţiune două dintre cuceririle lui. Şi încă alte *şase!* Fierbea de furie, o furie de zece ori mai mare decât cea care o cuprinsese atunci când se gândise că Gaebril îi voia tronul. La posibilitatea aceea se gândise cu calm, cu mintea limpede; cât de limpede se putea gândi la ceva în ultima vreme. Acela era un pericol care trebuia cântărit doar cu raţiunea. Asta însă! Individul îşi

ascunsese târfele în palatul ei. Iar din ea făcuse o altă târfă. Acum îi voia capul. Voia să fie jupuit de viu. Ah, Lumină sfântă, cât de mult tânjea să-i simtă atingerea. „Cred c-am înnebunit! “

— Asta se va rezolva împreună cu toate celelalte, zise ea pe un ton glacial.

Multe depindeau de cine era în Caemlyn şi cine la moşiile lor din ţară.

— Unde e Pelivar? Abelle? Arathelle?

Aceştia aveau Case puternice şi mulţi supuşi.

— Sunt exilaţi, răspunse Lini calm, privind-o ciudat, l-ai gonit din oraş primăvara trecută.

Morgase îi întoarse privirea. Nu-şi amintea nimic despre aşa ceva. Acum parcă da, ceva vag, îndepărtat.

— Ellorien? Aemlyn? Luan?

Alte Case puternice. Alte Case care o sprijiniseră înainte de a ocupa tronul.

— Sunt exilaţi, răspunse Lini la fel de calm. Pe Ellorien ai pus să fie biciuită fiindcă a vrut să ştie motivul.

Doica se aplecă să-i aranjeze părul la spate, degetele noduroase întârziind pe obraji ca atunci când încerca să vadă dacă are febră.

— Ţi-e rău, copila mea?

Morgase clătină din cap posomorâtă, începând să-şi aducă aminte. Ellorien, urlând de furie în timp ce gâdele îi rupea rochia în spate. Casa Traemane fusese prima care venise în sprijinul Casei Trakand, condusă de o femeie drăguţă, dolofană, cu doar câţiva ani mai mare decât Morgase. Condusă de Ellorien, acum una dintre prietenele ei cele mai bune. Atunci, de fapt. Îşi botezase fata, pe Elayne, după bunica lui Ellorien. Îşi aminti vag de alţii care părăsiseră oraşul; care se înstrăinaseră de ea, acum era evident. Iar cei care rămăseseră? Case prea slabe ca să-i fie de vreun folos sau doar nişte linguşitori. Parcă îşi aducea aminte că semnase mai multe documente pe care Gaebril i le pusese în faţă, prin care acordase noi titluri. Adulatori ai lui Gaebril şi duşmani ai ei; slabe speranţe să se poată baza pe ei.

— Nu-mi pasă de ce spui, zise Lini hotărât. N-ai febră, dar ştiu că ceva nu-i în regulă. Ai nevoie de o Tămăduitoare Aes Sedai, de asta ai nevoie.

— Fără Aes Sedai.

Vocea lui Morgase era şi mai hotărâtă. Îşi pipăi inelul din nou, pentru câteva fracţiuni de secundă. Era conştientă că ostilitatea ei faţă de Turn depăşise în ultima vreme limitele rezonabilului, dar nu mai putea avea încredere în Turnul Alb care părea că vrea să-i ascundă fiica de ea. Scrisoarea ei către noua Supremă Înscăunată în care cerea imperios întoarcerea lui Elayne nimeni nu cerea ceva *imperios* Supremei Înscăunate, dar ea o făcuse. - Scrisoarea aceea rămăsese fără răspuns. De-abia avusese timp să ajungă în Tar Valon. Oricum, era convinsă că nu va suporta o Aes Sedai în preajma ei. Şi totuşi gândul la Elayne o umplea de mândrie. Ajunsă Aleasă într-un timp atât de scurt, Elayne putea fi prima femeie care avea să ocupe tronul Andorului ca Aes Sedai cu drepturi depline, nu doar ca un învăţăcel al Turnului. Nu era deloc logic să aibă aceste sentimente contradictorii în acelaşi timp, dar ce mai era logic acum? Fiica ei nu va avea parte de Tronul Leului dacă ea, Morgase, nu avea grijă să i-l asigure.

Am zis fără Aes Sedai, Lini, aşa că ai face mai bine să nu te mai uiţi aşa. De data asta, n-ai să mă mai convingi să iau doctoria amară la gust. În plus, nu cred că mai e picior de Aes Sedai în Caemlyn, indiferent de rang.

Vechii ei susţinători plecaseră, exilaţi cu propria ei semnătură, şi poate de-acum duşmani pentru totdeauna după tot ce-i făcuse lui Ellorien. Alţi nobili le luaseră locul la Palat. Alte feţe în Garda Regală. Cine-i mai era loial acum?

Ştii vreun locotenent din Garda Regală pe nume Tallanvor, Lini?

Când văzu că bătrâna încuviinţă repede din cap, Morgase continuă:

Găseşte-mi-l şi adu-l aici. Dar nu-i spune că-l aduci la mine. De fapt, spune-le celor din Aripa Lefegiilor că, dacă întreabă cineva de mine, nu sunt aici.

Mai e ceva în afară de Gaebril şi femeile lui, nu-i aşa?

Hai, du-te, Lini. Fuga. N-avem mult timp.

După umbrele pe care le vedea în grădina plină de pomi, soarele trecuse de zenit. Seara avea să sosească prea curând. Seara, când Gaebril o va căuta.

După plecarea lui Lini, Morgase rămase pe scaun, nemişcată. Nu îndrăznea să se ridice; genunchii nu-i mai erau moi, dar se temea că, dacă apucă să se mişte, nu se va opri

decât în salon, ca să-l aştepte pe Gaebril. Atât de mare îi era dorinţa, mai ales acum, când era singură. Şi, în clipa în care se uita la ea, în clipa în care o atingea, mai mult ca sigur că i-ar fi iertat totul. I-ar fi iertat totul, poate, ţinând cont cât de vagi şi incomplete îi erau amintirile. Dacă ar fi fost mai neştiutoare, ar fi spus că folosise Puterea asupra ei, dar nici un bărbat care putea conduce Puterea nu atingea vârsta lui.

Lini îi spusese adesea că întotdeauna există un bărbat pe lumea asta pentru care o femeie s-ar purta fără minte, dar niciodată nu crezuse că va fi şi ea într-o asemenea situaţie. Dar, dacă se gândea mai bine, niciodată nu avusese noroc la bărbaţi, oricât de bună i s-ar fi părut alegerea la început.

Cu Taringail Damodred se căsătorise din raţiuni politice. Fusese însurat cu Tigraine, Domniţa-Moştenitoare a cărei dispariţie declanşase lupta pentru Succesiune, după moartea lui Modrellein. Căsătoria cu el o lega de bătrâna regină, alungând îndoielile celor mai mulţi dintre duşmanii ei, dar, şi mai important, întărise aflanţa care pusese capăt războaielor neîncetate cu Cairhien. Aşa îşi alegeau reginele bărbaţii. Taringail fusese un bărbat rece, distant şi între ei nu fusese vorba de dragoste, în ciuda celor doi copii minunaţi; aproape că se simţise uşurată când soţul ei murise la vânătoare.

Thomdril Merrilin, bardul Casei şi apoi al Curţii, fusese o mare bucurie la început, un om inteligent, spiritual, mereu vesel, care se folosise de trucurile Jocului Caselor ca s-o ajute să acceadă la tron şi, ulterior, să întărească Andorul. Avea de două ori vârsta ei, dar s-ar fi măritat cu el — căsătoriile cu oamenii de rând nu erau ceva nou în Andor. - Însă dispăruse fără să lase vreo vorbă, fapt care o înfuriase peste măsură. Nici până acum nu ştia de ce plecase, dar nu mai conta. Când, în sfârşit, se întorsese, cu siguranţă ar fi anulat ordinul de arestare, dacă, în loc s-o îmbuneze cu vorba lui dulce, nu i-ar fi răspuns cu aceeaşi monedă la vorbele ei grele, lucruri pe care nu i le putea ierta. Încă îi mai ardeau urechile când îşi amintea cum o făcuse copil răsfăţat şi marioneta Tar Valonului. O zdruncinase rău de tot, tocmai pe regina lui!

Apoi fusese Gareth Bryne, puternic şi vrednic, la fel de viclean ca şi faţa lui, la fel de încăpăţânat ca şi ea; se dovedise a fi un perfid şi un neghiob. Şi-l scosese cu totul din minte.

Parcă nu-l mai văzuse de ani de zile, deşi trecuseră doar şase luni.

Şi, în sfârşit, Gaebril. Încununarea alegerilor ei greşite. Cel puţin ceilalţi nu încercaseră să-i ia locul.

Nu foarte mulţi bărbaţi pentru o viaţă de femeie, dar, într-un fel, prea mulţi. Un alt lucru de care amintea mereu Lini era că bărbaţii sunt buni numai din trei puncte de vedere, la care de fapt excelează. Morgase se urcase pe tron înainte ca Lini să o considere îndeajuns de matură ca să-i spună care sunt cele trei puncte de vedere. „Poate că, dacă m-aş fi rezumat la dans, gândi ea cu mâhnire, n-aş mai fi avut atâtea de pătimit din cauza lor. “

Umbrele din grădina de dincolo de fereastră se mutară preţ de o oră înainte ca Lini să revină cu tânărul Tallanvor, care se lăsă pe un genunchi în timp ce bătrâna doică închidea uşa.

La început, n-a vrut să vină cu mine, spuse ea. Acum cincizeci de ani i-aş fi arătat ce arăţi tu acum lumii, şi m-ar fi urmat cât ai zice peşte, acum însă trebuie să mă folosesc de cuvinte mieroase.

Tallanvor întoarse capul spre ea cu o privire mâhnită.

— M-ai ameninţat c-ai să mă aduci aici cu băţul, dacă nu vreau să vin de bunăvoie. Ai avut noroc că m-am întrebat ce-o fi atât de important, altfel aş fi pus pe cineva să te ducă la infirmerie.

Pufnetul ei nu-l descumpăni. Privirea lui mâhnită se umplu de furie, apoi se opri asupra lui Morgase.

Se pare că întâlnirea cu Gaebril n-a mers foarte bine, regina mea. Sperasem la mai... mult.

O privea drept în ochi, dar cuvintele lui Lini o făcură să se gândească din nou la rochie. Simţea cum două săgeţi de foc îi străpungeau pieptul aproape dezgolit. Cu greu îşi ţinu mâinile în poală.

Ai mintea ascuţită, Tallanvor. Şi eşti loial, cred, altfel n-ai fi venit cu vestea despre Ţinutul celor Două Râuri.

Nu sunt copil, răspunse el răstit, îndreptându-şi spinarea. Sunt un bărbat care şi-a pus viaţa în slujba reginei lui.

Morgase îi răspunse pe acelaşi ton.

Dacă eşti bărbat, poartă-te ca atare. Ridică-te-n picioare şi răspunde cinstit la întrebările reginei tale. Şi nu uita că *sunt*

regina ta, *tinere* Tallanvor. Indiferent de ce crezi că s-a întâmplat, eu sunt regina Andorului.

— Iertare, regina mea. Ascult şi mă supun.

Cuvintele fuseseră rostite cu toată cuviinţa, chiar dacă nu cu pocăinţă, dar ofiţerul se ridică în picioare, cu capul sus, privind-o la fel de sfidător. Lumină sfântă, omul ăsta era la fel de îndărătnic pe cât fusese Gareth Bryne.

Câţi oameni loiali sunt în Garda Regală? Câţi îşi vor ţine jurămintele şi mă vor urma?

Eu, unul, răspunse el calm şi, pe neaşteptate, furia îi dispăru, deşi o privea cu aceeaşi intensitate. În privinţa celorlalţi... Dacă vreţi oameni loiali, trebuie să căutaţi în garnizoanele de la hotare, poate cea din Podul cel Alb. Unii care se aflau în Caemlyn au fost trimişi în Cairhien, împreună cu supuşii lor, în oraşul ăsta însă toţi sunt de partea lui Gaebril. Noul lor... Noul lor jurământ este către tron şi lege, nu către regină.

Era mai rău decât spera Morgase, dar nu mai rău decât se aştepta. Gaebril nu era prost deloc, oricâte defecte i-ar fi găsit.

— Atunci trebuie să plec în altă parte ca să-mi reconsolidez domnia.

Casele erau greu de convins după câţi exilase. - După Ellorien. - Dar trebuia să încerce.

— Gaebril s-ar putea să nu mă lase să părăsesc Palatul, continuă ea, amintindu-şi vag cum încercase să plece, de două ori, şi cum o întorsese Gaebril din drum. De aceea vreau să faci rost de doi cai şi să aştepţi în stradă, în spatele grajdurilor dinspre miazăzi. Ne întâlnim acolo, îmbrăcaţi de drum.

— E prea în văzul lumii, replică el. Şi prea aproape. Oamenii lui Gaebril v-ar putea recunoaşte, în ciuda deghizării. Ştiu eu pe cineva... Puteţi găsi un han numit Binecuvântarea reginei în partea de apus a Oraşului Nou?

Oraşul Nou era nou doar în comparaţie cu Oraşul Interior în jurul căruia era dispus.

Pot.

Lui Morgase nu-i plăcea să fie contrazisă, chiar şi atunci când celălalt avea dreptate. Şi Bryne făcuse asta. Ar fi fost o mare plăcere să-i demonstreze acestui tânăr cât de bine ştia să se deghizeze. Era obiceiul ei, o dată pe an, deşi acum îşi dădu seama că anul acesta n-o făcuse, să se îmbrace în haine

obişnuite şi să se plimbe pe străzi ca să ia pulsul mulţimii. Nimeni n-o recunoscuse vreodată.

— Dar omul ăsta e de încredere, tinere Tallanvor?

— Basel Gill vă este la fel de loial ca şi mine, răspunse ofiţerul şi şovăi, umbra de îngrijorare de pe faţă fiindu-i din nou înlocuită de furie. De ce-aţi aşteptat atât? Trebuie să fi ştiut, trebuie să fi văzut, dar aţi aşteptat până când Gaebril şi-a vârât gheara în gâtul Andorului. De ce-aţi aşteptat atât?

Aşa carevasăzică. Furia lui era justificată şi merita un răspuns onest. Numai că ea nu avea nici un răspuns, oricum nu unul pe care să i-l dea lui.

— Nu se cade să-ţi iei la întrebări regina, tinere, zise ea cu un amestec de fermitate şi blândeţe. Un om loial, aşa cum eşti tu, mă slujeşte fără să pună întrebări.

Tânărul răsuflă adânc.

— Vă voi aştepta în grajdul de la Binecuvântarea reginei, regina mea, spuse el şi, cu o plecăciune potrivită unei audienţe de stat, părăsi încăperea.

— De ce-i tot spui „tinere “? Întrebă Lini după ce uşa se închise în urma lui. Mai mult îl zgândări. „Proasta îşi pune un spin sub şa înainte să se urce pe cal. “

Dar *este* tânăr, Lini. Îndeajuns de tânăr ca să-mi fie fiu.

Lini pufni pe nas, de data asta fără nici o urmă de delicateţe.

— E cu câţiva ani mai mare decât Galad, care e prea mare ca să-ţi fie fiu. Te jucai cu păpuşile când s-a născut Tallanvor şi pruncii sunt cam la fel cu păpuşile.

Oftând, Morgase se întrebă dacă femeia o tratase şi pe mama ei la fel. Probabil. Iar dacă Lini avea zile s-o vadă şi pe Elayne pe tron - fapt de care nu prea se îndoia; Lini va trăi veşnic - probabil că o va trata la fel. Asta dacă tronul mai putea fi moştenit de Elayne.

Întrebarea e dacă e atât de loial pe cât pare. Un singur membru al Gărzii loial mie, când toţi ceilalţi au fost trimişi departe. Mi se pare prea neobişnuit ca să fie adevărat.

— A depus şi el noul jurământ, răspunse Lini, iar Morgase dădu să spună ceva, însă bătrâna i-o luă înainte. L-am văzut după aceea, singur în dosul grajdurilor. De asta am ştiut la cine te referi; i-am aflat numele. Nu m-a văzut. Stătea în genunchi şi lacrimile îi curgeau pe faţă. Când se scuza faţă de tine, când repeta vechiul jurământ. Nu către „regina Andorului “, ci către

„regina Morgase a Andorului “. Jura ca înainte, pe sabia lui, crestându-şi braţul ca să arate că va vărsa până la ultimul strop de sânge înainte de a-l încălca. Mă pricep destul de bine la bărbaţi, copila mea. Ăsta te va urma împotriva unei oştiri întregi şi cu mâinile goale.

Asta era bine de ştiut. Dacă nu putea avea încredere în el, nu putea avea încredere nici în Lini. Nu, Lini în nici un caz. Jurase ca înainte? Asta era de spus copiilor acum. Morgase îşi dădu seama că gândurile i-o luau razna din nou. Cu câte ştia ea acum, Gaebril nu putea să-i mai întunece mintea. Atunci de ce o parte din ea încă mai voia să se întoarcă în salon şi să aştepte acolo? Trebuia să se concentreze.

Am nevoie de o rochie simplă, Lini. Una care să nu-mi vină foarte bine. Cu puţină funingine şi...

Lini insistă să meargă şi ea. Morgase trebuia s-o lege de un scaun ca s-o oprească şi nu era sigură că bătrâna va sta să fie legată; întotdeauna arătase fragilă, dar întotdeauna se dovedise mai puternică decât părea. Când se furişară pe o portiţă laterală, Morgase nu prea mai semăna cu regina. Cu puţină funingine îşi înnegrise părul roşcat-auriu, luându-i luciul şi întinzându-l. Sudoarea care i se scurgea pe faţă îi era şi ea de ajutor. Nimeni nu credea că reginele asudă. O rochie dreaptă, din lână aspră - foarte aspră, cu falduri îi completa deghizarea. Până şi cămaşa şi ciorapii erau din lână aspră. Arăta ca o ţărancă venită cu căruţa la piaţă, care acum voia să vadă şi puţin din oraş. Lini arăta ca de obicei, cu spatele drept şi cu o figură care anunţa că nu-i arde dejoacă, într-o rochie din lână verde, bine croită, dar fusese la modă cu zece ani în urmă.

Încercând să se scarpine şi neavând cum, Morgase regreta că Lini se supărase când îi spusese că rochia aia nu-i venea deloc bine. Vârând rochia de regină, prea decoltată, sub pat, bătrâna ei doică mormăise o zicală despre marfa pe care o arăţi, dar nu vrei s-o şi vinzi, iar când Morgase îi spusese că tocmai o născocise, replica lui Lini fusese: „La vârsta mea dacă născocesc ceva, tot veche se cheamă că este “. Lui Morgase aproape că-i venea să creadă că rochia ei, care o mânca şi îi stătea atât de câş, era pedeapsa pentru cea de sub patul doicii.

Oraşul Interior era construit pe mai multe dealuri, străzile urmând curbura firească a terenului şi proiectate în aşa fel încât să ofere vederi neaşteptate ale parcurilor pline de arbori şi

monumente sau ale turnurilor acoperite cu ţiglă care scânteiau în sute de culori la lumina soarelui. De pe crestele colinelor se vedea întreg Caemlynul, până la câmpiile vălurite şi pădurile din depărtare. Dar Morgase nu băga în seamă nimic din toate acestea în timp ce îşi croia drum în grabă pe străzile înţesate de lume. De obicei, încerca să asculte ce vorbesc oamenii, să vadă care le este starea de spirit. De data aceasta însă auzi numai zumzetul unui mare oraş. Nu avea de gând să încerce să-i cheme la luptă. Mii de oameni înarmaţi doar cu pietre şi furioşi la culme puteau copleşi Garda Regală, dar ştia prea bine ce se întâmplase în trecut, răzmeriţele din primăvară care îi atrăseseră atenţia asupra lui Gaebril şi revoltele înăbuşite în faşă cu un an în urmă îi demonstraseră ce poate face mulţimea dezlănţuită. Voia să domnească din nou în Caemlyn, nu să-l vadă cum arde.

Dincolo de zidurile albe ale Oraşului Interior, Oraşul Nou avea şi el frumuseţile lui. Turnuri înalte şi zvelte, cupole alb-aurii care sclipeau în lumina soarelui, nenumărate acoperişuri de ţiglă roşie şi zidurile exterioare, încadrate de turnuri impunătoare, de un cenuşiu-pal cu dungi alb-argintii. Bulevardele largi, împărţite de spaţii verzi, pline de arbori erau înţesate de oameni, trăsuri şi căruţe. Observând doar că iarba se usca din cauza secetei, Morgase se concentra pe ceea ce voia să găsească.

Din experienţa incursiunilor ei anuale, îşi alegea cu mare grijă persoanele pe care voia să le întrebe. Bărbaţi, în majoritate. Ştia cum arată, chiar şi cu părul dat cu funingine, drept care unele femei ar ti îndrumat-o greşit numai din pizmă. Pe de altă parte, bărbaţii îşi storceau creierii ca să găsească răspunsul cel mai potrivit şi ca să o impresioneze. Nu cei care arătau prea încrezuţi sau prea bădărani. De obicei, primii se arătau ofensaţi că sunt abordaţi, de parcă n-ar fi mers şi ei pe jos, ceilalţi se gândeau imediat că o femeie care întreabă pe unde s-o apuce avea cu totul alte intenţii.

Un ins cu bărbia prea mare, care purta de colo-colo o tavă cu tot felul de ace, rânji la ea şi spuse:

— Ţi-a spus vreodată cineva că aduci puţin cu regina? Chiar dacă şi-a bătut joc de noi, tot arătoasă rămâne.

Morgase izbucni în râs, fapt care atrase o privire severă din partea lui Lini.

Păstrează-ţi complimentele pentru nevastă-ta. A doua la stânga, spui? Mulţumesc. Şi pentru compliment.

În timp ce îşi făcea loc prin mulţime, Morgase se înnegură la faţă. Nu-i plăcea ce auzise. Nu că semăna cu regina, ci de felul în care condusese ţara asta. Gaebril mărise mult birurile ca să-şi plătească acoliţii, dar bineînţeles că vina cădea pe ea, şi pe drept cuvânt. Răspunderea îi aparţinea reginei. Alte legi porniseră de la Palat, legi absurde care îngreunau viaţa oamenilor şi mai mult. Auzi şoapte despre ea, cum că Andorul are de prea multă vreme regine. Doar murmure, dar ceea ce un singur bărbat îndrăznea să spună cu voce scăzută alţi zece gândeau mai mult ca sigur. Poate că nu ar fi chiar atât de uşor pe cât crezuse să asmuţă mulţimea împotriva lui Gaebril.

În cele din urmă, găsi locul, un han masiv, din piatră, firma de deasupra uşii înfăţişând un bărbat îngenuncheat în faţa unei femei cu părul auriu, purtând Coroana Trandafirului şi cu o mână pe capul lui Binecuvântarea Reginei. Dacă ea trebuia să fie acolo, nu prea arăta ca în realitate. Avea obrajii prea umflaţi.

De-abia când se opri în faţa hanului îşi dădu seama că Lini gâfâia de zor. Merseseră în pas întins, şi femeia nu mai era tânără de mult.

Îmi cer scuze, Lini. N-ar fi trebuit să merg atât de... Dacă nu pot ţine pasul cu tine, copila mea, cum am să mai pot avea grijă de pruncii lui Elayne? Ce faci, rămâi aici? „Paşii târşâiţi niciodată nu termină călătoria. “A spus că ne va aştepta în grajd.

Femeia cu părul alb o porni înainte cu paşi mari, mormăind în barbă, iar Morgase se luă după ea, dând ocol hanului. Înainte să păşească în grajdul de piatră, îşi făcu mâna streaşină şi se uită la soare. Mai erau două ceasuri până la căderea serii; de-abia atunci o va căuta Gaebril, dacă n-o făcea deja.

Tallanvor nu era singur în grajdul împărţit în boxe. Când se lăsă pe un genunchi pe pământul acoperit cu paie, într-o haină de lână verde cu sabia prinsă pe deasupra, doi bărbaţi şi o femeie îngenunchează şi ei, chiar dacă şovăitori, nesiguri dacă însăşi regina le călca pragul. Bărbatul trupeş, cu faţa rozalie şi cu un început de chelie, probabil că era Basel Gill, hangiul. Un veston din piele, vechi, bătut cu discuri din oţel, stătea să plesnească pe el. La şold purta şi el o sabie.

Regina mea, n-am mai purtat o sabie de ani de zile de la Războiul cu Aielii —, dar ar fi o mare onoare dacă m-aţi lăsa să vă urmez, zise Gill.

În alte condiţii poate că ar fi arătat ridicol, acum însă nu.

Morgase îi studie pe ceilalţi doi, un zdrahon într-o haină gri, croită prost, cu pleoapele groase, nasul rupt în mai multe locuri şi faţa brăzdată de cicatrice, şi o femeie scundă, drăguţă, care se apropia de vârsta de mijloc. Părea să fie amica bătăuşului, dar rochia ei de lână cu gulerul înalt era prea bine lucrată ca să i-o fi cumpărat el. Zdrahonul îi ghici gândurile, în ciuda privirii leneşe.

Sunt Lamgwin, regina mea, credincios până la moarte. Nu-i drept ce s-a făcut, răul trebuie îndreptat. Vreau să vă urmez şi eu. Şi Breane, amândoi.

Ridicaţi-vă, le spuse ea. S-ar putea să mai treacă zile bune până să mă recunoaşteţi din nou drept regina voastră. Accept cu bucurie să mă urmezi, jupâne Gill. Şi tu, jupâne Lamgwin, dar femeia ta va îi în mai mare siguranţă dacă va rămâne în Caemlyn. Ne aşteaptă zile grele.

Scuturându-şi rochia de paie, Breane îi aruncă o privire aprigă, apoi se uită la Lini şi mai aprig.

— Am avut şi eu parte de zile grele, spuse ea cu accent cairhien.

De viţă nobilă, dacă Morgase nu cumva greşea; una dintre refugiate.

— Şi am cunoscut un bărbat cumsecade de-abia atunci când l-am întâlnit pe Lamgwin. Sau de-abia atunci când m-a găsit el. Loialitatea şi dragostea pe care vi le poartă i le port şi eu, înzecit. El vă urmează, eu îl urmez pe el. Nu vreau să rămân aici.

Morgase trase adânc aer în piept, apoi încuviinţă din cap. Femeia părea sinceră. Halal început pentru oştirea care o va ajuta să-şi recapete tronul: un tânăr ofiţer care mai tot timpul se încrunta la ea, un hangiu chelios care părea că nu mai călărise de vreo douăzeci de ani, un bătăuş care părea că doarme pe el şi o refugiată cairhiană, o nobilă care-i spusese clar că loialitatea ei se mărginea la bătăuşul ei. A, şi Lini, desigur. Lini, care o trata de parcă ar fi fost tot la vârsta jucăriilor. Mda, halal început!

Încotro mergem, regina mea? Întrebă Gill în timp ce scotea caii înşeuaţi din boxe.

Langwin se mişcă surprinzător de repede, aruncând o şa înaltă pe calul rezervat lui Lini.

Morgase îşi dădu seama că nu luase în considerare un lucru foarte important. „Lumină sfântă, oare Gaebril încă îmi mai zăpăceşte mintea? “Tot mai simţea acea pornire de a se întoarce în salonul ei. Nu, nu putea fi el. Până acum se concentrase să iasă din Palat şi să ajungă aici. Altădată, Ellorien ar fi fost prima la care s-ar fi dus, acum însă trebuia să se mulţumească şi cu Pelivar sau Arathelle. După ce găsea o explicaţie plauzibilă a exilării lor. Dădu să spună ceva, dar Tallanvor i-o luă înainte:

— Trebuie să mergem la Gareth Bryne. Marile Case vă sunt potrivnice, regina mea, dar, dacă se află că Bryne vă urmează, îşi vor reînnoi jurământul de credinţă, fie şi numai fiindcă ştiu că Bryne câştigă toate bătăliile.

Morgase scrâşni din dinţi ca să-şi înăbuşe refuzul imediat. Bryne era un trădător. Dar şi unul dintre cei mai iscusiţi generali. Prezenţa lui va fi un argument convingător când îi va face pe Pelivar şi pe ceilalţi să uite că îi exilase. Foarte bine. Mai mult ca sigur nu va rata şansa de a fi din nou Căpitanul-General al Gărzii Regale. Iar dacă nu, se va descurca şi fără el.

Când soarele atinse linia orizontului, lăsaseră deja cinci mile între ei şi Caemlyn şi se îndreptau în galop spre Izvoarele Kore.

Noaptea, Padan Fain se simţea cel mai în largul lui. În timp ce rătăcea pe coridoarele împodobite cu tapiserii ale Turnului Alb, i se părea că întunericul de afară era ca o pelerină care îl ascundea de duşmani, în pofida lampadarelor care îl întâmpinau la tot pasul, aurite şi răsfrângându-se în oglinzile din jur. O senzaţie falsă, ştia prea bine; duşmanii lui erau numeroşi şi răspândiţi peste tot. Chiar în clipa aceea, ca în orice altă oră când nu dormea, îl simţea pe Rand al'Thor. Nu unde se afla el, ci că încă mai trăia, undeva. Încă mai trăia. Era un dar primit de la Shayol Ghul, în inima Infernului, acea percepţie a lui al'Thor.

Gândurile i se îndepărtară de amintirea a ceea ce i se făcuse în Infern. Fusese distilat acolo, refăcut. Mai târziu însă, în Aridhol, se născuse din nou. Renăscut ca să-şi distrugă duşmanii, pe cei vechi şi pe cei noi.

Mai simţea ceva în timp ce străbătea cu paşi mari holurile pustii ale Turnului, un lucru care îi aparţinuse şi care îi fusese furat. O dorinţă mai aprigă îl cuprinsese acum, mai puternică decât dorinţa de a-l ucide pe al'Thor sau de a distruge Turnul sau chiar de a se răzbuna pe vechiul lui duşman. Foamea de a fi întreg.

Uşa grea, lambrisată, avea balamale groase, scoabe de fier şi un lacăt negru, tot de fier, mare cât capul lui. Puţine uşi din Turn erau încuiate - cine îndrăznea să fure în mijlocul atâtor Aes Sedai? —, cu toate acestea unele obiecte din Turn erau prea periculoase pentru a fi la îndemâna tuturor. Pe cele mai periculoase le păstrau în spatele acestei uşi, păzite de un lacăt masiv.

Chicotind uşor, scoase din buzunar două tije metalice subţiri şi curbate şi, vârându-le în lacăt, începu să le apese şi să le răsucească. Un clic abia auzit, şi lacătul se deschise. Preţ de o clipă, bărbatul se lipi de uşă, râzând răguşit. Păzite de un lacăt masiv. Înconjurate de puterea Aes Sedai şi păzite de un amărât de lacăt. Chiar şi servitorii şi novicele trebuie să-şi fi terminat treburile la ora asta, cineva însă ar mai putea fi treaz, ar putea trece pe acolo. Îşi înăbuşi câteva hohote de râs în timp ce vâra şperaclul în buzunar şi scotea o lumânare groasă din ceară şi aprindea fitilul de la un lampadar din apropiere.

Închise uşa ţinând lumânarea sus şi privind atent în jur. Rafturi aliniate de-a lungul pereţilor, pline cu cutii obişnuite şi cufere incrustate de diferite mărimi şi forme, figurine din os sau fildeş sau un material mai închis la culoare, obiecte din metal, sticlă şi cristal care sclipeau la lumina lumânării. Nimic nu părea periculos. Praful acoperea totul; nici Aes Sedai nu veneau aici prea des, iar altcineva nu avea acces. Obiectul pe care îl căuta îl atrase spre el.

Pe un raft care îi ajungea până la brâu se afla o cutie neagră, de metal. O deschise dând la iveală pereţi de plumb groşi de cinci inchi, lăsând spaţiu în interior doar pentru un pumnal încovoiat într-o teacă de aur, cu un rubin mare incrustat în mâner. Nu-l interesau nici aurul, nici rubinul, de un roşu sângeriu. Lăsă să cadă câteva picături de ceară pe raft, ca să lipească lumânarea, şi înşfăcă pumnalul.

Oftă de îndată ce îl atinse şi se întinse obosit. Era din nou întreg, una cu ceea ce-l legase cu atâta vreme în urmă, una cu ceea ce, de fapt, îi dăduse viaţă.

Balamalele de fier scârţâiră uşor şi bărbatul ţâşni spre uşă, scoţând pumnalul din teacă. Tânăra palidă care deschisese uşa de-abia avu timp să facă ochii mari şi să încerce un pas înapoi înainte ca el să-i cresteze obrazul; din aceeaşi mişcare bărbatul lăsă teaca din mână şi o prinse de braţ, împingând-o pe lângă el în magazie. Apoi scoase capul şi privi în stânga şi-n dreapta holului. Nimeni.

Închise uşa calm şi se întoarse. Ştia ce va vedea.

Tânăra se zvârcolea pe podeaua de piatră, încercând, dar nereuşind să scoată un ţipăt. Îşi zgâria faţa deja înnegrită şi umflată, un lichid întunecat prelingându-i-se pe umeri ca uleiul gros. Rochia ei albă, cu tivul în mai multe culori, se învolbura de fiecare dată când încerca să dea din picioarele. Bărbatul linse o picătură de sânge de pe mâna lui şi chicoti în timp ce lua teaca pumnalului de pe podea.

— Eşti un prost.

Bărbatul se răsuci pe călcâie, întinzând mâna după pumnal, dar aerul din jurul lui păru că devine solid, imobilizându-l din cap până-n picioare. Rămase înţepenit acolo, în vârful picioarelor, cu pumnalul gata de atac, holbându-se la Alviarin în timp ce aceasta închidea uşa şi se sprijinea de ea ca să-l privească mai bine. Acum nu se mai auzise nici un scârţâit. Râcâitul uşor al papucilor tinerei muribunde pe podeaua de piatră nu avea cum să-l acopere. Bărbatul clipi de câteva ori ca să scape de sudoarea care îi înţepa ochii.

— Chiar ai crezut că nu păzeşte nimeni încăperea asta, că nu stă nimeni cu ochii pe ea? Avem tot timpul pe cineva care o păzeşte. Misiunea neghioabei de colo a fost să stea cu ochii pe ea toată noaptea. Dacă şi-ar fi îndeplinit-o cum trebuie, acum ai găsi zece Străjeri şi tot atâtea Aes Sedai aici. Asta e, fata plăteşte preţul prostiei ei.

Tânăra încetă să se mai zvârcolească, iar bărbatul îşi miji ochii. Alviarin nu era o Ajah Galbenă, deşi chiar şi aşa ar fi putut încerca s-o Tămăduiască pe tânără. Şi nici nu dăduse de veste, cum ar fi procedat o Aleasă, altfel n-ar mai fi fost singură aici.

— Eşti o Ajah Neagră, şopti el.

— O acuzaţie periculoasă, replică ea calm.

Nu era clar pentru cine era periculos.

Siuan Sanche a susţinut că Ajah Neagră există cu adevărat când a fost luată la întrebări. Ne-a implorat să ne spună tot ce ştie despre ele. Elaida nici n-a vrut să audă şi nici nu vrea. Poveştile despre Ajah Neagră sunt doar un zvon mârşav, o ofensă la adresa Turnului.

— Tu eşti o Ajah Neagră, zise el, mai tare.

— Vrei să furi ăla? Întrebă ea de parcă bărbatul n-ar fi rostit nici un cuvânt. Rubinul nu merită efortul, Fain. Sau cum te-o fi chemând. Pumnalul ăla e pătat, numai un prost l-ar atinge, şi atunci doar cu un cleşte, şi n-ar sta lângă el mai mult decât e absolut necesar. Vezi prea bine ce i-a făcut lui Verine. Aşadar, de ce-ai venit aici şi ai luat exact ceea ce n-ar fi trebuit să ştii că se află aici? N-ai avut timp să cauţi prea mult.

Te-aş putea scăpa de Elaida. O singură atingere cu ăsta, şi nici măcar Tămăduirea n-ar mai salva-o.

Fain încercă să gesticuleze cu pumnalul, dar nu reuşi să-l clintească din loc; dacă ar fi reuşit, acum Alviarin ar fi deja moartă.

Ai putea fi prima din Turn, nu a doua.

Femeia izbucni în râs, un râs rece, dispreţuitor.

— Crezi că n-aş fi prima dacă mi-a dori să fiu? Poziţia a doua îmi convine de minune. O las pe Elaida să-şi atragă laudele pentru ceea ce ea numeşte succese, dar să şi asude pentru eşecurile ei. Ştiu unde e puterea. Acum te rog să-mi răspunzi la întrebări, altfel mâine-dimineaţă aici vor fi două cadavre, în loc de unul.

Oricum aveau să fie două, indiferent dacă-i răspundea cu minciuni credibile sau nu; femeia nu avea nici o intenţie să-l lase în viaţă.

Am văzut Thakan'darul, zise el, călcându-şi pe inimă.

Deşi amintirile erau prea dureroase, refuză să-şi exteriorizeze suferinţa şi se sili să continue:

— Marea de ceaţă care se rostogoleşte şi se izbeşte în tăcere de stâncile negre, focurile forjelor ce strălucesc dedesubt, fulgerele ce spintecă cerul, o privelişte care te-aduce în pragul nebuniei... Am coborât pe drumul ce duce în pântecele lui Shayol Ghul, tunelul lung, cu pietre ca nişte colţi gata să te-nhaţe, spre malul unui lac de foc şi rocă topită „Nu, nu vreau să mai văd! “- care îl ţine în adâncurile lui necuprinse pe Marele

Stăpân al întunericului. Cerul de deasupra lui Shayol Ghul se înnegreşte la prânz de răsuflarea lui.

Alviarin şedea dreaptă acum, cu ochii mari. Nu înfricoşată, ci impresionată.

Am auzit de... spuse ea încet, apoi se scutură şi îl privi cu ochi sfredelitori. Cine eşti tu? De ce eşti aici? Te-a trimis cumva unul dintre Rătă... Cei Numiţi? De ce n-am fost anunţată?

Bărbatul îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

Misiunile care sunt încredinţate celor ca noi trebuie cunoscute de cei ca voi?

Accentul Lugardului natal era din nou evident; într-un fel, era oraşul în care se născuse.

Cei Numiţi îţi spun chiar tot? Continuă el, ceva în sinea lui părând să strige că nu aşa trebuia să-i vorbească, dar le ura pe Aes Sedai, ca şi acel ceva din sinea lui. Ai grijă, frumoasă Aes Sedai, altfel Cei Numiţi te vor lăsa în seama unui Myrdraal, ca să se distreze cu tine.

Privirea ei numai ţurţuri îi străpunse ochii.

Asta rămâne de văzut, jupâne Fain. Mai întâi am să fac puţină curăţenie pe aici, pe urmă vedem noi cine are mai mare trecere în faţa Celor Numiţi.

Cu ochii pe pumnal, femeia părăsi încăperea cu faţa la el. Aerul din jurul lui nu se înmuie decât după ce trecu un minut întreg de la plecarea ei.

Fain scoase un mârâit. Ce prost fusese. Îi făcuse jocul, se umilise, pentru ca un moment de furie să strice totul. Se tăie uşor în timp ce vâra pumnalul în teacă şi îşi linse rana înainte de a ascunde arma sub haină. Nu era deloc ce credea ea. Cândva, fusese o Iscoadă, dar trecuse de faza asta. Cu mult. Era altceva. Ceva mai mult. Dacă femeia reuşea să comunice cu unul dintre Rătăciţi înainte de a scăpa de ea... Mai bine să nu încerce. Nu mai avea timp să caute Cornul lui Valere. Dincolo de oraş îl aşteptau acoliţii lui. Spera că încă îl mai aşteaptă. Băgase spaima în ei. Poate că o parte din oameni încă mai trăiau.

Răsăritul soarelui îl găsi departe de Turn, în largul insulei Tar Valon. Al'Thor era undeva, acolo. Iar el era din nou întreg.

CAPITOLUL 20

Pasul Jangai

Sub impunătoarea Osie a Lumii, Rand îl mâna pe Jeade’en pe povârnişul pietros al dealului care începea să urce din Pasul Jangai. Zidul Dragonului străpungea cerul, făcând ca toţi ceilalţi munţi să pară nişte pitici pe lângă el, piscurile lui acoperite de zăpadă sfidând soarele torid al după-amiezii. Cel mai înalt ajungea dincolo de norii care amăgeau Pustiul cu promisiunea unei ploi care nu mai venea de mult. Rand nu putea înţelege de ce voiau oamenii să escaladeze munţii - se spunea că aceia care se încumetaseră să învingă aceste înălţimi se întorseseră copleşiţi de spaimă şi nemaiputând să respire. De aceea credea că, încercând să urce atât de sus, oamenilor fi s-ar putea face frică să mai respire.

... Deşi cairhienii sunt preocupaţi de Jocul Caselor, te vor urma atâta timp cât ştiu că eşti puternic. Fii dur cu ei, dar, sfatul meu, fii şi drept, spunea Moiraine aproape de el. Conducătorul care e drept...

Rand încercă s-o ignore, cum îi ignora şi pe ceilalţi călăreţi, scârţâitul şi hodorogitul căruţelor lui Radere, care veneau anevoie din urmă. Trecuseră de defileurile şi albiile sparte ale Pustiului, dar aceste dealuri colţuroase, aproape la fel de golaşe,

erau la fel de neprielnice căruţelor. Nimeni nu mai trecuse pe aici de peste douăzeci de ani.

Aşa îl bătea la cap Moiraine din zori şi până la apusul soarelui, ce-i drept atunci când o lăsa el. Predicile ei erau fie pe subiecte neînsemnate despre cum se poartă regii şi reginele în Cairhien, Saldaea sau în altă parte —, fie pe subiecte importante: influenţa politică a Mantiilor Albe sau poate efectele negoţului asupra deciziilor conducătorilor de a porni la luptă. De parcă ar fi vrut să-l educe, ca nobil ce avea să fie sau trebuia să fie, înainte de a ajunge de partea cealaltă a munţilor. Surprinzător cât de des vorbele ei reflectau ceea ce orice om din Emond’s Field ar fi numit simţ practic. Ca şi reversul.

Din când în când, îl făcea să rămână cu gura căscată; de pildă, că nu trebuie să se încreadă în nici o femeie din Turn cu excepţia ei, a lui Egwene, a lui Elayne şi a lui Nynaeve, sau vestea că Elaida era acum Suprema Înscăunată. În ciuda jurământului, nu voia să-i spună cum de ştia asta. Era datoria altcuiva să-i spună, era secretul altcuiva, pe care ea, una, nu-l putea dezvălui. Rand le bănuia pe înţeleptele Vestitoare-n-vise, deşi acestea îl priviseră drept în ochi şi refuzaseră să spună da sau nu. Ar fi vrut să le facă să preia jurământul lui Moiraine; înţeleptele se băgau mereu între el şi căpeteniile de clan, ca şi cum ar fi vrut să-i intermedieze relaţiile cu aceştia.

Acum însă nu voia să se gândească la Elaida sau la înţelepte sau să o asculte pe Moiraine. Acum voia să cerceteze pasul din faţa lui, o crăpătură adâncă în munţii care se răsuceau de parcă cineva ar fi încercat să-i despice cu un topor bont, nereuşind pe de-a-ntregul. Câteva minute de mers întins, şi ajungea acolo.

Pe o parte a pasului o stâncă abruptă fusese netezită pe o lăţime de o sută de paşi şi cioplită în aşa fel încât acum aducea cu un şarpe bătut de vânturi care se încolăcea în jurul unui stâlp înalt de mai bine de un sfert de milă, monument, semn sau marca unui conducător, data cu siguranţă din vremea unui neam pierdut, înainte de Artur Aripă-de-Şoim, poate chiar înainte de Războaiele Troloce. Mai văzuse vestigii ale unor neamuri demult apuse; adesea nici chiar Moraine nu le ştia originea.

Sus, pe partea cealaltă, atât de sus, încât nu-şi dădea seama dacă nu cumva era o închipuire, chiar sub linia de unde începea zăpada, se înălţa ceva şi mai straniu. Ceva ce făcea din primul

monument vechi de câteva mii de ani un lucru obişnuit. Ar fi jurat că sunt rămăşiţele unor clădiri distruse, aşa cum străluceau, cenuşii, pe fundalul muntelui întunecat, dar şi mai straniu i se părea ceea ce părea a fi un doc din acelaşi material, ca pentru corăbii, care se lăsa ca un om beat în josul muntelui. Dacă nu cumva ochii îi jucau feste, acel loc trebuie să fi datat dinainte de Frângerea Lumii. Faţa lumii se schimbase întru totul în anii aceia. Acolo se prea poate să fi fost albia unui ocean. Va trebui să-l întrebe pe Asmodean. Să fi avut timp şi tot n-ar fi vrut să încerce să urce până acolo ca să vadă cu ochii lui.

La poalele şarpelui uriaş se întindea Taienul, un oraş de dimensiuni medii, cu ziduri înalte, el însuşi un vestigiu de pe vremea când Cairhienul avea dreptul să trimită caravane peste Ţinutul întreit, iar bogăţiile veneau din Shara pe Calea Mătăsii. Cerul de deasupra oraşului era brăzdat de ceea ce păreau a fi păsări, iar pe zidurile de piatră cenuşie se vedeau pete întunecate la intervale regulate. Mat se ridică în şa, protejându-şi ochii cu pălăria cu bor larg, ca să privească pasul, şi se încruntă. Pe faţa aspră a lui Lan nu se citea nimic, dar şi el părea la fel de încordat; o rafală de vânt, puţin mai răcoroasă aici, îi desfăcu pelerina a cărei culoare se schimba mereu şi, preţ de o clipă, tot ce însemna el, de la umeri şi până la cizme, păru că se face una cu dealurile stâncoase şi cu tufele rare de mărăcini.

— Mă asculţi? Întrebă Moiraine brusc, îndemnându-şi iapa sură să vină mai aproape. Trebuie...! Te rog, Rand. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să ţi le spun, atâtea lucruri pe care trebuie să le ştii.

Rugămintea voalată din vocea ei îl făcu pe Rand să-i arunce o privire. Îşi amintea de vremea când se simţea copleşit de prezenţa ei. Acum i se părea mică, în ciuda atitudinii ei regale. Ce prostie, să simtă că trebuie să o apere cu orice preţ.

— Avem timp berechet, Moiraine, replică el cu blândeţe. Nu pretind că ştiu atât de mult despre lume ca şi tine. De acum înainte vreau să te ţin aproape de mine.

Ce schimbare radicală, unde erau vremurile când *Moiraine îl* ţinea aproape de ea.

— Acum însă mă preocupă altceva, adăugă el.

Desigur, zise Moiraine şi oftă. Cum doreşti. Într-adevăr, încă mai avem timp.

Rand dădu pinteni armăsarului sur, iar ceilalţi făcură la fel. Căruţele îşi iuţiră şi ele mersul, deşi la deal era mai greu. Pelerina peticită a lui Asmodean a lui Jasin Natael se învolbură în spatele lui precum steagul pe care-l purta prins de scara şeii, de un roşu-aprins cu simbolul alb-negru al vechilor Aes Sedai în mijloc. Asmodean privea ursuz înainte; nu-i făcea deloc plăcere să fie el stegarul. Sub semnul acela Rand va fi cuceritor, aşa grăia Profeţia din Rhuidean, şi poate nu va înspăimânta lumea la fel de mult precum Steagul Dragonului, steagul lui Lews Therin, pe care îl lăsase fluturând deasupra Stâncii din Tear. Puţini cunoşteau acest semn.

Petele de pe zidurile Taienului erau cadavre, contorsionate în ultimele chinuri, umflate de căldura soarelui şi spânzurate de gât într-un şir ce părea să dea ocol oraşului. Păsările erau corbi negri, cu penele lucioase, şi vulturi cu capul şi gâtul spurcate de carnea de stârv. Unii corbi stăteau cocoţaţi pe cadavre, înfruptându-se din ele, fără să se sinchisească de oamenii care se apropiau. Duhoarea dulceagă care îţi întorcea stomacul pe dos umplea aerul uscat, ca şi mirosul acru de ars. Porţile prinse în scoabe de fier stăteau căscate, dând la iveală o mare de ruine, case de piatră, mânjite de funingine şi acoperişuri prăbuşite. Nimic nu se mişca în afară de păsări.

Ca Mar Ruois. Rand încercă să-şi alunge gândul, dar văzu cu ochii minţii acel oraş măreţ după ce fusese recucerit, turnurile imense, înnegrite, care se prăbuşeau, focurile, sau ce mai rămăsese din ele, la fiecare colţ de stradă, unde cei care refuzaseră să jure credinţă Umbrei fuseseră legaţi fedeleş şi aruncaţi în foc. Ştia a cui era amintirea, deşi nu o discutase cu Moiraine. „Sunt Rand al'Thor. Lews Therin Telamon e mort de trei mii de ani. Eu sunt eu însumi! "Aceea era o bătălie pe care voia cu tot dinadinsul să o câştige. Dacă va fi să moară la Shayol Ghul, va muri ca el însuşi. Se strădui să se gândească la altceva.

Jumătate de lună de când părăsise Rhuideanul. Jumătate de lună, deşi Aielii impuseseră un marş draconic, de la răsăritul până la apusul soarelui, care sleia caii de putere. Dar Couladin pornise în direcţia asta cu o săptămână înainte de a afla el. Dacă nu reuşiseră să se apropie cât de cât, Couladin va avea tot atât timp să devasteze Cairhienul înainte ca Rand să ajungă

acolo. Mai mult chiar, înainte ca Shaido să poată fi încolţiţi. Un gând la fel de sumbru.

Ne urmăreşte cineva de pe stâncile alea din stânga, zise Lan calm, părând total absorbit de ceea ce mai rămăsese din Taien. Nu sunt Aieli, dacă ar fi fost, mă îndoiesc că aş fi văzut ceva.

Rand era bucuros că le convinsese pe Egwene şi Aviendha să rămână cu înţeleptele. Felul în care arăta oraşul îi dădea un motiv în plus, dar cei care îi urmăreau de acolo se potriveau cu (planul lui iniţial, când sperase că Taienul scăpase nevătămat. Egwene încă mai purta aceleaşi haine de femeie Aiel, la fel ca şi Aviendha, Aielii nefiind, probabil, bine-veniţi în Taien. Cu atât mai puţin printre supravieţuitori.

Privi înapoi spre căruţele care se opreau în vârful dealului. Ajungeau până la el murmurele căruţaşilor, acum că vedeau limpede oraşul şi cum îi erau împodobite zidurile. Kadere, azi îmbrăcat din nou tot în alb, îşi şterse faţa de vultur cu o batistă enormă; părea indiferent, doar buzele şi le ţuguia gânditor.

Rand spera ca Moiraine să găsească alţi căruţaşi după ce treceau prin pas. Kadere şi oamenii lui mai mult ca sigur aveau să-şi ia tălpăşiţa cu prima ocazie. Iar el va trebui să-i lase. Nu era cel mai bun lucru nu era drept, dar trebuia să-l protejeze pe Asmodean. Cât timp trecuse de când făcea numai ce era necesar, în loc să facă ce era drept? Într-o lume dreaptă ar fi unul şi acelaşi. Gândul îl făcu să râdă, mai mult un şuier răguşit. Cât de departe era acum de băiatul de la ţară care fusese cândva: uneori însă băiatul i se furişa pe la spate şi îl prindea nepregătit. Ceilalţi întoarseră ochii spre el, iar el îşi înfrână pornirea de a le spune că încă n-a înnebunit.

Trecură minute bune până când doi bărbaţi în cămaşă şi o femeie apărură de după stânci, toţi trei zdrenţăroşi, murdari şi în picioarele goale. Se apropfără şovăitori, cu capul lăsat pe-o parte, temători, cu ochii fugind de la un călăreţ la altul, spre căruţe şi înapoi, de parcă ar fi fost gata să o ia la goană la primul strigăt. Obrajii scofâlciţi şi paşii nesiguri arătau cât le era de foame.

Slavă Luminii, zise unul dintre bărbaţi în cele din urmă.

Era cărunt - nici unul din cei trei nu era tânăr - şi cu faţa brăzdată de riduri adânci. Ochii lui se opriră o clipă asupra lui Asmodean, cu gulerul şi manşetele dantelate, dar conducătorul

acestui convoi nu avea cum să meargă pe un catâr şi să ducă un steag. De scara lui Rand se prinse nerăbdător.

— Slavă Luminii că aţi ieşit cu viaţă din ţinuturile alea groaznice, înălţimea Ta.

Poate că din cauza hainei de mătase albastră a lui Rand, brodată cu fir de aur pe umeri, sau a steagului, sau doar voia să-l măgulească. Omul sigur nu avea motiv să-i creadă altceva decât nişte neguţători, chiar dacă erau atât de bine îmbrăcaţi.

Sălbaticii ăia s-au răsculat din nou. E un alt Război cu Aielii. Au sărit zidul noaptea şi, până să prindă cineva de veste, i-au omorât pe toţi cei care s-au împotrivit şi au furat tot ce se putea căra.

— Noaptea? Întrebă Mat răstit, cu pălăria trasă pe ochi cercetând în continuare oraşul în ruine. Santinelele ce făceau, dormeau? Sper că aveaţi santinele, atât de aproape de duşmanii voştri. Nici măcar Aielii nu s-ar fi putut apropia atât de uşor, dacă v-aţi fi păzit cum trebuie.

Lan îi aruncă o privire admirativă.

Nu, înălţimea Ta, răspunse bărbatul cărunt clipind spre Mat, apoi se întoarse spre Rand.

Haina verde a lui Mat arăta destul de bine, dar faptul că era boţită şi deschisă la nasturi îi spunea că stăpânul ei dormise îmbrăcat.

Am… am avut numai câte un paznic la fiecare poartă, continuă el. Trecuse ceva vreme de când nu mai văzuseră un sălbatic. De data asta însă… Ce n-au furat au ars şi ne-au înfometat. Animalele! Slavă Luminii că aţi venit să ne salvaţi, altfel am fi murit cu toţii aici. Eu sunt Tal Nethin. Sunt... am fost... şelar. Şi-ncă unul priceput, înălţimea Ta. Asta e sora mea, Arii, iar ăsta e soţul ei, Ander Cori. Face cizme bune.

— Au furat şi oameni, înălţimea Ta, zise femeia cu o voce pierită.

Parcă mai tânără decât fratele ei, se prea poate să fi fost arătoasă cândva, dar grijile brăzdaseră cute adânci pe faţa ei fără să mai dispară vreodată cu totul, gândi Rand. Soţul ei privea pierdut, de parcă nu era sigur unde se află.

Fiica mea, înălţimea Ta, şi fiul meu. I-au luat pe toţi tinerii, pe toţi cei mai mari de 16 ani, pe unii chiar de două ori mai mari şi chiar mai mult de atât. I-au dezbrăcat în pielea goală chiar în stradă şi au plecat cu ei aşa. Înălţimea Ta, poţi să…?

Femeia se opri, mijindu-şi ochii, ştiind că aşa ceva nu era posibil, clătinându-se. Slabe şanse ca să-şi vadă copiii din nou.

Moiraine sări din şa imediat şi se repezi s-o prindă pe Arii. Femeia, galbenă precum ceara, scoase un icnet de îndată ce o atinseră mâinile Aes Sedai, înfiorându-se din creştet şi până în tălpi. Privirea ei întrebătoare se întoarse spre Moiraine, dar aceasta nu făcu decât să o ţină în loc, ca să nu cadă.

Soţul femeii rămase cu gura căscată când văzu catarama aurită a lui Rand, darul Aviendhei.

Braţele lui erau însemnate aşa. Exact aşa. Toate împletite, ca şarpele stâncii.

Tal ridică privirea spre Rand, nesigur.

— Conducătorul sălbaticilor, înălţimea Ta. El... avea semne din astea pe braţe. Purta haine ciudate, ca toţi ceilalţi, dar mânecile le avea tăiate, ca să fie sigur că vede toată lumea ce are pe braţe.

— Un dar primit în Pustiu, spuse Rand, având grijă să-şi ţină mâinile pe oblânc.

Mânecile hainei îi ascundeau Dragonii, mai puţin capetele acestora; cine se dădea mai aproape le putea vedea pe mâinile lui. Arii uitase să se mai întrebe ce anume făcuse Moiraine, iar acum cei trei arătau de parcă ar ti fost gata să o ia din loc.

Cât timp a trecut de când au plecat? Întrebă Rand.

Şase zile, înălţimea Ta, răspunse Tal neliniştit. Au făcut ce-au făcut într-o noapte şi-o zi, pe urmă au plecat. Am fi plecat şi noi, dar dacă se hotărau să se întoarcă şi ne întâlneam pe drum cu ei? La Selean au fost respinşi, nu?

Selean era oraşul de la celălalt capăt al pasului. Rand se îndoia că Selean era într-o situaţie mai bună decât Taien.

— Câţi supravieţuitori mai sunt în afară de voi trei?

— Să fie vreo sută, înălţimea Ta. Poate mai mulţi. Nimeni n-a stat să ne numere.

Rand simţi cum urcă furia în el, deşi încerca s-o ţină în frâu.

O sută? Făcu el cu o voce ca de gheaţă. Şase zile? Atunci de ce v-aţi lăsat morţii în voia corbilor? De ce zidurile oraşului încă mai sunt împodobite cu cadavre? Sunt oamenii voştri, ei vă iau nasul din loc cu duhoarea lor!

Îngrămădindu-se unul într-altul, cei trei se dădură înapoi din faţa calului lui Rand.

Ne-a fost frică, înălţimea Ta, zise Tal răguşit. Sălbaticii au plecat, dar se puteau întoarce. Şi ne-a spus... Cel cu semnele pe braţe ne-a spus să nu ne atingem de nimic.

— Un mesaj, adăugă Ander posomorât, cu ochii pe catarama lui Rand. El i-a ales pe toţi, a spânzurat cât să-i ajungă tot zidul. Bărbaţi, femei, la întâmplare. A spus că spânzuraţii sunt un mesaj pentru cel care vine după el. A spus că vrea ca omul ăsta să ştie... să ştie ce vor face ei de partea cealaltă a Osiei Lumii. A spus... A spus că o să-i facă şi mai rău omului ăstuia.

Arii făcu brusc ochii mari şi cei trei priviră lung pe lângă Rand, cu gura căscată. Apoi, ţipând, se întoarseră şi o luară la fugă. Aieli cu feţele acoperite apărură dintre stâncile de unde veniseră cei trei, care se repeziră în altă direcţie. Aieli în văluri negre apărură şi acolo, drept care cei trei se lăsară să cadă la pământ, plângând şi ţinându-se unul de altul în timp ce erau înconjuraţi. Moiraine îşi păstrase calmul, dar ochii nu-i erau senini deloc.

Rand se răsuci în şa. Rhuarc şi Dhearic urcau dealul, descoperindu-se şi desfăcându-şi *shoufa* de pe cap. Dhearic era mai trupeş decât Rhuarc, cu nasul mare şi şuviţe mai deschise la culoare în părul blond. Îi adusese pe Aielii Reyn aşa cum spusese Rhuarc.

Timolan şi Aielii Miagoma lui merseseră în paralel cu ei spre miazănoapte timp de trei zile, schimbând din când în când mesaje cu ei, dar fără să-şi dezvăluie intenţiile. Aielii Codarra, Shiande şi Daryne încă mai erau pe undeva la răsărit; veneau şi ei din urmă, aşa spuneau Amys şi celelalte după ce intraseră în visele înţeleptelor, dar mai încet. Înţeleptele ştiau despre intenţiile căpeteniilor de clan cum ştia şi Rand despre intenţiile lui Timolan, adică nimic.

De ce-a trebuit să faceţi asta? Întrebă Rand în timp ce cele două căpetenii se apropiau de el.

El însuşi îi speriase pe cei trei, dar ca să-i facă să spună mai multe, şi nu le dăduse de înţeles că-i va omori. Rhuarc ridică din umeri, iar Dhearic spuse:

Am înfipt lănci de jur împrejur, cum ai spus tu, dar ne-am gândit că n-are rost să aşteptăm, din moment ce n-a rămas nimeni aici pentru dansul lăncilor. În plus, sunt doar nişte Ucigaşi-de-Copaci.

Rand trase adânc aer în piept. Ştia că, în felul ei, asta ar putea fi o problemă la fel de serioasă ca şi Couladin. Cu aproape cinci sute de ani în urmă Aielii dăruiseră Cairhienului un puiet, un butaş de Avendesora, şi odată cu el un drept nemaiacordat altui neam, de a face negoţ peste Ţinutul întreit până în Shara. Nu invocaseră nici un motiv în cel mai bun caz nu-i aveau deloc la inimă pe cei din ţinuturile umede, dar o făcuseră fiindcă aşa le cerea ji'e'toh. În anii lungii călătorii care îi adusese în Pustiu, numai un singur neam nu-i atacase, numai unul le permisese accesul neîngrădit la apă, când lumea se usca de căldură. Până la urmă, îi găsiseră pe descendenţii acestui neam. Cairhienii.

Vreme de cinci sute de ani, bogăţiile invadaseră Cairhienul, odată cu mătăsurile şi fildeşul. Cinci sute de ani, răstimp în care *Avend. Orald. Era* a crescut viguros în Cairhien. Apoi regele Laman a poruncit ca arborele să fie tăiat şi din el să se facă un tron. Neamurile ştiau de ce Aielii traversaseră Osia Lumii cu douăzeci de ani în urmă - Păcatul lui Laman, îi spuneau ei, şi Mândria lui Laman. - Dar puţini ştiau că pentru Aieli nu fusese vorba despre război. Patru clanuri veniseră să caute un sperjur şi, după ce l-au ucis, s-au întors în Ţinutul întreit. Dar dispreţul lor faţă de Ucigaşii-de-Copaci şi sperjuri nu dispăruse niciodată. Faptul că Moiraine era Aes Sedai nu se potrivea cu originea ei cairhiană, dar Rand nu era niciodată sigur cât de mult o deranja acest lucru.

Oamenii ăştia n-au încălcat nici un jurământ, le spuse el. Găsiţi-i pe ceilalţi; şelarul zice că sunt vreo sută. Şi purtaţi-vă cu blândeţe. Dacă ne-au văzut cumva, acum probabil că se refugiază în munţi.

Cei doi Aieli dădură să plece, dar Rand adăugă:

Aţi auzit ce mi-au spus? Ce credeţi despre ce-a făcut Couladin aici?

A omorât mai mulţi decât trebuia, replică Dhearic clătinând din cap cu dezgust. Ca nişte dihori care dau iama prin găini.

Crima era la fel de uşoară ca şi moartea, spuneau Aielii, orice prost putea fi în stare de aşa ceva.

Şi celălalt lucru? Faptul că a luat prizonieri. Gai'shaini.

Rhuarc şi Dhearic se uitară unul la altul, apoi Dhearic strânse din buze. Auziseră şi de asta şi nu-i făcea să se simtă deloc bine. Trebuia să se întâmple ceva grav ca un Aiel să nu se simtă deloc bine.

Imposibil, răspunse Rhuarc într-un sfârşit. Dacă e... Condiţia de gai'shain ţine de ji'e'toh. Nimeni nu poate fi făcut gai'shain, dacă nu urmează ji'e'toh, altfel e doar un animal-om, precum cei din Shaarad.

— Couladin a abandonat ji'e'toh, zise Dhearic de parcă ar fi anunţat că pietrelor tocmai le-au crescut aripi.

Mat îşi trase bidiviul mai aproape, dându-i ghes cu genunchii. Întotdeauna fusese un călăreţ oarecare, uneori însă, când se gândea intens la ceva, călărea de parcă s-ar fi născut în galop.

— Şi asta te surprinde? Întrebă el. După tot ce-a făcut? Omul ăsta ar înşela-o la zaruri şi pe maică-sa.

Cei din jur îi aruncară priviri încruntate, ca nişte pietre albastre. În multe privinţe Aielii *erau* ji'e'toh. Şi orice altceva ar fi fost Couladin, în ochii lor încă mai era un Aiel. Septul înaintea clanului, clanul înaintea străinilor, dar Aielii înaintea locuitorilor din ţinuturile umede.

Li se alăturară şi câteva Fecioare, Enaila, Jolien şi Adelin, ca şi Sulin, căruntă şi vânoasă, care fusese aleasă mai-mare peste Acoperişul Fecioarelor din Rhuidean. Le ordonase Fecioarelor care rămăseseră acolo să-şi aleagă pe altcineva în frunte, iar acum le conducea pe Fecioarele de aici. Îşi dădură seama care era starea de spirit şi nu spuseră nimic, doar înfipseră vârful lăncilor în pământ, răbdătoare. Un Aiel putea face până şi stânca să pară că şi-a pierdut răbdarea. Lan sparse tăcerea.

— Dacă se aşteaptă să-l urmezi, Couladin se prea poate să fi lăsat o surpriză undeva, în trecătoare. O sută de oameni ar putea ţine în loc o oştire întreagă. O mie...

— Atunci ne instalăm tabăra aici şi trimitem cercetaşi înainte, ca să se asigure că nu-i nici o primejdie. *Duadhe Mahdi'in?*

— Căutătorii-de-Apă, Dhearic se declară de acord, vizibil satisfăcut.

Aceea fusese frăţia lui înainte de a deveni căpetenia clanului.

Sulin şi celelalte Fecioare îi aruncară priviri piezişe lui Rand în timp ce căpetenia Aielilor Reyn o lua în jos, spre căruţe. În ultimele trei zile, când începuse să se teamă de ce-ar putea găsi aici, Rand alesese cercetaşi din alte frăţii, ştiind că până atunci le favorizase pe ele. Încercă să le ignore privirile, mai ales pe

cea a lui Sulin; femeia ar fi putut bate cuie cu ochii ei de un albastru-pal.

— Rhuarc, după ce sunt găsiţi supravieţuitorii, ai grijă să fi se dea de mâncare. Şi să fie bine trataţi. Îi luăm cu noi.

Privirea îi fu atrasă de zidul oraşului. Câţiva Aieli îşi foloseau deja arcurile încovoiate din corn ca să ucidă corbii. Uneori Făpturile Umbrei foloseau drept iscoade corbi şi animale care se hrăneau cu stârvuri; Ochii Umbrei, le spuneau Aielii. Corbii nu se opreau clin ciugulit decât atunci când erau străpunşi de câte o săgeată, dar un om înţelept nu risca atunci când era vorba de corbi sau de şobolani.

Şi îngrijeşte-te ca morţii să fie îngropaţi, adăugă el.

Cel puţin acum ce era drept şi ce era necesar erau unul şi acelaşi lucru.

CAPITOLUL 21

O sabie în dar

Tabăra se înălţa cu repeziciune, la intrarea în Pasul Jangai, chiar dacă departe de Taien şi se întindea peste dealuri, în jurul căilor de acces, printre tufele rare de mărăcini şi chiar pe coasta munţilor. Nu că s-ar fi văzut ca în palmă, doar ceea ce era în interiorul trecătorii; corturile Aielilor se confundau cu solul pietros atât de bine, încât nu le observai, chiar dacă ştiai ce cauţi şi unde să cauţi. Pe dealuri Aielii îşi instalaseră tabăra după clanuri, dar cei din trecătoare se strânseseră pe frăţii. Majoritatea erau Fecioare, dar frăţiile bărbaţilor îşi trimiseseră reprezentanţii, cam cincizeci de fiecare, ridicându-şi corturile dincolo de ruinele Taienului, în zone vag delimitate. Toată lumea înţelegea sau credea că înţelege că Fecioarele răspund direct de viaţa lui Rand, dar toate frăţiile voiau să-l apere pe *Car'a'carn.*

Moiraine şi Lan, desigur, coborâră ca să-i liniştească pe căruţaşii lui Kadere, mai jos de oraş; Aes Sedai se întreba ce se afla în căruţele acelea la fel de mult pe cât se întreba ea ce era în mintea lui Rand. Căruţaşii mormăiau şi înjurau duhoarea care venea dinspre oraş, evitând să-i privească pe Aieli cum desprindeau cadavrele de pe zid, dar, după lunile petrecute în Pustiu, părea să le placă faptul că se aflau în apropierea a ceea

ce considerau a fi civilizaţie, chiar dacă era vorba de rămăşiţele unui oraş.

Gai'shainii ridicau corturile înţeleptelor - ale lui Amys, Bair şi Melaine - mai jos de oraş, peste drumul, puţin umblat, care ieşea dintre dealuri. Rand era sigur că cele trei înţelepte vor spune că aleseseră locul ca să fie atât la dispoziţia lui, cât şi a nenumăratelor înţelepte de mai jos, dar, dacă se gândea bine, nu era deloc o coincidenţă faptul că oricine voia să urce la el trebuia să treacă prin sau pe lângă tabăra lor. Rămase puţin surprins că Melaine le poruncea ce să facă siluetelor în robe albe. Doar cu trei nopţi în urmă, se măritase cu Bael, în cadrul unei ceremonii care făcuse din ea soţia lui Bael şi sora-dintâi a celeilalte soţii a lui Bael, Dorindha. Se pare că partea aceea fusese aproape la fel de importantă ca şi căsătoria; Aviendha fusese şocată că aşa ceva îl luase prin surprindere sau poate furioasă.

Când Egwene sosi cu Aviendha în urma ei, călare pe iapa sură, cu poalele ridicate deasupra genunchilor, păreau că se potrivesc de minune, în ciuda pielii lor diferite, iar Aviendha era îndeajuns de înaltă ca să privească peste umărul lui Egwene fără să se ridice, fiecare doar cu o brăţară de fildeş şi un colier. Îndepărtarea cadavrelor spânzurate de zidul oraşului de-abia începuse. Majoritatea corbilor fuseseră omorâţi, ghemuri de pene negre împrăştiate pe pământ, iar restul îşi luaseră zborul, dar nişte vulturi care se îndopaseră prea mult ca să mai poată zbura încă mai păşeau legănat prin cenuşa din oraş.

Rand şi-ar fi dorit ca femeile să nu vadă acea privelişte, dar, spre surprinderea lui, nici una nu dădu fuga să-şi golească stomacul. De fapt, de la Aviendha nici nu se aşteptase la aşa ceva; aceasta văzuse moartea destul de des, chiar în faţă, drept care nu remarcă nici o schimbare pe chipul ei. Dar nu se aşteptase la atâta milă în ochii lui Egwene în timp ce femeia se uita cum cadavrele umflate sunt coborâte de pe zid.

Egwene îşi apropie iapa de Jeade'en şi se aplecă, atingându-i braţul cu mâna.

— Îmi pare rău, Rand. N-aveai cum să opreşti asta.

— Ştiu.

Nici măcar nu ştiuse că *exista* un oraş aici până când Rhuarc nu-l pomenise în treacăt, cu cinci zile în urmă - întâlnirile lui cu căpeteniile limitându-se la a hotărî dacă pot merge mai mult

într-o zi şi la ce-ar face Couladin după ce ieşea din Pasul Jangai —, răstimp în care Shaido devastaseră oraşul şi plecaseră. Se săturase să-şi tot facă reproşuri.

Atunci ar fi bine să nu uiţi. N-a fost vina ta.

Egwene dădu pinteni iepei şi începu să-i spună ceva Aviendhei înainte de a se îndepărta prea mult ca să nu poată fi auzită.

Mă bucur că suportă atât de bine. De obicei, se simte vinovat pentru tot ce nu poate controla.

— Bărbaţii mereu au impresia că au sub control tot ce se petrece în jurul lor, replică Aviendha. Iar când descoperă că nu-i aşa, cred că e din vina lor, în loc să înveţe un adevăr simplu pe care femeile îl ştiu deja.

Egwene scoase un chicot.

— *Asta* e adevărul simplu. Când i-am văzut pe amărâţii ăia, mi-am şi închipuit că am să-l văd vărsându-şi maţele pe undeva.

Are stomacul atât de sensibil? Credeam că...

Cuvintele se pierdură în timp ce Egwene şi Aviendha se îndepărtau de el. Rand se îndreptă de spate, roşu la faţă. Auzi, să încerce să tragă cu urechea la ele; se purta ca un idiot. Asta însă nu-l împiedică să se uite după ele încruntat. Îşi asuma numai responsabilitatea care îi revenea, chiar dacă era vorba de responsabilitatea faţă de el însuşi. Numai pentru situaţiile în care putea interveni. Şi în care ar fi putut interveni. Nu-i plăcea că vorbeau despre el. Pe la spate sau chiar sub nasul lui. Numai Lumina ştia ce mai spuneau.

Descălecă şi, cu Jeande’en de căpăstru, porni în căutarea lui Asmodean, care părea să o fi luat la picior. După atâtea zile petrecute în şa, o plimbare pe jos era tocmai bună. De-a lungul trecătorii apăreau zeci de corturi; povârnişurile munţilor şi stâncile erau nişte obstacole formidabile, Aielii însă îşi aranjau corturile în aşa fel încât să fie gata la orice atac venit dinspre ele. Încercase să meargă pe jos cu Aielii, dar după o jumătate de zi se dăduse bătut, urcând din nou pe cal. Greu era să ţină pasul cu ei şi călare, darămite pe jos; când se grăbeau, Aielii pur şi simplu istoveau caii.

Mat descălecase şi el, acum stătea ghemuit, cu căpăstrul într-o mână şi cu lancea înnegrită pe genunchi, mijindu-şi ochii la porţile căscate ale oraşului, mormăind ceva, în timp ce Cimpoiaş încerca să muşte dintr-o tufa de mărăcini. Mat privea

atent oraşul, nu se uita la el într-o doară. Cine întrebase despre santinele? Uneori, Mat spunea lucruri ciudate, de la prima lor vizită în Rhuidean. Rand ar fi vrut ca Mat să vorbească despre cele întâmplate, dar el tot nega că s-ar fi întâmplat ceva, în ciuda medalionului cu cap de vulpe, a lăncii şi a cicatricei din jurul gâtului. Melindhra, Fecioara Shaido cu care stătea Mat, era lângă el, neslăbindu-l din ochi, până când apăru Sulin şi o trimise cu treburi. Rand se întrebă dacă Mat ştia că Fecioarele puseseră rămăşag dacă Melindhra va renunţa sau nu la lance pentru el. Şi dacă îl va învăţa să cânte, deşi nu făcea decât să râdă atunci când Rand le întreba ce înseamnă asta.

Sunetul muzicii îi purtă paşii spre Asmodean, care şedea pe o stâncă de granit cu harpa pe genunchi. Băţul steagului purpuriu fusese înfipt în pământul pietros, cu catârul priponit de el.

Vezi, Mărite Dragon, stegarul tău se achită conştiincios de datoria lui, zise el vesel, apoi îşi schimbă expresia. Dacă tot trebuie să ai steagul ăsta lângă tine, de ce nu-l pui pe Mat să-l ducă, sau pe Lan? Sau de ce nu pe Moiraine? Ar fi fericită să-ţi poarte steagul şi să-ţi cureţe cizmele. Fereşte-te de ea. E o femeie vicleană. Când femeia îţi spune că ţi se va supune, de bunăvoie, e cazul să dormi uşor şi să fii cu ochii în patru.

— Duci steagul fiindcă aşa s-a hotărât, jupâne jasin Natael.

Asmodean tresări şi privi în jur, deşi nu era nimeni prin preajmă, toţi erau departe, prea ocupaţi ca să tragă cu urechea. Oricum, doar ei doi înţelegeau ce vorbesc.

— Ce ştii despre ruinele alea de sus, de unde începe zăpada? Trebuie să fie acolo de pe vremea Vârstei Legendelor.

Asmodean nici măcar nu întoarse capul spre munte. Lumea asta e foarte diferită de lumea în care... am adormit, răspunse el cu o voce obosită şi se înfioră puţin. Ce ştiu despre ce e ici şi colo am învăţat de când m-am trezit.

Sunetele funebre ale *Marşului morţii* începură să se înalţe din harpa lui.

— S-ar putea să fie ce-a mai rămas din oraşul în care m-am născut, cine ştie. Shorelle era port, adăugă el.

Soarele mai avea poate o oră înainte să-l ascundă Osia Lumii; atât de aproape de munţii înalţi noaptea venea devreme.

— Sunt prea obosit pentru una din discuţiile noastre în seara asta, spuse Rand.

Aşa numeau ei lecţiile publice ale lui Asmodean, chiar şi atunci când nu asista nimeni la ele. Adăugate la lecţiile practice pe care le avea cu Lan şi Rhuarc, îi lăsau prea puţin timp pentru somn de când părăsiseră Rhuideanul.

— Tu du-te în cortul tău când eşti gata. Ne vedem mâine-dimineaţă. Cu tot cu steag, adăugă Rand.

Nu *avea* cine să ducă steagul. Poate va găsi pe cineva în Cairhien. În timp ce Rand dădea să plece, Asmodean scoase o notă disonantă şi întrebă:

Fără plase arzătoare ţesute în jurul cortului meu la noapte? Începi, în sfârşit, să ai încredere în mine?

Rand îl privi peste umăr.

Am aceeaşi încredere în tine pe care aş avea-o dacă ai fi fratele meu. Până în ziua în care mă vei trăda. Te-am iertat pentru ce-ai făcut, în schimbul a ceea ce mă înveţi, un târg mai bun decât meriţi, dar, în ziua în care te vei întoarce împotriva mea, voi uita de iertare şi te voi îngropa odată cu ea.

Asmodean dădu să spună ceva, însă Rand i-o luă înainte:

— Acum vorbesc eu, Natael. Rand al’Thor. Celor din Ţinutul celor Două Râuri nu le plac oamenii care le înfig cuţitul în spate.

Iritat, Rand trase calul de căpăstru şi se îndepărtă înainte ca menestrelul să spună ceva. Nu era sigur dacă Asmodean avea vreo bănuială că un mort încerca să-i ia locul, dar nici nu voia să-i dea ceva de înţeles. Asmodean era deja aproape sigur că Rand lupta pentru o cauză pierdută; dacă începea să creadă că Rand nu-şi controla mintea pe deplin, că poate o lua razna, Rătăcitul sigur îl abandona în secunda următoare, iar Rand încă mai avea multe de învăţat.

Gai’shaini în robele lor albe îi înălţau cortul sub îndrumarea Aviendhei, dincolo de intrarea în trecătoare, cu şarpele acela uriaş cioplit deasupra. Gai’shainii aveau corturile lor, dar acelea se ridicau ultimele, desigur. Adelin şi mai bine de o duzină de Fecioare şedeau de jur împrejur, privind, aşteptând să-i apere somnul. Chiar şi cu peste o mie de Fecioare care dormeau în jurul lui în fiecare noapte, tot puneau pe cineva să-i apere cortul.

Înainte să se apropie, vârî mâna în buzunar pentru ca, prin angreal, să prindă *saidinul.* Bineînţeles că nu era nevoie să atingă figurina care-l reprezenta pe bărbatul acela mic şi gras, cu sabie. Simţi cum se umple de murdărie şi dulceaţă, râul acela

năvalnic de foc, acea avalanşă de gheaţă devastatoare. Conducând Puterea aşa cum făcea în fiecare noapte de când părăsise Rhuideanul, amplasă capcane în jurul întregii tabere, nu numai în jurul corturilor din trecătoare, ci şi în jurul fiecărui cort de mai jos şi de pe coastele munţilor. Avea nevoie de angreal pentru un număr atât de mare de capcane, dar doar pentru atât. Crezuse că era puternic, dar învăţăturile lui Asmodean îl făceau şi mai puternic. Omul sau animalul care depăşeau acele linii nu observau nimic, însă Făpturile Umbrei care le atingeau declanşau imediat un sunet pe care îl auzeau toţi cei din corturi. Dacă ar fi făcut asta şi în Rhuidean, Câinii Celui întunecat n-ar mai fi putut pătrunde fără ştirea lui.

Aielii înşişi trebuiau să stea cu ochii în patru după duşmanii pe două picioare. Capcanele lui Rand erau ţesături complexe, chiar dacă subţiri, şi încercarea de a le folosi în mai multe scopuri practic le anihila. Pe acestea le-ar fi putut face să le ucidă pe făpturile Umbrei, în loc să-l pună în gardă, dar asta ar fi fost ca un far pentru orice Rătăcit care îl căuta, ca şi pentru Myrdraali. Nu avea nevoie să-şi atragă duşmanii când aceştia poate că nici nu ştiau unde se află. Locul acesta nici măcar Rătăciţii nu aveau cum să-l ştie până nu se apropiau îndeajuns, iar un Myrdraal îl afla când era prea târziu pentru el.

A da drumul *saidininului* era un exerciţiu de autocontrol, în pofida mirosului pestilenţial, în pofida modului în care Puterea încerca să-l spulbere precum nisipul de pe albia unui râu, să-l ardă, să-l desfiinţeze. Plutea în imensitatea Vidului, dar simţea cum aerul îi atinge fiecare fir de păr din cap, vedea ţesătura robelor purtate de gai'shaini şi mirosea parfumul cald al Aviendhei. Voia mai mult. Insă simţea şi mirosul Taienului, duhoarea cadavrelor arse, duhoarea celor care putrezeau, chiar şi a celor care fuseseră deja îngropate, amestecate cu pământul uscat al mormintelor. Ceea ce îi era de ajutor. O vreme, după ce dădu drumul *saidinului,* nu făcu decât să inhaleze adânc aerul fierbinte, arid; în comparaţie cu ce simţise înainte, mirosul morţii părea că dispăruse, iar aerul era pur şi minunat.

— Uite ce trecea prin faţa noastră, zise Aviendha în timp ce Rand lăsa o femeie cu faţa blajină, îmbrăcată într-o robă albă, să-l ia pe Jeade'en.

Aviendha ridică un şarpe cafeniu, mort, gros cât antebraţul lui şi lung de aproape trei paşi. Şarpele-sângelui îşi trăgea

numele de la efectul pe care îl avea muşcătura lui, care îţi făcea sângele să arate ca o piftie în doar câteva minute. Dacă nu cumva greşea, rana adâncă din ceafa şarpelui fusese provocată de cuţitul de la brâul ei. Adelin şi celelalte Fecioare priveau aprobator.

— Te-ai gândit vreo secundă că te-ar fi putut muşca? Întrebă el. Te-ai gândit că ai fi putut folosi Puterea, în loc de un amărât de cuţit? De ce nu l-ai pupat în bot mai întâi? Probabil că ai fost destul de aproape de el.

Aviendha îşi îndreptă spatele, ochii ei mari şi verzi fiind în stare să aducă frigul nopţii mai devreme.

Înţeleptele spun că nu e bine să foloseşti Puterea prea des, replică ea, cuvintele rostite răspicat fiind mai reci decât ochii ei. Şi că e foarte posibil să foloseşti prea mult odată, ceea ce te poate face să suferi. Încruntându-se uşor, adăugă, mai mult pentru ea: Deşi încă nu m-am apropiat de câtă Putere aş putea să conduc. Sunt sigură de asta.

Clătinând din cap, Rand se aplecă şi intră în cort. Femeia nu voia să asculte glasul raţiunii.

De-abia se aşeză pe o pernă de mătase de lângă focul încă neaprins, că Aviendha intră după el. Fără şarpele-sângelui, din fericire, dar purtând cu grijă ceva lung şi învelit într-o pătură groasă, cu dungi cenuşii.

Ţi-ai făcut griji în privinţa mea, spuse ea cu o voce plată şi o faţă lipsită de expresie.

Deloc, minţi el.

„Nesăbuita. Parc-o văd că moare fiindcă nu ştie să umble cu băgare de seamă. “

Mi-aş fi făcut aceleaşi griji pentru oricine altcineva. Nu vreau să fie cineva muşcat de un astfel de şarpe.

Aviendha îl pironi cu privirea, derutată, apoi înclină repede din cap.

Foarte bine. Atâta timp cât nu-ţi faci prea multe griji în privinţa mea, replică ea şi, aruncând pătura făcută sul la picioarele lui, se lăsă pe vine. Accepţi catarama ca pe o ştergere a datoriei pe care o am faţă de tine...

Aviendha, nu există nici un fel de datorie, spuse Rand.

Credea că tânăra uitase de asta.

Aviendha continuă de parcă Rand n-ar fi intervenit.

... Dar poate că după episodul cu şarpele nu mai există nici o datorie.

Oftând, Rand desfăcu pătura vărgată precaut, fiindcă Aviendha o ţinuse cu mult mai multă teamă decât ţinuse şarpele; tratase şarpele ca pe o cârpă. - O desfăcu şi rămase cu gura căscată. Înăuntru era o sabie, cu teaca incrustată cu atâtea rubine şi finilit, încât aurul de-abia se vedea - doar soarele aflat la răsărit. Pe mânerul de fildeş, lung cât să-l cuprindă două mâini, era incrustat un alt soare de aur; măciulia era plină de rubine şi finilit, ca şi garda. Sabia aceasta nu fusese făcută pentru luptă, ci doar ca să fie privită. Admirată.

Asta trebuie să fi costat... Aviendha, de unde ai avut atâţia bani?

N-a costat mult, spuse ea, atât de timid de parcă ar fi adăugat că minte de îngheaţă apele.

— O sabie. Cum să pui mâna pe o sabie? Cum să facă aşa ceva o femeie *Aiel?* Să nu-mi spui că era ascunsă într-una din căruţele lui Kadere.

Am dus-o în pătură, răspunse Aviendha, mai afectată decât atunci când venise vorba de cât dăduse pe sabie. Până şi Bair a spus că e-n regulă atâta timp cât n-o ating.

Tânăra ridică din umeri, stânjenită, încercând să-şi aşeze şalul mai bine pe umeri. A fost sabia Ucigaşului-de-Copaci. A lui Laman. I-a fost luată de lângă cadavru ca dovadă că e mort. Capul lui n-a putut fi adus din cauza distanţei prea mari. De atunci a trecut dintr-o mână într-alta, tineri sau Fecioare netoate care voiau să aibă dovada morţii lui, numai că fiecare a început să se gândească mai bine ce reprezenta ea şi a vândut-o numaidecât altui netot. Preţul a scăzut mult de când a fost vândută pentru prima dată. Nici un Aiel n-ar pune mâna pe ea, nici măcar ca să-i scoată pietrele.

— Mda, e foarte frumoasă, zise el cât putu de diplomat.

Doar un bufon ar fi purtat o sabie atât de bătătoare la ochi. Iar mânerul de fildeş s-ar fi răsucit într-o mână udă de sudoare sau de sânge.

— Dar nu te pot lăsa...

Se întrerupse când trase puţin sabia din teacă, mai mult din obişnuinţă, ca să-i vadă tăişul. Gravat pe oţelul strălucitor era un bâtlan, simbolul unui maestru spadasin. Cândva, purtase şi el o sabie gravată la fel. Putea pune rămăşag că lama asta era la

fel cu aceea pe care o avusese el, cu lama de pe lancea lui Mat, pe care era gravat un corb, din metal făurit cu ajutorul Puterii, care nu putea fi rupt şi nu avea nevoie să fie ascuţit. Majoritatea săbiilor maeştrilor spadasini erau doar simple copii. Lan îi putea spune cu siguranţă ce şi cum, deşi era deja convins de asta.

Scoţând sabia din teacă, se aplecă peste vatra focului şi aşeză teaca în faţa ei.

— Am să iau lama ca să şterg datoria, Aviendha.

Era lungă şi uşor curbată, cu un singur tăiş.

Doar lama. Poţi să-ţi înapoiez şi mânerul, dacă vrei.

Putea comanda un mâner şi o teacă în Cairhien. Poate că unul dintre supravieţuitorii din Taien era un fierar mai de soi.

Aviendha îşi plimbă ochii mari de la teacă la el şi înapoi, cu gura deschisă, înmărmurită pentru prima oară de când o cunoştea Rand.

Dar pietrele astea preţioase valorează cu mult mai mult decât... Încerci să-ţi rămân datoare din nou, Rand al’Thor.

— Nicidecum.

Dacă lama asta rămăsese neatinsă şi nepătată în teaca ei vreme de peste douăzeci de ani, trebuia să fie ceea ce credea el.

N-am acceptat teaca, deci a fost a ta tot timpul.

Aruncând una din pernele de mătase în aer, Rand execută, din poziţie şezândă, figura numită „Înteţirea vântului “; penele cădeau ca ploaia în timp ce lama le mărunţea în viteză.

Şi nu accept nici mânerul, deci e tot al tău. Dacă te-ai ales cu ceva din asta, câştigul e al tău.

În loc să se arate fericită de norocul care dăduse peste ea - Rand bănuia că tânăra dăduse tot ce avea pentru sabia aia şi probabil că numai pentru teacă avea să primească înapoi însutit —, în loc să se arate bucuroasă sau să-i mulţumească, îl privea încruntată printre sutele de pene, la fel de indignată ca orice gospodină din Ţinutul celor Două Râuri când îşi vedea podeaua plină de gunoi. Ţeapănă, Aviendha bătu din palme şi imediat apăru una dintre gai’shaine, se lăsă în genunchi şi începu să adune penele de pe jos.

E cortul meu, zise el apăsat.

Aviendha pufni pe nas, exact ca Egwene. Femeile astea două petreceau prea mult timp împreună.

Cina, când se întunecă de-a binelea, era alcătuită din obişnuita lipie deschisă la culoare şi o tocană condimentată din ardei şi fasole uscată, cu bucăţi de carne aproape albă. Rand nu făcu decât să-i zâmbească larg când află că era şarpele-sângelui; mai mâncase carne de şarpe, şi chiar mai rău, de când venise în Pustiu. *Gara* — şopârla veninoasă — era cea mai păcătoasă; nu din cauza gustului, care aducea cu cel de carne de pui, ci fiindcă era şopârlă. Uneori, avea impresia că în pustiu se găseau mai multe chestii otrăvitoare şerpi, şopârle, păianjeni, plante - decât în tot restul lumii luat la un loc.

Aviendha păru dezamăgită că Rand nu scuipă imediat gura de tocană, deşi câteodată era greu să-ţi dai seama ce simţea ea cu adevărat. De multe ori părea că-i place la nebunie să-l calce pe nervi. Dacă ar fi încercat să se dea drept Aiel, Aviendha sigur ar fi încercat să arate că nu e.

Obosit şi de-abia aşteptând să doarmă, îşi scoase doar haina şi cizmele înainte de a se vârî sub pături şi a-i întoarce spatele Aviendhei. Chiar dacă bărbaţii şi femeile Aiel făceau baie de aburi împreună, răstimpul petrecut în Shienar, unde luase parte la ceva asemănător, îl convinsese că aşa ceva nu i se potrivea - se înroşea atât de mult la faţă încât simţea că trage să moară. Încercă să nu asculte cum îi foşneau hainele în timp ce se dezbrăca sub păturile ei. Cel puţin avea atâta pudoare. El însă rămase cu spatele la ea, pentru orice eventualitate.

Aviendha susţinea că trebuie să doarmă acolo ca să-l înveţe în continuare despre obiceiurile Aielilor, din moment ce îşi petrecea mai toată ziua în compania căpeteniilor de clanuri. Amândoi ştiau că e o minciună, deşi nu-şi imagina ce sperau înţeleptele să afle prin prezenţa Aviendhei în acelaşi cort cu el noaptea. Din când în când, femeia gemea uşor în timp ce trăgea de ceva şi bolborosea în legea ei.

Ca să acopere zgomotele scoase de ea şi să nu se mai întrebe care era semnificaţia lor, spuse:

Nunta lui Melaine a fost impresionantă. Bael chiar n-a ştiut nimic de ea până la a-i spune Melaine şi Dorindha?

Bineînţeles, replică ea dispreţuitor, oprindu-se pentru ceea ce părea un ciorap care nu voia să fie scos. De ce să ştie înainte ca Melaine să aşeze coroniţa de lămâiţă la picioarele lui şi să-l ceară de soţ?

Aviendha izbucni în râs şi continuă:

Melaine era cât pe-aci să înnebunească şi s-o înnebunească şi pe Dorindha până a găsit flori de *segade* pentru coroniţă. Puţine cresc atât de aproape de Zidul Dragonului.

Au vreo semnificaţie anume? Florile de *segade?*

Aşa ceva îi trimisese el, florile despre care Aviendha nu pomenise nimic.

— Că e arţăgoasă din fire şi că vrea să rămână aşa, răspunse tânăra, făcând o nouă pauză întreruptă de mormăieli. Dacă ar fi folosit frunze sau flori de lemn-dulce ar fi însemnat că e blândă din fire. Bună-dimineaţa ar fi însemnat că e supusă, iar... sunt prea multe. Mi-ar lua zile întregi ca să te învăţ toate combinaţiile şi nu e nevoie să le ştii. Doar n-o să te însori cu o femeie Aiel. Îi aparţii lui Elayne.

Rand fu cât pe-aci să o privească în clipa în care rostise cuvântul „supusă “. Un cuvânt mai puţin potrivit pentru orice femeie Aiel nu putea concepe. *Cu alte cuvinte, te anunţă înainte de a vârî cuţitul în tine.*

La sfârşit, vocea îi fusese mai înfundată. Probabil că tocmai îşi scotea bluza. Rand şi-ar fi dorit ca lămpile să fie stinse. Nu, aşa ar fi fost şi mai rău. Pe de altă parte, aşa se petreceau lucrurile în fiecare noapte de când părăsiseră Rhuideanul şi în fiecare noapte parcă era mai rău. Trebuia să pună capăt acestei situaţii. Femeia va trebui să doarmă cu înţeleptele, unde-i era locul; ce avea de învăţat de la ea va învăţa când va avea timp. De fapt, gândea exact acelaşi lucru de cincisprezece nopţi.

Încercând să-şi alunge imaginile din cap, spuse:

— Partea aceea de la sfârşit. După ce s-au depus jurămintele.

Când vreo şase înţelepte de-abia îşi dăduseră binecuvântarea, o sută de rude de sânge de-ale lui Melaine o înconjuraseră pe mireasă, toate înarmate cu lănci. O sută din rudele lui Bael se repeziseră în jurul lui, iar el se luptase ca să ajungă la Melaine. Nimeni nu purtase văl, desigur - aşa era obiceiul, dar se vărsase sânge de ambele părţi.

Cu câteva minute înainte, Melaine jura că îl iubeşte, dar, când Bael a ajuns la ea, Melaine a luptat ca o pisică-de-munte, continuă el.

Dacă Dorindha nu i-ar fi dat un pumn în coaste, probabil că Bael n-ar mai fi putut s-o pună pe umăr şi s-o ducă de-acolo.

Bael încă mai şchioapătă şi are ochiul vânăt din pricina ei, încheie el.

— Ce, trebuia să arate ca o nevolnică? Întrebă Aviendha, somnoroasă. Trebuia să arate cât valorează. Melaine nu era doar un flecuşteţ pe care să şi-l pună Bael în pungă.

Tânăra căscă, şi Rand o auzi cum se vâră mai adânc sub pături.

— Ce înseamnă „a învăţa un bărbat să cânte “?

Aielii nu cântau, nici măcar atunci când erau îndeajuns de mari ca să mânuiască lancea, cu excepţia îndemnurilor la luptă şi a bocetelor pentru cei morţi.

— Te gândeşti la Mat Cauthon? Întrebă ea, chicotind. Se întâmplă şi ca un bărbat să renunţe la lance pentru o Fecioară.

Asta-i de la tine. N-am auzit până acum de aşa ceva.

Mda, nu înseamnă chiar asta, răspunse femeia cu glas toropit. Se întâmplă ca un bărbat să-şi dorească o Fecioară care nu vrea să renunţe la lance pentru el, drept care bărbatul aranjează să fie luat gai’shain de ea. Bineînţeles că e prost. Nici o Fecioară nu s-ar uita la un gai’shain aşa cum speră el. Este muncit bine şi trebuie să-şi vadă lungul nasului. Primul lucru pe care-l învaţă e să cânte ca să le distreze pe surorile de lance în timpul mesei. „O să-l înveţe să cânte. “Aşa spun Fecioarele când un bărbat se îndrăgosteşte prosteşte de una dintre surorile de lance.

Ciudat popor.

Aviendha?

Îşi propusese să n-o mai întrebe din nou. Lan spunea că e mână de kandor, un model numit fulgi de zăpadă. Probabil pradă de război, în urma unui raid prin ţinuturile de la miazănoapte.

Cine ţi-a dat colierul ăla?

Un prieten, Rand al’Thor. Am mers mult azi şi pornim dis-de-dimineaţă. Somn uşor şi să te trezeşti, Rand al’Thor.

Numai un Aiel îţi ura noapte bună cu speranţa că nu vei muri în somn. Întinzând capcana mult mai mică, dar şi mai complicată în jurul viselor lui, conduse Puterea ca să stingă lămpile şi încercă să doarmă. „Un prieten. “Aielii Reyn veneau de la miazănoapte. Dar ea avea colierul în Rhuidean. De ce-i păsa? Respiraţia lentă a Aviendhei îi bubui în urechi până adormi, apoi avu un vis încurcat, în care Min şi Elayne îl ajutau

să o ridice pe Aviendha, care nu purta decât colierul, pe umărul lui în timp ce ea îl bătea în cap cu o coroniţă din flori de *segade.*

CAPITOLUL 22

Ţipete de pasăre, noaptea

Întins cu faţa în jos pe păturile lui, cu ochii închişi, Mat savura senzaţia provocată de degetele Melindhrei care îi frământau spatele. Nimic nu se compara cu un masaj după o zi întreagă petrecută în şa. În fine, mai erau şi alte lucruri, dar în clipa aceea degetele ei erau tot ce-şi putea dori mai mult.

— Eşti destul de musculos pentru un om cu o statură atât de mică, Matrim Cauthon.

Mat deschise ochii şi îi aruncă o privire peste umăr, aşa cum stătea călare pe şoldurile lui. Făcuse un foc de două mai mare decât era nevoie, drept care acum era plină de sudoare. Părul ei frumos, auriu, tuns scurt, cu excepţia cozii specific femeilor Aiel de la ceafa, i se lipea de cap.

Dacă sunt prea scund, caută-ţi pe altcineva.

Nu eşti prea scund pentru gustul meu, zise ea şi izbucni în râs, ciufulindu-i părul, care era mai lung decât al ei. Şi eşti drăgălaş. Relaxează-te. Masajul n-are nici un rost dacă eşti încordat.

Mormăind, Mat închise ochii din noii. Drăgălaş? *Lumină sfântă!* Şi scund. Numai o femeie Aiel îi putea spune că e scund. În orice alt ţinut ar fi fost mai înalt decât majoritatea bărbaţilor,

chiar dacă nu întotdeauna cu mult. Îşi amintea când fusese înalt. Mai înalt decât Rand, când luptase cu Artur Aripă-de-Şoim. Şi cu o palmă mai scund decât era acum când luptase alături de Maecine împotriva aelgarilor. Vorbise cu Lan, îi spusese că auzise mai multe nume; Străjerul spunea că Maecine fusese regele eharonilor, unul dintre cele Zece Neamuri asta ştia Mat deja - cu vreo patru-cinci sute de ani înainte de Războaiele Troloce. Acelea erau primele şi ultimele amintiri care îi fuseseră plantate în cap. Nimic după Artur Paendrag Tanreall şi nimic înainte de Maecine, regele eharonilor.

Ţi-e frig? Întrebă Melindhra nevenindu-i să creadă. Te-ai înfiorat.

Femeia se dădu jos de pe el şi Mat o auzi cum pune alte lemne pe foc; cu câte lemne erau acolo puteau lua uşor foc chiar ei. Melindhra îl plesni peste fund când reveni şi murmură:

Faini muşchi.

Dacă o ţii tot aşa, ai să mă serveşti ca frigăruie la cină, ca un troloc, mormăi el.

Nu că i-ar fi displăcut compania Melindhrei atâta timp cât se abţinea să tot spună că e mai înaltă decât el —, dar simţea că nu mai suportă.

Lasă că nu ajungi tu frigăruie, Matrim Cauthon, zise ea înfigându-şi degetele în umărul lui. Aşa. Relaxează-te.

Mat credea că se va însura odată şi-odată, să fie şi el la casa lui. Cam asta făceau bărbaţii. O femeie, o casă, o familie. Ţintuit locului pentru tot restul vieţii. „încă n-am auzit de o nevastă căreia să-i placă de bărbatul ei că bea sau că se dă în vânt după jocurile de noroc. “Şi mai era ceva, un lucru pe care îl spuneau cei de pe partea cealaltă a uşii ter’angreal. Că-i era dat „să se însoare cu Fiica celor Nouă Luni “. „Mai curând sau mai târziu un bărbat trebuie să se însoare, cred eu. “Dar, cu siguranţă, nu avea de gând să-şi ia o femeie Aiel de nevastă. Voia să danseze cu cât mai multe femei putea, cât mai putea.

Nu eşti făcut pentru frigărui, ci pentru mari onoruri, spuse Melindhra încet.

Nu-i rău.

Doar că acum nu mai putea face nici o altă femeie să se uite la el, nici dintre Fecioare, nici dintre celelalte. De parcă Melindhra ar fi pus un afiş pe el pe care scria PROPRIETATEA MELINDHREI DIN JUMAI SHAIDO. Mda, ultima parte n-ar fi trebuit

s-o pună tocmai aici. Dar cine putea anticipa ce avea de gând să facă o femeie Aiel, mai ales o Fecioară a Lăncii? Femeile gândeau altfel decât bărbaţii, iar cele din neamul Aielilor gândeau altfel decât restul lumii.

— Ce ciudat că eşti atât de modest.

Modest, eu? Mormăi el.

Mâinile ei îi făceau atât de bine; îi netezeau toate nodurile pe care nici nu ştia că le are acolo.

Cum aşa?

Mat se întrebă dacă nu cumva remarca Melindhrei era legată de colierul ăla. Femeia părea să pună mare preţ pe el sau cel puţin pe faptul că-l primise de la el. Bineînţeles că nu-l purta. Fecioarele nu purtau aşa ceva. Dar îl ţinea în punga ei şi îl arăta oricărei femei care o întreba cum arată. Şi erau o mulţime.

Rămâi mereu în umbra lui Rand al'Thor.

Nu rămân în umbra nimănui, replică el, absent.

Nu, nu era vorba de colier. Mat dăruise bijuterii şi altor femei, printre care şi Fecioare; îi plăcea să facă daruri femeilor frumoase, chiar dacă nu se alegea decât cu un zâmbet. Nici nu aştepta mai mult. Dacă femeii nu-i plăceau un sărut şi o îmbrăţişare aşa cum îi plăceau lui, ce rost mai avea?

Sigur, e şi asta o onoare, să stai în umbra lui *Car'a'carn.* Ca să fii aproape de cei puternici, trebuie să stai în umbra lor.

— Umbră, repetă Mat, cu gândul în altă parte.

Uneori, femeile îi acceptau darurile, alteori nu, dar nici una nu îl considerase proprietatea ei. Asta şi voia. Să nu fie proprietatea nici unei femei, oricât de frumoasă ar fi ea. Şi oricât de pricepute i-ar fi mâinile la destinderea muşchilor lui.

Cicatricele tale ar trebui să fie cicatrice de onoare, căpătate în numele tău, ca şef, nu ca asta, continuă femeia urmărindu-i cu degetul cicatricea de pe gât. Cu asta te-ai ales luptând pentru *Car'a'carn?*

Mat ridică din umeri ca să-i dea mâna la o parte, se sprijini în coate şi se întoarse cu faţa la ea.

Eşti sigură că „Fica celor Nouă Luni "nu-ţi spune nimic?

— Ţi-am spus că nu. Întinde-te la loc.

Dacă mă minţi, jur că-ţi înroşesc fundul în bătaie.

Cu mâinile în şolduri, Melindhra îl privi periculos.

Chiar crezi că... Îmi poţi înroşi fundul în bătaie, Mat Cauthon?

Am să-mi dau toată silinţa, răspunse Mat, temându-se că femeia îl va străpunge cu lancea. Juri că n-ai auzit niciodată de Fiica celor Nouă Luni?

N-am auzit niciodată, zise ea rar. Cine e? Sau ce e? Întinde-te la loc şi lasă-mă să...

Se auzi o mierlă, în tot cortul şi afară, apoi o clipă mai târziu se auzi şi un sturz. Păsări din Ţinutul celor Două Râuri. Rand îşi alesese semnalele de avertizare din ce ştia el, păsări care nu se găseau în Pustiu.

Melindhra sări de pe Mat imediat, îşi înfăşură *shoufa* în jurul capului şi se acoperi cu vălul, în timp ce apuca la repezeală mai multe lănci şi scuturi. Apoi părăsi cortul în fugă.

Sânge şi cenuşă afurisită! Mormăi Mat încercând să-şi pună pantalonii.

Sturzul însemna miazăzi. El şi Melindhra îşi ridicaseră cortul spre miazăzi, alături de Aielii Chareen, cât mai departe de Rand, dar fără să depăşească limitele taberei. Nu avea de gând să iasă gol în tufele alea de mărăcini, cum făcuse Melindhra. Mierla însemna miazănoapte, unde erau Aielii Shaarad; aşadar, veneau din două direcţii în acelaşi timp.

Vârându-şi cât mai bine picioarele în cizme, în cortul acela atât de mic, se uită la capul de vulpe din argint uitat lângă pături. De afară se auzeau din ce în ce mai multe strigăte şi zăngănit de arme. Până la urmă, îşi dăduse seama că medalionul acela o împiedicase pe Moiraine să-l Tămăduiască din prima încercare. Atâta timp cât îl atingea, Puterea condusă de ea nu-l influenţa în nici un fel. Nu auzise ca vreo Făptură la Umbrei să poată conduce Puterea, dar mai erau şi cele din Ajah Neagră - cel puţin aşa spunea Rand, iar el îl credea şi posibilitatea ca unul dintre Rătăciţi să vină după Rand. Atârnându-şi medalionul de gât, îşi înşfăcă lancea cu corbul gravat pe ea şi ieşi în lumina rece a lunii.

Nici nu avu timp să simtă aerul îngheţat. Nici nu ieşi bine din cort că fu cât pe-aci să-şi piardă capul în urma loviturii unei săbii troloce, încovoiate ca o seceră. Sabia doar îi trecu prin păr fiindcă Mat apucase să se rostogolească şi apoi să se ridice în picioare, cu lancea gata de atac.

La prima vedere, trolocul părea a fi trupeş, deşi era cam jumătate dintr-un Aiel, îmbrăcat în zale negre, cu tricoane la

coate şi umeri, şi un coif cu coarne de ţap. Dar coarnele îi creşteau din capul de om, iar de sub ochi îi ieşea un bot de ţap.

Mârâind, trolocul se repezi la el şi urlă ceva într-o limbă aspră, pe care nici un om n-ar fi putut să o vorbească. Mat îşi roti lancea ca pe o bâtă, parând sabia grea, încovoiată şi înfigând vârful lung al armei sale în burta jivinei, zaua cedând la oţelul acela făurit cu ajutorul Puterii la fel de repede ca şi carnea de dedesubt. Trolocul cu bot de ţap se îndoi de mijloc cu un horcăit, iar Mat îşi scoase lancea din el, făcând un pas lateral ca să-l lase să cadă la pământ.

De jur împrejur, Aielii, unii în pielea goală sau îmbrăcaţi numai pe jumătate, dar toţi cu faţa acoperită de vălul negru, se luptau cu trolocii cu rât de mistreţ, cu bot de lup sau cu cioc de vultur, unii cu coarne sau cu creastă de pene, înarmaţi cu săbiile acelea ciudate, încovoiate, cu topoare cu ghimpi, cu tridente cu cârlige, şi lănci. Ici şi colo, câte unul folosea un arc uriaş ca să-şi trimită săgeţile cu ghimpi de mărimea unor lănci mai mici. Oameni luptau alături de troloci, în haine croite grosolan, cu săbii, ţipând disperaţi în timp ce îşi găseau sfârşitul printre tufele de mărăcini.

Sammael!

Sammael şi Albinele Aurii!

Iscoadele Celui întunecat *mureau,* majoritatea de îndată ce porneau în luptă cu un Aiel, trolocii însă mureau mai greu.

— Nu sunt un erou! Strigă Mat nu neapărat ca să-l audă cineva, în timp ce se lupta cu un troloc cu bot de urs şi urechi păroase, al treilea.

Creatura era înarmată cu un topor cu coada lungă, cu o jumătate de duzină de ghimpi şi o lamă lată cât să despice un copac în două, pe care îl învârtea ca pe o jucărie în mâinile lui păroase, enorme. Tocmai apropierea de Rand îl făcea pe Mat să participe la aceste lupte. Tot ce voia el de la viaţă erau un vin bun, un joc de zaruri şi o fată drăguţă sau trei.

— Nu vreau să mă bag în aşa ceva!

Mai ales dacă Sammael era prin preajmă.

Mă auziţi?

Trolocul se prăbuşi la pământ cu gâtul tăiat, iar Mat se trezi faţă în faţă cu un Myrdraal, care tocmai omorâse doi Aieli care îl atacaseră împreună. Jumătate-om arăta ca un om, gălbejit, acoperit de solzi negri, ca un şarpe. Se şi mişca precum un

şarpe, fără oase, fluid şi rapid, pelerina neagră ca noaptea rămânând nemişcată în orice parte ar fi luat-o. Şi nu avea ochi. Doar o bucată de piele vineţie acolo unde ar fi trebuit să fie ochii.

Privirea fără ochi se aţinti asupra lui, şi Mat se cutremură, groaza îngheţându-i sângele în vine. „Privirea celor Făr-de-Ochi este frica “, se spunea în Ţinuturile de la Hotare, unde oamenii ştiau bine despre ce vorbesc, chiar şi Aielii recunoscând că privirea unui Myrdraal te făcea să înlemneşti de groază. Aceasta era prima armă a creaturii. Jumătate-om se năpusti asupra lui ca un val uriaş.

Urlând, Mat îi ieşi în întâmpinare, rotindu-şi lancea ca pe o bâtă, încercând să-l lovească, mereu în mişcare. Creatura avea o sabie la fel de neagră precum pelerina pe care o purta, o sabie făurită în forjele Thakan’darului şi, dacă apuca să-l cresteze cu ea, era ca şi mort, asta dacă nu apărea Moiraine imediat cu leacul ei. Exista o singură modalitate de a dobori un Pierit. Atac total; să-l copleşeşti înainte de a te copleşi el pe tine - a te apăra era sinonim cu a muri. Mat nu-şi putea permite să arunce nici măcar o privire la bătălia cruntă care se ducea în jurul lui.

Sabia Myrddraalului licări ca limba unui şarpe, se abătu asupra lui ca un fulger negru, dar numai ca să contracareze atacul lui Mat. Când oţelul gravat cu un corb şi făurit cu ajutorul Puterii se ciocni de metalul făurit în forjele Thakan’darului, ţâşni o lumină albastră, însoţit de o detunătură.

Pe neaşteptate, suliţa lui Mat pătrunse în carnea adversarului. Sabia neagră şi mâna gălbejită zburară cât colo, iar lovitura următoare se opri în beregata Myrddraalului, Mat însă nu se opri. Îi străpunse inima, îi tăie un tendon, apoi pe celălalt, iute, unul după altul. De-abia atunci se îndepărtă un pas de creatura care se zvârcolea la pământ, fluturând mâna bună şi ciotul rămas, din răni ţâşnindu-i sângele negru. Jumate-Oameni nu se dădeau morţi cu una, cu două; nu-şi dădeau duhul decât la apusul soarelui.

Privind în jur, Mat îşi dădu seama că atacul se sfârşise. Iscoadele Celui întunecat sau trolocii care nu muriseră o luaseră la sănătoasa; cel puţin el nu văzu decât Aieli rămaşi în picioare. Unii Aieli căzuseră şi ei. Scoase o batistă din buzunarul unei Iscoade ca să şteargă sângele negru de Myrdraal de pe vârful lăncii. Sângele ataca metalul dacă îl lăsa mai mult acolo.

Atacul din noaptea asta nu avea sens. După cadavrele pe care le vedea la lumina lunii, troloci şi oameni, nici unul nu trecuse de primul şir de corturi. Şi, fără să atace într-un număr mult mai mare, nu puteau spera la mai mult.

— Ce-ai strigat? *Carai* şi încă ceva. Limba Străveche?

Se întoarse ca s-o privească pe Melindhra. Îşi scosese vălul şi acum nu mai purta altceva decât *shoufa.* Erau şi alte Fecioare în apropiere, şi bărbaţi, toţi la fel de îmbrăcaţi ca Melindhra, dar nici unuia nu părea să-i pese, deşi cei mai mulţi păreau că se întorc în corturile lor fără să mai zăbovească. Nu se jenau, asta era. Nu se jenau deloc. Melindhrei nici măcar nu părea să-i fie frig, deşi îi ieşeau aburi din gură. Ca şi ea, Mat era leoarcă de sudoare şi îl apucase cu frig, acum că nu mai era disperat să-şi apere viaţa cu orice preţ.

— Un lucru pe care l-am auzit cândva, zise el. Mi-a plăcut cum suna.

Carai an Caldazar! Pentru onoarea Vulturului Roşu. Strigătul de luptă al Manetheren. Cele mai multe amintiri ale lui erau legate de Manetheren. Pe unele le avea dinainte de tocul strâmb al uşii. Moiraine spunea că vorbea în el Sângele Vechi. Ceea ce nu-l deranja, atâta timp cât nu-i şi curgea din vene. Îşi trecu braţul pe după umerii ei şi o porni înapoi, spre cort.

Te-am văzut luptând cu Gonaciul Nopţii, Mat Cauthon.

Acela era unul dintre numele pe care Aielii le dădeau Myrddraalilor.

Eşti înalt atât cât trebuie să fie un bărbat.

Zâmbind cu gura până la urechi, Mat îşi trecu braţul pe după mijlocul ei, dar fără să-şi poată lua gândul de la atac. Ar fi vrut s-o facă gândurile i se încurcaseră prea mult cu amintirile împrumutate, însă pur şi simplu nu putea. Oare de ce lansaseră un atac atât de inutil? Doar un nebun ar ataca o forţă copleşitoare fără un motiv anume. Acesta era gândul pe care nu şi-l putea scoate din cap. Nimeni nu ataca fără motiv.

Ţipetele de pasăre îl treziră pe Rand imediat şi la fel de repede apucă *saidinul* în timp ce arunca păturile şi ieşea în fugă, fără haină, doar cu ciorapii în picioare. Noaptea era rece şi luminată de lună, iar dinspre dealurile de mai jos de trecătoare ajungeau până la el zgomotele înfundate ale unei lupte, în jurul lui, Aielii ţâşneau din corturi precum furnicile, repezindu-se spre locurile din care pasul ar fi putut fi atacat. Capcanele aveau să

semnalizeze din nou prezenţa Făpturilor Umbrei ar fi fost semnalată printr-un ţipăt de cintezoi până când le scotea el, dimineaţa, dar nu avea nici un rost să rişte.

Curând, liniştea învălui din nou trecătoarea, cu gai'shainii rămaşi în corturile lor, armele fiindu-le interzise chiar şi acum, cu ceilalţi Aieli plecaţi în locurile care trebuiau apărate. Până şi Adelin şi celelalte Fecioare plecaseră, de parcă ştiau că Rand le-ar fi reţinut dacă mai aşteptau. Auzi câteva murmure dinspre căruţele de lângă zidurile oraşului, dar nici Radere şi nici căruţaşii nu se arătară; nici nu se aştepta la aşa ceva.

Zgomotele înfundate ale luptei - bărbaţi care strigau, ţipau, mureau - veneau din două direcţii. Amândouă de dedesubt, departe de el. Şi în jurul corturilor înţeleptelor erau adunaţi oamenii; privind spre locul luptei, pesemne.

Un atac acolo jos nu-şi avea sensul. Nu erau Miagoma, doar dacă Timolan luase Făpturi ale Umbrei în clanul lui, la fel de puţin probabil ca şi cum Mantiile Albe ar fi recrutat troloci. Se întoarse spre cort şi tresări, chiar dacă era înconjurat de Vid.

Aviendha ieşise în lumina lunii, înfăşurată într-o pătură. Chiar în spatele ei stătea un bărbat înalt învăluit într-o pelerină neagră; umbrele lunii rătăceau pe o faţă scofâlcită, prea palidă, cu ochii prea mari. Se auzi un tânguit şi pelerina se deschise, dând la iveală două aripi mari, tari, ca de liliac. Mişcându-se ca într-un vis, Aviendha se îndreptă spre îmbrăţişarea care o aştepta.

Rand mânui Puterea şi o dâră de foc, focul-răului, cât un deget de groasă trecu pe lângă ea, o săgeată de lumină solidă, şi lovi draghkarul în cap. Efectul acelei dâre era mai lent, dar la fel de sigur ca şi în cazul Câinilor Celui întunecat. Culorile creaturii se inversară, negrul fu înlocuit de alb, albul de negru, transformându-se în fire strălucitoare care se topeau în aer.

Aviendha se scutură în clipa în care tânguitul încetă, privi cum dispar ultimele particule şi se întoarse spre Rand, strângând pătura în jurul ei. Ridică mâna şi un şuvoi de foc, gros cât capul lui, se îndreptă spre el.

Surprins chiar şi în interiorul Vidului, fără să se gândească la Putere, Rand se aruncă la pământ, ferindu-se de flăcările nimicitoare. Care se stinseră în clipa următoare.

Ce faci? Strigă el, atât de furios, atât de şocat, încât Vidul se crăpă, iar *saidinul* dispăru de lângă el.

Se ridică în picioare şi se îndreptă cu paşi mari spre ea.

Asta întrece orice lipsă de recunoştinţă de care am auzit până acum! Exclamă el, gata s-o zgâlţâie până îi clănţăneau dinţii. Tocmai ţi-am salvat viaţa, în caz că n-ai observat şi, dacă am încălcat vreun amărât de obicei Aiel, mă doare-n...!

— Data viitoare am să-l las pe marele *Car'a'carn* să se descurce singur! Replică ea răstit şi, încercând să-şi ţină pătura cât mai aproape, intră în cort cu un aer înţepat.

Pentru prima oară Rand privi în urmă. Către un alt draghkar prăbuşit la pământ, în flăcări. Fusese atât de furios, încât nu auzise trosnetele, nu simţise mirosul de grăsime arsă. Nici măcar nu simţise primejdia. Un draghkar ucidea sufletul cuiva, apoi viaţa. Pentru asta trebuia să se apropie de tine, să te atingă, însă acesta zăcea la vreo doi paşi de el. Nu era sigur cât de eficientă era îmbrăţişarea tânguitoare a unui draghkar dacă erai plin de *saidin,* dar se bucura că nu avusese ocazia să afle. Răsuflând adânc, îngenunche lângă clapa cortului.

Aviendha?

Nu putea intra. O lampă era aprinsă şi se prea putea ca tânăra să fie goală acolo, făcându-l în gând cu ou şi cu oţet, cum de fapt şi merita.

Aviendha, te rog să mă ierţi. Îmi cer scuze. Am vorbit ca un prost, fără să întreb ce şi cum. Ar fi trebuit să ştiu că nu vrei să-mi faci rău şi, ce mai, sunt... sunt un prost, încheie el cu vocea pierită.

— Ştii pe naiba, Rand al'Thor, veni răspunsul înfundat. Chiar *eşti* un prost!

Cum îşi cereau iertare Aielii? N-o întrebase niciodată. Dacă se gândea la ji'e'toh, la cum erau învăţaţi bărbaţii să cânte şi la obiceiurile de nuntă, nici nu credea că va întreba vreodată.

Recunosc, sunt un prost. Şi îmi cer scuze.

De data asta, nu primi nici un răspuns.

Te-ai vârât sub pături?

Tăcere.

Mormăind ca pentru sine, Rand se ridică şi sări de câteva ori pe loc ca să-şi încălzească picioarele îngheţate. Rămânea acolo până era sigur că Aviendha se acoperise cum se cuvine. Fără cizme şi haină. Apelă la *saidin*, în ciuda mirosului, doar ca să scape de frigul care îi pătrundea în oase, refugiindu-se în Vid.

Cele trei înţelepte Vestitoare-n-vise veniră în fugă, desigur, însoţite de Egwene, toate privind lung la draghkarul care fumega, îl ocoliră şi îşi traseră şalurile pe ele aproape cu aceeaşi mişcare.

Numai unul, spuse Amys. Slavă Luminii. Dar ştiu că ne-a luat prin surprindere.

Au fost doi, îi zise Rand. Eu... l-am distrus pe celălalt.

De ce trebuia să şovăie, doar fiindcă Moiraine îl avertizase în privinţa focului-răului? Era o armă ca oricare alta.

Dacă Aviendha nu l-ar fi ucis pe ăsta, m-ar fi ucis el pe mine.

Am simţit când a condus Puterea, de asta am şi venit, spuse Egwene, măsurându-l din cap până-n picioare.

La început, Rand crezu că vrea să vadă dacă nu cumva e rănit, dar tânăra se uită mai ales la picioarele lui numai în ciorapi, apoi la cort de unde, prin clapă, răzbătea lumina lămpii.

Iar ai supărat-o. Ţi-a salvat viaţa şi tu... Bărbaţii ăştia!

Clătinând dezgustată din cap trecu pe lângă el şi intră în cort. Rand le auzi vocile, dar nu reuşi să înţeleagă ce spun. Melaine îşi aranjă şalul şi spuse:

Dacă n-ai nevoie de noi, mergem să vedem ce se întâmplă în vale.

Se îndepărtă fără să le mai aştepte pe celelalte două. Bair scoase un chicot şi o urmă împreună cu Amys.

Punem rămăşag la cine va merge mai întâi? Colierul meu de ametist, care-ţi place atât de mult, contra brăţării tale de safir?

S-a făcut. Eu cred că la Dorindha.

Bătrâna înţeleaptă chicoti din nou.

Ochii ei sunt atât de plini de Bael. O soră-dintâi este o soră-dintâi, dar un nou soţ...

Cele două se îndepărtară, şi Rand se aplecă spre clapa cortului. Tot nu auzea ce-şi spuneau, trebuia să-şi lipească urechea de clapă, dar nu voia să facă aşa ceva. Mai mult ca sigur Aviendha se acoperise, în prezenţa lui Egwene. Insă, după cum ştia obiceiurile Aielilor, era foarte posibil ca Egwene să-şi fi scos hainele şi să rămână goală puşcă.

Zgomotul uşor de papuci anunţă apropierea lui Moiraine şi a lui Lan, drept care Rand se îndreptă de spate. Deşi îi auzea pe amândoi cum respiră, paşii Străjerului erau aproape imperceptibili. Moiraine mergea cu părul atârnat pe faţă şi îşi ţinea cu mâinile rochia neagră, de mătase, care lucea în lumina

lunii. Lan era îmbrăcat de sus şi până jos, în cizme şi înarmat, înfăşurat în pelerina aceea care îl făcea una cu întunericul. Bineînţeles. Zgomotul luptei se stingea în vale.

Mă mir că n-ai venit mai curând, Moiraine, spuse Rand pe un ton rece, dar mai bine că tonul era rece, şi nu el.

Păstră *saidinul,* se luptă cu el şi frigul nopţii rămase departe de el. Era conştient că e acolo, simţea cum firele de păr de pe braţe freamătă de frig pe sub mânecile cămăşii, dar nu-i simţea atingerea.

De obicei, mă cauţi de îndată ce simţi că e pericol.

— Niciodată n-am explicat tot ce fac sau ce nu fac.

Vocea ei era la fel de rece şi misterioasă ca întotdeauna, dar, chiar şi la lumina lunii, Rand era sigur că se făcuse roşie în obraji. Lan părea stingher, deşi în cazul lui nu putea şti ce gândeşte.

— Nu te pot ţine de mână la nesfârşit. Până la urmă trebuie să mergi singur.

— În noaptea asta am mers singur, nu crezi?

Stânjeneala alunecă de-a lungul Vidului suna de parcă ar fi făcut totul de unul singur drept care adăugă:

— Aviendha m-a scăpat de ăla.

Draghkarul încă mai mocnea.

Bine că a fost prin preajmă, zise Moiraine calm. N-ai avut nevoie de mine.

Nu-i fusese frică, de asta era sigur. O văzuse cum se năpustise în mijlocul Făpturilor Umbrei, mânuind Puterea la fel de dibaci cum îşi mânuia Lan sabia, o văzuse prea des în postura asta ca să creadă că-i fusese frică. Atunci de ce nu venise de îndată ce-i simţise pe draghkari? Ar fi putut veni, ca şi Lan; acela era unul dintre darurile pe care Străjerii le primeau în urma legăturii dintre ei şi Aes Sedai. O putea face să spună de ce, se putea folosi de jurământul pe care i-l făcuse şi de neputinţa de a minţi direct. Nu, nu putea. Sau nu voia. Nu voia să facă aşa ceva unei persoane care încerca să-l ajute.

Cel puţin acum ştim care a fost rostul atacului din vale, zise el. Ca să mă facă să cred că se întâmplă ceva grav acolo şi draghkarii să mă ia prin surprindere. Au încercat asta şi la Sălaşul Stâncilor Reci, dar nu le-a mers nici acolo.

Spre deosebire de acum, când era cât pe-aci. Dacă asta fusese intenţia lor.

Mă aşteptam să încerce altceva, adăugă el.

Couladin era în faţa lui; Rătăciţii păreau a fi peste tot. De ce nu-i putea înfrunta pe rând?

Să nu faci greşeala de a-i crede proşti pe Rătăciţi, spuse Moiraine. Ţi-ar putea fi fatal.

Femeia îşi mişcă rochia de parcă şi-ar fi dorit să fie mai groasă.

E târziu, continuă ea. Dacă nu mai ai nevoie de mine...

Moiraine şi Lan plecară în timp ce Aielii începeau să se întoarcă la corturi. Unii îşi manifestară surpriza la vederea draghkarilor şi chemară câţiva gai'shaini ca să-i ia de acolo, dar cei mai mulţi doar se uitară la ei în tăcere. Păreau că se aşteaptă la aşa ceva de la Rand.

Adelin şi Fecioarele apărură şi ele, abia târându-şi picioarele. Se uitară cum draghkarii sunt căraţi de-acolo de mai mulţi bărbaţi în robe albe şi se priviră cu subînţeles înainte de a se apropia de Rand.

Nu era nimic acolo, spuse Adelin rar. Atacul a avut loc în vale, Iscoade şi troloci.

Care strigau „Sammael şi Albinele Aurii ", adăugă o altă Fecioară.

Din cauza capului înfăşurat într-o *shoufa,* Rand nu-şi dădu seama cine e. Părea tânără după voce; unele fecioare nu aveau mai mult de şaisprezece ani.

Trăgând adânc aer în piept, Adelin îşi întinse una din lănci, pe lat, în faţa lui, ţinând-o drept, fără să-i tremure mâna. Celelalte făcură la fel, fiecare cu câte o lance.

Noi... eu... am greşit, spuse Adelin. Ar fi trebuit să fim aici când au venit draghkarii. Pe când noi am dat fuga acolo, ca nişte copii, ca să dansăm lăncile.

— Ce trebuie să fac cu astea? Întrebă Rand, iar Adelin răspunse fără ezitare.

— Ce vrei tu, *Car'a'carn.* Noi suntem pregătite de orice şi nu ne vom opune.

Rand clătină din cap. „La naiba cu Aielii şi cu ji'e'toh lor. "

Luaţi-le şi păziţi-mi cortul... Hai, ce mai staţi? Plecaţi.

Fecioarele se uitară unele la altele şi până la urmă se supuseră, cu aceeaşi reticenţă cu care se apropiaseră de el.

Iar una dintre voi să-i spună Aviendhei că voi intra în cort de îndată ce mă întorc.

Rand nu avea de gând să petreacă toată noaptea afară întrebându-se dacă trebuie sau nu să intre. Se îndepărtă cu paşi mari, făcând să trosnească gheaţa.

Cortul lui Asmodean nu era departe de al lui. Nu răzbătea nici un sunet de acolo. Dădu clapa la o parte, se aplecă şi intră. Asmodean şedea pe întuneric, muşcându-şi buzele. Tresări la apariţia lui Rand, dar nu-l lăsă să vorbească.

— Sper că nu te aşteptai să te ajut. I-am simţit pe draghkari, însă am considerat că le poţi face faţă; ceea ce s-a şi întâmplat. Niciodată nu mi-au plăcut draghkarii; n-ar fi trebuit să-i facem. Au şi mai puţină minte decât trolocii. Le dai un ordin şi ucid tot ce le iese în cale. Dacă aş fi ieşit, dacă aş fi făcut ceva... Dacă băga de seamă cineva? Dacă-şi dădeau seama că nu tu erai cel care conducea Puterea? Aş fi...

Mai bine că n-ai făcut-o, i-o reteză Rand, aşezându-se turceşte. Poate te-aş fi ucis, dacă te-aş fi simţit plin de *saidin.*

Celălalt râse strepezit.

M-am gândit şi la asta.

— Sammael e la originea atacului din noaptea asta, întreprins de către troloci şi Iscoade.

— Sammael nu e genul de om care să-şi sacrifice luptătorii, replică Asmodean rar. Dar preferă să-i moară zece mii sau de zece ori mai mult, dacă merită sacrificiul. Poate că unul din ceilalţi vrea să crezi că el te-a atacat. Chiar dacă Aielii ar lua prizonieri... trolocii pun preţ doar pe ce omoară, iar Iscoadele Celui întunecat cred tot ce fi se spune.

Sammael a fost. A mai încercat o dată să mă facă să-l atac, la Serendahar.

„O, Lumină sfântă! “Gândul trecu în goană pe lângă Vid. „Am spus «mă» “. Nu ştia unde fusese Serendaharul, nu ştia decât ce spusese. Cuvintele îi scăpaseră fără să vrea. După o lungă tăcere, Asmodean rosti încet:

— Nu ştiam.

Eu vreau să ştiu de ce, spuse Rand alegându-şi cuvintele cu grijă, sperând că erau toate ale lui.

Îşi aminti chipul lui Sammael, un ins „Nu e a mea. Nu e amintirea mea “. - Un ins îndesat, cu barba scurtă, blondă. Asmodean îi descrisese pe toţi Rătăciţii, dar Rand ştia că această imagine nu venea de la el. Sammael îşi dorise

întotdeauna să fie mai înalt şi nu-i plăcea că Puterea nu-l putea ajuta cu nimic. Asmodean nu-i spusese asta.

Din ce mi-ai povestit tu, nu mă va înfrunta decât dacă e sigur de victorie şi poate nici atunci. Ai spus că mai curând m-ar lăsa la cheremul Celui întunecat, dacă ar putea. De ce e sigur acum că va câştiga dacă mă hotărăsc să plec după el?

Discutară despre asta ore întregi, pe întuneric, fără să ajungă la vreo concluzie. Asmodean susţinea că era vorba despre unul din ceilalţi, sperând să-l asmuţă pe Rand împotriva lui Sammael şi astfel să scape de unul sau de amândoi; Asmodean se ţinea tare pe poziţie. Rand îi simţea ochii negri aţintiţi asupra lui, întrebători. Insistenţa lui prea bătea la ochi.

Când în sfârşit se întoarse în cortul lui, Adelin şi duzina de Fecioare săriră toate în picioare, anunţându-l într-un glas că Egwene plecase, că Aviendha dormea de mult, că era furioasă pe el, ca şi Egwene. Îi dădură atâtea sfaturi, în acelaşi timp, despre cum să facă faţă furiei celor două femei, dar Rand nu înţelese nici unul. În cele din urmă, femeile Aiel tăcură, se priviră între ele şi doar Adelin vorbi singură:

Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat în noaptea asta. Despre ce-am făcut noi şi ce n-am reuşit să facem. Noi...

Să zicem că nu s-a întâmplat nimic, iar dacă s-a întâmplat ceva, am iertat şi am uitat. Vreau să dorm şi eu câteva ore. Dacă doriţi să discutaţi, duceţi-vă la Amys şi Bair. Sunt sigur că vor înţelege ce vreţi mai bine decât mine.

Surprinzător, vorbele lui le închiseră gura, iar Rand intră în cort. Aviendha era vârâtă sub pături, cu un picior zvelt, gol, ieşit peste aşternut. Rand încercă să nu se uite la el sau la ea. Lăsase o lampă aprinsă. Se vârî sub păturile lui, oftând uşurat, şi stinse lampa cu ajutorul Puterii, după care renunţă la *saidin.* De data aceasta, visă cum din mâinile Aviendhei ţâşneau dâre de foc, dar nu spre un draghkar, şi cum lângă ea şedea Sammael, râzând cu gura până la urechi.

CAPITOLUL 23

„O cincime vă dau“

Mânându-şi iapa pe după o creastă acoperită de iarbă, Egwene privi şirurile de Aieli care coborau din Pasul Jangai. Şaua îi împinsese din nou rochia mai sus de genunchi, dar acum n-o mai băga în seamă. Nu-şi putea petrece fiecare minut aranjând-o. Şi nu avea nici ciorapi; ceea ce nu însemna că era în picioarele goale.

Aielii coborau la trap pe lângă ea, încolonaţi, grupaţi pe clanuri, septuri şi frăţii. Mii şi mii, cu caii de povară şi catârii, *gai'sahini,* care aveau grijă de tabără când Aielii luptau, întinzându-se pe mai bine de o milă, alţii venind din urmă sau dispărând deja din raza ei vizuală. Chiar şi fără familii, păreau un neam pornit în marş. Calea Mătăsii fusese un drum în toată regula, largă de cincizeci de paşi şi pavată cu pietre albe, late, tăind dealurile în linie dreaptă. Se vedea doar din când în când printre grupurile de Aieli, care însă preferau să meargă pe iarbă, multe dintre pietre fiind afundate în pământ sau răsucite pe o parte. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când pe acest drum se perindaseră nu numai căruţele fermierilor din partea locului sau ale unor neguţători.

Era surprinsă să vadă copaci din nou, copaci adevăraţi, stejari înalţi şi arbuşti adunaţi la un loc, nu doar ici şi colo, răsuciţi de vânt şi piperniciţi, şi iarbă înaltă vălurindu-se în bătaia vântului. Spre miazănoapte se înălţa o pădure adevărată, iar în înaltul cerului pluteau nori subţiri, însă adevăraţi şi ei. Aerul părea răcoros, o binecuvântare, după cel din Pustiu, şi umed, deşi crengile cafenii şi petele mari de aceeaşi culoare din iarbă îi spuneau că, de fapt, era mai cald şi mai uscat decât ar fi trebuit să fie la vremea asta. Şi totuşi împrejurimile Cairhienului erau un paradis luxuriant pe lângă ce se afla dincolo de Zidul Dragonului.

Un pârâiaş şerpuia spre miazănoapte pe sub un pod aproape turtit, mărginit de o albie mai lată, din lut uscat; Râul Gaelin se afla la doar câteva mile în aceeaşi direcţie. Se întrebă ce credeau Aielii despre râul acela; doar o singură dată mai văzuse Aieli lângă un râu. Cursul de apă îngustat întrerupea fluxul constant de oameni, bărbaţii şi Fecioarele oprindu-se ca să privească uimiţi înainte să sară dincolo.

Căruţele lui Kadere treceau hodorogind pe lângă ea şi, cu toate că perechile de catâri trăgeau din greu la jug, distanţa de Aieli se mărea la fiecare pas. Le luaseră patru zile ca să treacă prin toate meandrele pasului, intenţia lui Rand părând a fi să intre cât mai mult în ţinutul Cairhienului în cele câteva ore de lumină care mai rămăseseră. Moiraine şi Lan însoţeau căruţele; nu înaintea lor, nici pe lângă căsuţa albă pe roţi, ca o cutie, a lui Kadere, ci pe lângă cea de-a doua căruţă, unde tocul uşii ter'angreal, acoperit cu o prelată, arăta ca o cocoaşă faţă de restul încărcăturii. O parte din încărcătură era împachetată cu grijă şi vârâtă în cutii sau butoaie pe care Kadere le adusese în Pustiu pline de marfa, o altă parte era pur şi simplu înghesuită pe unde încăpuse, forme ciudate de metal şi sticlă, un scaun de cristal roşu, două statuete de mărimea unui copil, reprezentând un bărbat şi o femeie în pielea goală, vergele de os şi fildeş, şi materiale negre, ciudate, de lungimi şi grosimi felurite. Tot soiul de lucruri, inclusiv unele pe care Egwene nu le putea descrie. Moiraine folosise fiecare centimetru din absolut toate căruţele.

Egwene ar fi vrut să ştie de Aes Sedai era atât de grijulie cu acea căruţă; poate că nimeni altcineva nu băgase în seamă că Moiraine îi acorda mai multă atenţie decât tuturor celorlalte căruţe la un loc, ei însă nu-i scăpase. Nu că ar fi avut şansa să

afle răspunsul cât de curând. Faptul că acum era, într-un fel, pe picior de egalitate cu Moiraine o punea într-o postură delicată, după cum se convinsese când pusese întrebarea aceea, în mijlocul trecătorii, şi i se spusese că avea o imaginaţie prea bogată şi că, dacă avea atâta timp ca să le spioneze pe Aes Sedai, poate că n-ar fi fost rău ca Moiraine să o convingă pe una dintre înţelepte să-i sporească pregătirea. Egwene nu mai contenise cu scuzele, desigur, şi cuvintele ei se pare că-şi făcuseră efectul. Amys şi celelalte nu-i ocupau mai multe nopţi decât înainte.

Peste o sută de *Far Dareis Mai* Taardad trecură în pas sprinten pe lângă ea, cu vălurile gata să fie trase pe faţă, cu tolbele pline la şold. Unele îşi duceau în mână arcurile curbate, din corn, cu săgeţile crestate, altele le purtau în spate, lăncile şi scuturile săltând la fiecare pas. În spatele lor, o duzină de femei gai’shain, în robele lor albe, îşi mânau de zor catârii silindu-se să nu rămână prea în urmă. Una dintre ele era îmbrăcată în negru, nu în alb: Isendre se chinuia cel mai mult. Egwene o zări şi pe Adelin, ca şi pe alte două-trei femei Aiel care păziseră cortul lui Rand în noaptea atacului. Fiecare ţinea strâns în mână şi o păpuşă, pe lângă armele lor, o păpuşă făcută la repezeală, îmbrăcată în bluză şi fustă; Aielele păreau mai de nepătruns decât de obicei, prefăcându-se că nu au aşa ceva în mână.

Egwene nu era sigură despre ce era vorba. Fecioarele care stătuseră de pază veniseră în grup ca să le vadă pe Bair şi Amys când îşi încheiaseră misiunea şi petrecuseră mult timp în compania lor. A doua zi dimineaţă, când tabăra se ridica în cenuşiul zorilor, se apucaseră să facă păpuşile acelea. Desigur, nu avusese cum să întrebe, dar comentase faptul cu una dintre ele, o femeie Tomanell, roşcată, pe nume Maira, din septul Serai; aceasta îi spusese că păpuşa trebuia să-i amintească faptul că nu mai era la vârsta copilăriei. Tonul ei îi dăduse de înţeles că nu voia să vorbească despre asta. Una dintre Fecioarele care aveau păpuşi nu putea fi mai mare de şaisprezece ani, Maira însă era cel puţin de vârsta lui Adelin. Părea absurd şi era frustrant. De fiecare dată când Egwene credea că înţelege obiceiurile Aielilor, ceva îi demonstra că se înşală.

Fără să vrea, privirea îi fu atrasă înapoi, spre intrarea în trecătoare. Şirul de ţepe era tot acolo, de-abia vizibil,

întinzându-se de la un munte abrupt la alt munte abrupt, mai puţin acolo unde Aielii puseseră mai multe la pământ. Couladin mai lăsase un mesaj, bărbaţi şi femei traşi în ţeapă de-a lungul drumului, morţi de şapte zile. Zidurile înalte, cenuşii, ale Seleanului se agăţau de dealurile din dreapta pasului, fără ca deasupra lor să se arate ceva. Moiraine spunea că era doar umbra gloriei de altădată, deşi fusese un oraş important, mult mai mare decât Taienul; nici din el nu mai rămăsese prea mare lucru. Şi nici supravieţuitori - doar cei pe care îi luaseră Shaido cu ei. - Deşi aici probabil că unii se refugiaseră în locuri pe care le credeau mai sigure. Pe dealurile acestea fuseseră ferme; partea de răsărit a Cairhienului fusese abandonată, în mare măsură, după Războiul cu Aielii, dar un oraş avea nevoie de ferme care să-l aprovizioneze cu hrană. Acum coşurile mânjite de funingine se înălţau deasupra zidurilor caselor de piatră înnegrită; ici câteva grinzi carbonizate rămase deasupra unui şopron, colo câte o casă şi un şopron prăbuşite din cauza căldurii. Dealul pe care se afla ea fusese păşune pentru oi; lângă gard, la poalele dealului, muştele încă mai bâzâiau în jurul leşurilor. Nici un animal nu fusese lăsat în viaţă, nici o găină care să scurme prin curte. Recoltele fuseseră incendiate.

Couladin şi Shaido erau Aieli. Dar la fel erau şi Aviendha, Bair, Amys, Melaine şi Rhuarc, care spunea că-i aminteşte de una dintre fiicele lui. Dar, deşi priviseră ţepele cu dezgust, păreau să creadă că Ucigaşii-de-Copaci îşi meritau soarta.

Poate că singura cale de a-i cunoaşte cu adevărat pe Aieli era să te naşti Aiel.

Aruncând o ultimă privire spre oraşul distrus, cobori panta încet până la gardul de piatră şi ieşi pe poartă, aplecându-se ca să-şi lege mai bine cureluşa în jurul gâtului. Ironia făcea ca Moiraine să fi spus că Selean ar putea trece de partea lui Couladin. În opiniile schimbătoare ale *Daes Dae'mar,* în cântărirea şanselor unui invadator Aiel în faţa unui om care trimisese taireni în Cairhien, indiferent de motiv, seleanii puteau trece de o parte sau de alta, cu condiţia ca acest Couladin să-i lase să aleagă.

Egwene merse întins pe drumul lat până îl ajunse din urmă pe Rand, astăzi îmbrăcat în surtucul roşu, şi se alătură Aviendhei, lui Amys şi celor peste treizeci de înţelepte pe care nu le ştia bine, cu excepţia celorlalte două Vestitoare-n-vise,

toate ţinându-se la mică distanţă. Mat, cu pălăria şi lancea cu mâner negru, şi Jasin Natael, cu harpa într-un toc de piele atârnat de umăr şi cu steagul sângeriu care fremăta în bătaia vântului, mergeau călare, dar Aielii care se grăbeau depăşeau grupul pe o parte şi pe cealaltă, fiindcă Rand îşi ducea armăsarul bălţat de căpăstru vorbind cu căpeteniile de clan. Încurcate sau nu de fustele lungi, înţeleptele ar fi putut ţine pasul cu coloanele care treceau pe lângă ele dacă nu s-ar fi ţinut scai de Rand. De-abia dacă o băgară în seamă pe Egwene, cu ochii şi urechile la Rand şi la cele şase căpetenii.

... Şi tuturor celor care vin după Timolan trebuie să fi se spună acelaşi lucru, zicea Rand pe un ton hotărât.

Câinii de Piatră lăsaţi să supravegheze Taienul se întorseseră ca să dea de veste că Miagoma intrau în trecătoare la o zi după ei.

Am venit ca să-l opresc pe Couladin să devasteze ţinutul, nu să-l prad şi eu, adăugă el.

Un mesaj dur şi pentru noi, dacă prin asta vrei să spui că nu putem lua o cincime, ziseră Bael, Han şi ceilalţi, chiar şi Rhuarc, aprobând din cap.

O cincime vă dau, se învoi Rand fără să ridice vocea, cuvintele lui însă sunând brusc ca nişte cuie bătute în lemn.

Dar fără ca asta să însemne alimente. Vom trăi din ceea ce dă natura, din vânat sau pur şi simplu vom cumpăra dacă vinde cineva mâncare până când tairenii vor reuşi să se pună pe picioare cu ce aduc din Tear. Dacă cineva ia cu un sfanţ peste o cincime sau ia o pâine fără să plătească, dacă arde chiar şi o colibă doar fiindcă îi aparţine unui Ucigaş-de-Copaci sau dacă omoară un om care nu încearcă să-l omoare pe el, acela va fi spânzurat, indiferent de rang.

Grea misiune să le spunem asta clanurilor, zise Dhearic, aproape la fel de neînduplecat. Am venit ca să-l urmez pe Cel-Care-Vine-cu-Zorile nu să-i cocoloşesc pe cei care şi-au încălcat jurămintele.

Bael şi Jheran deschiseră gura ca să încuviinţeze, dar se uitară unul la altul şi închiseră gura la loc.

Fii atent la ce spun, Dhearic, continuă Rand. Am venit să salvez acest ţinut, nu să-l nenorocesc şi mai mult. Ceea ce spun acum e valabil pentru toate clanurile, inclusiv pentru miagomi şi cele care vor urma. Toate clanurile. Fii foarte atent.

De data aceasta, nu mai vorbi nici unul, aşa că Rand sări din nou în şa şi dădu pinteni calului. Pe feţele Aielilor nu se citea nimic.

Egwene răsuflă adânc. Bărbaţii aceia erau destul de în vârstă ca să-i fie tată şi, mai mult, conducătorii neamurilor lor, aproape nişte regi, chiar dacă negau asta, şi, desigur, căliţi în războaie. Mai ieri, Rand era doar un băieţandru, nu numai ca ani, un tânăr care mai repede întreba sau spera decât comanda sau pretindea supunerea celorlalţi. Se schimba prea repede, iar ea simţea că nu mai poate ţine pasul. Pe de altă parte, era bine că Rand îi oprea pe aceşti oameni să facă altor oraşe ceea ce Couladin făcuse cu Taienul şi Seleanul. Dar ar fi vrut ca Rand să o facă fără să devină din ce în ce mai arogant. Cât va mai trece oare până când va dori ca şi ea i se supună, la fel ca şi Moiraine? Sau toate femeile Aes Sedai? Egwene spera că e vorba doar de aroganţă.

Vrând să vorbească, îşi eliberă un picior din scară şi îi întinse o mână Aviendhei, femeia Aiel însă clătină din cap. Nu-i plăcea să călărească. Poate că şi din cauza acelor înţelepte care mergeau grupate, cu pas întins. Unele dintre ele nu ar fi mers călare nici dacă ar fi avut ambele picioare rupte. Egwene oftă şi coborî de pe cal, ducând-o pe Negura de căpăstru şi netezindu-şi rochia, uşor indispusă. Cizmele Aiele moi, până la genunchi, păreau comode şi chiar erau, dar nu să le folosească prea mult pe drumul acela tare şi denivelat.

Şi-a luat funcţia în serios, spuse ea.

Aviendha îşi desprinse ochii de pe spatele lui Rand.

— Nu-l cunosc. Nu pot să-l cunosc. Uită-te la ce duce cu el.

Tânăra se referea la sabie, desigur. De fapt, Rand nu o ducea; sabia atârna de oblâncul şeii, într-o teacă simplă din piele de porc mistreţ, cafenie, mânerul lung, acoperit cu aceeaşi piele, ajungându-i până la brâu. Mânerul şi teaca i le confecţionase un om din Taien, cât merseseră prin trecătoare. Egwene se întrebă de ce, când cu ajutorul Puterii putea face o sabie de foc, precum şi alte lucruri, în comparaţie cu care celelalte săbii păreau nişte jucării.

— Tu i-ai dat-o, Aviendha.

Prietena ei se încruntă.

Vrea să accept şi mânerul. L-a folosit, e al lui. L-a folosit în faţa mea, ca să se dea mare spadasin.

Nu eşti furioasă din cauza săbiei.

Egwene nu credea aşa ceva; Aviendha nu pomenise nimic despre sabie în noaptea aceea, în cortul lui Rand.

— Încă mai eşti supărată pentru felul în care ţi-a vorbit şi te înţeleg prea bine. Ştiu că-i pare râu. Uneori, vorbeşte gura fără el, dar dacă l-ai lăsa să-şi ceară scuze...

N-am nevoie de scuzele lui, mormăi Aviendha. N-am nevoie... Nu mai suport. Nu mai pot dormi în cortul lui.

Brusc, Aviendha o apucă de braţ şi, dacă n-ar fi cunoscut-o mai bine, Egwene ar fi crezut că mai are puţin şi izbucneşte în plâns.

— Trebuie să le vorbeşti din partea mea. Lui Amys, lui Bair şi lui Melaine. Pe tine te vor asculta. Eşti Aes Sedai. Trebuie să mă lase să mă întorc în corturile lor. Trebuie!

— Cine trebuie să facă asta? Întrebă Sorilea, desprinzându-se de celelalte ca să fi se alăture.

Înţeleapta din Fortăreaţa Shende avea părul alb şi rar şi o faţă cu pielea bine întinsă. Şi ochii verzi, limpezi, care puteau dobori un cal la o depărtare de zece paşi. Aşa se uita ea de obicei la toată lumea. Când Sorilea era furioasă, alte Înţelepte rămâneau tăcute, iar căpeteniile de clan găseau tot felul de scuze ca să plece.

Melaine şi altă înţeleaptă, o Nakai Apă-Neagră, încărunţită, dădură să fi se alăture şi ele, dar Sorilea le pironi cu privirea.

Melaine, dacă nu te-ai gândi tot timpul la noul tău soţ, ai şti că Amys vrea să stea de vorbă cu tine. Şi cu tine, Aerin.

Melaine se înroşi şi le ajunse repede pe celelalte din urmă, dar nu înaintea femeii mai în vârstă. Sorilea nu le slăbi din ochi până se îndepărtară, apoi îşi îndreptă toată atenţia asupra Aviendhei.

Acum putem vorbi în linişte. Aşadar, nu vrei să faci ceva. Ceva ce ţi s-a spus să faci, desigur. Şi crezi că această copilă Aes Sedai te poate scăpa.

Sorilea, eu... făcu Aviendha, dar nu fu în stare să-şi ducă vorba până la capăt.

Pe vremea mea, fetele săreau când o înţeleaptă le spunea să sară şi continuau să sară până când fi se spunea să se oprească. Fiindcă încă mai trăiesc, este tot vremea mea. E nevoie de explicaţii?

Aviendha trase adânc aer în piept.

Nu, Sorilea.

Lui Egwene îi veni să facă o plecăciune.

Foarte bine, zise Sorilea, nepărând foarte mulţumită, ca la ceva la care se aştepta, ceea ce aproape că era adevărat. Acum pot să vă vorbesc despre ceea aş vrea să ştiu. *Car'a'carn,* din câte am auzit eu, ţi-a făcut un cadou interesant şi nemaiauzit, rubine şi finilit.

Aviendha tresări de parcă i s-ar fi urcat un şoarece pe picior. Ei bine, nu s-a întâmplat chiar aşa, însă Egwene aşa ar fi făcut. Femeia Aiel dădu explicaţii despre sabia şi teaca lui Laman atât de repede, încât cuvintele i se învălmăşeau în gură.

Sorilea îşi aranjă şalul, mormăind ceva despre fetele care ating săbii chiar şi atunci când sunt înfăşurate în pături şi despre discuţia pe care voia să o aibă cu „tânăra Bair ".

— Aşadar, nu i s-au aprins călcâiele după tine. Păcat. L-ar lega de noi; prea crede că toată lumea îi aparţine.

Sorilea o măsură din cap până-n picioare pe Aviendha.

Am să-l pun pe Feran să se uite bine la tine. Bunicul lui este rudă cu mine. Ai alte îndatoriri faţă de oameni, n-are rost să înveţi cum să devii o înţeleaptă. Şoldurile tale sunt bune de făcut copii.

Aviendha se împiedică de o piatră ieşită din pavaj şi fu cât pe-aci să cadă.

Am… am să mă gândesc la el când va sosi vremea, spuse ea dintr-o suflare. Dar mai am multe de învăţat ca să devin o înţeleaptă, iar Feran e *Seia Doon* şi Ochii Negri au jurat să nu doarmă sub un acoperiş sau în cort până când Couladin nu e mort.

Couladin era *Seia Doon.* Sorilea înclină din cap ca şi cum totul ar fi fost stabilit.

Tu, tânără Aes Sedai. Se spune că-l cunoşti bine pe *Car'a'carn.* Îşi va pune ameninţarea în practică? Chiar va spânzura o căpetenie de clan?

— Cred că... poate... cred că da, răspunse Egwene şi apoi adăugă repede: Dar sunt sigură că poate fi convins să nu facă o prostie.

De fapt, nu era deloc sigură că e o prostie - ceea ce spusese el era drept dar dreptatea nu avea să-i aducă nimic bun dacă Rand se trezea că ceilalţi se întorc împotriva lui, precum Shaido.

Sorilea se uită la ea cu surprindere, apoi se întoarse spre căpeteniile din jurul lui Rand cu o privire care i-ar fi putut pune pe toţi la pământ.

Mă iei drept alta. Rand trebuie să arate haitei ăleia de lupi că el e lupul cel mare. Căpetenia trebuie să fie mai dur decât alţii, tânără Aes Sedai, iar *Car'a'carn* trebuie să fie mai dur decât alte căpetenii. În fiecare zi alţi oameni, chiar şi Fecioare, sunt cuprinşi de dezolare, dar aceştia sunt doar coaja copacului de fier. Ceea ce rămâne e miezul tare, iar el trebuie să fie la fel de tare ca să-i conducă.

Egwene observă că Sorilea nu se includea şi nu le includea nici pe celelalte înţelepte printre cei care trebuiau conduşi. Mormăind în barbă despre „haita de lupi “, Sorilea o luă înainte cu paşi mari şi curând toate înţeleptele începură s-o asculte. Dar vorbele ei nu ajungeau până la Egwene.

Cine e Feran ăsta? Întrebă ea. Nu te-am auzit vorbind despre el. Cum arată?

Încruntându-se spre Sorilea, aproape ascunsă de femeile care se strânseseră în jurul ei, Aviendha spuse absentă:

Aduce mult cu Rhuarc, doar că e mai tânăr, mai înalt şi mai chipeş, cu părul mult mai roşu. De mai bine de un an, încearcă să-i atragă atenţia Enailei, dar cred că Enaila îl va învăţa să cânte înainte ca ea să renunţe la lance.

Nu înţeleg. Vrei să-l împărţi cu Enaila?

I se păru ciudat că vorbeau cu atâta detaşare despre asta. Aviendha se împiedică din nou şi întoarse ochii spre ea.

Să-l împart? Dar nu-l vreau deloc. O fi el frumos, dar tot timpul se scobeşte în urechi, iar când râde parcă nechează un catâr.

Dar după cum i-ai vorbit Sorileei, am crezut că... Îţi place de el. De ce nu i-ai spus şi ei ce mi-ai spus acum?

Râsetul căznit al celeilalte femei sună mai mult a scâncet.

— Egwene, dacă ar şti că fac nazuri, ar împleti chiar ea coroniţa de lămâiţă şi ne-ar strânge de gât pe amândoi până am accepta să ne căsătorim. Ai văzut ca să-i spună cineva „nu “Sorileei? Tu ai putea să-i spui „nu “?

Egwene dădu să spună că sigur ar putea, dar închise gura la timp. Una era s-o faci pe Nynaeve să dea înapoi, şi altceva era s-o contrazici pe Sorilea. Ca şi cum ar fi stat în faţa unei alunecări de teren şi i-ar fi spus să se oprească.

Am să vorbesc cu Amys şi cu celelalte pentru tine, zise ea ca să schimbe subiectul.

Nu că ar mai fi fost de vreun folos acum. Momentul potrivit fusese înainte de a începe totul. Cel puţin acum Aviendha îşi dădea seama cât de delicată era situaţia. Poate că...

Dacă mergem împreună la ele, sunt sigură că ne vor asculta.

Nu, Egwene. Trebuie să mă supun înţeleptelor. Aşa cere ji'e'toh.

Ca şi cum adineaori n-ar fi cerut o dispensă. Ca şi cum nu ar fi fost aproape de a le implora pe înţelepte să n-o mai pună să doarmă în cortul lui Rand.

Dar de ce trebuie să fac mereu ceva ce nu-mi place? De ce trebuie să fie un lucru pe care să-l urăsc de moarte?

Aviendha, nimeni nu te va sili să te măriţi sau să faci copii. Nici măcar Sorilea, zise Egwene dorind ca vocea să-i fi tremurat mai puţin la ultimele cuvinte.

Nu înţelegi şi nici nu pot să-ţi explic, replică cealaltă femeie în şoaptă, apoi îşi strânse şalul în jurul ei şi nu vru să mai discute despre asta.

Aviendha era dispusă să vorbească despre lecţiile lor sau să se întrebe dacă mult temutul Couladin se va întoarce ca să-i înfrunte sau dacă o afectase măritişul pe Melaine care acum părea că nu mai e aşa de arţăgoasă, orice altceva în afară de ceea ce nu putea sau nu voia să explice.

CAPITOLUL 24

Mesajul trimis

Peisajul se schimbă când soarele începu să coboare la apus. Dealurile erau mai domoale, iar desişurile mai mari. Adesea garduri de piatră dărâmate a ceea ce cândva fuseseră câmpuri cultivate erau acum doar nişte movile acoperite de verdeaţă; altele erau încadrate de şiruri lungi de stejari, hicori, pini, arbori-de-hârtie şi alţi copaci şi copăcei pe care Egwene nu-i mai văzuse până acum. Puţinele case nu aveau acoperişuri, iar în interiorul lor creşteau copaci înalţi de zece-cincisprezece paşi, mici păduri închise între pereţii de piatră, în care ciripeau păsărele şi se zbenguiau veveriţe cu coada neagră. Ici şi colo câte un pârâiaş provoca reacţia obişnuită a Aielilor, ca şi păduricile şi iarba. Auziseră poveşti despre ţinuturile umede,

citiseră despre ele în cărţile aduse de neguţători precum Hadnan Radere, dar puţini le văzuseră cu ochii lor de la vânarea lui Laman. Se adaptau totuşi repede; cenuşiul-cafeniu al corturilor se asorta cu frunzele moarte de la poalele copacilor, cu iarba smulsă sau cu buruienile. Tabăra se întindea pe mile întregi, marcată de mii de focuri mici în amurgul auriu.

Egwene fu mai mult decât mulţumită să se strecoare în cortul ei de îndată ce acesta fu înălţat de gai'shaini. Înăuntru lămpile erau aprinse, iar în vatră ardea un foc vesel. Îşi desfăcu şireturile şi îşi scoase cizmele moi, apoi ciorapii de lână, şi se întinse pe covoarele viu colorate, mişcându-şi repede degetele de la picioare. Un lighean cu apă în care să-şi înmoaie tălpile n-ar fi fost rău deloc. Ştia că nu are rezistenţa femeilor Aiel, dar îi venea să renunţe dacă, după câteva ore de mers, picioarele i se umflau de două ori cât erau. Sigur, apa nu ar fi fost o problemă aici. Sau nu ar fi trebuit să fie îşi aminti de pârâiaş. - Dar o baie ca lumea tot se impunea.

Cowinde, sfioasă şi tăcută în roba ei albă, îi aduse cina, o lipie deschisă la culoare, din făină de *zemai,* şi, într-un bol cu dungi roşii, o tocană groasă pe care o mâncă mecanic, simţind mai mult oboseala decât foamea. Recunoscu ardeii şi fasolea uscată, dar nu întrebă ce fel de carne era. „Iepure ", îşi zise ea hotărâtă, sperând că

nu se înşela. Aielii mâncau nişte lucruri care îi făceau părul şi mai cârlionţat decât al lui Elayne. Punea rămăşag că Rand nu se putea uita la ce mănâncă. Bărbaţii erau atât de mofturoşi când venea vorba de mâncare.

După ce termină cu tocana, se întinse lângă o lampă de argint bogat ornamentată, prevăzută cu un disc de argint, bine lustruit, menit să reflecte şi să accentueze lumina. Se simţise oarecum vinovată când aflase că majoritatea Aielilor aveau lumină noaptea doar de la foc; puţini aduseseră lămpi sau ulei, pe lângă înţelepte şi căpeteniile de clanuri şi septuri. Dar nu avea nici un rost să stea la lumina difuză a focului când avea lampa ei. Fapt care îi aminti că aici diferenţa de temperatură dintre noapte şi zi nu era atât de mare ca în Pustiu; cortul se încălzise deja prea mult.

Conduse Puterea preţ de o clipă, firele de Aer stingând focul, şi căută prin desagi cartea legată în piele uzată pe care o împrumutase de la Aviendha. Era un volum mic şi gros, scris foarte mărunt, care putea fi descifrat numai la lumina puternică, dar uşor de transportat. Se numea *Flacăra, sabia şi inima,* o culegere de poveşti despre Birgitte şi Gaidal Cain, Anselan şi Barashelle, Rogosh Ochi-de-Vultur, Dunsinin şi încă alţi vreo zece. Aviendha spunea că-i place fiindcă descrie o mulţime de aventuri şi bătălii, şi poate că nu minţea, dar fiecare poveste era şi

despre dragostea dintre un bărbat şi o femeie. Egwene era dispusă să recunoască fără rezerve că tocmai de asta îi plăcea cartea, manifestările uneori violente, alteori tandre ale dragostei nemuritoare. Cel puţin în sinea ei. Nu era nici pe departe genul de distracţie pe care o femeie cu pretenţia că e cu capul pe umeri l-ar recunoaşte de faţă cu toată lumea.

E adevărat, avea tot atâta chef să citească pe cât avusese să mănânce - acum nu voia decât să facă o baie şi să doarmă, poate chiar să renunţe la baie —, dar în noaptea aceasta, împreună cu Amys, trebuia să o întâlnească pe Nynaeve în Tel'aran'rhiod. Unde se afla Nynaeve acum, în drum spre Ghealdan, încă nu era noapte, ceea ce însemna că trebuie să rămână trează.

La ultima lor întâlnire, Elayne vorbise despre menajerie cu mult entuziasm, deşi lui Egwene nu-i venea să creadă că prezenţa lui Galad era un motiv întemeiat ca să fugă de el. Nynaeve şi Elayne erau pur şi simplu îndrăgostite de aventură, cel puţin aşa credea ea. Păcat de Siuan; era nevoie de o mână forte ca să le liniştească. Era totuşi ciudat că se gândea astfel la Nynaeve, fiindcă Nynaeve fusese întotdeauna mâna forte. Dar de când cu întâmplarea aceea din Turn, în Tel'aran'rhiod, Nynaeve îi opusese din ce în ce mai puţină rezistenţă.

Cu un sentiment de vinovăţie, îşi dădu seama, dând pagina, că aştepta cu nerăbdare întâlnirea cu Nynaeve din noaptea aceasta. Nu fiindcă Nynaeve îi era prietenă, ci fiindcă voia să vadă dacă mai rămăsese ceva din conflictul lor. Dacă Nynaeve se trăgea de cosiţe, va înălţa o sprânceană spre ea, o va privi cu răceală şi... „Lumină sfântă, sper să-şi ţină gura. Dacă pomeneşte de escapada aia, Amys, Bairşi Melaine mă vor jupui de vie, pe rând, asta dacă n-o să-mi spună să-mi iau tălpăşiţa “.

Ochii ei încercau să nu se închidă în timp ce citea, vizualizând ca prin ceaţă poveştile din carte. Putea fi la fel de puternică precum oricare dintre aceste femei, la fel de puternică precum Dunsinin, Nerein sau Melisinde sau chiar Birgitte, la fel de puternică precum Aviendha. *Oare* Nynaeve va fi suficient de înţeleaptă ca să-şi ţină gura în faţa lui Amys? Se gândi cum ar înşfăca-o de gât pe Nynaeve şi ar scutura-o bine. O prostie. Nynaeve era cu atâţia ani mai în vârstă decât ea. Să înalţe o sprânceană spre ea. Dunsinin. Birgitte. La fel de dură şi de puternică precum o Fecioară a Lăncii.

Capul îi alunecă pe carte. Încercă să-şi sprijine obrazul de ea, în timp ce respiraţia i se rărea şi devenea tot mai profundă.

Tresări când se văzu între coloanele de piatră roşie din Inima Stâncii, în lumina stranie a Tel’aran’rhiodului, şi tresări din nou când îşi

dădu seama că purta cadin'sor. Lui Amys nu-i va plăcea să o vadă aşa; nu-i va surâde deloc ideea. Se schimbă repede şi rămase surprinsă când văzu cum hainele ezită între bluza *algode* şi fusta largă, de lână, şi o rochie frumoasă, de mătase albastră, de brocart, până când se opriră la un veşmânt Aiel, completat de brăţara ei de fildeş, sub formă de flăcări, şi colierul de fildeş şi aur. Trecuse ceva vreme de când nu mai fusese atât de nehotărâtă.

Preţ de o clipă, se gândi să părăsească Lumea Viselor şi să revină în cortul ei, dar bănui că dormea prea adânc. Foarte probabil ar fi păşit într-un vis numai al ei, de care nu era întotdeauna conştientă; fără să fie conştientă nu se putea întoarce în Tel'aran'rhiod. Nu voia să le lase singure pe Amys şi Nynaeve. Cine ştie ce-ar spune Nynaeve dacă Amys reuşea s-o enerveze? Când va sosi înţeleapta, îi va spune că tocmai a ajuns şi ea. Înţeleptele întotdeauna soseau cu puţin înaintea ei sau în acelaşi timp cu ea, şi, cu siguranţă, pe Amys n-ar fi deranjat-o dacă ajungea acolo cu o secundă înaintea ei.

Aproape că se obişnuise cu prezenţa unor ochi nevăzuţi în această vastă încăpere. *Numai coloanele, umbrele şi tot acest spaţiu gol.* Spera însă ca Amys şi Nynaeve să nu întârzie prea mult, deşi ştia că aşa se va întâmpla. Timpul era la fel de imprevizibil în Tel'aran'rhiod ca în orice

vis, dar mai avea o oră până la întâlnirea lor. Poate că până atunci...

Brusc, îşi dădu seama că aude voci, ca nişte şoapte, dinspre coloane. Îmbrăţişând *saidarul,* se îndreptă cu precauţie spre locul din care veneau, spre locul în care Rand lăsase Callandorul, sub marea cupolă. Înţeleptele susţineau că aici controlul asupra Tel’aran’rhiodului e la fel de puternic precum Puterea însăşi, ea însă ştia cât de bine putea conduce Puterea şi tocmai pe asta se şi baza. Ascunsă bine între coloanele groase de piatră roşie se opri şi privi.

Nu erau două surori Negre, cum se temuse ea, şi nici Nynaeve. Lângă mânerul strălucitor al Callandorului care se înălţa din podeaua de piatră stătea Elayne, adâncită în conversaţie cu femeia cel mai ciudat îmbrăcată pe care o văzuse până atunci. Purta o haină albă scurtă, cu o croială neobişnuită, şi pantaloni galbeni largi, adunaţi în falduri la glezne, deasupra unor cizme scurte cu tocuri înalte. Părul auriu, împletit elaborat, îi atârna pe umeri, iar în mână ţinea un arc care lucea precum argintul bine lustruit. Săgeţile din tolbă luceau şi ele.

Egwene închise ochii. Mai întâi complicaţia cu rochia ei, acum asta. Doar fiindcă citise despre Birgitte - arcul de argint era cel mai bun indiciu nu-i dădea motive să-şi imagineze că pe ea o vede. Birgitte aştepta undeva - pentru ca

faimosul Corn al lui Valere să-i cheme pe ea şi ceilalţi eroi la Ultima Bătălie. Dar când Egwene deschise ochii din nou, Elayne şi femeia îmbrăcată atât de straniu erau tot acolo. Nu auzea ce spun, dar de data asta crezu ce vede. Tocmai se pregătea să-şi anunţe prezenţa când auzi o voce în spatele ei.

Te-ai hotărât să vii mai devreme? Singură?

Egwene se răsuci pe călcâie şi dădu nas în nas cu Amys, a cărei faţă bătută de soare arăta prea tânără pentru părul ei alb, şi cu Bair, cu obrajii ca nişte bucăţi de piele tăbăcită. Amândouă stăteau cu braţele încrucişate; până şi şalurile trase pe umeri le arătau nemulţumirea.

— Am adormit.

Acum scuza pe care voia s-o invoce nu mai ţinea. Chiar dacă explica în grabă cum aţipise şi de ce nu se întorsese - minus faptul că nu dorea ca Nynaeve şi Amys să vorbească fără ea, constată cu surprindere că se simte oarecum ruşinată că avusese intenţia să mintă şi în acelaşi timp uşurată că nu o făcuse. Nu că adevărul ar fi salvat-o. Amys nu era la fel de severă precum Bair - nici pe departe. - Dar o putea pune să înalţe o piramidă de pietre până a doua zi dimineaţa. Multe dintre înţelepte credeau fără rezerve în corvoadă ca pedeapsă; dacă îngropai cenuşă cu o lingură, nu te puteai gândi la altceva decât la pedeapsă. Asta,

bineînţeles, dacă pur şi simplu nu refuzau să te mai înveţe. Cenuşa era de preferat.

Egwene nu-şi putu reţine un oftat de uşurare când Amys încuviinţă din cap şi spuse:

— Se mai întâmplă. Dar data viitoare să te întorci şi să visezi numai visele tale; aş fi putut auzi ce are de spus Nynaeve şi să-i spun şi eu ce-am aflat. Dacă n-ar fi cu Bael şi Dorindha în noaptea asta, Melaine ar fi şi ea aici. Pe Bair ai speriat-o. E mândră de progresele pe care le-ai făcut şi, dacă ţi s-ar întâmpla ceva...

Bair nu părea deloc mândră. Dimpotrivă, se încruntă şi mai mult când Amys se opri din vorbit.

Ai noroc că te-a găsit Cowinde când s-a întors să ia tava şi s-a îngrijorat când nu te-a putut trezi ca să te întinzi în aşternutul tău. Dacă ştiam că eşti aici, singură, de mai bine de câteva minute... zise ea şi mai încruntată, chiar ameninţătoare, dar apoi nu făcu decât să bombănească: Acum cred că trebuie s-o aşteptăm pe Nynaeve ca să nu te mai auzim cum ne implori să nu te trimitem înapoi. Dacă trebuie, trebuie, dar va trebui să exploatăm timpul la maximum. Concentrează-te asupra...

Nu-i vorba de Nynaeve, spuse Egwene repede, nedorind să ştie ce lecţie voia să-i dea Bair în starea de spirit în care se afla. E vorba de Elayne şi...

În timp ce vorbea, se întoarse şi o văzu pe Elayne, într-o rochie verde elegantă, potrivită pentru bal, plimbându-se de colo-colo, nu departe de Callandor. Nici urmă de Birgitte. „N-a fost o închipuire de-a mea. “

— A şi sosit? Întrebă Amys, dându-se mai aproape ca s-o vadă mai bine.

— Altă neghioabă, mormăi Bair. Fetele din ziua de azi n-au mai multă minte şi disciplină decât caprele.

O luă înaintea lui Egwene şi a lui Amys şi se proţăpi în faţa lui Elayne, cu mâinile în şolduri, aproape de Callandorul strălucitor.

Nu eşti învăţăcelul meu, Elayne din Andor - cu toate că ai învăţat destule de la noi, prin tot felul de linguşeli, ca să nu-ţi pierzi viaţa pe-aici, dacă umbli cu grijă. - Dar, dacă ai fi, ţi-aş trage o mamă de bătaie şi te-aş trimite înapoi la maică-ta ca să te ţină lângă ea până ţi-ai băga minţile în cap. Ceea ce cred că ar dura mai mulţi ani decât ai trăit până acum. Ştiu că de ceva vreme veniţi singure în Lumea Viselor, tu şi Nynaeve. Sunteţi amândouă nişte nesocotite.

Elayne tresărise la apariţia lor, dar, pe măsură ce tirada lui Bair se înteţea, îşi reveni din surpriză, îşi îndreptă spatele şi îşi înclină puţin bărbia privind-o cu răceală. Rochia îşi schimbă culoarea în roşu şi deveni mai lucioasă, pe mâneci şi pe pieptarul înalt apărându-i broderii de tot felul, inclusiv lei albi, ridicaţi pe labele din

spate, şi crini galbeni, blazonul ei. O diademă subţire, de aur, se odihnea pe buclele ei roşu-aurii, cu un singur leu ridicat pe labele din spate, incrustat cu finilit deasupra sprâncenelor. Încă nu reuşea să controleze prea bine astfel de lucruri. Dar poate că de data asta purta chiar ce îşi dorise.

Îţi mulţumesc din inimă pentru grija pe care mi-o porţi, zise ea pe un ton suveran. Da, e adevărat că nu-ţi sunt învăţăcel, Bair din neamul Haido Shaarad. Îţi sunt recunoscătoare pentru învăţăturile tale, dar trebuie să merg pe drumul meu şi să îndeplinesc misiunile pe care mi le-a încredinţat Suprema Înscăunată.

O moartă, spuse Bair cu răceală. Te supui unei moarte.

Egwene văzu cum Bair se zbârleşte de furie; dacă nu intervenea în vreun fel, Bair putea să-i dea o lecţie dureroasă lui Elayne. Ultimul lucru de care aveau nevoie acum era cearta asta.

De ce... de ce eşti aici în locul lui Nynaeve?

Voia să întrebe ce căuta Elayne acolo, dar asta i-ar fi dat apă la moară lui Bair şi ar fi lăsat impresia că e de partea înţeleptei. Ea de fapt voia să întrebe ce vorbise cu Birgitte. „N-a fost o închipuire de-a mea. “Poate că altcineva visa că e Birgitte. Dar numai cei care intrau conştienţi în Tel’aran’rhiod rămâneau mai mult de câteva minute şi Elayne, cu siguranţă, nu vorbise cu unul dintre ei. Unde aşteptau Birgitte şi ceilalţi?

Pe Nynaeve o doare capul, răspunse Elayne şi diadema îi dispăru, rochia îi deveni mai simplă, cu doar câteva volănaşe aurii în jurul pieptarului.

E bolnavă? Întrebă Egwene cu îngrijorare.

O doare capul şi are vreo două vânătăi, zise Elayne chicotind şi înfiorându-se în acelaşi timp. Vai, Egwene, n-ai să crezi. Toţi cei patru Chavana au venit să ia cina cu noi. De fapt, ca să-i facă ochi dulci lui Nynaeve. Au încercat să flirteze cu mine în primele zile, dar Thom i-a pus la punct şi s-au lăsat păgubaşi. Thom n-avea nici un drept să intervină. Nu că aş fi *vrut* ca ei să flirteze în continuare, să nu mă-nţelegi greşit. În fine, erau toţi acolo şi flirtau cu Nynaeve sau încercau s-o facă fiindcă ea le acorda tot atâta atenţie cât unor muşte care te bâzâie la cap. - când de noi s-a apropiat Latelle şi a început s-o lovească pe Nynaeve cu un băţ şi s-o ocărască în toate felurile.

E grav? Întrebă Egwene, nefiind sigură la cine se referă.

Când se enerva, Nynaeve...

În ceea ce o priveşte pe ea, nu. Fraţii Chavana au încercat s-o ia de pe Latelle, Taeric probabil că va şchiopăta câteva zile, ca să nu mai pomenesc de buza umflată a lui Brugh. Petra a trebuit s-o ducă pe Latelle în căruţa ei şi mă îndoiesc că în următoarele zile va mai scoate nasul de acolo. Luca nu ştia pe cine să dea vina

- unul dintre acrobaţi şchiop de un picior, îmblânzitoarea de urşi umflată de plâns ~, drept care a dat vina pe toţi, iar eu am crezut că Nynaeve o să-i care şi lui câţiva pumni. Cel puţin nu a condus Puterea; am crezut că o va face de vreo două ori, până când a lăsat-o lată pe Latelle.

Amys şi Bair schimbară o privire greu de descifrat; dar era limpede că nu se aşteptau la aşa ceva de la o Aes Sedai.

Egwene se simţea şi ea puţin derutată, mai ales fiindcă nu ştia mai nimic despre toţi acei oameni pomeniţi de Elayne. Nişte ciudaţi, care călătoreau împreună cu lei, câini şi urşi. Şi un Iluminator. Nu credea că această Petra era atât de puternică pe cât susţinea Elayne. Pe de altă parte, Thom era mâncător de foc şi jongler, iar ceea ce făceau Elayne şi Juilin suna la fel de ciudat, chiar dacă Elayne se folosea de Putere.

Dacă Nynaeve încercase să conducă Puterea... Elayne trebuie să fi văzut strălucirea *saidarului* care o înconjura. Indiferent dacă aveau un motiv serios ca să se ascundă, nu puteau rămâne ascunse prea mult dacă una dintre ele conducea Puterea şi cei din jur o vedeau. Spioanele Turnului cu siguranţă aveau să audă despre asta; ştirile de genul ăsta se răspândeau repede, mai ales dacă cele două încă se mai aflau în Amadicia.

Spune-i lui Nynaeve din partea mea că ar fi mai bine să-şi ţină cumpătul, altfel am să-i spun vreo două de-o să le ţină minte toată viaţa.

Elayne rămase surprinsă - Nynaeve nu-i spusese ce se petrecuse între ele.

Dacă o să conducă Puterea, poţi fi sigură că Elaida va auzi despre asta de îndată ce porumbeii vor putea zbura spre Tar Valon, adăugă Egwene.

Egwene nu putea spune mai multe; chiar şi aşa văzu cum Amys şi Bair mai schimbară o privire. Niciodată nu spuneau ce cred cu adevărat despre un Turn divizat şi o Supremă Înscăunată care, din câte ştiau ele, poruncise ca aceste două Aes Sedai să fie drogate. Pe lângă ele Moiraine putea trece drept bârfitoarea satului.

De fapt, aş fi preferat să discut cu voi între patru ochi. Dacă am fi în Turn, în vechile noastre odăi, v-aş spune câteva de la obraz.

Elayne înţepeni, la fel de distantă şi de regală pe cât fusese şi cu Bair.

Mie poţi să mi le spui când doreşti.

Nu înţelesese? Singure; departe de înţelepte. În Turn. Egwene nu putea decât să spere. Cel mai bine era să schimbe subiectul şi să spere că înţeleptele nu cugetă la vorbele ei cum ar fi vrut s-o facă Elayne.

— Crezi că bătaia asta cu Latelle va crea probleme?

Oare la ce se gândise Nynaeve? Acasă n-ar mai fi stat pe gânduri, ar fi adus în faţa Soborului orice femeie de vârsta ei care ar fi făcut aşa ceva, cu sau fără voia ei.

— Cred că mai aveţi puţin şi ajungeţi în Ghealdan.

— Luca spune că mai avem trei zile până acolo, cu puţin noroc. Cu animalele nu poţi merge prea repede.

Poate că ar trebui să-i părăsiţi de-acum.

Poate, răspunse Elayne încet. Dar parcă aş vrea să merg pe frânghie, măcar o dată, în faţa...

Clătinând din cap, aruncă o privire spre Callandor; decolteul i se adânci brusc, apoi se ridică la loc.

Nu ştiu, Egwene. Singuri n-am călători mult mai repede decât acum şi nici nu ştim încotro s-o luăm.

Asta însemna că Nynaeve nu îşi amintea unde se adunau Albastrele. Dacă darea dea seamă a Elaidei era corectă.

Ca să nu mai pun la socoteală că Nynaeve ar exploda dacă ar fi să abandonăm căruţa şi să cumpărăm cai sau altă trăsură. În plus, amândouă învăţăm multe despre seanchani. Cerandin a lucrat ca dresoare de *s'rediţi* la Curtea celor Nouă Luni, unde domneşte împărăteasa seanchanilor. Ieri, ne-a arătat

câteva lucruri pe care le-a luat când a fugit din Falme. Egwene, avea un a’dam.

Egwene făcu un pas înainte, atingând cu rochia Callandorul. Capcanele lui Rand nu erau fizice, oricât de mult ar fi crezut Nynaeve.

— Eşti sigură că Cerandin nu e o sul’dam? Întrebă ea tremurând de furie.

— Sunt sigură, răspunse Elayne calm. Am pus chiar eu a’damul pe ea şi n-a avut nici un efect.

Acesta era un mic secret pe care nici seanchanii nu-l ştiau sau îl ascundeau foarte bine. La ei damane erau femeile născute cu scânteia, femeile care ajungeau să conducă Puterea chiar şi fără să fie învăţate cum să o facă. Dar sul’damele, care le controlau pe damane —, erau femeile care trebuiau învăţate cum să conducă Puterea. Seanchanii credeau că femeile care pot conduce Puterea sunt animale periculoase care trebuie controlate, dar, fără să ştie, le ofereau multora dintre ele funcţii importante.

Nu vă înţeleg interesul faţă de seanchani, zise Amys pronunţând numele cu dificultate (îl auzise de la Elayne la ultima lor întâlnire). Ce fac ei e îngrozitor, dar nu mai sunt acolo. Rand al’Thor i-a pus pe fugă.

Egwene se întoarse cu spatele la ele şi privi coloanele uriaşe, strălucitoare care se pierdeau în întuneric.

Dacă au fugit nu înseamnă că nu se mai întorc, spuse ea.

Nu voia ca femeile celelalte să-i vadă faţa, nici măcar Elayne.

— Trebuie să aflăm tot ce putem afla, în caz că se întorc, adăugă ea.

Puseseră un a’dam pe ea, în Falme. Intenţionaseră s-o trimită pe Oceanul Aryth spre Seanchan, ca să-şi petreacă tot restul vieţii acolo, ca un câine în lesă. Simţea cum creşte furia în ea ori de câte ori se gândea la seanchani. Şi teama. Teama că, dacă se întorceau, vor reuşi să o prindă şi să n-o mai scape din gheare. Asta nu voia să vadă celelalte. Groaza despre care ştia că i se citeşte în ochi. Elayne îi atinse braţul.

Dacă se întorc, vom fi gata să-i înfruntăm, zise ea blând. De data asta, nu ne vor mai lua prin surprindere.

Egwene o mângâie pe mână, deşi ar fi vrut să se agaţe de ea; Elayne înţelegea mai mult decât îşi dorea ea, ceea era şi o consolare.

Eu zic să terminăm treaba pentru care am venit aici, spuse Bair repede. Trebuie să dormi cu adevărat, Egwene!

— Am pus-o pe gai’shain să te dezbrace şi să te acopere cu păturile, interveni Amys pe un ton care, surprinzător, suna la fel de bând ca şi al lui Elayne. Când vei reveni la corpul tău, vei putea dormi până dimineaţă.

Egwene se înroşi. Ţinând cont de obiceiurile Aielilor, o parte din gai'shaini erau bărbaţi. Va trebui să le vorbească despre asta cu delicateţe, desigur; nu aveau cum să înţeleagă şi nu era un lucru pe care să-l explice cu dezinvoltură.

Îşi dădu seama că teama îi trecuse. „Se pare că mă tem mai mult de o situaţie jenantă decât de seanchani. “Nu era adevărat, dar îi plăcea să gândească aşa.

Nu prea avea ce să-i spună lui Elayne. Că în sfârşit sosiseră în Cairhien, Couladin devastase Seleanul şi împrejurimile acestuia, că Shaido erau la câteva zile înaintea lor şi se îndreptau spre apus. Înţeleptele ştiau mai multe decât ea; nu se retrăseseră în corturi imediat. Aveau mici ciocniri seara, nu multe, cu călăreţi care se retrăgeau la scurt timp, şi văzuseră mulţi cercetaşi care fugeau fără să se angajeze în luptă. Nu luaseră prizonieri. Moiraine şi Lan păreau să creadă că atacatorii erau bandiţi sau susţinători ai Caselor care încercau să ocupe Tronul Soarelui. Toţi fuseseră puşi pe fugă. Indiferent de provenienţa lor, din ce în ce mai multă lume afla că Aielii ajunseseră în Cairhien.

Mai curând sau mai târziu tot trebuia să afle, spuse Elayne laconic.

Egwene privi cum dispăreau Elayne şi înţeleptele i se păru că Elayne şi Inima Stâncii se subţiază din ce în ce mai mult. - Dar prietena

ei cu părul auriu nu dădu vreun semn că i-ar fi înţeles mesajul.

CAPITOLUL 25

Vise cu Galad

În loc să revină la propriul corp, Egwene se lăsă să plutească în întuneric. Părea acum una cu întunericul, Fără substanţă. Nu ştia dacă era deasupra, sub sau lateral de corpul ei - aici nu se putea orienta —, dar ştia că era în apropiere, că putea păşi în el fără probleme. De jur împrejur, parcă ar fi licărit licuricii, o adevărată hoardă care se pierdea în depărtarea de necuprins. Acelea erau vise, visele Aielilor din tabără, visele bărbaţilor şi femeilor din tot Cairhienul, din toată lumea, toate scânteiau acolo.

Putea alege câteva dintre cele mai apropiate, putea chiar să-l numească pe cel care le avea. Într-un fel acele sclipiri semănau cu licuricii - asta o derutase atât de mult la început, dar într-alt fel păreau să aibă o individualitate proprie, ca şi feţele oamenilor. Visele lui Rand şi ale lui Moiraine apăreau mute, întunecate de firele pe care le ţesuseră în jurul lor. Visele lui Amys şi ale lui Bair erau luminoase şi pulsau regulat; îşi urmaseră propriul sfat, după toate aparenţele. Dacă nu le-ar fi văzut, ar fi revenit imediat la corpul ei. Cele două puteau cutreiera prin acest întuneric mult mai bine decât ea; şi n-ar fi ştiut că sunt acolo decât atunci când ar fi sărit asupra ei. Dacă

învăţa să le recunoască pe Elayne şi pe Nynaeve în acelaşi fel, le putea găsi în acea măreaţă constelaţie oriunde s-ar fi aflat. Dar în noaptea aceasta nu o interesau visele nimănui.

Îşi reconstrui cu grijă o imagine bine întipărită în memorie şi se întoarse în Tel'aran'rhiod, într-o încăpere mică, fără ferestre, din Turn, unde locuise cândva ca novice. Un pat îngust, lipit de un perete dat cu var. Un lavabou şi un scaun cu trei picioare faţă în faţă cu uşa, rochiile şi cămăşile din lână albă ale celei care stătea acum acolo prinse, alături de o mantie albă, într-un cuier. Mobilier sărăcăcios care ar fi putut lipsi; de mulţi ani Turnul nu-şi mai permitea luxul de a mobila odăilor novicelor cum se cuvine. Podeaua era aproape la fel de albă ca pereţii şi hainele. În fiecare zi novicea care locuia acolo trebuia să cureţe podeaua în genunchi; Egwene făcuse asta, ca şi Elayne, în camera de alături. Dacă venea să se instruiască în Turn, chiar şi o regină trebuia să pornească dintr-o odaie ca aceasta, curăţând podeaua.

Veşmintele erau aranjate altfel când le privi din nou, dar nu dădu prea mare atenţie acestui amănunt. Gata să îmbrăţişeze *saidarul*, deschise uşa doar cât să scoată capul. Şi răsuflă uşurată când văzu că Elayne face acelaşi lucru din camera alăturată. Egwene spera că nu arată la fel de uimită şi de nesigură. Îi făcu semn, şi Elayne intră repede în hainele albe de novice care se transformară într-o rochie de călărie din mătase gri-pal. Egwene făcea alergie la rochiile gri; asta purtau damanele.

Mai rămase o clipă la uşă, cercetând galeriile împrejmuite ale aripii novicelor. Se înălţau pe mai multe nivele şi coborau tot atâtea până la Curtea Novicelor de dedesubt. Nu că s-ar fi aşteptat s-o vadă pe Liandrin acolo sau şi mai rău, dar nu strica să fie cu ochii în patru.

M-am gândit eu că asta voiai, zise Elayne şi închise uşa. Ai idee cât de greu îmi vine să-mi amintesc ce pot spune în faţa altora? Uneori, parcă aş vrea să le putem spune înţeleptelor totul. Să ştie că noi suntem doar Alese şi să terminăm o dată pentru totdeauna.

— Tu ai fi terminată o dată pentru totdeauna, replică Egwene la fel de tranşant. Din întâmplare, eu dorm la nici douăzeci de paşi de ele.

Elayne se înfioră şi spuse:

— Cât despre Bair... Mi-aduce aminte de Lini, atunci când spărgeam un obiect de care nu trebuia să mă ating.

Stai s-o vezi pe Sorilea.

Elayne îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar nici Egwene nu fusese convinsă până nu o întâlnise pe Sorilea. Nu avea cum să iasă din asta prea uşor. Îşi schimbă poziţia şalului.

Povesteşte-mi despre întâlnirea cu Birgitte. Cu Birgitte te-ai întâlnit, nu?

Elayne se clătină de parcă ar fi primit o lovitură în stomac. Ochii ei albaştri se închiseră preţ de o clipă şi trase atâta aer în piept, încât cu siguranţă îi ajunse până în călcâie.

Nu pot să vorbesc cu tine despre asta.

— Cum adică nu poţi să vorbeşti? Doar ai limbă. Cu Birgitte te-ai întâlnit?

— Pur şi simplu nu pot, Egwene. Trebuie să mă crezi. Aş vorbi dacă aş putea, dar nu pot. Poate... pot să întreb...

Dacă Elayne ar fi fost genul de femeie care îşi frânge mâinile, ar fi făcut-o acum. Deschise şi închise gura fără să poată rosti vreun cuvânt; îşi făcu ochii roată prin cameră ca şi cum ar fi căutat inspiraţie sau ajutor. Trăgând din nou aer în piept, îşi aţinti privirea albastră, panicată asupra lui Egwene.

Orice spun încalcă promisiunile pe care trebuie să le ţin. Că nu voi destăinui nimic din ceea ce am aflat. Te rog, Egwene. Trebuie să ai încredere în mine. Şi să nu spui *nimănui* ce... crezi că ai văzut.

Egwene renunţă cu greu la privirea încruntată.

Am să încerc.

Cel puţin acum era sigură că nu avusese halucinaţii. „Birgitte? Lumină sfântă! “

— Sper că odată şi-odată vei avea destulă încredere în mine ca să-mi spui despre ce e vorba, adăugă ea.

Dar *am* încredere în tine, numai că... răspunse Elayne clătinând din cap şi se aşeză pe marginea patului bine făcut. E adevărat, păstrăm prea multe secrete, Egwene, dar uneori pe motive întemeiate.

După o clipă, Egwene încuviinţă şi se aşeză lângă ea.

Când ai să poţi, spuse ea, iar prietena ei o îmbrăţişă, răsuflând uşurată.

Mi-am spus că n-am să-ţi cer asta, Egwene. Măcar o dată să nu mă mai gândesc la el.

Rochia gri, de călărie, se preschimbă într-una de gală, de un verde sclipitor; era imposibil ca Elayne să-şi fi dat seama cât de jos îi ajunsese decolteul.

Rand... e bine?

E viu şi nevătămat, dacă asta vrei să ştii. În Tear mi s-a părut că e prea aspru, dar nu mai departe decât azi l-am auzit cum ameninţa că-i va spânzura pe cei care nu se supun poruncilor lui. Nu că ar fi greşite - nu lasă pe nimeni să ia mâncare fără să plătească sau ucigând. - Dar totuşi. Ei au fost primii care l-au aclamat drept Cel-Care-Vine-cu-Zorile; au părăsit Pustiul fără şovăire ca să-l urmeze. Iar el i-a ameninţat, cu o duritate de oţel.

Asta nu e ameninţare, Egwene. Rand e rege, orice ai spune tu, orice ar spune el sau altcineva, iar un rege sau o regină trebuie să împartă dreptatea fără să se teamă de duşmani sau să se îndatoreze prietenilor. Toţi cei care sunt în situaţia lui trebuie să fie tari. Uneori, în comparaţie cu mama zidurile oraşului par a fi făcute din plastilină.

Dar nu trebuie să fie atât de arogant, zise Egwene calm. Nynaeve mi-a spus să-i aduc aminte că e doar un om, dar încă n-am găsit prilejul s-o fac.

Într-adevăr, *trebuie* să-şi aducă aminte că e doar un om. Dar are dreptul să se aştepte ca toţi ceilalţi să i se supună.

În vocea lui Elayne se distingea o undă de trufie, asta până când tânăra îşi coborî privirea. Apoi se înroşi şi decolteul rochiei verzi fu înlocuit de un guler de dantelă până la gât.

— Eşti sigură că nu confunzi asta cu aroganţa? Sfârşi ea cu vocea întretăiată.

E înfumurat ca un păun, replică Egwene şi încercă să vadă cât de tare era patul.

Aşa şi-l amintea ea, dar salteaua era mai moale decât cea pe care dormea ea în cort. Nu voia să discute despre Rand.

Eşti sigură că cearta asta nu va duce la complicaţii? Întrebă ea, referindu-se la conflictul cu Latelle, care avea, desigur, să le îngreuneze călătoria.

— Nu cred că se va întâmpla aşa ceva. Latelle avea un dinte împotriva lui Nynaeve fiindcă acum nu mai era singura care putea alege dintre bărbaţii neînsuraţi. Cred că aşa gândesc unele femei. Aludra se ţine deoparte, Cerandin nu deranja nici o muscă până am învăţat-o cum să se impună, iar Clarine e

însurat cu Petra. Nynaeve însă a spus clar că va mătura pe jos cu bărbatul care *va crede* că poate flirta cu ea *şi* s-a scuzat faţă de Latelle, motiv pentru care sper că cele două au căzut la pace.

— S-a *scuzat?*

Elayne încuviinţă din cap, la fel de neîncrezătoare ca şi Egwene.

Am crezut că-i *va trage* una lui Luca în clipa în care acesta i-a spus că trebuie să-şi ceară scuze - apropo, Luca nu pare să creadă că ameninţarea ei îl priveşte şi pe el. - Dar a făcut-o, după ce a bodogănit vreo oră. Despre tine, ca să fiu dreaptă, zise Elayne şi şovăi, aruncându-i lui Egwene o privire piezişă. I-ai spus ceva lui Nynaeve la ultima voastră întâlnire? De-atunci... se poartă... altfel şi uneori mai vorbeşte singură. De fapt, se ceartă. Cu tine, din câte am auzit.

N-am spus nimic din ce n-ar fi trebuit spus.

Aşadar, Nynaeve ţinea ceva în ea, ce anume, încă nu-şi dădea seama. Sau poate că aduna furie în ea pentru următoarea lor întâlnire. Dar de data asta Egwene nu mai avea de gând să-i suporte istericalele, mai ales că ştia că nu mai e nevoie să o facă.

— Spune-i din partea mea că e prea bătrână ca să mai păruiască pe cineva. Dacă i se întâmplă din nou, îi voi spune altele, şi mai grave. Zi-i asta cuvânt cu cuvânt. Va fi şi mai grav.

Las-o să se perpelească până data viitoare. Ori va fi blândă ca un mieluşel... Ori Egwene va trebui să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea. Chiar dacă Nynaeve conducea Puterea mai bine decât ea, atunci când o putea conduce, aici Egwene era mai puternică. Oricum, se săturase de toanele lui Nynaeve.

Am să-i spun. Dar şi tu te-ai schimbat. Cred că ai împrumutat ceva din atitudinea lui Rand.

Egwene avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama la ce se referă Elayne, ajutată şi de surâsul ei amuzat.

— Fii serioasă.

Elayne izbucni în râs şi o mai îmbrăţişa o dată.

— Vai, Egwene, într-o bună zi vei îi Suprema Înscăunată, iar eu voi fi regina Andorului.

Dacă va mai exista Turnul, replică Egwene serioasă, şi Elayne se opri brusc din râs.

Elaida nu poate distruge Turnul Alb, Egwene. Indiferent ce va face ea, Turnul va dăinui. Poate că nu va rămâne Suprema

Înscăunată. Din clipa în care Nynaeve îşi va aminti numele acelui oraş, pun rămăşag că vom găsi un Turn în exil, cu toate Ajah, în afară de cele Roşii.

— Sper, spuse Egwene ştiind că vocea ei suna trist.

Voia ca Aes Sedai să-l sprijine pe Rand şi să i se opună Elaidei, dar asta însemna distrugerea Turnului, căci era aproape fără speranţa că unitatea lui ar mai putea fi refăcută vreodată.

Trebuie să mă întorc, zise Elayne. Nynaeve insistă ca, atunci când una dintre noi intră în Tel'aran'rhiod, cealaltă să rămână trează şi, cu durerea ei de cap, trebuie să bea unul din ceaiurile ei de plante ca să adoarmă. Nu ştiu de ce insistă atât de mult. Cine se uită nu poate ajuta cu nimic, iar noi două ştim destule ca să fim în siguranţă aici şi acum.

Preţ de o clipă, rochia ei verde se preschimbă în haina albă şi voluminoşii pantaloni galbeni ai lui Birgitte, apoi reveni la loc.

— A zis să nu-ţi spun, dar crede că Moghedien încearcă să ne găsească. Pe ea şi pe mine.

Egwene nu puse întrebarea evidentă. Bineînţeles că Birgitte le spusese ceva important. De ce persista Elayne în a păstra secretul? „Fiindcă aşa a promis. Elayne niciodată nu-şi încalcă promisiunile. “

— Spune-i să aibă grijă.

Slabe speranţe ca Nynaeve să stea cu mâinile în sân dacă bănuia că unul dintre Rătăciţi era pe urmele ei. Sigur îşi amintea că o învinsese cândva pe Moghedien şi întotdeauna dăduse dovadă de mai mult curaj decât de raţiune.

— Rătăciţii trebuie luaţi în serios. La fel şi seanchanii, chiar dacă se zice că sunt doar nişte dresori de animale. Spune-i asta din partea mea.

Nu cred că m-ai asculta dacă ţi-aş spune să ai şi tu grijă.

Egwene o privi surprinsă.

Sunt foarte precaută. Doar ştii asta.

Desigur.

Ultimul lucru pe care îl văzu Egwene când cealaltă femeie dispăru uşor fu un zâmbet foarte amuzat.

Egwene însă rămase pe loc. Dacă Nynaeve nu-şi amintea unde urma să aibă loc întrunirea Albastrelor, poate că va afla ea aici. Nu era o idee nouă: aceasta nu era prima ei incursiune în Turn de la ultima întâlnire cu Nynaeve. Luă înfăţişarea Enailei, cu părul de culoarea focului, lung până la umeri, îşi puse o

rochie de Aleasă cu tivul în panglică şi alcătui imaginea odăii de lucru atât de somptuoasă a Elaidei.

Arăta la fel ca înainte, deşi la fiecare vizită tot mai puţine scaune ornamentate cu viţă-de-vie şedeau în arcul de cerc din faţa mesei de scris. Tablourile se aflau tot deasupra şemineului. Egwene se apropie cu paşi mari de masă, împingând scaunul ce aducea cu un tron, incrustat cu Flacăra din Tar Valon, din fildeş, ca să poată ajunge la cutia lăcuită, cu scrisori. Ridicând capacul, plin de nori şi şoimi care se luptau între ei, îşi aruncă repede ochii peste foile de pergament. Chiar şi la viteza aceea unele se topeau când ajungea la jumătatea lor, altele se schimbau. Nu avea cum să-şi dea seama ce era important şi ce nu.

Cele mai multe păreau a fi rapoarte despre planuri eşuate. Nimic despre direcţia în care Bashere îşi dusese armata, din cuvinte răzbătând frustrarea şi îngrijorarea. Numele acela parcă îi spunea ceva, dar, neavând timp de pierdut, încercă să nu se mai gândească la el şi înşfăcă o altă foaie. Nici o veste despre locul unde se afla Rand, scria într-un raport în care teama se împletea cu panica. Asta era bine de ştiut şi meritase drumul până aici. Trecuse mai bine de o lună de la ultima veste primită din Tanchico de la spioanele Ajah, iar cele din Tarabon păstrau şi ele tăcerea; autoarea dădea vina pe anarhia care domnea acolo; zvonurile despre ocuparea capitalei Tanchico nu puteau fi confirmate, autoarea însă dădea de înţeles că însuşi Rand era implicat în asta. Era şi mai bine dacă Elaida căuta în. cu totul altă parte. Un raport confuz o anunţa că o soră Roşie din Caemlyn susţinea că o văzuse pe Morgase într-un loc public, în timp ce mai multe spioane Ajah din Caemlyn spuneau că regina stătea izolată de zile întregi. Lupte la hotare, poate mici revolte în Shienar şi Arafel; pergamentul dispăru înainte ca Egwene să afle şi motivul. Pedron Niall chema Mantiile Albe în Amadicia, cel mai probabil ca să pornească spre Altara. Ce bine că Elayne şi Nynaeve mai aveau de stat doar trei zile acolo.

Următorul pergament era despre Elayne şi Nynaeve. Mai întâi autoarea o sfătuia pe Elaida să nu o pedepsească pe iscoada care le lăsase să scape Elaida tăiase partea aceea furioasă şi alături scrisese: „Dă un exemplu! “. - Dar, tocmai când autoarea începea să descrie cum le căutase pe cele două fugare în Amadicia, foaia se înmulţi, un teanc cu ceea ce păreau a fi costurile calculate de constructori pentru înălţarea unei

reşedinţe private pentru Suprema Înscăunată pe domeniul Turnului. Mai degrabă un palat, după numărul de foi.

Lăsă foile din mână, şi acestea dispărură înainte de a se împrăştia pe masă. Închise cutia lăcuită. Îşi putea petrece tot restul vieţii aici, ştia asta prea bine; întotdeauna vor fi mai multe documente în cutie, mereu în schimbare. Cu cât un lucru era mai efemer în lumea reală - o scrisoare, o haină, un castron, care putea fi mutat frecvent - cu atât mai puţin coerentă era reflecţia lui în Tel’aran’rhiod. Nu mai putea rămâne aici; cât se afla în Lumea Viselor somnul nu era la fel de odihnitor precum cel netulburat.

Îndreptându-se în grabă spre anticameră, tocmai întindea mâna spre teancurile frumos aranjate de suluri şi pergamente, unele cu peceţi, de pe masa Păstrătoarei Cronicilor, când încăperea păru că începe să pâlpâie. Până să-şi dea seama ce se întâmplă, uşa se deschise, şi în cameră îşi făcu apariţia Galad, zâmbitor, în haina albastră de brocart care îi venea perfect şi cu pantalonii eleganţi care i se mulau pe gambe.

Egwene trase adânc aer în piept, simţind cum i se strânge stomacul. Pur şi simplu nu era drept ca un bărbat să fie atât de frumos. Galad se apropie, cu ochii negri strălucitori, şi îi atinse obrazul cu degetele.

— Vrei să facem câţiva paşi prin Grădina Apei? Întrebă el uşor.

Dacă vreţi să vă giugiuliţi, duceţi-vă în altă parte, se auzi vocea vioaie a unei femei.

Egwene se răsuci pe călcâie, cu ochii mari, şi o văzu pe Leane stând la o masă, cu eşarfa Păstrătoarei pe umeri şi un zâmbet cald pe faţa arămie. Uşa care dădea în biroul Supremei Înscăunate era deschisă, şi înăuntru Siuan şedea lângă masa ei de scris, simplă, bine lustruită, citind un pergament lung, cu eşarfa dungată a rangului pe umeri. O scenă absurdă.

O luă la fugă fără să se gândească la imaginea pe care şi-o alcătuia în gând şi se trezi răsuflând din greu pe Pajiştea din Emond’s Field, înconjurat de casele cu acoperişul de stuf şi cu Izvorul de Vin care ţâşnea din mănunchiul de stânci din mijloc. Lângă pârâul repede, care îşi lărgea imediat albia, se afla micul han al tatălui ei, cu parterul de piatră şi partea de sus văruită. „Singurul acoperiş de acest fel din Ţinutul celor Două Râuri “, spunea adesea Bran al’Vere despre ţiglele lui roşii. Fundaţia

masivă, de piatră, de lângă Hanul de la Izvorul de Vin, cu un stejar mare, cu crengile lungi, care se ridica din mijlocul ei, era mult mai veche decât hanul, dar umbla vorba că acolo, lângă Izvorul de Vin, existase un fel de han mai bine de două mii de ani.

Proasta. După ce o pusese în gardă pe Nynaeve despre visele din Tel'aran'rhiod, cât pe-aci să se lase prinsă într-unul de-al ei. Deşi apariţia lui Galad i se părea stranie. Într-adevăr, uneori îl mai visa şi pe el. Se aprinse la faţă; cu siguranţă nu-l iubea şi nici nu-l simpatiza prea mult, dar era frumos şi, în visele ei, fusese chiar mai mult decât i-ar fi dorit să fie. Pe fratele ei Gawyn îl visa mai des, ceea ce era la fel de absurd. Indiferent de ce spunea Elayne, Galad nu-i dezvăluise niciodată ce simţea pentru ea.

Cartea aia era de vină, cu toate poveştile ei despre îndrăgostiţi. De îndată ce se va trezi, i-o va înapoia Aviendhei. Şi îi va spune că nu credea că o citise doar de dragul aventurilor.

Cu toate acestea, parcă nu-i venea să plece. Acasă. Emond's Field. Ultimul loc în care se simţise cu adevărat în siguranţă. Trecuse mai bine de un an şi jumătate de când fusese aici ultima oară, dar totul părea ca la început. Nu chiar totul. Pe Pajişte se aflau doi stâlpi cu flamuri mari, una cu un vultur roşu, cealaltă cu un cap de lup la fel de roşu. Oare Perrin avea vreo legătură cu ele? Nu-şi dădea seama cum ar fi posibil aşa ceva. Dar Perrin venise acasă, cel puţin aşa spunea Rand, şi nu o dată îl visase înconjurat de lupi.

Dar deja întârziase prea mult. Era momentul să...

Pâlpâit.

Mama ei ieşi din han, cu părul cărunt împletit, tras pe un umăr. Marin al'Vere era o femeie zveltă, încă arătoasă, cea mai pricepută bucătăreasă din Ţinutul celor Două Râuri. Egwene îşi auzi tatăl râzând în sala mare, unde se întrunea Sfatul Satului.

Mai eşti aici, copilă? Întrebă mama ei, uşor dojenitoare şi amuzată. A trecut destulă vreme de când eşti măritată ca să ştii că bărbatul nu trebuie să-şi dea seama că eşti îngrijorată de întârzierea lui.

Mama ei clătină din cap şi izbucni în râs.

Prea târziu. Uite-l că vine, adăugă ea.

Egwene se întoarse nerăbdătoare, privind dincolo de copiii care se jucau pe Pajişte. Bârnele Podului de Căruţe trosniră când

Gawyn trecu în galop. În clipa următoare, călăreţul sări din şa chiar în faţa ei. Înalt şi drept în surtucul lui roşu brodat cu aur, avea părul cârlionţat, roşcat-auriu, al surorii lui, şi ochii albaştri, adânci, fermecători. Sigur, nu era la fel de chipeş precum fratele lui vitreg, dar inima ei bătea mai repede decât bătuse pentru Galad „Pentru Galad? Poftim? “şi se văzu nevoită să-şi apese stomacul într-o încercare inutilă de a-şi stăpâni emoţiile.

— Ţi-a fost dor de mine? Întrebă el zâmbitor.

Puţin.

„De ce m-am gândit la Galad? De parcă l-aş fi văzut cu o clipă în urmă. “

Câteodată, atunci când nu aveam cu ce să-mi ocup timpul. Ţi-e ţi-a fost dor de mine?

Drept răspuns, Gawyn o luă în braţe şi o sărută. Egwene îşi veni în fire de-abia când fratele ei o lăsă jos. Flamurile dispăruseră. „Care flamuri? “

Uite-l, zise mama ei, apropiindu-se cu un prunc în scutece. Uite-ţi fiul. Ce băiat cuminte. Nu plânge deloc.

Gawyn izbucni în râs când luă copilul şi i-l arătă lui Egwene. Are ochii tăi, Egwene. Aşteaptă să crească un pic şi să vezi ce trecere va avea la fete.

Egwene făcu un pas înapoi, clătinând din cap. Văzuse flamuri, un vultur roşu şi un cap de lup roşu. Îl văzuse pe Galad. În Turn.

NUUUUUUU!

O luă la goană, sărind din Tel’aran’rhiod în propriul corp. Starea de conştienţă rămase cât să se întrebe cum de fusese atât de proastă ca să-şi lase fanteziile să o prindă ca într-o capcană, apoi se afundă în propriul somn, lipsit de primejdii. Gawyn trecea în galop peste Podul de Căruţe şi apoi se prăbuşea...

Apărând de după o casă cu acoperişul de stuf, Moghedien se întrebă într-o doară unde se afla acest sătuc. Nu era chiar locul în care să vezi flamuri umflate de vânt. Fata fusese mai tare decât se aşteptase ea, reuşise să scape de capcanele pe care le pusese în Tel’aran’rhiod. Nici chiar Lanfear nu-şi putea spori iscusinţa aici, indiferent de cât se lăuda ea. Şi totuşi fata îl interesa fiindcă vorbea cu Elayne Trakand, care o putea duce la Nynaeve al’Meara. Singurul motiv ca să o prindă în cursă fusese intenţia ei de a scuti Tel’aran’rhiodul de prezenţa uneia care se

plimba în voie pe-acolo. Şi aşa nu-i convenea că trebuie să-l împartă cu Lanfear.

Dar Nynaeve al'Meara era femeia pe care voia să o facă să-i cerşească supunerea. Va fi stăpâna trupului şi spiritului ei, poate că îl va ruga pe Marele Stăpân să-i dăruiască nemurirea pentru ca Nynaeve să regrete mereu că a îndrăznit să o înfrunte pe Moghedien. Aşadar, Nynaeve şi Elayne urzeau împreună cu Birgitte. Un alt motiv serios ca să o pedepsească. Birgitte nici măcar nu ştia cine era Moghedien, cu mult timp în urmă, în Vârsta Legendelor, când dejucase planul atât de bine pus la punct ca să-i facă felul lui Lews Therin. Moghedien însă o ştia. Numai că Birgitte Teadra se numea pe atunci murise înainte de a se ocupa Moghedien de ea. Moartea nu era o pedeapsă, nu era un sfârşit, nu şi atunci când însemna să-ţi continui viaţa aici.

Nynaeve al'Meara, Elayne Trakand şi Birgitte. Le va găsi pe toate trei şi le va aranja ea. Din umbră, ca să afle când va fi prea târziu. Pe toate trei, fară excepţie.

Dispăru, şi flamurile continuară să se zbată în boarea de vânt din Tel'aran'rhiod.

CAPITOLUL 26

Sallie Daera

Nimbul măreţiei, albastru-auriu, pâlpâia în jurul capului lui Logain, deşi acesta mergea gârbovit în şa. Min nu înţelegea de ce apărea din ce în ce mai des în ultima vreme. Nici nu se mai deranja să-şi mute ochii de la buruienile peste care călca armăsarul lui negru spre dealurile joase, împădurite care se vălureau în jurul lor.

Celelalte două femei mergeau puţin mai în faţă, Siuan la fel de neîndemânatică pe Bela, iapa flocoasă, Leane mânându-şi iapa sură cu dezinvoltură, mai mult din genunchi decât din hăţuri. Doar o cărare nefiresc de dreaptă, din ferigi, care îşi făceau loc prin covorul de frunze moarte, amintea că aici fusese cândva un drum. Ferigile dantelate se veştejeau, iar mucegaiul foşnea şi trosnea sub copitele cailor. Crengile groase, împletite îi apărau oarecum de soarele după-amiezii, deşi era aproape la fel de cald. Faţa lui Min şiroia de sudoare, în ciuda unei pale de vânt care bătea uneori din spate.

Se împlineau cincisprezece zile de când părăsiseră Lugardul, mai întâi îndreptându-se spre apus, apoi spre miazăzi, conduşi doar de insistenţa lui Siuan care susţinea că ştie încotro merg. Nu că le-ar fi fi dezvăluit destinaţia; Siuan şi Leane îşi puseseră

lacăt la gură, nu puteai scoate nimic de la ele. Min nici nu era sigură dacă Leane ştia cu adevărat. Cincisprezece zile, răstimp în care întâlniseră din ce în ce mai puţine oraşe şi sate, până când dispăruseră cu totul. Zi de zi, umerii lui Logain se încovoiau şi mai mult şi tot zi de zi nimbul apărea din ce în ce mai des. La început, doar mormăise că aleargă după Jak, Fiul Umbrelor, Siuan însă îşi impusese voinţa fără alte comentarii din partea lui Logain, care prefera să se închidă în el. În ultimele şase zile, părea că nu-l mai interesa unde merg sau dacă vor ajunge vreodată acolo.

Siuan şi Leane vorbeau în şoaptă. Min nu auzea decât un murmur care ar fi putut fi la fel de bine frunzele mişcate de vânt. Dacă încerca să vină mai aproape, îi spuneau să stea cu ochii pe Logain sau pur şi simplu o pironeau cu privirea, dându-i de înţeles să nu-şi vâre nasul unde nu-i fierbe oala. Se întâmplase prea des ca să mai încerce. Dar, din când în când, Leane se întorcea în şa ca să se uite la Logain.

În cele din urmă, Leane trase de hăţuri, făcând-o pe Floarea Lunii să se alăture armăsarului negru. Nu părea să sufere din cauza căldurii; doar un strat subţire de sudoare îi acoperea faţa arămie. Min îl trase pe Trandafir-Sălbatic deoparte, ca să-i facă loc lui Leane.

Nu mai avem mult, îi spuse Leane lui Logain cu o voce răguşită.

Logain nu-şi ridică ochii de la buruienile din faţa calului. Leane se aplecă spre el, apucându-l de braţ ca să nu cadă. Mai mult lipindu-se de el.

Încă puţin, Dalyn. Şi ai să te răzbuni.

Ochii lui Logain rămaseră lipiţi de drum, inexpresivi.

— Şi un mort ar reacţiona într-un fel, zise Min pe un ton serios.

Ţinuse în minte tot ce făcea Leane şi tot ce discuta cu ea, fără să arate de ce. Niciodată nu va fi în stare să se poarte la fel ca Leane - „doar dacă aş bea destul vin ca să nu mai gândesc ce fac “. - Dar de câteva lucruri se putea folosi.

— Ce-ar fi să-l săruţi?

Leane îi aruncă o privire care ar fi putut îngheţa un râu năvalnic, Min însă nici nu clipi. Cu Leane niciodată nu avusese problemele pe care le avea cu Siuan - mda, poate nu chiar atât de multe - şi acestea se împuţinaseră de când cealaltă femeie

părăsise Turnul. Tot mai puţine de când începuseră să discute despre bărbaţi. Cum să te intimideze o femeie care îţi spusese, cu toată seriozitatea, că există o sută şapte feluri de a săruta şi nouăzeci şi trei de feluri de a atinge cu mâna faţa unui bărbat? Leane chiar părea să creadă în astfel de lucruri.

Min nu o îndemnase în glumă să-l sărute. Leane îi făcea curte, zâmbindu-i atât de galeş încât ar fi mişcat şi un munte, din ziua în care îl trăseseră cu forţa din culcuşul lui, în loc să fie el primul care se scoală şi să le certe că dorm până nu mai pot. Min nu ştia dacă Leane simţea cu adevărat ceva pentru el, deşi i se părea puţin probabil, sau doar încerca să-l ţină în viaţă şi să nu se dea bătut, pentru ca Siuan să-şi poată duce planul la îndeplinire, oricare ar fi fost acesta.

Bineînţeles că Leane nu renunţase să flirteze şi cu alţii. După toate probabilităţile, se înţelesese cu Siuan ca ea să se ocupe de bărbaţi, şi Siuan de femei, şi aşa se întâmplase de când plecaseră din Lugard. Zâmbetele şi privirile ei le făcuseră rost de camere în două hanuri unde proprietarii le spuseseră că toate sunt ocupate, le redusese nota de plată tot acolo şi în alte trei hanuri, iar în două nopţi le găsiseră loc într-un hambar, scutindu-i să doarmă sub cerul liber. Pe de altă parte, din cauza lor toţi patru fuseseră fugăriţi cu o furcă de nevasta unui fermier, iar o alta aruncase în ei cu o oală de fiertură, lui Leane însă întâmplările i se păruseră amuzante, chiar dacă numai ei. Dar în ultimele zile Logain nu mai reacţionase ca orice bărbat care o vedea mai mult de două minute. Nu mai reacţionase nici la ea, nici la altceva.

Siuan trase scurt de hăţuri, cu coatele în afară, fiind cât pe-aci să cadă. Căldura nu o afecta nici pe ea.

— Te-ai uitat bine la el azi? Întrebă ea privindu-l scurt pe Logain.

E la fel, răspunse Min, resemnată.

Siuan refuza să înţeleagă sau să creadă, chiar dacă îi repetase de nenumărate ori, ca şi Leane. Nu ar fi contat dacă nu i-ar fi văzut nimbul pe care îl văzuse prima oară în Tar Valon. Dacă Logain ar fi căzut în drum, horcăind de moarte, ar fi pus rămăşag pe tot ce avea şi pe încă mai mult că îşi va reveni în mod miraculos. Apariţia unei Aes Sedai ca să-l Tămăduiască. Ceva. Ce vedea ea era întotdeauna adevărat. Se întâmpla întotdeauna. La fel ştiuse de prima dată când îl văzuse pe Rand

al'Thor că se va îndrăgosti de el cu disperare, iremediabil, la fel ştiuse că va trebui să-l împartă cu alte două femei. Pe Logain îl aştepta gloria, o glorie la care puţini bărbaţi puteau visa.

Să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta, spuse Siuan, asprindu-şi privirea albastră. Nu-i destul că trebuie să-l hrănim cu linguriţa pe malacul ăsta, mai trebuie s-o faci şi tu pe îmbufnata, ca pasărea-pescarului iarna. Vrând-nevrând, pe el trebuie să-l suport, dar dacă începi şi tu să-mi dai dureri de cap, am să te fac să regreţi numaidecât. E clar?

— Da, Mara.

„Ai fi putut să pui şi puţin sarcasm în vorbele tale “, gândi Min cu dispreţ. „Nu-i nevoie să mă iei pe departe. Pe Leane ai pus-o la punct fără prea multă vorbă. “Domana propusese să aplice ceea ce discutaseră cu un fierar din ultimul sat prin care trecuseră. Un bărbat înalt, chipeş, cu mâinile puternice şi zâmbetul larg, dar...

Am să încerc să nu mai fiu îmbufnată.

Cel mai rău era că încercase să fie sinceră. Siuan avea acest efect asupra ei. Min nici nu şi-o putea imagina pe Siuan discutând despre cum trebuie să-i zâmbeşti unui bărbat. Siuan îi privea pe bărbaţi în ochi, le spunea ce să facă şi voia ca aceştia să-i îndeplinească porunca imediat. Aşa cum proceda şi în celelalte privinţe. Dacă făcea altceva, ca în cazul lui Logain, era fiindcă i se părea că problema nu era atât de importantă ca să insiste asupra ei.

Nu mai avem mult, nu? Întrebă Leane plină de vioiciune, rezervându-şi cealaltă voce pentru bărbaţi. Nu-mi place deloc cum arată şi dacă trebuie să înnoptăm din nou undeva...

Dacă e şi mai neajutorat decât a fost azi-dimineaţă, nu ştiu dacă-l vom mai putea urca în şa.

— Nu mai avem mult, dacă ultimele lămuriri pe care le-am primit sunt exacte, replică Siuan iritată.

Se interesase în ultimul sat, cu două zile înainte - ferindu-se de Min, desigur; Logain nu manifestase nici un fel de interes — şi nu-i plăcea să i se amintească de acest lucru. Fapt pe care Min nu-l înţelegea şi pace. Siuan nu putea crede că Elaida era pe urmele lor!

Şi ea spera că nu mai e mult. Nu-şi dădea seama cât de mult merseseră spre miazăzi de când părăsiseră drumul spre Jehannah. Majoritatea sătenilor ştiau foarte vag unde se află

satul lor şi asta doar comparând cu cele mai apropiate oraşe, dar când traversaseră Manetherendrelle spre Altara, cu puţin înainte ca Siuan să-i scoată de pe drumul bătătorit, podarul, un bătrân cărunt, cerceta o hartă veche ce cuprindea ţinuturile de până la Munţii de Negură. Dacă judeca bine, peste doar câteva mile aveau să ajungă la un alt fluviu mare. Ori Boernul, ceea ce însemna că sunt deja în Ghealdan, unde se aflau Profetul şi adepţii lui, ori Eldarul, cu Amadicia şi Mantiile Albe pe malul celălalt.

Instinctul îi spunea că e vorba de Ghealdan, cu sau fără Profet, o surpriză şi asta, dacă într-adevăr se aflau atât de aproape. Numai un naiv credea că poate găsi o întrunire a Aes Sedai mai aproape de Amadicia decât era posibil, ceea ce nu era cazul lui Siuan. Indiferent de locul unde se aflau, Ghealdan sau Altara, Amadicia nu putea fi prea departe.

— Cred că domolirea îşi face efectul asupra lui, mormăi Siuan. Dacă mai rezistă câteva zile...

Min nu spuse nimic; nu avea nici un rost să vorbească dacă femeia nu voia s-o asculte.

Clătinând din cap, Siuan dădu pinteni Belei ca să ajungă din nou în faţă, strângând hăţurile de parcă s-ar fi aşteptat ca iapa trupeşă să o ia la fugă, iar Leane reîncepu să-i vorbească dulce lui Logain. Poate chiar ţinea la el; nu ar fi fost o alegere mai ciudată decât alegerea lui Min.

Dealurile împădurite alunecau pe lângă ei fără să dea vreun semn de schimbare, doar copaci, buruieni şi rugi de mure, amestecaţi. Ferigile care marcau vechiul drum erau tot acolo, drepte ca săgeţile; Leane remarcase că pământul arăta altfel unde fusese drumul, dând de înţeles că Min ar fi trebuit să-şi dea seama şi ea de asta. Veveriţe cu smocuri de păr în urechi le atrăgeau atenţia de pe crengile copacilor, ca şi trilurile păsărilor. Ce fel de păsări, Min nu avea cum să ştie. Poate că Baerlon nu era un oraş în toată puterea cuvântului, în comparaţie cu Caemlyn, Illian sau Tear, dar ea una se considera orăşeancă; păsările erau păsări, nimic mai mult. Şi nu-i păsa pe ce fel de pământ creşteau ferigile.

Îndoielile apărură din nou. După Izvoarele Kore i se insinuaseră de mai multe ori în minte, dar până acum îi venise uşor să le ignore. De când plecaseră din Lugard nu-i mai dădeau pace - se trezea gândindu-se la Siuan altfel decât îndrăznise

până atunci. Nu că ar fi avut curajul să o întrebe ce şi cum; o durea că trebuie să recunoască asta, chiar şi în sinea ei. Dar poate că Siuan *nu* ştia încotro merge. Putea minţi, dat fiind că ferecarea o scutea de Cele Trei Legăminte. Poate că încă mai spera că, dacă îşi continua drumul, va găsi o urmă a ceea ce îşi dorea cu disperare. Într-un fel, timid, ce-i drept, Leane începuse să se gândească şi la viaţa ei, nu numai la putere în general, la conducerea Puterii şi la Rand. Nu fiindcă acestea din urmă şi-ar fi pierdut din importanţă, ci fiindcă pentru Siuan altceva nu conta. Turnul Alb şi Dragonul Renăscut erau toată viaţa ei, de care se agăţa chiar şi dacă trebuia să mintă pentru asta.

Pădurile lăsară loc unui sat întins atât de repede încât Min rămase cu gura căscată. Stejari şi pini pitici copacii pe care îi putea recunoaşte ajungeau până la nici cincizeci de paşi de case cu acoperişul de stuf, ridicate din pietre de râu, rotunde, pe dealurile joase. Ar fi pus rămăşag că, nu cu mult timp în urmă, pădurea creştea şi acolo. Pâlcuri mici de copaci chiar despărţeau unele case, atingându-le pereţii cu crengile groase, iar ici şi colo buturugi proaspete străjuiau treptele de la intrare. Uliţele arătau de parcă ar fi fost făcute de curând, nu ca pământul tare, bătătorit de generaţii de picioare. Bărbaţi numai în cămăşi reînnoiau stuful de pe trei cuburi mari de piatră care trebuie să fi fost hanuri - de fapt, unul chiar avea un rest de firmă, ros de vreme, care atârna deasupra uşii —, dar oriunde privea nu vedea nici urmă de stuf vechi. Prea multe femei trebăluiau în jurul caselor, comparativ cu numărul bărbaţilor, şi prea puţini copii se jucau afară, comparativ cu numărul femeilor. Mirosurile prânzului care se pregătea în cuptoare erau singurul lucru normal din acel loc.

Dacă ceea ce văzuse la început o surprinsese pe Min, ceea ce se afla în faţa ei aproape că o făcu să cadă din şa. Femeile mai tinere, care scuturau pături de la ferestre sau lucrau de zor, purtau rochii de lână simple, dar în nici un sat, mare sau mic, nu văzuse atâtea femei în rochii de călărie, din mătase sau lână fină, de toate culorile şi croielile. În jurul acestor femei, ca şi în jurul majorităţii bărbaţilor pluteau aure şi imagini, sclipind şi schimbându-se mereu; cei mai mulţi oameni nu aveau parte de aşa ceva, însă Aes Sedai şi Străjerii rareori rămâneau fără aură, şi atunci doar cel mult o oră. Copiii probabil că aparţineau servitorilor Turnului. Erau foarte puţine Aes Sedai care se

măritau, dar, din câte ştia Min, acestea ar fi făcut orice ca să-şi scoată servitorii, împreună cu familiile lor, dintr-un loc în care simţeau că nu pot locui nici ele prea mult. În sfârşit, Siuan găsise ce căuta.

În sat domnea o tăcere stranie. Nimeni nu vorbea. Aes Sedai stăteau nemişcate, urmărindu-i cu privirea, ca şi femeile mai tinere şi fetele care probabil erau Alese sau chiar novice. Bărbaţii care numai cu o clipă în urmă se mişcau cu graţia animalelor de pradă îngheţaseră, cu o mână ascunsă în stuf sau întinsă spre uşă, fără îndoială spre locurile unde îşi ţineau armele. Copiii dispărură, adunaţi în grabă de adulţii care trebuie să fi fost servitori. Sub toţi acei ochi care nu clipeau nicicum, Min simţi cum i se face măciucă părul de pe ceafă.

Leane arăta neliniştită, aruncând priviri piezişe oamenilor de pe marginea drumului, Siuan însă mergea impasibilă, calmă, spre cel mai mare han, cel cu firma ce nu putea fi descifrată. Descălecă anevoie şi o legă pe Bela de inelul de fier prins de unul dintre stâlpii de piatră care nu părea să fi fost îndreptat de multă vreme. Apropiindu-se de Leane ca să-l ajute pe Logain să coboare de pe cal - Siuan nu se oferea niciodată să-l ajute să urce sau să coboare, Min făcu ochii roată. Toată lumea se uita la ei, nimeni nu se mişca din loc.

Niciodată nu m-am aşteptat să fiu primită ca o fiică de mult pierdută, murmură ea către cealaltă femeie. Dar de ce nu ne spune nimeni nici măcar bună ziua?

Înainte ca Leane să răspundă dacă avea de gând să facă aşa ceva. - Siuan zise:

Nu te opri din vâslit când ţărmul e-aproape. Adu-l înăuntru.

Siuan dispăru în han, în timp ce Min şi Leane îl sprijineau pe Logain în drum spre uşă. Logain mergea împleticit, dar, când cele două încetară să-l împingă înainte, mai făcu un pas şi se opri.

Sala mare nu semăna cu nimic din ce văzuse Min până atunci. Şemineurile mari erau reci, desigur, şi cu multe pietre lipsă; tavanul de ghips părea putrezit, cu găuri cât capul ei, lăsând să se vadă scândurile. Mese de toate mărimile şi formele erau împrăştiate pe podeaua denivelată pe care mai multe fete se chinuiau să o măture. Femei cu feţe atemporale şedeau citind foi de pergament sau dând ordine Străjerilor, unii dintre ei purtând pelerinele cameleonice, sau altor femei, care trebuie să

fi fost Alese sau novice. Altele erau prea bătrâne pentru aşa ceva, aproape jumătate dintre ele cărunte, arătându-şi vârsta; erau şi bărbaţi care nu erau Străjeri, cei mai mulţi ieşind în grabă, purtători de mesaje, probabil, sau aducând pergamente sau căni de vin pentru Aes Sedai. Agitaţia părea că mulţumeşte pe toată lumea, dând impresia că nimeni nu stă degeaba. Nimburi şi imagini dansau prin încăpere, ca nişte cununi, atât de multe, încât Min fu nevoită să le ignore înainte să se lase copleşită de ele. Ceea ce nu era deloc uşor, dar reuşea s-o facă datorită unui truc pe care îl folosea atunci când se afla în compania mai multor Aes Sedai.

Patru Aes Sedai se apropiară cu paşi mărunţi ca să-i întâmpine pe nou-veniţi, toate numai graţie şi seninătate, dar şi glaciale, în fustele lor cu falduri. La vederea acelor trăsături familiare, Min simţi că a revenit acasă după multă vreme în care rătăcise prin lume.

Sheriam îşi fixă imediat ochii verzi, oblici asupra lui Min. Părul ei roşu ca focul era înconjurat de raze albastre şi argintii, ca şi de o lumină blândă, aurie; Min nu ştia ce înseamnă asta. Uşor durdulie, într-o rochie de mătase bleumarin, în clipa aceea era întruchiparea severităţii.

— Revederea ar fi şi mai îmbucurătoare pentru mine, copilă, dacă aş şti cum ai descoperit că suntem aici şi dacă aş înţelege cum de ţi-a venit ideea asta prostească de a-l aduce şi pe ăsta aici.

Vreo şase Străjeri se şi dăduseră mai aproape, cu mâinile pe săbii şi cu ochii aţintiţi asupra lui Logain, care nu părea să vadă nimic în jur. Min rămase cu gura căscată. De ce o întrebau tocmai pe *ea?*

— Ideea mea pros...? Îngăimă ea, dar nu avu timp să spună mai mult.

— Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi murit, aşa cum se vorbea până acum, interveni rece ca gheaţa Carlinya, palidă la faţă.

Nu era gheaţa furiei, ci a raţiunii. Carlinya era Ajah Albă. Rochia ei de culoarea fildeşului părea veche de când lumea. Preţ de o clipă, Min avu imaginea unui corb care pluteşte pe lângă părul ei negru; mai curând un desen decât pasărea însăşi. Crezu că e vorba de un tatuaj şi nu-şi dădu seama ce semnifica. Se concentră asupra feţelor lor, încercând să nu vadă altceva.

Oricum, pare aproape mort, continuă Carlinya, aproape fără să-şi tragă suflarea. Nu ştiu ce-a fost în mintea ta, dar te-ai ostenit degeaba. Dar şi eu aş vrea să ştiu cum de-ai nimerit în Salidar.

Siuan şi Leane schimbau priviri amuzate, pline de sine, în timp ce muştruluiala continua. Nimeni nu *se uita* la ele.

Myrelle, brunetă, mai mult decât arătoasă în rochia ei de mătase verde cu pieptarul brodat cu fire de aur în diagonală, cu faţa perfect ovală, de obicei afişa un zâmbet atotştiutor care uneori rivaliza cu noile trucuri ale lui Leane. Acum insă nu zâmbea, dimpotrivă, punea paie pe focul aprins de sora Albă.

Hai, vorbeşte, Min! Nu sta ca proasta-n păpuşoi.

Myrelle era recunoscută pentru temperamentul ei vulcanic, chiar şi printre Ajah Verzi.

Trebuie să ne spui, adăugă Anaiya cu o voce mai blândă, atinsă totuşi de exasperare.

O femeie cu trăsături anoste şi mult prea mature, în ciuda feţei perfecte de Aes Sedai, acum îşi netezea rochia gri-pal, arătând ca o mamă care încerca să nu se folosească de băţ.

Vom găsi un loc pentru tine şi fetele astea, dar trebuie să ne spui cum de-ai ajuns aici.

Min îşi stăpâni un fior şi închise gura. Bineînţeles. Fetele astea. Se obişnuise atât de mult cu ele, încât nu se mai gândea cât de mult se schimbaseră. Se îndoia că vreuna dintre femeile astea le mai văzuse de când fuseseră închise în temniţa de sub Turnul Alb. Leane părea gata să izbucnească în râs, iar Siuan nu făcu decât să clatine din cap, dezgustată, spre Aes Sedai.

Nu eu sunt cea cu care trebuie să vorbiţi, îi spuse Min lui Sheriam.

Să se bucure şi, Fetele astea "de privirile voastre.

Întrebaţi-o pe Siuan sau pe Leane, adăugă ea.

Femeile o priviră de parcă şi-ar fi pierdut minţile, până când Min arătă cu capul spre cele două tovarăşe de drum.

Patru perechi de ochi Aes Sedai se îndreptară spre celelalte două, dar nu le recunoscură imediat. Se uitară, se încruntară şi schimbară priviri între ele. Străjerii nu-şi dezlipiră ochii de pe Logain, şi nici mâinile de pe mânerul săbiei.

Ferecarea ar avea acest efect, murmură Myrelle în cele din urmă. Am citit despre aşa ceva.

Seamănă în multe privinţe, zise Sheriam rar. S-ar putea să fi găsit cineva nişte femei care să semene bine cu ele, dar de ce?

Siuan şi Leane renunţaseră la aroganţă.

— Suntem exact cine s-a spus că suntem, zise Leane pe un ton tranşant. Întrebaţi-ne. Nici o impostoare n-ar putea şti ce ştim noi.

Siuan nu aşteptă întrebările.

— Se prea poate să mă fi schimbat, eu însă ştiu ce fac şi de ce. Ceea ce, pun rămăşag, nu se aplică şi în cazul vostru.

Min scoase un geamăt la auzul vocii de oţel a lui Siuan, dar Myrelle încuviinţă din cap şi spuse:

E vocea lui Siuan Sanche. Ea este.

Vocile pot fi schimbate, observă Carlinya, la fel de calmă. Dar amintirile? Întrebă Anaiya, încruntându-se. Siuan - dacă tu eşti Siuan - la a douăzeci şi doua aniversare a onomasticii tale ne-am certat, noi două. Unde s-a întâmplat asta şi cu ce rezultat?

Siuan zâmbi plină de încredere la femeia căreia rolul de mamă îi venea atât de bine.

În timpul prelegerii pe care ai susţinut-o în faţa Aleselor despre cauzele dispariţiei atâtor neamuri desprinse din imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim, după moartea acestuia. Apropo, încă îţi mai resping unele dintre argumente. Rezultatul a fost că am petrecut două luni trebăluind trei ore pe zi la bucătărie. „Cu speranţa că ardoarea îţi va fi domolită de căldura de acolo ", cred că astea au fost cuvintele tale.

Ar fi greşit dacă ar fi crezut că un singur răspuns era suficient. Anaiya puse alte întrebări şi lui Siuan, şi lui Leane, fiind urmată de Carlinya şi Sheriam, care după toate aparenţele fuseseră novice şi Alese în acelaşi timp cu cele două. Întrebările erau despre tot felul de lucruri pe care o impostoare nu avea cum să le ştie, încurcături în care intraseră, şotii reuşite sau nu, opinii despre diferitele învăţătoare Aes Sedai. Lui Min nu-i venea să creadă că femeile care aveau să devină Suprema Înscăunată şi Păstrătoarea Cronicilor dăduseră de bucluc atât de des, dar în acelaşi timp avea impresia că acesta era numai vârful unui munte înecat de ape, Sheriam părând să nu fi fost prea străină de ele. Myrelle, cea mai tânără dintre ele, se mărgini la a face comentarii amuzate până când Siuan zise ceva despre un păstrăv pus în baia Saroiyei Sedai şi despre o novice pedepsită

pentru asta timp de o jumătate de an ca să se înveţe minte. Nu că Siuan ar fi avut timp să vorbească despre toate lucrurile care ar fi trebuit să o înveţe minte. Ce dacă spălase cămăşile unei Alese de care nu-i plăcea cu buruiana-scărpiniciului pe vremea când era novice? Ce dacă plecase pe furiş din Turn ca să pescuiască? Chiar şi Alesele trebuiau să ceară permisiunea de a pleca din Turn între anumite ore. Siuan şi Leane răciseră o găleată cu apă cât să nu îngheţe şi o puseseră în aşa fel încât să-i cadă în cap unei Aes Sedai care poruncise să fie bătute, pe nedrept după părerea lor. După strălucirea din ochii Anaiyei, avuseseră noroc că nu fuseseră descoperite la momentul acela. Din câte ştia Min despre instruirea novicelor, ca şi a Aleselor, aceste femei aveau noroc că fuseseră lăsate să rămână acolo îndeajuns de mult ca să devină Aes Sedai, şi în plus mai aveau şi bucata lor de pământ.

Eu, una, sunt mulţumită, spuse în cele din urmă femeia mămoasă, aruncându-le o privire celorlalte.

Myrelle încuviinţă din cap după ce Sheriam făcu la fel.

Mai rămâne să stabilim ce facem cu ea, spuse Carlinya, privind-o în ochi pe Siuan, fără să clipească, iar celelalte se arătară brusc tulburate.

Myrelle îşi ţuguie buzele, iar Anaiya lăsă ochii în pământ. Netezindu-şi rochia, Sheriam părea că evită să-i privească pe nou-veniţi.

Ştim tot ce ştiam şi înainte, le spuse Leane, încruntătura ei exprimându-i cel puţin îngrijorarea. Vă putem fi de folos.

Siuan se întunecase la faţă Leane părea amuzată de rememorarea păţaniilor şi a pedepselor din copilărie, lui Siuan însă nu-i plăcuse deloc —, dar, în contrast cu privirea ei aproape sfidătoare, vocea îi trăda prea puţin încordarea.

— Voiaţi să ştiţi cum am dat de voi. Am luat legătura cu una dintre iscoadele voastre, care lucrează şi pentru Albastre. Ea mi-a spus despre Sallie Daera.

Min nu pricepu ce era cu Sallie Daera - cine mai era şi asta? —, dar Sheriam şi celelalte încuviinţară dând din cap. Siuan le spusese altceva despre cum le găsiseră, îşi dădu seama Min, făcându-le să creadă că încă mai avea acces la iscoadele care o slujiseră cât fusese Suprema Înscăunată.

Aşează-te acolo, Min, îi zise Sheriam, arătând spre singura masă la care nu stătea nimeni, într-un colţ. Sau mai eşti Elmindreda? Şi ţine-l pe Logain lângă tine.

Sheriam şi celelalte trei le conduseră pe Siuan şi Leane în colţul opus. Alte două femei în rochii de călărie fi se alăturară înainte de a dispărea toate printr-o uşă nouă, cu scândurile neceruite.

Oftând, Min îl apucă de braţ pe Logain şi îl duse la masă, îl lăsă pe o bancă neşlefuită şi se aşeză pe un scaun cu spătar, care de-abia se ţinea pe picioare. Doi dintre Străjeri veniră aproape de ei şi se sprijiniră de perete. Nu păreau că îl supraveghează pe Logain, dar Min îi ştia bine pe gaidini; vedeau totul şi îşi scoteau săbiile din teacă în mai puţin de o fracţiune de secundă, chiar dacă dormeau.

Aşadar, nimeni nu le primise cu braţele deschise, chiar dacă Siuan şi Leane fuseseră recunoscute. Mda, la ce altceva putea să se aştepte? Siuan şi Leane fuseseră cele mai puternice femei din Turnul Alb; acum nu mai erau nici măcar Aes Sedai. Celelalte probabil că nu ştiau cum să le trateze. Mai ales că aduseseră cu ele şi un Dragon fals domolit. Siuan ar fi mai bine să nu mintă sau să-şi facă vreun plan în privinţa lui. Min nu credea că Sheriam şi celelalte vor avea la fel de multă răbdare cum avusese Logain.

Cel puţin Sheriam o recunoscuse. Se ridică din nou în picioare, cât să se uite pe geamul crăpat în uliţă. Caii lor erau tot acolo, dar unul dintre Străjerii care nu-i supravegheau sigur ar fi oprit-o înainte de a desface hăţul lui Trandafirul-Sălbatic. Ultima oară când se aflase în Turn, Siuan se chinuise mult până să-i găsească o deghizare care s-o mulţumească, fără folos, se pare. Deşi nu credea că vreuna ştia ceva despre imaginile văzute de ea. Siuan şi Leane păstraseră secretul cu străşnicie. Ceea ce nu putea decât să o bucure pe Min. Dacă aceste Aes Sedai ar afla ceva, ar prinde-o în plasa lor la fel cum făcuseră şi cu Siuan, şi niciodată nu ar mai ajunge la Rand. Nu avea cum să arate ce învăţase de la Leane dacă o ţineau în lesă aici.

Sigur, faptul că o ajutase pe Siuan să ajungă aici, faptul că ajutase la aducerea Aes Sedai în sprijinul lui Rand era foarte important, dar, pe lângă el, mai conta şi interesul ei. Să-l facă pe bărbatul a cărui privire nu se oprise de două ori asupra ei să

se îndrăgostească de ea înainte de a-şi pierde minţile. Poate că era şi ea la fel de nebună pe cât îi era lui scris să fie.

Atunci vom face o pereche pe cinste, murmură ea ca pentru sine.

O fată cu ochii verzi, plină de pistrui, care era probabil o novice, se opri în dreptul mesei ei.

— Vrei să mănânci sau să bei ceva? Avem tocană de vânat şi pere sălbatice. Poate găsim şi nişte brânză, zise ea, nereuşind, în ciuda eforturilor, să-şi dezlipească ochii mari de pe Logain.

— Pere şi brânză, mulţumesc, îi spuse Min.

În ultimele două zile, mai mult flămânzise; Siuan reuşise să prindă câţiva peşti într-un pârâu, iar Logain vânase câte ceva când nu trăseseră la un han sau la o fermă. Fasolea uscată nu era mâncare, după părerea ei.

— Şi nişte vin, dacă aveţi. Dar mai întâi aş vrea să ştiu ceva. Unde ne aflăm, dacă nu-i cumva un secret. Satul ăsta se numeşte Salidar?

În Altara. Eldarul e la vreo milă, spre apus. Amadicia este pe partea cealaltă, răspunse fata, oferind o imitaţie jalnică de mister Aes Sedai.

Unde să se ascundă Aes Sedai mai bine decât într-un loc în care nimeni nu le poate căuta?

— N-ar trebui să ne ascundem, spuse răstit o tânără oacheşă, cu părul cârlionţat.

Min o recunoscu, era o Aleasă pe nume Faolain; după părerea ei, ar fi trebuit să fie tot în Turn. Lui Faolain nu-i plăcea de nimeni şi de nimic, din câte ştia Min, şi de multe ori spunea că le-ar alege pe Ajah Roşii. O susţinătoare perfectă pentru Elaida.

— De ce-aţi venit aici? Cu *el! Ea* de ce-a venit? Întrebă Faolain, Min neavând nici un dubiu la cine se referea. Din cauza ei trebuie să ne ascundem. N-am crezut că l-a ajutat să scape pe Mazrim Taim, dar, dacă îşi face apariţia aici cu *el,* poate că a făcut-o.

Destul, Faolain, îi spuse Alesei cu faţa rotundă o femeie zveltă, cu părul negru care îi ajungea până în talie.

Lui Min i se păru că o cunoaşte pe femeia cu rochia de călărie din mătase de un auriu-închis. Edesina. O Galbenă, din câte ştia ea.

Vezi-ţi de treburile tale, zise Edesina. Tabiya, dacă tot ai spus că-i aduci de mâncare, ce mai stai, adu-i.

Edesina nu urmări plecăciunea îmbufnată a lui Faolain novicea făcu una adâncă şi plecă repede ci puse o mână pe capul lui Logain. Cu ochii aţintiţi asupra mesei, Logain nu păru să observe.

În faţa ochilor lui Min se ivi brusc un colier argintiu, împodobind gâtul femeii, şi la fel de brusc păru că se face bucăţi. Min se cutremură. Nu-i plăceau imaginile legate de seanchani. Cel puţin Edesina va scăpa, într-un fel sau altul. Chiar dacă Min intenţionase să o dea în vileag, nu avea nici un rost să o avertizeze; nu schimba cu nimic datele problemei.

Este efectul domolirii, zise Aes Sedai o clipă mai târziu. Cred că nu mai vrea să trăiască. N-am cum să-l ajut. Şi nu sunt sigură că ar trebui s-o fac, dacă aş putea.

Privirea pe care i-o aruncă lui Min înainte de a pleca era departe de a fi prietenoasă.

O femeie elegantă, impunătoare, într-o rochie roşiatică, se opri la câţiva paşi, examinându-i pe Min şi pe Logain cu nişte ochi reci, inexpresivi. Kiruna era Verde, cu maniere regale; era sora regelui din Arafel, cel puţin aşa auzise Min, dar se purtase frumos cu Min în Turn. Deşi Min îi zâmbi, ochii aceia negri, mari trecură peste ea fără să dea de înţeles că o recunoscuseră, Kiruna ieşind maiestuoasă din han, urmată numaidecât de patru Străjeri, unul mai deosebit decât celălalt, dar toţi cu acelaşi fel ameninţător de a se mişca.

Aşteptând să-i vină mâncarea, Min speră că Siuan şi Leane aveau parte de o primire mai caldă.

CAPITOLUL 27

Practica modestiei

V-aţi pierdui cârma, le spuse Siuan celor şase femei care şedeau fiecare pe un altfel de scaun.

Încăperea era un talmeş-balmeş. Pe două mese mari, de bucătărie, lipite de pereţi, se înşiruiau pene de scris, călimări şi sticluţe cu nisip. Lămpi mai mari sau mai mici, unele din lut smălţuit, altele aurite, lumânări de toate lungimile şi grosimile erau gata să ofere lumină la căderea nopţii. O bucată de covor de mătase illiană, bogată în nuanţe de albastru, roşu şi auriu, acoperea o parte din podeaua de scânduri neşlefuite, înnegrite de vreme. Siuan şi Leane se aşezaseră faţă în faţă cu celelalte, astfel încât să poată fi privite drept în faţă. Ferestrele deschise, cu geamul crăpat sau înlocuit cu mătase îmbibată în ulei, lăsau să intre o boare de vânt, dar nu îndeajuns ca să alunge zăpuşeala. Siuan îşi spuse că nu le invidia pe aceste femei că ştiau să conducă Puterea - trecuse de faza asta, dar le invidia fiindcă nici una nu asuda. Faţa ei era tot o apă.

— Tot ce se întâmplă afară e de faţadă. Poate între voi reuşiţi să vă amăgiţi, şi poate chiar pe gaidini deşi, dacă aş fi în locul vostru, n-aş conta pe asta - pe mine însă n-aveţi cum să mă amăgiţi.

Ar fi vrut ca Morvrin şi Beonin să nu fi făcut parte din acel grup. Morvrin era sceptică în toate privinţele, în ciuda privirii ei placide, vag absentă uneori, o Brună trupeşă, cu şuviţe de păr alb, care avea nevoie de şase dovezi ca să creadă că peştele are solzi. Şi Beonin, o Cenuşie drăguţă, cu părul de un auriu-închis şi ochii albaştri-cenuşii atât de mari încât îţi dădeau impresia că era mereu surprinsă pe lângă Beonin, Morvrin părea naivă.

Elaida are Turnul în mână şi ştiţi prea bine că-l va manipula pe Rand al'Thor, zise Siuan pe un ton dispreţuitor. Mare noroc dacă nu va intra în panică şi-l va domoli înainte de Tarmon Gai'don. Ştiţi că, oricât de pornite aţi fi împotriva bărbatului care conduce Puterea, Roşiile sunt de zece ori mai pornite decât voi. Turnul Alb se află în situaţia cea mai vulnerabilă, când ar trebui să fie în situaţia cea mai avantajoasă pentru el, în mâinile unei neisprăvite tocmai în momentul în care ar trebui să aibă o conducătoare destoinică.

Siuan strâmbă din nas, privindu-le pe fiecare în ochi.

— Iar voi staţi aici, la voia întâmplării. Sau mă puteţi convinge că faceţi mai mult decât să bateţi darabana şi să tăiaţi frunze la câini?

— Eşti de acord cu Siuan, Leane? Întrebă Anaiya cu blândeţe.

Siuan niciodată nu înţelesese de ce lui Moiraine îi plăcea de femeia asta. A încerca să faci ceva împotriva voinţei ei era ca şi cum ai lua la bătaie un sac plin cu puf. Nu te înfrunta şi nici nu încerca să te contrazică; pur şi simplu nu voia să se mişte din loc. Până şi felul în care şedea pe scaun, cu mâinile împreunate, îi dădea aerul unei femei care aştepta să frământe aluatul, şi nu o Aes Sedai.

— În parte, răspunse Leane.

Siuan îi aruncă o privire aspră pe care însă Leane nu o luă în seamă.

Despre Elaida, cu siguranţă. Elaida îl va manipula pe Rand al'Thor aşa cum manipulează şi Turnul. În rest, ştiu că v-aţi străduit din greu să adunaţi cât mai multe surori aici şi sper că vă străduiţi la fel de mult ca să faceţi ceva împotriva Elaidei.

Siuan pufni tare din nas. În drum spre sala mare a hanului, zărise cum mai multe pergamente erau examinate cu mult interes. Liste de provizii, cherestea pentru construcţii, tăierea

copacilor, repararea caselor şi curăţarea fântânilor. Nimic altceva. Nimic care să arate cât de cât a raport despre preocupările Elaidei. Aceste Aes Sedai intenţionau să ierneze aici. Nu era nevoie decât ca o Albastră să fie prinsă, după ce a aflat despre Salidar, şi să fie luată la întrebări nu putea ascunde prea multe dacă Alviarin se ocupa de asta şi Elaida ar şti exact unde să le prindă. În timp ce ele îşi făceau griji despre răsaduri şi adunatul lemnelor de foc înaintea primului îngheţ.

Atunci nu mai avem ce discuta, spuse Carlinya pe un ton glacial. Se pare că nu înţelegeţi că nu mai sunteţi Suprema Înscăunată şi Păstrătoarea Cronicilor. Nu mai sunteţi nici măcar Aes Sedai.

Unele dintre femei avură bunul-simţ să pară încurcate. Nu Morvrin sau Beonin, ci celelalte. Nici unei Aes Sedai nu-i plăcea să vorbească despre ferecare sau să i se amintească despre asta; fi se părea prea mult, mai ales în faţa celor două.

Nu spun asta ca să demonstrez cât de haină sunt, continuă Carlinya. Nu credem în acuzaţiile care vi se aduc în ciuda tovarăşului de drum altfel n-am mai fi aici, dar un lucru e sigur: nu mai puteţi fi ceea ce aţi fost pentru noi.

Siuan şi-o amintea bine pe Carlinya, şi ca novice, şi ca Aleasă. O dată pe lună făcea câte o boroboaţă, una mică, pentru care trebuia să muncească încă o oră-două. Exact o dată pe lună. Nu voia ca toate celelalte să creadă că se supune orbeşte. Acelea fuseseră singurele ei încălcări ale regulamentului - altele nu făcuse, nici nu sărise calul vreodată; nu ar fi fost logic - şi totuşi, niciodată nu înţelesese de ce restul fetelor o considerau cea mai îndrăgită Aes Sedai. Foarte multă logică şi puţin simţ practic: aceasta era Carlinya.

— Chiar dacă ceea ce vi s-a făcut s-a încadrat în litera legii, suntem de acord că a fost nedrept pe de-a-ntregul, o denaturare extremă a spiritului legii, zise Sheriam cu înţelegere.

Spătarul scaunului atins de părul ei roşu ca focul era împodobit în mod absurd cu mai mulţi şerpi care se luptau între ei.

— Indiferent de ce spune lumea, cele mai multe dintre acuzaţiile care vi s-au adus erau atât de şubrede încât ar fi trebuit respinse din prima clipă.

— Nu şi acuzaţia conform căreia ştia despre Rand al'Thor şi voia să-l ascundă, interveni Carlinya.

Sheriam încuviinţă din cap.

Dar şi aşa pedeapsa a fost prea grea. Şi nici n-ar fi trebuit să fii judecată în secret, fără să ţi se dea şansa de a te apăra. Să nu-ţi fie teamă că noi, cele de-aici, îţi vom întoarce spatele. Vom avea grijă ca amândouă să fiţi tratate cum trebuie.

— Mulţumesc, spuse Leane, cu vocea pierită, aproape tremurată.

Siuan făcu o grimasă.

Nici măcar nu m-aţi întrebat de spioanele pe care le pot folosi.

O simpatizase pe Sheriam pe vremea când fuseseră amândouă novice, dar anii şi poziţia ei le îndepărtaseră. „Tratate cum trebuie “! Ce să-ţi spun!

— Aeldene e aici? Întrebă ea.

Anaiya dădu să clatine din cap, dar se opri.

Bănuiam eu, altfel aţi şti mai multe. Le-aţi lăsat când îşi trimiteau înştiinţările spre Turn.

Aes Sedai începeau încet-încet să se dumirească; nu ştiau de odaia de lucru a lui Aeldene.

— Am condus iscoadele Ajah Albastră înainte de a deveni Suprema Înscăunată, continuă Siuan.

Aes Sedai se arătară şi mai surprinse.

Cu puţin efort fiecare spioană Albastră, ca şi cele care m-au slujit pe când eram Suprema Înscăunată îşi pot trimite înştiinţările spre voi, pe rute care nu le pot dezvălui destinaţia finală.

Era nevoie de mult mai mult efort, dar Siuan îşi schiţase deja în minte aproape totul şi, pe moment, nu considera că trebuie să le spună mai mult.

— Şi pot continua să trimită înştiinţări spre Turn, înştiinţări care conţin... ce vreţi voi să creadă Elaida.

Era cât pe ce să spună „ce vrem noi “; trebuia să fie atentă ce vorbeşte.

Bineînţeles că ideea le displăcea. Chiar dacă femeile care se ocupau de ele nu erau cunoscute de multă lume, erau absolut toate Aes Sedai. Şi întotdeauna fuseseră Aes Sedai. Dar acesta era singurul mijloc prin care Siuan putea pătrunde în cercurile care luau deciziile importante. Altfel le-ar fi expediat pe amândouă într-o căsuţă, cu o servitoare care să se îngrijească de ele, unde ar fi primit din când în când vizita unei Aes Sedai

curioasă să vadă nişte femei care fuseseră ferecate, şi tot aşa până la moarte. Care nu putea fi departe, în situaţia aceea.

„Lumină sfântă, ar putea chiar să ne şi mărite! “Unele credeau că un soţ şi câţiva copii puteau ocupa tot timpul unei femei, făcând-o să uite de rolul pe care îl jucase Puterea Supremă în viaţa ei. Multor femei, ferecate de prea mult *saidar* sau de testarea ter’angrealului, fi se găsiseră soţi de către Aes Sedai. Din moment ce femeile care se măritau se îndepărtau cât puteau de Turn şi de amintirile legate de el, teoria rămânea nedemonstrată.

N-ar trebui să fie greu să iau legătura cu cele care au fost spioane înainte ca eu să fiu Păstrătoarea Cronicilor, zise Leane cu sfială. Dar şi mai important e că, în calitate de Păstrătoare, am avut spioane chiar în Tar Valon.

Luate prin surprindere, unele făcură ochii mari, Carlinya însă şi-i miji pe ai ei. Leane clipi de câteva ori, îşi schimbă poziţia pe scaun şi zâmbi pierit.

Întotdeauna am crezut că e o prostie să acorzi mai multă atenţie stării de spirit din Ebou Dar sau Bandar Eban decât celei din propriul nostru oraş.

Femeile astea trebuiau să înţeleagă adevărata valoare a spioanelor din Tar Valon.

— Siuan.

Aplecându-se în faţă, pe scaunul ei cu braţe groase, Morvrin rosti numele tare, de parcă ar fi vrut să fie clar că nu a spus Maică. Faţa aceea rotundă arăta mai mult încăpăţânată decât placidă, robusteţea ei fiind acum întruchiparea ameninţării. Pe vremea când Siuan era novice, Morvrin părea să nu bage în seamă boroboaţele pe care le făceau fetele din jurul ei, dar atunci când le băga în seamă avea grijă să le dreagă singură, în aşa fel încât zile în şir toată lumea stătea smirnă şi nu se auzea nici musca.

De ce te-am lăsa să faci cum vrei tu? Doar ai fost ferecată, femeie. Indiferent de ce-ai fost înainte, acum nu mai eşti Aes Sedai. Dacă vrem numele acestor iscoade, ni le veţi da amândouă.

Ultimele cuvinte le rostise cu multă siguranţă; le vor da amândouă, într-un fel sau altul. Le vor da, dacă aceste femei le vor dori cu adevărat.

Leane tremura vizibil; scaunul lui Siuan scârţâi când aceasta îşi îndreptă spinarea.

— Ştiu că nu mai sunt Suprema Înscăunată. Credeţi că nu ştiu că am fost ferecată? Faţa mi-e schimbată, dar nu şi ce am înăuntru. Tot ce-am ştiut vreodată e în capul meu. Folosiţi-l! Pentru numele Luminii, folosiţi-mă!

Trase adânc aer în piept ca să se calmeze - „Să mă ardă focul dacă am să le las să mă dea deoparte! “- şi Myrelle se folosi de pauză ca să intervină:

Temperament tineresc şi-o faţă tinerească.

Zâmbind, se aşeză pe marginea unui scaun cu spătarul tare care ar fi putut sta în faţa unui şemineu dacă stăpânului nu i-ar fi păsat că îi cădea vopseaua. Zâmbetul însă nu era cel obişnuit, obosit şi în acelaşi timp atotştiutor, iar ochii ei negri, aproape la fel de mari ca ai lui Beonin, erau plini de compătimire.

Sunt sigură că nimeni nu vrea să te simţi inutilă, Siuan. De asemenea, sunt sigură că toate vrem să folosim ceea ce ştii. Ceea ce ştii ne va fi de mare folos.

Siuan nu avea nevoie de compătimirea ei.

Se pare că aţi uitat de Logain şi de motivul pentru care l-am târât după noi tot drumul de la Tar Valon.

Intenţia ei nu fusese să aducă vorba despre asta, dar dacă tot o compătimeau... „Ideea mea prostească? “

Foarte bine, Siuan, zise Sheriam. Care a fost motivul?

Primul pas în detronarea Elaidei este ca Logain să spună Turnului şi lumii întregi dacă va fi nevoie că cele din Ajah Roşie au făcut din el un Dragon Fals ca să-l poată da jos, răspunse Siuan, sigură că acum stăteau toate cu urechile ciulite. A fost găsit de Roşii în Ghealdan cu cel puţin un an înainte de a se proclama Dragon, dar, în loc să-l aducă în Tar Valon ca să fie domolit, i-au vârât în cap ideea că este Dragonul Renăscut.

Eşti absolut sigură? Întrebă Beonin calmă, cu un puternic accent tarabonez, stând nemişcată pe scaunul ei înalt, cu fundul de stuf, şi privind-o cu atenţie.

Nu ştie cine suntem, eu şi Leane. A vorbit de câteva ori cu noi în timpul călătoriei, noaptea târziu, când Min dormea, iar el nu se putea odihni. N-a spus nimic înainte, fiindcă, după părerea lui, tot Turnul e în spatele acestei trebi, dar ştie că surorile Roşii l-au domolit şi i-au spus despre Dragonul Renăscut.

De ce? Întrebă Morvrin.

Întocmai, de ce? Se alătură Sheriam. Oricare dintre noi s-ar da peste cap ca un om ca ăsta să fie domolit, dar o Ajah Roşie numai pentru aşa ceva trăieşte. De ce să creeze un Dragon Fals?

Logain nu ştia, răspunse Siuan. Poate că au mai mult de câştigat dacă prind un Dragon Fals decât dacă domolesc un amărât care ar putea teroriza un sat întreg. Poate că au motive să scornească mai multă dezordine.

Noi nu vrem să spunem că au avut de-a face cu Mazrim Taim sau cu oricare altul, adăugă Leane repede. Fără îndoială, Elaida vă va spune tot ce vreţi să ştiţi.

Siuan le privi cum cugetă în tăcere. Nu se gândiseră că ar putea minţi. „Avantajul de a fi ferecată. “Nu le trecea prin cap că prin ferecare se tăiau toate legăturile cu Cele Trei Legăminte. E adevărat, unele Aes Sedai studiau femeile ferecate, dar o făceau cu prudenţă şi fară prea multă tragere de inimă. Nici uneia nu-i convenea să i se amintească de ceea ce i se putea întâmpla.

În privinţa lui Logain, Siuan nu-şi făcea griji. Atâta timp cât Min continua să vadă ceea ce credea ea că vede. Logain va trăi de-ajuns ca să spună ceea ce voia Siuan, după ce va avea o discuţie cu el. Nu îndrăznise să-l lase să meargă de capul lui, ceea ce Logain ar fi făcut dacă Siuan ar fi vorbit cu el mai din timp. Dar acum era singura lui şansă de a se răzbuna pe cele care îl domoliseră, chiar dacă era înconjurat din nou de atâtea Aes Sedai. Răzbunare doar împotriva Ajah Roşii, e adevărat, dar va trebui să se mulţumească şi cu atât. Să nu dai vrabia din mână pe cioara de pe gard.

Li aruncă o privire lui Leane, care zâmbea pierit. Asta era bine. Leane strâmba mereu din nas că nu-i împărtăşea ce planuri are cu Logain îi spusese, în sfârşit, azi-dimineaţă, dar Siuan se ferea prea mult de alţii ca să dezvăluie ceva, chiar şi unei prietene. Considera că ideea amestecului surorilor Roşii cu alţi Dragoni Falşi fusese bine inoculată. Roşiile fuseseră la conducerea celor care o răsturnaseră. Când se va termina totul, s-ar putea să nu mai rămână nici urmă de Ajah Roşie.

Asta schimbă mult lucrurile, zise Sheriam după o vreme. Nu ne putem supune unei Supreme Înscăunate care se pretează la aşa ceva.

— Să vă supuneţi ei? Făcu Siuan, pentru prima oară cu adevărat surprinsă. Chiar vă gândeaţi să vă întoarceţi ca să pupaţi inelul Elaidei? Ştiind tot ce-a făcut şi ce va face?

Leane se înfioră pe scaunul ei, vrând parcă să le spună şi ea câteva cuvinte de la obraz, dar celelalte căzuseră deja de acord că Siuan era cea care îşi pierdea cumpătul.

Sheriam arăta puţin stingheră, pe obrajii măslinii ai lui Myrelle se zăriră câteva pete de culoare, celelalte însă primiră izbucnirea lui Siuan cu un calm imperturbabil.

Turnul trebuie să fie puternic, interveni Carlinya cu o voce dură precum o piatră îngheţată. Dragonul a Renăscut, Ultima Bătălie se apropie, iar Turnul trebuie să fie întreg.

Anaiya încuviinţă din cap.

Îţi înţelegem motivele pentru care nu-ţi place de Elaida, pentru care o urăşti chiar. Le înţelegem, dar trebuie să ne gândim la Turn şi la lumea întreagă. Mărturisesc că nici mie nu-mi place de Elaida. Dar, ca să spun drept, nici după Siuan nu m-am omorât. Nu e nevoie să-ţi *placă* de Suprema Înscăunată. Nu trebuie să te încrunţi aşa, Siuan. Aveai limba ascuţită încă de când erai novice, iar acum o ai şi mai şi. Ca Supremă Înscăunată le-ai pus pe surori să facă tot ce voiai tu, fără să le explici prea des şi de ce. O combinaţie care nu-i pe placul nimănui.

Am să încerc să-mi... Îndulcesc vorba, spuse Siuan sec.

Femeia asta se aştepta ca Suprema Înscăunată să o trateze pe fiecare soră ca pe o prietenă din copilărie?

— Dar sper că, după tot ce v-am spus eu aici, să nu mai vreţi să îngenuncheaţi la picioarele Elaidei, continuă ea.

Dacă aşa îţi îndulceşti tu vorba, s-ar putea să ţi-o îndulcesc eu, în caz că îţi dăm voie să conduci spioanele pentru noi, zise Myrelle alene.

Sigur, nu ne putem întoarce în Turn acum, spuse Sheriam. Mai ales după ce-am aflat asta. Nu ne vom întoarce decât atunci când o vom detrona pe Elaida.

Indiferent de ce-a făcut ea până acum, Roşiile vor continua să o sprijine, zise Beonin, o constatare, nu o obiecţie.

Nu era un secret pentru nimeni că Roşiilor nu le convenea că, de la Bonwhin încoace, nici o Supremă Înscăunată nu mai fusese aleasă din rândurile lor. Morvrin înclină din cap de câteva ori.

Ca şi altele. Cele care au mers prea mult pe mâna Elaidei ca să aibă alte opţiuni. Cele care îi vor sprijini autoritatea, oricât de nocivă ar fi ea. Şi cele care cred că noi nu facem decât să scindăm Turnul, tocmai când unitatea lui trebuie păstrată cu orice preţ.

Numai Roşiile nu pot fi abordate, numai cu ele nu se poate negocia, zise Beonin cu înţelepciune.

Medierea şi negocierea erau singurul ci motiv de a exista.

— Se pare că ne vor fi de folos spioanele tale, Siuan, spuse Sheriam şi privi în jur spre celelalte. Doar dacă nu credeţi că ar trebui să i le luăm.

Morvrin fu ultima care clătină din cap, după o privire insistentă care o făcu pe Siuan să se simtă dezbrăcată, cântărită şi măsurată.

Fără să vrea, scoase un oftat de uşurare. Nu o viaţă scurtă în care să se usuce într-o amărâtă de căsuţă, ci o viaţă trăită cu un scop anume. Care putea fi şi ea scurtă nimeni nu ştia cât trăia o femeie ferecată, dacă se găsea ceva care să înlocuiască Puterea Supremă. - Dar cu un scop anume putea fi destul de lungă. Aşadar, Myrelle voia să-i îndulcească limba. „Am să-i arăt eu, Ajah Verde cu ochi de vulpe am să-mi ţin gura şi-am să fiu fericită dacă doar se va uita la mine fără să-mi zică nimic. Ştiam că se va ajunge aici. Arză-m-ar focul dacă nu ştiam. “

Mulţumesc, Aes Sedai, zise ea pe cel mai umil ton posibil.

O durea să i se adreseze astfel; era încă o lovitură, încă ceva care-i amintea că ea nu mai era aşa ceva.

— Voi încerca să fiu la înălţime.

Myrelle nu trebuia să încline din cap cu atâta satisfacţie. Siuan ignoră vocea interioară care-i spuse că şi ea ar fi făcut la fel sau poate chiar mai mult, dacă era în locul lui Myrelle.

Dacă-mi permiteţi, nu cred că e de-ajuns să aşteptaţi până găsiţi sprijin suficient în Divanul Turnului ca s-o detronaţi pe Elaida, interveni Leane.

Siuan afişă o privire interesată, de parcă ar fi auzit asta pentru prima dată.

— Elaida stă în Tar Valon, în Turnul Alb, şi pentru restul lumii este Suprema Înscăunată, continuă ea. Pe moment, voi nu sunteţi decât un grup de disidente. Vă poate declara rebele şi agitatoare, cuvinte pe care, venind din partea Supremei Înscăunate, lumea sigur le va crede.

— N-o putem împiedica să fie Suprema Înscăunată înainte de a fi detronată, spuse Carlinya, foindu-se pe scaun plină de dispreţ.

Dacă ar fi purtat şalul ei cu ciucuri albi şi l-ar fi tras în jurul gâtului.

Dar puteţi da lumii o adevărată Supremă Înscăunată, zise Leane, adresându-se nu doar surorii Albe, ci tuturor, privindu-le pe fiecare în parte, sigură pe ce spune şi, în acelaşi timp, dând o sugestie pe care spera ca toate celelalte s-o accepte.

Siuan fusese cea care îi spusese că tehnicile pe care le folosea asupra bărbaţilor puteau fi adaptate la femei.

Am văzut în sala mare ca şi pe uliţe Aes Sedai din fiecare Ajah, mai puţin din cea Roşie. Puneţi-le să aleagă un Divan al Turnului aici, care să aleagă o nouă Supremă Înscăunată. Pe urmă vă puteţi prezenta lumii drept adevăratul Turn Alb, în exil, iar despre Elaida puteţi spune că e o uzurpatoare. Dacă mai punem şi dezvăluirile făcute de Logain, vă mai îndoiţi pe cine vor accepta neamurile drept adevărata Supremă Înscăunată?

Ideea prinse imediat. Siuan le văzu cum o întorc pe toate feţele. Numai Sheriam se găsi să o conteste.

— Asta va însemna că Turnul chiar este scindat, spuse cu tristeţe femeia cu ochii verzi.

E deja scindat, remarcă Siuan cu sarcasm şi imediat regretă, văzând că toate o privesc acuzator.

Ideea trebuia să vină din partea lui Leane. Siuan avea reputaţia de manipulatoare şi orice propunere din partea ei ar fi putut fi întâmpinată cu suspiciune. Tocmai de aceea începuse prin a le ataca; n-ar fi fost crezută dacă ar fi început pe un ton împăciuitor. Tocmai de aceea le tratase ca şi cum încă se mai credea Suprema Înscăunată - ca să le facă să o pună la punct. Prin comparaţie, Leane trebuia să pară mai cooperantă, să ofere mai puţin ca să fie crezută mai mult. Rolul ei nu i se păruse prea greu până se văzuse nevoită să le roage; în momentul acela îi venise să le atârne pe toate la uscat. Să stea ele aici, fără să facă nimic!

„Nu trebuia să-ţi faci griji că ar putea intra la bănuieli. Toate cred că nu se mai poate conta pe tine. “Dacă totul decurgea conform planului, nu aveau cum să-şi schimbe părerea. Putea fi utilă, dar nu cine ştie ce, o cantitate neglijabilă. Era dureros pentru ea, dar Duranda Tharne îi demonstrase în Lugard cât de

mult se impunea acest comportament. Aes Sedai o acceptau numai în condiţiile impuse de ele, de aceea trebuia să dea impresia că le îndeplineşte.

— Îmi pare rău că nu m-am gândit eu la asta, continuă ea. Acum că am auzit-o din gura lui Leane, ideea vă arată cum să reconstruiţi Turnul fără să-l demolaţi.

— Mie tot nu-mi place, zise Sheriam, cu fermitate în glas. Dar dacă trebuie, trebuie. Roata ţese cum îi este voia şi, cu ajutorul Luminii, o va alunga pe Elaida de pe tron.

— Va trebui să negociem cu surorile care rămân în Turn, cugetă Beonin, numai pe jumătate pentru sine. Suprema Înscăunată pe care o vom alege va trebui să fie o negociatoare abilă, nu?

Va fi nevoie de o minte limpede, interveni Carlinya. Noua Supremă Înscăunată trebuie să fie o femeie cu o raţiune şi o logică de fier.

Pufnetul lui Morvrin le făcu pe celelalte să sară de pe scaun.

Sheriam are rangul cel mai înalt dintre noi, ea ne-a ţinut la un loc când fiecare încerca s-o ia în altă direcţie.

Sheriam clătină din cap, dar Myrelle nu o lăsă să vorbească.

— Sheriam este o opţiune excelentă. Sunt sigură că toate surorile Verzi o sprijină.

Anaiya deschise gura, evident ca să-şi exprime acordul. Era momentul ca Siuan să pună piciorul în prag, până nu era prea târziu.

— Am o propunere, dacă se poate.

Considera că poate stăpâni mai bine modestia decât umilinţa. Era o trăsătură pe care trebuia neapărat să şi-o cultive. „Myrelle nu va fi singura care va încerca să mă chelfănească dacă voi sări calul. Indiferent despre ce va fi vorba. “Numai că nu vor încerca; chiar o vor face. Aes Sedai aşteptau - nu, pretindeau respect din partea celor care nu erau Aes Sedai.

Eu cred că cea pe care o veţi alege va trebui să fi fost prezentă în Turn când am fost... detronată. N-ar fi mai bine ca femeia care reuneşte forţele Turnului să fie una pe care nimeni să n-o poată acuza că s-a dat de partea cuiva în ziua aceea?

Dacă o ţinea tot aşa, sigur îi plesnea o venă din cap.

— Cineva care conduce Puterea foarte bine, adăugă Leane. Cu cât o conduce mai bine, cu atât reprezintă Turnul mai bine. Sau îl va reprezenta, după îndepărtarea Elaidei.

Lui Siuan îi venea să-i tragă un picior lui Leane. Ideea aceea trebuia să aştepte cel puţin o zi, să fie avansată doar când Aes Sedai începeau să aleagă. Şi ea, şi Leane le cunoşteau destul de bine ca să-i găsească fiecăreia o slăbiciune, o mică îndoială care să-i pună sub semnul întrebării compatibilitatea cu eşarfa şi sceptrul. Prefera să străbată goală-puşcă un banc de ştiuci decât să-şi dea seama femeile alea că încearcă să le manipuleze.

— O soră care nu era în Turn, zise Sheriam, încuviinţând din cap. Ai dreptate, Siuan. Foarte bine.

Ce uşor treceau de la una la alta, acum o mângâiau pe cap. Morvrin îşi ţuguie buzele.

Nu va fi uşor să găsim pe cineva potrivit.

Puterea ne limitează opţiunile, observă Anaiya privind înjur. Nu va face din ea un simbol mai bun, cel puţin pentru celelalte surori, dar conducerea Puterii adesea merge mână în mână cu puterea voinţei şi cea pe care o vom alege va avea, cu siguranţă, nevoie de aşa ceva.

Carlinya şi Beonin fură ultimele care se arătară de acord. Siuan rămase impasibilă, zâmbind doar în sinea ei. Scindarea Turnului schimbase multe lucruri, multe feluri de a gândi, pe lângă al ei. Femeile acestea le adunaseră pe surori aici, iar acum discutau pe cine să prezinte noului Divan al Turnului, de parcă aceasta nu ar fi fost alegerea Divanului. Nu va fi greu să le convingă, cu foarte mult tact, că noua Supremă Înscăunată va trebui să fie o soră pe care să o conducă ele din umbră. Şi fară ştirea lor, şi ele, şi Suprema Înscăunată pe care voiau s-o aleagă în locul ei vor fi conduse din umbră chiar de ea. Împreună cu Moiraine se străduise prea mult ca să-l găsească pe Rand al’Thor şi să-l pregătească, sacrificase prea mult, ca să rişte ca altcineva să încurce lucrurile.

— Pot să mai fac o propunere?

Modestia pur şi simplu nu o prindea; trebuia să găsească altceva. Aşteptă ca Sheriam să încuviinţeze din cap, încercând să nu scrâşnească din dinţi.

— Elaida va încerca să descopere unde se află Rand al’Thor; cu cât am înaintat spre miazăzi, cu atât am auzit mai multă lume care spunea că Rand a părăsit Tearul. Şi eu cred că a plecat de-acolo şi mai cred că ştiu încotro a luat-o.

Nu era nevoie să le spună că trebuia să-l găsească înaintea celor din Tar Valon. Asta înţelegeau toate. Elaida nu numai că îl va manipula, dar, dacă va pune mâna pe el şi îl va domoli şi îl va ţine sub control, orice speranţă în detronarea ei va fi spulberată. Conducătorii cunoşteau Profeţiile, chiar dacă cei mai mulţi dintre supuşii lor habar nu aveau de ele; de voie, de nevoie, îi vor ierta şi o duzină de Dragoni Falşi.

— Unde? Întrebă Morvrin răstit, cu o fracţiune de secundă înaintea lui Sheriam, Anaiyei şi a lui Myrelle.

Pustiul Aiel.

Urmă o clipă de tăcere, după care Carlinya spuse:

Dar e absurd.

Siuan îşi înghiţi o replică mânioasă şi schiţă ceea ce spera a fi un zâmbet de scuză.

Poate, dar am citit ceva despre Aieli pe când eram Aleasă. Gitara Moroso credea că unele dintre Înţeleptele Aiel ar putea conduce Puterea.

Gitara era Păstrătoarea Cronicilor la vremea aceea.

— Una dintre cărţile pe care mă pusese să le citesc, una veche din cel mai prăfuit colţ al bibliotecii, pretindea că Aielii îşi spun Poporul Dragonului, continuă Siuan. Mi-am amintit de asta de-abia atunci când am încercat să-mi dau seama unde ar fi putut dispărea Rand. Profeţiile spun: „Stânca din Tear va cădea atunci când va sosi Poporul Dragonului “şi, din câte ştiu, la cucerirea Stâncii au participat şi Aieli. Acest lucru apare în toate zvonurile şi poveştile.

Morvrin păru că priveşte brusc în altă parte.

Mi-aduc aminte de nişte speculaţii despre înţelepte care se făceau pe vremea când eram o Aes Sedai în devenire. E adevărat, aşa ceva ar fi fascinant, dar Aielii sunt la fel de periculoşi pentru Aes Sedai ca şi pentru toţi cei care pătrund în Pustiu, iar Înţeleptele lor par să aibă o lege sau un obicei care le interzice să se adreseze străinilor, motiv pentru care este extrem de greu să te apropii de una ca să-ţi dai seama dacă...

Morvrin tresări fără să vrea şi privi spre Siuan şi Leane de parcă ele ar fi fost de vină că se întrerupsese.

— Un pai subţire, cu care nu poţi împleti un coş întreg, un lucru pe care ţi-l aminteşti dintr-o carte scrisă probabil de cineva care n-a întâlnit în viaţa lui un Aiel.

— Un pai foarte subţire, zise Carlinya.

Dar pentru care merită să trimitem pe cineva în Pustiu?

Lui Siuan nu-i fu uşor să-şi transforme cererea în întrebare, gândind că asudă degeaba dacă nu pune problema altfel. Se controla încă destul de bine ca să nu ţină seama de căldură, dar nu şi în timp ce trăgea de femeile astea fără ca ele să observe.

Nu cred că Aielii ar încerca să-i facă vreun rău unei Aes Sedai, adăugă ea.

Asta dacă era îndeajuns de iute ca să arate că e o Aes Sedai. Cel puţin aşa credea Siuan. Trebuia să rişte.

Iar dacă Rand se află în Pustiu, Aielii sigur au ştire de aşa ceva. Amintiţi-vă de Aielii de la Stânca din Tear.

Poate, zise Beonin domol. Pustiul e mare. Cam câte Aes Sedai ar trebui să trimitem?

Dacă Dragonul Renăscut e în Pustiu, primii Aieli întâlniţi în cale ar trebui să ştie, spuse Anaiya. Veştile sigur îl urmează pe acest Rand al'Thor. N-ar putea să cadă într-un ocean fără ca pleoscăitul să fie auzit în toate colţurile lumii.

Myrelle zâmbi.

Ar trebui să fie Verde. Nici una dintre celelalte nu are mai mult de un Străjer, iar doi-trei gaidini ar fi foarte utili în Pustiu până când Aielii îşi dau seama că femeia e o Aes Sedai. Eu, una, întotdeauna mi-am dorit să întâlnesc un Aiel.

Myrelle fusese novice în timpul Războiului cu Aielii, neavând voie să iasă din Turn. Nu că Aes Sedai ar fi participat efectiv, doar pentru Tămăduire. Cele Trei Legăminte le opreau să facă aşa ceva, doar dacă Tar Valonul sau chiar Turnul era atacat, dar războiul acela nu trecuse niciodată râurile.

Nu tu şi nici vreo altă membră a acestui consiliu, spuse Sheriam. Myrelle, ai fost de acord să rămâi cu noi până la capăt, ceea ce nu înseamnă că poţi s-o iei la plimbare când le plictiseşti de moarte. Mă tem că, înainte de a termina noi, va fi mai multă agitaţie decât ne-am dorit vreodată.

În alte împrejurări Sheriam ar fi fost o Supremă Înscăunată excelentă; în acestea însă era pur şi simplu prea puternică şi prea sigură de ea.

Dar Verzile... Mda, cred că da. Două? Întrebă ea, cercetându-le pe celelalte cu ochii ei verzi. Sigur?

Kiruna Nachiman? Propuse Anaiya.

Bera Harkin? Adăugă Beonin.

Celelalte încuviinţară din cap, mai puţin Myrelle, care îşi scutură umerii iritată. Aes Sedai nu-şi ţuguiau buzele, ea însă fu cât pe-aci.

Siuan răsuflă din nou uşurată. Era sigură că judecase bine. Rand dispăruse şi, dacă se afla undeva, între Osia Lumii şi Oceanul Aryth, vestea s-ar fi dus cu repeziciune. Indiferent unde se afla, cu siguranţă că Moiraine stătea lângă el, trăgându-l de zgardă. Kiruna şi Bera vor accepta să-i ducă o scrisoare lui Moiraine, amândouă având şapte Străjeri care să le apere de Aieli.

Nu vrem să vă obosim, zise Sheriam adresându-se lui Siuan şi lui Leane. Am s-o pun pe una dintre surorile Galbene să aibă grijă de voi. Poate vă ajută cu ceva, ca să vă mai trageţi sufletul. Am să vă caut şi câte o cameră unde să vă odihniţi.

Dacă vei fi mai mare peste spioane, trebuie să-ţi păstrezi forţele, nu? Adăugă Myrelle îndatoritoare.

Nu sunt chiar atât de fragilă pe cât crezi, protestă Siuan. Dacă aş fi, v-aş fi putut urmări cale de aproape două mii de mile? Te asigur că slăbiciunea pe care am simţit-o după ferecare a dispărut de mult.

Adevărul era că găsise din nou un centru al puterii, pe care nu voia să-l părăsească, lucru pe care însă nu-l putea exprima. Cu toţii ochii aceia îngrijoraţi aţintiţi asupra ei şi a lui Leane. Mda, mai puţin ai Carlinyei. „Lumină sfântă! Vor să pună o novice să ne vâre în pat ca să tragem un pui de somn! “

Un ciocănit în uşă fu urmat de Arinvar, Străjerul lui Sheriam. Cairhian, nu era înalt şi nici zvelt, dar, în ciuda tâmplelor cărunte, avea o faţă aspră şi se mişca precum un leopard care îşi urmăreşte prada.

Spre răsărit se văd vreo douăzeci de călăreţi, spuse el fără vreo introducere.

— Nu sunt Mantii Albe, altfel cred că ne-ai fi spus, remarcă iute Carlinya.

Sheriam îi aruncă o privire încruntată. Multor surori le sărea repede ţandăra când cineva se lua de gaidinii lor.

Nu-i putem lăsa să plece şi să ducă vorba despre prezenţa noastră aici. Ce crezi, Arinvar, îi putem prinde? Aş prefera, în loc să-i omorâm.

E greu oricum am da-o, replică el. Machan spune că sunt înarmaţi şi arată a veterani. Ceea ce înseamnă că sunt de zece ori mai valoroşi decât acelaşi număr de tineri.

Morvrin ţâţâi din gură.

Trebuie să facem ori una, ori alta. Iartă-mă, Sheriam. Arinvar, gaidinii pot strecura câteva dintre surorile mai agile îndeajuns de aproape ca să ţeasă Aerul în jurul lor?

Arinvar clătină încet din cap.

Machan spune că s-ar putea ca ei să-i fi văzut pe câţiva Străjeri făcând de pază. Sigur ar observa dacă am încerca să vă trimitem pe câteva dintre voi mai aproape de ei. Oricum, vin spre noi.

Siuan şi Leane nu fură singurele care schimbară priviri îngrijorate. Puţini oameni vedeau un Străjer care nu voia să fie văzut, chiar şi fără pelerina de gaidin.

Atunci trebuie să faceţi ce credeţi că e mai bine, zise Sheriam. Prindeţi-i, dacă puteţi. Dar nici unul nu trebuie să scape, ca să nu spună unde suntem.

Înainte ca Arinvar să-şi termine plecăciunea, cu mâna pe mânerul săbiei, un alt Străjer i se alătură, cât un urs de mare, smead, înalt şi lat în spate, cu părul lung până la umeri şi cu o barbă scurtă care îi lăsa buza de sus descoperită. Mişcarea aceea lină, specifică Străjerilor, era ciudată la el. Îi făcu cu ochiul Myrelle, care era în grija lui, chiar în timp ce spunea cu un puternic accent illian:

Majoritatea călăreţilor pot fi opriţi, unul însă e mai de soi decât ceilalţi. De-ar fi s-o contrazic pe bătrâna mea mamă şi tot aş spune că e Gareth Bryne, după cât am apucat eu să-l văd.

Siuan îl privi lung; brusc simţi cum i se răcesc mâinile şi picioarele. Se zvonea că Myrelle se măritase cu acest Nuhel şi cu ceilalţi doi Străjeri ai ei, sfidând convenţia şi legea din toate ţinuturile despre care auzise Siuan. Era gândul acela absurd care trecea printr-o minte buimacă, în clipa aceea simţindu-se ca şi cum i-ar fi căzut în cap catargul unei corăbii. Bryne, aici? *E imposibil! E o nebunie!* Nu se poate ca omul ăsta să le fi urmărit tot drumul până aici pentru... *Ba da, se poate şi a Făcut-o. Omul ăsta e în stare de aşa ceva.* În timpul călătoriei, îşi spusese că era de la sine înţeles să nu lase nici o urmă, că Elaida ştia că nu muriseră, indiferent de ce se zvonea, şi că nu va înceta să le caute până nu le va găsi sau nu va fi detronată. Lui Siuan nu-i

convenise deloc să-i întrebe pe localnici încotro e cutare şi cutare, dar gândul care sărise la ea ca un rechin nu fusese că Elaida ar putea descoperi un fierar într-un sătuc din Altaran, ci că fierarul ar putea fi un semn Fără echivoc pentru Bryne. „Ţi-ai spus doar că faci o prostie. Acum uite-l aici. “

Îşi amintea prea bine confruntarea cu el, când fusese nevoită să-i înfrângă voinţa în chestiunea legată de Murandy. Ca şi cum ar fi îndoit o bară groasă de fier sau un arc uriaş care, dacă îl lăsai puţin, revenea la forma iniţială. Îşi folosise toată forţa ca să-l dovedească, îl umilise în public, ca să fie sigură că va rămâne aşa atâta timp cât va avea nevoie de el. Nu-şi mai putea întoarce vorba după ce Bryne acceptase umilinţa în genunchi, cerându-i iertare, în prezenţa a cincizeci de nobili. Morgase îi făcuse şi ea destule probleme, Siuan nedorind să rişte ca Bryne să-i ofere lui Morgase un motiv să se împotrivească instrucţiunilor date de ea. Ce ciudat, cândva colaborase cu Elaida ca s-o pună pe Morgase cu botul pe labe.

Trebuia să se adune. Acum era ameţită, se gândea la orice numai la ce trebuia să facă nu. „Concentrează-te. Acum nu-i momentul să intri în panică. “

Trebuie să-l goniţi de aici. Sau să-l ucideţi.

Îşi dădu scama că face o greşeală din clipa în care rosti cuvintele, mult prea grăbite. Până şi Străjerii o priviră curios, cât despre Aes Sedai... Era prima dată când înţelegea cum se simte cineva care nu putea conduce Puterea sub privirea atât de intensă a acelor ochi aţintiţi asupra ei. Se simţea dezbrăcată, cu mintea golită de orice gânduri. Chiar dacă ştia că Aes Sedai nu puteau citi gândurile, tot voia să mărturisească, înainte ca ele să-i enumere toate minciunile şi fărădelegile. Spera ca faţa ei să nu semene cu a lui Leane, roşie şi cu ochii mari.

Ştii de ce e aici, zise Sheriam cu o voce calmă, sigură. Şi tu, şi Leane. Şi nu vreţi să daţi ochii cu el. Îndeajuns ca să-l ucidem pentru voi.

Cred că mai sunt câţiva căpitani în viaţă, spuse Nuhel înşirându-i pe degetele înmănuşate. Agelmar Jagad şi Davram Bashere cred că nu vor părăsi Mana Pustiitoare, iar Pedron Niall sigur nu vă vor fi de folos. Dacă Rodel Ituralde mai e în viaţă, trebuie să fie împotmolit pe undeva, în ce-a rămas din Arad Doman.

Nuhel ridică degetul mare.

Asta înseamnă că a mai rămas doar Gareth Bryne, încheie el.

Credeţi că vom avea nevoie de un căpitan renumit? Întrebă Sheriam, calmă.

Nuhel şi Arinvar nu se priviră, Siuan însă avu senzaţia contrară.

Tu hotărăşti, Sheriam, tu şi celelalte surori, replică Arinvar la fel de calm. Dar, dacă ţii să te întorci în Turn, ne-am putea folosi de el. Dacă vrei să rămâi aici până când Elaida trimite pe cineva după tine, ne putem lipsi de el.

Myrelle se uită la Nuhel întrebător, iar acesta încuviinţă din cap.

Se pare că ai avut dreptate, Siuan, spuse Anayia, strâmbând din nas. N-am izbutit să-i păcălim pe gaidini.

Întrebarea e dacă va fi de acord să ne slujească, spuse Carlinya şi, văzând că Morvrin o aprobă, adăugă: Trebuie să-l convingem de justeţea cauzei noastre dacă vrem să ne slujească. Nu ne va fi de nici un ajutor dacă se află că am ucis sau am întemniţat un om faimos înainte chiar de a începe ceva.

Întocmai, întări Beonin. Şi trebuie să-i oferim răsplata cuvenită, care să-l lege de noi.

Sheriam îşi întoarse privirea spre cei doi bărbaţi.

Când Seniorul Bryne va ajunge în sat, aduceţi-l aici fără să-i spuneţi nimic.

De îndată ce uşa se închise în urma Străjerilor, privirea ei se oţeli. Siuan o cunoştea prea bine; aceeaşi privire verde, limpede, care le făcea să tremure pe novice, înainte să apuce să rostească vreun cuvânt.

— Şi-acum ne vei spune de ce-a venit Gareth Bryne aici. Nu avea de ales. Dacă o prindeau cu cea mai măruntă minciună, o înnebuneau cu întrebările. Siuan trase adânc aer în piept.

— Ne-am adăpostit într-un hambar de lângă Izvoarele Kore, în Andor. Bryne e stăpân acolo şi...

CAPITOLUL 28

Prins în capcană

Un Străjer într-o haină verde-cenuşie se apropie de Bryne de îndată ce acesta trecu de primele case de piatră din sat. Bryne şi-ar fi dat seama imediat că e vorba de un Străjer, după felul în care păşea, chiar şi fără toate acele Aes Sedai care se uitau lung la el. Pentru numele Luminii, ce căutau atâtea Aes Sedai atât de aproape de Amadicia? Potrivit zvonurilor care circulau în satele pe care le lăsase în urmă, Ailron intenţiona să ceară malul acesta al râului Eldar, asta însemnând că Mantiile Albe îl doreau. Aes Sedai se puteau apăra destul de bine, dar, dacă Niall trimitea o armată peste Eldar, multe dintre aceste femei aveau să moară. Dacă mai ştia să spună cât de veche era o buturugă, locul ăsta fusese împădurit cu două luni în urmă. Oare în ce se băgase Mara? Era sigur că o va găsi aici; sătenii îşi aminteau de trei tinere arătoase care călătoreau împreună, mai ales de una care întrebase cum să ajungă într-un oraş părăsit după Războiul Mantiilor Albe.

Străjerul, un ins masiv, cu faţa lată, illian după barbă, se proţăpi în faţa murgului cu nările mari al lui Bryne şi făcu o plecăciune.

Seniorul Bryne? Sunt Nuhel Dromand. Sunteţi bun să mă însoţiţi, cineva doreşte să vă vorbească.

Bryne descălecă agale, îşi scoase mănuşile şi le vârî sub cingătoare, cercetând cu privirea satul. Surtucul simplu, de un galben-deschis, era mult mai nimerit pentru o călătorie ca asta decât ccl de mătase gri în care pornise la drum; pe acela îl dăduse cuiva. Aes Sedai, Străjeri şi alţii îl priveau în tăcere, dar nici chiar cei care probabil că erau servitori nu păreau surprinşi. Iar Dromand îi ştia numele. Faţa lui nu-i era necunoscută, ceea ce îl făcea să bănuiască mai multe lucruri. Dacă Mara era... dacă *cele trei* erau trimise Aes Sedai, nu influenţa cu nimic jurământul pe care îl depuseseră.

Condu-mă, gaidinule Nuhel.

Nuhel nu păru surprins de modul în care i se adresase Bryne.

Hanul la care îl duse Dromand - sau ceea ce fusese cândva un han arăta precum statul-major al unei campanii, un dute-vino continuu. Asta în caz că Aes Sedai ar fi pornit vreodată într-o campanie. O zări pe Serenla înainte ca aceasta să-l vadă, aşezată într-un colţ, alături de un ins masiv care foarte probabil era Dalyn. Când tânăra îl zări, bărbia îi fu cât pe-aci să atingă masa, apoi se holbă la el de parcă nu-i venea să creadă. Dalyn părea că doarme cu ochii deschişi, privind în gol. Nimeni nu-i acordă o atenţie specială, nici o Aes Sedai, nici un Străjer, în timp ce trecea împreună cu Dromand, dar Bryne şi-ar fi pus la bătaie conacul şi pământurile că oricare dintre ei văzuseră de zece ori mai mult decât toţi servitorii la un loc. Ar fi trebuit să facă stânga-mprejur în clipa în care îşi dăduse seama cine trăia în satul acesta.

Privi cu multă grijă în timp ce îşi făcea plecăciunea spre cele şase Aes Sedai cărora le era prezentat de Străjer numai un prost nu era cu ochii în patru când se afla în preajma unor Aes Sedai —, dar gândul îi rămăsese la cele două tinere care stăteau lipite de perete, lângă şemineul curăţat de curând, şi priveau spăsite. Domana cochetă, mlădioasă îi oferea un zâmbet de data asta mai degrabă sfios decât seducător. Şi Mara era speriată - de moarte, după toate aparenţele —, dar ochii aceia albaştri îl fixau la fel de sfidători. Fata asta avea curaj, nu glumă.

Te salutăm cu mare plăcere, Seniore Bryne, zise o Aes Sedai cu părul ca flacăra.

Uşor plinuţă, cu ochii oblici, era îndeajuns de atrăgătoare ca să-l facă pe orice bărbat s-o privească de două ori, în ciuda inelului cu Marele Şarpe de pe deget.

Ne poţi spune ce te aduce aici?

— Desigur, Sheriam Sedai.

Nuhel stătea chiar lângă el, o pază mai mult de formă din partea unui bătrân oştean pentru nişte femei care nu aveau nevoie de aşa ceva. Bryne era sigur că Aes Sedai ştiau deja motivul, feţele lor, în timp ce le spunea povestea, confirmându-i din plin bănuiala. Aes Sedai nu lăsau să se vadă nimic din ceea ce nu voiau să se vadă, dar, dacă nu ar fi ştiut dinainte, cel puţin una ar fi clipit când aminti de jurământ.

— Într-adevăr, îngrozitoare poveste, Seniore Bryne.

Cuvintele îi aparţineau celei care răspundea la numele de Anaiya; în pofida feţei pe care nu se citea nici o vârstă, arăta mai curând a nevastă de fermier, fericită şi prosperă.

Şi totuşi sunt surprinsă că ai făcut atâta drum, chiar şi după nişte sperjure, continuă ea, şi Mara se înroşi, plină de furie. Un jurământ solid, care nu ar fi trebuit încălcat.

— Din nefericire, încă nu ţi le putem da pe mână, zise Sheriam.

Aşadar, erau agente Aes Sedai.

— Un jurământ solid, care nu ar fi trebuit încălcat, şi tot vreţi să le împiedicaţi să şi-l respecte?

— Şi-l vor respecta, spuse Myrelle, aruncându-le o privire celor două tinere de lângă şemineu, care le făcu să stea şi mai drepte. Şi cu siguranţă regretă faptul că au fugit.

De data aceasta, Amaena se înroşi; Mara arăta de parcă ar fi fost gata să mestece pietre.

— Dar încă nu le putem da drumul, adăugă Myrelle.

Nici o Ajah nu fusese menţionată până acum, dar Bryne bănuia că femeia aceea chipeşă, enigmatică era Verde, iar cea trupeşă, cu faţa rotundă, pe nume Morvrin, era Brună. Poate că din cauza zâmbetului pe care Myrelle i-l adresase lui Dromand când bărbatul îl adusese în faţa lor şi a aerului absent al lui Morvrin.

De fapt, n-au spus când şi-l vor respecta. Pe de altă parte, avem o misiune pentru ele.

Era o prostie; ar trebui să se scuze că le-a deranjat şi să plece. Ceea ce era tot o prostie. Ştiuse dinainte ca Dromand să-i

aţină drumul că s-ar putea să nu iasă viu din Salidar. Erau probabil cincizeci de Străjeri în pădurea din jur, unde îşi lăsase oamenii, dacă nu o sută. Joni şi ceilalţi nu s-ar lăsa cu una, cu două, dar nu-i adusese până aici ca să moară. În fine, dacă tot lăsase ochii unei fete să-l atragă în cursa asta ca pe un prost, măcar să meargă până la capăt.

Foc, furt şi bătaie, Aes Sedai. Acestea au fost fărădelegile. Vinovatele au fost judecate, condamnate şi puse să jure. Dar n-am nimic împotrivă să rămân aici până vă terminaţi treaba cu ele. Mara poate fi servitoarea mea când n-aveţi nevoie de ea. Voi număra orele în care munceşte pentru mine şi i le voi scădea din câte zile trebuie să mă slujească.

Mara deschise gura furioasă, dar, ca şi cum femeile ştiau că va încerca să spună ceva, şase perechi de ochi se întoarseră spre ea la unison. Tânăra ridică din umeri, închise gura şi îi aruncă lui Bryne o privire fioroasă, cu pumnii strânşi pe lângă corp. Bryne se bucura că tânăra nu avea şi un cuţit în mână.

Lui Myrelle îi veni să râdă.

Mai bine alege-o pe cealaltă, Seniore Bryne! După cum se uită la tine, ar fi mult mai... cooperantă.

Bryne se aşteptase ca Amaena să se înroşească - nici pe departe. Fata îl cântărea din ochi. Şi chiar îi răspunse cu un zâmbet lui Myrelle. Ce să-i faci, era o domană, mult mai mult decât atunci când o văzuse ultima oară.

Carlinya, îndeajuns de distantă pentru ca toate celelalte să pară cooperante, se aplecă înainte. Bryne se temea de ea, ca şi de cea cu ochii mari, pe nume Beonin, dar nu era sigur de ce.

Doar că, dacă ar lua parte la Jocul Caselor, ar spune că ambele femei puţeau a ambiţie de la o poştă. Poate chiar despre asta era vorba.

Ar trebui să ştii că femeia pe care o cunoşti drept Mara este, de fapt, Siuan Sanche, fostă Supremă Înscăunată. Amaena e Leane Sharif, fostă Păstrătoare a Cronicilor.

Bryne se abţinu să nu rămână cu gura căscată precum idiotul satului. Acum că ştia adevărul, văzu totul pe faţa Marei - a lui Siuan —, faţa care îl făcuse să dea înapoi, îndulcită de tinereţe.

Cum aşa? Îngăimă el, singurele cuvinte pe care reuşi să le rostească.

Sunt unele lucruri pe care bărbaţii e mai bine să nu le cunoască - ca şi majoritatea femeilor, replică Sheriam cu răceală.

Mara - nu, trebuia să se gândească la ea cu numele adevărat. - Siuan fusese ferecată. Bryne ştia asta. Trebuie să fi fost ceva legat de ferecare. Dacă acea domană cu gât de lebădă fusese Păstrătoarea Cronicilor, era gata să pună rămăşag că şi ea fusese ferecată. Dar a vorbi despre ferecare de faţă cu Aes Sedai era un mijloc bun de a afla cât de tare eşti. În plus, când începeau să o facă pe misterioasele cu tine, Aes Sedai nu dădeau un răspuns direct nici dacă le întrebai dacă cerul e albastru.

Erau abile, nu glumă, aceste Aes Sedai. Îl ameţiseră cu vorba, apoi îl loviseră când îl prinseseră cu garda jos. Simţi un gol în stomac în clipa în care îşi dădu seama de ce îl luau cu binişorul. Oricum, va fi interesant să afle dacă i se adevereau bănuielile.

Asta nu schimbă cu nimic jurământul pe care l-au făcut, spuse el. Dacă ar mai fi Suprema Înscăunată şi Păstrătoarea Cronicilor, ar răspunde pentru încălcarea lui după orice lege, inclusiv cea din Tar Valon.

Întrucât nu ai nimic împotrivă să rămâi aici, Siuan poate fi servitoarea ta, atunci când n-avem nevoie de ea, zise Sheriam. Le poţi avea pe toate trei, dacă doreşti, chiar şi pe Min, pe care o ştii sub numele de Serenla, tot timpul.

Dintr-un motiv numai de ea ştiut, cuvintele lui Sheriam părură că o irită pe Siuan la fel de mult ca toate celelalte care fuseseră spuse despre ea; mormăi ceva, nu îndeajuns de tare ca să fie auzită.

— Şi, întrucât nu ai nimic împotrivă, Seniore Bryne, cât rămâi la noi ne poţi ajuta cu ceva, adăugă Sheriam.

Recunoştinţa Aes Sedai nu este lipsită de însemnătate, interveni Morvrin.

— Vei sluji Lumina şi dreptatea, ajutându-ne pe noi, zise şi Carlinya.

Beonin încuviinţă din cap şi spuse pe un ton serios:

Ai slujit-o pe Morgase, ai slujit Andorul cu toată credinţa. Slujeşte-ne şi pe noi la fel şi la sfârşit te asigurăm că nu vei fi nevoit să pleci în exil. Nimic din ceea ce-ţi vom cere nu-ţi va

păta onoarea. Nimic din ceea ce-ţi vom cere nu va afecta Andorul.

Bryne făcu o grimasă. Intrase în Joc, prea bine. Uneori, îi venea să creadă că Aes Sedai inventaseră *Daes Dae'mar;* păreau că nu are nici un secret pentru ele. Lupta reală era cu siguranţă sângeroasă, dar cel puţin era onestă. Dacă voiau să-l joace după pofta lor, n-aveau decât - oricum ar fi făcut-o dar era momentul să le arate că nu e o simplă marionetă.

— Turnul Alb e scindat, spuse el scurt, văzând cum Aes Sedai fac ochii mari, dar nu le lăsă să vorbească. Ajah s-au scindat. Acesta e singurul motiv pentru care sunteţi toate aici. Cu siguranţă că nu aveţi nevoie de alte săbii (aici se uită la Dromand, care îi răspunse dând din cap), deci singurul lucru pe care îl vreţi de la mine este să conduc o oştire. Să alcătuiesc una, mai întâi, dacă nu cumva aveţi şi alte tabere cu mult mai mulţi oşteni decât am văzut aici. Ceea ce înseamnă că vreţi să o înfruntaţi pe Elaida.

Sheriam se arătă iritată, Anaiya îngrijorată, iar Carlinya pe punctul de a spune ceva, dar Bryne continuă. Lasă-le să asculte; el însuşi se aştepta să le tot asculte în lunile care urmau.

— Foarte bine. Niciodată nu mi-a plăcut de Elaida şi nu cred că e o bună Supremă Înscăunată. Ce e mai important e că pot face o oştire care să cucerească Tar Valonul. Asta în condiţiile în care lupta va fi lungă şi sângeroasă... Iată care sunt condiţiile mele, adăugă Bryne, şi toate femeile înţepeniră, chiar şi Siuan şi Leane, ştiut fiind că bărbaţii nu pun condiţii unor Aes Sedai. Mai întâi de toate, comanda îmi aparţine. Voi îmi spuneţi ce să fac, dar eu hotărăsc cum. Voi îmi comandaţi mie, dar eu poruncesc oştenilor, nu voi. Doar dacă ne consultăm mai întâi.

Mai multe Aes Sedai rămaseră cu gura căscată, primele fiind Carlinya şi Beonin, dar Bryne zise mai departe:

Eu îmi numesc oamenii, eu îi ridic în grad, eu îi disciplinez. Nu voi. În al doilea rând, dacă vă spun că un lucru nu poate fi făcut, veţi ţine cont de părerea mea. Nu vreau să vă subminez autoritatea (puţine şanse ca ele să-mi permită aşa ceva, gândi el), dar nici nu vreau să pierd oameni doar fiindcă nu vă pricepeţi la război (acest lucru se va întâmpla, dar numai o dată, dacă avea noroc). În al treilea rând, dacă o porniţi pe drumul ăsta, nu mai e cale de întoarcere. Eu îmi voi pune gâtul în laţ, şi toţi cei care mă vor urma, iar dacă, peste o jumătate de an, veţi

ajunge la concluzia că Elaida ca Supremă Înscăunată e de preferat unui război, laţul se va strânge în jurul gâtului fiecăruia dintre noi, cei care vom fi prigoniţi. E foarte posibil ca neamurile să se ferească de un război civil în Turn, dar sigur nu ne vor cruţa dacă voi ne lăsaţi de izbelişte. Elaida va avea grijă de asta... Dacă nu sunteţi de acord cu aceste condiţii, n-am cum să vă ajut. Fie că-l puneţi pe Dromand ca, folosindu-se de Putere, să-mi taie beregata, fie că sunt prins şi spânzurat, moartea e cea care mă aşteaptă.

Aes Sedai nu scoaseră o vorbă. Îl priviră lung, până când mâncărimea dintre omoplaţi îl făcu să se întrebe dacă nu cumva Nuhel era gata să-şi înfigă pumnalul în el. Apoi Sheriam se ridică, iar celelalte o urmară până în dreptul ferestrelor. Vedea cum li se mişcă buzele, dar nu auzi nimic. Dacă voiau să-şi ascundă discuţia în spatele Puterii Supreme, n-avea ce face. Nu era sigur cât va putea obţine de la ele din câte le spusese. Totul, dacă judecau cu mintea, dar uneori Aes Sedai luau de bune şi lucrurile absurde. Indiferent de decizia lor, Bryne va trebui să accepte cu toată graţia de care era în stare. Era capcana perfectă, în care căzuse singur.

Leane îi aruncă o privire şi un zâmbet care îi spuneau la fel de clar ca şi cuvintele că nu va şti niciodată ce pierduse; ce bine i-ar fi stat, gândi Bryne, dus de nas peste tot. Domanele nu promiteau nici jumătate din ce credeai că vor face şi îţi dădeau numai cât voiau ele, ca să nu mai spunem că se răzgândeau de la o clipă la alta.

Momeala din capcana lui îi privi drept în ochi, apoi străbătu încăperea cu paşi mari şi se opri atât de aproape de el încât fu nevoită să ridice capul pentru a-i vorbi, cu o voce joasă, furioasă.

De ce-ai făcut asta? De ce ne-ai urmărit? Pentru un hambar?

Pentru un jurământ.

Pentru doi ochi albaştri. Siuan Sanche era mai mică decât el cu vreo zece ani, nu mai mult, dar îi venea greu să-şi amintească faptul că e chiar Siuan Sanche când se uita la faţa ei care arăta cu treizeci de ani mai tânără. Ochii erau la fel, de un albastru-închis şi pătrunzători.

— Un jurământ pe care l-ai făcut şi l-ai încălcat. Pentru asta ar trebui să-ţi dublez pedeapsa.

Lăsând privirea jos, Siuan îşi încrucişă braţele pe piept, bombănind:

De asta au avut alţii grijă.

Adică te-au pedepsit fiindcă ai încălcat jurământul? Nu contează dacă ţi-au înroşit fundul pentru asta, contează numai dacă ţi-l înroşesc eu.

Chicotul lui Dromand sună aproape scandalizat - omul încă se mai lupta cu gândul a ceea ce fusese Siuan cândva; Bryne nu era sigur că nu se lupta şi el - Siuan se înnegură la faţă până când Bryne crezu că dă în apoplexie.

Pedeapsa mi-a fost deja dublată, grămadă de maţe putrede ce eşti! Toate orele pe care mi le-ai pus în cârcă! Nici una nu va conta până n-ai să ne duci pe toate trei înapoi, la conacul tău, chiar dacă am să fiu... *servitoarea ta...* vreme de douăzeci de ani!

Aşadar, se îngrijiseră şi de asta, Sheriam şi celelalte. Bryne aruncă o privire spre femeile adunate lângă ferestre. Păreau că se împărţiseră în două tabere: Sheriam, Anaiya şi Myrelle de o parte, Morvrin şi Carlinya, de cealaltă, cu Beonin la mijloc. Fuseseră gata să i le dea pe Siuan şi Leane şi pe - Min? — Ca mită, chiar înainte de a intra aici. Erau disperate, ceea ce era în dezavantajul lui, dar poate că erau îndeajuns de disperate ca să-i dea tot ce voia pentru a învinge.

— Văd că-ţi place ce se întâmplă, spuse Siuan cu patimă în clipa în care ochii lui reveniră asupra ei. Uliu ce eşti! Arde-te-ar focul de prostovan! Acum că ştii cine sunt, nu mai poţi de plăcere că am să fac temenele în faţa ta.

Siuan încă nu părea să facă aşa ceva.

De ce? Fiindcă te-am pus cu botul pe labe când a fost vorba de Murandy? Atât de mic eşti, Gareth Bryne?

Siuan încerca să-l înfurie; îşi dăduse seama că spusese prea multe şi nu voia să-i dea timp să se gândească. Chiar dacă nu mai era Aes Sedai, avea manipularea în sânge.

— Erai Suprema Înscăunată, chiar şi regii sărută inelul ei. Nu pot spune că mi-a plăcut cum ai procedat şi poate vom avea o discuţie, între patru ochi, dacă a fost nevoie să faci ce-ai făcut în prezenţa unei jumătăţi din curtea regală, dar trebuie să ţii cont că am urmărit-o pe Mara Tomanes până aici, pe Mara Tomanes am cerut-o. Nu pe Siuan Sanche. Şi, pentru că tot întrebi de ce,

am să-ţi răspund. De ce a fost atât de important pentru mine să-i las pe cei din Murandy să treacă hotarul?

Fiindcă amestecul tău ar fi putut periclita planuri importante, replică ea, rostind apăsat fiecare cuvânt. La fel cum ar face şi amestecul tău acum. Turnul găsise un senior la hotare, pe nume Dulain, care ar fi putut unifica ţinuturile din Murandy, cu ajutorul nostru. Nu puteam să-ţi las oştenii să-l ucidă. Am mult de lucru aici, *Seniore* Bryne. Lasă-mă să-mi văd de treabă şi s-ar putea să ieşi victorios. Amestecă-te din ură şi-ai să strici totul.

Nu ştiu ce trebuie să faci, dar sunt sigur că Sheriam şi celelalte vor avea grijă să te ţii de treabă. Dulain? N-am auzit de el. Şi nu cred că, pe moment, are sorţi de izbândă.

Părerea lui era că Murandy va rămâne un ţinut pestriţ, al seniorilor independenţi, până când Roata se va întoarce din nou şi va veni o altă Vârstă. Locuitorii din Murandy îşi ziceau lugardini sau mindeani înainte de a fi recunoscuţi ca neam. Dacă se oboseau să facă aşa ceva. Seniorul care îi putea uni şi care avea lesa lui Siuan în jurul gâtului putea aduna un număr însemnat de oşteni.

A... murit, spuse Siuan, înroşindu-se şi părând că nu se mai poate stăpâni. La o lună după ce-am plecat din Caemlyn, un fermier andoran l-a străpuns cu o săgeată, în timpul unui raid.

Bryne izbucni în râs fără să vrea.

— Pe fermieri ar fi trebuit să-i îngenunchezi, nu pe mine... Mda, acum cred că nu mai trebuie să-ţi faci griji din astea.

Ceea ce era adevărat. Indiferent care erau intenţiile Aes Sedai în privinţa ei, cu siguranţă nu va mai avea puterea de decizie. I se făcu milă de ea. Nu şi-o putea imagina pe femeia asta dându-se bătută şi murind; pe de altă parte, Siuan Sanche pierduse cam tot ce se putea pierde, acum nu-i mai rămânea decât să moară. Sigur, îl deranjase că îl făcuse uliu şi grămadă de maţe putrede. Parcă îl mai făcuse într-un fel. A, da, prostovan.

De-acum încolo să ai grijă ca patul şi cizmele mele să fie lună de curate.

Ochii ei se îngustară ca două fante.

Dacă asta ţi-e voia, *Seniore* Gareth Bryne, ar trebui s-o alegi pe Leane. *Ea* ar fi destul de proastă să accepte aşa ceva.

Bryne mai că nu rămase cu gura căscată. Felul în care gândeau femeile nu înceta să-l uimească.

Ai jurat să mă slujeşti cum voi găsi eu de cuviinţă, spuse el, abia reuşind să nu chicotească.

De ce făcea asta? Ştia cine este şi ce este femeia. Dar ochii aceia încă îl mai fascinau, provocându-l chiar şi atunci când ea ştia că nu mai exista nici o speranţă, ca acum.

— Vei descoperi curând ce fel de om sunt, Siuan, zise Bryne cu intenţia de a o linişti după gluma pe care o făcuse, dar, după cum înţepenise, Siuan părea că îi ia cuvintele ca pe o ameninţare.

Brusc, Bryne îşi dădu seama că le aude pe Aes Sedai, un murmur uşor care încetă imediat. Stăteau aproape una de alta, privindu-l cu expresii de nepătruns. De fapt, nu-l priveau pe el, o priveau pe Siuan. Ochii lor o urmăriră în timp ce femeia se întorcea lângă Leane; de parcă le-ar fi simţit privirea, Siuan păşea din ce în ce mai repede. Când se întoarse spre ele, lângă şemineu, faţa ei nu arăta mai mult decât felele lor. O femeie extraordinară. Bryne nu era sigur că, dacă ar fi fost în locul ei, s-ar fi descurcat la fel de bine.

Aes Sedai îl aşteptau să se apropie. Când o făcu, Sheriam spuse:

Îţi acceptăm condiţiile fără nici un fel de rezerve, Seniore Bryne, şi promitem să le respectăm. Sunt extrem de rezonabile.

Carlinya cel puţin nu arăta că ar fi fost extrem de rezonabile, dar ce mai conta. Bryne fusese gata ca, la nevoie, să renunţe la toate, cu excepţia ultimei, aceea ca Aes Sedai să nu-şi schimbe hotărârea de a o înfrunta pe Elaida.

Îngenunche în locul în care se afla, cu pumnul drept lipit de bucata de covor, şi femeile îi dădură ocol, fiecare cu o mână pe capul lui plecat. Nu-i păsa că foloseau Puterea ca să-l lege de jurământ sau să caute adevărul nu era sigur că Aes Sedai erau în stare de aşa ceva, dar cine ştia cu adevărat de ce sunt ele în stare? —, iar dacă intenţia lor era alta, el unul nu avea ce să facă. Prins în capcană de doi ochi albaştri, ca un băieţandru naiv de la ţară. Chiar *era* un prostovan.

— Mă leg să vă slujesc cu credinţă până când Turnul Alb va fi al vostru...

Deja începuse să-şi facă planuri. Thad şi poate vreo doi Străjeri care să treacă râul şi să vadă ce aveau de gând Mantiile Albe. Joni, Barim şi alţi câţiva care să plece spre Ebou Dar; asta îl va împiedica pe Joni să-şi mai înghită limba ori de câte ori se

uita la „Mara “şi „Amaena “, de asemenea fiecare om pe care îl va trimite în misiune va şti cum să-i adune pe alţii.

... să alcătuiesc o oştire şi să o conduc cu toată priceperea de care sunt în stare...

Când murmurul din sala mare se potoli, Min ridică ochii de pe figurile pe care le desena alene pe masă cu un deget înmuiat în vin. Logain se mişcă şi el, surprinzător, dar numai ca să se uite la cei din încăpere sau poate prin ei; era greu de spus.

Gareth Bryne şi Străjerul acela masiv, illian ieşiră primii din camera din spate. În tăcerea încordată, Min îl auzi pe Bryne: Spune-le că te-a trimis o servitoare dintr-o tavernă din Ebou Dar, altfel îţi înfig capul în ţepuşă.

Illianul izbucni în hohote de râs.

Periculos oraş, Ebou Dar.

Îşi trase mănuşile de sub cingătoare şi şi le puse în timp ce ieşea cu paşi mari în uliţă.

Discuţia se aprinse din nou la apariţia lui Siuan. Nu auzi ce-i spunea Bryne, dar o văzu cum se ia după Străjer, mormăind ca pentru ea. Cu inima strânsă, Min îşi dădu seama că Aes Sedai hotărâseră ca vinovatele să dea curs acelui jurământ prostesc de care Siuan fusese atât de mândră, şi asta numaidecât. Dacă se putea convinge că cei doi Străjeri care stăteau rezemaţi de perete nu ar fi observat nimic, ar fi ţâşnit pe uşă şi ar fi sărit în şa cât ai clipi din ochi.

Sheriam şi celelalte Aes Sedai ieşiră ultimele, împreună cu Leane. Myrelle îi spuse lui Leane să se aşeze la una din mese şi începură să vorbească, iar celelalte dădură ocol încăperii, oprindu-se ca să se adreseze fiecărei Aes Sedai. Cuvintele produceau tot felul de reacţii, de la şoc până la zâmbete satisfăcute, în ciuda celebrei seninătăţi a femeilor Aes Sedai.

Stai aici, îi spuse Min lui Logain, împingând în spate scaunul şubred.

Min spera ca Logain să nu facă urât. Bărbatul privi pe rând feţele Aes Sedai, părând că vede mai mult decât văzuse de zile întregi.

Stai la masa asta până mă întorc, Dalyn.

Min se dezobişnuise să se afle în preajma celor care cunoşteau numele lui adevărat.

Te rog, insistă ea.

M-a vândut acestor Aes Sedai.

Min rămase şocată să-l audă vorbind după atâta tăcere. Logain se înfioră, apoi dădu din cap.

Am să aştept.

Min şovăi, dar, dacă doi Străjeri nu-l puteau opri să facă o prostie, Aes Sedai care umpleau încăperea o puteau face cu siguranţă. Când ajunse la uşă, un cal murg, masiv era dus de căpăstru de un ins care arăta a rândaş. „Calul lui Bryne “, gândi ea. Caii lor nu se vedeau nicăieri. Adio evadare. „Voi onora blestematul de jurământ! Îl voi onora! Dar n-au cum să mă ţină departe de Rand. Am făcut ce-a vrut Siuan. Trebuie să mă lase să merg la el. “Singura problemă era că Aes Sedai hotărau singure ce aveau de făcut şi, de obicei, ce aveau de făcut şi alţii.

Siuan fu cât pe-aci să o dărâme, dând buzna în han, încruntată, cu o pătură făcută sul sub braţ şi mai mulţi desagi pe umăr.

Stai cu ochii pe Logain, şuieră ea fără să încetinească pasul. Nu lăsa pe nimeni să-i vorbească.

Siuan se apropie de scara unde o femeie căruntă, o servitoare, tocmai se pregătea să-l conducă pe Bryne la etaj, şi se luă după ei. După felul în care îşi pironise privirea în spatele bărbatului, Bryne ar fi trebuit să se roage ca Siuan să nu-şi scoată cuţitul de la brâu.

Min zâmbi spre Străjerul înalt şi zvelt care venise după ea la uşă. Străjerul rămase la vreo zece picioare de ea, privind-o în treacăt. Min însă nu-şi făcea iluzii.

Suntem oaspeţi acum. Prietene.

Străjerul nu-i întoarse zâmbetul. „Lua-i-ar naiba de bărbaţi cu chipul de piatră! “De ce nu te lăsau să ghiceşti cât de cât ce gândesc?

Logain încă le mai studia pe Aes Sedai când Min reveni la masă. Ce moment şi-a ales Siuan ca să-l ţină cu gura închisă, tocmai când dădea şi el semne de viaţă! Trebuie să stea de vorbă cu Siuan.

Logain, spuse ea încet, sperând că nici unul dintre Străjerii care stăteau sprijiniţi de perete nu o auzea.

Cei doi nici nu păreau că respiră de când îşi ocupaseră poziţiile, cu excepţia faptului că unul o urmase până la uşă.

— Nu cred că trebuie să deschizi gura până când Mara nu-ţi spune ce planuri are. Faţă de nimeni.

Mara? Făcu el rânjind. Adică Siuan Sanche?

Aşadar, îşi amintea ce auzise în buimăceala lui.

Arată vreunul de aici că ar vrea să stea de vorbă cu mine? Întrebă el reîncepând să le studieze pe Aes Sedai.

Nimeni nu arăta că ar vrea să stea de vorbă cu un Dragon Fals domolit. În afară de cei doi Străjeri, nimeni nu părea să le acorde nici cea mai mică atenţie. Dacă nu ar fi ştiut cum stau lucrurile cu adevărat, Min ar fi zis că Aes Sedai erau într-o stare de agitaţie. Nu că până atunci ar fi fost letargice, dar acum păreau să aibă mai multă energie, vorbind în grupuri mici şi dând ordine repezite Străjerilor. Hârtiile de care se arătaseră atât de preocupate rămăseseră abandonate în mare parte. Sheriam şi celelalte care o duseseră pe Siuan de acolo se întorseseră în camera din spate, Leane însă avea două femei scrib la masa ei acum, ambele scriind de zor. Din ce în ce mai multe Aes Sedai intrau în han şi dispăreau pe uşa aceea din scânduri neşlefuite fără să mai revină. Siuan le tulburase rău de tot.

Min ar fi vrut ca Siuan să stea cu ea acolo sau în altă parte, singure, măcar cinci minute. Nu avea nici o îndoială că, în clipa aceea, Siuan îl bătea cu desagii în cap pe Bryne. Sau nu, Siuan n-ar recurge la aşa ceva, cu toate privirile încruntate pe care i le aruncase lui Bryne. Acesta nu era ca Logain, un uriaş din toate punctele de vedere, chiar şi emoţional; Logain reuşise să o domine pe Siuan, cel puţin o vreme, tocmai din pricina dimensiunilor lui. Bryne era tăcut, rezervat, departe de a fi mărunt ca statură, dar nu şi impunător. Nu-l voia de duşman pe cel pe care şi-l amintea din Izvoarele Kore, însă nici nu credea că va rezista mult în faţa lui Siuan. Poate credea că Siuan îl va sluji cu umilinţă până la sfârşit, Min însă nu avea nici un dubiu că femeia îşi va impune până la urmă voinţa. Simţea nevoia să stea de vorbă cu ea despre Bryne.

De parcă i-ar fi ascultat gândurile, Siuan coborî treptele tropăind, cu o boccea albă sub braţ. Mai degrabă sărind din două în două trepte; dacă ar fi avut coadă, sigur ar fi rupt ceva cu ea. Se opri o clipă, privindu-i pe Min şi Logain, apoi se îndreptă cu paşi mari spre uşa care dădea în bucătării.

Rămâi aici, îi zise Min lui Logain. Şi te rog să nu spui nimic până când... Siuan nu stă de vorbă cu tine.

Trebuia să se obişnuiască să le spună prietenelor pe numele lor adevărate. Logain nici măcar nu se uită la ea.

O ajunse pe Siuan din urmă într-un hol de lângă bucătărie; zăngănitul oalelor curăţate şi spălate răzbătea prin găurile din scândurile uscate din uşa bucătăriei.

Siuan făcu ochii mari, panicată.

De ce l-ai lăsat singur? Mai e în viaţă?

Va trăi veşnic, din câte îmi dau eu seama. Siuan, nimeni nu vrea să stea de vorbă cu el. Dar eu vreau să stau de vorbă cu tine.

Siuan îi vârî bocceaua albă în mână. Cămăşi.

Ce-i asta?

Cămăşile afurisite ale afurisitului de Gareth Bryne, mârâi cealaltă femeie. Spală-le, dacă tot eşti una dintre *servitoarele* lui. Eu trebuie să vorbesc cu Logain prima.

Min o apucă de braţ în timp ce Siuan încerca să treacă pe lângă ea.

Mă poţi asculta un minut. La intrarea lui Bryne am avut o viziune. Un nimb şi un taur care rupea mai mulţi trandafiri din jurul gâtului lui şi... Contează doar nimbul. Nu prea am înţeles ce înseamnă, dar am înţeles mai mult decât toate celelalte.

Cât ai înţeles?

Dacă vrei să rămâi în viaţă, ai face bine să stai aproape de el.

Min se înfioră, în ciuda căldurii. Mai avusese o singură viziune cu un „dacă “în ea, ambele putând fi fatale. Uneori, era destul de rău să ştii ce se *va* întâmpla; dacă acum începea să ştie ce *s-ar putea* întâmpla...

— Tot ce ştiu e că, dacă stai aproape de el, ai să trăieşti. Dacă Logain se îndepărtează prea mult, veţi muri. Şi tu, şi el. Nu ştiu de ce ar fi trebuit să văd ceva despre tine în nimbul lui, tu însă păreai că faci parte din el.

Zâmbetul lui Siuan ar fi putut coji o pară.

Mai degrabă merg cu o barcă putrezită, plină de ţipari pescuiţi de o lună.

— N-am crezut că va veni pe urmele noastre. Chiar vor să ne facă să mergem cu el?

A, nu, Min. Bryne ne va conduce oştirile la victorie. Şi-mi va face viaţa iad... Carevasăzică îmi va salva viaţa... Nu ştiu să merite aşa ceva, zise Siuan, răsuflând adânc şi netezindu-şi rochia. După ce speli şi calci cămăşile astea, adu-mi-le înapoi. I le duc eu sus. Diseară, înainte de culcare, să-i faci cizmele.

Avem o cameră - o chichineaţă - chiar lângă el, ca să fim aproape când vrea să-i umfle cineva pernele!

Siuan se îndepărtă înainte ca Min să aibă timp să protesteze.

Privind cămăşile mototolite, îşi dădu seama cine va spăla rufele lui Gareth Bryne, în nici un caz Siuan Sanche. „Afurisitul de Rand al'Thor. "Să te îndrăgosteşti de un bărbat şi să ajungi să speli rufe, chiar dacă aparţineau altui bărbat. Când intră valvârtej în bucătărie ca să ceară un lighean şi apă fierbinte, mârâia la fel de tare ca şi Siuan.

CAPITOLUL 29

Amintiri din Saldaea

Întins în pat, pe întuneric, în cămaşă, Kadere îşi răsucea pe degete, alene, una dintre batistele mari. Ferestrele deschise ale căruţei lăsau să intre lumina lunii, dar nu şi prea mult din adierea vântului. Cel puţin în Carhien era mai răcoare decât în Pustiu. Spera ca odată şi-odată să revină în Saldaea, să se plimbe prin grădina în care sora lui, Teodora, îl învăţase primele litere şi numere. Îi lipsea la fel de mult ca şi Saldaea, iernile năprasnice, când copacii plesneau din cauza sevei îngheţate şi singurul mod de a călători erau rachetele de zăpadă sau schiurile. În aceste ţinuturi de la miazăzi primăvara aducea cu vara, iar vara cu infernul. Sudoarea curgea de pe el în valuri.

Oftând adânc, îşi vârî degetele într-o mică deschizătură, unde patul se lipea de marginea căruţei. Bucata împăturită de pergament foşni. O lăsă acolo. Ştia cuvintele pe de rost.

„Nu eşti singur printre străini. Calea a fost aleasă. “

Doar atât, fară iscălitură, desigur. Cineva o strecurase pe sub uşă, când se retrăsese la somn. La nici un sfert de milă se afla un sat, Eianrod, dar, chiar dacă un pat moale rămânea gol acolo, se îndoia că Aielii îl vor lăsa să-şi petreacă noaptea departe de căruţe. Sau Aes Sedai. Pe moment, planurile lui se

potriveau destul de bine cu planurile lui Moiraine. Poate că va ajunge să revadă Tar Valonul. Un loc periculos, pentru cei ca el, dar tot ce îl aştepta acolo era întotdeauna important şi chiar reconfortant.

Se întoarse cu gândul la biletul acela, deşi ar fi vrut să-l poată ignora. Cuvântul „aleasă “îi spunea că biletul venea de la o Iscoadă a Celui întunecat. Prima surpriză fusese primirea lui acum, după ce traversase cea mai mare parte din Cairhien. Cu aproape două luni în urmă, imediat după ce Jasin Natael se legase de Rand al’Thor din motive pe care omul niciodată nu catadicsise să le explice. - Iar noua lui parteneră, Keille Shaogi, dispăruse - bănuia că acum era îngropată în Pustiu, după ce Natael îi înfipsese un cuţit în inimă, călătorie sprâncenată ", curând după aceea primise vizita unuia dintre Cei Numiţi. Însăşi Lanfear. Ea îi dăduse instrucţiunile.

Fără să vrea îşi duse mâna la piept, pipăind prin cămaşă urmele de arsuri. Îşi şterse faţa cu batista. O parte a minţii îi spunea sec, aşa cum se întâmpla cel puţin o dată pe zi, că erau un mijloc eficient de a-i dovedi că nu fusese un vis obişnuit. Un coşmar obişnuit. O altă parte din el răsuflă aproape uşurată că femeia nu revenise.

A doua surpriză fusese scrisul. O mână de femeie, nu avea cum să se înşele, iar unele dintre litere erau scrise în ceea ce acum ştia că e felul de a scrie al Aielilor. Natael îi spusese că printre Aieli trebuie să fie şi Iscoade în fiecare ţinut erau Iscoade, în fiecare neam —, dar niciodată nu dorise să-şi găsească fraţi în Pustiu. Aielii nu stăteau la discuţie, te omorau imediat, la primul pas greşit, cât de mic.

În general, mesajul era clar: dezastru. Poate că Natael îi spusese unui Aiel, Iscoadă a Celui întunecat, cine era el. Îşi răsuci batista până ajunse o coardă lungă şi subţire şi trase tare de ea. Dacă menestrelul şi Keille nu ar fi avut dovezi că se bucură de o poziţie privilegiată în consiliile Iscoadelor, i-ar fi ucis pe amândoi înainte de a se apropia de Pustiu. Cealaltă posibilitate îi întorcea stomacul pe dos. „Calea a fost aleasă. “Poate că „aleasă “era cuvântul la care trebuia să se gândească, cel care îi spunea că unul dintre Cei Numiţi se hotărâse să-l folosească. Biletul nu venea de la Lanfear; femeia pur şi simplu i-ar fi apărut din nou în vis dacă ar fi avut să-i spună ceva.

Îl trecură fiorii, în ciuda căldurii, şi trebui să-şi şteargă din nou faţa. Avea senzaţia că Lanfear se poartă ca o ibovnică geloasă, dar, dacă un alt Numit avea nevoie de el, altă soluţie nu era, trebuia să se supună. Cu toate promisiunile făcute în copilărie, când depusese jurământul, îşi făcea puţine iluzii. Prins între doi Numiţi, putea fi făcut una cu pământul, precum un pisoi sub o roată de căruţă, şi nimeni nu ar fi băgat de seamă. Îşi dorea să fie acasă, în Saldaea. Îşi dorea s-o vadă din nou pe Teodora.

Un râcâit în uşă îl făcu să sară în picioare; în ciuda pântecelui revărsat, era mai agil decât la prima vedere. Ştergându-şi faţa şi gâtul, trecu pe lângă soba de cărămidă de care sigur nu avea nevoie aici şi pe lângă dulapurile sprijinite pe picioarele vopsite şi bogat ornamentate. Când deschise uşa, o siluetă zveltă, îmbrăcată în robe negre, se strecură iute pe lângă el. Kadere privi repede în jur, în întunericul tulburat de razele de lună, ca să fie sigur că nu e nimeni căruţaşii sforăiau sub celelalte căruţe, iar paznicii Aieli nu veneau niciodată printre căruţe - şi închise repede uşa la loc.

— Trebuie să-ţi fie cald, Isendre, chicoti el. Scoate-ţi roba aia şi simte-te ca acasă.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea cu amărăciune din adâncurile glugii.

Femeia rămase nemişcată, deşi din când în când tresărea; probabil că lâna era mai aspră în noaptea asta. Kadere chicoti din nou.

— Cum doreşti.

Sub robe, bănuia el, Fecioarele Lăncii o lăsau să poarte doar giuvaierele furate sau poate că nici pe acelea. Isendre devenise parcă mai rezervată de când Fecioarele o prinseseră asupra faptului. Nu înţelegea de ce femeia asta se prostise aşa, auzi, să fure. Bineînţeles, el, unul, nu se împotrivise când Fecioarele o scoseseră de păr din căruţă; era bucuros că nu-l socotiseră şi pe el vinovat. Lăcomia ei îi îngreunase şi mai mult misiunea.

Ai ceva să-mi spui despre al'Thor sau Natael?

Lanfear îi spusese ca în primul rând să stea cu ochii pe cei doi, iar el ştia că nu exista o cale mai bună de a sta cu ochii pe un bărbat decât să-i bagi o femeie în pat. Orice bărbat îi mărturisea celei cu care împărţea patul lucruri pe care jurase să le ţină secret, se lăuda cu planurile lui, îşi dezvăluia slăbiciunile,

chiar dacă era Dragonul Renăscut sau Cel-care-nu-ştiu-mai-cum, cum îi ziceau Aielii.

Isendre se cutremură.

Singurul de care mă pot apropia e Natael, zise ea.

Să se apropie de el? Din clipa în care Fecioarele o prinseseră furişându-se în cortul lui, practic o vârau cu sila acolo în fiecare seară. Lui Isendre îi plăcea să înfrumuseţeze lucrurile.

Nu că mi-ar spune ceva, continuă ea. Aşteaptă. Ai răbdare. Nu vorbi. Împacă-te cu soarta, ce-o mai fi însemnând şi asta. Aşa îmi zice ori de câte ori încerc să pun o întrebare. În cea mai mare parte a timpului, îmi cere să cânt o muzică pe care n-am auzit-o niciodată şi apoi să facem dragoste.

Doar atât îi spunea despre menestrel. Se întrebă pentru a o suta oară de ce voia Lanfear ca el să stea cu ochii pe Natael. Era de presupus că omul se afla în cea mai înaltă poziţie la care putea ajunge o Iscoadă a Celui întunecat, doar cu o treaptă mai jos decât Cei Numiţi.

— Să însemne asta că încă n-ai reuşit să intri în patul lui al'Thor? Întrebă el, atingând-o uşor în timp ce se îndrepta spre pat.

Da, răspunse ea, crispându-se.

Atunci va trebui să încerci din nou, nu? M-am cam săturat de eşecurile tale, Isendre, iar stăpânii noştri nu sunt la fel de răbdători ca mine. E şi el tot om, în ciuda titlurilor pe care le poartă.

Isendre se lăudase de multe ori că putea avea orice bărbat, că il putea convinge să-i satisfacă orice dorinţă. Şi îi dovedise că spune adevărul. N-ar fi trebuit să fure toate giuvaierele alea; el însuşi i-ar fi cumpărat tot ce-şi dorea. Chiar îi cumpărase mai mult decât îşi putea permite.

Afurisitele alea de Fecioare n-au cum să stea cu ochii pe el în fiecare secundă şi, din clipa în care i-ai intrat în pat, sigur n-o să le lase să-ţi facă vreun rău.

Numai să guste o dată din ea, şi gata.

Am deplină încredere în talentele tale, adăugă el.

Nu, spuse ea scurt.

Kadere îşi învârti şi răsuci batista enervat.

„Nu" nu e un cuvânt agreat de stăpânii noştri, Isendre.

Adică stăpânii lor din rândul Iscoadelor Celui întunecat, nu absolut toţi stăpânii un rândaş putea da ordine unei soţii de

senior, un cerşetor unui magistrat —, dar poruncile lor trebuiau duse la îndeplinire cu aceeaşi stricteţe ca ordinele oricărui nobil, chiar mai mult de atât.

Nu e un cuvânt pe care stăpâna noastră se va bucura să-l audă.

Isendre se înfioră. Nu crezuse în povestea asta decât atunci când Kadere îi arătase arsurile de pe piept. De atunci simpla menţionare a numelui lui Lanfear fusese de-ajuns ca să-i înăbuşe orice încercare de revoltă. De data aceasta, începu să plângă.

Nu pot, Hadnan. Când ne-am oprit în seara asta, am crezut că în sat voi avea mai multe şanse decât în corturi, dar m-au prins când am ajuns la vreo zece paşi de el.

Isendre îşi descoperi capul, şi Kandere rămase cu gura căscată când văzu cum razele de lună joacă pe scalpul ei. Până şi sprâncenele îi dispăruseră.

M-au ras, Hadnan. Adelin, Enaila şi Jolien m-au ţinut de mâini şi de picioare şi mi-au ras fiecare fir de păr. Şi m-au bătut cu urzici, Hadnan, spuse Isendre tremurând ca un puiet în bătaia vântului, plângând în hohote şi bolborosind cuvintele. Mă ustură tot trupul de la umeri până la genunchi, şi nici nu pot să mă scarpin. Au spus că mă *îmbracă* în urzici dacă îndrăznesc fie şi numai să mă uit la el. Au vorbit foarte serios, Hadnan. Foarte, foarte serios! Au spus că mă dau pe mâna Aviendhei şi mi-au spus ce-o să-mi facă. Nu pot, Hadnan. Nu mai pot. Nu pot.

Kadere o privea uluit. Avusese un păr negru foarte frumos. Dar era atât de frumoasă, încât, chiar şi aşa, cheală ca un ou, lui i se părea exotică. Lacrimile şi faţa trasă îi scădeau foarte puţin din frumuseţe. Dacă s-ar fi băgat în patul lui al’Thor doar o noapte... Dar aşa ceva nu avea să se întâmple. Fecioarele îi înfrânseseră voinţa. Făcuse şi el asta, cunoştea semnele. Dorinţa de a evita alte pedepse devenea dorinţa de a se supune. Mintea nu voia să recunoască faptul că se ferea de ceva, drept urmare foarte curând Isendre se va convinge singură că nu voia decât să se supună, că nu voia decât să le facă pe plac Fecioarelor.

— Ce legătură are asta cu Aviendha? Mormăi el.

Cât de curând va simţi Isendre nevoia de a-şi mărturisi păcatele?

Al'Thor împarte patul cu ea de când am plecat din Rhuidean, nătărăule! Îşi petrece fiecare noapte cu el. Fecioarele cred că se va mărita cu el.

Furia îi răzbătea printre hohotele de plâns. Nu-i convenea că altă femeie reuşise acolo unde dăduse ea greş. Probabil că de asta nu-i spusese până acum.

Aviendha era o femeie frumoasă, în ciuda privirii ei fioroase, cu sânii mari ca majoritatea Fecioarelor, dar el, unul, o prefera pe Isendre, doar dacă... Isendre se prăbuşi la pământ, în lumina lunii care pătrundea prin ferestre, tremurând din cap până în picioare, hohotind cu gura deschisă, lacrimile rostogolindu-i-se în voie pe obraji. S-ar fi târât în genunchi la cea mai mică încruntătură a Aviendhei.

— În fine, spuse el cu blândeţe. Dacă nu poţi, nu poţi. Dar de la Natael tot ai putea să scoţi ceva. Ştiu că ai putea.

O luă pe după umeri, o ajută să se ridice şi o întoarse spre uşă. Isendre se feri de atingerea lui, dar se întoarse.

— Natael nu se va mai uita la mine zile întregi, îngăimă ea cu năduf, printre sughiţuri.

Era gata-gata să izbucnească din nou în plâns, dar vocea lui o mai linişti.

Sunt toată roşie, Hadnan. De parcă aş fi stat o zi întreagă la soare. Iar părul. Va trece o veşnicie până va creşte la...

Când femeia întinse mâna spre uşă, cu ochii pe mâner, Kadere îşi întinse batista ca pe o coardă şi i-o trecu pe după gât. Încercă să nu-i bage în seamă răsuflarea întretăiată, încălţările care zgârâiau podeaua. Degetele ei i se înfigeau în mâini, el însă privea drept înainte. Chiar şi cu ochii deschişi, Kadere o văzu pe Teodora; o vedea de fiecare dată când omora o femeie. Îşi iubise sora, care însă aflase ce era el şi nu şi-ar fi ţinut gura. Călcâiele Isendrei băteau tare în podea, dar, după ceea ce lui i se păru a fi o eternitate, se potoliră şi rămaseră nemişcate, Isendre devenind doar o greutate care îi atârna în mâini. Trase de coardă încă şaizeci de secunde, apoi o desfăcu şi-o lăsă pe femeie să cadă la podea. Cu siguranţă, ea şi-ar fi mărturisit păcatele, cât de curând. Ar fi mărturisit că e o Iscoadă. Şi ar fi arătat spre el.

Cotrobăind prin dulapuri, pe întuneric, scoase un satâr de bucătărie. Era greu să scape de un cadavru întreg. Din fericire, morţii nu sângerau prea mult; robele aveau să absoarbă

aproape tot. Poate că până la urmă o va găsi pe femeia care îi vârâse biletul pe sub uşă. Dacă nu era îndeajuns de arătoasă, sigur avea prieteni care erau şi ei Iscoade. Lui Natael nu-i păsa dacă îl vizita o femeie Aiel Kadere însă ar fi preferat să doarmă cu o viperă; acestea erau periculoase. - Dar poate că o femeie Aiel va avea mai multe şanse în faţa Aviendhei. Îngenunchind, fredonă ceva în timp ce mânuia satârul, un cântec de leagăn învăţat de la Teodora.

CAPITOLUL 30

Un rămăşag

Un vânticel de noapte se stârni peste satul Eianrod, apoi se pierdu în zare. Aşezat pe parapetul de piatră al podului lat din inima satului, lui Rand i se păru fierbinte, nemaifiind sigur după atâtea zile şi nopţi petrecute în Pustiu. Cald poate pe timpul nopţii, dar nu îndeajuns ca să-l facă să se descheie la surtucul lui roşu. Râul de sub el nu fusese niciodată impetuos, iar acum scăzuse la jumătate, lui însă îi plăcea să se uite cum apa curgea spre miazănoapte, umbrele norilor grăbiţi jucându-se pe valurile din când în când argintate de lumina lunii. De asta şi venise până aici, ca să se uite cum curge apa. Instalase capcanele în jurul taberei Aielilor care, la rândul ei, înconjura satul. Aielii înşişi stăteau de veghe, nescăpându-le nici măcar o vrabie. Putea irosi o oră acolo, liniştit de curgerea apei.

Era cu siguranţă mult mai bine decât într-o altă noapte în care fusese nevoit s-o expedieze pe Moraine ca să-l lase să înveţe cu Asmodean. Femeia îşi făcuse obiceiul să-i aducă masa şi să-i vorbească în timp ce el mânca, de parcă ar fi vrut să-i îndese în cap tot ce ştia ea înainte de a ajunge în Cairhien.

Nu mai suporta s-o vadă cum se roagă să rămână — să implore chiar! —, cum făcuse cu o noapte în urmă. Pentru o

femeie ca Moiraine comportamentul acela era atât de nefiresc, încât până la urmă acceptase doar ca să nu o mai audă. Probabil că tocmai de aceea şi procedase aşa. Se simţea mult mai bine aici, ascultând clipocitul râului. Cu puţin noroc poate că Moiraine renunţase să-l mai sâcâie în noaptea asta.

Cei opt-zece paşi de lut dintre apă şi buruieni de pe ambele maluri erau uscaţi şi crăpaţi. Îşi miji ochii spre norii care treceau prin dreptul lunii. Putea încerca să-i facă să se scuture deasupra lui. Cele două fântâni arteziene ale satului erau secate, iar o treime din fântânile obişnuite, deşi pline de praf, încă mai puteau fi curăţate. Putea încerca, atâta tot. Adusese o dată ploaia; acum trebuia să-şi aducă aminte cum procedase. Dacă reuşea, de data asta poate nu mai ieşea un adevărat potop şi o furtună care rupea copacii.

Asmodean nu avea cum să-l ajute; nu ştia prea multe despre vreme. Pentru orice lucru despre care îi vorbea erau altele două care îl făceau pe Asmodean fie să ridice mâinile sus - în semn de abandon —, fie să fluture din mână, adică să trecem mai departe. Cândva, crezuse că Rătăciţii ştiu totul, că sunt aproape omnipotenţi. Dar, dacă ceilalţi semănau cu Asmodean, atunci aveau şi ei lacune, ca şi slăbiciuni. Poate că acum ştia el mai multe despre anumite lucruri decât ei. Decât unii dintre ei. Problema era să afle cine. Semirhage era la fel de neştiutor în privinţa vremii ca şi Asmodean.

Se înfioră ca şi cum aceasta ar fi fost o noapte petrecută în Ţinutul întreit. Asmodean nu-i spusese niciodată asta. Mai bine să asculte apa şi să nu gândească, dacă voia să doarmă cât de cât mai târziu.

Sulin se apropie de el, cu *shoufa* în jurul umerilor, cu părul alb, tuns scurt, la vedere, şi se sprijini de parapet. Fecioara vânoasă era gata de luptă, avea la ea arcul cu săgeţi, lăncile, pumnalul şi scutul. Ea le comanda pe cele care îl păzeau în noaptea asta. Alte două duzini de *Far Dareis Mai* se aşezară pe vine la vreo zece paşi depărtare.

— Stranie noapte, spuse ea. Jucam zaruri când, deodată, toată lumea arunca doar şase.

— Îmi pare rău, îi zise el fără să se gândească, iar femeia îl privi ciudat.

Ea nu ştia, bineînţeles; Rand nu spusese la toată lumea. Undele pe care le emitea ca *ta'veren* se propagau la întâmplare,

după o logică proprie. Nici măcar Aielii nu ar fi vrut să se afle la o distanţă mai mică de zece mile de el, dacă ar fi ştiut.

În cursul zilei, pământul cedase sub trei Câini de Piatră, lăsându-i să cadă într-un cuib de vipere, dar nici una dintre zecile de muşcături nu întâlniseră în cale altceva decât pânză. Rand ştia dacă Leane simţea cu adevărat ceva pentru el, deşi i se părea că el fusese, îşi încercase şansele. Tal Nethin, şelarul, supravieţuise în Taien, dar se împiedicase de o piatră chiar în după-amiaza aceasta şi îşi rupsese gâtul, căzând pe pământul plat, acoperit de iarbă. Rand se temea că tot el fusese. Pe de altă parte, Bael şi Jheran puseseră capăt vechii duşmănii dintre clanurile Shaarad şi Goshien în timp ce Rand era cu ei, mâncând din mers o bucată de carne uscată. Cei doi tot nu se aveau la inimă şi nici nu prea înţelegeau ce făcuseră, dar de împăcat se împăcaseră, cu jurăminte cu tot, fiecare dintre ei ţinându-i cana cu apă celuilalt ca să bea. Pentru Aieli, jurământul apei era cel mai puternic; trebuia să treacă generaţii întregi ca Shaarad şi Goshien să îndrăznească să-şi fure unii altora oi, capre sau vite.

Rand se întrebase dacă acele efecte aleatorii îi vor fi de vreun folos; poate că mai mult nu se putea. Nu ştia ce altceva să se fi întâmplat azi care să-l ajute cu ceva; nu întrebase şi nici nu auzise nimic. Aielii Bael şi Jheran îi compensau doar parţial pe Tal Nethin.

Nu le-am văzut pe Enaila şi Adelin de zile întregi, spuse el.

O schimbare de subiect la fel de bună ca oricare alta. Cele două mai ales păreau să le pizmuiască pe celelalte că aveau privilegiul să-l păzească.

— Sunt bolnave?

Privirea pe care i-o aruncă Sulin i se păru şi mai ciudată.

— Se vor întoarce când vor înceta să se mai joace cu păpuşile, Rand al’Thor.

Rand deschise gura, dar o închise repede la loc. Aielii erau ciudaţi - lecţiile Aviendhei îi făceau şi mai ciudaţi. - Dar asta era pur şi simplu absurd.

— Atunci spune-le că sunt femei în toată firea şi că trebuie să se poarte ca atare.

Chiar şi la lumina lunii îşi dădu seama că Sulin zâmbea mulţumită.

— Voi face precum doreşte *Car a’carn.*

Ce însemna asta? Femeia îl fixă cu privirea, ţuguindu-şi buzele, gânditoare.

N-ai mâncat nimic în seara asta. A rămas destulă mâncare pentru toată lumea, n-ai să umpli burta nimănui dacă te sacrifici şi nu pui nimic în gură. Dacă nu mănânci, lumea îşi va face griji că eşti bolnav. Şi chiar ai să te îmbolnăveşti.

Rand râse uşor, ca un şuier răguşit. Când *Car'a'carn,* când... Dacă nu-şi aducea ceva de mâncare, probabil că Sulin s-ar fi dus ea să-i aducă. Şi ar fi încercat să-l îndoape.

— Am să mănânc. Bănuiesc că Moiraine e sub pături deja.

De data aceasta, privirea ei ciudată îl mulţumi pe el; spusese şi el ceva de neînţeles pentru ea.

În timp ce cobora de pe parapet, auzi un zgomot de copite ce se apropia de pod. Fecioarele săriră imediat în picioare, cu feţele acoperite de văl; şi cu săgeţile pregătite. Îşi duse mâna la cingătoare din instinct, dar sabia nu era acolo. Aielilor fi se părea ciudat să-l vadă şi călare, şi cu sabia la şa; nu voia să le încalce obiceiurile purtând-o cu el. În plus, nu se vedeau prea mulţi cai, şi cei care se zăreau veneau agale.

Când se apropfără, înconjuraţi de o escortă de cincizeci de Aieli, călăreţii nu erau mai mult de douăzeci şi de-abia se ţineau în şa. Cei mai mulţi purtau coifuri cu marginile îngroşate şi haine tairene, cu mâneci bufante, murdare, pe sub platoşe. Cei doi din faţă purtau cuirase aurite, ornamentate, şi pene albe, mari, pe partea din faţă a coifurilor, iar galoanele de pe mâneci luceau a satin în lumina lunii. Jumătate de duzină dintre oamenii care încheiau plutonul, mai scunzi şi mai deschişi la faţă decât tairenii, doi cu flamuri mici numite *con* prinse de beţe scurte, în spate, purtau haine închise la culoare şi coifuri ca nişte clopote, decupate ca să se vadă faţa. Cairhienii foloseau (lamuri ca semne distinctive pentru ofiţeri în timpul luptei şi ca să-i deosebească pe membrii suitei unui nobil.

Tairenii cu pene îl priviră lung când dădură cu ochii de el, se uitară surprinşi unul la altul, apoi descălecării anevoie şi îngenunchează în faţa lui, cu coifurile sub braţ. Erau tineri, cu câţiva ani mai mari decât el, amândoi cu barbă neagră, tunsă după moda nobilimii tairene. Platoşele erau crestate ici şi colo, iar auriul era plin de pete; cei doi îşi încrucişaseră săbiile pe undeva. Nu-i învredniciră nici măcar cu o privire pe Aielii din jur, ca şi cum, ignorându-i, i-ar fi făcut să dispară de acolo.

Fecioarele îşi descoperiră feţele, deşi nu arătau mai puţin dispuse să-şi treacă lăncile sau săgeţile prin cei care îngenuncheaseră.

Rhuarc veni din spatele tairenilor, cu un Aiel cu ochii cenuşii, mai tânăr şi puţin mai înalt decât el. Se opriră şi ei. Mangin făcea parte din Jindo Taardad, era unul dintre cei care fuseseră la Stânca din Tear. Aielii Jindo îi aduseseră pe călăreţi.

Seniore Dragon, spuse tânărul mai durduliu, roz în obraji. Afurisit să-mi fie sufletul, te-au luat prizonier?

Tovarăşul lui, care, în ciuda bărbii, arăta ca un ţăran din cauza urechilor ce aduceau cu nişte toarte de cană şi a nasului cât un cartof, îşi tot îndepărta din ochi părul lăţos.

Ne-au spus că ne duc la un ins pe care-l cheamă Zori şi mai nu ştiu cum. *Car'a'carn.* Un fel de căpetenie, dacă mi-aduc bine aminte ce-am învăţat când eram mic. Iertare, Seniore Dragon, eu sunt Edorion din Casa Selorna, iar acesta e Estean din Casa Andiama.

Eu sunt Cel-Care-Vine-cu-Zorile, răspunse Rand liniştit. Şi *Car'a'carn.*

Îşi făcuse deja o părere despre ei: tineri nobili care o ţinuseră tot într-o petrecere băutură, jocuri de noroc şi femei pe vremea când el era în Stânca din Tear. Ochii lui Estean mai că-i ieşeau din orbite; Edorion se arătă la fel de şocat, apoi înclină încet din cap, ca şi cum şi-ar fi dat în sfârşit seama cine era.

Ridicaţi-vă. Cine sunt însoţitorii voştri cairhieni?

Ar fi interesant să întâlnească şi cairhieni care nu o luaseră la goană din calea Aielilor Shaido, ca şi a altor Aieli. Dacă erau de partea lui Edorion şi Estean, puteau fi primii susţinători de care dădea în acest ţinut. Asta dacă taţii celor doi taireni îi îndepliniseră ordinele.

Aduceţi-i în faţă.

Estean clipi surprins în timp ce se ridica în picioare, Edorion însă se întoarse aproape fără ezitare şi strigă:

Meresin! Daricain! Veniţi aici!

De parcă ar fi strigat nişte câini. Flamurile cairhiene se clătinară în timp ce Meresin şi Daricain coborau încet de pe cai.

— Seniore Dragon, spuse Estean şi se opri, trecându-şi limba peste buze de parcă i-ar fi fost sete. Tu... tu i-ai trimis pe Aieli împotriva cairhienilor?

— Ei au atacat oraşul?

Rhuarc încuviinţă din cap, iar Mangin spuse:

Dacă ne luăm după ce spun ei, Cairhienul încă mai rezistă. Sau mai rezista cu trei zile în urmă.

Mangin nu arăta deloc că ar crede aşa ceva sau că i-ar păsa de un oraş plin de Ucigaşi-de-Copaci.

Nu i-am trimis eu, Estean, zise Rand când cei doi cairhieni se apropfără şi îngenunchează, scoţându-şi coifurile şi arătând că sunt de-o seamă cu Edorion şi Estean, cu părul ras pe tâmple şi ochii negri precauţi. Cei care atacă oraşul sunt duşmanii mei, Aielii Shaido. Eu vreau să salvez Cairhienul, dacă mai poate fi salvat.

Rand le spuse cairhienilor să se ridice; de când era în tovărăşia Aielilor aproape că uitase obiceiul din partea aceasta a Osiei Lumii, unde toţi oamenii făceau plecăciuni şi îngenuncheau pentru orice. Le spuse să se prezinte şi cairhienii se conformară. Locotenentul Meresin din Casa Daganred *conul* lui era alcătuit din linii verticale vălurite, roşii şi albe - şi locotenentul Daricain din Casa Annallin, cu un *con* acoperit cu pătrăţele de roşu şi negru. Pentru Rand era o surpriză că cei doi făceau parte din nobilime. Deşi aveau sub comandă oşteni în Cairhien, nobilii nu se rădeau în cap ca să intre în armată.

Poate nu până de curând; se pare că se schimbaseră multe între timp.

— Seniore Dragon, spuse Meresin poticnit.

Şi el, şi Daricain erau palizi, zvelţi, cu faţa îngustă şi nasul lung, Meresin însă era puţin mai împlinit la trup. Nici unul nu arăta că ar fi mâncat prea mult în ultima vreme. Meresin continuă grăbit, de parcă s-ar fi temut să nu fie întrerupt.

— Seniore Dragon, Cairhienul poate rezista. Câteva zile, poate chiar zece-douăsprezece, dar trebuie să vii repede dacă vrei să-l salvezi.

De asta am venit, zise Estean, aruncându-i o privire întunecată lui Meresin.

Meresin îi întoarse privarea, dar cutezanţa lor era amestecată de resemnare. Estean îşi îndepărtă părul sârmos de pe frunte.

— Ca să găsim ajutor. Conducătorii noştri au trimis grupuri în toate direcţiile posibile, Seniore Dragon, spuse el şi se înfioră - în ciuda sudorii de pe frunte. - Iar vocea îi deveni distantă şi dogită. Eram mai mulţi când am pornit. L-am văzut pe Baran

căzând, urlând când o lance i-a străpuns măruntaiele. Niciodată n-o să mai joace cărţi. Mi-ar prinde bine o cană de rachiu.

Edorion îşi răsuci coiful în mâinile înmănuşate, încruntându-se.

— Seniore Dragon, oraşul mai poate rezista o vreme, dar, chiar dacă Aielii ăştia se vor lupta cu Aielii ăia, întrebarea e: poţi să-i aduci acolo cât nu e prea târziu? Eu, unul, cred că zece-douăsprezece zile e o estimare periculos de optimistă. Adevărul e că eu am venit încoace gândindu-mă că mai bine mor străpuns de o lance decât să fiu prins de viu când atacatorii vor izbuti să treacă de ziduri. Oraşul e înţesat de refugiaţi care s-au retras din calea Aielilor; n-a mai rămas nici un câine, nici un porumbel în oraş şi mă îndoiesc că va mai rămâne vreun şobolan. Singurul lucru bun e că nimeni nu pare să-şi facă griji în privinţa celui care va ocupa Tronul Soarelui, atâta timp cât acest Couladin e dincolo de ziduri.

Ne-a strigat să ne predăm Celui-Care-Vine-cu-Zorile, chiar de-a doua zi, interveni Daricain, alegându-se cu o privire piezişă de la Edorion, fiindcă îl întrerupsese.

— Couladin se distrează cu prizonierii, zise Estean. Îi ia la ţintă cu arcul, în aşa fel încât să-l vadă toţi cei care privesc de pe ziduri. Îi auzi cum urlă de durere. Lumina să-mi ardă sufletul dacă ştiu ce urmăreşte: să ne frângă voinţa sau doar să se distreze. Câteodată, îi lasă pe ţărani s-o ia la fugă spre oraş şi-i umple de săgeţi când aproape că ajung în siguranţă. Câtă siguranţă poate să ofere oraşul. Numai ţărani, dar...

Estean se opri şi înghiţi în sec, de parcă şi-ar fi amintit ce credea Rand despre „numai ţărani “. Rand nu făcu decât să-l privească şi mormăi ceva despre rachiu.

Edorion profită de tăcerea care se lăsase:

Seniore Dragon, ideea e că oraşul poate rezista până vii tu, dacă vii repede. Am respins primul atac doar fiindcă au fost incendiate casele din faţa zidurilor...

Flăcările erau cât pe-aci să cuprindă întreg oraşul, interveni Estean.

Casele din afara zidurilor, un oraş în sine, dincolo de zidurile Cairhienului, fuseseră construite aproape numai din lemn, după câte îşi amintea Rand.

Ar fi fost un dezastru dacă râul n-ar fi fost aproape, adăugă Estean.

Celălalt tairen îi luă vorba din gură:

... Dar Seniorul Meilan a conceput bine apărarea şi, pe moment, cairhienii par să se ţină bine pe poziţii.

Intervenţia lui atrase priviri încruntate din partea lui Meresin şi a lui Daricain, pe care fie nu le văzu, fie se prefăcu a nu el vedea.

— Şapte zile, cu puţin noroc, poate cel mult opt. Dacă poţi să...

Un oftat adânc păru că-l dezumflă pe durduliul Edorion.

— N-am văzut nici un cal, zise el ca pentru sine. Aielii nu merg călare. N-ai cum să aduci la timp atâţia oameni pe jos.

— În cât timp? Îl întrebă Rand pe Rhuarc.

În şapte zile, veni răspunsul.

Mangin încuviinţă din cap, iar Estean izbucni în râs.

— Afurisit să fiu, atât ne-a luat nouă ca să ajungem aici călare. Dacă tu crezi că poţi să faci distanţa asta pe jos în tot atâtea zile, trebuie să fii...

Devenind conştient de privirea Aielului, Estean îşi dădu părul din ochi şi mormăi:

E ceva rachiu prin satul ăsta?

— Problema nu e cât de repede ne putem mişca noi, ci cât de repede vă puteţi mişca voi, dacă vă daţi câţiva oameni jos şi le folosiţi caii la schimb, zise Rand calm. Vreau ca Meilan şi Cairhienul să afle că le vin în ajutor. Dar cel care îi va anunţa va trebui să fie sigur că-şi va ţine gura dacă-l vor prinde Aielii Shaido. Couladin nu trebuie să ştie mai mult decât poate afla singur.

Estean se făcu mai alb la faţă decât cairhienii. Meresin şi Daricain se lăsară în genunchi la unison, fiecare apucându-l de câte o mână pe Rand ca să i-o sărute. Rand îi lăsă, cu puţina răbdare pe care o avea; unul dintre sfaturile lui Moraine, foarte practic, era să nu încalce obiceiurile oamenilor, oricât de ciudate şi de respingătoare ar fi părut ele, decât numai dacă era absolută nevoie, dar şi atunci nu înainte de a se gândi de două ori.

Mergem, Seniore Dragon, zise Meresin pe nerăsuflate. Mulţumesc, Seniore Dragon. Mulţumesc. Jur pe Lumina cea sfântă că voi muri înainte de a spune un cuvânt altuia decât tatălui meu şi Seniorului Meilan!

Norocul să fie de partea ta, Seniore Dragon, adăugă celălalt. Norocul să fie de partea ta, iar Lumina să te călăuzească de-a pururi! Sunt omul tău până la moarte.

Rand îl lăsă pe Meresin să spună că şi el e omul lui înainte de a-şi retrage mâinile şi a le spune să se ridice. Nu-i plăcea cum îl priveau cei doi. Edorion îi chemase ca pe nişte câini, dar bărbaţii nu trebuie să se uite la cineva ca un câine la stăpânul său.

Edorion trase adânc aer în piept şi îl lăsă să iasă încet, umflându-şi obrajii rozalii.

— Cred că, dacă reuşesc să ajung acolo viu şi nevătămat, am să fiu în stare să mă şi întorc. Seniore Dragon, iartă-mă dacă te ofensez cumva, dar ai pune rămăşag să spunem pe o mie de coroane de aur că poţi ajunge acolo în şapte zile?

Rand îl pironi cu privirea. Asta era la fel de rău ca şi Mat.

— N-am nici măcar o sută de coroane de argint, darămite o mie de...

Ba are, tairene, interveni Sulin cu fermitate. Încheie rămăşagul, dar pe zece mii.

Edorion izbucni în râs.

S-a făcut, femeie Aiel. Şi mă prind să plătesc până la ultimul sfanţ dacă pierd. Dar, dacă stau bine să mă gândesc, n-am să mă bucur de rămăşag dacă îl câştig. Haideţi, Meresan, Daricain, zise el de parcă şi-ar fi chemat câinii. Pe cai.

Rand aşteptă până când cei trei îşi făcură plecăciunile şi se îndreptară spre cai înainte de a se întoarce spre Fecioara cu părul alb.

Cum adică am o mie de coroane de aur? În viaţa mea n-am văzut o mie de coroane, darămite zece mii.

Fecioarele schimbară priviri de parcă ar fi crezut că Rand şi-a pierdut minţile; la fel făcură Rhuarc şi Mangin.

O cincime din tezaurul care se afla în Stânca din Tear aparţine celor care au cucerit Stânca şi va fi revendicată atunci când o vor putea lua cu ei, spuse Sulin, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil, familiarizându-l cu problemele vieţii de zi cu zi. În calitate de conducător, o zecime din acea cincime e a ta. Tear ţi s-a supus ca învingător, deci o zecime din Tear e tot a ta. Şi ne-ai spus că putem lua o cincime din aceste ţinuturi - un... bir i-ai spus tu (Sulin găsi cu greu cuvântul; Aielii nu luau biruri). A zecea parte din asta e tot a ta, în calitate de *Car'a'carn.*

Rand clătină din cap. În toate discuţiile purtate cu Aviendha niciodată nu se gândise să întrebe dacă cincimea îl privea şi pe el; nu era Aiel, chiar dacă era *Car'a'carn,* şi problema nu părea să aibă vreo legătură cu el. Mda, chiar dacă nu era un bir, putea folosi cincimea aşa cum se foloseau regii de biruri. Din nefericire, nu prea avea habar cum să procedeze. Va trebui s-o întrebe pe Moiraine; era un amănunt pe care îl omisese în lecţiile ei, crezând poate că e prea evident ca să nu-l ştie.

Elayne probabil că ştia la ce sunt bune impozitele; cu siguranţă i-ar fi plăcut mult mai mult să primească sfaturi de la ea decât de la Moiraine. Oare unde se afla ea acum? Pesemne tot în Tanchico; Egwene îi spunea cam ce dorea el să audă. Ar fi vrut să o aibă pe Elayne alături ca să-i explice despre ce era vorba în cele două scrisori. Fecioară a Lăncii sau Domniţă-Moştenitoare a Andorului, femeile erau tare ciudate. Poate cu excepţia lui Min. Aceasta răsese de el, dar niciodată nu-l făcuse să creadă că-i vorbeşte într-o limbă străină. Acum n-ar mai râde. Dacă ar mai vedea-o o dată, Min sigur ar lua-o la sănătoasa, ca să fie cât mai departe de Dragonul Renăscut.

Edorion le porunci oamenilor lui să descalece, le luă un cal şi îi legă pe ceilalţi de căpăstru, împreună cu calul lui Estean. Fără îndoială şi-l păstra pe al lui pentru ultimul sprint printre Aielii Shaido. Meresin şi Daricain făcură la fel cu oamenii lor. Deşi asta însemna că solii cairhieni aveau numai doi cai de schimb de fiecare, nici unul nu se gândi să ceară un cal tairean. Porniră împreună spre apus, la trap, cu o escortă Jindo.

Având grijă să nu privească pe nimeni, Estean se îndreptă agale spre oştenii care aşteptau stingheri, înconjuraţi de Aieli, la piciorul podului. Mangin îl apucă de mâneca cu dungi roşii.

Ne poţi spune care sunt condiţiile când ajungem în Cairhien.

Tânărul dolofan fu cât pe-aci să leşine.

Sunt sigur că va răspunde la toate întrebările tale, zise Rand tăios, accentuând ultimul cuvânt.

Nu facem decât să-l întrebăm, spuse Rhuarc apucându-l pe tairen de celălalt braţ.

Rhuarc şi Mangin păreau că îl prinseseră între ei pe bărbatul mult mai scund.

— E bine că-i previi pe apărătorii oraşului, Rand al'Thor, dar trebuie să trimitem şi cercetaşi, continuă Rhuarc. Dacă aleargă,

pot ajunge în Cairhien odată cu călăreţii, iar la întoarcere ne pot spune care e dispozitivul Aielilor Shaido.

Rand simţea ochii Fecioarelor aţintiţi asupra lui, dar nu-şi mută ochii de pe Rhuarc.

— Îmblânzitorii Tunetelor? Propuse el.

Sha'mad Conde, aprobă Rhuarc şi împreună cu Mangin îl întoarseră pe Estean îl ridicaseră de la pământ - şi porniră spre ceilalţi oşteni.

Doar întrebări! Strigă Rand după ei. E aflatul vostru şi vasalul meu.

N-avea idee dacă Estean era vasalul lui încă o întrebare pe care trebuia să i-o pună lui Moiraine - şi cât de aflat îi era - tatăl lui complotase îndeajuns împotriva lui Rand. - Dar nu permitea ca Aielii lui să se poarte precum Couladin.

Rhuarc încuviinţă din cap.

Ştii să-ţi struneşti oamenii, Rand al'Thor, zise Sulin cu o voce plată ca o scândură trasă la rindea.

— Încerc.

Nu voia să muşte din momeală. Indiferent de cine se ducea să-i iscodească pe Aielii Shaido, o parte dintre ei sigur nu aveau să se mai întoarcă, dar asta era situaţia.

Cred că am să mănânc ceva acum. Şi să dorm puţin.

Până la miezul nopţii nu puteau fi mai mult de două ore, iar soarele răsărea devreme în această lună a anului. Fecioarele îl urmară, privind umbrele cu precauţie, de parcă s-ar îi aşteptat la un atac, făcându-şi tot felul de semne. Dar Aielii păreau să se aştepte tot timpul la un atac.

CAPITOLUL 31

Zăpezile îndepărtate

Uliţele satului Eianrod erau drepte şi se întâlneau în unghiuri drepte, tăind, unde era nevoie, dealurile altfel terasate cu piatră. Casele de piatră, cu acoperişurile de ardezie, păreau ascuţite, de parcă ar fi fost alcătuite numai din linii verticale. Eianrod nu căzuse în mâinile lui Couladin; Shaido nu găsiseră pe nimeni acolo în marşul lor triumfător. Din multe case rămăseseră acum doar câteva grinzi carbonizate şi ziduri în ruină, chiar şi din clădirile impunătoare, de marmură, cu balcoane, pe trei nivele, despre care Moiraine spunea că aparţinuseră neguţătorilor. Mobilier distrus şi haine aruncate de-a valma umpleau uliţele, împreună cu farfurii sparte şi bucăţi de geam, cizme desperecheate, unelte şi jucării.

Casele nu fuseseră incendiate toate odată Rand îşi dădea seama de asta după lemnul înnegrit şi mirosul de ars. Lan reuşise să stabilească mersul bătăliilor în urma cărora satul fusese cucerit şi recucerit. De către mai multe Case care se războiau pentru Tronul Soarelui, după toate probabilităţile, deşi după cum arătau uliţele, ultimii care puseseră stăpânire pe Eianrod fuseseră briganzii. Multe dintre bandele care cutreierau

Cairhienul nu dădeau socoteală în faţa nimănui, crezând numai în domnia aurului.

Rand se îndreptă spre una dintre casele neguţătorilor, în cea mai mare dintre pieţele satului, trei nivele pătrate de marmură cenuşie, cu balcoane masive şi scări largi, cu balustrade groase de piatră ce dădeau spre o fântână arteziană secată. Cu fundul rotund şi plin de praf. Şansa de a dormi într-un pat îi surâdea prea mult şi, în acelaşi timp, spera ca Aviendha să petreacă noaptea într-un cort; în cortul lui sau al înţeleptelor, îi era totuna, atâta timp cât nu trebuia să adoarmă ascultându-i răsuflarea la câţiva paşi de el. În ultima vreme, începuse să creadă că îi aude şi bătăile inimii, chiar şi atunci când nu se folosea de *saidin.* Oricum îşi luase măsuri de precauţie, chiar dacă nu dormea departe de el.

Câteva Fecioare se opriră în faţa treptelor, altele înconjurară repede clădirea ca să-i asigure paza din toate părţile. Rand se temuse că vor încerca să declare casa un Acoperiş al Fecioarelor, fie şi pentru o noapte, drept care, de îndată ce alesese clădirea, una dintre puţinele rămase cu acoperişul întreg şi cu majoritatea geamurilor intacte, îi spusese lui Sulin că o declară Acoperişul Fraţilor Izvorului de Vin. Doar cei care băuseră la Izvorul de Vin din Emond’s Field puteau intra acolo. După privirea pe care i-o aruncase Sulin, femeia ştia foarte bine ce avea de gând, dar nici una dintre Fecioare nu-l urmă dincolo de uşile mari care arătau ca nişte panouri verticale înguste.

Înăuntru încăperile spaţioase erau goale, deşi gai’shainii în robe albe întinseseră pe podea mai multe pături pentru ei, în holul de la intrare, cu tavanul înalt din alabastru împărţit în pătrate egale. Nu avea cum să-i ţină afară pe gai’shaini, nici dacă ar fi vrut, ca şi pe Moiraine, dacă aceasta nu cumva dormea în altă parte. Indiferent de ordinele pe care le dădea ca să nu fie deranjat, Moiraine întotdeauna găsea o cale de a le convinge pe Fecioare s-o lase înăuntru şi întotdeauna Rand trebuia să se răstească la ea ca să o facă să plece.

Gai’shainii se ridicară repede, bărbaţi şi femei, înainte ca Rand să închidă uşa. Nu se culcau decât după el şi unii rămâneau treji cu schimbul, în caz că Rând dorea ceva în timpul nopţii, încercase să le poruncească să se culce, dar a-i porunci unui gai’shain să nu-l slujească potrivit tradiţiei era ca şi cum ai fi încercat să loveşti un balot de lână; indiferent cât de mare era

urma pe care o lăsai, dispărea de îndată. Rand le făcu semn să stea la locurile lor şi urcă treptele de marmură. Câţiva dintre gai’shaini recuperaseră mai multe piese de mobilier, inclusiv un pat şi două saltele de puf, motiv pentru care de-abia aştepta să se spele şi să...

Înţepeni de îndată ce deschise uşa care dădea în dormitorul lui. Aviendha nu preferase să rămână în cort. Stătea în faţa lavaboului, cu ligheanul şi urciorul crăpat, desperecheate, cu o cârpă într-o mână şi o bucată de săpun galben în cealaltă. Era goală puşcă. Rămase la fel de înmărmurită ca şi el, incapabilă să se mişte.

— N-am... făcu ea şi înghiţi în sec, cu ochii ei mari şi verzi aţintiţi asupra lui. N-am putut face un cort cu aburi aici, în satul ăsta... aşa că m-am gândit să încerc să mă spăl cum faci tu...

Avea muşchii tari şi rotunjimile moi; apa lucea pe ea din cap până-n picioare. Rand nu-şi închipuise că picioarele ei erau atât de lungi.

— Credeam că mai rămâi la pod. Să ştii... spuse ea cu o voce din ce în ce mai subţire şi cu ochii măriţi de panică. Să ştii că n-am vrut să mă vezi aşa! Trebuie să plec. Cât mai departe de tine! Trebuie!

Pe neaşteptate, o linie verticală, care pâlpâia uşor, apăru în aer, lângă ea. Se lăţi, ca şi cum s-ar fi rotit, şi se transformă într-o poartă. Prin ea pătrunse un vânt rece ca gheaţa, aducând cu sine perdele groase de zăpadă.

— Trebuie să plec! Se văită ea şi ţâşni prin viscol.

Imediat poarta începu să se îngusteze, învârtindu-se, dar Rand conduse Puterea şi o blocă când ajunse la jumătatea lăţimii iniţiale. Nu-şi dădu seama ce făcuse sau cum făcuse, însă era sigur că aceasta era o poartă pentru Cei-ce-se-topesc-în-văzduh, despre care îi povestise Asmodean, dar nu putuse să-l înveţe nimic. Nu avea timp de gândire. Aviendha dispăruse, goală-goluţă, în toiul unei furtuni de zăpadă. Rand înnădi firele pe care le ţesuse, în timp ce smulgea toate păturile de pe pat şi le arunca pe hainele şi culcuşul ei. Luând păturile, hainele şi covoraşele în braţe, plonjă pe poartă la câteva clipe după Aviendha.

Vântul de gheaţă şuiera prin aerul nopţii în care se învolbura zăpada. Chiar şi înfăşurat în Vid, tot simţea cum tremură. Desluşi vag mai multe siluete în întuneric; copaci, bănui el.

Singurul miros era cel de frig. În faţa lui se mişca o siluetă, ascunsă de întuneric şi de furtuna de zăpadă; n-ar fi văzut-o dacă Vidul nu i-ar li ascuţit vederea. Aviendha, alergând cât o ţineau picioarele. Se luă greoi după ea, cu zăpada până la genunchi, strângând lucrurile la piept.

Aviendha! Opreşte-te!

Rand se temea că vântul asurzitor îi va acoperi strigătul, ea însă îl auzi. Şi îşi înteţi fuga. Rand încercă şi el să mărească pasul, clătinându-se şi împiedicându-se în timp ce zăpada din ce în ce mai înaltă parcă îl trăgea de cizme. Urmele lăsate de picioarele ei goale se umpleau repede. Dacă o pierdea din ochi în această...

Opreşte-te, neghioabo! Ce faci? Vrei să mori?

Sunetul vocii lui păru că o face să fugă şi mai abitir. Furios, se forţă să alerge, căzând, ridicându-se, trântit de vântul năprasnic, poticnindu-se în zăpadă, izbindu-se de copaci. Nu trebuia s-o scape din ochi. Noroc că în pădurea asta sau ce naiba era copacii erau atât de departe unul de altul.

Îi veniră mai multe idei, dar renunţă imediat la ele. Putea înăbuşi furtuna - dar poate că aerul s-ar fi transformat în gheaţă. Un adăpost de Aer care să-i ferească de zăpadă nu i-ar fi ferit de zăpada de sub picioare. Putea topi o cărare cu ajutorul focului - şi să înoate în noroi. Doar dacă...

Conduse Puterea şi zăpada din faţa lui se topi pe o fâşie lată de doi paşi, o fâşie ce alerga în faţa lui odată cu el. Văzu cum se înalţă aburii şi zăpada dispăru la mai puţin de o jumătate de metru deasupra solului nisipos. Simţea căldura prin cizme. Tremura de frig până aproape de glezne, dar labele picioarelor asudau şi de-abia atingeau pământul fierbinte. Dar acum recupera din distanţă. Încă cinci minute şi...

Brusc silueta vagă pe care o urmărea dispăru de parcă ar fi alunecat într-o groapă.

Cu ochii pe locul în care o văzuse ultima oară, îşi înteţi alergarea. Acum lipăia printr-o apă rece ca gheaţa care îi ajungea până la glezne, până aproape de genunchi. În faţa lui zăpada care se topea îi arăta mai multe, ca şi o margine de gheaţă care se retrăgea încet-încet. Din apa neagră nu se înălţau aburi. Pârâu sau râu, era prea mare ca să-l poată încălzi cât de cât conducând Puterea. Aviendha probabil că alergase pe gheaţă şi căzuse în apă, dar nu avea de gând s-o salveze

intrând în valuri. Plin de *saidin,* aproape că nu simţea frigul, deşi dinţii îi clănţăneau tare.

Retrăgându-se spre mal, cu privirea aţintită asupra locului în care credea că Aviendha se dusese la fund, îndreptă firele de Foc spre pământul gol încă, departe de pârâu, până când nisipul se topi, se dizolvă şi căpătă o strălucire albă. Chiar şi pe o furtună ca asta avea să rămână fierbinte pentru o vreme. Lăsă lucrurile în zăpadă viaţa ei depindea de păturile şi scoarţele alea —, apoi îşi croi drum printre troiene spre marginea cărării topite şi se întinse pe jos. Apoi, încet, se târî pe gheaţa acoperită de zăpadă.

Vântul şuiera pe deasupra lui. Simţea frigul până în oase, de parcă n-ar fi avut nimic pe el. Mâinile îi înţepeniseră, doar picioarele i se mai mişcau, de la sine; nu mai tremura, se înfiora doar, din când în când. Păstrându-şi calmul în Vid, ştia ce se întâmplă; şi în Ţinutul celor Două Râuri erau viscole, poate la fel de cumplite ca acesta. Încă puţin şi avea să clacheze. Dacă nu găsea un loc cald, foarte curând avea să privească din Vid, calm, cum moare. Dar, dacă el murea, murea şi Aviendha. Dacă n-o făcuse până acum.

Mai mult simţi decât auzi cum crapă gheaţa sub greutatea lui. Bâjbâi cu mâinile şi dădu de apă. Acesta era locul, dar din cauza ninsorii de-abia îl desluşea. Dădu din mâini, căutând, împroşcând apa în toate părţile. Într-un târziu dădu de ceva la marginea gheţii şi îşi forţă degetele să se închidă, simţind părul îngheţat.

„Trebuie s-o scot afară. “Se dădu înapoi, trăgând-o după el. Era ca şi moartă, alunecând uşor din apă. „N-are a face că o zgârie gheaţa. Mai bine decât să îngheţe sau să se înece. “înapoi. „Mişcă-te. Dacă renunţi, moare. Mişcă-te, la naiba! “Continuă să se târască doar cu o mână, să împingă din picioare. Cu cealaltă mână o trăgea pe Aviendha de păr; n-avea timp să o apuce de altceva; oricum fata nu simţea nimic. „Prea mult timp ţi-a mers bine. Nobilii care au îngenuncheat în faţa ta, gai’shainii care dădeau fuga să-ţi aducă vinul, Moiraine care îţi îndeplinea poruncile Iară să crâcnească. Înapoi. E momentul să faci şi tu ceva singur, dacă mai poţi. Mişcă-te, pui de capră şchioapă ce eşti! Nu te opri! “

Brusc, simţi cum îl dor labele picioarelor; durerea începu să se ridice spre şolduri. Privi o clipă înapoi, apoi se îndepărtă de

fâşia de nisip fierbinte din care ieşeau aburi. Cârcei de fum, dinspre locul în care pantalonii începuseră să ardă înăbuşit, erau împrăştiaţi de vânt.

Găsi lucrurile pe care le lăsase în zăpadă şi o înfăşură pe Aviendha în ele, pături, scoarţe, haine, de-a valma. Fiecare dintre ele era vital pentru ea. Tânăra ţinea ochii închişi şi nu mişca deloc. Dădu uşor păturile la o parte cât să-şi lipească urechea de pieptul ei. Inima îi bătea atât de rar, încât Rand nu era sigur că o aude. Cele patru pături şi şase scoarţe tot nu erau suficiente, în plus nici nu putea conduce Puterea ca s-o încălzească, aşa cum făcuse cu fâşia de pământ; chiar dacă subţia firul, mai curând o omora decât să o încălzească. Simţea firele pe care le folosise ca să blocheze poarta, la depărtare de o milă, poate două, de locul în care se afla. Dacă încerca s-o ducă până acolo, nici unul dintre ei nu avea şanse să supravieţuiască. Aveau nevoie de un adăpost, undeva, prin preajmă.

Conduse firele de Aer şi zăpada începu să se împotrivească vântului, înălţând pereţi groşi, pătraţi, lungi de trei paşi, cu o gaură drept uşă, întărindu-se şi strălucind ca gheaţa, arcuindu-se pe deasupra pereţilor. Rand o luă în braţe pe Aviendha şi pătrunse cu ea între pereţii întunecaţi acum, ţesând şi înnodând mai multe flăcări în colţuri, pentru lumină, conducând şi mai multă Putere ca să acopere intrarea cu zăpadă.

Scăpaţi de vânt, aerul părea mai cald, dar nu îndeajuns. Folosind trucul învăţat de la Asmodean, ţesu Aerul cu Focul, şi temperatura crescu imediat. Dar nu îndrăzni să înnoade firele; dacă adormea, căldura putea topi coliba. Flăcările din colţuri erau aproape la fel de periculoase, drept care, fiind prea obosit şi prea îngheţat, lăsă numai una.

Pământul din interior se curăţase de zăpadă, rămăsese doar nisipul, acoperit cu câteva frunze cafenii pe care nu le recunoştea şi nişte buruieni murdare, la fel de necunoscute. Lăsă firul care încălzea aerul şi dezgheţă pământul, apoi reveni la primul. Doar atât putea face ca s-o poată lăsa uşor jos pe Aviendha, în loc s-o scape.

Vârî o mână printre pături ca să-i pipăie obrajii, umerii. Apa îi curgea şiroaie pe faţă, din părul care i se dezgheţa. Dacă el era rece, ea era ca gheaţa. Avea nevoie de fiecare fărâmă de căldură, dar, din păcate, nu putea încălzi aerul mai mult de atât. Pereţii luceau deja, semn că mai aveau puţin şi începeau să se

topească. Oricât de frig i-ar fi fost, avea mai multă căldură în el decât ea.

Îşi scoase hainele şi se cuibări lângă ea, acoperindu-se cu tot ce avusese pe el; orice, numai să le fie mai cald. Simţul pipăitului, accentuat de Vid şi de *saidin,* se îmbibă de ea. Pe lângă pielea ei, mătasea părea aspră. În comparaţie cu pielea ei satinul era... „Nu te mai gândi. “îi îndepărtă părul umed de pe faţă. Ar fi trebuit să-l usuce, dar apa nu mai era aşa rece şi altceva decât păturile sau hainele lor nu putea folosi. Ţinea ochii închişi; pieptul ei se mişca încet, atingându-l pe al lui. Stătea cu capul pe braţul lui, ghemuită la pieptul lui. Dacă n-ar fi fost atât de rece, ai fi spus că doarme. Atât de senină; fără nici o urmă de furie. Atât de frumoasă. „Nu te mai gândi. “Un ordin scurt venit de dincolo de pustiul ce îl înconjura. „Vorbeşte. “

Încercă să spună ceva despre primul lucru care îi veni în minte, Elayne şi deruta provocată de cele două scrisori ale ei, dar imediat se gândi la blonda Elayne, la săruturile pe care i le fura în Stânca din Tear. „Nu te gândi la săruturi, nătărăule! “începu să vorbească despre Min. La Min nu se gândise niciodată aşa. În fine, câteva vise acolo nu se puneau la socoteală. Min l-ar fi pocnit dacă ar fi încercat s-o sărute sau ar fi izbucnit în râs şi l-ar fi făcut pămpălău. Numai că, vorbind de altă femeie, îşi aminti că ţinea în braţe o femeie goală-goluţă. Plin de Putere, îi simţi mirosul trupului, fiecare părticică din ea, ca şi cum şi-ar fi trecut mâinile peste... Vidul se cutremură. „Lumină, încerci doar s-o încălzeşti! Nu te mai gândi la lucruri necurate! “

Încercând să-şi alunge gândul, vorbi despre speranţele pe care le avea în legătură cu Cairhienul, de a aduce pace şi a pune capăt foametei, de a uni neamurile fără vărsare de sânge. Dar subiectul acela îşi avea propria viaţă, propria cale, spre Shayol Ghul, unde trebuia să-l înfrunte pe Cel întunecat şi să moară, dacă Profeţiile se adevereau. I se părea o laşitate să spună că spera să supravieţuiască acelei încercări. Aielii nu ştiau ce înseamnă laşitate; cel mai amărât dintre ei era curajos ca un leu. „Frângerea Lumii i-a ucis pe nevolnici “, spunea Bael, „iar Ţinutul întreit pe cei laşi “.

Începu să vorbească despre locul în care ar putea fi, unde îi adusese ea, cu fuga ei lipsită de sens. Undeva, departe, unde ningea în luna aceasta a anului. Fusese ceva mai rău decât o

fugă fară sens. O nebunie. Şi totuşi îşi dădea seama că fata fugise de el. *Fugise* de el. Cât de mult îl ura, dacă fugise atât de departe, în loc să-i spună s-o lase să-şi vadă de baie.

— Ar fi trebuit să bat la uşă.

La uşa propriei odăi?

— Ştiu că nu vrei să stai în preajma mea. Nici nu trebuie. Indiferent de ce vor înţeleptele, indiferent de ce vor spune, te întorci în corturile lor. Nu va mai trebui să te apropii de mine. De fapt, dac-ai s-o faci, am... am să te gonesc chiar eu.

De ce şovăise? Din partea ei avea numai furie, răceală şi amărăciune, şi când era trează, şi când dormea...

— A fost o nebunie ce-ai făcut. Ţi-ai fi putut pierde viaţa.

Îi mângâia părul din nou; nu putea să se oprească.

Dacă mai faci o nebunie ca asta, am să-ţi frâng chiar eu gâtul. Nici nu ştii cât de mult îmi va lipsi respiraţia ta în timpul nopţii.

Îmi va lipsi? Îl înnebunea cu respiraţia ei! El era cel care înnebunea. Trebuia să încheie asta.

— Am hotărât, ai să pleci, chiar dacă trebuie să te trimit înapoi la Rhuidean. Înţeleptele nu mă pot opri dacă vorbesc în calitate de *Car'a'carn.* Nu va mai trebui să fugi de mine.

Mâna care îi tot mângâia părul se opri brusc în clipa în care tânăra se mişcă. Era caldă, constată el. Foarte caldă. Acum ar trebui să se învelească într-o pătură şi să se dea mai încolo. Aviendha deschise ochii, limpezi şi verzi de tot, privindu-l serios de la nici un sfert de metru. Nu părea surprinsă să-l vadă acolo şi nici nu se retrase. Rand îşi luă braţele din jurul ei şi dădu să se întoarcă, dar tânăra îl apucă de păr şi îl strânse tare. Dacă se mişca, ar fi rămas fără un smoc. Aviendha nu-i lăsă nici o şansă să-i explice.

— I-am promis aproape-surorii mele să am grijă de tine, zise ea, părând că vorbeşte şi cu sine, şi cu el, încet, aproape fără intonaţie. Am fugit de tine cât am putut ca să-mi apăr onoarea. Iar tu m-ai urmat până aici. Inelele nu mint, iar eu nu mai pot fugi, adăugă ea pe un ton mai ferm. Nu *voi* mai fugi.

Rand o întrebă ce voia să spună cu asta, în timp ce încerca să-i scoată degetele din păr, dar ea îl apucă de o altă buclă şi îl trase spre ea, apropiindu-şi gura de a lui. Ceea ce însemna sfârşitul gândirii raţionale; Vidul se făcu fărâme, iar *saidinul* dispăru. Rand nu credea că s-ar fi putut opri nici dacă ar fi vrut,

doar că nu voia, iar ea nu părea deloc că ar fi vrut să se oprească. De fapt, ultimul gând logic pe care îl avu fu că nici nu credea că *o* poate opri.

După câtva timp, destul de mult - două, poate trei ore, nu era sigur —, stătea întins pe scoarţe, cu păturile deasupra şi cu mâinile sub cap, privind cum Aviendha examinează pereţii albi, lucioşi. Păstrase o cantitate de căldură surprinzător de mare; nu mai era nevoie să apeleze la *saidin,* nici să se ferească de frig, nici să încălzească aerul. Aviendha nu făcuse decât să-şi treacă degetele prin pâr şi să se ridice, mişcându-se fără să se ruşineze câtuşi de puţin de goliciunea ei. Desigur, era puţin cam târziu să-i fie ruşine de ceva atât de neînsemnat.

Rand se temuse că o va răni în timp ce o scotea din apă, dar acum vedea că are mai puţine julituri decât el, care într-un fel nu păreau să-i ştirbească din frumuseţe.

— Ce e asta? Întrebă ea.

Zăpadă.

Rand îi explică ce este zăpada, dar ea nu făcu decât să clatine din cap, în parte de uimire, în parte de neîncredere. Pentru cineva care crescuse în Pustiu, apa îngheţată care cădea din cer părea la fel de imposibilă ca şi zborul. Potrivit Cronicilor, singura dată în care plouase în Pustiu fusese atunci când chiar el provocase ploaia.

Nu-şi putut stăpâni un oftat de regret, când Aviendha îşi trase cămaşa pe cap.

Înţeleptele ne pot căsători de îndată ce ne întoarcem, zise el, simţind cum ţesătura lui încă mai ţinea deschisă poarta.

Părul roşcat-închis al Aviendhei apăru prin gulerul cămăşii, şi tânăra îl privi drept în ochi. Nici cu ostilitate, nici cu afecţiune. Doar cu fermitate.

Ce te face să crezi că un bărbat are dreptul să-mi ceară asta? În plus, tu îi aparţii lui Elayne.

Trecură câteva clipe până când Rand reuşi să-şi închidă gura.

Aviendha, noi tocmai am... Amândoi... Lumină sfântă, *trebuie* să ne căsătorim acum. Nu că eu, unul, aş face-o fiindcă sunt nevoit s-o fac, adăugă el în grabă. Vreau s-o fac.

De fapt, nu era deloc sigur. Credea că ar putea-o iubi, dar credea că ar putea-o iubi şi pe Elayne. Şi, din nu ştiu ce motiv, nici gândul la Min nu-i dădea pace. „Eşti la fel de destrăbălat ca

şi Mat. “Dar măcar de data aceasta putea face ceea ce trebuia fiindcă aşa trebuia.

Aviendha pufni şi îşi pipăi ciorapii ca să se asigure că sunt uscaţi, apoi se aşeză să şi-i pună.

Egwene mi-a povestit despre cum vă căsătoriţi voi în Ţinutul celor Două Râuri.

Vrei să aştepţi un an? Întrebă el nevenindu-i să creadă.

— Un an. Da, asta am vrut să spun.

Rand niciodată nu-şi dăduse seama cât din picior îşi arată femeia atunci când îşi pune un ciorap; ciudat că aşa ceva i se părea incitant după ce o văzuse goală şi asudată şi... Se concentră asupra a ceea ce spunea ea.

— Egwene mi-a povestit că vrea să ceară permisiunea mamei ei, dar mama ei i-a spus că trebuie să mai aştepte un an, chiar dacă şi-a împletit părul, zise Aviendha şi se încruntă, cu un genunchi aproape sub bărbie. Aşa e? Şi tot ea mi-a povestit că fetele n-au voie să-şi împletească părul decât atunci când sunt îndeajuns de mature ca să se mărite. Înţelegi ce-ţi spun eu? Arăţi ca peştele... ăla... pe care l-a prins Moiraine din râu.

În Pustiu nu erau peşti; Aielii ştiau despre ei numai din cărţi.

— Sigur că da, răspunse Rand, înţelegând tot atât de mult cât ar fi înţeles un surd sau un orb.

Foindu-se sub pături, se sili să pară cât mai convingător: Cel puţin... Mda, obiceiurile sunt complicate, dar nu sunt sigur despre care parte vorbeşti.

Tânăra îl privi bănuitoare, dar, ştiind cât de complicate sunt obiceiurile Aiele, înclină să-l creadă. În Ţinutul celor Două Râuri aşteptai un an şi, dacă te potriveai cu alesul sau aleasa inimii, te logodeai şi, în cele din urmă, te căsătoreai; aşa era obiceiul. Aviendha continuă în timp ce se îmbrăca:

Mă refeream la fata care cere permisiunea mamei în cursul acelui an, şi a Meşteresei. Partea asta n-o prea înţeleg.

Bluza albă pe care şi-o trecu peste cap îi înăbuşi cuvintele. Dacă îl vrea şi e destul de mare ca să se mărite —, de ce mai are nevoie de permisiune? Dar, după obiceiurile noastre (din tonul vocii ei erau singurele care contau), eu sunt cea care are dreptul să te ceară de bărbat, dar n-am s-o fac. După obiceiurile noastre (în timp ce-şi lega cingătoarea clătină energic din cap), n-am nevoie de permisiunea mamei. Iar tu probabil că ai avea nevoie de permisiunea tatălui tău. Sau a fratelui tatălui tău,

fiindcă tatăl tău e mort, nu? Nu avem aşa ceva, deci nu ne putem căsători.

Aviendha începu să-şi împăturească eşarfa ca să şi-o lege în jurul frunţii.

Înţeleg, spuse el cu jumătate de gură.

Orice băiat din Ţinutul celor Două Râuri, care cerea o astfel de permisiune de la tatăl lui, cerea de fapt să se aleagă cu câteva scatoalce. Când se gândea la băieţii care asudau din greu gândindu-se ce-ar păţi dacă cineva, *oricine,* ar afla ce făceau ei cu fetele cu care trebuiau să se însoare... Îşi aminti de ziua în care Nynaeve îi prinsese pe Kimry Lewin şi Bar Dowtry în patulul tatălui lui Bar. Kimry îşi împletea părul de cinci ani, iar când Nynaeve terminase cu ea, intrase pe mâna jupânesei Lewin. Soborul Femeilor mai s-o belească de vie pe sărmana Bar, ceea ce era mai nimic pe lângă ce-i făcuse lui Kimry în luna o perioadă mai scurtă nu se cădea —, în care trebuia să aştepte nunta. Gurile rele spuneau, în şoaptă, ca să nu audă Soborul Femeilor, că nici Bar, şi nici Kimry nu putuseră să stea jos în prima săptămână de căsnicie. Kimry probabil că nu ceruse permisiunea, gândi Rand.

Dar s-ar putea ca Egwene să nu ştie toate obiceiurile bărbaţilor, continuă el. Femeile nu ştiu chiar totul. Dar, dacă eu am fost cel care a început, trebuie să ne căsătorim. Nu mai contează permisiunile.

Tu ai început? Întrebă Aviendha, pufnind dispreţuitoare.

Femeile Aiele, din Andor sau de oriunde altundeva, foloseau zgomotele acelea ca pe nişte beţe, ca să împungă sau să lovească.

Nimic nu contează, fiindcă noi ne luăm după obiceiurile Aielilor. Ceea ce s-a întâmplat nu se va repeta, Rand al'Thor.

Rand rămase surprins plăcut când desluşi o urmă de regret în vocea ei.

Tu îi aparţii aproape-surorii mele. Acum am *toh* faţă de Elayne, dar asta nu e treaba ta... Cât ai de gând să mai stai acolo? Am auzit eu că bărbaţii se lenevesc după, dar nu cred că mai e mult până ca Aielii să pornească în marş. Trebuie să fii acolo, zise Aviendha şi se schimbă brusc la faţă, lăsându-se în genunchi. Dacă ne putem întoarce. Nu-mi aduc aminte cum am făcut gaura aia, Rand al'Thor. Trebuie să găseşti drumul de întoarcere.

Rand îi spuse cum blocase poarta care, simţea el, încă mai era deschisă. Aviendha se lumină la faţă şi chiar îi zâmbi. Era din ce în ce mai limpede că, în timp ce îşi aranja rochia, tânăra nu avea de gând să se întoarcă pentru a-l lăsa să se îmbrace în voie.

— Mda, e echitabil, mormăi el după câteva clipe şi ieşi de sub pături.

Încercă să pară la fel de degajat ca şi ea, dar nu era deloc uşor. Îi simţea ochii peste tot, chiar şi atunci când se întoarse cu spatele la ea. Nu avea nici un motiv să-i spună ce fund drăguţ are; nici el nu-i spusese ce drăguţ era fundul ei. Tânăra îi spuse aşa doar ca să-l facă să roşească. Femeile nu trebuiau să se uite la bărbaţi aşa. *Şi nu cer permisiunea mamei lor ca să...?* Brusc, îi trecu prin minte că viaţa alături de Aviendha nu devenise deloc mai uşoară.

CAPITOLUL 32

O lance scurtă

Nu vorbiră prea mult. Chiar dacă furtuna era la fel de năprasnică, puteau ajunge la poartă înfofolindu-se în pături şi scoarţe. Aviendha începu să le împartă, în timp ce Rand se folosi de *saidin*, umplându-se de viaţă şi moarte, foc topit şi gheaţă lichidă.

— Împarte-le în mod egal, îi zise el.

Ştia că vocea lui suna rece, lipsită de orice urmă de emoţie. Asmodean îi spusese că poate mai mult de atât, dar niciodată nu ajunsese până aici. Aviendha îi aruncă o privire surprinsă, dar nu rosti decât:

— Tu ai mai mult de acoperit decât mine.

Şi continuă să împartă lucrurile.

Nu avea nici un rost să se certe cu ea. Ştia din experienţă, de la Emond's Field până la Fecioare, că, dacă o femeie voia să facă ceva pentru tine, singurul mod de a o opri era să o legi fedeleş, mai ales dacă era vorba şi de sacrificiu din partea ei. Surpriza era că tânăra nu fusese deloc acidă, nu spusese „Vai, ce delicat eşti “. Poate că, pe lângă amintire, din întâmplarea asta se alegea şi cu ceva bun. *E imposibil să spună că nu se va*

repeta. Deşi avea toate motivele să creadă că Aviendha fusese foarte categorică.

Ţesând un lir subţire de Foc, decupă o uşă într-unui din pereţi, lărgind-o în partea superioară. Lumina zilei le luă ochii. Renunţând la *saidin,* schimbă o privire surprinsă cu Aviendha. Ştia că pierduse noţiunea timpului „Ai pierdut şirul anilor “. - Dar era imposibil să li stat acolo atât de mult. Şi mai mult ca sigur se aflau la mare distanţă de Cairhien.

Împinse blocul de gheaţă, dar acesta nu se mişcă decât atunci când se lipi cu spatele de el, se sprijini în călcâie şi împinse cu toată forţa. Tocmai când îşi dădu seama că i-ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi condus Puterea, blocul se prăbuşi, scoţându-l în lumina palidă, aspră şi rece a zilei. Blocul însă nu se prăbuşi de tot. Se opri în unghi, sprijinit de zăpada care se adunase în jurul colibei. Întins pe spate, cu capul doar puţin în afară, văzu alte movile, câteva troiene netezite în jurul unor copaci piperniciţi, rari, pe care nu-i recunoscu, altele acoperind poate tufe sau bolovani.

Deschise gura şi uită ce voia să spună în clipa în care *ceva* sări prin aer, la nici 15 picioare de el, o siluetă cenuşie, lucioasă, cu mult mai mare decât un cal, dând încet din aripile întinse, cu un bot proeminent, cornos, cu gheare prelungi şi cu o coadă subţire, ca de şopârlă. Îşi suci capul ca să-i urmărească zborul pe deasupra copacilor. Purta doi oameni în spate; în ciuda a ceea ce părea a fi un fel de îmbrăcăminte cu glugă, era clar că cei doi cercetau terenul de dedesubt. Dacă ar fi ieşit mai mult din colibă, dacă n-ar fi fost chiar sub jivina aceea, cei doi sigur l-ar fi văzut.

Lasă păturile, spuse el şi reveni în colibă, li spuse Aviendhei ce văzuse.

Poate că ne-ar trata cu prietenie, poate că nu, dar prefer să nu aflu pe pielea mea, adăugă el.

Nu era sigur că voia să aibă de-a face cu nişte oameni care călăreau aşa ceva. Dacă era vorba de oameni.

O să ne *furişăm* înapoi, spre poartă. Cât de repede putem, dar pe furiş.

De necrezut, dar Aviendha nu comentă. Când Rand continuă să vorbească, în timp ce o ajuta să escaladeze blocul de gheaţă - şi asta era de necrezut, Aviendha îi acceptă mâna întinsă fără să-i arunce obişnuita privire încruntată. - Tânăra spuse:

— Nu comentez când ai dreptate, Rand al'Thor.

Fapt care era departe de adevăr.

Terenul din jurul lor era plat sub stratul adânc de zăpadă, dar spre apus se înălţau munţi ascuţiţi, cu vârfurile albe, piscuri învăluite în ceaţă. Îşi dăduseră seama repede că într-acolo era apusul fiindcă soarele se ridica pe cer. Mai puţin de jumătate din discul galben se afla deasupra oceanului. Rand îl privi lung. Terenul se înclina îndeajuns ca să poată vedea cum valurile se izbesc de un ţărm plin de stânci, aflat poate la jumătate de milă depărtare. Un ocean la răsărit, care se întindea spre orizont şi soare. De parcă zăpada nu ar fi fost de ajuns, prezenţa oceanului îi spunea că se află într-un ţinut total necunoscut.

Aviendha privi uimită talazurile care împroşcau stâncile cu spumă, apoi se încruntă spre el când în sfârşit înţelese. Deşi în viaţa ei nu văzuse un ocean, văzuse hărţi.

Aşa cum era îmbrăcată, în fustă, mergea şi mai greu prin zăpadă decât el. La rândul lui, Rand mai mult înota decât mergea, uneori scufundându-se până la brâu. Tânăra rămase cu gura căscată când o luă în braţe şi îl fulgeră cu ochii ei verzi.

Trebuie să ne mişcăm mai repede decât poţi tu în fusta asta, îi spuse el.

Faţa Aviendhei se mai îmblânzi, dar tânăra nu-şi trecu braţul pe după gâtul lui, aşa cum sperase el. Nu făcu decât să-şi împreuneze mâinile şi să afişeze o mină răbdătoare. Uşor vexată. Indiferent de schimbările prin care trecuse, fata nu era complet diferită. Iar el nu înţelegea de ce îi convenea asta atât de mult.

Ar fi putut topi o cărare prin zăpadă, aşa cum făcuse în timpul furtunii, dar, dacă mai apărea o jivină din aceea zburătoare, cărarea sigur ar fi condus-o la ei. O vulpe traversă câmpul prin dreapta lui, de un alb pur, cu excepţia vârfului negru al cozii stufoase, privindu-i din când în când precautăă. Ici şi colo urme de iepuri, estompate în locurile unde săriseră. Rand văzu şi urmele unei feline care trebuie să fi fost cât un leopard. Poate că erau şi animale mai mari, poate ruda nezburătoare a acelei jivine lucioase. Nu că şi-ar fi dorit s-o întâlnească, dar exista posibilitatea ca... zburătoarele... să ia brazda pe care o lăsa în urmă drept urma unui animal.

Mergea înainte, de la un copac la altul, regretând că nu erau mai mulţi şi mai apropiaţi. Sigur, dacă ar fi fost, n-ar mai fi găsit-

o pe Aviendha în furtuna aceea tânăra mormăi ceva, încruntându-se la el, dar n-o mai strânse la fel de tare —, acum însă i-ar fi fost de ajutor. Dar tocmai faptul că se furişa îl ajută să-i vadă primul pe ceilalţi.

La mai puţin de cincizeci de paşi, între el şi poartă - chiar la poartă; simţea cum firele lui o ţin deschisă - erau patru oameni călări şi mai bine de douăzeci pe jos. Călăreţii erau toţi femei îmbrăcate în mantii lungi, groase, căptuşite cu blană; două dintre ele purtau o brăţară argintie pe încheietura mâinii stângi, legată cu o lesă lungă din acelaşi material sclipitor de gâtul unei femei în straie cenuşii, fără mantie, care stătea în zăpadă. Pedestraşii erau bărbaţi în haine de piele neagră şi armuri vopsite în verde şi auriu, cu platoşe care le acopereau pieptul, braţele şi coapsele. Lăncile lor erau împodobite cu ciucuri verzi-aurii, scuturile lungi erau vopsite în aceleaşi culori, iar coifurile aduceau cu capetele unor insecte uriaşe, feţele de-abia zărindu-se din mandibulele proeminente de fier. Unul era clar ofiţer, nu avea nici lance, nici scut, dar purta o sabie curbată, pentru două mâini, prinsă în spate. Armura lui lăcuită era tivită cu argint şi pene verzi, subţiri, ca nişte antene, parcă-i făceau şi mai înalt coiful vopsit. Acum Rand ştia unde se află. Mai văzuse armuri din astea. Şi femei prinse de gât.

Lăsând-o jos pe Aviendha, în dosul a ceea ce părea a fi un pin răsucit de vânt, doar că avea trunchiul neted şi cenuşiu, cu dungi negre, Rand arătă spre ei, iar ea încuviinţă din cap fără să spună nimic.

— Cele două femei cu lesa pot conduce Puterea, şopti el. Le poţi bloca? Încă nu îmbrăţişa Izvorul. Sunt prizoniere, dar tot îi pot preveni pe ceilalţi, şi chiar dacă nu pot, femeile cu brăţări i-ar putea face să te simtă.

Aviendha îl privi ciudat, dar nu pierdu vremea cu întrebări prosteşti, cum ar fi de unde ştii asta; întrebările aveau să vină mai târziu, Rand ştia prea bine.

Şi femeile cu brăţări pot conduce Puterea, replică ea la fel de şoptit. Dar ceva nu e în regulă. Sunt prea slabe. De parcă n-ar ar fi exersat până acum. Nu înţeleg de ce.

Rand însă înţelegea. Damanele erau cele care se presupune că erau în stare să conducă Puterea. Dacă două femei se furişaseră prin reţeaua seanchană ca să devină sul'dame şi, din cât ştia el despre ele, aşa ceva nu era deloc uşor, fiindcă

seanchanii le testau pe absolut toate femeile la vârsta la care s-ar fi putut manifesta talentul de a conduce Puterea - cu siguranţă nu ar fi îndrăznit să se dea de gol.

Poţi să le anihilezi pe toate patru? Întrebă el.

Aviendha îl privi cu aroganţă.

Bineînţeles. Egwene m-a învăţat să conduc mai multe fire în acelaşi timp. Le pot bloca, le pot înnoda şi le pot înfăşură în fire de Aer înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

Surâsul acela mulţumit de sine dispăru.

Eu mă pot ocupa de ei destul de repede, ca şi de caii lor, dar restul depinde de tine, până aduc eu alte ajutoare. Dacă scapă vreunul... Mai mult ca sigur ajung cu lăncile până aici şi dacă te nimereşte vreuna...

Preţ de o clipă, Aviendha mormăi ceva nedesluşit, de parcă s-ar fi înfuriat că nu poate termina o frază. În cele din urmă, se uită la el, cu nişte ochi mai mânioşi ca oricând.

Egwene mi-a spus ceva despre Tămăduire, însă ştie prea puţin, iar eu şi mai puţin, spuse ea.

Oare ce anume o înfuriase? „Mai bine încerci să înţelegi soarele decât o femeie “, gândi ei abătut. Asta o ştia de la Thom Merrilin, un adevăr foarte simplu.

Tu anihilează-le pe femei, îi zise el. De rest mă ocup eu. Dar după ce-ţi ating braţul.

Poate Aviendha credea că se laudă, dar nu trebuia să despice firele, ci să împletească mai multe fire de Aer ca să-i lege de mâini şi să împiedice picioarele cailor ca şi picioarele oamenilor. Trăgând adânc aer în piept, înşfacă *saidinul,* îi atinse braţul şi conduse Puterea.

Ţipete de panică se auziră dinspre seanchani. Poate că ar fi trebuit să se gândească şi să le pună căluş în gură, dar trebuia să treacă pe poartă înainte de a atrage şi altora atenţia. Ţinând strâns Izvorul, prinse braţul Aviendhei şi aproape că o târî prin zăpadă, ignorându-i mârâiturile cum că poate merge şi singură. Cel puţin aşa putea face pârtie pentru ea şi nu aveau de ales, trebuiau să se grăbească.

Seanchanii se liniştiră, privindu-i cum îşi croiesc drum prin faţa lor. Cele două femei care nu erau sul’dame îşi scoseseră gluga, chinuindu-se să scape de firele lui. Rand mai mult trăgea de ele decât le înnoda; mai târziu tot trebuia să le dea drumul, pentru simplul motiv că nu putea lăsa nici măcar nişte

seanchani legaţi în zăpadă. Dacă nu îngheţau de frig, le venea de hac felina aceea mare ale cărei urme le văzuse în zăpadă. Unde era una, puteau fi mai multe.

Poarta era la locul ei, dar, în loc să dea în camera lui din Eianrod, arăta ca un dreptunghi cenuşiu. Şi părea mai îngustă decât şi-o amintea el. Mai rău, acum vedea şi ţesătura acelui dreptunghi. Era opera *saidinului.* Gânduri furioase traversară Vidul. Nu ştia ce însemna asta, însă putea fi foarte uşor o capcană pentru cel care păşea pe acolo, întinsă de unul dintre Rătăciţi. De Asmodean, foarte probabil; dacă omul îl putea preda celorlalţi, îşi recâştiga locul printre ei. Dar nici aici nu puteau rămâne. Dacă Aviendha îşi amintea cum ţesuse poarta, putea deschide alta, dar aşa trebuia să o folosească pe asta, indiferent dacă era capcană sau nu.

Una dintre femeile călări, cu un corb în faţa unui turn înalt pe pieptul cenuşiu al mantiei ei, avea un chip aspru şi nişte ochi negri care păreau că vor să-l sfredelească. Alta, mai tânără, mai palidă şi mai scundă, dar cu o ţinută maiestuoasă, purta capul unui cerb de argint pe mantia ei verde. Degetele mănuşilor ei de călărie erau prea lungi. Rand îşi dădu seama după tâmplele rase că mănuşile acelea acopereau unghii lungi şi, fără îndoială, lăcuite, ambele semne ale nobilimii din Seanchan. Oştenii stăteau inexpresivi şi ţepeni, dar ochii albaştri ai ofiţerului luceau în dosul coifului în formă de cap de insectă, iar degetele lui înmănuşate încercau în zadar să ajungă la sabie.

Rand nu-şi făcea prea multe griji în privinţa lor, dar nici nu voia să le lase pe damane acolo. Cel puţin le putea da o şansă de scăpare. Se uitau la el ca la o jivină ce-şi arăta colţii, însă nu erau prizoniere din voia lor, tratate cu puţin mai bine decât nişte animale domestice. Puse mâna pe zgarda celei mai apropiate şi simţi o smucitură care mai să-i rupă braţul; o clipă Vidul se cutremură, iar *saidinul* trecu prin el ca o furtună de zăpadă de o mie de ori mai aprigă. Părul blond al damanei se îmblăti când femeia se chirci sub atingerea lui, ţipând, iar sul'dama legată de ea scoase un icnet, albindu-se la faţă. Amândouă ar fi căzut dacă nu le-ar fi ţinut firele de Aer.

Încearcă tu, îi zise el Aviendhei, fluturând din mână. O femeie ar trebui s-o atingă fără grijă. Nu ştiu cum e prinsă.

Zgarda părea făcută dintr-o singură piesă, poate legată, ca şi brăţara şi lesa.

Dar aşa cum a fost pusă trebuie să se şi scoată, continuă el.

Câteva secunde în plus nu mai contau. Oare Asmodean fusese cel care ţesuse poarta?

Aviendha clătină din cap, dar începu să pipăie zgarda celeilalte femei.

Stai locului, mârâi ea în timp ce *damane,* o fată palidă de vreo 16-17 ani, încerca să se ferească.

Dacă femeile prinse în lesă se uitaseră la Rand ca la o jivină, la Aviendha se uitau ca la un coşmar devenit realitate.

E marath'damane, se văită fata palidă. Salveaz-o pe Seri, stăpână! Te rog, stăpână! Salveaz-o pe Seri!

Cealaltă damane, mai în vârstă, purtându-se aproape matern, izbucni în hohote de plâns. Aviendha se încruntă la Rand, ca şi la fată, mormăind ceva furioasă, în timp ce încerca să desfacă zgarda.

El e, domniţă Morsa, spuse brusc cealaltă sul'dam a damanei, încet şi tărăgănat, Rand fiind nevoit să ciulească urechile bine ca să înţeleagă ce spune. Am purtat brăţara îndeajuns şi aş putea spune dacă marath'damane a făcut mai mult decât să-l blocheze pe Jini.

Morsa nu se arăta surprinsă. De fapt, ochii ei albaştri, pironiţi asupra lui Rand, păreau să spună, cu oroare, că ştia cine e. Nu putea fi decât el.

Ai fost la Falme, zise Rand.

Dacă trecea primul, o lăsa pe Aviendha în urmă, chiar şi pentru o clipă.

— Am fost, recunoscu femeia, cu glas pierit, dar vocea ei înceată, neclară suna rece, imperios. Te-am văzut, am văzut ce-ai făcut acolo.

Vezi să nu fac la fel şi aici. Fii cuminte şi te las în pace.

N-o putea trimite prima pe Aviendha, în numai Lumina ştia unde. Dacă emoţia nu ar fi fost atât de departe, s-ar fi strâmbat şi el cum se strâmba ea, chinuindu-se cu zgarda aia. Trebuiau să treacă împreună, pregătiţi pentru orice.

Multe lucruri despre ce s-a întâmplat în ţinuturile marelui Aripă-de-Şoim au fost tăinuite, domniţă Morsa, spuse femeia cu faţa aspră, ochii ei negri privind-o pe Morsa la fel de aprig cum îl priviseră pe Rand. Se aude că Armata Mereu Victorioasă a simţit gustul înfrângerii.

Acum cauţi adevărul în zvonuri, Jalindin? Întrebă Morsa tăios. Un Căutător trebuie să ştie în primul rând să-şi ţină gura. Împărăteasa însăşi a interzis să se vorbească despre *Corenne* până la noi ordine. Dacă tu - sau eu rosteşti doar numele oraşului unde s-a oprit expediţia, limba ne va fi tăiată. Ce zici, ţi-ar plăcea să stai fără limbă în Turnul Corbilor? Nici chiar Ascultătorii nu te-ar auzi cerând îndurare.

Rand nu înţelegea decât două cuvinte din trei şi nu din cauza accentelor ciudate. Ar fi vrut să aibă timp să le asculte. *Corenne.* Reîntoarcerea. Aşa îi spuneau seanchanii din Falme încercării lor de a pune mâna pe ţinuturile de dincolo de Oceanul Aryth - ţinuturile de unde era el - pe care le considerau ale lor, un drept câştigat prin naştere. Restul Căutătorul, Ascultătorii, Turnul Corbilor - era un mister. Dar se pare că întoarcerea fusese contramandată, cel puţin pe moment. Un lucru care merita ştiut.

Poarta *era* mai îngustă. Poate cu doar un deget mai îngustă decât în urmă cu câteva secunde. Doar ţesătura lui o ţinea deschisă; încercase să se închidă de îndată ce Aviendha dăduse drumul firelor, şi încerca în continuare.

— Grăbeşte-te, îi spuse el Aviendhei, iar tânăra îi aruncă o privire atât de răbdătoare că echivala cu o piatră aruncată în ochi.

— Încerc, Rand al’Thor, răspunse ea, căznindu-se să desprindă zgarda.

Obrajii lui Seri erau plini de lacrimi; din gât îi ieşea un geamăt înfundat, continuu, de parcă femeia Aiel ar fi vrut să i-l taie.

Ai fost cât pe-aci să le omori pe celelalte două, poate chiar şi pe tine. Am simţit cum trece Puterea prin amândouă, năvalnic, când ai atins cealaltă zgardă. Aşa că, lasă-mă pe mine... dacă pot să le scot, le scot, adăugă ea, mormăind o înjurătură.

Rand se gândi să le facă pe femeile *sul’dam* să desprindă zgărzile - cine ştia mai bine decât ele să le desprindă?, dar după cât de încruntate le erau feţele ştia că va trebui să le silească s-o facă. Dacă nu putea ucide o femeie, nu putea nici s-o chinuiască.

Oftă şi aruncă din nou o privire cenuşiului care umplea poarta din nou. Firele păreau să se amestece cu ale lui; nu le putea tăia pe ale altuia fără să le laie şi pe ale lui. Dacă treceau

prin poartă ar fi putut declanşa capcana, iar dacă îndepărta firele cenuşii, chiar dacă prin aceasta nu înlătura capcana, poarta s-ar fi închis înainte ca el şi Aviendha să aibă timp să sară. Ar fi fost o săritură în necunoscut, doar Lumina ştia ce se afla acolo.

Morsa ascultase atentă fiecare cuvânt rostit de Rand şi Aviendha, iar acum privea gânditoare spre cele două sul'dame, Jalindin însă nu-şi dezlipise deloc ochii de pe faţa ei.

— Multe lucruri le-au fost ascunse pe nedrept Căutătorilor, domniţă Morsa, spuse femeia cu faţa aspră. Căutătorii trebuie să ştie totul.

Ai grijă cum vorbeşti, Jalindin, se răsti Morsa, mişcându-şi brusc mâinile înmănuşate.

Dacă n-ar li avut braţele imobilizate, ar fi retezat dârlogii calului. Aşa însă nu făcu decât să-şi aplece capul ca s-o privească dispreţuitor pe cealaltă femeie.

Mi-ai fost trimisă fiindcă Sarek are o părere prea bună despre el şi şi-a făcut tot felul de planuri legate de Serengada Dai şi Tuel ca să nu întrebe ce are împărăteasa...

Jalindin o întrerupse fără menajamente.

Tu eşti cea care n-are grijă cum vorbeşte, domniţă Morsa, dacă gândeşti că te poţi pune cu Căutătorii Adevărului. Eu însămi am întrebat o fiică şi un fiu ai împărătesei, fie ea binecuvântată de Lumină şi, în semn de recunoştinţă faţă de mărturisirile pe care le-am obţinut de la ei, împărăteasa m-a lăsat s-o privesc. Chiar crezi că odraslele tale sunt mai presus de copiii împărătesei?

Morsa rămase nemişcată, nu că ar fi avut prea multe opţiuni, dar se schimbă la faţă şi îşi linse buzele.

Împărăteasa, Lumina fie cu ea de-a pururi, ştie deja cu mult mai mult decât pot spune eu. N-am vrut să...

Căutătoarea o întrerupse din nou, întorcându-şi capul ca să se adreseze oştenilor de parcă Morsa nici n-ar fi existat.

Morsa se află în custodia Căutătorilor Adevărului. Va fi interogată de îndată ce ne vom întoarce în Merinloe. Ca şi femeile sul'dame şi damane. Se pare că şi ele au ascuns ce nu trebuia.

Feţele femeilor amintite de Jalindin se umplură de groază, Morsa arătându-se cea mai înfricoşată dintre ele. Cu o privire hăituită, se gârbovi cât o lăsau legăturile invizibile, fără să

protesteze în vreun fel. Părea că ar fi vrut să ţipe, dar acceptă fără să crâcnească. Privirea lui Jalindin se întoarse spre Rand.

Ţi-a spus Rand al'Thor. Vei fi tratat cum se cuvine dacă te predai, Rand al'Thor. Nu ştiu cum ai ajuns aici, dar n-ai cum să scapi, chiar dacă ne ucizi. Multă lume caută o marath'damane care a condus Puterea în cursul nopţii, zise ea aruncându-i o privire şi Aviendhei. Te va găsi şi pe tine, inevitabil, şi te-ar putea omorî mai mult sau mai puţin din întâmplare. Situaţia e tulbure în ţinutul ăsta. Nu ştiu cum sunt trataţi oamenii ca tine în ţinuturile tale, dar în Seanchan poţi scăpa de suferinţe. Aici puterea ta poate fi ţinută la mare cinste.

Rand izbucni în râs, iar femeia se arătă ofensată.

— Nu te pot ucide, dar ţi-aş dunga puţin spinarea.

N-avea de ce să-şi facă griji că ar putea fi domolit de seanchani. În Seanchan bărbaţii care conduceau Puterea erau ucişi. Nu executaţi. Urmăriţi şi doborâţi cu lancea sau săgeata.

Poarta cenuşie se mai îngustase cu un deget, ei însă încă mai puteau trece împreună, umăr la umăr.

— Las-o, Aviendha. Trebuie să mergem.

Aviendha dădu drumul zgărzii Seri şi îl privi exasperată, dar, văzând cât de mult se îngustase poarta, îşi ridică fusta ca să ajungă mai repede la el, mormăind ceva despre apa îngheţată.

Aşteaptă-te la orice, îi zise el, apucând-o pe după umeri.

Trebuia să stea aproape ca să poată ieşi odată, nu fiindcă atingerea lui i-ar fi făcut bine.

— Nu ştiu la ce, dar fii cu ochii în patru, adăugă el.

Aviendha dădu repede din cap, iar Rand spuse:

— Sări!

Săriră amândoi odată în cenuşiul porţii, Rand dând drumul la firele care îi imobilizaseră pe seanchani ca să se umple până la refuz cu *saidin*...

... Şi aterizară, poticnindu-se, în dormitorul lui din Eianrod, luminat de lămpi, în plină noapte.

Asmodean şedea lipit de perete, lângă uşă, picior peste picior. Nu îmbrăţişa Izvorul, dar, pentru orice eventualitate, Rand ţesu repede un obstacol între el şi *saidin.* Apoi privi în jur, cu braţul tot pe după umerii Aviendhei - poarta dispăruse. Nu, nu dispăruse încă mai vedea ţesătura lui şi pe cea a lui Asmodean. - Deşi acum nu mai părea să fie nimic acolo. Îşi tăie imediat firele şi poarta reapăru brusc, oferindu-i imaginea din ce

în ce mai îngustă a seanchanilor, domniţa Morsa gârbovită în şa, iar Jalindin răcnindu-şi ordinele. O lance cu ciucuri verzi şi albi zbură pe poartă cu o clipă înainte ca aceasta să se închidă. Instinctiv, Rand conduse Puterea ca să prindă în ţesătură lancea din care nu mai rămase decât o bucată. Vârful însă era cât se poate de ascuţit. Tremurând, Rand se felicită că nu încercase să înlăture bariera cenuşie - ce-o fi însemnând ea - *înainte* să sară prin ea.

Bine că nici una dintre femeile sul’dam nu şi-a revenit la timp, spuse el, apucând lancea ruptă în mână. Altfel ne-am fi trezit cu altceva şi mai grav.

Îl urmări pe Asmodean cu coada ochiului, omul însă şedea în continuare acolo, arătând cam palid. Nu ştia dacă Rand îi va împlânta lancea aceea în gât.

Aviendha pufni mai tare ca oricând.

— Chiar crezi că eu le-am dat drumul? Întrebă ea iritată şi îi îndepărtă braţul, el însă nu crezu că enervarea ei i se datora lui, oricum nu braţului lui.

I-am legat cât de tare am putut. Sunt duşmanii tăi, Rand al’Thor. Chiar şi femeile cărora le-ai spus damane sunt precum câinii credincioşi care te-ar fi ucis fără şovăire. Trebuie să fii aspru cu duşmanii tăi, nu înţelegător.

„Avea dreptate “, gândi el, cântărind lancea. Lăsase în viaţă destui duşmani cu care s-ar putea să dea ochii din nou. Trebuia să fie mai aspru. Altfel va fi făcut fărâme înainte de a ajunge în Shayol Ghul.

Pe neaşteptate, Aviendha începu să-şi netezească fusta, iar vocea îi deveni aproape prietenoasă.

— Am observat că n-ai dezlegat-o pe Morsa aia cu faţa albă ca zerul. După cum te uitai la ea, aş fi zis că ochii ei mari şi sânii rotunzi nu erau deloc de lepădat.

Rand o privi cu o uimire care se întinse ca un sirop în Vidul din jurul lui. De parcă ar fi spus că supa e gata, atât de firesc sunaseră cuvintele ei. Se întrebă cum ar li putut să vadă sânii Morsei, ascunşi cum erau de mantia căptuşită cu blană.

Ar fi trebuit s-o aduc aici, spuse el. Ca s-o întreb despre seanchani. Mă tem că îmi vor da bătăi de cap şi altă dată.

Sclipirea din ochii ei dispăru. Aviendha deschise gura, dar se opri, aruncându-i o privire lui Asmodean când acesta ridică o mână. Rand aproape că văzu cum întrebările despre seanchani i

se îngrămădesc în dosul ochilor. O cunoştea bine, dacă începea, nu se oprea până când nu scotea la iveală amănunte pe care nici măcar nu-şi amintea să le îi ştiut. Ceea ce nu era deloc rău. Altă dată. După ce va căpăta câteva răspunsuri de la Asmodean. Tânăra avea dreptate. Trebuia să fie aspru.

Ai făcut foarte bine că ai ascuns gaura făcută de mine, zise ea. Dacă ar fi intrat un gai'shain aici, o mie de surori ale lăncii ar fi pornit în căutarea ta.

Asmodean îşi drese glasul.

— Una dintre femeile gai'shain chiar a venit. Cineva pe nume Sulin i-a spus că trebuie să te vadă că mănânci, Seniore Dragon, şi, ca să nu aducă tava aici şi să descopere că ai dispărut, mi-am permis să-i spun că tu şi tânăra de faţă nu vreţi să fiţi deranjaţi, zise el, mijindu-şi ochii uşor, gest care nu-i scăpă lui Rand.

Poftim?

Reacţia ei a fost ciudată. A izbucnit în râs şi a luat-o la fugă. Câteva minute mai târziu cred că au apărut vreo douăzeci de *Far Dareis Alai* sub fereastră, strigând şi lovindu-şi lăncile de scuturi mai bine de o oră. Trebuie să recunosc, Seniore Dragon, că unele sugestii pe care le-au făcut m-au surprins până şi pe mine.

Rand simţi cum îi ard obrajii Fecioarele ştiau, deşi se întâmplase în cealaltă parte a acestei lumi afurisite! Dar Aviendha nu făcu decât să privească întrebător.

Avea părul şi ochii ca ai mei? Întrebă ea, dar nu aşteptă ca Asmodean să încuviinţeze din cap. Trebuie să fi fost Niella, sora mea dintâi.

Aviendha văzu nedumerirea de pe faţa lui Rand şi îi dădu răspunsul înainte ca acesta să apuce să întrebe.

Niella este ţesătoare, nu Fecioară, şi a fost luată acum o jumătate de an de Fecioarele din clanul Chareen, în timpul unui atac asupra Sălaşului Sulara. A încercat să mă convingă să renunţ la lance şi să mă mărit. Am s-o trimit înapoi cu fundul învineţit pentru tot ce-a spus!

Rand o apucă de braţ când tânăra dădu să părăsească încăperea.

— Vreau să vorbesc cu Natael. Nu cred că mai e mult până în zori...

Poate două ore, interveni Asmodean.

... deci n-a mai rămas prea mult timp de somn. Dacă vrei să încerci, te superi dacă-ţi faci patul în altă parte pentru cât a mai rămas din noaptea asta? Oricum ai nevoie de alte pături.

Aviendha clătină scurt din cap, se desprinse de mâna lui şi ieşi trântind uşa. Probabil nu era furioasă că fusese alungată din odaia lui de ce ar fi fost? Doar spusese că nu se va mai întâmpla nimic între ei —, dar Rand se bucura că în acel moment nu e în pielea Niellei. Jucându-se cu lancea scurtată în mână, se întoarse spre Asmodean.

— Ciudat sceptru, Seniore Dragon.

Mi-ajunge, pe moment.

Ca să-i aducă aminte că seanchanii încă mai erau acolo. Ar fi vrut ca vocea lui să fie şi mai distantă decât o făceau Vidul şi *saidinul.* Trebuia să fie aspru.

Înainte de a mă hotărî să te străpung ca pe un miel în frigăruie, de ce n-ai pomenit niciodată de trucul ăsta de a face ca ceva să devină invizibil? Dacă n-aş fi fost în stare să văd firele, n-aş fi ştiut că poarta încă mai e acolo.

Asmodean înghiţi în sec şi îşi schimbă poziţia, dând de înţeles că nu ştie dacă Rand îşi va duce la îndeplinire ameninţarea. Fapt de care nici Rand nu era sigur.

Seniore Dragon, pur şi simplu nu m-ai întrebat. E o chestie care ţine de curbarea luminii. Pui mereu atâtea întrebări încât mi-e greu să găsesc un răgaz în care să-ţi vorbesc şi despre altceva. Trebuie să înţelegi că de mult mi-am legat soarta de a ta.

Asmodean îşi linse buzele şi încercă să se ridice. Reuşi doar pe jumătate şi începu să se bâlbâie:

Ţi-am simţit ţesătura toţi cei de pe o rază de o milă cred că au simţit-o. - Niciodată n-am mai simţit aşa ceva... ştiam că numai Demandred şi poate Semirhage puteau bloca o poartă care se închide... şi Lews Therin... am simţit-o cum vine şi am trecut greu de Fecioarele alea... am folosit acelaşi truc... *trebuie* să ştii că sunt omul tău. Seniore Dragon, sunt omul tău.

Repetarea cuvintelor spuse de cairhieni fu cea care îl convinse pe Rand, nu altceva. Făcându-i semn cu jumătatea de lance, îi spuse scurt:

Ridică-te. Nu eşti câine.

Dar, în timp ce Asmodean se îndrepta de spate, Rand lipi vârful lăncii de gâtul lui. Trebuia să fie aspru.

De acum înainte îmi vei spune două lucruri despre care *nu* întreb de fiecare dată când vorbim. De fiecare dată, atenţie. Dacă încerci să-mi ascunzi ceva, ai să fii tare bucuros dacă-l las pe Semirhage să se ocupe de tine.

Cum ţi-e voia, Mărite Dragon, îngăimă Asmodean, gata să se aplece şi să sărute mâna lui Rand.

Ca să evite gestul, Rand se îndreptă spre patul fără pături şi se aşeză pe cearşaful de în, salteaua de puf lăsându-se sub el, în timp ce privea atent lancea. Bună idee s-o păstreze ca amintire, dacă nu ca sceptru. Şi făcea bine să nu-i uite pe seanchani. Acele damane. Dacă Aviendha n-ar fi fost acolo ca să le blocheze accesul la Izvor...

Ai încercat să-mi arăţi cum să ferec o femeie, dar n-ai reuşit. Încearcă să-mi arăţi cum să evit firele pe care nu le văd, cum să le anihilez.

Odată Lanfear îi tăiase firele ca şi cum s-ar fi folosit de un cuţit.

Nu-i deloc uşor, Seniore Dragon, fără o femeie cu care să exersăm.

Avem două ore la dispoziţie, zise Rand dur, făcând ca scutul lui Asmodean să se deşire. Încearcă. Încearcă din toate puterile.

CAPITOLUL 33

Ceva purpuriu

Cuţitul trecu razant cu părul lui Nynaeve şi se înfipse în scândura din spatele ei. Nyaneve tresări, legată la ochi cum era. Regreta că nu-şi împletise părul care acum îi atârna în voie pe umeri. Dacă lama aia i-ar fi retezat o şuviţă doar... „Neghioabo “, gândi ea cu amărăciune. „Neghioabo, neghioabo, neghioabo. “Cu eşarfa legată în jurul ochilor nu vedea decât o dungă îngustă de lumină, dedesubt. Părea intensă, faţă de întunericul din dosul eşarfei groase. Trebuia să mai fie lumină destulă, chiar dacă se însera. Altfel omul n-ar fi aruncat cuţitul dacă n-ar fi văzut bine. Al doilea cuţit se înfipse în partea cealaltă a capului; îi simţea vibraţiile. Cât pe-aci să-i atingă urechea, li venea să-i omoare pe Thom Merrilin şi pe Valan Luca. Şi poate pe oricare alt bărbat care-i ieşea în cale, doar din principiu.

Perele, strigă Luca, de parcă n-ar fi fost la doar treizeci de paşi de ea.

Credea probabil că legătura de la ochi o făcea şi surdă, nu doar oarbă. Bâjbâind în punga de la brâu, Nynaeve scoase o pară şi o aşeză cu grijă în vârful capului. Chiar era oarbă. O neghioabă oarbă! Încă două pere, apoi întinse braţele cu prudenţă, între cuţitele care îi urmau conturul corpului, ţinând

de coadă câte o pară. Urmă o pauză. Nynaeve dădu să-i spună lui Thom Merrilin că, un pic dacă-i ciupea din ureche, îl va...

Zbang-zbang-zbang! Lamele zburau atât de repede, încât ar fi urlat dacă nu i s-ar fi pus un nod în gât. Ţinea doar coada în mâna stângă, cealaltă pară tremura uşor, străpunsă de cuţit, iar para din vârful capului îi umplea părul de zeamă.

Smulgându-şi eşarfa de pe ochi, se îndreptă cu paşi mari spre Luca şi Thom, care rânjeau. Înainte să apuce să dea drumul la şuvoiul de cuvinte care îi stăteau pe limbă, Luca spuse admirativ:

— Eşti pur şi simplu magnifică, Nana. Curajul tău e magnific, iar tu eşti şi mai şi.

Luca îşi roti pelerina aceea caraghioasă, de mătase roşie, într-o adâncă plecăciune, cu mâna pe inimă.

— Numărul acesta se va numi Un trandafir printre spini. Deşi, ca să fim drepţi, tu eşti mult mai frumoasă decât orice trandafir.

Nu-ţi trebuie prea mult curaj să stai drept ca un trunchi de copac, replică ea.

Aşadar, era un trandafir? O să-i arate ea ce înseamnă spini. O să le arate amândurora.

— Ascultă-mă bine, Valan Luca...

— Câtă bravură. Nici măcar n-ai tresărit. Crede-mă, eu, unul, n-aş îndrăzni să fac ce-ai făcut tu.

Asta era adevărat, îşi spuse ea.

— Nu sunt mai curajoasă decât trebuie să fiu, zise Nynaeve pe un ton mai blând.

Era greu să ţipi la un bărbat care îţi tot repeta cât de curajoasă eşti. Mai bine să audă asta decât toată aiureala despre trandafiri. Thom îşi netezi mustaţa lungă şi albă, semn că se distra nevoie mare.

Rochia, zise Luca, arătându-şi toţi dinţii într-un zâmbet larg. Ai să arăţi minunat în...

— Nu, spuse ea scurt.

Tot ce câştigase Luca pierdea acum, când aducea din nou vorba despre asta. Clarine îi făcuse rochia la insistenţa lui Luca, dintr-o mătase mai purpurie decât pelerina lui. După părerea ei, culoarea era menită să ascundă sângele, în caz că mâna lui Thom dădea greş.

Dar, Nana, frumuseţea aflată în pericol reprezintă o mare atracţie, îngână Luca, de parcă i-ar fi susurat cuvinte dulci la ureche. Toţi ochii vor fi pe tine, toate inimile vor bate cu putere pentru frumuseţea şi curajul tău.

Dacă-ţi place atât de mult, poart-o tu.

În afară de culoare, n-avea de gând să-şi arate atât de mult sânii în public, indiferent de ce credea Clarine. Văzuse rochia de spectacol al lui Latelle, toată numai paiete negre, cu gulerul înalt, până la bărbie. Putea să poarte şi ea ceva asemănător... Dar ce-o apucase? Nu avea nici o intenţie să facă aşa ceva. Fusese de acord cu spectacolul ăsta doar ca să-l facă pe Luca să nu mai bată în uşa ci în fiecare noapte ca să încerce s-o convingă.

Omul ştia când să schimbe subiectul.

Ce-ai păţit aici? Întrebă el, brusc plin de solicitudine.

Nynaeve tresări când Luca îi atinse ochiul umflat. Nenorocul lui. Mai bine îi dădea înainte cu rochia aia sângerie.

Nu mi-a plăcut cum se uita la mine azi-dimineaţă, aşa că l-am muşcat.

Tonul ei hotărât şi dinţii dezveliţi îl făcură pe Luca să-şi retragă mâna repede. După privirea ameninţătoare din ochii ei negri, bănuia că ar putea muşca din nou. Thom îşi mângâia de zor mustaţa, roşu la faţă de cât se abţinuse să nu izbucnească în râs. Bineînţeles că ştia ce se întâmplase. N-avea cum să nu ştie. Şi, de îndată ce pleca ea de acolo, sigur îi va servi saltimbancului propria lui versiune. Bărbaţii erau mari bârfitori; aşa se năşteau ei, iar femeile nu aveau cum să-i dezveţe de asta.

Lumina mai scăzuse afară. Soarele coborâse până la coroanele copacilor.

— Dacă mai încerci o dată asta fară să ai lumina bună... mormăi ea, arătându-i pumnul lui Thom. E aproape seară!

— Cu alte cuvinte, vrei să renunţăm la momentul în care *eu* sunt legat la ochi? Întrebă Thom, ridicând din sprâncenele lui stufoase.

Glumea, desigur. Sigur glumea.

Cum doreşti, Nana, adăugă el. De acum încolo, numai când lumina e perfectă.

De-abia când se îndepărtă la câţiva paşi, foindu-şi mânioasă rochia, îşi dădu seama că, de fapt, acceptase să facă nebunia

asta. Indirect, dar acceptase. Cei doi vor încerca să profite, la fel de sigur cum va apune soarele cât de curând. „Femeie neghioabă, neghioabă, neghioabă! “

Poiana în care exersaseră toţi trei — mai bine zis Thom, arde-l-ar focul, şi Luca, arde-i-ar pe amândoi - se afla la mică distanţă de tabăra lor, peste drum, spre miazănoapte. Fără îndoială, Luca nu dorise să-şi impacienteze animalele în caz că Thom i-ar fi străpuns inima cu unul dintre cuţitele lui. Omul ar li fost în stare să o dea de mâncare leilor. Singurul motiv pentru care voia ca ea să poarte rochia aia era să se holbeze la ceea ce ea, una, nu avea nici o intenţie să arate vreunui bărbat, cu excepţia lui Lan, alt neghiob. Ar fi vrut să fie acum lângă ea, ca să-i spună. Ca să fie sigură că nu era în pericol. Rupse o bucată dintr-o romaniţă-puturoasă şi o folosi ca să reteze capul buruienilor care se iţeau printre firele de iarbă.

Azi-noapte, spusese Elayne, Egwene vorbise despre luptele din Cairhien, ciocnirile cu briganzii, cu cairhienii pentru care orice Aiel era un duşman, cu oştenii din Andor care încercau să pună mâna pe Tronul Soarelui pentru Morgase. Lan fusese şi el implicat în toate astea; ori de câte ori Moiraine il scăpa din ochi, Lan se băga în luptă, de parcă ar fi ştiut dinainte unde să meargă. Nynaeve nu crezuse că îşi va dori vreodată ca Moiraine să-l ţină din scurt pe Lan.

Azi-dimineaţă, Elayne fusese îngrijorată de prezenţa oştenilor mamei ei în Cairhien, luptându-se cu Aielii lui Rand; pe Nynaeve însă mai mult o îngrijorau briganzii. După cum spunea Egwene, dacă cineva vedea un brigand cu un lucru de furat, dacă cineva putea jura că văzuse un brigand ucigând sau incendiind chiar şi o şură, Rand îl spânzura imediat pe cel învinuit. Nu că l-ar fi spânzurat cu mâna lui, însă era cam acelaşi lucru, iar Egwene spunea că urmărea fiecare execuţie cu o expresie impasibilă şi dură ca stânca munţilor. Ceea ce nu-i stătea în fire. Fusese un băiat atât de blând. Oare ce se întâmplase cu el în Pustiu?

Dar Rand era departe, iar problemele ei ale ei şi ale lui Elayne erau departe de a-şi găsi rezolvarea. Râul Eldar se afla la mai puţin de o milă spre miazănoapte, traversat de un singur pod de piatră impunător, străjuit de doi stâlpi înalţi, de metal, care străluceau fară vreo pată de rugină. Vestigiu al altor timpuri, desigur, poate chiar al unei alte Vârste. Se dusese până

acolo la miezul zilei, chiar după ce sosiseră, dar nu văzuse nici o ambarcaţiune mai acătării. Bărci cu rame, bărci pescăreşti care pluteau de-a lungul malurilor străjuite de trestii, alte bărci mici, înguste, cu forme ciudate, propulsate de bărbaţi aşezaţi în genunchi, mânuind padele, chiar şi o barjă care părea a fi amarată în nămol era înnămolită bine, pe ambele părţi, unde noroiul se uscase şi crăpase, ceea ce nu era de mirare, cu zăpuşeala de afară deloc firească pentru anotimpul acela. - Dar nimic care să-i poată duce repede în aval, aşa cum dorea ea. Nu că ar fi ştiut exact unde ar fi vrut să-i ducă.

Oricât de mult şi-ar fi stors creierii, tot nu-şi amintea numele oraşului în care ar fi trebuit să fie surorile Albastre. Rupse corola unei buruieni, şi puful alb se împrăştie peste tot. Oricum, probabil nu mai erau acolo, dacă fuseseră vreodată. Dar era singurul lucru de care se agăţau, singurul loc în care ar fi putut fi în siguranţă, în afară de Tear. Măcar de şi l-ar aminti.

Partea bună, singura de altfel, a întregii călătorii spre miazănoapte era că Elayne nu mai cocheta cu Thom. De când se alăturaseră trupei de saltimbanci nu se mai întâmplase aşa ceva. Ar fi fost bine dacă Elayne nu s-ar fi hotărât să dea de înţeles că niciodată nu cochetase cu el. Ieri, Nynaeve o felicitase că revenise cu picioarele pe pământ, iar Elayne replicase dur: „încerci să afli dacă nu cumva îţi voi sta în cale spre inima lui Thom, Nynaeve? E cam bătrân pentru tine, credeam că ai făcut o pasiune pentru altcineva, dar eşti destul de matură ca să ştii ce e bine şi ce e rău. Ţin la Thom, aşa cum cred că şi el ţine la mine. Îl consider un al doilea tată. Dacă vrei să cochetezi cu el, ai binecuvântarea mea. Te credeam totuşi mai stabilă “.

Luca voia să traverseze râul a doua zi dimineaţa, dar Samara, orăşelul de pe partea cealaltă, în Ghealdan, nu era deloc potrivit pentru ei. De când sosiseră acolo, Luca îşi petrecuse mai toată ziua în Samara, în căutarea unui loc în care să-şi instaleze tabăra. Grija lui era că mai multe menajerii trecuseră înaintea lui pe acolo şi că nu era singurul care avea şi altceva în afară de animale. De asta insistase atât de mult ca Thom să-şi exerseze numărul cu aruncatul cuţitelor. Noroc că nu voia şi numărul cu mersul pe frânghie al lui Elayne. Omul părea să creadă că cel mai important lucru din lume era ca spectacolul lui să fie mai mare şi mai bun decât oricare altul. Grija ei era că Profetul se afla în Samara, susţinătorii lui umplând oraşul,

corturile, colibele şi bordeiele din împrejurimi, un adevărat oraş care copleşea Samara, care nici el nu era de lepădat. Era înconjurat de un zid înalt de piatră, majoritatea clădirilor erau tot din piatră, multe cu trei nivele, acoperişurile de ardezie sau ţiglă depăşindu-le ca număr pe cele de stuf.

Situaţia nu era mai bună de partea aceasta a râului Eldar. Trecuseră pe lângă trei tabere ale Mantiilor Albe înainte să ajungă aici, sute de corturi albe în şiruri drepte, şi probabil că erau mai multe decât văzuseră ei. Cu Mantiile Albe pe malul acesta, Profetul şi poate o revoltă care stătea să izbucnească pe celălalt, habar n-avea încotro s-o apuce şi nu avea cum să se deplaseze decât într-o căruţă hodorogită care înainta cu aceeaşi viteză cu care mergea ea pe jos. Acum regreta că se lăsase convinsă de Elayne să abandoneze trăsura. Nemaivăzând nici o buruiană destul de aproape, pe care s-o rupă fără să păşească alături, rupse tulpina de romaniţă-puturoasă în două, apoi în patru, până când bucăţile ajunseră cât mâna ei, şi le aruncă cât colo. Ar li vrut să facă acelaşi lucru cu Luca. Şi cu Galad Damodred, fiindcă le pusese pe fugă. Şi cu al'Lan Mandragoran, fiindcă nu era aici. Nu că ar fi avut *nevoie* de el. Dar prezenţa lui ar fi fost... ca o consolare.

În tabără era linişte, lumea îşi pregătea cina la focuri mici, lângă căruţe. Petra hrănea leul cu coama neagră, vârându-i bucăţi uriaşe de carne printre zăbrele. Femelele îşi primiseră deja porţia, scoţând câte un mârâit dacă cineva se apropia prea mult de cuşca lor. Nynaeve se opri lângă căruţa Aludrei; iluminatoarea pisa ceva într-o piuă de lemn pe o masă prinsă de căruţă, mormăind ceva. Trei dintre fraţii Chavana îi zâmbiră seducător, făcându-i semn să se apropie. Nu şi Brugh, încă supărat din cauza buzei, deşi Nynaeve îi dăduse o alifie ca să-i treacă umflătura. Poate că, dacă i-ar fi lovit şi pe ceilalţi la fel de tare, ar asculta de Luca - şi, mai important, de ea! — Şi şi-ar da seama că nu avea nevoie de zâmbetele lor. Păcat că jupânul Valan Luca nu-şi asculta propriile sfaturi. Latelle se întoarse de lângă cuşca urşilor şi îi zâmbi strepezit, mai mult arogant. Dar Nynaeve îşi opri privirea asupra lui Cerandin care pilea unghiile unuia dintre *s'rediţii* cenuşii, uriaşi cu ceea ce părea o unealtă potrivită pentru şlefuirea unor obiecte de metal.

— Uită-te la ea, ce bine îşi foloseşte mâinile şi picioarele, nu crezi? Zise Aludra. Nu te încrunta aşa la mine, Nana. Nu sunt duşmanul tău. Poftim. Încearcă beţele astea de foc.

Nynaeve luă cu precauţie cutia de lemn din mâna femeii cu părul negru. Era un cub care i-ar fi încăput într-o mână, ea însă le folosi pe amândouă.

— Credeam că le spuneţi aprinzătoare.

— Şi da, şi nu. Dacă le spui beţe de foc înseamnă că sunt mai bune decât aprinzătoare. Am netezit găurelele în care intră beţele pentru ca acestea să nu se mai aprindă când se freacă de lemn. Bună idee, nu? Iar gămăliile sunt dintr-un amestec nou. Vrei să le încerci şi tu, ca să-mi spui ce crezi despre ele?

Desigur. Mulţumesc.

Nynaeve se grăbi să plece înainte ca femeia să-i mai dea o cutie. O ţinea pe cealaltă de parcă ar fi stat să explodeze dintr-o clipă într-alta, lucru foarte probabil. Aludra îi ruga pe toţi să-i încerce aprinzătoarele sau beţele de foc, sau cum se hotăra să le mai numească. Fără doar şi poate, cu ele se putea aprinde un foc sau o lampă. Se aprindeau şi dacă gămăliile albastre-cenuşii se frecau una de alta sau de ceva tare. Ea, una, se mulţumea cu cremenea, oţelul sau cu un cărbune ţinut într-o cutie cu nisip. Era mult mai sigur.

Juilin o ajunse din urmă în clipa în care punea piciorul pe scara căruţei pe care o împărţea cu Elayne, privirea lui fiind atrasă de ochiul umflat. Nynaeve îl privi atât de urât, încât bărbatul se retrase şi îşi scoase pălăria caraghioasă de pe cap.

Am fost dincolo de râu, spuse el. Sunt peste o sută de Mantii Albe în Samara. Supraveghează totul, la fel de atent cum îi supraveghează şi pe oştenii din Ghealdan. Pe unul l-am recunoscut. Tânărul care şedea vizavi de Lumina adevărului în Sienda.

Nynaeve îi zâmbi, iar el mai făcu un pas înapoi, privind-o precaut. Galad în Samara. Asta le mai lipsea.

Întotdeauna mi-aduci veşti minunate, Juilin. Ar fi trebuit să te lăsăm în Tanchico sau mai bine în docurile din Tear.

Mda, nu proceda corect. Mai bine să-i spună despre Galad decât să dea nas în nas cu el.

Mulţumesc, Juilin. Cel puţin ştim de cine să ne ferim.

Juilin înclină scurt din cap, nici pe departe reacţia cuvenită la nişte mulţumiri oferite atât de graţios, şi se îndepărtă în grabă,

trântindu-şi pălăria pe cap, de parcă s-ar fi aşteptat ca Nynaeve să-l ia la palme. Bărbaţii erau lipsiţi de maniere.

Înăuntru căruţa era mult mai curată decât atunci când o cumpăraseră Thom şi Juilin. Vopseaua care se desprindea fusese răzuită - bărbaţii nu prea fuseseră de acord să se ocupe de asta —, iar dulapurile şi măsuţa fixate de podea străluceau de cât fuseseră şterse. Soba mică de cărămidă, cu coşul de metal, încă nu fusese folosită - nopţile erau îndeajuns de calde şi, dacă începeau să gătească în interior, Thom şi Juilin n-ar mai fi făcut cu rândul. - Dar era un loc nimerit în care să-şi ţină obiectele de valoare, pungile şi cutiile cu giuvaiere. Punga din piele de căprioară în care era sigiliul - pe care îl pusese la fund şi de care nu se mai atinsese.

Elayne, aşezată pe unul din paturile înguste, ascunse ceva sub pături la apariţia lui Nynaeve, dar, înainte ca aceasta să întrebe despre ce era vorba, Elayne zise:

— Ce-ai păţit la ochi?

Trebuia să-şi vopsească părul din nou; la rădăcina şuviţelor negre se zăreau uşoare urme aurii. Trebuia să o facă o dată la câteva zile.

M-a lovit Cerandin pe nepregătite, mormăi Nynaeve.

Amintirea gustului de feriga-pisicii, fiartă, şi de frunza-atotştiutorului, pisată, îi făcu gura pungă. Nu de asta o lăsase pe Elayne să participe la ultima întrunire din Tel'aran'rhiod. *Nu* o evita pe Egwene. Doar că cele mai multe dintre călătoriile în Lumea Viselor le făcea între întâlniri şi i se părea corect s-o lase şi pe Elayne să meargă acolo. Asta era tot.

Aşeză cu grijă cutia de beţe de foc într-unul din dulapuri, lângă altele două. Pe cea care luase foc o aruncase de mult.

Nu înţelegea de ce ascundea adevărul. Era clar că Elayne nu părăsise căruţa, altfel ar şti deja. Ea şi Juilin erau probabil singurii din tabără care nu ştiau, după ce Thom, cu siguranţă, îl pusese pe Luca la curent cu toate detaliile dezgustătoare.

Trăgând adânc aer în piept, Nynaeve se aşeză pe celălalt pat şi se sili să întâlnească privirea lui Elayne. Ceva din calmul celeilalte femei îi spunea că mai erau şi altele.

Am... Întrebat-o pe Cerandin despre damane şi sul'dam. Sunt sigură că ştie mai mult decât lasă să se înţeleagă.

Se opri ca s-o lase pe Elayne să-şi exprime îndoiala că o presase pe Cerandin cu întrebările, să spună că aflaseră deja de

la femeia Seanchan tot ce ştia, că aceasta nu avusese prea mult de-a face cu damane şi sul'dam. Elayne însă rămase tăcută, iar Nynaeve îşi dădu seama că fata spera doar să amâne momentul înfruntării.

S-a cam înfierbântat văzând că insist atât de mult şi tot repeta că a spus tot ce avea de spus, drept care am cam scuturat-o. Să ştii că ai mers prea departe cu ea. S-o fi văzut cum mă sfida!

Dar Elayne o privea în continuare, abia clipind din ochii aceia albaştri şi reci. Nynaeve se căzni să nu lase privirea jos şi continuă:

— M-a... aruncat, nu ştiu cum, peste umărul ei. M-am ridicat şi i-am tras o palmă, iar ea cu un pumn m-a trântit la pământ. Aşa m-am ales cu ochiul ăsta.

Poate că era bine să-i spună şi restul; Elayne tot avea să afle, cât de curând; mai bine să audă din gura ei. Deşi probabil că i-ar fi smuls limba.

Sigur, nu m-am dat bătută cu una, cu două. Ne-am mai păruit o vreme.

Mai puţin ea, chiar dacă nu se lăsase. Adevărul trist era că Cerandin renunţase s-o mai pocnească şi să o trântească la pământ fiindcă pentru ea era o joacă de copil. În cazul ăsta Nynaeve fusese copilul. Dacă nu s-ar fi uitat nimeni, ar fi condus Puterea; se înfuriase destul ca să o poată face. Dacă nu s-ar fi uitat nimeni, punct. Ar fi vrut ca Cerandin să o pocnească până o podidea sângele.

Pe urmă Latelle i-a dat un băţ. Ştii cât de mult vrea femeia asta să se răzbune pe mine.

Nu mai era nevoie să spună că Cerandin o ţinuse cu capul în jos peste ulucul căruţei. Nimeni nu o mai bătuse aşa de pe vremea când, la 16 ani, aruncase cu un urcior în Neysa Ayellin.

Până la urmă ne-a despărţit Petra.

Tocmai la timp. Uriaşul le înşfăcase de guler pe amândouă, ca pe nişte pisoi.

— Cerandin s-a scuzat şi asta a fost tot.

Petra o silise pe femeia din Seanchan să-şi ceară scuze, e-adevărat, dar o silise şi pe Nynaeve, refuzând să-şi slăbească strânsoarea de fier până când nu se conformase. Ea îl lovise cât de tare putuse, drept în stomac, dar el nici nu clipise. Bineînţeles că o vreme nu-şi mai simţise mâna.

N-a fost mare brânză. Bănuiesc că Latelle va înflori tot ce s-a întâmplat. Pe ea ar trebui s-o scutur bine. N-am lovit-o nici pe jumătate cât ar fi trebuit.

Se simţea mai bine acum, când spunea adevărul, Elayne însă o privea fără convingere, fapt care o făcu să schimbe subiectul.

— Ce ascunzi acolo?

Nynaeve se întinse şi trase pătura spre ea, dând la iveală a'damul argintiu pe care îl luaseră de la Cerandin.

De ce naiba te uiţi la ăsta? Şi dacă te uiţi, de ce îl ascunzi? E un obiect dezgustător, nu înţeleg cum poţi să-l atingi. Dar dacă asta vrei, treaba ta.

N-o mai face pe înţepata, zise Elayne, zâmbind şi înroşindu-se uşor. Cred că pot să fac şi eu unul.

Să faci unul! Exclamă Nynaeve, coborând vocea, în speranţa că nimeni nu va da năvală ca să vadă cine se omoară, dar nu şi-o îndulci deloc. Lumină sfântă, de ce? Fă o cloacă mai întâi. Un morman de băligar. Cel puţin alea sunt de folos.

Ei, nu vreau să fac chiar un a'dam, zise Elayne ţinându-se dreaptă, cu bărbia uşor aplecată în stilul ei distant, ofensată şi extrem de calmă. Dar este un ter'angreal şi m-am tot întrebat cum funcţionează. Am văzut că ai fost la cel puţin o prelegere despre legături. A'damul le leagă pe cele două femei; de aceea sul'dam trebuie să fie o femeie care poate conduce Puterea... Asta e totuşi o legătură ciudată. Diferită. În loc de două sau mai multe cu drepturi egale, una fiind pe post de călăuză, aici e vorba de una care le controlează pe celelalte. Cred că tocmai de aceea o damane nu poate face nimic fără consimţământul sul'dam. Chiar nu cred că e nevoie de lesă. Zgarda şi brăţara ar funcţiona la fel de bine şi fără ea, exact la fel.

— Ar funcţiona la fel de bine, repetă Nynaeve sec. Pentru cineva care n-are nici o intenţie să facă unul, văd că ai studiat problema destul de mult.

Nynaeve nici măcar nu avu bunul-simţ să se înroşească.

La ce l-ai folosi? Continuă ea. N-aş spune că ai face rău dacă a-i prinde unul la gâtul Elaidei, dar asta nu-l face mai puţin dezgustă...

— Nu înţelegi? Izbucni Elayne, emoţia şi ardoarea luând locul trufiei.

Se apleca înainte ca să pună o mână pe genunchiul lui Nynaeve şi ochii îi căpătară un luciu intens, atât de încântată părea de sine.

— Este un ter'angreal, Nynaeve. Şi eu cred că pot face unul, spuse ea rostind fiecare cuvânt rar şi apăsat, apoi râse şi continuă la fel de grăbit. Dacă-l pot face pe ăsta, pot face şi altele. Poate până la urmă ajung să fac un angreal şi un sa'angreal. Nimeni din Turn n-a fost în stare să facă aşa ceva de mii de ani!

Îndreptându-se de spate, se înfioră şi îşi trecu degetele peste gură.

— Până acum nu m-am gândit să *fac* ceva cu mâna mea. Ceva *util.* Mi-aduc aminte că am văzut un meşter cândva, unul care făcuse mai multe scaune pentru Palat. Nu erau aurite şi nici prea ornamentate - erau pentru servitori. - Dar am observat mândria din ochii lui. Mândria faţă de ce ieşise din mâinile lui, un lucru bine făcut. Ce mult aş da să simt şi eu asta. O, de-am şti măcar o frântură din ce fac Rătăciţii! Cunoştinţele Vârstei Legendelor din capul lor, pe care le folosesc ca să slujească Umbra. Gândeşte-te ce-am putea face cu ele. Gândeşte-te ce lucruri am putea face cu ele!

Elayne trase adânc aer în piept. Lăsând să-i cadă mâinile în poală, cu entuziasmul aproape intact.

Ei, de-o fi una, de-o fi alta, pun rămăşag că reuşesc să aflu chiar şi cum a fost înălţat Podul cel Alb. Clădiri din fibră de sticlă, mai tare decât oţelul. Şi *cuendillar* şi...

Uşurel. Podul cel Alb e la cel puţin cinci-şase sute de mile de aici şi, dacă-ţi închipui că poţi să conduci Puterea asupra sigiliului, eu zic să te mai gândeşti. Cine ştie ce s-ar putea întâmpla? Aşa că rămâne în pungă, în sobă, până-i găsim alt loc, mai sigur.

Nerăbdarea lui Elayne era ieşită din comun. Lui Nynaeve nu i-ar fi stricat un pic din cunoştinţele Rătăciţilor — ba bine că nu! Dar dacă voia un scaun, plătea un tâmplar ca să i-l facă. În viaţa ei nu-şi dorise să facă ceva cu mâinile ei, în afară de prişniţe şi alifii. La 12 ani, mama ei renunţase să o mai înveţe să coasă după ce se lămurise că nu-i păsa dacă tighelul e drept şi nici nu putea fi convinsă să-i pese. Cât despre gătit... Se considera o bună bucătăreasă, dar adevărul era că ştia numai ce conta cu

adevărat. Tămăduirea era importantă. Orice bărbat putea construi un pod, deci era treaba lui să o facă, spunea ea mereu.

— Cu tine şi a'damul tău aproape că am uitat să-ţi spun, continuă ea. Juilin l-a văzut pe Galad pe malul celălalt al râului.

— Sânge şi cenuşă însângerată! Mormăi Elayne şi, când văzu că Nynaeve ridică din sprâncene, adăugă hotărât: N-am chef să-ţi ascult predicile despre cuvintele pe care le folosesc. Ce crezi că trebuie să facem?

După părerea mea, putem rămâne pe malul ăsta şi să aşteptăm ca Mantiile Albe să ne caute şi să se întrebe de ce am părăsit menajeria sau putem trece podul cu speranţa că Profetul nu provoacă o revoltă, iar Galad nu ne denunţă, sau putem încerca să cumpărăm o barcă şi să fugim cu ea. După cum vezi, nu prea avem de ales. Iar lui Luca va trebui să-i dăm cele o sută de mărci. În aur, zise Nynaeve, încercând să nu se încrunte, dar nu izbuti. Aşa i-ai promis şi nu cred că ar fi cinstit să plecăm pe furiş fără să-i plătim.

De fapt, ar fi făcut-o imediat, dacă ar fi avut unde să plece.

Sigur că n-ar fi, spuse Elayne, arătându-se şocată. Dar în privinţa lui Galad nu trebuie să ne facem griji, cel puţin atâta timp cât ne ţinem aproape de menajerie. Galad nu suportă să se apropie de aşa ceva. Spune că e o adevărată cruzime să închizi animalele în cuşcă. Nu-l deranjează să le vâneze sau să le mănânce, doar să le închidă în cuşcă.

Nynaeve clătină din cap. Adevărul era că Elayne ar fi găsit o cale să mai rămână acolo, măcar încă o zi, dacă ar fi avut cum să plece. Femeia asta chiar voia să meargă pe frânghie şi în faţa altor oameni, nu numai a trupei lui Luca. Iar ea probabil că va trebui să-l lase pe Thom să arunce din nou cu cuţite spre ea. „Dar rochia aia afurisită tot n-am s-o port! “

— Prima barcă îndeajuns de mare ca să încapă patru oameni în ea. Pe aia o închiriem. Negoţul pe râu e imposibil să se fi oprit.

— Mda, măcar dacă am şti încotro s-o luăm, replică Elayne pe un ton mult prea blând. Am putea să mergem spre Tear. Nu trebuie să renunţăm la ideea asta doar fiindcă tu...

Elayne se opri, dar Nynaeve ştia ce voia să spună. Doar fiindcă se încăpăţâna. Doar fiindcă era atât de furioasă, încât nu-şi putea aminti un nume simplu pe care voia să şi-l amintească şi să meargă acolo chiar dacă ar fi însemnat

moartea ei. Ei bine, nimic din asta nu era adevărat. De fapt, voia să le găsească pe acele Aes Sedai care l-ar putea ajuta pe Rand şi le-ar putea duce la el, nu să ajungă în Tear ca o amărâtă de refugiată care era disperată să se pună la adăpost într-un loc sigur.

— Tot îmi aduc eu aminte, zise ea calm.

„Se termina cu «bar». Sau cu «dar? «Lar»? “

Până renunţi la ideea de a merge pe frânghie, îmi aduc eu aminte.

„Dar rochia aia tot n-am s-o port!“

CAPITOLUL 34

O săgeată de argint

În seara aceea Elayne pregăti cina, semn că aveau să fie mai multe feluri de mâncare, complicate, în ciuda faptului că stăteau pe scăunele, în jurul focului, în timp ce greierii cântau în pădurea din apropiere şi, din când în când, se auzea ţipătul subţire, trist al unei păsări de noapte în întunericul din ce în ce mai dens. Elayne servi supa rece, în aspic, presărată cu bucăţele de ţelină verde. Numai Lumina ştia unde găsise ţelina sau cepele minuscule şi mazărea. Carnea de vită era tăiată în felii aproape transparente care înveleau un amestec de morcovi, fasole dulce, arpagic şi brânză de capră; tânăra pregătise chiar şi o plăcintă cu miere ca desert.

Totul foarte gustos, deşi Elayne se plângea că nu-i ieşise nimic cum trebuie, de parcă ar fi crezut că îi putea egala pe bucătarii de la Palatul Regal din Caemlyn. Nynaeve era aproape sigură că fata nu voia să fie lăudată. Pentru Elayne nu contau complimentele, întotdeauna îţi spunea ce nu-i convine. Thom şi Juilin bombăneau că e prea puţină carne, dar Nynaeve observă că cei doi nu lăsaseră nimic în farfurie şi arătau foarte dezamăgiţi când văzură că dispare şi ultima boabă de mazăre. Ori de câte ori îi venea ei rândul să gătească, Thom şi Juilin,

dintr-un motiv numai de ei ştiut, preferau să mănânce într-una din celelalte căruţe. Când unul dintre ei pregătea cina, meniul era alcătuit invariabil din tocană sau carne cu fasole, cu atât de mult ardei iute uscat încât îţi lăsa băşici pe limbă.

Nu mâncau singuri, bineînţeles. Luca se îngrijise de asta, îşi adusese scăunelul şi îl aşezase chiar lângă al ei, aranjase savant faldurile pelerinei lui roşii şi îşi întinsese picioarele lungi ca să i se vadă gambele cât mai bine, deasupra cizmelor cu carâmbul întors. Era prezent aproape în fiecare seară. Ciudat, singurele seri în care nu venea erau acelea în care gătea ea.

Interesant că Luca stătea cu ochii pe ea când în preajmă se afla o femeie atât de atrăgătoare precum Elayne, bărbatul însă avea motivele lui. Acum şedea prea aproape - în seara asta Nynaeve îşi mutase scaunul de trei ori, iar Luca o urmase de tot atâtea ori, fără să piardă vreun cuvânt din ce spunea ea sau fără să pară că îşi dă seama ce face - când o compara cu mai multe flori, în defavoarea acestora, ignorând ochiul vânăt pe care numai un orb nu l-ar fi observat, când gândea cu voce tare cât de bine i-ar sta în rochia aceea roşie, lăudându-i curajul de care dăduse dovadă. De două ori îi propusese să facă o plimbare la lumina lunii, făcând nişte aluzii atât de vagi, încât Nynaeve trebuia să se gândească bine ca să le poată desluşi.

Rochia aceea îţi va scoate în evidenţă curajul cel mai bine, îi murmură el la ureche. Dar nici pe un sfert cât reuşeşte întreaga ta făptură, căci crinii dara ce înfloresc noaptea ar plânge de invidie văzând cum te preumbli pe lângă râul binecuvântat de razele lunii, ca şi mine de altfel, şi m-ar face să-ţi cânt imnuri de slavă sub aceeaşi lună sfântă.

Nynaeve clipi spre Luca, încercând să înţeleagă. Acesta crezu că îşi flutură genele, ea însă îl lovi cu cotul în coaste ca din întâmplare, nelăsându-l s-o muşte uşor de ureche. Cel puţin aceasta părea să-i fie intenţia, chiar dacă acum tuşea de zor şi spunea că de vină era o bucată de plăcintă care intrase pe unde nu trebuia. Bărbatul era chipeş, fără doar şi poate „Termină! “-şi avea gambe frumoase - „Ce faci acum, îi admiri picioarele? “—, dar probabil că o lua drept o gâsculiţă acolo, fără minte. Totul de dragul spectacolului.

Îşi mută iar scăunelul încercând să-şi tragă răsuflarea; nu-l putea duce prea departe de teamă să nu arate că se fereşte de el, deşi îşi pregătise furculiţa în caz că Luca se lua după ea.

Thom stătea cu ochii în farfurie de parcă ar mai fi rămas acolo ceva. Juilin fluiera, aproape neauzit, chipurile, absorbit de focul ce stătea să moară. Elayne o privi clătinând din cap.

Ne-a făcut mare plăcere să te avem în mijlocul nostru, spuse Nynaeve şi se ridică în picioare.

Luca se ridică şi el, cu un licăr de speranţă în ochi, alături de cel al focului reflectat. Nynaeve îşi puse farfuria peste cea din mâna lui.

— Thom şi Juilin îţi vor fi recunoscători că i-ai ajutat să spele vasele, zise ea şi, înainte de a-l vedea cum rămâne cu gura căscată, se întoarse spre Elayne: E târziu, mâine trebuie să trecem râul dis-de-dimineaţă.

Desigur, murmură Elayne cu doar o umbră de zâmbet.

Elayne îşi puse şi ea farfuria deasupra farfuriei lui Nynaeve şi o urmă în căruţă. Lui Nynaeve îi venea să o ia în braţe, dar se opri când fata îi spuse:

— Totuşi, n-ar trebui să-l încurajezi.

Lămpile montate în consolele din pereţi se treziră la viaţă. Nynaeve îşi puse mâinile în şolduri.

— Să-l *încurajez!* Singurul mod în care aş putea să-l încurajez mai puţin ar fi să vâr pumnalul în el! Spuse ea şi pufni, încruntându-se la lămpi. Data viitoare foloseşte unul din beţele de foc ale Aludrei. Aprinzătoarele. Într-o bună zi ai să te trezeşti că conduci Puterea în văzul lumii şi-atunci ce se va alege de noi? Va trebui să fugim de mama focului cu o sută de Mantii Albe pe urmele noastre.

Încăpăţânată ca un catâr, cealaltă femeie refuză să schimbe vorba.

Oi fi eu mai tânără decât tine, dar uneori cred că mă pricep mai mult la bărbaţi decât ai s-o faci tu vreodată. Pentru un bărbat ca Valan Luca, figura pe care i-ai făcut-o în seara asta a fost un alt mod de a-i cere să continue. Dacă i-ai fi dat peste nas cum ai făcut în prima zi, poate că s-ar fi lăsat păgubaş. Nu-i spui să înceteze, nici măcar nu-i ceri asta! Dar îi zâmbeşti tot timpul, Nynaeve. Ce trebuie să înţeleagă omul din asta? De zile întregi i-ai mai zâmbit *altcuiva!*

Încerc să-mi păstrez cumpătul, mormăi Nynaeve.

Toată lumea se plângea de ieşirile ei şi iată că acum, când încerca să se controleze, Elayne se plângea tocmai de asta! Nu că ar fi fost îndeajuns de naivă ca să se lase furată de

complimentele lui. Chiar atât de naivă nu era. Elayne râse, iar ea se încruntă.

— Vai, Nynaeve. „Soarele nu poate fi oprit să răsară “. Cred că Lini se gândea la tine când a spus asta.

Nynaeve se sili să-şi alunge încruntarea de pe faţă. Şi ea era în stare să-şi ţină cumpătul. „N-am dovedit-o adineaori? “întinse mâna.

— Dă-mi inelul. Luca va dori să trecem râul dis-de-dimineaţă, de aceea vreau să dorm cum trebuie după ce termin.

Credeam că merg eu în noaptea asta, replică Elayne cu îngrijorare în glas. Nynaeve, ai intrat în Tel’aran’rhiod practic în fiecare noapte, dacă nu punem la socoteală şi întâlnirile cu Egwene. Apropo, Bair are ceva de împărţit cu tine. A trebuit să le spun de ce n-ai fost acolo şi Bair a răspuns că, indiferent de câte ori intri acolo, nu e nevoie să te odihneşti, doar dacă nu cumva faci ceva rău.

Îngrijorarea luă locul fermităţii, şi femeia mai tânără îşi puse *şi ea* mâinile în şolduri.

A trebuit să ascult o predică pe care trebuia s-o asculţi tu şi n-a fost plăcut deloc, mai ales că Egwene stătea aproape şi aproba din cap fiecare cuvânt. Acum chiar cred că în noaptea asta ar trebui să...

— Te rog, Elayne, zise Nynaeve fără să lase jos mâna întinsă. Am mai multe întrebări pentru Birgitte, iar răspunsurile ei m-ar putea face să mă gândesc la alte întrebări.

Chiar avea, într-un fel; oricând se putea gândi la mai multe întrebări pentru Birgitte. Nu avea nici o legătură cu faptul că voia să le evite pe Egwene şi pe înţelepte. Dacă vizita Tel’aran’rhiodul atât de des încât Elayne mergea întotdeauna la întâlnirile cu Egwene, asta era situaţia.

Elayne oftă, dar scoase inelul răsucit, din piatră, din gulerul rochiei.

Întreabă-l din nou, Nynaeve. E foarte greu să dai ochii cu Egwene. A *văzut-o* pe Birgitte. Nu spune nimic, dar se uită la mine. E mai rău când ne întâlnim din nou, după ce pleacă înţeleptele. Ar *putea* întreba atunci, însă n-o face, ceea ce complică lucrurile.

Tânăra se încruntă în timp ce Nynaeve vâra micul ter’angreal în punga de piele legată de gât, în care mai erau inelul greu al lui Lan şi Marele Şarpe.

De ce crezi că nici una dintre înţelepte nu vine cu ea? În biroul Elaidei nu aflăm prea multe, dar de ce nu vor ca măcar să *vadă* Turnul? Egwene nici nu vrea să discute despre asta de faţă cu ele. Dacă încerc să aduc vorba, îmi aruncă o privire atât de furioasă, încât ai zice că vrea să mă lovească.

— Cred că vor să evite Turnul cât mai mult posibil, răspunse Nynaeve.

Şi erau foarte îndreptăţite să o facă. Dacă n-ar fi fost vorba de Tămăduire, şi ea l-ar fi evitat, ca şi pe Aes Sedai. *Nu* voia să devină Aes Sedai; spera doar să înveţe mai multe despre Tămăduire. Şi, desigur, să-l ajute pe Rand.

Sunt femei libere, Elayne. Chiar dacă Turnul n-ar fi în situaţia în care este acum, chiar crezi că ar vrea ca Aes Sedai să umble creanga prin Pustiu, iar ele să le adune de acolo şi să le ducă înapoi în Tar Valon?

S-ar putea să ai dreptate.

Dar, după tonul vocii, se părea că Elayne nu înţelegea prea bine. Pentru *ea* Turnul era ceva minunat şi nu înţelegea de ce unele femei voiau să le evite pe Aes Sedai. Legate de Turnul Alb pentru totdeauna spuneau ele când îţi vârau inelul acela pe deget. Şi se ţineau de cuvânt. Dar naivei de Elayne aşa ceva nu i se părea deloc împovărător.

Elayne o ajută să se dezbrace, şi Nynaeve se întinse pe patul îngust numai în cămaşă, căscând. Avusese o zi plină şi era surprinsă cât de obositor fusese să stea nemişcată în timp ce Thom arunca cuţitele spre ea. Închise ochii şi începu să se gândească la vrute şi nevrute. Elayne pretindea că nu făcuse decât să exerseze în timp ce cocheta cu Thom. Nu că relaţia tată iubitor - fiică preferată pe care o încercau acum era mai puţin ridicolă. Poate că n-ar strica să exerseze şi ea un pic, cu Valan. Mda, asta chiar că *era* ridicol. Bărbaţilor le fugeau ochii Lan ar trebui să se păzească *de asta!* Ea însă ştia cum să fie constantă. Pur şi simplu nu avea de gând să poarte rochia aia. Prea mult îi arăta sânii.

O auzi pe Elayne ca prin vis:

Nu uita s-o întrebi din nou.

Apoi adormi.

Stătea în faţa căruţei, în miez de noapte. Luna era sus pe cer şi norii aruncau umbre peste tabără. Greierii cântau, iar păsările nopţii se strigau unele pe altele. Ochii leilor luceau de

după gratiile cuştilor. Urşii cu botul alb dormeau, aducând cu nişte movile întunecate. De lungul şir de ţăruşi nu era legat nici un cal. Câinii lui Clarine nu erau în lesă sub căruţa ei şi a lui Petra, iar locul în care stăteau *s'rediţii* în lumea reală era gol. Ajunsese să înţeleagă că numai animalele sălbatice erau reflectate aici, dar, indiferent de ce susţinea Seanchan, îi venea greu să creadă că acele animale sure, uriaşe fuseseră domesticite, că acum nu mai erau sălbatice.

Se uită în jos şi văzu că purta rochia aceea. Un roşu-aprins, mult prea strânsă pe şolduri ca să pară decentă, şi un decolteu pătrat atât de adânc, încât sânii păreau gata-gata să sară din el. Numai pe Berelain şi-o putea imagina purtând o rochie ca asta. Pentru Lan poate că ar fi purta-o şi ea. Dacă ar fi singuri. *Se gândise* la Lan înainte de a adormi. „Nu-i aşa că m-am gândit? "

Oricum nu avea de gând ca Birgitte s-o vadă îmbrăcată aşa. Femeia susţinea că e o luptătoare şi, pe măsură ce Nynaeve petrecea mai mult timp în compania ei, îşi dădea seama că atitudinile ei - ca şi comentariile pe care le făcea erau la fel de neavenite ca şi ale unui bărbat. Ba poate chiar mai neavenite. O combinaţie de Berelain şi de scandalagiu de cârciumă. Comentariile nu le făcea tot timpul, ci doar atunci când Nynaeve se lăsa pradă gândurilor care o îmbrăcau în rochii ca asta. Se schimbă într-o rochie de lână neagră, groasă, din Ţinutul celor Două Râuri, cu un şal de o singură culoare, de care nu avea nevoie, cu părul împletit din nou, şi dădu să o strige pe Birgitte.

De ce te-ai schimbat? Întrebă femeia, ieşind din umbră şi sprijinindu-se de arcul de argint.

Părul ei auriu, într-o împletitură complicată, îi atârna pe umeri, iar luna îi lumina arcul şi săgeţile.

Mi-aduc aminte că am purtat cândva o rochie exact ca a ta. Ca să distrag atenţia paznicilor care se holbau ca nişte broaşte — şi Gaidal să se poată furişa afară. Ce m-am mai distrat! Mai ales când am purtat-o la dans, mai târziu. Lui Gaidal nu-i place să danseze, dar, ca să nu lase nici un bărbat să se apropie de mine, m-a dansat tot timpul, zise Birgitte şi izbucni în râs, binedispusă. Am câştigat cincizeci de galbeni în noaptea aia la spin fiindcă nu şi-a dezlipit ochii de pe mine. Bărbaţii sunt nişte ciudaţi. Se uita de parcă atunci era prima oară când mă vedea...

Probabil, o întrerupse Nynaeve, afectat, trăgându-şi şalul în jurul umerilor.

Înainte să apuce s-o întrebe ea, Birgitte spuse:
Am găsit-o.
Unde? Întrebă Nynaeve uitând întrebarea. Te-a văzut? Mă poţi duce la ea? Fără să mă vadă?
I se strânse stomacul de teamă - ce-ar mai spune Valan Luca despre curajul ei dacă ar vedea-o acum? —, dar, cu siguranţă, teama avea să se transforme în furie la vederea lui Moghedien.
Dacă mă poţi aduce aproape... se întrerupse ea când Birgitte ridică mâna.
— Nu cred că m-a văzut, altfel n-aş mai fi aici.
Acum Birgitte o privea cu toată seriozitatea; lui Nynaeve i se părea mai suportabilă compania ei când îşi arăta faţa de luptătoare.
Te pot duce mai aproape doar pentru câteva secunde, dacă vrei să mergi, dar să ştii că nu e singură. Cel puţin... ai să vezi. Nu trebuie să spui nimic şi să acţionezi în nici un fel împotriva lui Moghedien. Sunt şi alţi Rătăciţi acolo. Pe ea poate că ai reuşi s-o distrugi, dar poţi distruge cinci din ei?
Apoi teama lui Nynaeve îi ajunse în piept. Şi în genunchi. Cinci. Ar trebui să o întrebe ce văzuse sau ce auzise, doar atât. Apoi s-ar putea întoarce în pat şi să... Birgitte însă o privea intens. Nu ca să-şi dea seama cât de curajoasă este, doar o privea. Gata să facă acest lucru dacă aşa spunea ea.
Nu voi scoate o vorbă. Şi nici măcar nu mă voi gândi să conduc Puterea.
Mai ales că erau cinci Rătăciţi. N-ar fi putut face nici o mişcare. Îşi sili genunchii să nu tremure.
Când zici tu.
Birgitte îşi cântări arcul şi puse o mână pe braţul lui Nynaeve... iar aceasta îşi ţinu răsuflarea. Nu mai stăteau pe nimic, întuneric de jur împrejur, nu ştia unde e sus şi unde e jos, cădeau oriunde, o cădere fără sfârşit. Simţind cum i se învârteşte capul, încercă să privească în direcţia arătată de Birgitte.
Sub ei, Moghedien stătea şi ea în întuneric, în haine aproape la fel de negre ca şi ceea ce o înconjura, aplecată, ascultând atent. Şi, sub ea, patru scaune uriaşe, cu spătarul înalt, fiecare diferit de celălalt, aşezate pe o podea de ardezie albă, strălucitoare, care plutea în întuneric. Ciudat, Nynaeve auzea ce

spuneau cei de pe scaune atât de bine de parcă s-ar îi aflat printre ei.

— … Niciodată un laş, spunea o femeie cu părul auriu, plinuţă, dar nu lipsită de farmec. De ce-ai fi acum?

Învăluită într-o ceaţă cenuşiu-argintie şi împodobită cu pietre preţioase ce sclipeau la fiecare mişcare, stătea comod pe un scaun din fildeş ce părea a fi alcătuit din acrobaţi goi-goluţi. Patru bărbaţi sculptaţi în lemn îl ţineau pe umeri, iar braţele ei se odihneau pe spinările unor femei îngenuncheate; doi bărbaţi şi două femei îi ţineau o pernă de mătase albă sub cap, în timp ce deasupra alte trupuri erau contorsionate în forme de care Nynaeve nu credea a fi capabil corpul omenesc. Se înroşi când îşi dădu seama că unele erau surprinse făcând altceva decât figuri acrobatice.

Un bărbat voinic, de înălţime mijlocie, cu o cicatrice palidă de-a curmezişul feţei şi o barbă blondă, pătrată, se aplecă în faţă, furios. Scaunul lui era din lemn greu, cu coloane de bărbaţi în armură şi cai, un pumn într-o mănuşă de oţel ţinând strâns fulgerul din vârful spătarului. Haina lui roşie compensa auriul şters al scaunului prin panglicile galbene care îi împodobeau umerii şi braţele.

— Nimeni nu m-a făcut laş până acum, zise el cu asprime în glas. Dar dacă vom continua tot aşa, sigur am să mă trezesc cu el pe cap.

— Asta a fost planul încă de la început, spuse o femeie cu vocea melodioasă.

Nynaeve n-o vedea, stătea cu spatele la ea, pe un scaun ce părea a fi făcut numai din piatră albă ca neaua şi argint.

Cel de-al doilea bărbat era trupeş şi arătos, cu un aer enigmatic şi încărunţit la tâmple. Ţinea în mână un pocal auriu, ornamentat şi se lăsa cu toată greutatea pe tronul lui, singurul cuvânt care se potrivea cu scaunul pe care stătea, incrustat cu pietre preţioase; ici şi colo, câteva licăriri de aur, Nynaeve însă nu se îndoia că scaunul era făcut din aur masiv, dincolo de toate acele rubine, smaralde şi pietre din finilit care mai de care mai strălucitoare; scaunul părea şi mai mare decât era.

Se va concentra asupra ta, zise bărbatul trupeş cu o voce gravă. Dacă va fi nevoie, cel care va fi mai aproape de el va muri, la porunca ta. Va veni după tine. Şi, în timp ce se va

concentra asupra ta, noi trei, legaţi, îl vom copleşi. Ce-a intervenit ca să schimbăm planul?

— Nimic, bombăni bărbatul cu cicatricea. În nici un caz nu mi-am pierdut încrederea în voi. Ori voi face parte din legătură, ori îi punem punct chiar acum.

Femeia cu părul auriu îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

Sărmanul de tine, spuse ea batjocoritor, fluturând o mână plină de inele spre el. Chiar crezi că ar *observa* că sunteţi legaţi?, ai uitat că are un învăţător. Unul slab, dar nu şi prost. Mă mir că nu ceri să folosim şi câţiva copii din Ajah Neagră ca să ducem cercul dincolo de treisprezece, ca tu şi Rahvin să deţineţi controlul.

Dacă Rahvin are destulă încredere în noi ca să se lege când va trebui să-l lase pe unul dintre noi să conducă, poţi avea şi tu încredere, zise vocea melodioasă.

Bărbatul trupeş privi în pocal, şi femeia învăluită în ceaţă schiţă un zâmbet.

Dacă tu crezi că ne vom întoarce împotriva ta, măcar crede că vom fi cu ochii unii pe alţii ca să n-o facem, continuă femeia pe care Nynaeve nu o putea vedea. Doar ai fost de acord cu toate astea, Sammael. De ce încerci să ne găseşti nod în papură acum?

Nynaeve tresări când Birgitte îi atinse braţul…

… şi acum erau din nou între căruţe, cu luna care îşi trimitea razele printre nori. I se părea aproape normal în comparaţie cu locul unde fusese.

De ce...? Începu Nynaeve şi înghiţi în sec. De ce ne-am întors?

Simţea că se înăbuşă.

Ne-a văzut Moghedien?

Fusese atât de atentă la ceilalţi Rătăciţi - la cât de ciudaţi şi de banali erau în acelaşi timp încât uitase să o urmărească pe Moghedien. Scoase un oftat de uşurare când Birgitte clătină din cap.

Nu mi-am dezlipit ochii de pe ea nici măcar o secundă un muşchi n-a mişcat! Mie, una, nu-mi place să mă aflu într-o poziţie atât de vulnerabilă. Dacă ar Îi ridicat privirea, ea sau unul dintre ceilalţi…

Nynaeve îşi strânse şalul în jurul umerilor, dar tot se înfioră.

Rahvin şi Sammael, zise ea mult mai răguşit decât ar fi vrut. I-ai recunoscut pe ceilalţi?

Bineînţeles că Birgitte îi recunoscuse; o întrebare inutilă, dar era prea agitată.

Lanfear era cea cu spatele. Cealaltă era Graendal. Să nu crezi că-i proastă dacă stă tolănită într-un scaun care ar face să roşească şi o Senje. E vicleană şi îşi foloseşte animalele în ritualuri ca să-l facă până şi pe cel mai dur oştean să jure că va rămâne celibatar.

— Graendal e vicleană, dar nu îndeajuns de vicleană, spuse Moghedien.

Birgitte se răsuci pe călcâie, pregătindu-şi arcul o săgeată de argint gata să ţâşnească. - Dar imediat se văzu azvârlită la treizeci de paşi, unde se izbi de căruţa lui Nynaeve atât de tare, încât ricoşă cinci paşi şi rămase lată.

Disperată, Nynaeve apelă la *saidar.* Frica i se împletea cu furia, suficientă, dar care se lovi de un zid invizibil, între ea şi strălucirea caldă a Adevăratului Izvor. Aproape că urlă. Ceva o înşfacă de picioare, trăgând-o şi ridicând-o în aer; mâinile îi zburară în sus şi la spate, până când încheieturile îi întâlniră gleznele, deasupra capului. Hainele i se prefăcură într-o pulbere care îi aluneca de pe piele, iar părul împletit îi trase capul înapoi până când părul i se opri pe fese. Înnebunită, încercă să evadeze din vis. Nu se întâmplă nimic. Rămase îndoită în aer, ca o vietate prinsă într-o plasă, cu toţi muşchii încordaţi la maximum. Tremura din toate încheieturile; degetele îi tresăreau, frecându-i labele picioarelor. Îşi dădu seama că, dacă încerca să se mai mişte, îi pocnea şira spinării.

Ciudat, frica îi trecuse, acum când era prea târziu. Era sigură că ar fi fost îndeajuns de rapidă dacă groaza n-ar fi paralizat-o tocmai în clipa în care ar fi trebuit să acţioneze. Nu voia decât şansa de a o strânge de gât pe Moghedien. La ce i-ar servi şansa acum! Răsufla din ce în ce mai greu.

Moghedien se mută într-un loc în care putea fi văzută de Nynaeve, în triunghiul alcătuit din braţele ei tremurânde. Strălucirea *saidarului* o înconjura în bătaie de joc.

— Un mic detaliu dinspre scaunul lui Graendal, zise Rătăcita.

Rochia ei era din ceaţă, ca şi rochia lui Graendal, trecând de la negru aproape la diafan şi înapoi la argintiu lucitor. Ţesătura

se schimba aproape constant. Nynaeve o mai văzuse în rochia asta, în Tanchico.

Nu e ceva ce-aş fi purtat eu, Graendal însă poate fi... utilă.

Nynaeve o privi încruntat, dar Moghedien nu păru să bage de seamă.

— Nici nu-mi vine să cred că *ai* venit după *mine.* Chiar îţi închipui că, dacă odată ai avut noroc să mă prinzi pe nepregătite, mi-ai putea fi egală? Întrebă Moghedien, râzând ascuţit. De-ai şti cât m-am chinuit să te găsesc. Iar tu ai venit de bunăvoie.

Moghedien privi în jur la leii şi urşii din cuşti, apoi se întoarse spre Nynaeve.

O menajerie? Cu aşa ceva eşti mai uşor de găsit. Dacă ar mai fi nevoie.

— Fă ce ştii tu mai rău, arde-te-ar focul! Mârâi Nynaeve cât putu de fioros.

Cum stătea aşa, îndoită de mijloc, nu putea rosti cuvintele decât unul câte unul. Nu îndrăznea să se uite spre Birgitte - nu că şi-ar fi putut întoarce capul suficient —, dar, holbându-se de parcă ar fi fost prinsă între furie şi teamă, apucă să o vadă o clipă. Simţi un gol în stomacul care şi aşa era întins ca o piele de oaie pusă la uscat. Birgitte zăcea la pământ, săgeţile de argint se împrăştiaseră din tolba de la brâu, iar arcul de argint era la doar o palmă de mâna ei.

Zici că ai avut noroc? Dacă n-ai fi venit pe furiş, te-aş fi snopit în bătaie până mi-ai fi cerut îndurare cu lacrimi în ochi. Ţi-ar fi frânt beregata ca la un pui de găină, spuse ea.

Avea o singură şansă, dacă Birgitte era moartă, şi aceea disperată. Să o înfurie la culme pe Moghedien ca să o omoare cât mai repede. Măcar de-ar putea să o prevină pe Elayne. Era prea târziu dacă murea.

— Ţi-aduci aminte când ai spus că mă vei folosi ca pe un butuc ca să încaleci mai uşor? Întrebă ea. Şi, mai târziu, când am zis că am să mă folosesc de tine în acelaşi fel? Asta după ce ţi-am tras bătaia. Când îţi plângeai de milă şi mă implorai să te las în viaţă. Când îmi ofereai totul. N-ai curaj nici măcar cât o găină! Eşti un găinaţ de caprimulg! Un rahat cu...

Ceva gros i se strecură în gură, turtindu-i limba, înăbuşind-o.

Ce naivă eşti. Crede-mă, sunt deja furioasă. Şi nu sunt sigură că am să te folosesc ca pe un butuc ca să încalec mai

uşor, murmură Moghedien şi zâmbetul ei făcu să se încreţească pielea pe Nynaeve. Cred că am să te prefac într-un cal. Ceea ce e foarte indicat, aici. Un cal, un şoarece, o broască... un greier, poate. Şi, de fiecare dată când vei intra în Tel'aran'rhiod, vei fi un cal, până am să te prefac în altceva. Eu sau altcineva care se pricepe la aşa ceva.

Moghedien se opri, aproape compătimitoare.

Nu, n-aş vrea să-ţi dau speranţe deşarte. Acum mai sunt doar nouă dintre noi care ştiu despre jurământul acela şi nu cred că ai vrea să încapi pe mâna celorlalţi. Vei fi un cal ori de câte ori te voi aduce aici. Vei avea şaua şi căpăstrul tău. Şi-ţi voi împleti coama.

Părul împletit al lui Nynaeve fu cât pe-aci să se desprindă de scalp.

Sigur, vei şti cine eşti chiar şi atunci. Cred că-mi va plăcea să te călăresc, deşi nu ştiu dacă plăcerea va fi şi de partea ta.

Moghedien trase adânc aer în piept şi rochia i se întunecă, lucind în lumina palidă a lunii; lui Nynaeve i se păru că are culoarea sângelui proaspăt.

Mă faci să-l abordez pe Semirhage. După ce termin cu tine, mă pot concentra asupra unor probleme cu adevărat importante. Ticăloasa aia cu părul blond e cu tine, în menajeria asta?

Nynaeve simţi cum îi dispare senzaţia de plin din gură.

Sunt singură, proasta...

Durere. De parcă ar li fost tocată mărunt, de la glezne până la umeri. Ţipă ascuţit. Din nou. Încercă să-şi încleşteze dinţii, dar ţipătul ei continuu pur şi simplu o asurzea. Lacrimile

I se rostogoleau în voie pe obraji în timp ce sughiţa, aşteptând disperată o altă serie de lovituri.

— E cu tine? Întrebă Moghedien calmă. Nu mai încerca degeaba să mă faci să te omor. N-am să te omor. Vei trăi mulţi ani de-acum încolo, numai în slujba mea. Aptitudinile tale, câte sunt, s-ar putea să-mi fie de folos, dacă ţi le cultiv cum trebuie. Dacă. Dar să ştii că te pot face să crezi că tot ce-ai simţit până acum a fost doar mângâierea unui iubit. Hai, răspunde-mi la întrebare.

Nynaeve reuşi să-i controleze respiraţia.

Nu, spuse ea plângând. A fugit cu un bărbat, după ce-am plecat din Tanchico. Un bărbat destul de bătrân ca să-i fie bunic,

dar doldora de bani. Am auzit ce s-a întâmplat în Turn (Nynaeve era sigură că Moghedien ştia despre ce e vorba) şi s-a temut să se întoarcă.

Cealaltă femeie izbucni în râs.

Ce poveste frumoasă. Mai că înţeleg ce-l fascinează pe Semirhage atunci când vrea să pună pe cineva cu botul pe labe. Vai de mine, sunt sigură că am să mă distrez de minune în compania ta, Nynaeve al'Meara. Dar mai întâi va trebui să mi-o aduci pe Elayne. O vei domoli, o vei lega fedeleş şi mi-o vei aduce la picioare. Ştii de ce? Fiindcă în Tel'aran'rhiod unele lucruri sunt mult mai dure decât în lumea reală. De aceea vei fi o iapă sură, cu pielea lucioasă, ori de câte ori te voi aduce aici. Iar în lumea reală vei duce nu numai durerile pe care le simţi aici. Vei duce şi obligaţia de a face ceva. Vreau să te gândeşti puţin la asta, înainte de a crede că e chiar ideea ta. Bănuiesc că fata e prietena ta. Dar dacă mi-o aduci ca pe un animal credincios…

Moghedien scoase un ţipăt când vârful unei săgeţi de argint ţâşni de sub sânul ei drept.

Nynaeve căzu la pământ ca un sac de cartofi. Impactul o făcu să-şi piardă răsuflarea, de parcă cineva ar fi lovit-o cu un baros direct în pântece. Încercând să respire, se chinui să-şi pună muşchii zdruncinaţi în mişcare, să ajungă prin durere la *saidar.*

Clătinându-se pe picioare, Birgitte bâjbâi prin tolbă după o altă săgeată.

Pleacă, Nynaeve! Spuse ea printre dinţi. Fugi!

Birgitte privi nesigur şi arcul de argint îi tremură în mâini. Strălucirea din jurul lui Moghedien crescu atât de mult încât acum arăta ca un soare orbitor.

Noaptea pogorî asupra lui Birgitte ca un talaz uriaş, cuprinzând-o în tentaculele ei negre. Când se îndepărtă, arcul căzu peste hainele din care femeia dispăruse. Hainele se pierdură şi ele, ca o ceaţă dusă de vânt, şi rămaseră doar arcul şi săgeţile, lucind în lumina lunii.

Moghedien se lăsă în genunchi, gâfâind, strângând vârful săgeţii cu ambele mâini pe măsură ce strălucirea din jurul ei pierea uşor. Apoi femeia dispăru, iar săgeata de argint căzu pe locul în care fusese, pătată de sânge.

După ceea ce păru o veşnicie, Nynaeve reuşi să se ridice în patru labe. Plângând, se târî până la arcul lui Birgitte. De data acesta nu durerea o făcea să plângă. Fără să-i pese că nu are nimic pe ea, apucă arcul strâns.

Iartă-mă, spuse ea printre lacrimi. Vai, Birgitte, iartă-mă. Birgitte!

Drept răspuns auzi doar ţipătul de jale al unei păsări de noapte.

Liandrin sări în picioare când uşa ce dădea spre dormitorul lui Moghedien se deschise brusc şi Cea Numită pătrunse în salon de-abia ţinându-se pe picioare, cu cămaşa de mătase îmbibată de sânge. Chesmal şi Temaile se repeziră s-o ajute, fiecare luând-o de câte un braţ, Liandrin însă rămase lângă scaunul ei. Celelalte erau plecate; poate din Amador, Liandrin nu putea şti. Moghedien spuse doar ce voia să ştie celelalte şi nu răspunse la întrebările care nu-i erau pe plac.

Ce s-a întâmplat? Întrebă Temaile dintr-o suflare.

Privirea scurtă pe care i-o aruncă Moghedien fu cât pe-aci s-o prefacă în scrum.

Ştiu că te pricepi un pic la Tămăduire, i se adresă ca repede lui Chesmal.

Avea buzele pătate de sângele care i se scurgea din colţul gurii din ce în ce mai tare.

Treci la treabă. Acum, nătângo!

Tânăra cu părul negru din Ghealdan îşi puse imediat mâinile pe capul lui Moghedien. Liandrin pufni în sinea ei când o văzu pe Chesmal înconjurată de un con de lumină; faţa frumoasă a fetei se crispă, iar trăsăturile delicate, de vulpe, ale lui Temaile se schimonosiră de teamă şi îngrijorare. Cât de credincioase îi erau. Ca nişte căţeluşe. Moghedien se ridică pe vârful picioarelor şi îşi lăsă capul pe spate; făcu ochii mari, se cutremură şi începu să gâfâie de parcă ar fi fost aruncată într-o apă rece ca gheaţa.

Totul se termină în câteva momente. Strălucirea din jurul lui Chesmal dispăru, iar călcâiele lui Moghedien reveniră pe covorul verde-albastru. Fără ajutorul lui Temaile probabil că s-ar fi prăbuşit la pământ. Numai o parte din forţa Tămăduirii provenea din conducerea Puterii; restul venea de la persoana care era Tămăduită. Rana care pricinuise acea sângerare se închisese, dar Moghedien se simţea atât de slăbită de parcă ar fi zăcut în pat săptămâni întregi. Trase eşarfa de mătase alb-aurie de la

cingătoarea lui Temaile şi îşi şterse gura cu ea în timp ce fata o ajuta să se îndrepte spre uşa dormitorului. Se întoarse, încet.

Liandrin lovi cu toată forţa, gândindu-se la tot răul pe care i-l făcuse femeia aceasta. În aceeaşi clipă *saidarul* păru că o umple pe Moghedien ca o maree. Lovitura lui Liandrin se pierdu, Adevăratul Izvor protejând-o pe Moghedien. Firele de Aer o luară pe sus şi o izbiră de peretele lambrisat, făcându-i dinţii să clănţăne. Răstignită, neajutorată, rămase agăţată acolo.

Chesmal şi Temaile schimbară priviri contrariate, ca şi cum nu înţelegeau ce se întâmplase. Continuară să o sprijine pe Moghedien până când aceasta ajunse în faţa lui Liandrin, ştergându-şi gura calm, cu eşarfa lui Temaile. Moghedien conduse Puterea şi sângele de pe cămaşa ei se înnegri, se întări şi căzu pe covor.

N-nu înţelegi, Mărită Stăpână, spuse Liandrin înnebunită de frică. N-am vrut decât să te ajut să dormi mai bine.

Pentru prima oară în viaţă faptul că vorbea ca omul de rând nu o mai deranja deloc.

N-am vrut decât să...

Se întrerupse simţind că se înăbuşă, în timp ce un fir de Aer îi prinse limba şi începu să tragă de ea. Ochii lui Liandrin se holbară. Încă puţin şi...

S-o rup? Întrebă Moghedien privindu-i faţa, dar vorbind ca pentru sine. Nu. Păcat, pentru tine, că al'Meara mă face să gândesc precum Semirhage. Altfel te-aş ucide şi gata.

Începu să-i înnoade scutul, un nod din ce în ce mai complicat, până când Liandrin îi pierdu şirul. Dar Moghedien îi dădea înainte.

Gata, zise ea într-un târziu, satisfăcută. Ar trebui să cauţi mult timp ca să găseşti pe cineva care să-l desfacă. Dar nu vei avea ocazia să cauţi.

Liandrin o privi pe Chesmal, apoi pe Temaile, căutând un semn de înţelegere, de milă, de orice. Ochii lui Chesmal erau reci şi severi; ochii lui Temaile străluceau - femeia îşi atinse buzele cu vârful limbii şi zâmbi. Un zâmbet neprietenos.

— Credeam că ai învăţat ceva despre obligaţie, continuă Moghedien. Am să te învăţ eu.

Liandrin se înfioră, ochii lui Moghedien umplându-i privirea, la fel cum vocea îi umplea urechile, întreg capul.

— Trăieşte.

Clipa trecu şi sudoarea îmbroboni faţa lui Liandrin când Cea Numită schiţă un zâmbet.

Obligaţia are multe limite, dar porunca de a face ceea ce vrei să faci din tot sufletul ţine o viaţă întreagă. Vei trăi, oricât de mult ai vrea să-ţi iei viaţa. Şi te vei gândi la asta. Vei petrece multe nopţi plângând, dorindu-ţi moartea.

Firul care trăgea de limba lui Liandrin dispăru, iar femeia înghiţi în sec şi spuse repede:

Te rog, Mărită Stăpână, jur că n-am vrut să...

Capul îi răsună şi puncte negre-argintii îi jucară în faţa ochilor de la palma lui Moghedien.

Există... anumite tentaţii... ca să faci ceva fizic, şopti Moghedien. Vrei să mă mai rogi?

— Te rog, Mărită Stăpână...

Cea de-a doua palmă îi făcu părul să fluture în toate părţile.

Mai vrei?

Te rog...

Cea de-a treia palmă aproape că-i rupse falca. O ardeau obrajii.

Dacă nu poţi fi mai inventivă, nu mai ascult. Dar ai să asculţi tu. Cred că ce am de gând să fac cu tine l-ar încânta până şi pe Semirhage.

Zâmbetul lui Moghedien era aproape la fel de întunecat ca al lui Temaile.

Vei trăi, nu ferecată, ci ştiind că ai putea conduce din nou Puterea dacă ai găsi pe cineva care să-ţi deznoade scutul. Acesta însă e doar începutul. Evon va fi bucuroasă să aibă o nouă ajutoare de bucătăreasă şi sunt sigură că Arene va dori să discute îndelung cu tine despre soţul ei. Mda, vor dori să petreacă atât de mult timp în compania ta, încât mă îndoiesc că vei mai vedea cum arată casa asta pe dinafară în anii care vor veni. Ani lungi în care să-ţi doreşti să mă slujeşti cu credinţă.

Liandrin clătină din cap, încercând să spună „nu “şi „te rog “; plângea prea tare ca să poată rosti cuvintele, întorcând capul spre Temaile, Moghedien spuse:

Pregăteşte-o pentru ele. Şi spune-le să n-o ucidă şi nici să n-o schilodească. Vreau să creadă mereu că *ar putea* scăpa de aici. Chiar şi speranţa zadarnică o va ţine în viaţă, ca să sufere în continuare.

Moghedien se întoarse sprijinindu-se de braţul lui Chesmal, iar firele care o ţintuiau pe Liandrin de perete dispărură. Picioarele îi cedară de parcă ar fi fost de paie, făcând-o să cadă grămadă pe covor. Numai scutul rămase; îl lovi de câteva ori, fără folos, în timp ce se târa după Moghedien, încercând să-i prindă tivul cămăşii, printre hohote de plâns.

Te rog, Mărită Stăpână.

Sunt la o menajerie, îi spuse Moghedien lui Chesmal. Cât te-ai chinuit să dai de ele şi până la urmă tot eu le-am găsit. O menajerie nu-i greu de localizat.

Te voi sluji cu credinţă, zise Liandrin.

Frica îi înmuia mădularele; nu se putea târî îndeajuns de repede ca să o ajungă din urmă pe Moghedien. Cele două femei nici măcar nu întoarseră privirea ca să o vadă cum merge în patru labe după ele.

Leagă-mă, Mărită Stăpână. Fă-mi orice. Voi li câinele tău credincios!

Sunt multe menajerii care se îndreaptă spre miazănoapte, zise Chesmal, nerăbdarea de a nu-şi recunoaşte eşecul umplându-i vocea. Spre Ghealdan, Mărită Stăpână.

Atunci trebuie să merg la Ghealdan. Vei procura cai rapizi şi vei urma...

Uşa dormitorului se închise înainte ca Moghedien să-şi termine fraza.

Voi fi câinele tău credincios, suspină Liandrin, gârbovită pe covor.

Ridicând capul o văzu printre lacrimi pe Temaile care o privea frecându-şi braţele şi zâmbind.

Am putea s-o dovedim, Temaile. Toate trei am putea...

Toate *trei*? Repetă Temaile izbucnind în râs. Nu l-ai putea dovedi nici măcar pe grăsanul de Evon.

Ochii lui Temaile se îngustară în timp ce cerceta scutul fixat de Liandrin.

Mai bine te-ar fereca.

Ascultă. Te rog, spuse Liandrin şi înghiţi în sec, încercând să-şi dreagă glasul, care era la fel de răguşit, apoi începu să turuie, de teamă ca femeia cealaltă să nu-i întoarcă spatele. Am vorbit despre neînţelegerea dintre Cei Numiţi. Dacă Moghedien se ascunde în halul ăsta înseamnă că se ascunde de ceilalţi Numiţi. Dacă o anihilăm şi o dăm pe mâna lor, gândeşte-te ce funcţii am

primi. Am putea ajunge deasupra regilor şi a reginelor. Am putea fi şi noi Cei Numiţi!

Preţ de o clipă - o clipă minunată, binecuvântată - femeia cu faţă de copil şovăi. Apoi clătină din cap.

Niciodată n-ai ştiut până unde să-ţi ridici privirea. „Cel care vrea să ajungă la soare se va arde. “Nu, eu, una, nu cred că mă voi arde, fiindcă nu voi dori să ajung prea sus. Cred că am să fac exact ce mi se va spune şi am să te pregătesc pentru Evon, replică Temaile şi zâmbi brusc, arătându-şi dinţii, ceea ce o făcu să semene şi mai mult cu o vulpe. Ce surprins va fi când te vei târî la picioarele lui ca să i le săruţi.

Liandrin începu să ţipe înainte ca Temaile să înceapă.

CAPITOLUL 35

Smulsă

Căscând, Elayne o privi pe Nynaeve din patul ei, cu capul sprijinit pe un cot şi părul negru răsfirat pe braţ. Era pur şi simplu absurdă insistenţa aceasta ca toţi cei care nu intrau în Tel'aran'rhiod să rămână treji. Nu-şi dădea seama cât timp petrecuse Nynaeve în Lumea Viselor, ea însă stătea aşa de mai bine de două ceasuri, fără să citească o carte, fară să coasă ceva, nimic care să-i alunge plictisul. Se tot uita la ea cum doarme pe patul ei îngust. Nici să cerceteze îndeaproape a'damul nu era înţelept; considera că scosese tot ce putuse din el. Încercase puţină Tămăduire pe femeia care dormea, poate tot ce ştia ea despre Tămăduire. Nynaeve nu ar fi fost niciodată de acord nu avea o părere prea bună despre aptitudinile lui Elayne în această privinţă. - Dar vineţeala de la ochi îi dispăruse. Cu adevărat, aceasta fusese cea mai complicată Tămăduire pe care o încercase vreodată şi care îi epuizase toate cunoştinţele. Mai mult nu putea face. Dacă ar fi avut puţin argint, poate că ar fi încercat să facă un a'dam; argintul nu era singurul metal, dar ar fi topit mai multe monede ca să-i ajungă. Cealaltă femeie ar li fost mai nemulţumită de asta doar dacă ar li găsit un al doilea a'dam. Dacă Nynaeve ar fi fost dispusă să le spună lui Thom şi

Juilin despre acest lucru, ar fi putut să-l invite pe Thom la o discuţie.

Discuţiile dintre ea şi Thom erau, într-adevăr, extraordinare. Ca acelea în care tatăl îi transmite fiicei cunoştinţele lui. De-abia acum îşi dădea seama cât de înrădăcinat era Jocul Caselor în Andor, chiar dacă, din fericire, nu atât de înrădăcinat ca în alte ţinuturi. Numai Ţinuturile de la Hotare nu-l aveau, potrivit lui Thom. Cu Mana Pustiitoare la miazănoapte şi incursiunile zilnice ale trolocilor, nu aveau timp de intrigi şi planuri diabolice. Ce frumos discuta ea cu Thom, acum că Thom era sigur că Elayne nu încerca să i se vâre în suflet. Se înroşea ori de câte ori se gândea la asta; de câteva ori chiar intenţionase aşa ceva, dar, slavă Luminii, nu mersese până la capăt.

— „Până şi regina îşi zdreleşte degetul de la picior, dar femeia înţeleaptă e mereu atentă pe unde calcă “, cită ea încet.

Lini era o femeie înţeleaptă. Elayne nu credea că va repeta greşeala. Ştia că făcuse destule, dar rareori repetase greşeala. Poate odată şi-odată va face destul de puţine ca să o poată urma pe mama ei la tron.

Se ridică brusc în capul oaselor. Ochii închişi ai lui Nynaeve lăcrimau, brăzdându-i obrajii; ceea ce lui Elayne i se păruse a fi un sforăit uşor - Nynaeve *chiar* sforăia, deşi nu voia să recunoască - era de fapt un scâncet care-i pornea din gât. Ceva nu era în regulă. Dacă fusese rănită, rana ar fi trebuit să apară, deşi ar fi simţit-o numai după ce se trezea.

„Poate că ar trebui s-o trezesc. “Dar şovăi, chiar dacă întinse mâna spre cealaltă femeie. Nu era deloc uşor să trezeşti pe cineva din Tel’aran’rhiod — dacă-l scuturai bine sau îi aruncai cu apă rece peste faţă nu era întotdeauna de ajuns şi lui Nynaeve sigur nu i-a fi plăcut să fie trezită cu brutalitate după bătaia luată de la Cerandin. „Oare ce s-o fi întâmplat? Va trebui s-o întreb pe Cerandin. “Indiferent de vis, Nynaeve ar fi trebuit să iasă din el oricând dorea. Doar dacă... Egwene spunea că înţeleptele puteau ţine pe cineva în Tel’aran’rhiod cu de-a sila, deşi, dacă acestea o învăţaseră cum se face, Egwene nu le împărtăşise secretul nici lui Elayne, nici lui Nynaeve. Dacă cineva o ţinea pe Nynaeve acolo şi îi făcea rău, nu putea fi Birgitte, şi nici una dintre înţelepte. Mda, ar li putut fi înţeleptele, dacă o prindeau că se plimbă pe unde nu trebuie. Dar dacă nu erau ele, atunci nu putea fi decât...

O apucă de umeri ca să o zgâlţâie - dacă asta nu avea nici un efect, îi va turna pe faţă urciorul cu apă de pe masă sau îi va trage o palmă şi Nynaeve deschise brusc ochii.

Nynaeve începu să plângă tare, sunetele cele mai disperate pe care le auzise vreodată Elayne.

Am ucis-o. Vai, Elayne, am ucis-o cu mândria mea prostească, am crezut că pot...

Cuvintele se pierdură în suspine.

— Pe cine ai ucis?

Nu putea fi vorba de Moghedien; moartea acelei femei nu avea cum să provoace atâta durere. Tocmai voia să o ia în braţe pe Nynaeve ca să o liniştească în momentul în care auzi bătăi în uşă.

— Nu vreau să văd pe nimeni, mormăi Nynaeve, făcându-se ghem şi tremurând în mijlocul patului.

Oftând, Elayne se duse până la uşă şi o deschise cu putere, dar, înainte să scoată vreun cuvânt, Thom o împinse şi intră pe lângă ea, cu cămaşa boţită ieşindu-i din pantaloni şi cu cineva în braţe, învelit într-o pelerină. Numai picioarele goale ale unei femei erau la vedere.

Era acolo, zise Juilin din spatele lui, de parcă nu ar li crezut cuvintele care îi ieşeau din gură.

Amândoi bărbaţii erau desculţi, Juilin gol până la brâu, slab şi cu păr pe piept.

— M-am trezit şi am văzut-o acolo, goală-puşcă, cum se prăbuşeşte ca lovită de trăsnet.

De-abia respiră, spuse Thom, aşezând-o pe patul lui Elayne. De-abia îi bate inima.

Încruntându-se, Elayne dădu la o parte pelerina... şi văzu faţa lui Birgitte, palidă ca un mort.

Nynaeve se dădu jos din pat, anevoie, şi îngenunche lângă femeia rămasă fără cunoştinţă. Faţa îi strălucea de lacrimi, dar acum nu mai plângea.

— Trăieşte, şopti ea. Trăieşte.

Brusc îşi dădu seama că era doar în cămaşă în faţa celor doi bărbaţi, dar nu-i învrednici decât cu o privire scurtă şi spuse: Dă-i afară de aici, Elayne. Nu pot face nimic dacă se holbează ca nişte oi netoate.

Thom şi Juilin se uitară unul la altul când Elayne le făcu semn să dispară şi clătinară uşor din cap, dar se retraseră spre uşă fără nici o obiecţie.

— E o... prietenă, le zise Elayne, simţindu-se de parcă s-ar fi mişcat într-un vis, plutind, atât.

Cum era posibil aşa ceva?

— Avem noi grijă de ea.

Cum de se întâmplase aşa ceva?

Să nu suflaţi o vorbă despre asta.

Privirile pe care i le aruncară cei doi în timp ce ea închidea uşa aproape că o făcură să roşească. Bineînţeles că nu aveau să sufle o vorbă. Dar bărbaţilor trebuia să li se amintească până şi cele mai simple lucruri, chiar şi lui Thom.

— Nynaeve, cum Lumina... Începu ea, întorcându-se, şi se întrerupse când strălucirea *saidarului* o înconjură pe femeia îngenuncheată.

— Arde-o-ar focul! Mormăi Nynaeve înciudată. Arde-o-ar focul pentru asta!

Elayne recunoscu firele ţesute pentru Tămăduire, dar mai mult de atât nu putea face.

— Am s-o găsesc, Birgitte, murmură Nynaeve.

Firele Spiritului predominau, dar erau şi Apa şi Aerul acolo, chiar şi Pământul şi Focul. Arăta la fel de complicat ca atunci când brodezi o rochie cu o singură mână şi altele două cu picioarele. Legată la ochi.

— Am s-o fac să plătească.

Strălucirea din jurul lui Nynaeve creştea văzând cu ochii, până când depăşi lumina lămpilor, până când Elayne nu o mai putu privi pe femeie decât cu ochii mijiţi.

Jur! Pe Lumină şi speranţa mântuirii şi renaşterii mele, am să te răzbun!

Furia din glasul lui Nynaeve se schimbă, devenind şi mai aprigă, dacă asta putea fi posibil.

Nu merge. N-am ce Tămădui la ea. Nu are absolut nimic. Dar e pe moarte. O, Lumină sfântă, simt cum se duce. La naiba cu Moghedien! Arde-o-ar focul! Şi pe mine odată cu ea!

Nynaeve însă nu se lăsa păgubaşă. Continuă să ţeasă firele, împletituri complicate ce pătrundeau în Birgitte. Dar femeia zăcea acolo, cu părul auriu răsfirat pe pat, pieptul ei înălţându-se şi coborând din ce în ce mai rar.

Cred că te pot ajuta, zise Elayne încet.

Trebuia să ai permisiunea, deşi nu întotdeauna fusese aşa. Cândva, puteai face asta cu sau fără permisiune. Ceea ce nu era un motiv ca să nu aibă efect şi asupra unei femei. Doar că până acum auzise că metoda fusese aplicată numai bărbaţilor.

Prin legare? Întrebă Nynaeve, dar nu-şi întoarse privirea de la femeia de pe pat şi nici nu încetă să conducă Puterea. Da. Va trebui s-o faci nu ştiu cum dar am să te ghidez eu. Nu ştiu nici măcar jumătate din ce fac în acest moment, dar ştiu că *pot* s-o fac. Tu n-ai putut Tămădui nici măcar o vânătaie.

Elayne strânse din buze, dar lăsă de la ea.

Nu prin legare.

Cantitatea de *saidar* pe care Nynaeve o atrăsese în ea era uimitoare. Dacă nu o putea Tămădui pe Birgitte cu ea, ceea ce putea adăuga Elayne nu avea cum să conteze prea mult. Împreună puteau fi mai puternice decât fiecare în parte, dar nu îndeajuns ca atunci când se pun două puteri cap la cap. În plus, nu era sigură că poate lega. Fusese legată doar o singură dată, de către o Aes Sedai, ca să i se arate mai degrabă cum e decât cum se face.

Opreşte-te, Nynaeve. Chiar tu ai spus că nu merge. Opreşte-te şi lasă-mă să încerc şi eu. Dacă nu merge, poţi să...

Ce putea face? Dacă Tămăduirea mergea, mergea şi gata; dacă nu mergea... Nu avea nici un rost să încerce din nou dacă nu reuşea de prima dată.

— Ce să încerci? Se răsti Nynaeve, dar se dădu la o parte, anevoie, lăsând-o pe Elayne să se apropie.

Firele Tămăduirii dispărură încet, dar nu şi nimbul strălucitor.

În loc să răspundă, Elayne puse o mână pe fruntea lui Birgitte. Contactul fizic era la fel de necesar ca şi pentru Tămăduire - în cele două ocazii când văzuse cum se face în Turn, Aes Sedai atinseseră fruntea bărbatului. Firele Spiritului pe care le ţesea ea erau complexe, chiar dacă nu la fel de complicate ca ale lui Nynaeve cu câteva clipe înainte. De-abia înţelegea o parte din ce face, nu înţelegea nimic din restul, dar privise cu mare atenţie, din ascunzişul ei, cum se înfiripa ţesătura. Privise cu atenţie fiindcă îşi imaginase zeci de poveşti şi născocise tot atâtea poveşti de dragoste într-o situaţie în care

rareori era vorba şi de romantism. O clipă mai târziu, se aşeză pe celălalt pat şi dădu drumul la *saidar.*

Nynaeve se încruntă la ea, apoi se aplecă să o vadă mai bine pe Birgitte. Culoarea femeii inconştiente parcă era mai sănătoasă, respiraţia parcă se mai înteţise.

— Ce-ai făcut, Elayne? Întrebă Nynaeve fără să-şi ia ochii de la Birgitte, dar strălucirea din jurul ei se risipi încet. N-a fost Tămăduire. Cred că aş putea s-o fac şi eu acum, dar n-a fost Tămăduire.

— Va trăi? Întrebă Elayne cu glas pierit.

Intre ea şi Birgitte nu se vedea nici o legătură, nici un fir, dar Nynaeve simţi slăbiciunea lui Elayne. O slăbiciune teribilă. Va şti când va muri Birgitte, chiar dacă va dormi în clipa aceea sau va fi la sute de mile depărtare de ea.

Nu ştiu. Văd că încă mai rezistă, dar nu ştiu.

Oboseala o făcea pe Nynaeve să vorbească în şoaptă, ca şi durerea, de parcă ar li împărţit rana cu Birgitte. Crispându-se, se ridică şi desfăcu o pătură cu dungi roşii ca să o întindă peste femeia care zăcea acolo.

— Ce-ai făcut?

Elayne rămase tăcută până când Nynaeve se apropie de ea şi se lăsă să cadă pe pat.

— Am legat-o, răspunse Elayne în cele din urmă. Am... legat-o. Ca Străjer.

Privirea uimită a celeilalte femei o făcu să continue, repede.

Tămăduirea n-o ajuta cu nimic. Trebuia să fac ceva. Ştii darurile pe care le primeşte Străjerul dacă este legat. Unul este puterea, energia. Poate rezista atunci când alţii cad din picioare şi mor, poate supravieţui unor răni care altora le-ar fi fatale. A fost singura soluţie la care m-am putut gândi.

Nynaeve trase adânc aer în piept.

Mda, cel puţin a mers mai bine decât ce-am făcut eu. Un Străjer femeie. Mă întreb ce va spune Lan despre asta? Nu văd de ce n-ar fi. Dacă o femeie poate face aşa ceva, atunci ea e cea mai indicată.

Strâmbându-se de durere, îşi strânse picioarele sub ea; ochii i se întorceau mereu spre Birgitte.

Va trebui să nu spui nimănui. Dacă se aude că o Aleasă a legat un Străjer, indiferent de împrejurări...

Elayne se înfioră.

Ştiu, zise ea simplu şi grăbit.

Aşa ceva nu se pedepsea cu ferecarea, dar orice Aes Sedai ar fi facut-o să-şi dorească să fie ferecată.

Nynaeve, ce s-a întâmplat?

Câteva clipe Elayne crezu că cealaltă femeie va începe din nou să plângă când văzu cum îi tremură bărbia şi încearcă să spună ceva. Dar, când începu să vorbească, glasul îi răsună ferm, iar faţa îi era un amestec de furie şi mult prea multe lacrimi. Povesti tot ce se întâmplase simplu, pe scurt, până când ajunse la apariţia lui Moghedien printre căruţe. Întâlnirea cu ea o descrise însă cu lux de amănunte, chiar dacă acest lucru o făcea să se înfioare.

Ar trebui să fiu numai vânătăi, de la gât în jos, încheie ea cu amărăciune, adngându-şi un braţ neted, fără nici o urmă, dar tot se crispă. Nu înţeleg de ce nu văd nimic. Simt durerea, dar aş vrea să văd şi urmele, ca să-mi dau seama şi mai bine cât de proastă am fost în mândria mea. Cât de teamă mi-a fost ca să fac ce trebuia să fac. Am meritat să fiu agăţată ca o bucată de slănină în afumătoare. Dacă ar exista dreptate, ar trebui să atârn şi acum acolo, Birgitte n-ar mai zăcea în patul ăla, iar noi nu ne-am mai întreba dacă va trăi sau nu. O, de-aş şti mai multe. De-aş şti ce ştie Moghedien măcar cinci minute! Aş Tămădui-o. Sunt sigură!

Dacă ai atârna şi acum, peste foarte puţin timp te-ai fi trezit şi m-ai fi pedepsit, replică Elayne cu simţ practic. Nu mă îndoiesc că Moghedien ar fi avut grijă să fii îndeajuns de furioasă ca să conduci Puterea - ne ştie prea bine, nu? — Şi mă îndoiesc că aş fi bănuit ceva până ai fi făcut-o. Nu-mi surâde ideea să fiu dusă în faţa lui Moghedien şi cred că nici ţie. Trebuie să fi fost o legătură, Nynaeve, ca un a'dam. Cred că aşa te-a făcut să simţi durerea fără să-ţi lase vreo urmă.

Nynaeve privea în altă parte, la fel de ursuză.

Nynaeve, Birgitte trăieşte. Ai făcut tot ce-ai putut pentru ea şi, cu voia Luminii, va supravieţui. Din cauza lui Moghedien este aşa, nu a ta. Oşteanul care se simte vinovat pentru camarazii care au căzut în luptă este un prost. Amândouă suntem nişte oşteni care luptă, dar tu nu eşti deloc proastă, aşa că nu te mai învinui degeaba.

Nynaeve întoarse capul spre Elayne, încruntată doar pentru o clipă, apoi privi din nou în altă parte.

Nu înţelegi, spuse ea aproape şoptit. Birgitte... *a fost...* unul dintre eroii legaţi de Roata Timpului, meniţi să se nască din nou şi să ajungă subiect de legendă. De data asta, nu s-a născut din nou. A fost pur şi simplu smulsă din Tel’aran’rhiod. Mai e legată de Roată? Sau a fost smulsă şi din ea? Smulsă din tot ceea ce dobândise prin curaj fiindcă am fost eu prea mândră, proastă şi încăpăţânată ca un bărbat, ca s-o conving s-o vâneze pe Moghedien.

Elayne sperase că Nynaeve nu-şi va pune aceste întrebări atât de curând, ci după ce îşi va reveni.

— Cât de grav a fost rănită Moghedien? Poate că a murit.

Sper că nu, răspunse Nynaeve, aproape mârâind. Vreau să plătească pentru...

Nynaeve trase adânc aer în piept, dar, în loc să prindă puteri, se cocârjă şi mai mult.

— N-aş conta pe moartea ei, continuă ea. Săgeata lui Birgitte nu i-a străpuns inima. Mă mir că totuşi a reuşit s-o nimerească, era ameţită de tot. Eu, una, n-aş fi putut s-o înfrunt pe Moghedien dacă aş fi fost aruncată atât de departe, după o asemenea lovitură. N-am putut s-o înfrunt nici măcar după ce mi-a făcut mie. Nu, trăieşte şi ar fi mai bine să credem că îşi va Tămădui rana, iar până dimineaţă va fi din nou pe urmele noastre.

Va avea totuşi nevoie de ceva timp ca să se odihnească, Nynaeve. Ştii asta. Crezi că are habar unde suntem? Din ce-ai spus tu, a avut timp doar să vadă că asta e o menajerie.

Dar dacă a văzut mai mult de atât? Întrebă Nynaeve frecându-şi tâmplele de parcă i-ar fi fost greu să gândească. Dacă ştie *exact* unde suntem? Ar putea trimite câteva Iscoade după noi. Sau ar putea trimite vorbă Iscoadelor din Samara.

Luca este negru de supărare că unsprezece menajerii sunt deja în jurul oraşului, iar alte trei aşteaptă să treacă podul. Nynaeve, lui Moghedien îi vor trebui mai multe zile ca să se refacă după o rană ca asta, chiar dacă găseşte o soră Neagră care s-o Tămăduiască sau un alt Rătăcit. Şi alte câteva zile ca să caute prin cincisprezece menajerii. Asta dacă nu mai sunt şi altele care vin din urma noastră sau din Altara. Dacă se ia după noi sau trimite mai multe Iscoade, suntem deja preveniţi şi avem la dispoziţie câteva zile în care să găsim o barcă... Ai ceva cu care să-ţi vopseşti părul în sacul ăla cu ierburi? Pun rămăşag

pe orice că ţi-ai împletit părul în Tel’aran’rhiod. Cu al meu am rezolvat problema. Dacă pe-al tău ţi-l laşi liber, cum e acum, şi-i dai altă culoare, vom fi mult mai greu de găsit.

— Mantiile Albe sunt peste tot, oftă Nynaeve. Plus Galad, Profetul. Bărci ioc. Parcă e o uneltire, ca să ne ţină în loc pentru Moghedien. M-am săturat, Elayne. M-am săturat să-mi fie teamă de ceea ce-am putea întâlni la tot pasul. M-am săturat să-mi fie teamă de Moghedien. Nici nu ştiu ce să fac. Părul meu? N-am nimic care să-i schimbe culoarea.

Trebuie să dormi puţin, zise Elayne pe un ton hotărât. Fără inel. Dă-mi-l mie.

Cealaltă femeie şovăi, dar Elayne aşteptă cu mâna întinsă până când Nynaeve scoase inelul de piatră, pătat, de pe şnurul din jurul gâtului. Vârându-l în punga ei, Elayne continuă:

Acum întinde-te, am eu grijă de Birgitte.

Nynaeve o privi pe femeia care zăcea pe celălalt pat şi clătină din cap.

Nu pot să dorm. Trebuie… să fiu singură. Să merg.

Ridicându-se anevoie în picioare, de parcă ar fi fost bătută, îşi luă pelerina neagră din cui şi şi-o puse peste cămaşă. La uşă se opri.

Dacă vrea să mă omoare, nu ştiu cum aş putea s-o opresc, zise ea sumbru.

Ieşi în noapte desculţă şi tristă. Elayne şovăi, nefiind sigură care dintre femei avea mai multă nevoie de ea, şi rămase pe loc. Cuvintele nu o mai puteau ajuta pe Nynaeve, ea însă credea în forţa ei. Avea nevoie de timp ca să-şi dea seama că vina îi aparţinea lui Moghedien, nu ei. Trebuia să-şi dea seama.

CAPITOLUL 36

Un nume nou

Elayne rămase mult timp acolo, privind cum doarme Birgitte. Părea, intr-adevăr, că doarme. O dată se mişcă, mormăind cu o voce disperată: „Aşteaptă-mă, Gaidal. Aşteaptă-mă. Vin, Gaidal. Aşteaptă... “Cuvintele se pierdură în respiraţia rară. Sau se mai îndesise? Femeia avea o paloare de moarte. Arăta puţin mai bine, dar tot palidă, trasă la faţă.

Nynaeve reveni cam după o oră, cu picioarele murdare. Obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi proaspete.

N-am putut sta prea mult, zise ea, agăţându-şi pelerina în cui. Culcă-te. Am eu grijă de ea. Trebuie să am grijă de ea.

Elayne se ridică încet, netezindu-şi rochia. Poate că, uitându-se la Birgitte, Nynaeve îşi va mai limpezi gândurile.

— Nici mie nu mi-e somn, spuse ea, epuizată, dar fară să simtă nevoia de a dormi. Cred că am să fac şi eu o plimbare.

Nynaeve înclină din cap şi îi luă locul, picioarele ei pline de praf atârnând de marginea patului, cu ochii ţintă la Birgitte.

Spre surprinderea lui Elayne, Thom şi Juilin erau şi ei treji. Făcuseră un foc mic lângă căruţă şi şedeau turceşte lângă el, faţă în faţă, trăgând din pipele cu coada lungă. Thom îşi vârâse cămaşa în pantaloni, iar Juilin îşi pusese surtucul direct pe piele

şi-şi suflecase mânecile. Elayne privi înjur înainte de a se apropia de ei. Nici o mişcare în tabără, întuneric peste tot, mai puţin lumina de la focul lui Thom şi Julin şi de la ferestrele căruţelor.

Nici unul dintre bărbaţi nu spuse nimic când Elayne se aşeză lângă ei; Juilin se uită la Thom, care înclină din cap, şi prinzaşul-de-furi luă un obiect de pe jos şi i-l arătă.

Am găsit-o lângă ea, zise el. Se pare că i-a scăpat din mână.

Elayne luă săgeata de argint cu băgare de seamă. Până şi penele păreau a fi de argint.

— Ea este, zise Thom, firesc, cu pipa între dinţi. Şi dacă adăugăm părul împletit... În fiecare poveste apare părul împletit. Deşi în unele am găsit-o sub alte nume şi fără coadă. Ca şi sub alte nume, dar cu coada împletită.

— Ce-mi pasă mie de poveşti, interveni Juilin.

Părea la fel de calm ca şi Thom. Dar ca să-i pui pe jar pe cei doi era nevoie de mai mult de atât.

Ea este? Întrebă Juilin. Ar fi rău să nu fie... O femeie care apare ca din senin, goală-puşcă... În ce ne-aţi băgat, tu şi N... Nana?

Era îngrijorat; Juilin nu făcea greşeli şi niciodată nu-l lua gura pe dinainte. Thom nu făcu decât să-şi mute pipa dintr-un colţ al gurii într-altul, aşteptând.

Elayne întoarse săgeata pe toate părţile, prefăcându-se că o cercetează cu atenţie.

E o prietenă, spuse ea în cele din urmă.

Promisiunea pe care o făcuse trebuia respectată... până când Birgitte hotăra altceva.

Nu e Aes Sedai, dar ne-a ajutat mult.

Cei doi o priviră, aşteptând-o să mai zică ceva.

De ce nu i-aţi dat asta lui Nynaeve?

Thom şi Juilin schimbară una din privările lor obişnuite - bărbaţii păreau să poarte adevărate conversaţii prin priviri, cel puţin atunci când se aflau în compania femeilor - exprimând cât se poate de clar ce credeau ei despre cât de bine ştie ea să ţină un secret. Mai ales atunci când aproape toţi ştiau despre ce e vorba. Dar ea îşi dăduse cuvântul.

Nu părea a fi în apele ei, zise Juilin, trăgând cu sete din pipă.

Thom îşi scoase pipa şi îşi teşi mustaţa albă.

— Nu părea a fi în apele ei? Femeia a ieşit numai în cămaşă, cu privirea pierdută şi, când am întrebat-o dacă pot s-o ajut cu ceva, nu s-a răstit deloc la mine. Dimpotrivă, a început să-mi plângă pe umăr! Spuse el şi îşi trase uşor cămaşa de in, mormăind ceva despre umezeala de afară. Elayne, *s-a scuzat* pentru fiecare cuvânt urât pe care mi l-a adresat vreodată, ceea ce înseamnă aproape fiecare cuvânt care i-a ieşit din gură. A spus că ar trebui să fie snopită în bătaie sau poate că a şi fost; a vorbit fără şir mai tot timpul. A spus că a fost o laşă, o încăpăţânată şi o proastă. Nu ştiu ce-a apucat-o, dar e schimbată rău de tot.

Mai ştiu eu o femeie care se purta la fel, spuse Juilin, privind în foc. S-a trezit cu un hoţ în dormitor şi i-a împlântat un cuţit în inimă. Numai că, atunci când a apris lampa, a văzut că era soţul ei. Se întorsese cu barca mai devreme. Femeia a mers ca Nynaeve cam o jumătate de lună... Pe urmă s-a spânzurat.

Nu vreau să te împovărez cu aşa ceva, copilă, dar, dacă poate fi ajutată, eşti singura dintre noi care o poate face, zise Juilin. Eu ştiu cum să-l scap pe un bărbat de suferinţă. Îi dau un şut în fund sau îl îmbăt şi-i găsesc o...

Thom se opri şi îşi drese glasul, dând de înţeles că îl apucase tuşea, apoi îşi netezi din nou mustaţa. Din păcate, dacă tot o privea ca pe fiica lui, în ultima vreme o trata ca pe o copilă de 12 ani.

Oricum, ideea e că nu ştiu cum să procedez, reluă el. Şi, chiar dacă lui Juilin i-ar plăcea s-o ia în braţe şi s-o dezmierde, mă îndoiesc că Nynaeve i-ar mulţumi pentru asta.

Mai degrabă dezmierd un şarpe-cu-clopoţei, mormăi prinzaşul-de-furi, dar nu la fel de pornit ca ieri.

Era la fel de îngrijorat ca şi Thom, deşi mai puţin dispus să o recunoască.

— Am să fac tot ce pot, îi asigură ea, întorcând din nou săgeata pe toate părţile.

Cei doi erau cumsecade, de aceea nu-i plăcea să-i mintă sau să le ascundă anumite lucruri. Doar dacă era absolut necesar. Nynaeve susţinea că trebuia să-i manevrezi pe bărbaţi spre binele lor, dar uneori mai şi exagera. Nu era drept să-i bage într-un bucluc despre care habar nu aveau.

Drept care le povesti despre Tel’aran’rhiod şi despre Rătăciţii care scăpaseră, despre Moghedien. Desigur, nu le

povesti chiar tot. Unele întâmplări din Tanchico o puneau într-o lumină prea proastă ca să se mai gândească la ele. Promisiunea ei se limita la a ascunde identitatea lui Birgitte şi, bineînţeles, nu avea nici un rost să intre în amănunte despre ce-i făcuse Moghedien lui Nynaeve. Fapt care îi îngreuna explicaţiile, dar Elayne se descurcă destul de bine. Le spuse tot ce credea ea că ar trebui să ştie, îndeajuns ca amândoi să-şi dea seama pentru prima oară cu cine trebuia să dea piept.

Nu numai cu cele din Ajah Neagră numele lor îi făcură s-o privească cruciş. - Ci şi cu Rătăciţii, unul dintre ei fiind foarte probabil pe urmele ei şi ale lui Nynaeve. Şi le spuse pe şleau că şi ei o vor vâna pe Moghedien şi că toţi cei din jurul lor erau în pericol de a fi prinşi între vânător şi pradă.

Acum că aţi aflat, trebuie să vă hotărâţi dacă rămâneţi alături de noi sau plecaţi, încheie ea, având grijă să nu se uite la Thom.

Nădăjduia aproape cu disperare că Thom va rămâne, dar nu voia ca el să creadă că îl roagă să facă asta, nici măcar din priviri.

Nu te-am învăţat nici măcar jumătate din cât trebuie să ştii dacă vrei să fii o regină la fel de bună ca mama ta, zise el, încercând să pară dur, însă ratând momentul când îi îndepărtă de pe obraz un fir de păr, vopsit în negru, cu degetul lui noduros. Nu scapi de mine atât de uşor, copila mea. Vreau să te văd stăpâna *Daes Dae'mar* de-ar fi să te bat la cap până asurzeşti. Nici măcar n-am apucat să te învăţ cum să foloseşti cuţitul. Am încercat s-o învăţ pe mama ta, dar ea mereu îmi spunea că, dacă va avea nevoie de aşa ceva, va pune un bărbat să-l folosească. Mare nechibzuinţă.

Elayne se aplecă spre el şi îl sărută pe obrazul tăbăcit, iar el clipi de câteva ori, ridicând brusc sprâncenele stufoase, apoi zâmbi şi îşi vârî din nou pipa în gură.

— Poţi să mă săruţi şi pe mine, zise Juilin sec. Rand al'Thor îmi va folosi măruntaiele ca momeală când merge la pescuit dacă nu i te predau aşa cum te-a lăsat.

Elayne îi ridică bărbia.

Nu vreau să rămâi pentru Rand al'Thor, Juilin.

„Să mă predea? Ei, comedie! “

Rămâi numai dacă vrei. Şi nu te scutesc nici pe tine, Thom! (Thom zâmbise cu gura până la urechi la cuvintele prinzaşului-de-furi) de promisiunea de a face tot ce ţi se spune.

Privirea surprinsă a lui Thom o mulţumi pe deplin. Se întoarse spre Juilin.

Mă vei urma, o vei urma şi pe Nynaeve, desigur, ştiind foarte bine cine sunt duşmanii cu care ne confruntăm, sau îţi faci bagajul şi pleci cu Pândar oriunde doreşti. Ti-l dăruiesc.

Juilin se îndreptă de spate şi se întunecă şi mai mult la faţă.

În viaţa mea n-am lăsat de izbelişte o femeie aflată în primejdie, zise el şi arătă spre ea cu pipa, mânuind-o ca pe o armă. Dacă mă izgoneşti, am să fiu pe urmele tale ca un albatros care se ţine după corabie.

Nu era exact ce îşi dorea ea, dar era suficient.

— Foarte bine, spuse Elayne; îşi înălţă capul, cu săgeata de argint lângă ea, şi îi privi uşor distant, considerând că în sfârşit cei doi îşi dăduseră seama cine conduce acolo. Mai e puţin şi se face dimineaţă.

Oare Rand chiar avusese neobrăzarea să-i spună lui Juilin să i-o „predea “? Thom va trebui să sufere împreună cu celălalt o vreme, aşa-i trebuia pentru zâmbetul ăla larg.

Stingeţi focul şi duceţi-vă la culcare. Imediat. Nu admit nici o scuză, Thom. Dacă nu dormi, mâine n-ai să fii bun de nimic.

Supuşi, cei doi începură să împingă cu cizmele praf peste foc, dar, când ajunse la treptele de lemn ale căruţei, Elayne îl auzi pe Thom cum spune:

— Parcă e maică-sa câteodată.

Atunci mă bucur că n-am întâlnit-o niciodată, mormăi Juilin. Dăm cu banul pentru cine stă de pază primul?

Thom încuviinţă din cap. Elayne dădu să urce, dar se trezi că zâmbeşte. „Bărbaţii ăştia! “gândi ea cu înţelegere. Dar buna dispoziţie îi dispăru în clipa în care urcă în căruţă.

Nynaeve şedea pe marginea patului, chinuindu-se să se ţină dreaptă, în timp ce ochii aţintiţi asupra lui Birgitte i se închideau mereu. Picioarele tot murdare îi erau.

Elayne puse săgeata lui Birgitte într-unul din dulapurile din dosul câtorva saci cu mazăre uscată. Spre norocul ei, cealaltă femeie nu-i aruncă nici o privire. Nu credea că săgeata de argint era lucrul de care Nynaeve avea acum nevoie. Dar de ce-ar fi avut?

— Nynaeve, ar fi cazul să te speli pe picioare şi să te culci.

Nynaeve se întoarse spre ea, clătinându-se şi clipind somnoros.

— Care picioare? Cum? Trebuie s-o veghez.

Trebuia să le ia pe rând.

Picioarele tale, Nynaeve. Sunt murdare. Spală-le.

Incruntându-se, Nynaeve îşi privi picioarele acoperite de praf, apoi înclină din cap. Vărsă apă din urciorul mare, alb în lighean şi mai mult o dădu pe dinafară decât se spălă. Apoi se şterse cu un prosop şi se aşeză la loc.

— Trebuie s-o veghez. În caz că... În caz că... A strigat o dată. După Gaidal.

Elayne o împinse uşor pe saltea.

Trebuie să dormi, Nynaeve. Nici măcar nu-ţi poţi ţine ochii deschişi.

— Ba pot, murmură Nynaeve posac, încercând să se ridice în capul oaselor, chiar dacă Elayne îi apăsa umerii cu fermitate. Trebuie s-o veghez, Elayne. Trebuie.

Pe lângă Nynaeve, cei doi bărbaţi de afară păreau rezonabili, docili. Chiar dacă ar li vrut, Elayne n-ar li putut s-o îmbete şi să-i găsească un... un tânăr arătos, aşa trebuia să fie. Nu-i rămânea decât să treacă la măsuri extreme. Compasiunea şi simţul practic nu avuseseră nici un efect.

— Nynaeve, m-am săturat să-ţi tot plângi de milă. Ai să te culci chiar în momentul *ăsta,* iar mâinc-dimineaţă n-ai să scoţi o vorbă despre cât de nefericită eşti. Dacă nu mai poţi fi femeia cu capul pe umeri pe care am cunoscut-o, am s-o rog pe Cerandin să-ţi învineţească ambii ochii în schimbul celui pe care ţi l-am vindecat eu. Nici măcar nu mi-ai mulţumit pentru asta. Hai, la culcare cu tine!

Nynaeve făcu ochii mari, indignată - cel puţin acum nu mai părea gata să izbucnească în lacrimi. - Dar Elayne îi acoperi cu degetele ei. Ochii lui Nynaeve se închiseră uşor şi, în ciuda protestelor ei murmurate, respiraţia lentă, adâncă a somnului urmă numaidecât.

Elayne o bătu uşor pe umăr înainte de a-şi îndrepta spatele. Spera ca Nynaeve să doarmă liniştit şi să-l viseze pe Lan, dar acum îi pria orice fel de somn. Înăbuşindu-şi un căscat, se aplecă să vadă ce face Birgitte. Nu-şi dădea seama dacă respira

mai bine sau dacă mai prinsese culoare în obraji. Altă soluţie nu avea decât să aştepte şi să spere.

Lămpile nu păreau să le deranjeze nici pe Nynaeve, nici pe Birgitte, aşa că le lăsă aprinse şi se aşeză pe podea, între paturi. Voia să rămână trează. Nu că ar fi ştiut de ce trebuia să rămână trează. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, ca şi Nynaeve. Fără să vrea, se sprijini de perete, şi bărbia îi căzu în piept.

Visul îi plăcu, deşi era ciudat. Rand îngenunche în faţa ei, iar ea îi puse o mână pe cap şi îl legă ca Străjer. Unul dintre Străjerii ei; trebuia să aleagă Verdele acum, cu Birgitte. Erau şi alte femei acolo, cu feţele schimbătoare, de la o privire la alta. Nynaeve, Min, Moiraine, Aviendha, Berelain, Amathera, Liandrin, altele pe care nu le cunoştea. Indiferent cine erau, ştia că trebuie să-l împartă pe Rand cu ele, fiindcă în vis era convinsă că tocmai asta văzuse Min. Nu era sigură cât de mult o deranja asta - pe câteva dintre feţele alea le-ar fi făcut fărâme, dar, dacă aşa era scris, nu avea ce face. Şi totuşi se bucura de un lucru pe care celelalte niciodată nu aveau să-l aibă: legătura dintre Străjer şi Aes Sedai.

— Unde e locul ăsta? Întrebă Berelain, cu părul negru ca pana corbului, atât de frumoasă încât lui Elayne îi veni să-şi arate colţii la ea.

Femeia purta rochia roşie decoltată pe care, la insistenţele lui Luca, ar fi trebuit să o poarte Nynaeve; întotdeauna se îmbrăca în aşa fel încât să-şi scoată cât mai mult nurii la vedere.

Trezeşte-te. Aici nu e Tel’aran’rhiod.

Elayne se trezi brusc şi văzu cum Birgitte, proptită într-un cot, o trăgea uşor de mână. Avea faţa tot albă ca varul şi acoperită de sudoare, dar ochii ei albaştri erau limpezi şi o priveau cu intensitate.

Aici nu e Tel’aran’rhiod.

Deşi nu era o întrebare, Elayne încuviinţă din cap, iar Birgitte se lăsă pe pat oftând adânc.

— Mi-amintesc tot, şopti ea. Acum sunt aici, dar îmi amintesc. Totul s-a schimbat. Gaidal e acolo, undeva, un bebeluş sau un băieţel de câţiva ani. Dar, chiar dacă-l găsesc, ce va crede despre o femeie mult mai în vârstă, care i-ar putea fi mamă? Birgitte se şterse furioasă la ochi şi murmură: Nu plâng. Niciodată nu plâng. De asta mi-aduc aminte, Lumina să-mi ajute. Niciodată nu plâng.

Elayne se lăsă în genunchi lângă patul femeii.
Ai să-l găseşti, Birgitte, zise ea în şoaptă.
Nynaeve părea în continuare cunfundată într-un somn adânc - sforăia abia auzit, ca un scrâşnet. - Dar avea nevoie de odihnă şi nu de acest moment delicat.
Sigur ai să-l găseşti. Şi te va iubi. Ştiu sigur.
Crezi că asta contează? Aş suporta chiar să nu mă iubească, replică ea, lucirea ochilor trădându-i minciuna. Va avea nevoie de mine, Elayne, iar eu nu voi li lângă el. Mereu are mai mult curaj decât i-ar face bine; mereu trebuie să-i spun să fie atent. Mai rău de-atât, mă va căuta peste tot, fără să ştie ce caută, fără să ştie de ce se simte neîmplinit. Suntem mereu împreună, Elayne. Două jumătăţi ale unui întreg.
Ochii i se umplură de lacrimi care începură să-i curgă pe obraji.
— Moghedien a spus că mă va face să plâng mereu şi ea...
Brusc, Birgitte se schimonosi la faţă, suspinele scrâşnite părând că i se rup din gât. Elayne o luă în braţe şi începu să-i murmure cuvinte de îmbărbătare despre care ştia că nu sunt de nici un folos. Cum s-ar simţi dacă Rand i-ar li luat de lângă ea? Gândul fu aproape de ajuns ca să-şi lase capul pe părul lui Birgitte şi să lăcrimeze şi ea.
Birgitte plânse o vreme, Elayne nu-şi dădu seama cât, apoi o împinse uşor pe fată şi îşi şterse obrajii cu degetele.
N-am mai făcut asta de când eram mică. Doar atunci am mai plâns, spuse ea şi, întorcând capul, se încruntă la Nynaeve, care dormea în continuare pe celălalt pat.
A bătut-o rău Moghedien? N-am mai văzut pe nimeni legat aşa de când cei din Tourag au cucerit Mareeshul.
Elayne o privi nedumerită, aşa că Birgitte adăugă:
— În altă Vârstă. Se simte rău?
Nu foarte rău. Suferă mai mult sufleteşte. Tu ai ajutat-o să scape, dar numai după ce...
Elayne nu izbuti să-şi ducă gândul până la sfârşit. Prea multe răni, prea proaspete.
Zice că ea e de vină. Crede că... totul a fost... din vina ei, fiindcă te-a rugat s-o ajuţi.
Dacă nu m-ar fi rugat, Moghedien ar învăţa-o cum să cerşească milă chiar în acest moment. E la fel de nesăbuită ca Gaidal, spuse Birgitte cu o voce seacă ce nu se potrivea deloc

cu obrajii ei înlăcrimaţi. Nu m-a băgat cu forţa în chestia asta. Dacă-şi asumă consecinţele înseamnă că-şi asumă şi faptele mele... Sunt o femeie liberă, care decide singură ce vrea să facă. N-a decis ea pentru mine, adăugă ea, neaşteptat de furioasă.

— Trebuie să recunosc că suporţi asta mai bine decât... mine, replică Elayne, incapabilă să spună „mai bine decât Nynaeve “.

De fapt, şi una, şi alta erau la fel de adevărate.

Am spus-o mereu, dacă tot trebuie să te spânzure, zi o glumă care să înveselească mulţimea, aruncă-i un ban călăului şi mori cu zâmbetul pe buze, surâse Birgitte cu amărăciune. Moghedien a întins capcana, dar încă nu mi-a frânt gâtul. Poate am s-o iau prin surprindere înainte să apuce s-o facă.

Surâsul dispăru încet şi lăsă loc unei privire încruntate.

Te... simt. Cred că, dacă aş închide ochii, aş putea ghici unde eşti chiar dacă ai fi la mile depărtare de mine.

Elayne trase adânc aer în piept.

Te-am legat ca Străjer, spuse ea dintr-o suflare. Erai pe moarte, Tămăduirea nu avea nici un efect şi...

Femeia se uita la ea, încruntarea dispăruse, dar privirea îi era la fel de pătrunzătoare.

N-am avut altă soluţie, Birgitte. Altfel ai fi murit.

Străjer, şopti Birgitte. Parcă-mi aduc aminte de povestea unei femei Străjer, dar dintr-o viaţă atât de îndepărtată, încât nu mai ştiu amănunte.

Din nou Elayne trase adânc aer în piept, dar de data aceasta rosti cuvintele cu mare greutate.

Trebuie să-ţi mai mărturisesc ceva. Oricum vei afla, mai devreme sau mai târziu, de aceea m-am hotărât să nu ascund nimic celor care au dreptul să ştie sigur, doar dacă nu sunt forţată s-o fac, zise ea şi trase din nou aer în piept. Eu nu sunt Aes Sedai. Sunt doar Aleasă.

Câteva clipe femeia cu părul auriu o privi lung, apoi clătină încet din cap.

Aleasă. În timpul Războaielor cu Trolocii am cunoscut o Aleasă care legase un tip. Barashelle urma să fie testată a doua zi pentru a deveni Aes Sedai şi să primească şalul, dar se temea să nu-l ia altă femeie, care era testată în aceeaşi zi. În timpul

Războaielor cu Trolocii, Turnul a încercat să facă Aes Sedai cât mai repede posibil, din pură necesitate.

Şi ce s-a întâmplat? Întrebă Elayne fără să vrea.

Barashelle? Numele îi era cunoscut. Răsfirându-şi degetele deasupra păturii şi a pieptului, Birgitte îşi schimbă poziţia capului pe pernă şi o privi cu o compasiune prefăcută.

Nu mai e nevoie să spun că, în clipa în care s-a descoperit ce făcuse, femeia n-a mai avut voie să se supună testelor. Nici măcar necesitatea n-a avut întâietate în faţa unei astfel de ofense. Au silit-o să treacă legătura asupra altuia şi, ca s-o înveţe ce înseamnă răbdarea, au trimis-o la bucătării, printre ajutoare. Am auzit că a rămas acolo trei ani şi, când până la urmă a primit şalul, însăşi Suprema înscăunată i-a ales Străjerul, un bărbat cu faţa tăbăcită de vreme, din cale afară de încăpăţânat, pe nume Anselan. I-am văzut la câţiva ani după aceea şi nu mi-am dat seama care dintre ei comanda. Cred că nici Barashclle nu-şi dădea seama.

Destul de neplăcut, mormăi Elayne.

Trei ani de... Stai puţin. Barashelle şi *Anselan?* Imposibil să fie vorba de aceeaşi pereche; în povestea aia nu se spunea că Barashelle ar fi fost Aes Sedai. Dar citise două versiuni şi auzise încă una de la Thom, toate trei fiind despre cum Barashelle

slujise cu devoţiune pe Anselan în speranţa că îi va câştiga dragostea. Două mii de ani puteau schimba mult o poveste.

Destul de neplăcut, spuse şi Birgitte şi brusc făcu ochii mari, nevinovaţi. Dacă vrei să-ţi păstrez secretul înfricoşător, sper că nu mă vei trata cu aceeaşi asprime cu care Aes Sedai işi tratează Străjerii. Nu s-ar cădea să mă forţezi să-l divulg doar ca să scap de tine.

Elayne ridică bărbia fără să vrea.

— Asta sună a ameninţare. Nu-mi plac deloc ameninţările, nici ale tale, nici ale altora. Dacă tu crezi că...

Femeia o prinse de braţ şi o întrerupse împăciuitoare, strângând-o mai mult decât era nevoie.

— Te rog. Nu vreau să fac aşa ceva. Gaidal spune că am un simţ al umorului ca o piatră aruncată printr-un cerc shoja, spuse Birgitte, înnegurându-se la faţă când pronunţă numele lui Gaidal. Mi-ai salvat viaţa, Domniţă-Moştenitoare a Andorului. Îţi voi păstra secretul şi te voi sluji ca Străjer. Şi-ţi voi fi prietenă, dacă doreşti.

Voi fi mândră de prietenia ta.

Cerc shoja? Va întreba altă dată. Chiar dacă Birgitte era puternică, acum avea nevoie de odihnă, nu de întrebări.

Şi să te am Străjer, adăugă Elayne.

Până la urmă, poate va alege Ajah Verde; pe lângă toate celelalte, era singura cale de a-l lega pe Rand. Visul ei rămăsese acelaşi, voia să-l convingă, într-un fel sau altul, să accepte.

— Poate că n-ar fi rău să-ţi... moderezi... simţul umorului...

Am să încerc, zise Birgitte de parcă ar li dat de înţeles că va încerca să urnească un munte din loc. Dar dacă e să fiu Străjcrul tău, chiar şi în secret, lasă-mă să-mi intru în atribuţii. De-abia îţi ţii ochii deschişi. E cazul să dormi şi tu un pic.

Sprâncenele şi bărbia lui Elayne se ridicară brusc, dar Birgitte nu o lăsă să vorbească.

Printre multe alte lucruri, rolul Străjerului este să-i spună unei Aes Sedai când a întrecut măsura. Şi s-o tragă de mânecă atunci când crede că poate pătrunde în Infern. Şi să-i apere viaţa pentru ca ea să poată face ce trebuie să facă. Voi face toate aceste lucruri pentru tine. Să n-ai nici o teamă atâta timp cât îţi sunt în preajmă, Elayne.

Elayne avea nevoie de somn, dar nu atât de mult pe cât avea nevoie Birgitte. Făcu lămpile mai mici şi o convinse pe Birgitte să se culce la loc de-abia atunci când întinse câteva pături şi aşeză o pernă pe podea între paturi, pentru ea. Se contraziseră un pic care din ele să doarmă jos, dar Birgitte se simţea la fel de slăbită, drept care Elayne insistă să rămână în patul ei. Destul de mult, dar nu îndeajuns ca să întrerupă sforăitul uşor al lui Nynaeve.

Nu se culcă imediat, chiar dacă o asigurase pe Birgitte că aşa va face. Femeia nu putea ieşi din căruţă fără să îmbrace ceva ca lumea şi era mai înaltă decât Elayne şi Nynaeve. Elayne se aşeză între paturi şi începu să dea drumul tivului rochiei de călărie, cea din mătase gri-închis. Dimineaţa, nu ar fi avut timp decât pentru câteva mici ajustări şi să însăileze tivul nou. Somnul o apucă înainte să desfacă jumătate de tiv.

Visă din nou că îl leagă pe Rand, de mai multe ori. Câteodată, Rand îngenunchea de bunăvoie, alteori, ea trebuia să facă ce făcuse cu Birgitte, chiar să se furişeze în dormitorul lui în timp ce dormea. Acum Birgitte era una dintre celelalte femei. Ceea ce nu o deranja *prea* mult pe Elayne. Nu-şi făcea

prea multe griji pentru Min, Egwene, Aviendha sau Nynaeve, deşi în privinţa acesteia din urmă nu-şi imagina ce-ar spune Lan. În privinţa altora însă... Tocmai îi poruncise lui Birgitte, care era îmbrăcată într-o pelerină de Străjer, cu culoarea mereu în schimbare, să le ducă pe Berelain şi Elaida la bucătării, pentru trei ani, când cele două femei se apucară pe neaşteptate să-i care pumni cu nemiluita. Se trezi când Nynaeve puse piciorul pe ea ca să ajungă la Birgitte şi să vadă cum se mai simte. Lumina cenuşie ce anunţa zorii răzbătea prin ferestrele mici.

Birgitte se trezi susţinând că se simte foarte bine şi că îi este o foame de lup. Elayne nu era sigură dacă Nynaeve renunţase să se mai învinovăţească pentru tot ce se întâmplase. Nu-şi frângea mâinile şi nici nu adusese vorba despre asta, dar, în timp ce Elayne se spăla pe faţă şi pe mâini şi îi explica lui Birgitte ce era cu menajeria şi de ce fuseseră nevoite să mai rămână o vreme acolo, Nynaeve coji în grabă mai multe pere roşii şi nişte mere galbene, tăie câteva felii de brânză şi i le dădu pe toate lui Birgitte, pe o farfurie, împreună cu o cană cu vin îndoit cu apă, la care adăugase miere de albine şi mirodenii. Ar fi hrănit-o cu mâna ei pe Birgitte dacă aceasta ar fi lăsat-o. Nynaeve îi vopsi părul lui Birgitte cu piperul-găinii până când ajunse la fel de negru ca al lui Elayne Elayne şi-l vopsea singură, se înţelege de la sine, renunţă la cei mai buni ciorapi şi la cea mai bună cămaşă şi se arătă dezamăgită când papucii lui Elayne i se potriviră mai bine lui Birgitte. Insistă să o ajute pe Birgitte să-şi pună rochia gri de îndată ce i se uscă părul şi i-l împleti trebuia să-i mai dea drumul la şolduri şi la piept, dar asta mai putea aştepta - şi chiar se oferi să coasă ea tivul, până când privirea neîncrezătoare a lui Elayne o făcu să-şi vadă de-ale ei, mormăind în timp ce se spăla pe faţă că poate să coasă la fel de bine ca orişicare alta. Când îşi punea în gând.

Când în sfârşit ieşiră din căruţă, discul auriu al soarelui se iţea deasupra copacilor, spre răsărit. În aceste câteva minute ziua părea extrem de plăcută. Pe cer nu se vedea nici un nor, semn că până la prânz aerul va deveni irespirabil.

Thom şi Juilin înhămau caii la căruţă şi toată tabăra fremăta de pregătirile de plecare. Pândar era deja înşeuat şi Elayne îşi propuse ca astăzi să meargă călare înainte ca unul din cei doi să urce în şa. Chiar dacă Thom sau Juilin încălecau primii, dezamăgirea ei nu va fi prea mare. Chiar în după-amiaza

aceasta va merge pe frânghie pentru prima oară în faţa oamenilor. Costumul pe care i-l arătase Luca nu-i prea convenea, dar cel puţin nu se lamenta precum Nynaeve.

Luca se vântura de colo-colo prin tabără, înfoindu-şi pelerina roşie, bătându-şi oamenii la cap şi dându-le indicaţii inuule.

Latelle, scoală-i pe afurisiţii ăia de urşi! Vreau să meargă pe picioarele lor şi să-şi arate colţii când trecem prin Samara. Clarine, de data asta tu ai grijă de câini. Dacă unul din ei iar se ia după o pisică... Brugh, tu şi fraţii tăi veţi face tumbele în faţa căruţei mele. *Chiar* în faţă. Ăsta e un alai maiestuos, nu o întrecere în care fiecare vrea să arate că sare cel mai repede! Cerandin, ţine-i bine în frâu pe caii-vieri. Vreau ca oamenii să caşte gura de uimire, nu s-o ia la goană de frică!

Se opri la căruţa lor, încruntându-se la Nynaeve şi la Elayne şi un pic la Birgitte.

— Mă onorează hotărârea de a veni cu noi, jupâniţă Nana, *domniţă* Morelin. Credeam că vreţi să dormiţi până la amiază, spuse el şi arătă cu capul spre Birgitte. Staţi la taclale cu cineva de peste râu, după cum văd. Haideţi că n-avem timp de oaspeţi. Vreau să ne instalăm şi să prezentăm spectacolul până în prânz.

Nynaeve păru surprinsă de agresivitatea lui, dar, înainte ca Luca să-şi termine a doua propoziţie, îl şi contră cu privirea. Chiar dacă faţă de Birgitte se purta în continuare cu stângăcie, faţă de ceilalţi temperamentul ei nu se dezminţea.

— Vom fi gata odată cu ceilalţi, ştii prea bine, Valan Luca. Deşi o oră-două în plus sau în minus nu contează. Pe malul celălalt s-au adunat destui oameni dacă doar unul dintr-o sută vine la spectacolul tău, vei avea mai mulţi spectatori decât ai visat vreodată. Dacă ne hotărâm să mâncăm pe îndelete, n-ai decât să baţi darabana şi să aştepţi. N-ai să obţii ceea ce vrei dacă ne laşi în urmă.

Era cea mai străvezie aluzie la cele o sută de mărci de aur promise, dar de data aceasta nu-l potoli pe Luca.

Destui oameni? Destui oameni! Oamenii trebuie atraşi, femeie. Chin Akima e acolo de trei zile şi are un tip care jonglează cu săbii şi topoare. Şi nouă acrobaţi. Nouă! O femeie de care n-am mai auzit până acum are două acrobate care fac nişte lucruri agăţate de o funie care i-ar lăsa cu gura căscată pe fraţii Chavana. Nici nu-ţi închipui câtă lume e acolo. Sillia Gerano are câţiva bărbaţi cu feţele pictate precum bufonii de la curte,

care se stropesc cu apă şi se lovesc în cap cu tot felul de băşici, şi oamenii mai dau un argint ca să vadă tot!

Brusc, Luca îşi miji ochii spre Birgitte.

N-ai vrea să-ţi pictezi faţa? Sillia n-are femei printre bufoni. Câteva dintre femeile care au grijă de cai nu cred că s-ar da deoparte. Nu doare, e doar o băşică umflată, şi-am să-ţi dau... Luca se opri, cugetând era strâns la pungă ca şi Nynaeve —, dar Birgitte se grăbi să umple tăcerea.

— Nu sunt bufon şi nici n-am să fiu bufon. Sunt arcaş.

Arcaş, mormăi el, privind cu luare-aminte părul negru, lucios, cu o împletitură complicată, lăsat pe umărul stâng. Parcă Birgitte te cheamă. Ce eşti? Una dintre nebunele alea care caută Cornul lui Valere? Chiar dacă ar exista, ce şanse credeţi că aveţi ca să-l găsiţi? Eram în Illian când Corniaţii au depus jurământul şi-am văzut mii de oameni în Piaţa Tammaz. Dar pentru gloria pe care vrei s-o câştigi, nimic nu se compară cu aplauzele...

— Sunt arcaş, frumuşelule, îl întrerupse Birgitte cu fermitate. Adu-mi un arc şi pun rămăşag că sunt mai bună decât tine sau decât orice om de-al tău, pe o sută de coroane de aur contra una singură.

Elayne se aştepta ca Nynaeve să vocifereze - ele trebuiau să onoreze înţelegerea în caz că Birgitte era cea care pierdea şi, chiar dacă Birgitte se ţinea tare, nu avusese când să-şi revină în întregime. - Dar Nynaeve nu făcu decât să închidă ochii pentru o clipă şi să tragă adânc aer în piept.

— Femeile astea! Exclamă Luca, iar Thom şi Juilin părură a fi de acord. Te potriveşti de minune cu *domnita* Morelin şi Nana sau cum s-or fi numind ele.

Luca îşi învolbură pelerina de mătase cu un gest larg, spre oamenii şi animalele care se foiau în jurul lor.

Poate că ţi-a scăpat ochilor tăi vigilenţi, *Birgitte,* dar trebuie să-mi pregătesc spectacolul, iar rivalii mei deja seacă Samara de bani ca nişte tâlhari la drumul mare.

Birgitte zâmbi, arcuindu-şi uşor buzele.

Te temi, frumuşelule? Dacă pierzi, îmi dai un ban de argint.

Elayne crezu că inima lui Luca stă să plesnească după roşeaţa care i se strecură în obraji. Gâtul i se îngroşase pe neaşteptate, nemaiîncăpându-i în guler.

Am să-mi aduc arcul, spuse el aproape şuierând. Din partea mea poţi să munceşti în contul celor o sută de mărci cu faţa pictată sau să cureţi cuştile animalelor!

— Eşti sigură că poţi face aşa ceva? O întrebă Elayne pe Birgitte în timp ce Luca se îndepărta cu paşi mari, mormăind ceva, singurul cuvânt clar fiind „femei “.

Nynaeve se uita la femeia cu părul împletit de parcă ar fi vrut ca pământul să se caşte în faţa ei şi să o înghită; pe ea, nu pe Birgitte. Mai mulţi rândaşi se adunaseră în jurul lui Thom şi Juilin.

Are picioare frumoase, dar niciodată nu mi-au plăcut bărbaţii înalţi, remarcă Birgitte. Şi drăguţi la faţă, sunt nişte nesuferiţi.

Petra se alăturase grupului de bărbaţi, de două ori mai mare decât ceilalţi. Spuse ceva şi dădu mâna cu Thom. Fraţii Chavana erau şi ei acolo. Şi Latelle, care vorbea foarte însufleţit cu Thom în timp ce le arunca privi încruntate lui Nynaeve şi celorlalte două femei de lângă ea. Când Luca reveni cu un arc şi o tolbă cu săgeţi, nimeni nu se mai pregătea de plecare. Căruţele, caii şi cuştile - chiar şi caii-vieri priponiţi. - Totul fusese abandonat, oamenii strângându-se în jurul lui Thom şi al prinzaşului-de-furi. Ca la un semn, toţi îl urmară pe Luca dincolo de tabără.

— Trec drept un ţintaş bun, zise el şi crestă o cruce albă, la înălţimea pieptului, pe trunchiul unui stejar înalt.

Îşi recăpătase o parte din semeţie, drept care se îndepărtă ţanţoş la cincizeci de paşi de ţintă.

Trag eu primul, ca să vezi cu cine ai de-a face.

Birgitte îi smulse arcul din mână şi se îndepărtă cu încă cincizeci de paşi în timp ce Luca o urmărea cu privirea. Se uită atentă la arc şi clătină din cap, îl sprijini de piciorul încălţat în papuc şi îl încordă dintr-o singură mişcare înainte ca Luca, Elayne şi Nynaeve să ajungă lângă ea. Scoase o săgeată din tolba lui Luca, o privi o clipă, apoi o aruncă strâmbând din nas. Luca se încruntă şi dădu să spună ceva, dar Birgitte mai aruncă o săgeată. Următoarele trei ajunseră şi ele pe pământul acoperit de frunze înainte ca femeia să înfigă o săgeată chiar lângă ea. Din douăzeci şi una de săgeţi, nu păstră decât patru.

Se descurcă ea, şopti Elayne, încercând să pară sigură. Nynaeve încuviinţă din cap, deprimată; dacă trebuia să-i dea o sută de coroane de aur lui Luca, foarte curând aveau să fie nevoite să vândă bijuteriile primite de la Amathera. Scrisorile

privind drepturile lui Elayne erau aproape fără valoare aici, aşa cum îi explicase fata lui Nynaeve; nu puteau decât să-i arate Elaidei pe unde trecuseră sau chiar unde se aflau în acel moment. „Dacă aş fi intervenit la timp, poate aş fi oprit asta. Ca Străjer al meu, trebuie să facă ce-i spun eu. Nu? “Din câte vedea până acum, supunerea nu făcea parte din legătură. Oare acele Aes Sedai pe care le spionase îi faceau şi pe bărbaţi să depună jurăminte? Acum că se gândea mai bine, îşi dădea seama că unul dintre ei chiar se conformase.

Birgitte luă o săgeată, ridică arcul şi îi dădu drumul de parcă nu s-ar fi oprit ca să ţintească. Elayne închise ochii, dar vârful de oţel pătrunse chiar în mijlocul crucii albe. Înainte ca vibraţiile să se oprească, o a doua se înfipse alături de ea. Birgitte aşteptă o clipă, dar numai ca săgeţile să stea nemişcate. Dinspre privitori se auzi un oftat de uimire când cea de-a treia săgeată o *frânse* pe prima, dar reacţia lor nici nu se compară cu tăcerea mormântală care se aşternu când ultima săgeată o frânse pe cealaltă la fel de uşor. Prima dată putea fi pusă pe seama şansei. Cea de-a doua...

Ochii lui Luca păreau să iasă din orbite. Cu gura deschisă, privi lung spre copac, apoi spre Birgitte, din nou spre copac şi din nou spre Birgitte. Femeia îi dădu arcul, dar Luca clătină clin cap a lehamite. Brusc, bărbatul aruncă tolba cu săgeţi şi îşi desfăcu braţele, strigând vesel:

Nu cuţite! Săgeţi! De la o sută de paşi!

Nynaeve se sprijini de Elayne în timp ce Luca explica succint ce voia, dar nu protestă în nici un fel. Thom şi Juilin strângeau banii; cei mai mulţi renunţau la ei oftând sau râzând, Juilin însă se văzu nevoit să o tragă de mână pe Latelle, când aceasta încercă să se piardă în mulţime, şi să-i spună câteva cuvinte de la obraz înainte ca femeia să scoată câteva monede din pungă. Carevasăzică asta puseseră ei la cale. Va trebui să le spună vreo două. Dar nu acum.

Nana, nu e nevoie să faci asta.

Nynaeve nu făcu decât să o privească pe Birgitte, cu ochii pierduţi.

Rămăşagul nostru? Spuse Birgitte când Luca îşi trase suflarea.

Bărbatul făcu o grimasă, apoi se căută în pungă şi îi aruncă un ban. Elayne apucă să vadă că era de aur, apoi Birgitte îl prinse, se uită la el şi i-l aruncă înapoi lui Luca.

Am spus că, dacă pierzi, îmi dai un ban de argint.

Luca făcu ochii mari de uimire, dar imediat izbucni în râs şi îi vârî coroana de aur în mână.

O meriţi din plin. Ce zici? Chiar şi regina din Ghealdan ar veni să vadă ce faci. Birgitte şi săgeţile ei. Le vom da cu vopsea argintie, ca şi arcul!

Disperată, Elayne ar fi vrut ca Birgitte să se uite spre ea. Era ca şi cum ar fi pus un semn pentru Moghedien. Birgitte însă nu făcu decât să se joace cu moneda, zâmbind larg.

Vopseaua va strica un arc care e şi aşa vai de capul lui, zise ea în cele din urmă. Spune-mi Maerion; mi s-a mai spus aşa, cândva.

Femeia se sprijini pe arc şi zâmbi din nou.

Îmi dai şi o rochic roşie?

Elayne scose un oftat de uşurare. Lui Nynaeve părea că-i vine să vomite.

CAPITOLUL 37

Spectacole la Samara

Pentru ceea ce părea a o suta oară, Nynaeve trase de o buclă ca să o vadă mai bine şi oftă. Murmure şi râsete înăbuşite, din sute dacă nu mii de gâtlejuri, muzică îndepărtată, aproape acoperită de zgomotul din jur, răzbătea prin pereţii căruţei. Nu avusese nimic împotrivă să rămână în căruţă, alături de Elayne, în timpul paradei pe străzile Samarei — după ce se uitase de câteva ori pe fereastră, se convinsese că era mai bine acolo decât în mijlocul acelei mulţimi care urla şi făcea loc cu greu căruţelor. - Dar, de câte ori îşi privea părul de un roşu ţipător, regreta că nu făcea tumbe împreună cu fraţii Chavana, în loc să vadă în ce hal îl vopsise.

Evitând să se mai privească, se înfăşură în şalul ei de un gri-închis, se întoarse şi tresări când o văzu pe Birgitte în pragul uşii. Femeia mersese în căruţa lui Clarine şi a lui Petra în timpul paradei, Clarine modificând pentru ea o rochie roşie pe care o făcuse pentru Nynaeve la ordinul lui Luca; îi spusese lui Clarine ce să facă înainte ca Nynaeve să-şi dea acordul. Birgitte o purta acum, cu părul împletit şi vopsit în negru lăsat pe umăr şi ajungându-i între sâni, deloc conştientă de decolteul adânc. Nynaeve se acoperi şi mai bine cu şalul doar uitându-se la ea;

Birgitte nu mai avea ce să arate din sânii ei pali ca să emită vreo pretenţie la decenţă. O astfel de pretenţie ar fi fost total neconvingătoare, demnă de tot râsul. Priveliştea oferită de ea o făcea pe Nynaeve să simtă cum i se strânge stomacul, dar nu din cauza rochiei sau a pielii dezgolite.

Dacă tot porţi rochia aia, ce rost are s-o acoperi? Întrebă Birgitte intrând şi închizând uşa după ea. Eşti femeie. De ce să nu fii mândră de asta?

Dacă tu crezi asta, replică Nynaeve şovăitor şi îşi lăsă şalul să-i alunece până la cot, dând la iveală o rochie geamănă cu cea purtată de Birgitte şi simţindu-se aproape goală. M-am gândit că... m-am gândit...

Apucându-şi rochia de mătase ca să-şi ocupe într-un fel mâinile, se sili să nu privească în altă parte, li venea mai uşor să ştie că Birgitte purta o rochie exact la fel cu a ei. Birgitte făcu o grimasă.

Şi dacă aş vrea să-ţi măreşti decolteul cu încă un inci?

Nynaeve dădu să spună ceva, cu faţa la fel de roşie ca rochia, dar câteva clipe nu izbuti să scoată nici un sunet. Când, în sfârşit, spuse ceva, parcă ar fi strâns-o cineva de gât.

Nu mai poate fi mărit nici măcar puţin. Uite. Nici măcar cât *negru sub* unghie!

Din trei paşi mari şi repezi Birgitte se apropie de Nynaeve şi se apleca, aproape lipindu-şi faţa de a ei.

— Şi dacă aş spune că vreau să-l măreşti cu un inci? Mârâi ea, arătându-şi dinţii. Dacă aş vrea să-ţi pictez faţa pentru ca Luca să aibă şi un bufon? Dacă te-aş dezbrăca de tot şi te-aş picta din cap până-n picioare? Ce privelişte ai mai oferi! Toţi bărbaţii de pe o rază de cincizeci de mile ar veni să te vadă.

Nynaeve se căzni să spună ceva, dar de data aceasta nu reuşi să scoată nici un sunet. Simţea nevoia să închidă ochii; poate că, atunci când îi deschidea, totul îi va părea un vis urât. Clătind din cap dezgustată, Birgitte se aşeză pe unul din paturi, cu un cot sprijinit pe genunchi şi cu o privire aprigă în ochii albaştri.

— Treaba asta trebuie să înceteze. Ori de câte ori mă uit la tine, văd cum te apucă tremuriciul. Alergi de colo-colo, ca să-mi împlineşti orice dorinţă. Dacă mă uit la un scaun, mi l-ai şi adus. Dacă-mi ling buzele, îmi pui o cană cu vin în mâini înainte să-mi dau seama că mi-e sete. Dacă te-aş lăsa, m-ai spăla pe spate şi

mi-ai pune papucii în picioare. Nu sunt nici monstru, nici schiloadă şi nici copil de ţâţă, Nynaeve!

— Nu vreau decât să-mi repar... Îngăimă Nynaeve şi tresări când cealaltă femeie strigă din toţi rărunchii.

— Să-ţi repari? Pur şi simplu mă faci să mă simt prost!

— Nu. Nu, nu asta vreau. Eu sunt de vină că...

— Iţi asumi răspunderea pentru faptele mele, o întrerupse Birgitte furioasă. *Eu* am vrut să-ţi vorbesc în Tel'aran'rhiod. *Eu* am vrut să te ajut. *Eu* am vrut s-o urmăresc pe Moghedien. Şi tot *eu* am vrut să te duc acolo, ca s-o vezi. *Eu!* Nu tu, Nynaeve, eu! N-am fost păpuşa ta, câinele tău credincios şi nici nu voi fi vreodată.

Nynaeve înghiţi în sec şi îşi strânse şi mai tare faldurile rochiei. Nu avea nici un drept să fie furioasă pe femeia asta. Absolut nici un drept. Birgitte însă avea tot dreptul.

Ai făcut ce ţi-am cerut eu. E vina mea că... eşti aici. E numai vina mea!

Am pomenit eu ceva despre vreo vină? Nici vorbă. Numai bărbaţii şi fetele nătânge îşi asumă vina când nu e vorba de aşa ceva, iar tu nu eşti nici una, nici alta.

Din cauza mândriei mele prosteşti am crezut că o pot învinge din nou, din cauza laşităţii mele Moghedien a... a... Dacă nu m-aş fi temut atât de mult, aş fi putut face ceva.

Laşă? Făcu Birgitte, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce aude, şi cu o undă de dispreţ în voce. Tu? Credeam că ai mai multă minte ca să nu confunzi teama cu laşitatea. Ai fi putut fugi din Tel'aran'rhiod când ţi-a dat drumul Moghedien, dar ai rămas ca s-o înfrunţi. N-ai nici o vină că n-ai putut.

Trăgând adânc aer în piept, Birgitte se frecă pe frunte o clipă, apoi se aplecă din nou spre ea.

— Ascultă-mă cu atenţie, Nynaeve. Eu, una, nu-mi asum nici o vină pentru ce ţi s-a întâmplat. Am văzut, dar n-am putut face prea mult. Dacă Moghedien te-ar fi făcut nod sau dacă te-ar fi cojit ca pe un măr, tot nu m-aş simţi vinovată. Am făcut tot ce-am putut, când am putut. Iar tu ai procedat la fel.

Dar n-a fost acelaşi lucru, zise Nynaeve încercând să pară cât mai calmă. Din vina *mea* ai fost acolo. Şi tot din vina *mea* eşti aici. Dacă... Dacă... greşeşti ţinta... când ai să tragi cu arcul spre mine, azi, să ştii că voi înţelege.

— Eu niciodată nu greşesc ţinta, replică Birgitte sec. Şi ţinta nu vei fi tu.

Birgitte începu să golească un dulap şi să aşeze obiectele pe măsuţă. Săgeţi terminate doar pe jumătate, săgeţi scrijelite, vârfuri de săgeţi din oţel, o oală cu clei, o coardă subţire, pene de gâscă, cenuşii. Spusese că îşi va confecţiona singură arcul de îndată ce va avea toate materialele necesare. Despre arcul lui Luca spusese că e „o cracă plină de noduri, ruptă dintr-un copac, cu fibra răsucită de un prostovan la miezul nopţii “.

Mi-ai fost simpatică, Nynaeve, spuse ea după ce termină. Cu toate defectele tale. Nu şi acum...

— N-ai absolut nici un motiv să-ţi fiu simpatică acum, replică Nynaeve nefericită, dar cealaltă femeie continuă să vorbească fără să ridice privirea.

... Şi n-am să-ţi dau voie să-mi ştirbeşti din personalitate, să-mi desconsideri deciziile pretinzând că tu eşti cea care le-a luat. Am avut puţine prietene, cele mai multe cu temperamentul unor stafii de zăpadă.

— Aş vrea să fim din nou prietene.

Oare ce-o fi o stafie de zăpadă? Ceva din altă Vârstă, fără îndoială.

— Niciodată n-am încercat să-ţi ştirbesc din personalitate, Birgitte. N-am vrut decât să...

Birgitte nu-i dădu atenţie, doar ridică vocea. Părea concentrată asupra săgeţilor.

Aş vrea să-mi fii din nou simpatică, indiferent dacă îmi împărtăşeşti simpatia, dar n-o pot face până când nu redevii tu însăţi. Aş putea să te suport dacă ai fi o ipocrită care se întrece în linguşeli. Eu iau oamenii aşa cum sunt, nu cum aş vrea eu să fie, altfel n-am nici o treabă cu ei. Dar tu nu eşti ceea ce vrei să pari a fi şi nu-ţi accept motivele pentru care o faci. Asta e. Clarine mi-a povestit despre ce ce-ai păţit cu Cerandin. Acum ştiu ce să fac când ai să mai susţii că deciziile mele îţi aparţin, zise Birgitte şi îndoi de mai multe ori o nuia de frasin. Sunt sigură că Latelle va fi fericită să-mi facă rost de cea mai bună nuia.

Nynaeve încercă să-şi descleşteze gura şi să-şi îndulcească vorba.

Ai tot dreptul să faci ce vrei cu mine.

Pumnii strânşi printre faldurile rochiei îi tremurau mai tare decât vocea.

— Cumva, temperamentul începe să-şi spună cuvântul? Întrebă Birgitte, zâmbind larg, amuzată şi neaşteptat de dură. Cât mai e până la prima răbufnire? Sunt dispusă să rup pe tine oricâte nuiele va fi nevoie.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Birgitte.

Am să te fac să vezi adevărul în faţă sau te voi izgoni de aici. Altă soluţie nu există. Nu pot nu vreau s-o părăsesc pe Elayne. Legătura aceasta mă onorează, iar eu, la rândul meu, o voi onora, aşa cum o voi onora şi pe Elayne. Şi n-am să-ţi dau voie să crezi că tu iei deciziile pentru mine sau că le-ai luat. Eu sunt eu, nu un apendice al tău. Acum pleacă. Trebuie să termin săgeţile astea, dacă vreau să nu dea greş. Nu doresc să te ucid şi n-am s-o fac nici măcar din întâmplare.

Destupând oala cu clei, Birgitte se aplecă peste măsuţă şi încheie:

— Nu uita să faci o reverenţă înainte să ieşi de-aici.

Nynaeve reuşi să coboare treptele înainte să-şi plesnească furioasă pumnul de coapsă. Cum de îndrăzneşte aşa ceva? Chiar credea că ea va...? Chiar credea că Nynaeve va accepta...? „Credeam că poate să facă orice cu tine “, îi şopti o voce în minte. „Am spus că mă poate ucide “, mârâi ea, „nu că mă poate umili! “Nu mai e mult şi toată lumea o va ameninţa cu afurisita aia de femeie din Seanchan!

Căruţele păreau abandonate, cu excepţia câtorva rândaşi îmbrăcaţi ca vai de ei care stăteau de pază lângă cortul înalt şi lat care trebuia să adăpostească spectacolul lui Luca. Din această poiană întinsă, acoperită cu iarbă cafenie, la o jumătate de milă de Samara, zidurile de piatră cenuşie ale oraşului erau cât se poate de vizibile, cu porţile străjuite de turnuri mici şi cu câteva clădiri mai înalte cu acoperişul de stuf sau ţiglă. În afara zidurilor, sate din colibe şi bordeie răsăreau precum ciupercile în toate direcţiile, pline de adepţii Profetului, care tăiaseră toţi copacii pe o rază de trei mile fie ca să-şi construiască un adăpost, fie pentru foc.

Intrarea pentru spectatori era pe partea cealaltă; aici stăteau doi rândaşi înarmaţi cu ditamai bâtele ca să-i descurajeze pe cei care voiau să intre pe unde intrau artiştii, ca să nu plătească biletul. Nynaeve ajunse aproape în dreptul lor,

mergând cu paşi mari şi mormăind furioasă, moment în care rânjetele lor prosteşti o făcură să-şi dea seama că îşi ţinea şalul înfăşurat pe coate. Privirea ei le şterse rânjetul de pe faţă. Deabia după aceea se acoperi cum se cuvine, tacticos; nu voia ca mocofanii ăştia să creadă că o puteau face să roşească. Rândaşul uscăţiv, cu un nas care îi ocupa jumătate din faţă, dădu la o parte clapa, iar ea se aplecă şi pătrunse într-o îmbulzeală de nedescris.

Lumea se călca în picioare, grupuri de bărbaţi, femei şi copii care, vorbind în gura mare, treceau de la un punct de atracţie la altul. Numai *s'rediţii* nu evoluau pe scenele de lemn ridicate de Luca. Caii-vieri ai lui Cerandin se bucurau de cea mai mare audienţă, animalele uriaşe, cenuşii, sprijinindu-se pe labele din faţă, chiar şi puiul, cu trompele lungi îndoite în sus, în timp ce câinii lui Clarine aveau cei mai puţini spectatori, în ciuda giumbuşlucurilor lor. Un grup mare de oameni se uita la lei şi la caparii păroşi, ca nişte porci mistreţi, din cuşti, cornute ciudate din Arafel, Saldaea şi Arad Doman, la păsări multicolore, numai Lumina ştie de unde, şi la câteva animale blânde, cu blana cafenie, cu ochii mari şi urechile rotunde, care mâncau frunze de pe crengile pe care le ţineau între labele din faţă. Explicaţiile lui Luca despre originea lor nu erau foarte clare Luca încă nu le găsise un nume care să-i placă. Un şarpe uriaş din mlaştinile Illianului, de patru ori mai lung decât un om, provoca tot atâtea exclamaţii de uimire ca şi *s'rediţii,* deşi nu făcea decât să stea încolăcit, părând că doarme; Nynaeve constată cu plăcere că urşii lui Latelle, care în acel moment stăteau în echilibru pe nişte mingi roşii, de lemn, pe care le rostogoleau în cerc cu labele din spate, atrăgeau doar cu puţin mai mulţi spectatori decât câinii. Oamenii ăştia puteau vedea urşi şi în pădurile lor, chiar dacă urşii lui Latelle aveau feţe albe.

Latelle strălucea în soarele după-amiezii în rochia ei neagră cu paiete. Cerandin strălucea aproape la fel de tare în rochia ei albastră, iar Clarine în rochia ei verde, deşi nici una nu avea atâtea paiete ca Latelle. Rochiile lor aveau gulerul înalt, care se termina sub bărbie. Desigur, Petra şi fraţii Chavana erau îmbrăcaţi numai în pantaloni bleu, dar asta doar ca să-şi arate muşchii. De înţeles. Acrobaţii stăteau unul pe umerii celuilalt, patru în total. Nu departe de ei, pe un podium înalt, cel-mai-puternie-dintre-puternici apucă o bară lungă de fier, cu câte o

bilă mare la fiecare capăt doi oameni se opintiră ca să i-o dea şi imediat începu să o rotească în jurul gâtului, apoi din ce în ce mai jos.

Thom jongla cu focul şi chiar îl înghiţea. Opt beţe în flăcări care alcătuiau un cerc perfect; brusc, rămase cu patru în fiecare mână, unul răsărind din fiecare mănunchi. Vârând dibaci în gură fiecare capăt în flăcări, dădea impresia că înghite focul, dar imediat scotea capătul stins, lingându-se pe buze de parcă ar fi gustat ceva foarte bun. Nynaeve nu-şi dădea seama cum de nu-şi pârlea mustaţa, mai mult de atât, cum de nu-şi ardea gâtul. O mişcare scurtă din încheieturi, şi beţele neaprinse se alăturară celor aprinse, ca într-un evantai. O clipă mai târziu, alcătuiră două cercuri legate între ele deasupra capului. Thom purta acelaşi surtuc cafeniu, deşi Luca îi dăduse unul roşu, împodobit cu paiete. După cum ridică din sprâncene când trecu pe lângă el, Thom nu înţelese de ce Nynaeve îl privea chiorâş. Cu acelaşi surtuc!

Nynaeve grăbi pasul spre grupul nerăbdător şi guraliv care se înghesuia în jurul a doi stâlpi înalţi, legaţi de o frânghie bine întinsă. Dădu serios din coate ca să ajungă în rândul din faţă, deşi două femei se încruntară spre ea şi îşi traseră bărbaţii din calea ei când şalul îi alunecă de pe umeri. Le-ar fi întors privirea, dacă nu s-ar fi înroşit atât de mult şi nu ar fi fost atât de preocupată să-şi acopere goliciunile. Luca era acolo, încruntat şi îngrijorat ca un soţ care aşteaptă să-i nască soţia, lângă un ins trupeş, ras în cap, doar cu un smoc cărunt în vârful ţestei. Nynaeve se strecură în partea cealaltă. Insul ras în cap avea o înfăţişare fioroasă; o cicatrice lungă pe obrazul stâng şi un petic roşu care îi acoperea ochiul. Puţini dintre bărbaţii pe care îi văzuse aici purtau mai mult decât un cuţit la cingătoare, acesta însă avea o sabie prinsă în spate, mânerul lung ridicându-se deasupra umărului lui drept. Nu ştia unde îl mai văzuse, dar acum prea era cu gândul la ce avea să se întâmple acolo, sus. Luca se încruntă la vederea şalului, apoi îi zâmbi şi încercă să o apuce pe după talie.

În timp ce bărbatul încă se mai chinuia să-şi tragă răsuflarea după cotul primit în burtă, iar ea îşi aranja din nou şalul, Juilin îşi făcu cu greu apariţia din mulţimea de pe partea cealaltă, cu pălăria lui roşie, conică, trasă şmechereşte pe ochi, cu haina pe umăr şi cu o cană de lemn în mână, plină ochi. Cu paşii mai mult

decât grijulii ai celui care avea în cap mai mult vin decât creier, se apropie de scara de frânghie care ducea la una dintre platformele înalte şi rămase cu privirea pironită acolo.

Hai! Strigă cineva. Rupe-ţi gâtul!

Aşteaptă, prietene, răspunse Luca, păşind înainte numai zâmbete şi fluturându-şi mantia. Asta nu-i locul potrivit pentru cineva care şi-a umplut burdihanul cu...

Aşezând cana pe pământ, Juilin se căţără anevoie pe scară şi se opri pe platformă, clătinându-se în continuare. Nynaeve îşi ţinu răsuflarea. Juilin avea rău de înălţime, de înţeles după o viaţă petrecută fugărind hoţii pe acoperişurile caselor din Tear, acum însă...

Juilin se întoarse de parcă ar fi fost în transă; părea prea beat ca să vadă sau să-şi amintească de scară. Stătea cu ochii ţintă la frânghie. O atinse şovăind cu piciorul, apoi şi-l retrase. Îşi împinse pălăria pe ceafă şi se scărpină în cap, privi din nou atent frânghia şi brusc se lumină la faţă. Se lăsă încet în patru labe şi se târî spre ea. Luca îi strigă să coboare, iar mulţimea izbucni în hohote de râs.

Juilin se îndreptă de spate şi păşi pe frânghie, se opri la mijlocul ei, clătinându-se tare, şi privi înapoi, cu ochii pe cana pe care o lăsase jos. Era clar că se gândea cum să ajungă la ea. Încet de tot se întoarse, cu faţa în direcţia de unde venise, cât pe-aci să-şi piardă echilibrul. Mulţimea scoase un strigăt de groază când îl văzu cum îi fuge piciorul şi cum cade, izbutind în ultima clipă să se prindă de frânghie cu o mână şi un genunchi. Luca prinse pălăria tarabonezului, strigând că omul era nebun şi că nu va răspunde el de ce se va întâmpla. Nynaeve îşi puse mâinile în şold; se şi imagina acolo, sus, numai gândul făcând-o să ameţească. Juilin era sărit de pe fix. Un nebun şi jumătate!

Cu un efort supraomenesc, Juilin izbuti să se prindă de frânghie cu cealaltă mână şi începu să înainteze încet spre platforma salvatoare. Legănându-se, îşi scutură surtucul străduindu-se să şi-l îndrepte, dar nereuşind decât pe jumătate şi zări cana la piciorul celuilalt stâlp. Arătând spre ea vesel, păşi din nou pe frânghie.

De data aceasta cel puţin jumătate dintre privitori îi strigară să se întoarcă, făcându-l atent că era o scară în spatele lui; ceilalţi doar hohotiră, aşteptându-se fără îndoială să-şi rupă gâtul. Juilin merse înainte fără ezitare, se lăsă să alunece pe

scară şi luă cana, din care trase o duşcă zdravănă. De-abia atunci când Luca îi trânti pălăria roşie pe cap şi cei doi făcură o plecăciune - Luca agitându-şi mantia în aşa fel încât să-l acopere pe Juilin mai tot timpul - cei prezenţi îşi dădură seama că totul făcuse parte din spectacol. O clipă de tăcere, apoi o explozie de aplauze, strigăte şi râsete. Nynaeve crezuse că spectatorii vor protesta că fuseseră traşi pe sfoară. Insul cu smocul de păr arăta fioros chiar şi când râdea.

Lăsându-l pe Juilin lângă scară, Luca îşi reluă locul între Nynaeve şi insul cu smocul de păr.

M-am gândit eu că va ieşi bine, spuse el, incredibil de mulţumit, şi făcu mai multe plecăciuni către mulţime de parcă nu Juilin ar fi fost acolo, sus, pe frânghie.

Nynaeve îl privi încruntată, fără să-l mai atingă cu vorba, fiindcă Elayne tocmai îşi făcea loc prin mulţime; ajungând lângă Juilin, ridică braţele şi îndoi un genunchi.

Nynaeve strânse din buze şi schimbă poziţia şalului, iritată. Oricât de deplasată i se părea rochia roşie pe care o purta fără să ştie cu adevărat cum ajunsese să o poarte, nu era deloc sigură că hainele lui Elayne nu erau şi mai deplasate. Domniţa-Moştenitoare a Andorului era albă ca neaua din cap până-n picioare, haina ei scurtă şi pantalonii mulaţi fiind plini de paiete la fel de albe. Nynaeve nu crezuse că Elayne va apărea cu hainele acelea în public, fiind prea preocupată de propria îmbrăcăminte ca să-şi dea cu părerea. Haina şi pantalonii o făcură să se gândească la Min. Niciodată nu fusese de acord ca Min să poarte haine bărbăteşti, culoarea şi paietele făcându-le pe acestea şi mai... nepotrivite.

Juilin ţinu scara pentru ca Elayne să poată urca, deşi nu era nevoie. Fata urcă fără cea mică urmă de reţinere. Juilin dispăru în mulţime de îndată ce Elayne ajunse în vârf, unde făcu din nou o plecăciune, zâmbind larg la auzul aplauzelor furtunoase, de parcă acestea ar fi fost o expresie a adulării de care se bucura din partea supuşilor ei. Când păşi pe frânghie - care părea şi mai subţire faţă de cea pe care păşise Juilin, Nynaeve aproape că uită să mai respire, încetând să se mai gândească la hainele lui Elayne, la ale ei sau la orice altceva.

Elayne merse înainte, cu braţele întinse lateral, fără să creeze o platformă de Aer. Inaintă încet, punând un picior în faţa celuilalt, fără să ezite nici o secundă, sprijinindu-se doar de

frânghie. Conducerea Puterii ar fi fost prea periculoasă dacă Moghedien ar fi ştiut cât de cât unde se află; Rătăciţii sau surorile Negre puteau fi în Samara, gata să simtă ţesătura. Iar dacă nu erau în Samara, puteau ajunge aici cât de curând. Când atinse celălalt stâlp, Elayne se opri şi primi mult mai multe aplauze decât Juilin Nynaeve nu înţelegea de ce şi se întoarse. Ajunsă aproape de capăt, pivotă uşor, se întoarse până la jumătatea frânghiei şi pivotă din nou. Şi fu cât pe-aci să cadă. Nynaeve simţi că o strânge cineva de gât. Încet, dar sigur, Elayne păşi pe platformă, din nou în aclamaţiile mulţimii.

Nynaeve înghiţi în sec şi începu să respire din nou, greu, ştiind că încă nu se terminase.

Ridicându-şi mâinile deasupra capului, Elayne făcu brusc roata pe frânghie, fluturându-şi cosiţele negre, picioarele în pantaloni albi strălucind în lumina soarelui. Nynaeve scoase un ţipăt şi strânse braţul lui Luca, în timp ce fata ajunse la platforma cealaltă, făcu o tumbă şi se echilibră la timp, evitând să cadă alături.

— Ce s-a întâmplat? Murmură el, printre exclamaţiile de uimire ale spectatorilor. Ai văzut-o făcând asta în fiecare seară, de când am plecat din Siena. Şi, bănuiesc eu, prin multe alte locuri.

— Desigur, îngăimă ea.

Cu ochii aţintiţi asupra lui Elayne, aproape că nici nu observă braţul pe care Luca şi-l strecurase pe după umerii ei, bineînţeles nu îndeajuns de ostentativ ca să reacţioneze în vreun fel. Încercase să o convingă pe fată să spună că şi-a scrântit glezna, Elayne însă replicase că, după atâtea exerciţii făcute cu ajutorul Puterii, acum nu mai avea nevoie de ea. Poate că, până la urmă, Juilin nu se căţărase pe toate acoperişurile în miez de noapte, dar de Elayne era sigură că nu făcuse în viaţa ei aşa ceva.

Roata fu perfectă, ca şi aterizarea, dar Nynaeve nu întoarse privirea şi nici nu dădu drumul mânecii lui Luca. După inevitabila pauză pentru aplauze, Elayne se întoarse pe frânghie pentru alte pivotări, cu un picior ridicat pe care îl rotea atât de repede încât părea că îl ţine întins tot timpul, şi pentru un stând pe mâini în care se înălţă ca o lumânare, cu vârfurile încălţărilor albe îndreptate spre cer. Şi pentru un salt pe spate care făcu mulţimea să scoată un oftat, şi pentru o oprire în care se

echilibră în ultima clipă. Thom Merrilin o învăţase asta, ca şi stândul pe mâini.

Nynaeve îl zări pe Thom cu coada ochiului, cu două locuri mai în faţă, cu ochii pironiţi pe Elayne, în vârful picioarelor. Se înfoia în pene ca un păun. Părea gata să se repeadă ca să o prindă, în caz că îi fugea piciorul. Dacă se întâmpla să cadă, era cel puţin în parte vina lui. N-ar îi trebuit s-o înveţe toate astea!

Încă o roată, două, cu picioarele ca nişte fulgere, mai repede decât înainte. De partea asta Nynaeve habar nu avea! I-ar li scos ochii lui Luca pe loc dacă acesta nu ar fi mormăit furios că Elayne o făcuse doar pentru aplauze, o ocazie nemaipomenită ca să-şi frângă gâtul. Încă o pauză pentru o plecăciune la care mulţimea o aclamă din nou şi, în sfârşit, Elayne cobori pe scara de frânghie.

Mulţimea o înconjură imediat. Luca şi patru rândaşi înarmaţi cu bâte o încadrară numaidecât, de parcă Puterea însăşi i-ar fi plantat acolo, dar nu înaintea lui Thom, cu toată şontâcăiala lui.

Nynaeve sări în sus cât putu, dar nu reuşi decât să o vadă pentru o fracţiune de secundă pe Elayne. Fata nu părea înfricoşată, nici măcar surprinsă, de toate mâinile acelea care încercau să o atingă, întinzându-se printre paznicii din jurul ei. Cu capul sus, cu faţa îmbujorată de efort, reuşi să adopte o atitudine distantă, maiestuoasă, în timp ce se îndepărta de mulţimea entuziasmată. Nynaeve nu-şi putea imagina cum putea face asta într-o astfel de costumaţie.

— Arată ca o afuristă de regină, mormăi insul cu un singur ochi.

Nu dăduse fuga împreună cu ceilalţi, ci doar îi lăsase să treacă pe lângă el. Într-o haină simplă, ponosită, din lână gri spre negru, părea îndeajuns de solid ca să nu se teamă că va fi doborât la pământ şi călcat în picioare. Şi oricând gata să-şi folosească sabia.

Al naibii să fiu dacă nu-i destul de curajoasă ca să fie o afurisită de regină.

Nynaeve îl privi cum îşi face loc prin mulţime, dar nu pentru felul în care vorbise. Sau poate şi pentru asta. Acum îşi amintea unde îl văzuse, chiorul cu un smoc de păr în creştetul capului, care nu putea spune două propoziţii fără să adauge o înjurătură.

Uitând de Elayne care acum era în siguranţă —, Nynaeve se luă după el prin mulţime.

CAPITOLUL 38

O cunoştinţă veche

Din cauza îmbulzelii, lui Nynaeve îi luă ceva timp ca să-l ajungă din urmă, mormăind de fiecare dată când primea câte un ghiont de la un bărbat care nu voia să piardă nimic din spectacol sau de la o femeie care îşi trăgea plodul cu cealaltă mână, copiii de obicei încercând să *o* tragă simultan în două direcţii diferite. Insul cu un singur ochi se opri doar în faţa şarpelui şi a leilor până când ajunse la caii-vieri. Probabil că-i văzuse mai devreme, aşa cum stăteau lângă intrarea spectatorilor. De fiecare dată când *s'rediţii* se ridicau pe labele din spate, cum făceau acum, capetele mari, cu colţi, ale adulţilor puteau li văzute de cei de afară, dorinţa acestora de a intra devenind şi mai arzătoare.

Sub o placardă roşie, lată, pe care stătea scris VALAN LUCA cu litere înflorite, aurii, doi dintre rândaşi luau taxa de intrare celor care pătrundeau în cort printr-un spaţiu marcat de două frânghii groase, în căni mari, de sticlă transparentă groasă şi ciobită; Luca nu folosea niciodată altfel de recipiente aşa rândaşii puteau vedea că banii sunt potriviţi fără să-i atingă. Când cănile se umpleau, erau deşertate printr-o gaură dintr-o cutie în chingi de fier, legată atât de bine cu un lanţ, încât

probabil că Petra o aşezase acolo înainte de primirea primului ban de argint. Alţi doi rândaşi - laţi în umeri, cu nasul rupt şi cu încheieturile degetelor îngroşate, ca la bătăuşi se ţineau aproape, înarmaţi cu bâte, pentru ca oamenii să intre pe rând. Şi să stea cu ochii pe bani, bănui Nynaeve. Luca nu avea încredere în nimeni, mai ales când venea vorba de bani. De fapt, era strâns la pungă precum coaja pe măr. Niciodată nu întâlnise un om mai zgârcit.

Inaintă încet, dând din coate, spre insul cu smocul de păr cărunt în creştet. Acesta, bineînţeles, ajunsese fără probleme în rândul din faţă, lângă *s'rediţi;* cicatricea şi peticul vopsit de pe ochi erau de-ajuns, chiar şi fără sabia prinsă pe spate. Acum privea animalele cenuşii, uriaşe, cu un zâmbet larg şi cu ceea ce părea a fi uimire pe faţa parcă dăltuită în piatră.

Uno? Zise Nynaeve, sperând să nu-i greşească numele.

Insul întoarse capul spre ea. După ce Nynaeve îşi aranjă şalul, insul o privi în faţă, dar fără ca ochiul lui negru să dea semne că ar fi recunoscut-o. Celălalt ochi, acoperit cu peticul roşu, o făcu să se înfioare.

Cerandin flutură băţul, strigând ceva nedesluşit şi *s'rediţii* se întoarseră, Sanit, femela, punându-şi labele din faţă pe spatele lat, rotund al lui Mer, care rămase drept. Nerin, puiul, îşi săltă şi el labele pe spatele lui Sanit.

— Te-am văzut în Fal Dara, spuse Nynaeve. Pe urmă, în Capul Toman. După Falme. Erai cu...

Nu ştia cât putea spune cu atâta lume înghesuită în jurul lor; zvonurile despre Dragonul Renăscut circulaseră prin toată Amadicia, unele chiar cu numele lui adevărat.

— Cu Rand.

Ochiul adevărat al lui Uno se îngustă - Nynaeve încercă să nu-l privească pe celălalt - şi după o clipă bărbatul înclină din cap.

Mi-aduc aminte. Niciodată nu uit o faţă a naibii de frumoasă. Dar parcă aveai părul altfel. Nyna?

Nynaeve, răspunse ea scurt.

Uno clătină din cap, măsurând-o din creştet până-n tălpi şi, înainte ca Nynaeve să mai spună ceva, o înşfacă de braţ şi o trase după el prin mulţime. Rândaşii de la intrare o recunoscură, desigur, şi inşii cu nasul spart se apropiară imediat cu bâtele gata de atac. Nynaeve le făcu semn, furioasă, să se îndepărteze

în timp ce încerca să-şi elibereze braţul; încercă de trei ori, dar tot de Uno depindea dacă-i dădea drumul sau nu. Omul o ţinea ca într-un cleşte. Inşii înarmaţi cu bâte şovăiră, apoi se întoarseră agale la locurile lor când văzură că Uno o eliberează pe Nynaeve. Ştiau prea bine ce anume era mai important să păzească.

— Ce faci, ai înnebunit? Strigă ea, dar Uno îi făcu semn să-l urmeze, încetinind pasul şi privind în urmă, printre cei care aşteptau să intre.

Era puţin crăcănat şi se mişca de parcă mai mult ar fi călărit decât ar fi mers pe jos. Mormăind ceva, Nynaeve îşi ridică uşor rochia şi porni după el, spre oraş.

Nu departe, alte două menajerii îşi înălţaseră corturile cafenii, iar dincolo de ele, altele şi altele, împrăştiate printre bordeiele nenumărate. Dar nici una prea aproape de zidurile oraşului. Se pare că mai marea lor, cum îi ziceau femeii pe care Nynaeve ar fi numit-o staroste deşi niciodată nu auzise de o femeie-staroste —, interzisese apropierea lor la o distanţă mai mică de o jumătate de milă, ca să apere oraşul în caz că vreunul dintre animale scăpa de sub pază.

Pe placarda de deasupra intrării în cel mai apropiat cort scria MAIRIN GOME, cu litere înflorite, verzi-aurii. Deasupra placardei atârnau două femei, prinse cu o frânghie de un cadru înalt, sprijinit pe mai mulţi stâlpi instalaţi acolo după ce Luca îşi ridicase cortul. Caii-vieri care se vedeau de la depărtare îşi făcuseră efectul. Femeile se suceau şi se răsuceau, ducând-o pe Nynaeve cu gândul la ce-i lăcuse Moghedien, reuşind şi un stând pe mâini pe frânghie. Mulţimea care aştepta cu nerăbdare în faţa cortului jupânesei Gome era aproape la fel de numeroasă ca şi cea din faţa cortului lui Luca. Nici unul din celelalte corturi nu ieşea în evidenţă cu ceva, cozile din faţa lor fiind mult mai mici.

Uno refuză să-i răspundă la întrebări, învrednicind-o doar cu câte o privire fioroasă până când ieşiră din aglomeraţie şi ajunseră pe un drum de căruţe, plin de praf.

— Încerc să te duc într-un loc unde să putem vorbi, ardem-ar focul, fară ca oamenii să încerce să-ţi sărute tivul rochiei când or afla că-l cunoşti pe afurisitul ăla de Dragon, mormăi el în cele din urmă.

Nu era nici picior de om cale de treizeci de paşi, el însă tot privi în jur ca să se asigure că nu-i aude nimeni.

Pe tot sângele şi cenuşa din lume, femeie! Nu ştii cum sunt capetele astea seci? Jumătate din ele cred că Creatorul le vorbeşte în fiecare afurisită de seară, la cină, iar cealaltă jumătate crede că *el* e Creatorul!

Jupâne Uno, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai vorbi mai frumos. Şi dacă ai merge mai încet. Doar nu ne luăm la întrecere. Unde vrei să ajungi şi de ce trebuie să merg cu tine?

Uno îşi aţinti ochiul asupra ei şi zâmbi strâmb.

Mda, acum mi-aduc şi mai bine aminte de tine. Cea cu flean... cu gura mare. Ragan spunea că poţi beli şi omorî un afuri... un taur numai din gură, chiar dacă e la zece paşi de tine. Chaena şi Nangu spuneau că o poţi face şi de la cincizeci de paşi.

Uno îşi încetini totuşi mersul. Nynaeve se opri în loc.

— Unde şi de ce?

În oraş, răspunse el, dar nu se opri, facându-i semn să-l urmeze. Nu ştiu ce nai... ce cauţi aici, dar mi-aduc aminte că erai la cuţite cu femeia aia *albastră.*

Mormăind ca pentru sine, Nynaeve îşi adună faldurile rochiei şi iuţi pasul după el; numai aşa putea să audă ce vorbeşte. Uno continuă, de parcă femeia ar fi fost lângă el tot timpul.

— Asta nu-i un loc potrivit pentru tine. Cred că pot aduna destui bani ca să te duc în afuri... În Tear. Se spune că acolo ar îi Dragonul, zise el şi din nou privi precaut în jur. Doar dacă nu vrei să mergi pe insulă.

Se referea, probabil, la Tar Valon.

Pace să fie dacă mint!

Uno venea dintr-un loc în care nu mai era pace de trei mii de ani; cei din Shienaran foloseau cuvântul ca pe un talisman, dar şi ca înjurătură.

— Se spune că fosta Supremă înscăunată a fost alungată. Sau chiar executată. Se spune că s-au luptat şi au ars tot... Uno se opri, răsuflă adânc şi făcu o grimasă. Oraşul.

Păşind alături de el, Nynaeve îl privi uimită. Nu-l mai văzuse de aproape un an, schimbase doar vreo două vorbe cu el, şi totuşi... Oare de ce bărbaţii credeau mereu că o femeie are nevoie de grija unui bărbat? Bărbaţii nu puteau nici măcar să se încheie la cămaşă fără ajutorul unei femei!

— Să ştii că ne descurcăm şi aşa, mulţumesc. Doar dacă ştii când un neguţător se va opri aici cu barca lui.

— *Ne* descurcăm? Este şi femeia albastră cu tine? Sau cea brună?

Se referea, probabil, la Moiraine şi Verin. Uno era, cu siguranţă, foarte precaut.

— Nu. Ti-aduci aminte de Elayne?

Uno înclină scurt din cap şi atunci Nynaeve simţi că trebuie să-l înţepe cu ceva; nimic nu părea să-l scoată din ale lui pe omul acesta, care era clar că voia să ia decizii în numele ei.

Ai revăzut-o adineauri. Ai spus că arată ca o afurisită de regină, spuse ea imitându-i vocea aspră.

Uno se împiedică, spre satisfacţia lui Nynaeve, şi privi în jur atât de fioros, încât până şi cele două Mantii Albe care tocmai treceau călare pe lângă ei se dădură la o parte, deşi fără să arate că o fac din pricina lui.

— Fata aia? Strigă el, nevenindu-i să creadă. Dar avea părul negru ca pana corbului...

Bărbatul privi părul lui Nynaeve şi imediat lungi pasul, mormăind ca pentru sine; — Afurisita aia de femeie e fiica unei regine. A unei ditamai regine! Şi ea îşi arată picioarele în felul ăla.

Nynaeve dădu din cap aprobator.

— Voi, afurisiţii ăştia care trăiţi la miazăzi, sunteţi al naibii de ciudaţi! Adăugă Uno. N-aveţi nici un pic de cuviinţă!

Cine vorbea de cuviinţă! Chiar dacă shienaranii se îmbrăcau cuviincios, Nynaeve tot se mai înroşea când îşi amintea că, în Shienar, bărbaţii şi femeile făceau de cele mai multe ori baie împreună, ceea ce li se părea la fel de normal ca şi a lua masa împreună.

Măi omule, mama ta nu te-a învăţat să vorbeşti frumos?

Ochiul teafăr al lui Uno se înnegură aproape la fel de mult ca şi cel vopsit. Bărbatul se gârbovi imediat - în Fal Dara el, ca toţi ceilalţi, o trataseră ca pe o persoană de viţă nobilă sau ceva pe-aproape. Sigur, acum, în rochia aceea nu prea aducea a aristocrată, şi cu părul vopsit într-o culoare nefirească. Nynaeve îşi aranjă din nou şalul şi îşi încrucişă braţele peste el ca să-l ţină în loc. Lâna gri era teribil de incomodă pe căldura aceea uscată, deşi ea nu se simţea deloc uscată; până acum nu auzise să moară cineva de cât asudase de ce n-ar fi ea prima?

— Ce faci aici, Uno?

Bărbatul privi în jur înainte să răspundă. Nu că ar fi fost nevoie de aşa ceva; drumul era puţin umblat - din când în când, câte o căruţă cu boi, câţiva oameni în haine de ţară sau chiar mai simple, ici şi colo câte un călăreţ. - Nimeni nu părea dispus să se apropie de el. Arăta ca unul care ţi-ar fi tăiat beregata doar dacă îl priveai mai insistent.

Femeia albastră ne-a dat un nume în Jehannah şi ne-a spus să aşteptăm acolo până la noi instrucţiuni, dar femeia din Jehannah era moartă şi îngropată când am ajuns noi. O femeie bătrână. A murit în somn şi nici una dintre rudele ei nu auzise numele femeii albastre. Pe urmă, Masema a început să le vorbească oamenilor şi... În fine, n-avea nici un rost să rămânem acolo în aşteptarea unor ordine pe care n-aveam cum să le primim. Am rămas aproape de Masema fiindcă ne dă destul ca să avem din ce trăi, deşi nimeni, în afară de Bartu şi Nengar, nu-i ascultă prostiile, zise Uno clătinându-şi enervat smocul de păr.

Pe neaşteptate, Nynaeve îşi dădu seama că Uno nu folosise nici un cuvânt mai colorat, dimpotrivă, arăta de parcă şi-ar fi înghiţit limba.

— Mda, treacă de la mine, spuse ea, oftând. Poţi să mai foloseşti câte un cuvânt nelalocul lui. Unul la două propoziţii.

Uno îi zâmbi atât de recunoscător, încât lui Nynaeve îi veni să-şi ridice exasperată braţele.

— Cum se face că Masema are bani, şi voi nu? Întrebă ea, amintindu-şi de Masema, un ins oacheş, acru, căruia nimeni şi nimic nu-i erau pe plac.

— Păi, el e afurisitul de Profet pe care toată lumea vine să-l asculte. Vrei să-l vezi şi tu?

Uno părea că îşi numără propoziţiile. Nynaeve trase adânc aer în piept; omul lua tot ce-i spunea ea la propriu.

— Ar putea să-ţi găsească o afurisită de barcă, dacă ai nevoie de aşa ceva. În Ghealdan, de obicei toată lumea îi face pe plac Profetului. Nu, mai curând el *are grijă,* într-un fel sau altul, să i se facă pe plac. A fost un oştean destoinic - cine ar fi crezut că o să ajungă Profet?

Uno cuprinse cu privirea încruntată toate satele şi toţi oamenii, chiar şi corturile şi oraşul din faţa lor. Nynaeve şovăi. Temutul Profet, care aţâţa mulţimile şi îndemna la revoltă, era Masema? Dar el *anunţa* venirea Dragonului Renăscut.

Ajunseseră aproape de intrarea în oraş şi mai era ceva timp până să o lase pe Birgitte să tragă cu arcul spre ea. Luca fusese mai mult decât dezamăgit că femeia insistase să i se spună Maerion. Dacă Masema *le găsea* o barcă să meargă în josul râului... Poate chiar azi. Pe de altă parte, trebuia *să ţină cont* şi de revolte. Dacă zvonurile le exagerau de zece ori, atunci numai câteva sute muriseră în târgurile şi oraşele dinspre miazănoapte. Numai câteva sute.

Numai să nu-i aminteşti că ai vreo legătură cu afurisita aia de insulă, continuă Uno, privind-o cu atenţie.

Acum că se gândea mai bine, Nynaeve îşi dădu seama că Uno probabil nu ştia care era adevărata ei legătură cu Tar Valon. Femeile mergeau acolo fără să devină Aes Sedai, după ajutor sau răspunsuri. Uno era conştient că Nynaeve era implicată în ceva, dar numai atât.

— Nu e mai prietenos cu femeile de acolo decât Mantiile Albe. Dacă-ţi ţii închisă afurisita aia de gură, probabil că o să lase de la el. Pentru cineva care vine din acelaşi sat cu Dragonul, Masema va pune chiar să se *construiască* o afurisită de barcă.

Oamenii se îndesiseră la porţile oraşului, flancate de turnuri joase, cenuşii, bărbaţi şi femei intrând şi ieşind, pe jos sau călare, în tot felul de veşminte, de la zdrenţe la haine şi rochii de mătase brodate. Porţile, groase şi legate în fier, stăteau deschise sub paza unei duzini de lăncieri în armuri şi coifuri de oţel rotunde, cu marginile plate. De fapt, paznicii acordau mai multă atenţie celor şase Mantii Albe care se preumblau în apropiere. Bărbaţii în haine albe şi platoşe sclipitoare erau cei care stăteau cu ochii pe cei care intrau şi ieşeau din oraş.

Mantiile Albe provoacă multe neplăceri? Întrebă ea încet.

Uno îşi ţuguie buzele ca şi cum ar fi vrut să scuipe, se uită la ea şi se răzgândi.

Unde nu provoacă? Era o femeie care facea tot felul de scamatorii într-una dintre menajeriile astea, iuţeală de mână şi altele. Acum patru zile, o ceată de tembeli a făcut praf menajeria.

Valan Luca nu pomenise nimic despre asta!

— Pacea mamei lor! De fapt, pe femeie o voiau. Spuneau că e Aes Sedai, şopti Uno, încruntându-se spre oamenii care treceau pe lângă ei. Şi Iscoadă. Am auzit că i-au frânt gâtul în

timp ce o duceau la spânzurătoare, dar tot i-au atârnat cadavrul în ştreng. Masema le-a decapitat pe căpeteniile cetei, deşi totul a fost pus la cale de afurisitele astea de Mantii Albe.

Incruntătura lui se potrivea cu ochiul roşu vopsit pe petic.

— Prea mulţi oameni au fost spânzuraţi şi decapitaţi, dacă vrei să ştii afurisita mea de părere. Afurisitul de Masema e la fel de rău ca şi afurisitele de Mantii Albe când vine vorba să găsească o Iscoadă sub fiecare afurisită de piatră.

O dată la două propoziţii, murmură Nynaeve şi bărbatul chiar se înroşi.

— Nu ştiu ce să spun, mormăi el. Nu te pot duce acolo. Jumătate din oraş e în sărbătoare, jumătate e cuprins de revoltă, cu hoţi la fiecare al treilea pas, iar femeile nu pot ieşi din casă după ce se întunecă.

Uno părea mai scandalizat de ultima parte; în Shienar femeile erau în siguranţă peste tot, la orice oră mai puţin când era vorba de troloci şi Myrdraali, desigur. - Şi orice bărbat avea grijă să nu se întâmple nimic rău.

Nu-i sigur. Te duc înapoi. Revin când am să găsesc ceva.

Asta o făcu să se hotărască. Trăgându-şi braţul înainte ca Uno să-l apuce cum trebuie, Nynaeve iuţi pasul spre porţile oraşului.

— Hai, Uno, nu te mai codi. Dacă te mai codeşti mult, nu mă mai ajungi din urmă.

Uno alergă după ea, bodogănind despre încăpăţânarea femeilor. În clipa în care înţelese care era subiectul şi că interdicţia ei privind cuvintele nepotrivite nu era valabilă dacă vorbea singur, Nynaeve încetă să-l mai asculte.

CAPITOLUL 39

Întâlniri neaşteptate în Samara

Mantiile Albe de la porţile oraşului nu le acordară lui Uno şi lui Nynaeve mai multă atenţie decât celor care se perindau pe-acolo, adică o privire rece, bănuitoare, rapidă, dar îndeajuns de scrutătoare. Numărul mare de oameni le îngreuna misiunea, poate şi paznicii în armură. Nu că ar fi avut şi alte motive decât cele ştiute numai de ea. Inelul Marelui Şarpe şi inelul de aur, greu al lui Lan erau ascunse în punga ei decolteul adânc nu-i permitea să le poarte prinse de şnur. - Dar într-un fel se aştepta ca Mantiile Albe să oprească din instinct o femeie instruită în Turn. Uşurarea ei fu aproape palpabilă când ochii aceia de gheaţă, implacabili trecură de ea.

Soldaţii le acordară la fel de puţină atenţie după ce Nynaeve îşi rearanjă şalul. Privirea încruntată a lui Uno i-ar fi putut îndemna să-şi întoarcă ochii spre Mantiile Albe, bărbatul însă nici nu avea motive să se încrunte. Era treaba ei.

Îşi netezi şalul de lână gri şi îşi prinse capetele de brâu. Şalul întins îi scotea în evidenţă sânii mai mult decât ar fi vrut ea şi chiar îi arăta un pic din decolteu, dar acum se simţea mult mai acoperită. Cel puţin nu trebuia să-şi mai facă griji că şalul îi va aluneca de pe umeri. Aşa însă îi era şi mai cald. Aerul părea

totuşi să se mai răcorească. Nu erau chiar atât de departe de Ţinutul celor Două Râuri.

De data aceasta, Uno o aşteptă să-l ajungă din urmă. Nynaeve nu-şi dădea seama dacă o făcea din pură curtoazie pe faţa lui brăzdată de cicatrice se citea mult *prea* multă răbdare. - Fapt e că intrară împreună în Samara. În plin haos.

Zarva domnea pretutindeni, fără ca vreun sunet să se distingă într-un fel sau altul. Străzile pavate erau înţesate de oameni, care treceau pe lângă cârciumi cu acoperişul de ardezie sau grajduri cu acoperişul de stuf, hanuri cu firme simple precum Taurul Albastru sau Gâscă Dansatoare, prăvălii cu firme fără cuvinte, doar un cuţit şi o pereche de foarfeci, o oală, o lampă sau o cizmă. Nynaeve văzu feţe la fel de palide ca ale andorezilor şi la fel de oacheşe ca ale Seminţiei Mării, unele curate, altele murdare, şi haine cu gulerul înalt, cu gulerul jos, fără guler, închise sau deschise la culoare, simple sau brodate, ponosite sau aproape noi, în stiluri ciudate sau familiare. Un ins cu o barbă neagră în furculiţă purta mai multe lanţuri de argint pe deasupra unui surtuc albastru, iar doi cu părul împletit *bărbaţi*, cu o cosiţă neagră pe deasupra fiecărei urechi, care le trecea de umeri! Aveau clopoţei din alamă cusuţi de mânecile hainei roşii şi de cizmele cu carâmbul întors. Chiar dacă nu ştia din ce ţară provin, Nynaeve îşi dădu seama că nu erau nişte nătărăi; privirea lor era la fel de aspră şi de iscoditoare ca a lui Uno şi purtau săbii încovoiate prinse în spate. Un bărbat cu pieptul gol, cu o eşarfă de un galben-deschis, cu pielea mai cafenie decât lemnul vechi şi cu mâinile pline de tatuaje complicate, arăta a Om al Mării, deşi nu purta nici cercei şi nici un inel în nas.

Femeile erau la fel de diferite, cu părul de toate nuanţele, de la negru ca pana corbului până la un blond foarte deschis, aproape alb, împletit sau adunat, lăsat liber, tuns scurt, până la umeri, până în talie, rochii vechi, de lână, rochii de în sau de mătase lucioasă, gulere până în bărbie, din dantelă sau brodate, şi decolteuri la fel de adânci precum cel pe care îl ascundea ea. Văzu chiar şi o domană cu faţa arămie, într-o rochie roşie aproape străvezie, care o acoperea până la gât şi nu ascundea aproape nimic! Se întrebă cât de în siguranţă putea fi acea femeie după lăsarea întunericului. Sau chiar în plină zi.

Mantiile Albe şi oştenii care apăreau din când în când în acea masă de oameni arătau copleşiţi, căznindu-se să-şi croiască drum ca toţi ceilalţi. Care cu boi sau căruţe trase de cai înaintau ca melcul prin păienjenişul de străzi, purtătorii de lectice îi împingeau fară milă pe cei care le stăteau în cale şi, din când în când, o trăsură lăcuită, trasă de patru sau şase cai, împodobiţi cu pene, încerca să-şi facă loc, precedată de un servitor în livrea şi de gărzi cu coifuri de oţel care puneau oamenii pe fugă. Muzicanţi cântau la fiecare colţ, din fluier, ţiteră sau timpanon, asta dacă nu cumva locul era deja ocupat de un jongler sau un acrobat - a căror îndemânare nu avea cum să-i deranjeze pe Thom sau pe fraţii Chavana. - Întotdeauna însoţiţi de un bărbat sau de o femeie care îi îndemnau pe trecători să arunce un ban într-o pălărie. Feste tot cerşetori în zdrenţe, care trăgeau oamenii de mânecă şi întindeau câte o mână nespălată, şi vânzători ambulanţi, înarmaţi cu tăvi pline cu de toate, de la ace la panglici şi pere, strigătele lor pierzându-se în larma din jur.

Nynaeve simţea cum îi vuieşte capul când Uno o trase pe o stradă mai îngustă, unde doar prin comparaţie părea a fi mai puţină lume. Se opri ca să-şi aranjeze hainele, după înghesuiala de până acum, înainte să-l urmeze. Aici era parcă mai puţin zgomot. Fără muzicanţi sau acrobaţi şi cu mai puţini vânzători ambulanţi sau cerşetori. Aceştia din urmă se fereau de Uno, chiar şi după ce el aruncă un pumn de bănuţi unei cete de puştani speriaţi, fapt pentru care Nynaeve nu le găsi nici o vină. Omul pur şi simplu nu părea a fi genul... caritabil.

Clădirile oraşului păreau uriaşe faţă de aceste drumuri înguste, chiar dacă aveau doar două sau trei nivele, acoperindu-le cu umbra lor. Dar lumina cerului era încă suficientă, căci până la căderea serii mai erau câteva ore. Destul timp ca să ajungă la spectacol. Dacă mai era cazul. Cu puţin noroc, se puteau îmbarca până la apusul soarelui.

Nynaeve tresări când un alt shienaran li se alătură pe neaşteptate, cu sabia prinsă în spate şi ras în cap, cu excepţia unui smoc de păr, un bărbat cu părul negru, doar cu câţiva ani mai în vârstă decât ea. Uno le facu cunoştinţă fără să încetinească pasul.

Pacea fie cu tine, Nynaeve! Spuse Ragan, pielea feţei lui întunecate încreţindu-se în jurul unei cicatrice albe, triunghiulare.

Expresia îi rămase aspră chiar şi atunci când zâmbi; Nynaeve încă nu văzuse un shienaran blând. Oamenii blânzi nu supravieţuiau în Mana Pustiitoare, nici bărbaţii, nici femeile.

— Mi-aduc aminte de tine. Dar parcă aveai părul de altă culoare, nu? Nu contează. N-ai teamă. Te vom duce la Masema şi oriunde vrei să mergi după aceea. Numai să nu pomeneşti nimic de Tar Valon în prezenţa lui.

Nimeni nu se uita la el, Ragan însă coborî vocea pentru orice eventualitate.

— Masema crede că Turnul va încerca să-l controleze pe Dragon.

Nynaeve clătină din cap. Alt ţicnit care voia să aibă grijă de ea. Cel puţin ăsta nu încerca să o ţină de vorbă; cum era în toane rele, i-ar fi spus câteva chiar dacă nu ar fi făcut decât să-şi spună părerea despre vreme. Avea faţa uşor umedă, ceea ce nu era de mirare, fiind obligată să poarte şalul pe o căldură sufocantă. Îşi aminti brusc ce-i spusese Uno despre Ragan, ce credea el despre limba ei ascuţită. Îi aruncă o privire scurtă, şi Ragan trecu imediat în partea cealaltă a lui Uno, ca şi cum ar fi vrut să se pună la adăpost, şi o privi îngrijorat. Bărbaţii ăştia!

Străzile deveniră mai înguste şi, deşi clădirile de piatră care le străjuiau erau la fel de mari, cele mai multe erau cu spatele la drum, lăsând privirii doar ziduri cenuşii, decolorate de soare, care nu puteau ascunde decât curţi de dimensiuni reduse. În cele din urmă, intrară pe o alee pe care de-abia încăpeau toţi trei. În capătul celălalt, aştepta o trăsură lăcuită şi aurită, înconjurată de mai mulţi bărbaţi în armură. Imediat, la jumătatea drumului dintre ei şi trăsură, mai mulţi inşi se înşiruiră de o parte şi de alta a aleii. Purtând haine fiecare de altă culoare, cei mai mulţi erau înarmaţi cu bâte, lănci sau săbii, la fel de diferite ca şi veşmintele lor. Poate era o bandă de cartier, dar, întrucât nici unul dintre shienarani nu încetini pasul, n-o făcu nici Nynaeve.

Strada din faţă va li plină de nătărăi care speră să-l vadă măcar o clipă pe Masema la o afurisită de fereastră, îi şopti Uno. Singura cale de a pătrunde acolo este prin spate.

Uno tăcu în clipa în care se apropiará de cei care aşteptau. Doi dintre ei erau oşteni cu coifuri de oţel şi cămăşi de zale, cu săbii la şold şi lănci în mână, dar nu ei, ci ceilalţi îi privară atent pe cei trei nou-veniţi şi îşi atinseră armele. Aveau privirea pătrunzătoare, fixă, aproape fioroasă. Pentru prima oară în viaţă Nynaeve ar fi preferat să vadă un rânjet onest. Oamenilor ăstora nu le păsa dacă era femeie sau cal.

Fără să scoată o vorbă, Uno şi Ragan îşi desfăcut ă săbiile prinse de spate şi le înmânară împreună cu pumnalele unui ins bucălat la faţă care, după surtucul şi pantalonii din lână albastră, de calitate, părea să fi fost neguţător cândva. Hainele fuseseră bune cândva; erau curate, dar purtate şi boţite, de parcă stăpânul lor ar fi dormit în ele o lună întreagă. Era clar că-i recunoscuse pe shienarani şi, cu toate că se încruntă la vederea ei, mai ales când îi văzu cuţitul de la cingătoare, le făcu semn cu capul să intre pe o poartă îngustă, de lemn, din zidul de piatră. Acesta fusese poate momentul cel mai derutant; nimeni nu scoase un sunet.

De cealaltă parte a zidului era o curte mică în care buruienile îşi făceau loc prin pavaj. Casa înaltă, de piatră - trei nivele, de un cenuşiu-pal, cu ferestre late, cornişe şi frontoane spiralate, cu acoperişul de ţiglă. - Probabil că era una dintre cele mai frumoase din Samara. După ce poarta se închise în urma lor, Ragan spuse încet:

— Au fost mai multe atentate la viaţa Profetului.

De-abia acum îşi dădu seama Nynaeve că Ragan le explica de ce le fuseseră luate armele.

Dar voi îi sunteţi prieteni, protestă ea. L-aţi urmat pe Rand până la Falme împreună.

Nu avea de gând să-i spună Seniorul Dragon.

— Tocmai de asta ne-au şi lăsat să intrăm, replică Uno sec. Ţi-am spus că noi nu vedem toate lucrurile... aşa cum le vede Profetul.

Pauza pe care o făcuse şi privirea scurtă aruncată în urmă, spre poartă, ca să vadă dacă nu cumva îi ascultă cineva, vorbeau de la sine. Până atunci îl numiseră Masema. Evident că Uno nu era omul care să-şi ţină limba în frâu prea uşor.

Ai grijă ce spui, măcar de data asta, o sfătui Ragan. Doar aşa ai să obţii ceea ce vrei.

Nynaeve încuviinţă din cap cât putut ea de graţios - se supunea raţiunii atunci când era cazul, chiar dacă Ragan nu avea nici un drept să-i atragă atenţia —, iar cei doi bărbaţi schimbară priviri neîncrezătoare. Cu prima ocazie, avea să-i vâre pe ăştia doi într-un sac, împreună cu Thom şi Juilin, şi să le tragă o bătaie soră cu moartea.

Deşi clădirea arăta bine, bucătăria era plină de praf şi pustie, mai puţin o femeie osoasă, cu părul cărunt, rochia ei gri, ponosită şi şorţul alb fiind singurele lucruri curate pe care le vedea acolo. Sugându-şi măselele, bătrâna de-abia îşi desprinse ochii de la oala cu supă de pe focul mic dintr-una din sobele masive de piatră. Două oale îndoite atârnau de nişte cârlige unde ar mai fi încăput alte douăzeci, iar pe masa lată se afla un vas de lut, crăpat, pe o tavă dată cu lac albastru.

Dincolo de bucătărie, pereţii erau împodobiţi cu tapiserii scumpe. În ultimul an, Nynaeve începuse să se cam priceapă la aşa ceva, drept care pentru ea aceste scene de vânătoare de cerbi, urşi şi porci mistreţi, urmate de petreceri, erau reuşite, dar nu ieşite din comun. De-a lungul coridoarelor se înşiruiau scaune, mese şi scrinuri, date cu lac roşu-închis şi incrustate cu sidef. Şi tapiseriile, şi mobilierul erau pline de praf, iar peste podeaua acoperită cu plăci de ceramică cineva dăduse cu mătura fără prea multă tragere de inimă. Pânze de păianjen împodobeau colţurile şi cornişele tavanului înalt, de ghips.

Alţi servitori nu mai erau - de fapt, nu mai văzură pe nimeni până dădură de un ins slăbănog care şedea pe podea lângă o uşă deschisă, într-o haină de mătase roşie, soioasă, prea mare pentru el, care nu se asorta deloc cu o cămaşă la fel de murdară şi pantaloni de lână purtaţi şi răspurtaţi. Una din cizmele lui crăpate avea o gaură mare în talpă; prin vârful celeilalte i se vedea un deget. Insul ridică o mână şi şopti:

Lumina să se pogoare asupra voastră şi lăudat fie numele Dragonului?

Cuvintele lui, rostite pe un ton plângăreţ, sunau a întrebare, insul strâmbându-şi faţa îngustă, la fel de nespălată ca şi cămaşa, dar ceea ce spuse în continuare o lămuri pe Nynaeve că aşa vorbea el.

Profetul nu poate fi deranjat acum? Este ocupat? Va trebui să aşteptaţi un pic?

Uno înclină din cap, semn că are răbdare, iar Ragan se sprijini de perete; mai trecuseră prin asta.

Nynaeve nu ştia la ce să se aştepte de la Profet, nici măcar acum când aflase cine era, dar în nici un caz la atâta murdărie. Supa aceea mirosea a varză cu cartofi, nici pe departe ca hrana unui om care avea întregul oraş la picioarele lui. Şi doar doi servitori, amândoi proveniţi probabil din cele mai amărâte colibe din afara oraşului.

Paznicul numai piele şi os, dacă asta era - nu avea nici o armă; poate că Profetul nici nu avea încredere în el, păru că nu se sinchiseşte când Nynaeve se dădu mai aproape ca să privească prin uşa deschisă. Bărbatul şi femeia dinăuntru se potriveau ca nuca în perete. Masema îşi răsese chiar şi smocul de păr din creştetul capului, iar surtucul lui era dintr-o lână cafenie, simplă, boţită bine, dar curată; cizmele lui cu carâmbul mare păreau răspurtate. Ochii adânciţi în orbite îi transformau privirea acră într-o încruntătură, iar pe faţa oacheşă i se zărea o cicatrice ca un triunghi mai deschis al culoare, aidoma cicatricei lui Ragan, numai că puţin mai ştearsă din cauza anilor şi un pic mai aproape de ochi. Femeia, într-o elegantă rochie de mătase albastră, brodată cu fir de aur, se apropia de vârsta mijlocie şi era cât se poate de atrăgătoare, în ciuda nasului parcă prea lung. Un fileu albastru, simplu îi ţinea părul negru care i se revărsa până aproape de talie; purta un colier gros de aur şi o brăţară pe măsură, iar aproape fiecare deget îi era împodobit cu inele cu pietre preţioase. În timp ce Masema părea gata să se repeadă la orice, rânjind, femeia emana graţie şi discreţie.

... Atât de mulţi te urmează oriunde te duci, încât, la sosirea ta, ordinea pur şi simplu dispare, spunea ea. Oamenii nu mai sunt în siguranţă nici măcar pe proprietatea lor...

Dragonul a rupt toate legăturile legii, toate legăturile stabilite de bărbaţii şi femeile muritoare, răspunse Masema înfierbântat, dar nu şi furios. Profeţiile spun că Dragonul va rupe toate lanţurile şi chiar aşa se întâmplă. Strălucirea Dragonului ne va apăra de Umbră.

Nu Umbra e cea care ameninţă aici, ci cei care te fură şi îţi dau în cap. Unii dintre cei care te urmează, mulţi, cred că pot lua tot ce doresc de la cei care au, fără să plătească sau fără să li se dea voie.

Există dreptate în viaţa de apoi, când ne naştem din nou. Grija faţă de lucrurile acestei lumi e inutilă. Dar fie precum spui. Dacă doreşti dreptate pe lumea asta, aşa să fie, zise el ţuguindu-şi buzele dispreţuitor. De acum încolo celui care fură i se va tăia mâna dreaptă. Cel care se leagă de o femeie, cel care jigneşte o femeie sau comite o crimă va fi spânzurat. Femeia care fură sau comite o crimă va fi biciuită. Dacă cel care acuză găseşte doisprezece oameni care îi susţin acuzaţia, sentinţa va fi dusă la îndeplinire. Aşa să fie.

Cum ţi-e vrerea, murmură femeia.

Eleganţa şi discreţia îi rămaseră pe chip, dar glasul îi părea nesigur. Nynaeve nu ştia ce prevedea legea din Ghealdan, dar nu credea că putea fi atât de aproximativă. Femeia trase adânc aer în piept.

Mai e şi problema hranei. E din ce în ce mai greu să hrănim atâţia oameni.

Fiecare bărbat, fiecare femeie şi fiecare copil care îmbrăţişează cauza Dragonului trebuie să aibă burta plină. Aşa trebuie! Unde e aur e şi hrană. Şi e atât de mult aur în lumea asta. Şi prea mult interes faţă de aur, spuse Masema clătinând din cap cu furie.

Furia nu îi era adresată ei, ci lumii în general. Masema părea că-i caută pe cei interesaţi de aur ca să-şi reverse furia asupra lor.

— Seniorul Dragon a Renăscut. Umbra atârnă deasupra lumii şi numai Seniorul Dragon ne poate salva. Numai credinţa în Seniorul Dragon, ascultarea, supunerea în faţa cuvântului Seniorului Dragon. Toate celelalte sunt inutile, chiar şi acolo unde nu este vorba de blasfemie.

Binecuvântat fie numele Seniorului Dragon întru Lumină! Replică femeia prea repede ca să nu dea impresia că e o formulă învăţată pe de rost. Problema nu se rezumă doar la aur, Seniore Profet. Găsirea şi transportarea hranei în cantităţi suficiente...

— Nu sunt Senior, o întrerupse el din nou, de data aceasta furios.

Se aplecă spre femeie, cu buzele pline de salivă şi, cu toate că expresia nu i se schimbă, mâinile i se contractau de parcă ar îi vrut să înşface rochia femeii.

— Nu există alt Senior decât Seniorul Dragon, în care sălăşluieşte Lumina, iar eu sunt doar o voce umilă a Seniorului Dragon. Să nu uiţi asta! De viţă nobilă sau nu, blasfematorii trebuie pedepsiţi!

Iartă-mă, murmură femeia împodobită cu atâtea giuvaiere, făcând o reverenţă mai potrivită la curtea unei regine. Aşa e precum spui. Nu există alt Senior decât Seniorul Dragon, iar eu sunt doar o susţinătoare umilă a Seniorului Dragon - binecuvântat fie numele Seniorului Dragon! — Care a venit să se împărtăşească din înţelepciunea şi cuvântul Profetului.

Ştergându-şi gura cu dosul mâinii, Masema deveni brusc foarte rece.

— Porţi prea mult aur. Nu te lăsa amăgită de cele lumeşti. Aurul nu înseamnă nimic. Seniorul Dragon înseamnă totul.

Numaidecât femeia începu să-şi scoată inelele de pe degete şi, cât ai clipi din ochi, insul scheletic ajunse lângă ea, scoase o pungă din buzunarul hainei şi i-o vârî sub nas ca să aibă unde să le pună. Brăţara şi colierul urmară aceeaşi cale.

Nynaeve îl privi pe Uno şi ridică dintr-o sprânceană.

— Fiecare bănuţ merge la săraci, îi zise el cu o voce joasă, abia auzită. Sau la cei care au nevoie. Dacă nu i-ar li dat casa asta un afurisit de neguţător, acum Profetul ar sta într-un afurisit de grajd sau într-una dintre colibele alea din afara oraşului.

Chiar şi hrana o dăruieşte, spuse Ragan la fel de încet. Până nu de mult, îi aduceau o mulţime de feluri de mâncare, ca unui rege, până când s-a aflat că Profetul dăruieşte totul, nu păstrează decât puţină pâine, supă şi tocană. Şi de-abia dacă se atinge de vin.

Nynaeve clătină din cap. Mda, era şi ăsta un mod de a face rost de bani pentru cei săraci. Să-i iei de la cei care *nu* sunt săraci. Sigur, aşa toată lumea ajungea săracă până la urmă, dar cel puţin sistemul funcţiona o vreme. Se întrebă dacă Uno şi Ragan ştiau toate dedesubturile. Cei care pretindeau că strâng bani ca să-i ajute pe alţii adesea păstrau ceva şi pentru ei sau se bucurau de puterea pe care o dobândeau astfel, mult prea mult. Îl aprecia mai mult pe cel care dădea un ban din propriul buzunar decât pe cel care lua cu de-a sila o coroană de aur de la altul. Şi nu avea nici o consideraţie pentru cei care îşi

abandonau fermele şi prăvăliile ca să-l urmeze pe acest... pe accst „Profet “, fară să aibă habar ce vor mai pune pe masă.

Dincolo, femeia făcu o reverenţă şi mai adâncă, plecându-şi capul.

Până când voi avea din nou onoarea de a mă bucura de cuvântul şi sfatul Profetului, Lumina să-l binecuvânteze pe Seniorul Dragon!

Masema o expedie cu un gest scurt, uitând aproape imediat de ea. Îi văzuse pe cei trei pe coridor şi acum se uita la ei cu toată plăcerea pe care o putea exprima figura lui aspră. Dacă era vorba de plăcere. Femeia părăsi încăperea maiestuos, părând că nici nu-i observă pe Nynaeve şi pe cei doi bărbaţi. Nynaeve pufni din nas când slăbănogul în haină roşie le făcu semn nerăbdător să intre. Pentru cineva care tocmai renunţase la bijuterii de nevoie, femeia se retrăsese cu multă demnitate.

Insul numai piele şi os o şterse la locul lui de lângă uşă în timp ce Masema se saluta cu Uno şi Ragan după obiceiul celor din Ţinuturile de la Hotare, strângându-şi antebraţele.

Pacea să se-ngrijească de sabia ta! zise Uno, urmat imediat de Ragan.

Pacea să se-ngrijească de Seniorul Dragon, iar Lumina să ne învăluie pe toţi!

Nynaeve îşi ţinu răsuflarea. Sensul cuvintelor lui Masema era mai mult decât clar; *Seniorul Dragon* era izvorul Luminii. Şi mai avea tupeul să vorbească de blasfemia altora!

Aţi dat în sfârşit de Lumină? Întrebă Masema.

Mergem în Lumină, răspunse Ragan precaut. Ca întotdeauna.

Uno rămase tăcut, cu faţa lipsită de expresie.

Răbdarea şi oboseala se întrepătrundeau ciudat pe chipul dezagreabil al lui Masema.

— Numai prin Seniorul Dragon se ajunge la Lumină. La sfârşit, veţi vedea Calea şi Adevărul, căci l-aţi văzut pe Seniorul Dragon şi numai cei al căror suflet e înghiţit de Umbră pot vedea fără să creadă. Voi nu sunteţi aşa. Voi veţi crede.

În ciuda căldurii şi a şalului de lână, Nynaeve simţi cum i se face pielea ca de găină. Glasul lui Masema suna absolut convingător şi, privindu-l de aproape, femeia văzu o licărire în ochii lui aproape negri vecină cu nebunia. Masema îşi trecu privirea peste ea, şi Nynaeve simţi cum îi înţepenesc genunchii.

Pe lângă el, cel mai turbat dintre membrii Mantiilor Albe părea un mieluşel. Inşii aceea de pe alee erau doar o copie palidă a stăpânului lor.

Tu, femeie. Eşti gata să vii spre Lumina Seniorului Dragon, lepădându-te de păcat şi de nevoile trupului?

Merg în Lumină cât de bine pot, răspunse ea, iritată că era nevoită să vorbească la fel de precaut precum Ragan.

„Păcat? Cine se credea ăsta? “

Eşti prea preocupată de nevoile trupului, zise Masema, arzând-o cu privirea care i se opri asupra rochiei roşii şi a şalului strâns pe ea.

Ce vrei să spui cu asta?

Uno făcu ochii mari de uimire, iar Ragan încercă să o facă să tacă, însă Nynaeve mai degrabă şi-ar fi luat zborul decât să se oprească.

— Crezi că ai dreptul să-mi spui cum să mă îmbrac?

Înainte să-şi dea seama ce face, îşi desfăcu şalul şi îl înfăşură pe coate; era mult prea cald.

Nici un bărbat nu are dreptul ăsta asupra mea sau asupra oricărei alte femei! Nu-i treaba ta nici dacă aş vrea să merg în *pielea goală!*

Masema îi contemplă sânii o clipă - nici măcar o fărâmă de admiraţie nu-i lumină ochii adânci, doar dispreţ —, apoi o privi în faţă. Ochiul teafăr şi cel vopsit al lui Uno păreau la fel, privind în gol, în timp ce Ragan tresări, sigur mormăind ceva în sinea lui.

Nynaeve înghiţi în sec. Îşi ţinuse gura şi de data asta! Pentru prima oară în viaţă, regreta cu adevărat că vorbise fără să gândească. Dacă omul ăsta putea hotărî să i se taie mâna cuiva, să fie spânzurat cineva, cu doar un simulacru de judecată, ce altceva mai putea să facă? Îşi dădu seama că era îndeajuns de furioasă ca să poată conduce Puterea.

Dar dacă făcea asta... Dacă Moghedien sau surorile Negre *erau* în Samara... „Dar dacă n-o fac...! “Ar fi vrut să se acopere cu şalul până sub bărbie. Dar nu în timp ce Masema se uita ţintă la ea. Ceva din străfundurile minţii ei îi striga să nu meargă cu prostia până la capăt numai bărbaţii puneau mândria înaintea raţiunii. - Dar înfruntă privirea lui Masema, chiar dacă se feri să înghită din nou în sec.

Masema făcu o grimasă.

Astfel de veşminte sunt purtate ca să-i ispitească pe bărbaţi, nu pentru alt motiv.

Nynaeve nu putea înţelege de ce vocea lui era în acelaşi timp şi rece, şi impetuoasă.

Poftele trupeşti distrag gândurile de la Seniorul Dragon şi de la Lumină. M-am gândit să interzic rochiile care distrag privirea şi gândurile bărbaţilor. Femeile care îşi pierd timpul ispitindu-i pe bărbaţi şi bărbaţii care le ispitesc pe femei vor fi pedepsiţi până vor înţelege că numai prin contemplarea desăvârşită a Seniorului Dragon şi a Luminii se pot bucura cu adevărat de viaţă.

Masema nu se mai uita la ea. Privirea aceea întunecată, arzătoare trecea prin ea spre ceva îndepărtat.

Cârciumile şi toate prăvăliile care vând băuturi tari, toate locurile care distrag gândurile oamenilor de la contemplaţia desăvârşită vor fi închise şi arse din temelii. Am frecventat astfel de locuri în zilele în care păcătuiam şi eu alături de alţii, dar acum regret din toată inima, aşa cum ar trebui să-şi regrete toţi greşelile. Nu există decât Seniorul Dragon şi Lumina! Restul e iluzie, o capcană întinsă de Umbră!

— Ea este Nynaeve al’Meara, zise Uno repede, profitând de clipa în care Masema îşi trăgea răsuflarea. Din Emond’s Field, care se află în Ţinutul celor Două Râuri, de unde se trage Seniorul Dragon.

Masema întoarse încet capul spre bărbatul cu un singur ochi, iar Nynaeve profită de ocazie ca să-şi aranjeze şalul cum era înainte.

A fost la Fal Dara cu Seniorul Dragon, şi la Falme. Seniorul Dragon a salvat-o la Falme. Seniorul Dragon ţine la ea ca la o mamă.

Dacă ar fi fost în altă parte, Nynaeve i-ar fi spus vreo două şi poate i-ar fi înroşit urechile. Rand *nu* o salvase nu chiar şi era doar cu câţiva ani mai mare decât el. Auzi, ca la o mamă! Masema se întoarse din nou spre ea. Lumina intensă care îi ardea în ochii mai înainte nici nu se compara cu cea de acum. Ochii îi erau aproape incandescenţi.

— Nynaeve. Da, spuse el şi începu să vorbească repede: Da! Mi-aduc aminte şi de numele tău, şi de faţa ta. Binecuvântată eşti între femei, Nynaeve al’Meara, la fel ca mama Seniorului

Dragon, căci ai văzut cum creşte Seniorul Dragon. Ai avut grijă de Seniorul Dragon când era mic.

Masema o apucă strâns de braţe făcând-o să tresară de durere, dar parcă nu-şi dădea seama de ce se întâmplă.

— Vei vorbi mulţimii despre copilăria Seniorului Dragon, despre primele lui cuvinte înţelepte, despre miracolele care l-au însoţit. Lumina te-a trimis aici ca să-l slujeşti pe Seniorul Dragon.

Nynaeve nu ştia ce să spună. Ea, una, *nu* văzuse nici un miracol care să-l însoţească pe Rand. *Auzise* unele lucruri, în Tear, dar ceea ce făcea un ta'veren nu prea era miracol. Chiar şi ceea ce se întâmplase la Falme avea o explicaţie raţională. Într-un fel. Cât despre cuvintele înţelepte, primul pe care îl auzise de la el fusese promisiunea solemnă de a nu mai arunca în nimeni cu pietre, după ce îi înroşise fundul bine. De atunci nu îşi amintea să mai fi auzit un cuvânt pe care să-l considere înţelept. Oricum, dacă Rand ar fi dat sfaturi înţelepte din leagăn, dacă cerul ar fi fost brăzdat de comete noaptea şi de tot felul de apariţii misterioase în timpul zilei, tot n-ar fi stat cu nebunul ăsta.

Am nevoie de o barcă, zise ea cu prudenţă. Ca să ajung la el. La Seniorul Dragon.

Numele i se lipi de limbă, de-abia îşi propusese să nu-l rostească, dar probabil că despre Rand nu se putea vorbi ca despre „el “în prezenţa Profetului. „Sunt practică. Atâta tot. “ „Bărbatul e un stejar, femeia o salcie “, era o zicală. Stejarul se lupta cu vântul şi cădea frânt, în timp ce salcia se apleca ori de câte ori era nevoie şi astfel supravieţuia. Ceea ce nu însemna că ei, una, îi plăcea să se aplece.

El... Seniorul Dragon... este în Tear. Seniorul Dragon m-a chemat acolo.

— Tear.

Masema îşi luă mâinile de pe ea, iar ea îşi frecă braţele pe ascuns. De fapt, nu trebuia să se ascundă; Profetul privea din nou prin ea.

— Da, am auzit, zise el, vorbind cu ceea ce vedea sau doar cu sine. Când Amadicia se va supune Seniorului Dragon, cum a făcut Ghealdan, îmi voi conduce oamenii spre Tear, ca să se bucure de strălucirea Seniorului Dragon. Îmi voi trimite discipolii să răspândească înţelepciunea Seniorului Dragon în Tarabon şi

Arad Doman, în Saldaea şi Kandor, în Ţinuturile de la Hotar, şi în Andor, şi îmi voi conduce oamenii ca să îngenuncheze la picioarele Seniorului Dragon.

— Un plan înţelept... ăăă... o, Profet al Seniorului Dragon.

Un plan mai prostesc nici că auzise. Ceea ce nu însemna că nu putea avea sorţi de izbândă. Planurile prosteşti aveau aşa ceva, destul de des, când le făceau bărbaţii. Poate că lui Rand chiar i-ar plăcea să-i vadă pe toţi oamenii ăia la picioarele lui, dacă era măcar pe jumătate arogantul despre care vorbea Egwene.

Dar noi... eu nu pot aştepta. Am fost chemată şi, atunci când Seniorul Dragon cheamă pe cineva, muritorii de rând trebuie să se supună.

„Odată şi-odată tot o să-i trag una lui Rand pentru asta! “Trebuie să găsesc o barcă.

Masema o privi atât de intens, încât Nynaeve începu să se agite. Simţea cum sudoarea o ia la vale pe spate şi între sâni, numai în parte din cauza căldurii. Privirea aceea ar fi făcut-o şi pe Moghedien să asude. În cele din urmă, Masema încuviinţă din cap, flacăra din privire stingându-se şi lăsând loc încruntăturii obişnuite.

Da, oftă el. Dacă ai fost chemată, trebuie să pleci. Mergi cu Lumina şi în Lumină. Imbracă-te mai cuviincios - cei care au fost aproape de Seniorul Dragon trebuie să fie virtuoşi şi deasupra tuturor şi gândeşte-te la Seniorul Dragon şi la Lumina lui.

— O barcă? Insistă Nynaeve. Trebuie să ştii ori de câte ori ajunge o barcă în Samara sau în orice sat de-a lungul fluviului. Dacă mi-ai spune unde aş putea găsi una, aş ajunge la destinaţie... mai repede.

Voia să spună „mai uşor “, dar nu credea că lui Masema îi păsa prea mult de asta.

Eu nu mă ocup de astfel de lucruri, zise el morocănos. Dar ai dreptate. Când Seniorul Dragon dă o poruncă, trebuie să o împlineşti numaidecât. Mă voi interesa. Dacă apare vreo barcă, voi fi informat.

Ochii lui Masema se îndreptară spre cei doi bărbaţi.

— Trebuie să aveţi grijă să ajungă teafără acolo. Dacă insistă să se îmbrace la fel, îi va împinge pe bărbaţi la gânduri necurate. Trebuie apărată, ca un copil încăpăţânat, până i se alătură din nou Seniorului Dragon.

Nynaeve îşi muşcă limba. O salcie, nu un stejar, atunci când e nevoie de o salcie. Reuşi să-şi mascheze iritarea în dosul unui zâmbet care era menit să exprime toată recunoştinţa pe care şi-o dorea idiotul din faţa ei. Un idiot periculos, totuşi. Trebuia să ţină minte asta.

Uno şi Ragan îşi luară repede rămas-bun, strângându-şi din nou braţele şi o împinseră afară, luând-o fiecare de câte o mână, de parcă ar li crezut că era mai bine să dispară din faţa lui Masema cât mai iute posibil. Masema păru a-i fi uitat înainte ca ei să fi ajuns la uşă; deja se încrunta la servitorul slăbănog care aştepta să introducă un ins sfios, în haine de fermier, care îşi mototolea pălăria cu mâinile lui noduroase, pe faţa lată amestecându-se teama şi veneraţia.

Nynaeve nu scoase o vorbă în timp ce trecură din nou prin bucătărie, unde femeia cu părul cărunt îşi sugea măsele şi amesteca în fiertură. Nynaeve rămase tăcută în timp ce îşi recuperau armele, dar răbufni când ieşiră de pe alee şi se apropiară de o stradă. Se răsti la cei doi, scuturându-şi degetul pe rând pe sub nasul fiecăruia.

Cum de-aţi îndrăznit să mă *târâţi* în halul ăsta?

Trecătorii zâmbeau bărbaţii cu dezamăgire, femeile apreciativ. - Deşi nici unul nu avea habar de ce urla la ei.

— Încă cinci minute şi l-aş fi convins să-mi găsească o barcă azi! Dacă mai puneţi mâna pe mine o dată...

Uno pufni atât de tare, încât Nynaeve se întrerupse tresărind.

— Încă cinci minute afurisite şi Masema ar fi pus mâna pe *tine.* Sau mai degrabă ar fi dat ordin să fii reţinută, şi atunci să te ţii! Când dă un ordin, imediat se găsesc cincizeci de mâini afurisite sau o sută, sau o mie, dacă e nevoie, care să-l îndeplinească!

Uno se îndepărtă cu paşi mari, însoţit de Ragan, Nynaeve neavând de ales decât să îi însoţească sau să rămână pe loc. Uno mergea înainte, de parcă ar fi ştiut că femeia se va lua după el. Nynaeve îl urmă, deşi nu de teamă că se va rătăci în labirintul ăla de străzi. Ar fi găsit şi singură drumul. Într-un târziu.

— A pus să fie biciuit un afurist de membru al Consiliului Coroanei - biciuit! - Doar pentru jumătate din tonul sfidător pe care i-ai vorbit, bombăni Uno. Dispreţ faţă de cuvântul

Seniorului Dragon i-a spus el. Pace! Să-l întrebi cu ce drept comentează felul în care eşti îmbrăcată! Nu-i vorbă, câteva minute te-ai descurcat, dar la sfârşit am văzut cum arătai. Gata să-ţi înfigi colţii în el. Cel mai rău ar fi fost să-i spui pe nume Seniorului Dragon. Asta pentru el e o blasfemie. Ca şi să pomeneşti de Cel întunecat.

Ragan încuviinţă din cap, clătinându-şi smocul de păr.

— Uno, ţi-aduci aminte de domniţa Baelome? Nynaeve, după ce au apărut primele zvonuri din Tear despre numele Seniorului Dragon, domniţa Baelome a spus „acest Rand al'Thor "în prezenţa lui Masema, care imediat a poruncit să fie aduse securea şi butucul.

A tăiat capul cuiva numai pentru *atâta* lucru? Întrebă Nynaeve neîncrezătoare.

Nu, mormăi Uno dezgustat. Pentru că femeia i-a cerut îndurare când şi-a dat seama că Masema chiar vrea s-o execute. A fost scoasă, atârnată de afurisitele ei de încheieturi în spatele trăsurii, târâtă prin tot satul în care ne aflam atunci şi biciuită în văzul lumii. Suita ei se uita prostită cum e zvântată în bătaie.

La sfârşit, i-a mulţumit lui Masema că a lăsat-o în viaţă, ca şi seniorul Aleshin, cel din Consiliul Coroanei, adăugă Ragan, mult prea caustic ca să fie pe placul lui Nynaeve.

Cu alte cuvinte, Ragan îi servea o lecţie, iar ea trebuia să şi-o însuşească.

— Cei doi aveau toate motivele să se umilească, Nynaeve. Nu erau primii care ar fi putut să-şi piardă capul în felul ăsta. Al tău ar fi putut fi următorul. Şi al nostru, dacă încercam să te ajutăm în vreun fel. Masema nu se joacă.

Nynaeve răsuflă adânc. Cum de avea Masema atâta putere? Şi, după câte se părea, nu doar în faţa adepţilor lui. Dar, dacă se gândea mai bine, nu vedea motivul pentru care nobilii nu puteau fi la fel de neghiobi ca şi un amărât de ţăran; după părerea ei, foarte mulţi nobili erau chiar mai neghiobi. Idioata aia plină de inele trebuie să fi fost de viţă nobilă; nici o neguţătoreasă nu purta atâtea giuvaiere. Pe de altă parte, Ghealdan avea legile, tribunalele şi judecătorii lui. Unde era regina sau regele? Nu-şi amintea ce are Ghealdanul. Nimeni din Ţinutul celor Două Râuri nu avusese de-a face cu regi sau regine, dar pentru asta existau ei, ca să se facă dreptate. În fine, tot ce făcea Masema aici nu era treaba ei. Avea probleme

mai importante decât să aibă grija unor imbecili care îl lăsau pe nebunul ăla să-i calce în picioare. Curiozitatea însă o făcu să întrebe:

— Chiar vrea să-i oprească pe bărbaţi şi femei să se mai uite unii la alţii? Nu se gândeşte la ce se va întâmpla dacă nu vor mai exista căsătorii, dacă nu se vor mai naşte copii? Ce va urma, îi va opri pe oameni să mai cultive pământul, să ţească sau să facă încălţări, doar ca să se gândească tot timpul la Rand al'Thor?

Nynaeve pronunţă numele intenţionat. Ăştia doi tot îi trăgeau cu „Seniorul Dragon “, aproape la fel de des ca şi Masema.

Să vă spun ceva. Dacă încearcă să le impună femeilor cum să se îmbrace, se *va* alege cu o revoltă de toată frumuseţea. Împotriva lui.

Samara trebuie să aibă ceva în genul Soborului Femeilor majoritatea localităţilor aveau aşa ceva, chiar dacă se numea altfel şi chiar atunci când nu era ceva oficial; existau unele lucruri de care bărbaţii nu trebuiau să se ocupe siguri, puteau şi chiar le mustrau pe femei atunci când purtau haine nepotrivite, dar ceea ce voia să facă Masema era cu totul altceva. Femeile nu se amestecau în treburile bărbaţilor — în fine, nu mai mult decât era nevoie de aceea nici bărbaţii nu trebuiau să se amestece în treburile femeilor.

— Şi cred că bărbaţii vor reacţiona la fel dacă Masema încearcă să închidă cârciumile şi toate celelalte. Încă n-am văzut un bărbat care să nu se dea de ceasul morţii dacă nu-şi vâră din când în când nasul într-o cană cu băutură.

Poate că o va face, poate că n-o va face, zise Ragan sec. Uneori, dă nişte ordine pe care apoi le uită sau le amână fiindcă apare altceva, mult mai important. Nici nu-ţi închipui câte acceptă susţinătorii lui fără crâcnire.

Nynaeve observă că cei doi o flancau, fiind cu ochii în patru la cei din jur. Chiar şi ei Uno şi Ragan îi păreau a fi gata să scoată săbiile într-o clipă. Dacă voiau cu adevărat să ducă la îndeplinire instrucţiunile lui Masema, îşi găsiseră naşul.

Nu e împotriva afurisitei de căsătorii, mârâi Uno, uitându-se atât de insistent la un vânzător ambulant care îşi plimba plăcintele cu carne, încât omul se întoarse şi o luă la fugă fără să mai aştepte banii de la două femei care tocmai se serviseră

de pe tavă. Ai noroc că nu şi-a amintit că n-ai soţ, altfel te-ar fi trimis Seniorului Dragon cu unul. Câteodată, alege trei-patru sute de bărbaţi şi femei nemăritate şi-i sileşte să se căsătorească. Cei mai mulţi se văd pentru prima oară chiar în ziua aceea. Dacă nevolnicii ăia acceptă aşa ceva fără să crâcnească, crezi că vor deschide gura când nu vor mai avea unde să-şi bea minţile?

Ragan mormăi ceva numai pentru el, dar Nynaeve prinse câteva cuvinte şi îşi miji ochii. „Unii habar n-au cât de norocoşi sunt. “Asta spusese el. Ragan nici măcar nu observă privirea ei încruntată. Era prea ocupat să se uite în jur, de teamă să nu le fure cineva femeia de sub nas. Nynaeve se simţea tentată să-şi scoată şalul şi să-l arunce cât colo. Ragan nu păru să o audă când pufni dispreţuitoare. Bărbaţii ăştia erau orbi şi surzi când le convenea.

Cel puţin n-a încercat să-mi fure bijuteriile, spuse ea. Cine era proasta aia care i le-a dat pe ale ei?

Nu ar fi acceptat aşa ceva nici dacă ar fi devenit una dintre susţinătoarele lui Masema.

Alliandre, de Lumină Binecuvântată, Regina afurisitului de Ghealdan, răspunse Uno. Are o duzină de alte titluri, după cum le place celor de la miazăzi să se împopoţoneze cu ele.

Nynaeve se împiedică de o piatră din caldarâm şi fu cât pe ce să cadă.

Carevasăzică aşa procedează el! Exclamă ea, dând la o parte mâinile care îi săriră în ajutor. Dacă însăşi *regina* e fraieră să-l asculte, nu-i de mirare că Masema face ce vrea.

— Nu e fraieră, replică Uno tăios, fulgerând-o cu privirea înainte de a se concentra din nou asupra trecătorilor. E înţeleaptă. Când călăreşti un afurisit de cal sălbatic, îl laşi în voia lui. Crezi că-i fraieră doar fiindcă Masema i-a luat inelele? E îndeajuns de deşteaptă ca să ştie că Masema ar cere mai mult dacă n-ar mai purta bijuterii când vine la el. Prima oară, s-a dus el la ea de atunci e invers şi *i-a* luat inelele de pe degetele ei afurisite. Regina avea şiraguri de perle prinse în păr, şi Masema a tras de ele până le-a rupt. Toate doamnele de onoare au căzut în genunchi încercând să le adune. Chiar şi Alliandre a cules câteva de pe jos.

— Asta nu mi se pare prea înţelept, spuse Nynaeve pe un ton hotărât. Mi se pare o laşitate.

„Cui îi tremurau genunchii când se uita Masema la ea? “întrebă o voce din capul ei. „Cine asuda de mama focului? “Cel puţin ea reuşise să-l înfrunte. „Eu l-am înfruntat. A te îndoi precum salcia nu e totuna cu a te face mic ca un şoricel. “

E regina sau nu e?

Cei doi bărbaţi schimbară o privire iritată.

— Nu înţelegi, Nynaeve, spuse Ragan încet. Alliandre este a patra care stă pe Tronul Binecuvântat de Lumină de când am venit noi în Ghealdan, adică de aproape o jumătate de an. Johanin purta coroana când Masema a început să atragă mulţimile. L-a crezut un nebun inofensiv şi n-a făcut nimic nici măcar atunci când numărul susţinătorilor lui a crescut ameţitor, iar nobilii i-au spus să-l anihileze. Johanin a murit într-un accident de vânătoare...

Accident de vânătoare! Exclamă Uno sarcastic.

Un vânzător ambulant care tocmai se uita la el îşi scăpă tava plină cu ace.

— Doar dacă nu ştia de ce capăt să apuce o afurisită de lance, continuă el. Ce să-i faci, aşa sunt ăştia de la miazăzi cu afurisitul lor de Joc al Caselor!

Dar Ellizelle a reuşit, zise Ragan. A pus armata să împrăştie mulţimea, a urmat o adevărată bătălie, şi armata a fost pusă pe fugă.

Afurisită scuză pentru oşteni, mormăi Uno.

Nynaeve se hotărî să-i atragă din nou atenţia asupra limbajului. Ragan încuviinţă din cap şi continuă:

— Se spune că după aceea Ellizelle a luat otravă, dar sigur e că a fost înlocuită de Teresia, care a rezistat doar zece zile după încoronare, până când a trimis două mii de oşteni împotriva a zece mii de oameni care se adunaseră ca să-l asculte pe Masema în faţă de Jehannah. După ce oştenii au fost înfrânţi, Ellizelle a abdicat şi s-a măritat cu un neguţător bogat.

Nynaeve îl privi neîncrezătoare, iar Uno pufni dispreţuitor.

— Aşa se vorbeşte, susţinu bărbatul mai tânăr. Sigur, în ţinutul ăsta căsătoria cu un om de rând înseamnă renunţarea la tron pentru totdeauna şi, nu ştiu ce crede Beron Goraed despre faptul că are o nevastă tânără şi frumoasă, cu sânge albastru, dar am auzit că a fost luat din pat de vreo douăzeci de servitori de-ai lui Alliandre şi dus pe sus la Palatul Jheda ca să se însoare în primele ore ale dimineţii. Teresia s-a mutat pe noua moşie a

soţului ei, iar Alliandre a fost încoronată, toate petrecându-se înainte de răsăritul soarelui. Noua regină l-a chemat pe Masema la Palat ca să-i spună că nu va mai fi deranjat în nici un fel. În mai puţin de două săptămâni, *ea* mergea la *el.* Nu ştiu dacă regina crede cu adevărat în ceea ce predică Masema, dar ştiu că a ocupat tronul unei ţări aflate în prag de război civil, Mantiile Albe fiind gata să intervină, şi că l-a oprit cum a putut şi ea. Asta numesc eu o regină înţeleaptă, şi lumea ar trebui să fie mândră că o slujeşte, chiar dacă e de la miazăzi.

Nynaeve deschise gura, dar uită ce voia să spună când Uno zise pe un ton firesc:

— Ne urmăreşte o Mantie Albă. Nu privi înapoi, femeie. Bănuiesc că ai mai multă minte.

Nynaeve simţi cum îi înţepeneşte gâtul de efortul de a privi numai înainte; firele de păr de pe ceafă i se zbârleau unul după altul.

— Ia-o pe strada următoare, Uno, zise ea.

Asta ne-ar îndepărta de străzile principale şi de afurisitele alea de porţi. Putem să scăpăm de el dacă mergem înainte prin mulţime.

Fă cum îţi spun! Repetă Nynaeve şi trase adânc aer în piept, domolindu-şi vocea. Vreau să-l văd.

Uno se uită atât de fioros, încât oamenii se feriră de ei pe o distanţă de zece paşi, apoi cei trei o cotiră pe următoarea stradă îngustă. Nynaeve întoarse capul puţin când dădură colţul, de ajuns ca să arunce o privire cu coada ochiului înainte ca o cârciumă mică, de piatră, să-i blocheze vederea. Mantia albă ca neaua, cu soarele înconjurat de flăcări, ieşea în evidenţă printre puţinii trecători. Nu avea cum să nu recunoască faţa aceea frumoasă, faţa pe care fusese sigură că o va vedea. Dintre toate Mantiile Albe doar Galad avea un motiv să o urmărească, doar pe ea, nu şi pe cei doi însoţitori ai ei.

CAPITOLUL 40

Roata tese

De îndată ce trecu de cârciumă şi nu-l mai zări pe Galad, Nynaeve îşi aruncă privirea spre strada din faţă. Simţea cum fierbe de furie, şi din cauza ei, şi din cauza lui Galadedrid Damodred. „Inconştiento! “Era o stradă îngustă ca toate celelalte, pavată cu pietre rotunde, străjuită de prăvălii, case şi localuri cenuşii, pline de clienţii răzleţi ai după-amiezii. „Dacă nu intrai în oraş, nu te găsea! “Aici era prea pustiu ca să se ascundă. „Ai vrut să-l vezi pe Profet! Ai crezut că Profetul te va scoate imediat de aici, înainte de sosirea lui Moghedien! Când ai să pricepi că nu trebuie să te bazezi decât pe tine? “Se hotărî într-o secundă. Când Galad va da colţul şi nu-i va mai vedea, va începe să caute prin prăvălii şi poate prin cârciumi.

Pe aici, zise ea.

Ridicându-şi poalele rochiei, se repezi pe aleea cea mai apropiată şi se lipi cu spatele de perete. Nimeni nu se uită a doua oară la ea, chiar dacă o văzu cum se furişează, ceea ce spunea multe despre situaţia din Samara, lucru la care acum nu avea timp să se gândească. Uno şi Ragan i se alăturară în clipa următoare, împingând-o pe aleea plină de praf, dincolo de o găleată spartă şi un butoi pentru apa de ploaie, atât de uscat

încât doagele de-abia se ţineau să nu cadă. Cel puţin cei doi făceau ce voia ea. Într-un fel. Cu mâna pe mânerul lung al săbiei prinse de spate, erau gata să o apere, cu sau fără voia ei. „Lasă-i în pace, proasto! Crezi că te poţi apăra singură? “

Acum era îndeajuns de furioasă. Auzi colo, Galad! N-ar fi trebuit să părăsească menajeria! Un capriciu prostesc, care ar putea strica totul. Nu putea conduce Puterea împotriva lui Galad, cum n-o putuse conduce nici împotriva lui Masema. Posibilitatea ca Moghedien sau surorile Negre să fie în Samara o făcea să depindă de cei doi bărbaţi. Dacă şi-ar fi făcut furia ghemotoc, ar fi putut găuri cu ea zidul de piatră din spate. Ştia de ce Aes Sedai aveau Străjeri mai puţin surorile Roşii. Înţelegea asta cu mintea. Cu inima însă îi venea să urle.

Galad apăru, făcându-şi loc încet printre trecători, privind dintr-o parte într-alta. Logic ar fi trebuit să treacă mai departe - cum altfel? —, dar aproape imediat ochii i se opriră asupra aleii. Asupra lor. Nu avu nici măcar eleganţa de a se arăta surprins, darămite plăcut surprins.

Uno şi Ragan se mişcară la unison când Galad se îndreptă spre alee. Bărbatul cu un singur ochi îşi scoase imediat sabia, iar Ragan întârzie o fracţiune de secundă, cât să o împingă pe Nynaeve în pasajul îngust. Cei doi se aşezară unul în spatele celuilalt; dacă Galad reuşea să treacă de Uno, trebuia să dea piept cu Ragan.

Nynaeve scrâşni din dinţi. Putea face inutile săbiile alea; simţea Adevăratul Izvor ca pe o lumină nevăzută peste umărul ei, aşteptându-i îmbrăţişarea. Stătea în puterea ei s-o facă. Dacă avea curaj.

Galad se opri la intrarea pe alee, cu mantia pe spate, cu o mână aşezată nonşalant pe mânerul elegant de oţel al săbiei. Dacă n-ar fi fost platoşa scânteietoare, ai fi zis că vine de la un bal.

Nu vreau să vă ucid pe nici unul, shienaranilor, îi spuse el calm lui Uno.

Nynaeve îi auzise pe Elayne şi Gawyn vorbind despre calităţile de spadasin ale lui Galad şi pentru prima dată îşi dădu seama că acesta ar putea fi la fel de bun pe cât se vorbea despre el. Cel puţin aşa credea el. Doi oşteni cu experienţă, cu săbiile scoase, iar Galad se uita la ei precum se uită un dulău la doi câini de pripas, fără să caute ceartă, dar absolut convins că

îi poate pune la pământ. Neluându-şi ochii de la cei doi, Galad i se adresă lui Nynaeve:

— Altcineva ar fi intrat într-o prăvălie sau într-un han, tu însă întotdeauna faci ceva imprevizibil. Mă laşi să-ţi vorbesc? Nu trebuie să mă obligi să-i omor pe oamenii ăştia.

Nici unul dintre trecători nu se oprea, dar, chiar dacă cei trei bărbaţi îi blocau privirea, tot vedea cum oamenii întorc capul ca să vadă ce anume atrăsese atenţia unei Mantii Albe. Şi se uită lung la săbiile scoase. Vestea prindea contur în mintea lor şi foarte curând avea să zboare mai ceva decât rândunelele în fapt de seară.

— Lăsaţi-l să treacă! Porunci ea.

Când văzu că Uno şi Ragan nu se mişcă din loc, repetă ordinul, cu şi mai multă fermitate. Cei doi se dădură la o parte, încet, cât le permitea aleea îngustă şi, cu toate că nu scoaseră o vorbă, părea că totuşi comunică. Galad se apropie cu paşi uşori, părând că uitase de shienarani. Nynaeve ştia că ar face o mare greşeală dacă ar crede aşa ceva; ca şi bărbaţii cu smocul de păr în creştetul capului, de altfel.

După Moghedien, Galad era cel pe care n-ar fi vrut să-l vadă nici în ruptul capului; în faţa lui deveni brusc conştientă că respiră din ce în ce mai repede, iar inima i-o ia razna. Era absurd. Oare de ce nu putea omul ăsta să fie urât? Sau cel puţin un tip şters.

Ştiai că ştiam că eşti pe urmele noastre.

Glasul lui Nynaeve sună acuzator, deşi ea însăşi nu era foarte sigură de ce îl acuza. Poate pentru că nu făcuse ceea ce voia ea, îşi imagină ea dezamăgită.

Mi-am dat seama de îndată ce te-am recunoscut, Nynaeve. Mi-aduc aminte că, în general, vezi mai multe decât laşi de înţeles.

Nynaeve nu avea de gând să-l lase să o ameţească tocmai acum cu complimentele. Din cauza lor ajunsese unde ajunsese cu Valan Luca.

— Ce faci în Ghealdan? Credeam că eşti în drum spre Altara, spuse ea.

O clipă, Galad o ţintui cu ochii lui negri, frumoşi, apoi zbucni în râs.

— Nynaeve, dintre toţi oamenii din lumea asta numai tu poţi să-mi pui întrebarea pe care ar trebui să ţi-o pun eu. Foarte

bine. Am să-ţi răspund, chiar dacă ar trebui să fie invers. Da, am primit ordin să plec spre Salidar, în Altara, dar ordinul s-a schimbat când Profetul ăsta... Ce s-a întâmplat? Ţi-e rău?

Nynaeve se sili să pară relaxată.

Nici pomeneală de aşa ceva, răspunse ea pe un ton iritat. Mă simt foarte bine, mulţumesc de întrebare.

Salidar! Desigur! Numele avu acelaşi efect în mintea ei ca unul din beţele de foc ale Aludriei. Cât îşi frământase creierii şi iată cum Galad îi dăduse pe tavă ceea ce nu fusese în stare să-şi amintească de atâta vreme. Ah, de-ar găsi Masema barca aia cât mai curând! Şi de-ar putea să-l convingă pe Galad să nu-i trădeze. Desigur, fară să-i lase pe Uno şi Ragan să-l ucidă. Orice ar fi spus Elayne, Nynaeve nu credea că aceasta s-ar bucura ca fratele ei să fie făcut bucăţi. Puţine şanse ca Galad să creadă că Elayne nu era cu ea.

Pur şi simplu nu-mi revin din şoc, să te văd tocmai aici.

Imaginează-ţi ce şoc am avut eu când am aflat că ai şters-o din Sienda.

Asprimea nu prea se potrivea cu faţa aceea frumoasă, tonul vocii însă o mai îndulcea. Suna de parcă ar fi mustrat o fetiţă care ieşise pe furiş din casă, după ora stingerii, ca să se caţere intr-un copac.

Am fost extrem de îngrijorat. Ce Lumina sfântă te-a apucat? Ai măcar habar cât de mult ai riscat? Şi unde ţi-ai găsit să vii? Tocmai aici! Elayne pune şaua pe cal în plin galop, dacă-i stă în putere, tu însă credeam că ai mai multă minte. Acest aşa-zis Profet...

Galad se întrerupse, privindu-i atent pe cei doi. Uno se sprijinea în sabie, cu mâinile pline de cicatrice pe mâner. Ragan părea absorbit de tăişul săbiei lui mai mult decât de orice altceva.

Am auzit că este shienaran, continuă Galad rostind cuvintele rar. Sper că n-ai fost atât de nesăbuită încât să te încurci cu el.

Cuvintele lui Galad prea sunau a întrebare ca să n-o deranjeze îndeajuns.

Nici unul din cei doi nu e Profetul, Galad, replică ea făcând o grimasă. Îi cunosc de puţin timp, dar te pot asigura că spun adevărul. Uno, Ragan, puneţi săbiile la loc, dacă nu cumva vreţi să vă tăiaţi unghiile de la picioare cu ele. Ne-am înţeles?

Cei doi şovăiră, apoi se conformară, Uno mormăind ceva şi privind crunt. Bărbaţii se supuneau unei voci hotărâte. Cei mai mulţi dintre ei. Uneori.

Nici n-am crezut că sunt, Nynaeve.

Tonul lui Galad, chiar mai sec decât al ei, o făcu să se zbârlească, dar, când bărbatul continuă, păru mai curând iritat decât arogant. Şi îngrijorat. Ceea ce o făcu să se zbârlească şi mai mult, desigur. El era cel care îi dădea palpitaţii şi tot el era cel care avea neobrăzarea să fie îngrijorat.

Nu ştiu în ce v-aţi băgat aici, tu şi Elayne, şi nici nu-mi pasă atâta timp cât te pot lua de aici înainte să ţi se întâmple ceva rău. Negoţul pe apă e aproape inexistent, dar ştiu că peste câteva zile va sosi o barcă. Spune-mi unde te pot găsi şi-am să-ţi asigur transportul spre Altara. De acolo poţi ajunge singură în Caemlyn.

Nynaeve rămase cu gura căscată.

Vrei să ne găseşti o barcă? Întrebă ea.

Pe moment, e tot ce pot să fac pentru voi, răspunse Galad, scuzându-se parcă, şi clătină din cap. Îmi pare rău, nu te pot însoţi; datoria mă ţine aici.

Nici nu vrem să te încurcăm, zise ea, aproape pe nerăsuflate.

Dacă nu voia să înţeleagă, treaba lui. Ea sperase doar ca Galad să le lase în pace. Galad simţi nevoia să se apere.

— Nu e deloc sigur să vă trimit de-aici singure, dar ideea e că plecaţi înainte ca Ţinuturile de la Hotare să explodeze. Ceea ce se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu; nu e nevoie decât de o scânteie, iar Profetul sigur o va aprinde, dacă nu se găseşte altcineva. Trebuie să ai grijă să ajungeţi cu bine în Caemlyn, tu şi Elayne. Tot ce-ţi cer este să-mi promiţi că veţi merge acolo. Turnul nu e locul potrivit pentru nici una dintre voi. Şi nici pentru...

Galad închise repede gura, dar, dacă ar fi continuat, sigur ar fi rostit numele lui Egwene.

Nu era deloc rău ca şi Galad să caute o barcă. Dacă Masema uita să închidă cârciumile, putea uita şi de barcă. Mai ales dacă această amnezie a lui o putea reţine pe Nynaeve acolo ca el să-şi ducă planurile la îndeplinire. Nu era deloc rău - dacă se putea încrede în Galad. Dacă nu, trebuia să spere că nu e un spadasin atât de dibaci pe cât se credea el. Un gând cinic, dar nu atât de

cinic faţă de ceea ce s-ar putea întâmpla - ce se va întâmpla - dacă se dovedea că minte.

Eu sunt ceea ce sunt, Galad, iar Elayne e la fel.

Discuţia cu Masema îi lăsase un gust amar. Puţină diplomaţie deprinsă în Turnul Alb nu strica în aceste momente.

— Iar tu eşti ceea ce eşti, acum, adăugă ea, înălţând din sprâncene semnificativ spre mantia lui albă. Cei cărora li te-ai alăturat urăsc Turnul şi femeile care sunt în stare să conducă Puterea. Acum că eşti unul dintre ei, de ce n-aş crede că, în mai puţin de o oră, cincizeci dintre voi vor fi pe urmele mele, încercând să-mi înfigă o săgeată în spate, dacă nu mă pot arunca într-o temniţă? Atât mie, cât şi lui Elayne.

Galad scutură din cap iritat. Sau poate ofensat.

De câte ori să-ţi spun? Am s-o feresc tot timpul de rău pe sora mea... Ca şi pe tine, de altfel.

O irita pauza făcută de Galad, de parcă şi-ar fi adus aminte de ea în ultima clipă. Nu era o naivă care să se piardă cu firea în faţa unui bărbat ai cărui ochi păreau că, în acelaşi timp, se topesc şi sunt incredibil de pătrunzători.

Dacă spui tu, făcu ea, iar Galad scutură iar din cap.

— Spune-mi unde aţi iras şi-am să vă anunţ sau am să trimit pe cineva să vă anunţe de îndată ce găsesc o barcă potrivită pentru voi.

Dacă Elayne avea dreptate, Galad nu putea minţi, ca şi o Aes Sedai care făcuse Cele Trei Legăminte, dar tot şovăi. O greşeală acum îi putea fi fatală. Avea dreptul să rişte pentru ea, riscul ăsta însă o implica şi pe Elayne. Ca şi pe Thom şi Juilin, pentru care răspundea tot ea, indiferent de ce voiau ei să creadă. Dar ea era aici, iar decizia trebuia să-i aparţină. Nu că, în alte condiţii, ar fi aparţinut altcuiva.

— Pentru numele Luminii, femeie, ce mai vrei de la mine? Strigă Galad, ridicând mâinile de parcă ar fi vrut să o apuce de umeri.

Sabia lui Uno fulgeră între ei într-o fracţiune de secundă, dar fratele lui Elayne o dădu la o parte de parcă ar fi fost o crenguţă, continuând să i se adreseze lui Nynaeve.

Nu vreau să-ţi fac nici un rău, nici acum, nici mai târziu; jur pe numele mamei mele! Spui că eşti ceea ce eşti? Ştiu ce eşti. Şi ştiu ce nu eşti. Poate că o parte din motivul pentru care port asta (aici Galad atinse marginea mantiei albe) e că Turnul v-a

trimis - pe tine, pe Elayne şi pe Egwene - numai Lumina ştie în ce scop, când tu eşti ceea ce eşti. E ca şi cum ai trimite la luptă un băieţaş care de-abia a învăţat să ţină o sabie în mână şi pentru asta n-am să iert Turnul niciodată. Încă mai aveţi timp să vă răzgândiţi; nu e nevoie să purtaţi sabia asta. Turnul e prea periculos pentru tine şi sora mea, mai ales acum. Jumătate din lumea asta e prea periculoasă pentru voi! Lăsaţi-mă să vă ajut să ajungeţi într-un loc sigur.

Vocea lui Galad se mai înmuie, dar nu-şi pierdu din intensitate.

— Te implor, Nynaeve. Dacă i se întâmplă ceva lui Elayne... Îmi pare rău că Egwene nu e cu voi, aş fi...

Trecându-şi mâna prin păr, Galad privi în stânga şi-n dreapta, încercând să găsească un argument convingător. Uno şi Ragan erau gata să-l străpungă cu săbiile lor, Galad însă părea că nici nu-i vede.

— Pentru numele Luminii, Nynaeve, lasă-mă să fac tot ce pot pentru voi!

În cele din urmă, un fapt extrem de simplu înclină balanţa în favoarea lui! Se allau în Ghealdan. Amadicia era singura ţară care le condamna pe femeile capabile să conducă Puterea, iar ele erau pe celălalt mal al râului. În consccinţă, Galad trebuia să aleagă între jurămintele lui de Copil al Luminii şi datoria faţă de Elayne. După părerea ei glasul sângelui avea câştig de cauză în acea bătălie. În plus, arăta mult prea bine ca să-i lase pe Uno şi Ragan să-l ucidă. Nu că asta ar fi avut de-a face cu decizia ei, desigur.

— Facem parte din spectacolul lui Valan Luca, zise ea în cele din urmă.

Galad clipi de câteva ori şi se încruntă.

Spectacolul lui Valan...? Adică sunteţi cu una dintre menajerii?

În vocea lui se amestecau neîncrederea şi dezgustul.

— Ce Lumina sfântă faceţi voi acolo? Cei care dau astfel de spectacole sunt nişte... În fine. Dacă aveţi nevoie de bani, vă pot face rost de ceva. Destul ca să puteţi trage la un han cuviincios.

Tonul lui exprima siguranţa că Nynaeve va face cum dorea el. Nu „pot să va ajut cu câteva coroane? “sau „vrei să vă găsesc o cameră? “Dacă Galad considera că Nynaeve şi Ealyne ar trebui să stea la un han, acolo trebuiau să stea. Galad fusese

îndeajuns de perspicace pentru a-şi da seama că Nynaeve se furişase pe o alee, dar, după câte se părea, nu ştia deloc ce-i poate pielea. În plus, aveau motivele lor să rămână cu Luca.

— Crezi că a mai rămas vreo cameră sau vreun pod neocupat în Samara? Întrebă ea, un pic mai caustic decât ar fi vrut.

Sunt sigur că pot găsi...

Ultimul loc în care ne-ar căuta cineva, ar fi într-o menajerie, îl întrerupse Nynaeve.

Ultimul loc în care le-ar căuta cineva în afară de Moghedien.

Sper că eşti de acord să ne ferim cât mai mult. Dacă totuşi ai găsi o cameră, mai mult ca sigur ar trebui să scoţi pe cineva de acolo. Un Copil al Luminii care să facă rost de o cameră pentru două femei în felul acesta? Oamenii ar începe să vorbească imediat şi s-ar strânge acolo ca muştele la băligar.

Lui Galad îi displăcu ideea, aşa că lăcu o grimasă şi se uită încruntat spre Uno şi Ragan, de parcă ar fi fost vina lor, dar aveau destulă minte ca să-i dea dreptate.

Nu-i un loc potrivit pentru voi, dar e, probabil, mai sigur decât în oraş. Din moment ce ai fost de acord să pleci spre Caemlyn, n-am să mai spun nimic în privinţa asta.

Nynaeve nu schiţă nici un gest, lăsându-l să creadă ce doreşte. Dacă Galad credea că îi promisese ceea ce, de fapt, nu-i promisese, era treaba lui. Trebuia totuşi să-l ţină cât mai departe de menajerie. O dată dacă o vedea pe sora lui în pantalonii ăia albi cu paiete şi scandalul ar fi pus în umbră orice revoltă pornită de Masema.

Dar, atenţie, trebuie să te ţii departe de menajerie, zise Nynaeve. Asta până găseşti o barcă. Când o găseşti, vino noaptea acolo şi întreabă de Nana.

Asta îi displăcu şi mai mult lui Galad, dar Nynaeve i-o luă înainte.

N-am văzut picior de Copil al Luminii la menajeriile astea. Dacă vizitezi una, nu crezi că oamenii vor băga de seamă şi se vor întreba care e motivul?

Zâmbetul lui era la fel de fermecător, dar dezvelea mult prea mulţi dinţi.

— Se pare că ai răspunsuri la orice. Ai ceva împotrivă să te însoţesc până acolo?

Bineînţeles. Şi aşa lumea va începe să vorbească - o sută de oameni tot ne-au văzut vorbind aici...

Nynaeve nu mai vedea strada din cauza celor trei bărbaţi, dar nu se îndoia că trecătorii priveau de pe alee, iar Uno şi Ragan nu îşi vârâseră săbiile înapoi în teacă.

... Dar dacă mă însoţeşti, vom fi văzuţi de zece ori mai mulţi.

Reacţia lui Galad fu un amestec de mâhnire şi veselie.

— Răspunsuri la orice, mormăi el. Dar ai tot dreptul s-o faci.

Evident, spre nemulţumirea lui.

— Ascultaţi-mă, shienaranilor, spuse el întorcând capul, cu o voce de oţel. Eu sunt Galadedrid Damodred, iar femeia aceasta se află sub protecţia mea. Ca însoţitori ai ei, contează mai puţin moartea voastră decât cel mai mic rău care i se poate face. Dacă permiteţi să i se facă un rău, cât de mic, o să vă găsesc şi o să vă ucid pe amândoi.

Uno şi Ragan se albiră brusc la faţă şi îl priviră fioros, dar Galad nu se sinchisi, cum nu se sinchisise nici de săbiile lor, şi îşi întoarse privirea spre ea.

Bănuiesc că tot nu vrei să-mi spui unde e Egwene.

Tot ce trebuie să ştii e că e departe de aici.

Nynaeve îşi încrucişă braţele pe piept, simţind cum îi bate inima. Făcea o greşeală fatală din cauza unui chip plăcut?

Şi mai protejată decât ai putea-o tu proteja vreodată.

Galad o privi neîncrezător, dar nu insistă.

— Cu puţin noroc, într-o zi-două vă găsesc o barcă. Până atunci stai pe lângă menajeria acestui Valan Luca. Şi nu te arăta prea mult. Mai ales cu părul ăsta. Şi spune-i lui Elayne să nu mă mai ocolească. Lumina a avut grijă să vă găsesc tefere şi va trebui să aibă o grijă şi mai mare ca să vă ferească de rău dacă vreţi să traversaţi Ghealdanul. Bandiţii ăştia care îl susţin pe Profet sunt peste tot, nu respectă nici legea, nici oamenii, ca să nu mai pomenesc de briganzii care se folosesc de haosul din jur. Samara este un cuib de viespi, dar dacă stai la locul tău şi o convingi pe căpoasa de soră-mea să facă la fel - voi găsi eu o cale de a vă scăpa de aici înainte să păţiţi ceva.

Nynaeve îşi ţinu gura cu greu. Galad îi răstălmăcise cuvintele ca să-şi impună voinţa asupra ei! Mai era puţin şi le ambala în lână şi le aşeza pe un raft! „N-ar fi cea mai bună soluţie? “auzi o voce subţire. „N-ai făcut destule rele acţionând de capul tău? “Îi spuse vocii să înceteze. Vocea nu se conformă,

ci începu să enumere dezastrele şi gafele provocate de îndărătnicia ei.

Luându-i tăcerea drept aprobare, Galad se întoarse şi se opri. Ragan şi Uno îi blocaseră drumul spre stradă, privind-o pe Nynaeve cu acel calm ciudat, înşelător, pe care bărbaţii îl afişau adesea când mai aveau puţin şi răbufneau. Shienaranii lăsară jos săbiile şi făcură un pas lateral, iar Galad îşi luă mâna de pe sabie, trecu pe lângă ei şi se pierdu în mulţime fără să privească în urmă.

Nynaeve le aruncă celor doi o privire încruntată şi o porni cu paşi mari în direcţia opusă. Când să răsufle şi ea uşurată, cei doi aproape că-i stricaseră socoteala. Bărbaţii păreau oricând gata să creadă că violenţa poate rezolva orice. Dacă ar fi avut un băţ la îndemână, i-ar fi altoit pe toţi trei până le-ar fi venit mintea la cap.

Shienaranii păreau că înţeleseseră ceva din asta; o ajunseră din urmă, cu săbiile în teacă, prinse în spate, şi o însoţiră fără să scoată un cuvânt, chiar şi atunci când Nynaeve greşi drumul şi fu nevoită să se întoarcă. Era bine în primul rând pentru ei că păstrau tăcerea. Ea îşi ţinuse gura destul. Mai întâi cu Masema, apoi cu Galad. Acum până şi cel mai mic lucru ar fi făcut-o să sară cu gura pe cineva. Mai ales pe vocea aceea subţire din capul ei care, chiar dacă acum se auzea ca un bâzâit de albină, nu voia să înceteze.

Vocea continuă să o calce pe nervi tot timpul, chiar şi după ce ieşiră din Samara, pe drumul de ţară, mai puţin umblat. O deranja aroganţa lui Rand, dar nici a ei nu era mai prejos: din cauza ei nu numai ea, ci şi alţii ajunseseră în pragul catastrofei. Birgitte, de pildă, chiar dacă aceasta supravieţuise. Cel mai bine era ca Nynaeve să nu se mai confrunte cu duşmanii ei, nici cu cele din Ajah Neagră, nici cu Moghedien, până când cineva care ştia bine ce fac acestea hotăra ce era bine şi ce rău. Vocea protestă, dar Nynaeve rămase fermă pe poziţie, cum făcea şi când venea vorba de Thom sau Juilin. Va merge în Salidar şi le va lăsa pe Albastre să decidă. Asta voia să facă. Aşa hotărâse.

— Ai mâncat ceva ce nu ţi-a priit? Întrebă Ragan. Te strâmbi de parcă ai fi băut zeamă de mătrăgună.

Nynaeve îi aruncă o privire care îi închise gura şi grăbi pasul. Cei doi bărbaţi se căzniră să o ajungă din urmă.

Ce putea face cu ei? Sigur, trebuia să-i pună la treabă; apariţia lor fusese prea providenţială ca să-i dea cu piciorul. În primul rând încă două perechi de ochi în fine, trei ochi; trebuia să se obişnuiască acum cu peticul ăla fără să mai înghită în sec de fiecare dată când îl privea mai mulţi ochi care căutau o barcă însemnau că o puteau găsi mai curând. Era foarte bine dacă Masema sau Galad o găseau primii, dar nu voia ca aceşti doi bărbaţi să ştie mai multe despre planurile ei decât îi convenea ei. Nu ştia cum ar putea reacţiona.

Mă însoţiţi fiindcă aşa v-a spus Masema sau fiindcă aşa v-a spus Galad? Întrebă ea.

Care-i afurisita de diferenţă? Mormăi Uno. Dacă Seniorul Dragon, trebuie să...

Uno se întrerupse, încruntat, când Nynaeve ridică un deget. Ragan îl privi de parcă ar fi fost o armă.

— Adică vreţi să ne ajutaţi, pe mine şi pe Elayne, să ajungem la Rand?

N-avem altceva mai bun de făcut, răspunse Ragan sec. Şi aşa nu vom mai vedea Shienarul decât atunci când vom fi ştirbi şi cu părul alb. Mai bine mergem cu voi la Tear sau unde e Seniorul Dragon.

Nynaeve nu se gândise la asta, dar i se părea logic. Doi oameni care să-i ajute pe Thom şi Juilin la treburile zilnice şi cu paza. Nu era nevoie să le spună cât timp va dura, de câte ori se vor opri sau câte ocoluri vor face până vor ajunge la Rand. Albastrele din Salidar s-ar putea să nu-i lase să plece mai departe. Din clipa în care vor ajunge la Aes Sedai, vor redeveni Alese. „Nu te mai gândi la asta! Ai să reuşeşti. “

Mulţimea care aştepta în faţa cortului lui Luca nu părea să se fi micşorat. Un şir de oameni pătrundea în poiană ca să se alăture mulţimii, în timp ce un alt şir ieşea agale, minunându-se de ceea ce văzuse. Din când în când, caii-vieri se zăreau prin crăpăturile cortului, în exclamaţiile de uimire ale celor care aşteptau să intre. Gerandin îşi prezenta din nou numărul. Femeia din Seanchan avea grijă întotdeauna ca s’rediţii să se odihnească suficient. Era foarte hotărâtă în privinţa asta, indiferent de ce voia Luca. Bărbaţii chiar făceau ce li se spunea când nu aveau nici o îndoială că altă alternativă nu există. De obicei.

Aproape de iarba cafenie, călcată de sute de picioare, Nynaeve se opri şi se întoarse cu faţa spre cei doi shienarani.

Deşi părea calmă, bărbaţii o priviră cu prudenţă, iar Uno, din păcate, trăgea nervos de peticul de pe ochi. Cei din jur nu le acordau nici o atenţie.

Atunci n-o faceţi nici pentru Masema, nici pentru Galad, zise ea apăsat. Dacă vreţi să călătoriţi cu mine, veţi face ceea ce spun eu, altfel plecaţi unde vedeţi cu ochii, n-am nevoie de serviciile voastre.

Desigur, cei doi schimbară o privire înainte de a încuviinţa din cap.

Dacă aşa trebuie să fie, aşa va fi, mârâi Uno. Dacă nu-i nimeni care să aibă grijă de tine, n-ai să ajungi niciodată la Seniorul Dragon. Vreun afurist de ţăran te va mânca cu tot cu fulgi pentru limba ta ascuţită.

Ragan se uită la el pe furiş, semn că era întru totul de acord, dar că se îndoia dacă era momentul potrivit să-i spună aşa ceva. După toate aparenţele, Ragan avea tot ce-i trebuie unui om înţelept.

Dacă îi acceptau condiţiile, ce mai conta motivul. Pe moment. Nynaeve avea timp berechet să-i lămurească.

Nu mă îndoiesc că şi ceilalţi vor fi de acord, spuse Ragan.

Ceilalţi? Făcu ea nedumerită. Adică mai sunt şi alţii, în afară de voi doi? Câţi mai sunt?

Am rămas doar cincisprezece. Nu cred că Bartu şi Nengar vor veni şi ei.

Nu se pot desprinde de afurisitul de Profet, zise Uno şi întoarse capul, scuipând. Doar cincisprezece. Sar a căzut de pe afurisita aia de stâncă, în creierii munţilor, iar Mendao s-a băgat într-un afurisit de duel cu acei trei Corniaţi şi...

Nynaeve nu mai asculta, încerca să-şi revină din uimire. Cincisprezece! Tot socotea în minte cât ar costa să hrănească cincisprezece oameni. Chiar şi când nu prea le era foame, Thom sau Juilin mâncau mai mult decât Elayne şi Nynaeve la un loc. Lumină sfântă!

Pe de altă parte, cu cincisprezece oşteni shienarani nu mai era nevoie să aştepte o barcă. Sigur, cu barca ar fi ajuns cel mai repede - acum îşi aducea aminte ce auzise despre Salidar: un oraş riveran sau foarte aproape de râu; o barcă îi putea duce direct acolo —, dar o escortă shienarană le putea asigura paza,

chiar dacă urmau a călători cu căruţa, împotriva Mantiilor Albe, a bandiţilor sau a adepţilor Profetului. Dar le-ar li luat mult prea mult timp. Iar o singură căruţă care părăsea Samara cu o escortă atât de numeroasă ar fi atras atenţia. Un indiciu pentru Moghedien sau pentru cele din Ajah Neagră. „Am să le las pe Albastre să aibă grijă de ele, scurt şi cuprinzător! “

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Ragan.

Uno adăugă, scuzându-se:

N-ar fi trebuit să spun cum a murit Sakaru.

Sakaru? Probabil că pomenise de el după ce nu-l mai ascultase pe Uno.

— Nu petrec prea mult timp în compania afuri... doamnelor. Am uitat că aveţi pântec... stomacul delicat.

Dacă Uno nu înceta să se tragă de peticul ăla, avea să vadă cât de delicat îi era stomacul.

Numărul shicnaranilor nu schimba nimic. Dacă doi shienarani erau bine-veniţi, cincisprezece erau ceva extraordinar. Propria ei armată. Nu mai trebuia să-şi facă griji din pricina Mantiilor Albe, briganzilor, revoltelor sau dacă făcuse o greşeală în ce-l priveşte pe Galad. Oare câte bucăţi de şuncă mâncau cincisprezece bărbaţi în fiecare zi? O voce hotărâtă:

În regulă. În fiecare zi, după lăsarea întunericului, unul dintre voi doar unul! Va veni aici şi va întreba de Nana. Aşa mă ştiu cei de aici.

Nynaeve ştia că ordinul ei nu-şi avea rostul, voia doar să-i obişnuiască să facă ce le spunea ea.

Lui Elayne i se spune Morelin, voi însă întrebaţi de Nana. Dacă aveţi nevoie de bani, veniţi la mine, nu mergeţi la Masema.

Nynaeve îşi înăbuşi o grimasă în ultima clipă. Mai era aur în soba din căruţă, iar Luca încă nu ceruse cele o sută de coroane, dar avea s-o facă. La nevoie, putea apela la bijuterii. Dar trebuia să se asigure că nu ajung în mâna lui Masema.

Ceilalţi nu au voie să se apropie de mine sau de menajerie.

Dacă nu le interzicea asta, sigur cei doi ar fi pus pe cineva de pază sau ar li făcut altă gafă de genul ăsta.

Doar dacă soseşte o barcă. Dacă soseşte, veniţi să mă anunţaţi imediat. M-aţi înţeles?

— Nu, mormăi Uno. De ce naiba trebuie să ne ţinem departe...?

Îşi dădu capul pe spate când degetul ei prevenitor aproape că-i atinse nasul.

Ai uitat ce ţi-am spus despre cum trebuie să vorbeşti?

Trebuia să-l facă să se uite la ea cu ochiul sănătos; peticul acela sângeriu îi întorcea stomacul pe dos.

Dacă nu-ţi aminteşti, ai să înveţi de ce bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri ştiu cum să vorbească.

Nynaeve îl văzu cum cugetă la vorbele ei. Uno nu ştia care era legătura ei cu Turnul Alb, ştia numai de existenţa ei. Putea fi o trimisă a Turnului sau doar instruită de Turn. Putea fi chiar Aes Sedai, deşi nu de foarte multă vreme. Iar ameninţarea i se părea destul de vagă ca să nu-i dea cea mai neplăcută interpretare. Nynaeve se familiarizase cu tehnica asta înainte de a-l auzi pe Juilin vorbindu-i lui Elayne despre ea.

Ideea prinsese imediat şi, înainte ca Uno să pună o întrebare, Nynaeve lăsă mâna jos.

— Vă veţi ţine departe din acelaşi motiv ca şi Galad. Ca să nu atrageţi atenţia. În rest, veţi face tot ce spun eu. Dacă trebuie să vă explic fiecare hotărâre, n-o să mai am timp de altceva, aşa că ar fi bine să vă supuneţi.

Un comentariu potrivit oricărei Aes Sedai. În plus, nu aveau de ales dacă voiau s-o ajute să ajungă la Rand, cum credeau ei, ceea ce însemna că nu aveau de ales. Una peste alta, se declară destul de mulţumită când le făcu vânt înapoi, spre Samara, şi trecu valvârtej pe lângă mulţimea care aştepta şi pe sub placarda cu numele lui Valan Luca.

Spre surprinderea ei, spectacolul avea un număr nou. Nu departe de intrare, pe o platformă pe care nu o mai văzuse până atunci, o femeie în pantaloni galbeni, transparenţi, stătea în cap, cu braţele întinse lateral şi cu câte o pereche de porumbei pe fiecare mână. Nu, nu în cap. Femeia ţinea un fel de cadru de lemn în dinţi. Sub privirea îngrozită a lui Nynaeve, acrobata îşi lăsă mâinile pe platformă o secundă, în timp ce se îndoia de mijloc, până când dădu impresia că stă în cap. Dar nu se opri aici. Picioarele i se curbară în jos, în faţa ei, apoi îi trecură pe sub braţe, moment în care femeia transferă porumbeii pe tălpile picioarelor, acum partea cea mai înaltă a mingii în care se transformase. Spectatorii rămaseră cu gura căscată şi aplaudară, spre deosebire de Nynaeve, pe care o trecură toţi

fiorii. Poziţia contorsionată a femeii îi amintea prea bine de ceea ce-i făcuse Moghedien.

„Nu de asta vreau să le las pe Albastre să rezolve problema “, îşi zise ea. „Pur şi simplu nu vreau să provoc alte necazuri. “Ceea ce era adevărat, dar, în acelaşi timp, se şi temea că data viitoare nu va mai scăpa atât de uşor. N-ar fi recunoscut asta în faţa nimănui. Nu-i plăcea să o recunoască nici faţă de ea însăşi.

Aruncând contorsionistei o ultimă privire uimită — acum nu înţelegea în ce se transformase femeia —, se întoarse şi tresări când din mulţime îşi făcură apariţia Elayne şi Birgitte. Elayne avea o mantie care îi acoperea decent o marc parte din haina şi pantalonii albi; Birgitte numai că nu se împăuna cu rochia ei roşie cu decolteu adânc. De fapt, se împăuna bine. Parcă stătea mai dreaptă decât de obicei şi îşi aruncase pe spate părul împletit ca să arate absolut tot. Nynaeve atinse nodul şalului prins la brâu, dorindu-şi ca privirile aruncate lui Birgitte să nu-i aducă aminte cât de mult arăta şi ea în clipa în care îi cădea şalul gri de pe umeri. Birgitte avea tolba de săgeţi atârnată de cingătoare, iar în mână ţinea arcul pe care i-l dăduse Luca. Cu siguranţă acum era prea târziu pentru ca femeia să-şi facă numărul.

Dar o privire aruncată spre cer îi dovedi lui Nynaeve că se înşală. În ciuda evenimentelor care se succedaseră cu repeziciune, soarele încă mai era pe cer. Umbrele se lungiseră, dar nu într-atât de mult încât să o facă pe Birgitte să se răzgândească, bănui ea.

Încercând să ascundă faptul că se uitase la soare ca să vadă cât era ora, dădu din cap spre femeia în pantaloni transparenţi care acum lua o formă care lui Nynaeve i se părea pur şi simplu imposibilă. Stând tot în echilibru pe dinţi.

De unde e?

A angajat-o Luca, răspunse Birgitte calm. A cumpărat şi câţiva leoparzi. O cheamă Muelin.

Dacă Birgitte era întruchiparea stăpânirii de sine, Elayne aproape că tremura de emoţie.

De unde e? Repetă ea dintr-o suflare. De la o menajerie pe care mulţimea a fost cât pe ce s-o distrugă!

Am auzit despre ea, dar nu asta e important... zise Nynaeve.

— Nu e important! Exclamă Elayne şi îşi ridică ochii spre cer de parcă ar fi cerut ajutor. Ai auzit şi de ce? Nu ştiu dacă au fost

Mantiile Albe sau Profetul ăla, dar cineva i-a asmuţit pe oameni fiindcă a crezut că...

Elayne privi în jur fără să coboare vocea sau să vorbească mai rar; nimeni nu se oprise să le asculte, dar fiecare trecător se uita lung la cele două femei pe care le văzuseră în spectacol.

... Că o femeie din menajerie ar putea să poarte şal. Numai nişte nebuni ar crede că o Aes Sedai s-ar pripăşi pe lângă o menajerie ambulantă, dar uită-te la noi. Iar tu o ştergi în oraş fără să spui nimănui. Am auzit că un ins chel te-a purtat pe umăr, cum te-ai sărutat cu un shienaran şi te-ai plimbat cu el braţ la braţ.

Nynaeve încă mai stătea cu gura căscată, când Birgitte adăugă:

Luca a fost supărat, chiar dacă n-a crezut povestea. A spus... Femeia îşi drese vocea şi şi-o îngraşă. „Aşadar îi plac durii. Şi eu pot să fiu dur dacă vreau! “Pe urmă a plecat, împreună cu doi vlăjgani cu umerii cât ai pietrarilor s'Gandin, ca să te aducă înapoi. Au plecat şi Thom Merrilin, şi Juilin Sandar, la fel de îngrijoraţi. Ceea ce nu l-a consolat pe Luca, dar erau toţi atât de daţi peste cap, încât n-au mai avut timp să se înfurie unii pe alţii.

O clipă Nynaeve privi derutată. Îi plăceau durii? Ce voia să spună Luca...? Până la urmă, pricepu şi scoase un oftat.

Asta-mi mai lipsea.

Thom şi Juilin căutând de colo-colo prin Samara. Numai Lumina ştia în ce bucluc puteau intra.

— Dar tot vreau să ştiu ce-ai vrut să faci, zise Elayne. Aici oricum ne pierdem vremea.

Nynaeve le lăsă să o conducă prin mulţime, dar, chiar cu vestea proastă despre plecarea lui Luca şi a celorlalţi, se simţea mulţumită de ceea ce realizase.

Cu puţin noroc, intr-o zi-două plecăm de-aici. Dacă Galad nu ne găseşte o barcă, ne găseşte Masema. El este Profetul. Elayne, ţi-aduci aminte de Masema, nu? Shienaranul ăla cu faţa acră pe care l-am văzut...

Dându-şi seama că Elayne se oprise, Nynaeve se opri şi ea ca să fie ajunsă din urmă.

— Galad? Întrebă femeia mai tânără nevenindu-i să creadă şi uitând să-şi ţină mantia strânsă. L-ai văzut - ai vorbit cu Galad? Şi cu Profetul? Sigur ai vorbit, altfel n-ar încerca să ne

găsească o barcă. Ai luat ceaiul cu ei sau v-aţi întâlnit într-o cârciumă? Unde te-a dus chelul probabil. Poate că era şi regele Ghealdanului acolo. Eşti bună să mă convingi că nu visez, ca să mă trezesc la realitate?

— Vino-ţi în fire, spuse Nynaeve pe un ton hotărât. Acum au regină, nu rege. Da, a fost şi ea acolo. Iar insul nu era chel; avea un smoc de păr în creştetul capului. Shienaranul. Nu Profetul. Profetul e chel dc-a binelea...

Nynaeve se încruntă la Birgitte până când aceasta încetă să mai chicotească. Îşi îndulci privirea când îşi aminti la cine se încruntă şi ce făcuse Birgitte pentru ea, dar, dacă femeia nu înceta, ar fi pulut afla dacă Nynaeve era în stare s-o plesnească peste ochi. Porniră din nou, şi Nynaeve spuse cât de calm putu:

— Uite ce s-a întâmplat. Elayne, l-am văzut pe Uno, unul dintre shienaranii care au fost la Falme, când se uita cum mergi pe frânghia aia. Fiindcă veni vorba, îi place ca Domniţa-Moştenitoare a Andorului să-şi arate picioarele cam tot atât cum îmi place şi mie. În fine, Moiraine i-a trimis aici, după Falme, dar...

Nynaeve povesti totul repede în timp ce-şi croiau drum prin mulţime, trecând peste exclamaţiile din ce în ce mai neîncrezătoare ale lui Elayne, răspunzând întrebărilor celor două în cât mai puţine cuvinte. În ciuda interesului faţă de schimbările rapide pe tronul Ghealdanului, Elayne se concentră pe ceea ce spusese Galad şi pe motivul pentru care Nynaeve fusese atât de neghioabă ca să-l abordeze pe Profet, indiferent de identitatea acestuia. Cuvântul acela - „neghioabă “- fu repetat de mai multe ori, ceea ce o făcu pe Nynaeve să spumege de furie. Deşi în cazul lui Birgitte stătea la îndoială dacă s-o plesnească sau nu, în cazul lui Elayne nu avea nici o reţinere, chiar dacă era Domniţa-Moştenitoare. Dacă mai repeta cuvântul de câteva ori, Elayne sigur avea să-i simtă furia pe propria piele. Birgitte se arăta mai interesată de intenţiile lui Masema şi ale shienaranilor. Se pare că, în vieţile trecute, întâlnise mai mulţi oameni din Ţinuturile de la Hotare, deşi proveneau din neamuri diferite, şi avea o părere bună despre toţi. Birgitte făcu puţine comentarii, dar păru să fie de acord cu păstrarea shienaranilor.

Nynaeve se aşteptase ca veştile despre Salidar să le surprindă sau să le emoţioneze, orice numai felul în care

reacţionară cele două nu. Lui Birgitte i se păru ceva firesc, de parcă i-ar fi spus că în seara aceea vor lua cina cu Thom şi Juilin. Ea, una, nu voia decât să meargă acolo unde mergea şi Elayne, restul conta mai puţin. Elayne părea contrariată. Contrariată!

Eşti sigură? Ai încercat atât de mult să-ţi aminteşti şi... Nu ştiu, oare Galad să fi menţionat asta doar din întâmplare?

Nynaeve se înnegură.

— Bineînţeles că sunt sigură. Se mai întâmplă şi coincidenţe. Roata ţese cum vrea ea, după cum poate că ai auzit şi tu. Acum mi-aduc aminte că a adus vorba de Salidar şi în Sienda, dar am văzut cât de îngrijorată erai în privinţa lui şi n-am mai...

Se întrerupse fiindcă ajunseseră la un coridor lung şi îngust de lângă zidul de nord, marcat de frânghii întinse. Într-un capăt se afla ceva ce aducea cu o parte dintr-un gard de lemn, lat de doi paşi şi la fel de înalt. Oamenii stăteau încolonaţi câte patru, cu copiii în faţă, ţinându-se de piciorul tatălui sau de rochia mamei. Murmurul mulţimii se înteţi la apariţia celor trei femei. Nynaeve s-ar fi oprit imediat, dar Birgitte o ţinea de braţ şi nu avea încotro, trebuia să păşească înainte.

— Credeam că mergem la căruţă, îngăimă Nynaeve.

Tot vorbind, nu observase încotro se îndreptau.

Doar dacă nu vrei să mă vezi cum trag cu arcul pe întuneric, replică Birgitte, părând mai mult decât dispusă să încerce.

Nynaeve regretă că nu putu scoate decât un scâncet. Bucata de gard îi acoperea vederea în timp ce înaintau pe terenul deschis, pe care nu aveau voie spectatorii. Până şi murmurul lor se auzea nedesluşit acum. Intre gard şi locul în care avea să stea Birgitte părea a fi aproape o milă.

Eşti sigură că a zis că jură pe... mama noastră? Întrebă Elayne indispusă.

Chiar şi aşa nu-i era deloc plăcut să-l recunoască pe Galad drept frate.

Poftim? Da. Doar ţi-am zis, nu? Ascultă. Dacă Luca este în oraş, nu va afla că am făcut asta decât atunci când va fi prea târziu...

Nynaeve ştia că-şi pierduse coerenţa, dar părea că nu se mai poate opri. De-abia acum îşi dădea seama cât de departe însemnau o sută de paşi. În Ţinutul celor Două Râuri maturii întotdeauna trăgeau la ţinte de două ori mai îndepărtate. Dar nici una dintre ţintele acelea nu fusese ea.

Adică şi aşa e foarte târziu. Umbrele... Soarele... Mai bine o facem dimineaţa. Când lumina e...

Dacă a jurat pe ea, atunci se va ţine de cuvânt fără doar şi poate, interveni Elayne ca şi cum n-ar fi ascultat. Mai degrabă îşi încalcă jurământul pe speranţa lui de mântuire şi renaştere. Cred că... nu, ştiu că ne putem încrede în el.

Dar nu părea ca lucrul ăsta să-i placă foarte mult.

Lumina e tocmai bună, spuse Birgitte, cu o undă de amuzament în vocea calmă. Aş putea trage legată la ochi. Grupul ăsta cred că şi-ar dori ca pericolul să fie cât mai mare.

Nynaeve deschise gura, dar nu reuşi să scoată nici un cuvânt. De data aceasta, s-ar fi mulţumit şi cu un scâncet. Probabil că Birgitte făcea o glumă proastă. Sigur.

O lipiră cu spatele de gardul de lemn, iar Elayne începu să tragă de nodul din şal în timp ce Birgitte se întoarse pe drumul pe care veniseră, scoţând o săgeată din tolbă.

De data asta chiar ai făcut o prostie, mormăi Elayne. În jurământul lui Galad ne putem încrede, cu siguranţă, dar nu puteai şti care îi erau intenţiile. Şi să te întâlneşti cu Profetul!

Elayne trase de şalul lui Nynaeve cu putere, dezgolindu-i umerii.

Habar n-aveai ce avea de gând să facă. Ai pus toată lumea pe jar şi ai riscat totul!

— Ştiu, reuşi să îngaime Nynaeve.

Avea soarele în ochi; acum n-o mai putea vedea deloc pe Birgitte. Care însă o putea vedea pe ea. Mai mult ca sigur. Asta era lucrul cel mai important. Elayne o privi bănuitoare.

— Înţelegi? Întrebă ea.

Ştiu că am riscat totul. Ar fi trebuit să discut cu tine, să te întreb. Ştiu că am fost o proastă. N-ar trebui să mai ies fără un însoţitor, zise Nynaeve dintr-o suflare, sperând că Birgitte o vede bine.

Suspiciunea se transformă în îngrijorare.

Ce ai? Ţi-e rău? Dacă nu vrei să faci asta...

Elayne credea că îi este teamă. Nynaeve nu putea, nu voia, nu-i dădea voie să creadă aşa ceva. Se sili să zâmbească, sperând că nu făcuse ochii prea mari. Simţea că-i înţepeniseră muşchii feţei.

Ba bineînţeles că vreau. Chiar aştept cu nerăbdare să se întâmple.

Elayne o privi încruntată, neîncrezătoare, dar până la urmă înclină din cap.

Eşti sigură de Salidar?

Nu aşteptă un răspuns, ci se grăbi să se îndepărteze, împăturind şalul. Fără să vrea, Nynaeve nu reuşi să se indigneze la auzul acestei întrebări şi nici la faptul că Elayne nu aşteptase răspunsul. Respira atât de repede, încât abia dacă îşi dădea seama că mai avea puţin şi îşi lua zborul din rochia cu decolteul adânc, dar chiar şi gândul acela trecu pe lângă ea. Soarele o orbea; dacă şi-ar fi mijit ochii, ar fi zărit-o pe Birgitte, dar ochii ei n-o mai ascultau, crescându-i în orbite. Acum nu mai putea face nimic. Era pedeapsa pentru prostiile pe care le făcuse. Reuşi să se simtă doar un pic ofensată că era pedepsită după ce îi ieşiseră toate atât de bine. Iar Elayne nici măcar n-o credea în privinţa Salidarului! Va trebui să ia totul cu stoicism. Va trebui...

Ca din senin o săgeaţă se înfipse în lemn, vibrând lângă încheietura mâinii drepte şi atitudinea stoică se transformă într-un geamăt înăbuşit. Nynaeve nu reuşi decât să-şi ţină genunchii drepţi. O altă săgeată îi trecu pe lângă încheietura mâinii stângi, făcând-o să ţipe. Nu putea opri săgeţile lui Birgitte cum nu putea nici să-şi oprească ţipetele. Săgeată după săgeată o făcură să ţipe din ce în ce mai tare, având impresia că mulţimea îi întâmpină fiecare ţipăt cu aclamaţii. Strigătele şi aplauzele publicului creştcau odată cu ţipetele ei. Când săgeţile o încadrară de la genunchi şi până la cap, aplauzele deveniră asurzitoare. Se enervă oarecum la sfârşit, când mulţimea se buluci în jurul lui Birgitte, lăsând-o singură acolo, doar cu săgeţile. Unele încă mai tremurau. Ca şi ea, de altfel.

Făcându-şi drum cu coatele, merse ţintă spre căruţe cât de repede putu, de teamă să nu vadă cineva că de-abia se mai ţinea pe picioare. Nu că ar fi privit-o cineva. Tot timpul se rugase ca Birgitte să nu strănute sau să simtă vreo mâncărime pe undeva. Iar mâine o va lua de la capăt. Altfel Elayne - sau, şi mai rău, Birgitte - ar şti că-i este frică.

Când în seara aceea Uno veni ca să întrebe de Nana, Nynaeve îi spuse pe şleau să-l preseze cât mai mult pe Masema şi să-l găsească pe Galad ca să-i spună că trebuia să găsească o barcă imediat, indiferent de preţ. Apoi se culcă fără să mănânce sperând că le va putea convinge pe Elayne şi pe Birgitte că e prea bolnavă ca să repete numărul. Numai că era mai mult

decât sigură că cele două îşi vor da seama de natura bolii ei. Faptul că Birgitte o va compătimi îi îngreuna şi mai mult situaţia. Unul dintre neghiobii ăia trebuia să găsească o barcă!

CAPITOLUL 41

Meşteşugul lui Kin Tovere

Cu o mână pe mânerul săbiei, cu cealaltă ţinând lancea seanchană cu ciucuri verzi şi albi, Rand îi ignoră pe ceilalţi, adunaţi pe dealul cu copaci răzleţi, în timp ce privea cu atenţie cele trei tabere aşezate în vale, în soarele dinaintea prânzului. Trei tabere distincte, aici era greşeala. Acestea erau toate forţele cairhiene şi tairene pe care le avea la dispoziţie. Toţi ceilalţi care puteau folosi sabia sau lancea erau în oraş sau Lumina ştie unde.

Aielii îi strânseseră pe refugiaţi în zona dintre Pasul Jangai şi locul acesta; câţiva fugari ajunseseră singuri aici, atraşi de zvonurile potrivit cărora *aceşti* Aieli nu-i omorau pe toţi cei care le ieşeau în cale sau prea demoralizaţi ca să le mai pese ce avea să se întâmple cu ei atâta timp cât puteau mânca ceva înainte să moară. Prea mulţi credeau că vor muri, fie de mâna Aielilor, fie de cea a Dragonului Renăscut, fie în Ultima Bătălie, despre care credeau că se va da cât de curând. Un număr destul de mare, cei mai mulţi fermieri, meşteşugari şi neguţători. Unii ştiau cum să folosească arcul sau praştia ca să vâneze un iepure, dar printre ei nu se afla nici un oştean, şi timp ca să-i înveţe să lupte nu mai era. Oraşul Cairhien se afla la mai puţin

de cinci mile spre apus, câteva dintre legendarele „turnuri fără vârf ale Cairhienului “putând fi zărite pe deasupra pădurii din vale. Oraşul se întindea pe câteva dealuri, până la Râul Alguenya, fiind înconjurat de Aielii Shaido ai lui Couladin şi de cei care i se alăturaseră acestuia.

În jurul mai multor corturi şi focuri din valea lungă se aflau vreo opt sute de taireni, toţi în armuri. Aproape jumătate erau Apărători ai Stâncii, în platoşe şi coifuri strălucitoare, cu mânecile bogate ale hainelor în dungi negre şi aurii. Ceilalţi erau supuşii unor nobili ale căror steaguri şi flamuri alcătuiau un cerc chiar în mijlocul taberei, în jurul Semilunii-şi-a-Stelelor de argint, însemnul înaltului Senior Weiramon. Locul în care erau priponiţi caii era înţesat de gărzi care parcă aşteptau un atac dintr-o clipă într-alta.

La trei sute de paşi mai încolo, cea de-a doua tabără îşi apăra caii cu aceeaşi grijă. Animalele erau de rase amestecate, puţine aducând cu cea de Tear, cu gâtul frumos arcuit; câţiva cai luaţi de la plug sau de la căruţă erau şi ei priponiţi acolo, dacă pe Rand nu-l înşela vederea. Cairhienii erau poate cu o sută mai mulţi decât tairenii, dar cu mai puţine corturi şi mai peticite, steagurile şi *eonii* lor reprezentând vreo şaptezeci de nobili. Puţini dintre aceştia aveau un număr suficient de supuşi - armata tairenă se destrámase cu mai mult timp în urmă, în războiul civil.

A treia tabără se afla la alţi cinci sute de paşi, alcătuită în cea mai mare parte din cairhieni, dar despărţiţi de ceilalţi nu numai din punct de vedere fizic. Mai mare decât celelalte două luate la un loc, tabăra aceasta avea puţine corturi şi la fel de puţini cai. Nu avea nici un fel de steag şi numai ofiţerii purtau *com*, flamurile mici prinse de spate, în culori vii, menite mai degrabă să atragă privirea oştenilor proprii decât să semnifice apartenenţa la o Casă anume. Infanteria era şi ea necesară, dar rari erau nobilii din Tear sau Cairhien care să recunoască aşa ceva. Cu siguranţă nici unii, nici alţii nu erau de acord să aibă infanterişti. Era cea mai ordonată dintre tabere, focurile aşezate în linie dreaptă, lăncile în piramidă, cu vârfurile în sus, putând fi luate în orice moment, grupuri de arcaşi şi arbaletieri plasate strategic. Potrivit lui Lan, disciplina era cea care îţi păstra viaţa în luptă, lucru pe care infanteria îl ştia mai bine decât cavaleria.

Cele trei grupări erau împreună, sub aceeaşi comandă - înaltul Senior Weiramon le adusese de la miazăzi cu o seară în urmă. - Dar cele două tabere de călăreţi se supravegheau cu aceeaşi prudenţă cu care îi supravegheau pe Aielii de pe dealurile înconjurătoare, tairenii, ca şi cairhienii, ignorând-o cu o doză de dispreţ pe a treia care, la rândul ei, le privea pe celelalte cu duşmănie. Susţinătorii lui Rand, aflaţii lui, dar gata de luptă ca toţi ceilalţi.

Prefăcându-se în continuare că studiază taberele, Rand îl privi pe Weiramon, fără coif şi ţinându-se drept în apropierea lui. Doi bărbaţi mai tineri, nobili taireni mai puţin importanţi, stăteau pe lângă el, cu bărbile negre tăiate şi pomădate în aşa fel încât să semene cu cea a lui Weiramon, numai că barba acestuia era căruntă; armurile lor, purtate pe deasupra surtucelor cu dungi viu colorate, erau aproape la fel de aurii ca şi armura comandantului lor. Trufaşi, ţinându-se departe de toţi ceilalţi, dar aproape de Rand, parcă ar fi aşteptat o ceremonie marţială la curtea regală, deşi sudoarea care le curgea pe feţe spunea altceva. Nu că ar fi băgat-o în seamă.

Blazonului lui Weiramon îi lipseau doar câteva stele ca să fie identic cu cel al lui Lanfear, dar nobilul cu nasul lung sigur nu era ea, cu părul cărunt pomădat, ca şi barba, şi pieptănat într-o încercare disperată de a-şi ascunde începutul de chelie. Venise spre miazănoapte cu întăriri din Tear când auzise că Aielii atacă oraşul Cairhien. În loc să se întoarcă sau să rămână pe loc, îşi continuase drumul spre miazănoapte în marş întins, adunând şi alţi oameni pe drum.

Aceasta era partea bună. Partea rea era că Weiramon se aşteptase să-i alunge pe Aielii Shaido din jurul Cairhienului doar cu oştenii lui. Şi se aştepta în continuare. Şi nu era deloc fericit că Rand nu-l lăsa să atace şi că era înconjurat de Aieli. Pentru el toţi Aielii erau la fel. Ca şi pentru ceilalţi. Unul dintre nobilii tineri îşi ducea ostentativ batista parfumată la nas ori de câte ori se uita la un Aiel. Rand se întrebă cât va supravieţui insul. Şi ce va trebui să facă în momentul acela.

Weiramon observă că Rand îl priveşte cercetător şi îşi drese glasul.

Seniore Dragon, un atac susţinut îi va împrăştia ca pe nişte prepeliţe, începu el pe un ton grav, apoi îşi plesni mănuşile de

palmă. Infanteria nu rezistă niciodată cavaleriei, îi trimit pe cairhieni să-i sperie, apoi îi atac cu cu...

Rand îl întrerupse. Omul ăsta nu ştia să numere? Mulţimea Aielilor pe care îi vedea aici nu-i dădea de înţeles câţi ar putea fi în jurul oraşului? Dar ce mai conta. Rand simţea că nu mai suportă.

— Eşti sigur de veştile pe care le aduci din Tear?

Weiramon clipi de câteva ori.

Veşti, Seniore Dragon? Ce...? Aha. Arde-mi-ar sufletul, nu-i nimic important. Piraţii din Illian încearcă mereu incursiuni de-a lungul coastei.

De fapt, făceau mai mult decât să încerce, după cum îi spusese chiar el la sosire.

Şi atacurile asupra Câmpiilor din Maredo? Şi ele sunt frecvente?

A, arde-mi-ar sufletul, ăia sunt doar nişte briganzi, răspunse Weiramon mai mult ca o constatare decât ca un protest. Nu ştiu dacă sunt illiani, dar oşteni sigur nu sunt. Cu talmeş-balmeşul pe care îl provoacă illianii ăia, nimeni nu ştie cine stă cu biciul în mână acolo, regele, Marea Adunare sau Cei Nouă Sfetnici, dar, dacă se hotărăsc să atace, armate întregi se vor năpusti asupra Tearului sub conducerea Albinelor Aurii, nu doar nişte piraţi care dau foc căruţelor neguţătorilor şi fermelor de la hotare. Crede-mă că ştiu ce vorbesc.

Te cred, replică Rand, pe un ton cât mai politicos.

Indiferent de câtă putere avea Marea Adunare, Cei Nouă Sfetnici sau Mattin Stepaneos den Balgar, cert e că Sammael preferase să-i părăsească. Dar destul de puţini ştiau că Rătăciţii erau deja în libertate. Unii dintre cei care trebuiau să ştie refuzau să creadă aşa ceva sau pur şi simplu se prefăceau că nu ştiu - de parcă asta i-ar fi convins pe Rătăciţi să plece de acolo - sau păreau să creadă că, dacă avea să se întâmple, se va întâmpla într-un viitor îndepărtat. Nu avea nici un rost să-l convingă pe Weiramon, indiferent cărui grup îi aparţinea el. Faptul că omul credea sau nu credea nu schimba absolut nimic.

Weiramon se încruntă spre valea dintre dealuri. Mai precis, spre cele două tabere cairhiene.

Fără o conducere fermă aici, cine poate şti ce lepădături s-au dus spre miazăzi? Întrebă el şi, făcând o grimasă, îşi plesni mănuşile şi mai tare înainte de a se întoarce din nou spre Rand.

Dar îi vom pune cu botul pe labe cât de curând, Seniore Dragon. Un ordin să dai şi-i voi goni...

Rand trecu pe lângă el fără să-l asculte, deşi Weiramon îl urmă, cerându-i în continuare aprobarea de a ataca, ceilalţi doi ţinându-se de el ca nişte căţei. Omul ăsta era prost făcut grămadă.

Nu erau singuri, bineînţeles. Dealul era plin ochi de oameni. Sulin avea o sută de *Far Dareis Mai* chiar în vârf, fiecare arătându-se chiar mai dispusă decât de obicei să-şi tragă vălul pe faţă. Nu numai apropierea Aielilor Shaido o frământa pe Sulin. Ca răspuns la dispreţul arătat de Rand suspiciunilor din taberele de la poalele dealului, Enaila şi două Fecioare nu se dezlipeau de Weiramon şi de tinerii nobili care îl însoţeau şi, cu cât aceştia se dădeau mai aproape de Rand, cu atât cele trei Fecioare păreau mai pregătite să-şi tragă vălul pe faţă.

La câţiva paşi de ei, Aviendha vorbea cu o duzină de înţelepte, cu şalurile lăsate pe coate, toate, mai puţin ea, pline de brăţări şi coliere. Surprinzător, o femeie căruntă, osoasă, chiar mai în vârstă decât Bair, era cea care părea să conducă discuţia. Rand s-ar fi aşteptat ca Amys sau Bair să le domine pe celelalte, dar chiar şi acestea îşi închideau gura în clipa în care vorbea Sorilea. Melaine era cu Bael, la jumătatea distanţei dintre celelalte înţelepte şi celelalte căpetenii de clan. Tot aranja surtucul de la cadin'sorul lui Bael, de parcă acesta n-ar fi ştiut cum să se îmbrace, omul având privirea răbdătoare a celui care îşi repetă mereu motivele pentru care s-a însurat. Poate era ceva care le privea numai pe ele, Rand însă bănuia că înţeleptele încercau din nou să influenţeze căpeteniile. Dacă bănuielile lui se adevereau, avea să afle amănunte cât de curând.

Doar Aviendha fu cea care îi susţinu privarea lui Rand. Îi zâmbi scurt înainte de a se întoarce ca s-o asculte pe Sorilea. Un zâmbet prietenos, atât. Ceea ce nu era de ici, de colo, gândi el. Nu-l mai repezise de când se întâmplase ce se întâmplase între ei şi, dacă uneori tânăra mai făcea câte un comentariu răutăcios, nu era mai răutăcios decât comentariile lui Egwene. Cu excepţia momentului în care adusese din nou vorba despre căsătorie; atunci îl făcuse cu ou şi cu oţet, drept care se lăsase păgubaş. În rest, fusese doar prietenoasă, deşi uneori mai uita

că era şi el de faţă când se dezbrăca înainte de culcare. Aviendha insista în continuare să doarmă la trei paşi de el.

Fecioarele oricum păreau să fie sigure că erau mai puţin de trei paşi între păturile lor, motiv pentru care Rand se aştepta ca acea certitudine să ajungă la urechile tuturor, ceea ce până acum nu se întâmplase. Egwene s-ar repezi la el ca o tigroaică numai dacă ar *bănui* ceva. Lui Egwene îi venea destul de uşor să vorbească despre Elayne, pe Aviendha însă Rand n-o putea descifra, deşi se afla atât de aproape de el. Una peste alta, se simţea mai tensionat ca niciodată ori de câte ori îi arunca o privire tânăra, pe de altă parte, arăta din ce în ce mai relaxată. Exact contrariul a ceea ce ar fi trebuit să se întâmple. Toate păreau de-a-ndoaselea când venea vorba de ea. Dar, dacă stătea bine să se gândească, Min era singura femeie care *n*u-l făcuse să se simtă de parcă ar fi stat în cap mai tot timpul.

Oftând, continuă să meargă, fără să-l asculte pe Weiramon. Odată şi-odată tot le va înţelege pe femei. Când va avea timp să le cerceteze cum trebuie. Deşi bănuia că o viaţă întreagă nu-i va fi de ajuns.

Căpeteniile de clan aveau propria întrunire, la care participau şi căpeteniile de septuri, şi reprezentanţii frăţiilor. Rand îi recunoscu pe câţiva. Oacheşul Heirn, căpeteneia clanului Jindo Taardad, şi Mangin, care înclină din cap spre el, prietenos, şi se strâmbă dispreţuitor spre taireni. Juranai, zvelt ca o lance, conducătorul Aethan Dor, Pavezele Roşii, participând la această expediţie în ciuda câtorva şuviţe albe în părul castaniu-deschis, şi Roidan, lat în umeri şi cărunt, care îi conducea pe Sha'mad Conde, Tunătorii. Cei patru i se alăturaseră uneori în exersarea luptei fără arme a Aielilor de când părăsiseră Pasul Jangai.

— Vrei să mergem la vânătoare azi? Întrebă Mangin în timp ce Rand trecea pe lângă el.

— La vânătoare? Repetă Rand surprins.

— Nu prea avem de ales, dar am putea să prindem câteva oi.

Privirea dezgustată a lui Mangin, aruncată spre taireni, nu lăsa nici un dubiu asupra sensului pe care îl atribuia cuvântului „oi ", deşi Weiramon şi ceilalţi nu-l înţeleseră. Sau se prefăcură că nu-l înţeleg. Nobilul cu batista parfumată o mirosi din nou.

— Poate altă dată, replică Rand, clătinând din cap.

Se gândi că ar fi putut fi prieten cu oricare dintre cei patru, mai ales cu Mangin, care avea un simţ al umorului asemănător cu cel al lui Mat. Dar, dacă nu avea timp să cerceteze femeile, sigur nu avea timp nici să-şi facă alţi prieteni. Şi aşa îşi găsea prea puţin timp pentru vechii prieteni. Mat îl îngrijora tot mai mult.

În vârful dealului un turn masiv din lemn domina copacii din jur, la peste douăzeci şi ceva de palme de sol. Aielii nu se pricepeau să facă aşa ceva din lemn, turnul fiind opera mai multor refugiaţi cairhieni.

Moiraine aştepta la baza primei scări înclinate alături de Lan şi Egwene. Egwene stătuse destul de mult la soare; dacă nu ar fi avut ochii negri, ar fi putut fi luată uşor drept o femeie Aiel. O femeie Aiel scundă. Se uită repede la ea, dar pe faţă nu-i citi decât oboseala. Amys şi celelalte probabil că o supuneau unor teste foarte grele. Egwene însă nu i-ar fi mulţumit dacă ar fi intervenit în favoarea ei.

— Te-ai hotărât? Întrebă Rand, oprindu-se.

Weiramon tăcu, în sfârşit.

Egwene şovăi, dar Rand observă că nu se uită la Moiraine înainte să încuviinţeze din cap.

— Am să fac tot ce pot.

Ezitarea ei îl îngrijoră. Nu-i ceruse lui Moiraine - femeia putea folosi Puterea Supremă ca armă împotriva Aielilor Shaido numai dacă aceştia o ameninţau sau reuşeau să o convingă că sunt toţi Iscoade ale Celui întunecat. - Egwene însă nu făcuse Cele Trei Legăminte, iar el nu fusese sigur că tânăra va înţelege de ce sunt necesare. Egwene doar se albise la faţă când îi propusese asta şi îl evitase timp de trei zile, până acum. Cel puţin se declarase de acord. Tot ce scurta lupta cu Shaido era spre binele lor.

Expresia lui Moiraine nu se schimba niciodată, deşi Rand era sigur la ce se gândea. Trăsăturile acelea calme, de Aes Sedai, ochii aceia de Aes Sedai, puteau respinge ceva fără să mişte vreun muşchi.

Vârând bucata de lance sub cingătoare, Rand puse piciorul pe prima treaptă, şi atunci Moiraine întrebă:

— De ce porţi sabia din nou?

Ultima întrebare la care s-ar fi aşteptat.

De ce să n-o port? Mormăi ei şi continuă să urce.

Nu cel mai potrivit răspuns, ea însă îl prinsese cu garda jos.

Rana doar pe jumătate tămăduită de la şold îl incomodă, fără să-l doară neapărat, dar dându-i senzaţia că stă să se deschidă. Nu-i dădu atenţie; aşa se simţea când făcea mai mult efort.

Rhuarc şi celelalte căpetenii de clan urcară după el Bael lăsând-o pe Moiraine la coadă, dar, din fericire, Weiramon şi căţeii lui rămaseră jos. Weiramon *ştia* ce trebuia făcut; nu avea nevoie şi nici nu voia alte informaţii. Simţind privirea lui Moiraine asupra lui, Rand se uită în jos. Nu era Moiraine. Era Egwene, care îl privea cum urcă, cu faţa de Aes Sedai atât de senină, încât acum nu mai putea vedea diferenţa. Moiraine îşi apropiase capul de cel al lui Lan. Rand speră că Egwene nu se va răzgândi.

Pe platforma lată din vârf, doi tineri scunzi, asudaţi, numai în cămaşă, instalau un tub de lemn, întărit cu alamă, lung de şase metri şi mai gros decât braţul unui om, pe un cadru circular fixat de grilaj. Un tub identic se afla deja la o depărtare de câţiva paşi, unde fusese instalat cu o zi înainte, când se înălţase turnul. Un al treilea tânăr numai în cămaşă îşi ştergea capul chel cu o batistă dungată în timp ce se răstea la ei.

— Uşurel. *Uşurel,* am spus! Tăntălăilor, o lentilă dacă aţi mişcat, vă mut falca din loc. Leagă strâns, Jol. Strâns am spus! Dacă se-ntâmplă să cadă în timp ce se uită Seniorul Dragon prin el, v-aţi dat foc la valiză. Şi nu numai dacă se uită el. Stricaţi ce-am făcut eu şi-o să vă stric şi eu pe voi.

Jol şi celălalt tânăr, Cail, continuară lucrul, repede, dar nu foarte panicaţi. După atâţia ani, se obişnuiseră cu felul de a vorbi al lui Kin Tovere. Faptul că găsise printre refugiaţi un meşter care făcea lentile şi telescoape - ca şi pe cei doi ucenici ai lui îi dăduse ideea lui Rand să construiască acest turn.

La început, nici unul dintre cei trei nu observă că nu erau singuri. Căpeteniile de clan urcară în tăcere, bodogăneala lui Tovere acoperind zgomotul făcut de cizmele lui Rand. Acesta tresări când Lan apăru brusc prin trapa deschisă, după Bael; chiar dacă era încălţat cu cizme, Străjerul nu făcea mai mult zgomot decât Aielii. Chiar şi Han era cu un cap mai înalt decât cairhienii.

Când, în sfârşit, îi văzură pe nou-veniţi, cei doi ucenici făcură ochii mari de parcă acum vedeau pentru prima oară un Aiel,

apoi făcură o jumătate de plecăciune spre Rand şi rămaseră aşa. Meşterul tresări aproape la fel de tare ca şi Aielii, dar făcu o plecăciune mai reţinută, ştergându-şi capul din nou.

Ţi-am spus că azi îl termin pe-al doilea, Seniore Dragon, spuse Tovere pe un ton respectuos, fără însă a-şi înmuia mânia din voce. O idee extraordinară, turnul ăsta. Aşa ceva nu mi-ar fi dat prin cap, dar, când ai întrebat cât de departe bate un telescop... Mai lasă-mă un pic şi-am să-ţi fac unul cu care să vezi Caemlynul de aici. Dacă turnul e destul de înalt. Mai sunt şi limite.

Ce-ai făcut deja e mai mult decât suficient, meştere Tovere!

De fapt, mai mult decât sperase Rand. Aruncase deja o privire prin primul telescop.

Jol şi Cail stăteau în continuare aplecaţi într-un unghi drept, cu capul jos.

Cred că ar fi mai bine să-ţi duci ucenicii jos, spuse Rand. Ca să avem mai mult loc aici.

Era loc pentru de patru ori pe-atâţia oameni, dar Tovere numaidecât îl împunse pe Cail în umăr cu un deget gros.

Haideţi, tolomacilor. Îi stăm în drum Seniorului Dragon.

Ucenicii se îndreptară repede de spate ca să-l urmeze, zgâindu-se la Rand în timp ce dispăreau pe scară, chiar mai mult decât la Aieli. Cail era cu un an mai mare decât el, iar Jol cu doi. Amândoi se născuseră în oraşe mai mari decât îşi închipuise el înainte de a pleca din Ţinutul celor Două Râuri, vizitaseră Cairhienul şi îi văzuseră pe rege şi pe Suprema înscăunată, chiar dacă de la distanţă, în timp ce el încă mai avea grijă de oi. Foarte probabil, în unele privinţe cei doi ştiau mai multe despre lume decât el. Clătinând din cap, se aplecă spre noul telescop.

Cairhienul îi sări imediat în ochi. Pădurile, nu foarte dese pentru cel obişnuit cu codrii din jurul Ţinutului celor Două Râuri, se opreau, desigur, aproape de marginea oraşului. Ziduri înalte, cu turnuri pătrate, alcătuind un pătrat perfect împreună cu râul, parcă făceau în ciudă dealurilor vălurite. În interior, alte turnuri se înălţau după un plan precis, marcând punctele unei grile, de vreo douăzeci de ori mai înalte decât zidurile sau chiar mai înalte, toate însă înconjurate de schele. Legendarele turnuri fără vârf erau reconstruite după ce fuseseră incendiate în Războiul cu Aielii.

Când văzuse ultima oară oraşul, un alt oraş îl înconjura dintr-un mal al râului în celălalt, o vizuină de iepuri la fel de zgomotoasă pe cât era Cairhienul de solemn, totul construit din lemn. Acum nu era decât o întindere de scrum şi lemn ars. Nu înţelegea nici în ruptul capului cum focul acela nu cuprinsese şi Cairhienul.

Fiecare turn era împodobit cu steaguri, prea îndepărtate ca să le vadă clar, cercetaşii însă i le descriseseră. Jumătate aveau Semilunile Tearului, cealaltă jumătate, poate deloc surprinzător, erau copia Flamurii Dragonului pe care o lăsase fluturând deasupra Stâncii din Tear. Nici una nu avea Soarele Cairhienului.

O simplă atingere a telescopului îi oferi o altă privelişte. De partea cealaltă a râului încă se mai aflau hambarele goale, înnegrite de fum. Unii dintre cairhienii cu care vorbise Rand susţineau că incendierea hambarelor dusese la revolte şi la moartea regelui Galldrian, şi astfel la război civil. Alţii spuneau că asasinarea lui Galldrian provocase revoltele şi incendierea hambarelor. Rand se îndoia că va şti vreodată care dintre ei spuneau adevărul sau dacă era ceva adevărat în spusele lor.

Mai multe schelete de corăbii împestriţau ambele maluri ale râului lat, dar nici unul aproape de oraş. Aielii nu se simţeau bine — teama era un cuvânt prea tare - în vecinătatea unor ape pe care nu le puteau traversa sau prin care nu puteau trece, Couladin însă reuşise să amplaseze bariere de buşteni plutitori peste Alguenya atât mai sus, cât şi mai jos de Cairhien, păzite de un număr suficient de oameni care aveau grijă să nu fie tăiate. Săgeţile cu vârful aprins se ocupaseră de restul. Doar şobolanii şi păsările puteau intra sau ieşi din Cairhien fără voia lui Couladin.

Dealurile din jurul oraşului nu prea trădau prezenţa unei armate asediatoare. Ici şi acolo vulturii îşi fluturau aripile greoi, fără îndoială ospătându-se din rămăşiţele celor care încercaseră să scape din oraş, dar nu se vedea nici un Shaido. Ca toţi Aielii, nu se arătau decât atunci când voiau.

O clipă. Rand întoarse telescopul spre o colină golaşă, aflată poate la o milă de zidurile oraşului. Un grup de bărbaţi. Nu le desluşea chipurile, doar faptul că toţi purtau cadin'sor. Şi încă ceva. Unul dintre bărbaţi avea braţele goale. Couladin. Rand era sigur că imaginaţia îi juca feste, dar, în clipa în care Couladin se mişcase, parcă văzuse cum lumina soarelui se reflectase în

solzii metalici care îi înconjurau antebraţele, ca şi la el. Asmodean i le făcuse. În încercarea de a-i distrage atenţia, de a-i ocupa mintea cu ceva în timp ce Asmodean îşi concepea propriile planuri, dar fără asta câte s-ar fi putut întâmpla altfel? Sigur, el n-ar mai sta acum în acest turn, privind un oraş asediat şi aşteptând bătălia.

Pe neaşteptate, ceva străbătu aerul spre dealul acela îndepărtat, o pată lungă, şi doi bărbaţi se prăbuşiră la pământ. Privindu-i, amândoi se pare străpunşi de aceeaşi lance, Couladin şi ceilalţi arătau la fel de înmărmuriţi ca şi Rand. Răsucind telescopul, Rand îl căută pe cel care aruncase lancea cu atâta forţă. Trebuia să fii curajos şi nebun ca să te apropii atât de mult. Rand căută şi mai departe, dincolo de distanţa pe care ar fi putut-o acoperi braţul unui om. Se gândea la Ogieri puţin probabil; un Ogier cu greu devenea violent - când văzu o altă pată de culoare prelungă.

Derutat, Rand se îndreptă de spate, apoi întoarse telescopul spre zidurile Cairhienului. Lancea aceea sau ce-o fi fost zburase de-acolo. Era sigur. Cum zburase era altă socoteală. De la distanţa asta nu putea decât să creadă că o aruncase cineva de pe ziduri sau dintr-un turn.

Ridicând capul, Rand văzu cum Rhuarc îi face loc lui Han ca să se uite prin celălalt telescop. Acesta era şi scopul construirii turnului şi a celor două telescoape. Cercetaşii le puteau spune cum erau amplasaţi Aielii Shaido, dar de aici căpeteniile de clanuri puteau vedea singuri terenul pe care urma să se dea bătălia. Deja concepuseră un plan, însă încă o privire nu strica. Rand nu se prea pricepea la bătălii, Lan însă considera că planul lor era bun. Deşi nu ştia prea multe, Rand se trezea uneori cu celelalte amintiri şi atunci i se părea că ştie mai mult decât avea nevoie.

Ai văzut? Lăncile... alea?

Rand era convins că Rhuarc arăta la fel de uluit ca şi el. Aielul încuviinţă din cap.

Ultima a nimerit un alt Shaido, care a reuşit să se târască mai departe. Păcat că n-a fost Couladin, zise Rhuarc şi făcu semn spre telescop.

Rand îl lăsă să-i ia locul. Oare chiar era păcat? Moartea lui Couladin nu avea cum să înlăture ameninţarea care plana asupra Cairhienului sau altui loc. Acum că se aflau de partea

aceasta a Zidului Dragonului, Aielii Shaido nu vor pleca de bunăvoie doar fiindcă murise cel despre care credeau că e adevăratul Car'a'carn. Vestea îi putea zgudui, dar nu într-o măsură atât de mare. Şi, din câte văzuse Rand, Couladin nu merita o dispariţie atât de simplă. „Pot fi cât de dur trebuie să fiu “, gândi el, mângâind mânerul săbiei. „Pentru el, pot.“

CAPITOLUL 42

În calea săgeţii

Tavanul unui cort, de un maro-cenuşiu, era probabil cea mai anostă privelişte din lume, dar, întins cu faţa în sus, numai în cămaşă, pe pernele cu ciucuri stacojii aduse de Melindhra, Mat o privea cât se poate de intens. Sau, mai curând, privea dincolo de ea. Cu un braţ sub cap, clătină un pocal bătut în argint, plin cu un vin bun adus de la miazăzi de Cairhien. Un butoiaş îl costase cam cât doi cai de soi cât doi cai dacă lumea cu tot ce era în ea n-ar fi fost întoarsă pe dos. - Dar el, unul, considera că e un preţ mic pentru un lucru de calitate. Câţiva stropi îi căzură pe mână, însă nu băgă în seamă şi nici nu duse pocalul la buze.

După mintea lui, situaţia era mai mult decât serioasă. Serioasă însemna să fii blocat în Pustiu fară să ai habar cum să scapi de acolo. Serioasă însemna să vezi cum apar Iscoade ale Celui întunecat când te aşteptai mai puţin, trolocii să te atace noaptea şi, din când în când, Myrdraalii să-ţi îngheţe sângele în vine cu privirea lor oarbă. Aşa ceva se întâmpla cât ai clipi şi se termina înainte de a avea timp să te gândeşti. Nu era, desigur, un lucru pe care să ţi-l doreşti, dar, dacă trebuia, îl puteai accepta dacă îi puteai supravieţui. De zile întregi ştia încotro

merg şi de ce. Zile întregi, în care timpul se târa ca melcul. Zile în care nu făcuse decât să gândească.

„Nu sunt un erou “, gândi el cu înverşunare, „şi nu sunt nici un oştean destoinic. “îşi reprimă amintirea unei patrulări de-a lungul zidurilor unei fortăreţe, adunându-şi ultimele puteri ca să se repeadă spre un alt grup de troloci care tocmai se căţăraseră pe scări. „Asta n-am fost eu, arde-l-ar Lumina pe cel care a fost! Eu nu... “Nu ştia ce e un gând amarnic dar era sigur că avea de-a face cu jocurile de noroc, cu cârciumile, cu femeile şi dansul. De asta era sigur. Ca şi de caii buni şi de drumurile pe care le bătea fără încetare, fără să aştepte să tragă cineva cu arcul în el sau să-l străpungă cu sabia sau lancea. Altceva l-ar fi făcut să pară un prost şi jumătate, ceea ce el nu voia să fie, nici pentru Rand, nici pentru Moiraine, nici pentru altcineva.

În timp ce se ridica în capul oaselor, medalionul de argint cu capul de vulpe care îi atârna de şnurul de piele îi alunecă în cămaşa descheiată la guler. Mat îl vârî la loc şi apoi luă o duşcă zdravănă. Medalionul îl apăra de Moiraine, sau de orice altă Aes Sedai, atâta timp cât acestea nu i-l luau cu siguranţă una dintre ele avea să încerce, mai devreme sau mai târziu ", dar numai datorită agerimii lui evitase să fie ucis de un nebun, împreună cu alte câteva mii de nebuni. Sau de Rand, sau din cauză că era ta’veren.

În general, ar fi trebuit să profite de o astfel de situaţie, de evenimentele din jurul lui. Rand sigur o făcuse, în felul lui. Singurele lucruri pe care Mat le văzuse precipitându-se erau zarurile. Nu avea de gând să întoarcă spatele unor ocazii de care profita un ta’veren, cel puţin în poveşti. Bogăţia şi faima le cădeau din cer, umplându-le buzunarele; cei care voiau să-i ucidă se hotărau să-i slujească, iar femeile cu ochii de gheaţă se hotărau să se topească.

Nu că s-ar fi plâns de ceea ce avea acum. Şi, desigur, nu că şi-ar fi dorit să fie în locul lui Rand; preţul acelui joc era prea mare. Pur şi simplu nu suporta să poarte întreaga povară a condiţiei lui de ta’veren şi să nu se bucure de nici una dintre plăcerile ei.

— E timpul să plec, se adresă el cortului gol, apoi se opri gânditor şi sorbi din pocal. E timpul să încalec pe Cimpoiaş şi să-mi iau valea. Poate spre Caemlyn.

Nu era deloc un oraş de lepădat, atâta timp cât se ţinea departe de Palatul Regal.

— Sau spre Lugard.

Auzise câte ceva despre Lugard. Un loc tocmai bun pentru cei ca el.

— E timpul să-l las în urmă pe Rand. Are o armată de Aieli şi mai multe Fecioare decât poate el număra, care au grijă de el. N-are nevoie de mine.

Ultima afirmaţie nu era chiar adevărată. Într-un fel mai mult sau mai puţin ciudat se simţea legat de succesul sau eşecul lui Rand în Tarmon Gai'don, şi el, şi Perrin, toţi trei ta'veren. Cărţile de istorie probabil că-l vor menţiona doar pe Rand. Slabe şanse ca el sau Perrin să-şi găsească loc acolo. Apoi mai era şi Cornul lui Valere. La care nu voia să se gândească şi nici nu se va gândi. Doar dacă era absolut nevoie. Poate că, până la urmă, găsea soluţia de a ieşi din încurcătura asta. Oricum ar fi dat-o, problema Cornului putea fi amânată. Pentru altă zi, îndepărtată. Cu puţin noroc, ziua scadenţei nu va veni prea curând. Cu puţin mai mult noroc faţă de cât avea acum.

Ideea era că acum spusese totul despre plecare şi nu simţea aproape nici un regret. Nu cu mult timp în urmă nici măcar nu fusese în stare să vorbească despre aşa ceva; ori de câte ori se îndepărta prea mult de Rand, se simţea tras înapoi ca un peşte prins în cârligul unei undiţe invizibile. Apoi găsise puterea să vorbească şi chiar să-şi facă planuri, dar până şi cel mai mic lucru îl distrăgea şi îl făcea să-şi amâne intenţia de a o şterge de-acolo. Chiar şi în Rhuidean, când îi mărturisise lui Rand că vrea să plece, fusese sigur că ceva îi va sta în drum. Ceea ce, într-un fel, se şi întâmplase; Mat reuşise să părăsească Pustiul, dar tot aproape se simţea de Rand. De data aceasta însă era convins că nimic nu-i va mai sta în cale.

— Nu se poate spune că-l abandonez, mormăi el. Dacă nici acum nu poate avea grijă de el, n-o să poată niciodată. Doar nu sunt doica lui.

Golind pocalul, îşi puse surtucul verde, îşi vârî cuţitele în locurile ştiute, îşi aranjă eşarfa de mătase de un galben-închis ca să-şi ascundă cicatricea de pe gât, îşi luă pălăria şi ieşi din cort.

Zăpuşeala îl izbi drept în faţă după răcoarea relativă dinăuntru. Nu era sigur cum se schimbau anotimpurile aici, vara

însă adăsta prea mult ca să-i fie pe plac. Unul dintre lucrurile pe care le aştepta cu nerăbdare la plecarea din Pustiu era sosirea toamnei. Mai multă răcoare. Aici nu avea noroc de aşa ceva. Cel puţin borul larg al pălăriei îi ferea faţa de soare.

Dealurile astea împădurite din Cairhien arătau jalnic, erau mai multe poiene decât copaci, pe jumătate cafenii de atâta secetă. Aşa ceva nu văzuse acasă, în Pădurea de la Apus. Corturile joase ale Aielilor erau peste tot, deşi de la depărtare păreau nişte grămezi de frunze moarte sau nişte movile golaşe, doar dacă nu erau deschise, dar chiar şi atunci păreau greu de desluşit. Aielii care îşi vedeau de treabă îl priveau doar în treacăt.

Din vârful unui deal, în timp ce traversa tabăra, zări căruţele lui Kadere, aşezate în cerc, cu căruţaşii întinşi dedesubt, la umbră; nici urmă însă de neguţător. Kadere petrecea din ce în ce mai mult timp în căruţa lui, scoţând nasul doar când Moiraine venea să inspecteze încărcăturile. Aielii care înconjurau căruţele —, grupuri mici înarmate cu lănci şi scuturi, arcuri şi tolbe cu săgeţi - nu dădeau de înţeles că sunt mai mult decât paznici. Moiraine credea probabil că unii dintre oamenii lui Kadere sau chiar el voiau să o şteargă cu ce adusese ea din Rhuidean. Mat se întrebă dacă Rand realiza că îi dădea lui Moiraine absolut tot ce-i cere aceasta. O vreme, Mat crezuse că Rand era cel care o ţinea în frâu, acum însă se cam îndoia, chiar dacă Moiraine mai că nu o ţinea într-o plecăciune şi nu-i aducea pipa lui Rand.

Cortul lui Rand era în vârful unui deal, singur, bineînţeles, cu flamura roşie înfiptă în faţă. Se vălurea în adierea de vânt, iar, când stătea nemişcată, discul alb-negru se distingea destul de clar. La vederea lui Mat, simţi cum i se face pielea de găină, ca şi la vederea Flamurii Dragonului. Dacă cineva voia să stea departe de Aes Sedai, ultimul lucru pe care îl putea face - numai un idiot ar îi putut încerca aşa ceva - era să agite simbolul acela.

Corturile Fecioarelor erau ridicate la poalele dealului, printre copacii care înconjurau povârnişurile lipsite de vegetaţie. Ceea ce era un fapt obişnuit, ca şi tabăra înţeleptelor din *Far Dareis Mai,* zecile de corturi joase la câţiva paşi de colina lui Rand, gai’shainii în robe albe trebăluind în jurul lor.

Se vedeau doar câteva înţelepte care însă compensau absenţa celorlalte prin privirile lor insistente. Mat nu avea idee câte din ele puteau conduce Puterea, dar îşi dădea seama că

privirile lor erau la fel de pătrunzătoare ca şi ale Aes Sedai. Iuţi pasul, silindu-se să nu ridice iritat din umeri; le simţea ochii înfipţi în spate, de parcă l-ar fi împuns cu un băţ. Unde mai pui că trebuia să treacă prin acelaşi chin şi la întoarcere. Dar nu avea încotro, doar câteva cuvinte schimbate cu Rand şi va fi ultima oară când va îndura aşa ceva.

Numai că, în clipa în care îşi scoase pălăria şi se aplecă să intre în cortul lui Rand, nu-l găsi decât pe Natael, lungit pe perne, cu harpa aurită, în formă de dragon, sprijinită de genunchi şi cu un pocal de aur în mână.

Mat făcu o grimasă şi înjură în barbă. Dacă Rand ar fi fost aici, ar fi trebuit să treacă printr-un cerc de Fecioare chiar la intrarea în cort. Cel mai probabil Rand era în turnul recent construit. Bună idee. Ca să vadă terenul. Aceea era regula 2, imediat după „cunoaşte-ţi duşmanul “, fară alte opţiuni.

Gândul îi lăsă un gust amar. Regulile acelea proveneau din amintirile altora; singurele reguli de care voia să-şi amintească acum erau: „Niciodată să nu săruţi o fată ai cărei fraţi au urme de cuţit pe faţă “şi „Niciodată să nu joci jocuri de noroc fară să te asiguri că există o ieşire prin spate “. Aproape că-şi dorea ca acele amintiri, provenite de la alţii, să ocupe un loc separat în creierul lui şi să nu-i mai invadeze gândurile când se aştepta mai puţin.

— Ai necazuri cu fierea? Întrebă Natael alene. Una dintre Înţelepte s-ar putea să aibă o rădăcină care să te lecuiască. Sau ai putea s-o rogi pe Moiraine.

Lui Mat nu-i plăcea deloc insul ăsta; părea mereu că face glume pe care numai el le înţelegea. Şi arăta de parcă ar fi avut trei servitori care se îngrijeau de hainele lui. Dantela aia imaculată de la gât şi mâneci ai fi zis că de-abia fusese spălată. În plus, nu părea să asude deloc. Era un mister motivul pentru care Rand îl ţinea în preajma lui. Iar la harpa aia cânta numai de jale.

— Se întoarce repede?

Natael ridică din umeri.

— Când se hotărăşte. Poate curând, poate mai târziu. Nimeni nu-i ţine socoteala Seniorului Dragon. Doar câteva femei.

Din nou zâmbetul ăla secretos. Puţin sumbru de data asta.

— Am să aştept, replică Mat, decis să meargă până la capăt.

De prea multe ori amânase până acum.

Natael sorbi din vin, studiindu-l peste buza pocalului. Pe Mat şi aşa îl deranja că Moiraine şi înţeleptele îl priveau în felul acela al lor, ciudat, tăcut, iscoditor - ca şi Egwene, de altfel; care însă se schimbase, jumătate înţeleaptă, jumătate Aes Sedai —, dar privirea menestrelului lui Rand îl irita peste măsură. Cel mai mare avantaj dacă pleca era că nimeni nu se va mai uita la el de parcă şi-ar da seama numaidecât ce gândeşte sau dacă lenjeria intimă îi este curată.

Lângă foc erau întinse două hărţi. Una, copiată în detaliu după o hartă zdrenţuită găsită într-un oraş pe jumătate ars, acoperea partea de miazănoapte a Cairhienului, de la apus de Alguenya până la jumătatea drumului spre Osia Lumii, în timp ce cealaltă, desenată recent şi mai sumară, înfăţişa zona din jurul oraşului. Amândouă erau presărate cu bucăţele de pergament ţinute în loc de pietricele. Dacă tot trebuia să aştepte şi să ignore privirea iscoditoare a lui Natael, nu avea altceva de făcut decât să studieze hărţile.

Cu vârful cizmei dădu la o parte câteva pietricele de pe harta oraşului ca să vadă ce era scris pe bucăţelele de pergament. Tresări fără să vrea. Dacă cercetaşii Aieli ştiau să numere, Couladin avea aproape 160 000 de lănci - Aielii Shaido şi alţii care se alăturaseră fraţiilor lor. O oştire greu de învins. Partea aceasta a lumii nu mai văzuse aşa o oştire de pe vremea lui Artur Aripă-de-Şoim.

Cea de-a doua hartă arăta celelalte clanuri care traversaseră Zidul Dragonului. Toate ocupaseră poziţiile stabilite după trecerea prin Pasul Jangai, mult prea aproape ca să nu-l îngrijoreze pe Rand. Aieli Shiande, Codarra, Daryne şi Miagoma. Împreună aveau cel puţin tot atâtea lănci ca şi Couladin; nu lăsaseră prea mulţi în urmă, dacă informaţiile erau corecte. Cele şapte clanuri aflate de partea lui Rand aveau aproape de două ori mai multe lănci, venindu-le uşor să-l înfrunte pe Couladin sau cele patru clanuri. Sau. Nu pe toţi odată. Deşi Rand putea fi nevoit să se lupte cu toţi odată.

Ceea ce Aielii numeau dezolare probabil că afecta şi clanurile acelea - în fiecare zi oamenii îşi abandonau armele şi dispăreau —, dar numai un naiv ar fi crezut că acest lucru le micşora efectivele mai mult decât lui Rand. Şi mai exista posibilitatea ca unii dintre ei să treacă de partea lui Couladin.

Aielii nu prea voiau să vorbească despre asta şi o puneau pe seama dorinţei de a se alătura frăţiilor, dar chiar şi acum mai erau bărbaţi şi Fecioare care nu-l acceptau pe Rand sau respingeau ce le spusese Rand despre ei. În fiecare dimineaţă dispăreau câţiva şi nu toţi îşi abandonau lăncile.

— O situaţie cam încurcată, nu crezi?

Vocea lui Lan îl făcu să ridice privirea, dar Străjerul intrase singur în cort.

Mă uitam şi eu ca să mai treacă vremea. Vine şi Rand?

— Cât de curând.

Cu degetele vârâte sub cingătoare, Lan se opri lângă Mat şi privi spre hartă. Faţa lui era la fel de expresivă ca aceea a unei statui.

Mâine va fi cea mai mare bătălie de la Artur Aripă-de-Şoim.

Mda.

Unde era Rand? În turn, cel mai probabil. Poate că ar trebui să meargă şi el acolo. Nu, aşa ar trebui să colinde toată tabăra, mereu cu un pas în urma lui. Într-un final, Rand tot va veni aici. Mat voia să discute şi despre altceva, nu numai despre Couladin. „Lupta asta nu-i a mea. Nu fug de ceva care să mă privească direct şi personal. “

— Ce-i cu astea? Întrebă el arătând spre bucăţelele de pergament care îi reprezentau pe Miagoma şi pe ceilalţi. Vin de partea lui Rand sau vor doar să se uite?

— Cine ştie? Rhuarc nu pare să ştie mai multe decât mine, iar dacă înţeleptele ştiu ceva, nu vor să spună. Couladin nu pleacă nicăieri, ăsta e singurul lucru sigur.

Din nou Couladin. Mat îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi făcu o jumătate de pas spre uşă. Nu, *va* aştepta. Fixându-şi privirea pe hărţi, dădu de înţeles că le studiază în continuare. Poate că aşa Lan îl va lăsa în pace. Nu voia decât să-i spună lui Rand ce are pe suflet şi apoi să plece. Dar Străjerul părea să aibă chef de vorbă.

— Ce părere ai, jupâne Menestrel? Să-l atacăm pe Couladin cu toate forţele ca să-l zdrobim o dată pentru totdeauna?

Mi se pare un plan la fel de bun ca oricare altul, replică Natael cu asprime în glas.

Golind pocalul, îl lăsă să cadă pe covor, luă harpa şi începu să ciupească strunele uşor, un cântec trist, funebru.

— Eu nu conduc oştiri, Străjerule. Nu mă comand decât pe mine însumi şi nici asta n-o fac întotdeauna.

Mat scoase un mormăit, iar Lan îi aruncă o privire înainte de a-şi întoarce ochii asupra hărţilor.

— Nu crezi că e un plan bun? De ce? Întrebă el atât de firesc, încât Mat îi răspunse fără să se gândească.

Din două motive. Dacă îl înconjuraţi pe Couladin şi îl prindeţi între voi şi oraş, s-ar putea să-l zdrobiţi.

Cât mai întârzia Rand?

— Dar tot atât de bine l-aţi putea împinge dincolo de ziduri, continuă el. Din câte aud, oamenii lui au ajuns deja dincolo, de două ori, chiar şi fără mineri şi berbeci, iar soarta oraşului atârnă de un fir de păr.

Să spună ce avea pe suflet şi să plece, atâta tot.

Dacă îl presaţi prea mult, vă veţi trezi că luptaţi pe străzile Cairhienului. Lucru al naibii de greu, să lupţi în oraş. Ideea e să salvaţi oraşul, nu să-l faceţi zob, încheie el.

Bucăţelele alea de pergament răsfirate pe hărţi, hărţile în sine, erau mai mult decât elocvente. Incruntându-se, se lăsă pe vine, cu coatele pe genunchi. Lan îl imită, dar Mat aproape că nu observă. O problemă cu dus şi-ntors. Fascinantă în acelaşi timp.

Cel mai bine e să-l împingeţi cât mai mult. Şi să-l atacaţi mai ales dinspre miazăzi, zise el şi arătă spre Râul Gaelin care se unea cu Alguenya la câteva mile spre miazănoapte de Cairhien. Aici sunt poduri. Lăsaţi-le războinicilor Shaido drumul deschis spre ele. Întotdeauna lăsaţi o cale de ieşire, doar dacă nu vreţi să vedeţi cum luptă cel care ştie că nu mai are nimic de pierdut.

Degetul lui Mat alunecă spre răsărit. Dealuri împădurite, în cea mai mare parte. Probabil nu foarte diferit de ceea ce aveau ei în preajmă.

— O unitate aici, pe malul ăsta al râului, care să-i silească să se îndrepte spre poduri, dacă e numeroasă şi amplasată cum trebuie. Din clipa în care se pune în mişcare, Couladin nu va încerca să se lupte cu cineva din faţa lui când ştie că voi veniţi din spate.

Da. Aproape la fel ca la Jenje.

Doar dacă nu ştie ce face. Couladin s-ar putea să ajungă cu bine la râu, dar la vederea podurilor sigur vor intra în panică. Nu-i văd pe Aieli înotând sau căutând vadurile. Puneţi presiune

pe ei, împingeţi-i cât puteţi. Cu puţin noroc îi veţi putea pune pe fugă până în munţi.

Era ca la Vadurile din Cuaindaigh, spre sfârşitul Războaielor cu Trolocii. Şi nu foarte diferit de Tora Shan. Sau de Trecătoarea Sulmein, înainte ca Aripă-de-Şoim să-şi intre în mână. Numele se perindau rapid prin mintea lui Mat, imagini ale câmpurilor de luptă însângerate, uitate chiar şi de istorici. Absorbit de hartă, le luă drept amintiri proprii, nu ale altcuiva.

— Păcat că nu aveţi o cavalerie mai numeroasă. Cavaleria uşoară e cea mai indicată pentru hărţuirea duşmanului.

Atacaţi-i pe flancuri, ţineţi-i tot timpul pe fugă şi nu-i lăsaţi să-şi tragă răsuflarea şi să se pregătească de ripostă. Ceea ce ar face şi ei cu voi.

— Şi celălalt motiv? Întrebă Lan calm.

Mat se prinsese deja în joc. Jocurile de noroc erau pasiunea lui lupta era un joc de noroc, pe lângă ea zarurile erau pentru copiii şi invalizii fără un dinte în gură. Aici se jucau vieţi omeneşti, viaţa ta şi a altora, a unor oameni care nici nu erau acolo. O mişcare greşită, prostească se putea solda cu moartea unor oraşe sau a unor neamuri întregi. Muzica tristă a lui Natael se potrivea de minune. Pe de altă parte, acesta era un joc care îi punea sângele în mişcare. Fără să ridice ochii de pe hartă, Mat pufni cu dispreţ.

Îl ştii la fel de bine ca şi mine. Dacă măcar unul din cele patru clanuri se hotărăşte să treacă de partea lui Couladin, vă vor ataca din spate în timp ce vă luptaţi cu oastea Shaido. Couladin va fi nicovala, ele vor fi ciocanul, iar voi nuca de la mijloc. Atacaţi-l pe Couladin numai cu jumătate din oamenii voştri. Va fi o luptă care pe care, dar altă soluţie nu văd.

În război nu exista onestitate. Îţi atacai duşmanul din spate, când se aştepta cel mai puţin, când şi unde era cel mai slab.

Aveţi totuşi un avantaj. Couladin se teme de un atac dinspre oraş. Cealaltă jumătate împărţiţi-o în trei. Una care să-l împingă pe Couladin spre râu, celelalte două plasate la câteva mile depărtare una de alta, între oraş şi cele patru clanuri.

Bine ticluit, zise Lan, încuviinţând din cap.

Faţa lui parcă cioplită în piatră nu-şi schimba expresia niciodată, aprobarea însă îi influenţă vocea, chiar dacă aproape imperceptibil.

Aşa nici un clan nu ar avea de câştigat atacând o unitate sau alta, ştiind că cealaltă l-ar putea lovi din spate, continuă el. Şi din acelaşi motiv nici un clan nu va încerca să intervină în ceea ce se întâmplă în jurul oraşului. Sigur, cele patru clanuri şi-ar putea uni forţele. Ceea ce e mai puţin probabil, dacă n-au făcut-o până acum, dar, dacă o vor face, totul se schimbă.

Mat izbucni în râs.

— Asta poţi s-o mai spui o dată. Cel mai bun plan durează până zboară prima săgeată din arc. Aşa ceva ar face şi un copil, doar că Indirian şi ceilalţi habar n-au pe ce lume trăiesc. Dacă se hotărăsc toţi să treacă de partea lui Couladin, nu vă mai rămâne decât să daţi cu zarul şi să vă rugaţi, fiindcă Cel întunecat sigur îşi va băga coada. Dar cel puţin veţi avea destui oşteni în afara oraşului capabili să le facă faţă. Destui ca să-i ţină în loc cât timp doriţi. Abandonaţi ideea de a-l urmări pe Couladin şi atacaţi-l cu toţi oamenii de îndată ce începe să traverseze râul Gaelin. Dar eu cred că cele patru clanuri vor aştepta până când Couladin va avea soarta pecetluită şi apoi vor trece de partea voastră. Victoria găseşte răspunsuri la multe probleme.

Muzica se oprise. Mat îi aruncă o privire lui Natael şi îl văzu cum ţine harpa strâns, cu ochii aţintiţi asupra lui, mai încruntaţi ca niciodată. De parcă acum era prima dată când îl vedea şi nu ştia cine este. Ochii menestrelului erau ca nişte mărgele de sticlă neagră, strălucitoare, iar încheieturile mâinii se albiseră pe poleiala harpei.

Brusc, înţelese totul, ceea ce spusese, amintirile pe care le îmbrăţişase. „Arde-te-ar focul de prost că nu ştii să-ţi ţii gura! “De ce abordase Lan tocmai subiectul ăsta? De ce nu vorbise despre cai sau despre vreme, de ce pur şi simplu nu-şi ţinuse gura? Niciodată Străjerul nu se arătase atât de guraliv. De obicei, pe lângă el până şi un copac părea mai vorbăreţ. Desigur, şi el ar fi putut fi mai atent la ce spune. Cel puţin nu trăncănise în Limba Străveche. „Sânge şi cenuşă, sper din toată inima că n-am făcut-o! “

Sărind în picioare, Mat dădu să plece, dar îl văzu pe Rand răsucind absent bucata aceea de lance împodobită cu ciucuri, de parcă nu şi-ar fi dat seama că o ţine în mână. Oare de când intrase în cort? Nu mai conta. Mat spuse totul dintr-o suflare:

— Să ştii că plec, Rand. De cum mijesc zorile am sărit în şa şi m-am dus. Aş pleca şi în clipa asta dacă aş şti că într-o

jumătate de zi pot ajunge undeva unde să înnoptez. Vreau să fiu cât mai de parte de Aieli de *orice* Aiel - atât cât mă poate duce Cimpoiaş.

Nu avea nici un rost să înnopteze undeva, aproape, ca să fie surprins de cercetaşii cuiva; de-ai lui Couladin, care trebuie să-i fi trimis pe teren deja sau chiar de-ai altora, care, până să-l recunoască, îi şi vârau o lance în ficat.

Îmi va părea rău să te văd plecând, spuse Rand calm.

— Nu încerca să mă convingi să... replică Mat, clipind des. Asta e tot? Îţi va părea rău să mă vezi plecând?

— Niciodată n-am încercat să te fac să rămâi, Mat. Perrin a plecat când a crezut de cuviinţă şi tot aşa poţi pleca şi tu.

Mat deschise gura şi o închise imediat la loc. Rand nu încercase niciodată să-l facă să rămână, e adevărat. Dar tocmai o făcuse fără să încerce. Pe de altă parte, nu se simţea tras de mânecă de faptul că era ta'veren, nu avea deloc senzaţia că ar face ceva rău. Era ferm hotărât să facă ce-şi propusese.

— Unde vrei să mergi?

— Spre miazăzi.

Nu că ar fi avut prea multe opţiuni. Celelalte drumuri duceau spre Gaelin - la miazănoapte de râu nu era nici un loc care să-l atragă cât de cât sau spre Aieli, un grup care sigur l-ar fi ucis şi unul care l-ar fi putut ucide, în funcţie de cât de aproape era Rand şi ce mâncaseră la cină noaptea trecută. Ambele opţiuni de neluat în seamă, după socoteala lui.

Pentru început. Apoi într-un loc în care găsesc o cârciumă mai acătării şi nişte femei care nu sunt înarmate cu lănci.

Melindhra. Ea ar fi o problemă. Mat avea senzaţia că Melindhra e genul de femeie de care te desparţi numai dacă vrea *ea.* În fine, va găsi el o cale să scape de ea. Poate chiar să plece fără să-i spună nimic.

Asta nu-i de mine, Rand. Nu ştiu nimic despre bătălii şi nici nu vreau să ştiu.

Mat evită să-i privească pe Lan şi Natael. O vorbă dacă scoteau, i-ar fi plesnit peste gură. Chiar şi pe Străjer.

Sper că mă înţelegi, continuă el.

Rand înclină din cap, pesemne un semn că înţelegea.

Dac-aş fi în locul tău, aş uita să-mi iau rămas-bun de la Egwene. Nu mai sunt sigur cât din ce îi spun eu, le-aş putea spune la fel de bine şi lui Moiraine sau înţeleptelor.

— Eu de mult am ajuns la concluzia asta. Egwene a plecat din Emond’s Field cu mult după noi. Şi regretă mai puţin decât noi.

— Poate, spuse Rand trist. Lumina fie cu tine, Mat, adăugă el, întinzând mâna, şi să-ţi facă drumul lin, să-ţi dea vreme bună şi să-ţi aducă tovărăşie plăcută până ne-om vedea din nou!

Ceea ce nu avea să fie prea curând, dacă lucrurile mergeau aşa cum nădăjduia Mat. Se simţea puţin trist şi puţin stingher că se simţea trist, dar bărbaţii trebuiau să-şi poarte singuri de grijă, nu? Cam la asta se reducea totul.

Rand îi strânse mâna la fel de tare ca înainte - mânuirea săbiei îi făcuse alte bătături pe lângă cele de arcaş - şi îi simţi în palmă urma zimţuită a bâtlanului înfierat. Un mic memento, în caz că uita semnele de sub cămaşa prietenului său ori lucrurile acelea şi mai ciudate din capul lui care îi permiteau să conducă Puterea. Dacă uita că Rand poate conduce Puterea - şi nu se gândise la asta de zile întregi; de zile întregi! —, atunci *chiar* era cazul să plece.

Alte câteva cuvinte stângace Lan părea că nu le ascultă, cu braţele încrucişate, studiind hărţile în tăcere, în timp ce Natael începuse să ciupească alene coardele harpei; Mat avea ureche muzicală şi, pentru el, melodia necunoscută suna ca o ironie; se întrebă de ce o alesese Natael după câteva momente Rand se întoarse, punând capăt discuţiei, şi Mat ieşi din cort. Afară se strânsese mai multă lume, peste o sută de Fecioare împânzeau coama dealului, mergând în vârful picioarelor, gata să străpungă cu lancea pe oricine, toate cele şapte căpetenii de clanuri aşteptau răbdătoare şi nemişcate ca nişte statui, iar trei nobili taireni încercau să dea impresia că nu asudă şi că Aielii nu există.

Auzise de sosirea seniorilor şi chiar se dusese să le vadă tabăra sau taberele, dar nu întâlni nici un cunoscut şi pe nimeni care să vrea o partidă de zaruri sau de cărţi. Cei trei îl măsurară din creştet şi până-n tălpi, încruntându-se dispreţuitor, şi hotărâră că nu era mai breaz decât Aielii, adică nu merita să se uite a doua oară la el.

Trântindu-şi pălăria pe cap şi trăgând borul lat peste ochi, Mat îi studie pe taireni cu aceeaşi răceală în priviri. Cel puţin avu plăcerea să-i vadă pe cei doi, mai tineri, uitându-se la el stingheri înainte ca Mat să coboare dealul. Cel cu barba căruntă

de-abia reuşea să-şi ascundă nerăbdarea de a intra în cort, dar ce mai conta acum. Şi aşa nu îi va mai vedea în viaţa lui.

Nu avea idee de ce pur şi simplu nu-i ignorase. Acum pasul îi era mai uşor şi se simţea plin de energie. Ceea ce nu era de mirare, ţinând cont că a doua zi îşi lua picioarele la spinare, în sfârşit. Zarurile i se învârteau în cap, Iară ca Mat să ştie ce numere vor arăta când se vor opri. Ciudat. Probabil din cauza Melindhrei, care îşi făcea griji în privinţa lui. Da. Sigur va pleca dis-de-dimineaţă şi fără zgomot, ca un şoricel care mergea pe pene în vârful lăbuţelor.

Fluierând, se îndreptă spre cortul lui. Ce cântec era ăla? A, da. *Dansează cu Jak, fiul Umbrelor.* Nu avea nici o intenţie să danseze cu moartea, dar cântecul era vesel, drept care îl fluieră înainte, în timp ce se gândea la cel mai bun drum pe care să pornească a doua zi.

Rand rămase privind lung după Mat, multă vreme după ce clapele cortului căzură, ascunzându-l.

N-am auzit decât ultima parte, zise el într-un sfârşit. Aşa a fost şi restul?

— Aproape, răspunse Lan. După câteva minute în care a studiat hărţile, a schiţat un plan de bătaie foarte apropiat de cel întocmit de Rhuarc şi ceilalţi. A văzut dificultăţile şi pericolele şi a spus care ar fi soluţiile. Ştie despre mineri şi berbeci, ca şi despre folosirea cavaleriei uşoare dacă vrei să hărţuieşti un duşman învins.

Rand întoarse privirea spre el. Străjerul nu se arătă surprins, nu mişcă nici măcar o geană. Sigur, el spusese că Mat părea extrem de bine pregătit în materie de artă militară. Şi nu avea de gând să pună întrebarea evidentă, ceea ce era bine. Rand nu avea nici un drept să dea micul răspuns pe care îl deţinea.

Ar îi putut pune câteva întrebări chiar el. Cum ar fi ce treabă aveau minerii cu bătăliile? Sau doar cu asediile. Indiferent de răspuns, doar mina Pumnalul Dragonului era mai aproape, din care nu se ştia sigur dacă se mai extrage minereu. Mda, bătălia asta va trebui dusă şi fară ei. Important era că acum ştia că Mat se alesese cu mai mult de partea cealaltă a uşii te’angreal decât cu tendinţa de a vorbi Limba Străveche fară să se gândească. În consecinţă, Rand se va folosi de acest lucru.

„Nu trebuie să fii şi mai aspru “, gândi el cu amărăciune. Îl văzuse pe Mat urcând spre cort şi nu şovăise deloc când îl

trimisese pe Lan ca să afle ce ar putea ieşi la suprafaţă dintr-o simplă conversaţie, făcuse asta intenţionat. Restul depindea de altele, dar sigur avea să se întâmple. Spera ca Mat să se simtă bine cât mai era liber şi că Perrin avea şi el parte numai de bine în Ţinutul celor Două Râuri, mândrindu-se cu Faile în faţa mamei şi surorilor lui, poate însurându-se cu ea. Spera, fiindcă ştia că îi va aduce înapoi, ta'veren trăgând de ta'veren, el fiind cel mai puternic. Moiraine afirmase că aşa ceva nu putea îi o coincidenţă, toţi trei crescând în acelaşi sat, toţi cam de aceeaşi vârstă; Roata ţesea întâmplarea şi coincidenţa la un loc şi nu-i apropiase fară un motiv anume. Până la urmă, îşi va aduce prietenii înapoi, indiferent cât de departe erau ei şi, la întoarcere, îi va folosi cât de bine va putea. Şi în orice împrejurări. Fiindcă aşa trebuia. Fiindcă, indiferent de cum suna Profeţia Dragonului, era sigur că singura lui şansă de a câştiga Tarmon Gai'don era să stea împreună, toţi trei, trei ta'veren legaţi din pruncie, legaţi din nou acum. Nu, nu trebuia să fie şi mai aspru. „Eşti de-ajuns de scârbos ca să faci un Seanchan să-şi verse cina! “

Cântă *Marşul morţii*! Porunci el cu mai multă asprime decât ar fi vrut şi Natael îl privi inexpresiv.

Menestrelul ascultase tot. Probabil că avea întrebările lui, dar nu va primi nici un răspuns. Dacă Rand nu-i putea dezvălui lui Lan secretele lui Mat, nu i le va face cunoscute nici unui Rătăcit, oricât de blând ar fi părut el. De data aceasta, îşi înăspri tonul înadins şi îndreptă bucata de lance spre el.

— Cântă-l, dacă nu ştii unul mai trist. Cântă ceva care să-ţi facă sufletul să plângă. Dacă mai ai aşa ceva.

Natael îi surâse îndatoritor şi făcu o plecăciune de jos, dându-şi ochii peste cap. Începu să cânte *Marşul morţii,* dar mai sfâşietor decât o făcuse vreodată, mai mult un bocet care ar fi făcut să plângă sufletul oricui. Îl privea fix pe Rand, de parcă ar fi vrut să-i vadă reacţia.

Rand îi întoarse spatele şi se întinse pe covoare cu capul spre hărţi şi o pernă roşie cu auriu sub cot.

— Lan, eşti bun să-i chemi pe ceilalţi?

Străjerul făcu o plecăciune şi ieşi. Era pentru prima oară când făcea asta, observă Rand cu un aer absent.

Bătălia va începe mâine. Era o minciună politicoasă faptul că îi ajutase pe Rhuarc şi pe ceilalţi să întocmească planul de

bătaie. Era îndeajuns de inteligent ca să-şi dea seama ce nu ştia şi, în pofida tuturor discuţiilor cu Lan şi Rhuarc, înţelegea că încă nu era pregătit. „Am întocmit o sută de planuri de bătaie, chiar mai complicate, şi am dat ordine care au dus la de zece ori mai multe. “Nu era gândul lui. Lews Therin se pricepea la războaie - trecuse prin războaie. - Dar nu şi Rand al’Thor, adică el. Asculta, punea întrebări şi înclina din cap de parcă ar fi înţeles când se spunea că un lucru ar trebui făcut aşa, şi nu altfel. Uneori, chiar înţelegea, deşi nu ar fi vrut, fiindcă ştia de unde vine înţelegerea aceea. Singura lui contribuţie fusese atunci când insistase ca Aielii lui Couladin să fie înfrânţi fără ca oraşul să fie distrus. Oricum, această întrunire nu va face decât să adauge câteva retuşuri la ceea ce fusese deja hotărât. Mat i-ar fi fost de folos, cu noile lui cunoştinţe.

Nu. Nu se va gândi la prietenii lui, la ceea ce le va face înainte de a se sfârşi totul. Chiar dacă lăsa bătălia deoparte, tot avea destule de făcut, lucruri pe care le putea rezolva. Absenţa steagurilor cairhiene deasupra oraşului era o problemă majoră, hărţuielile cu andoranii alta. Intenţiile lui Sammael trebuiau descifrate iar...

Căpeteniile nu intrară într-o ordine anume. De data aceasta, Dhearic fu primul, ultimii fiind Rhuarc şi Erim, urmaţi de Lan. Bruan şi Jheran se aşezară lângă Rand. Nu ţineau cont de care e mai important dintre ei, considerând că doar unul trebuia să fie Aan’allein.

Weiramon intră ultimul, cu micii seniori după el, încruntat şi cu buzele strânse. Era clar că pentru el rangul conta foarte mult. Mormăind în barba pomădată, se îndreptă cu paşi mari spre foc şi luă loc în spatele lui Rand. Asta până când privirile directe ale căpeteniilor reuşiră să-l pună la respcct. Printre Aieli numai o rudă apropiată sau un membru al aceleiaşi frăţii se poziţiona astfel, de teamă să nu primească un cuţit în spate. Weimaron se încruntă la Jheran şi Dhearic de parcă s-ar fi aşteptat ca cei doi să-i facă loc.

În cele din urmă, Bael îi făcu semn să se aşeze lângă el, faţă în faţă cu Rand, dar cu hărţile între ei, şi câteva clipe mai târziu Weimaron se duse acolo, se aşeză turceşte, cu spatele drept, privind numai în faţă, ca unul care tocmai a înghiţit o prună verde pe nemestecate. Tairenii mai tineri rămaseră în picioare

în spatele lui, aproape la fel de ţepeni, unul dintre ei având bunul-simţ de a se arăta stingher.

Rand îl privi lung pe Weiramon, dar nu spuse nimic, îşi umplu pipa cu tutun şi se folosi de *saidin* îndeajuns ca s-o aprindă. Trebuia să facă ceva cu Weiramon; omul ăsta exacerba problemele vechi şi crea altele noi. Rhuarc rămase impasibil, spre deosebire de celelalte căpetenii care se manifestară în mai multe feluri, de la dezgustul şi ursuzenia lui Han la răceala şi pornirea lui Erim de a-şi folosi lancea pe loc. Poate că Rand se putea descotorosi de Weiramon şi, inevitabil, să-şi mai adauge o grijă la cele pe care le avea deja. Urmând exemplul lui Rand, Lan şi căpeteniile de clan începură şi ei să-şi umple pipele.

Cred că e nevoie doar de câteva mici schimbări, zise Bael, trăgând din pipă ca să o aprindă şi, ca de obicei, atrăgând privirea încruntată a lui Han.

Aceste mici schimbări îi privesc pe Aielii Goshien sau din alt clan?

Încercând să nu se mai gândească la Weiramon, Rand se sili să asculte în timp ce căpeteniile stabileau ce trebuie schimbat după ce văzuseră din nou câmpul de bătaie. Din când în când, unul dintre Aieli privea spre Natael, ochii mijiţi şi buzele strânse sugerând că muzica aceea tânguitoare îi atingea o coardă sensibilă. Până şi tairenii aveau o mină tristă. În cazul lui Rand însă sunetele treceau pe lângă el fără să atingă nimic. Lacrimile erau un lux pe care nu şi-l mai putea permite, nici măcar pe dinăuntru.

CAPITOLUL 43

Acest loc, această zi

A doua zi dimineaţă, Rand fu în picioare cu mult înainte de ivirea zorilor. De fapt, nici nu dormise, şi nu din pricina Aviendhei, nici măcar după ce tânăra începuse să se dezbrace înainte ca el să stingă lămpile şi să conducă Puterea imediat ca să reaprindă una, aducându-şi aminte că ea nu putea vedea în întuneric, spre deosebire de el. Nu reacţionase în nici un fel şi, câteva ore mai târziu, de-abia observase când Aviendha se trezise, cu un ceas înaintea lui, se îmbrăcase şi ieşise din cort. Nici măcar nu se întrebase unde plecase.

Gândurile care îl făcuseră să privească în gol încă nu-i dădeau pace. Azi o mulţime de oameni aveau să moară. Foarte mulţi, chiar dacă totul mergea perfect. Nimic din ce făcea acum nu va schimba această situaţie; ziua de azi va decurge conform Pânzei. Trecu iar şi iar peste hotărârile pe care le luase de când păşise în Pustiu. Ar fi putut face altceva, ceva care să evite această zi, acest loc? Poate data viitoare. Bucata de lance cu ciucuri stătea deasupra cingătorii şi a săbiei vârâte în teacă, lângă păturile lui. Va fi o dată viitoare şi încă una şi încă una.

Deşi era tot întuneric, căpeteniile veniră împreună pentru a discuta puţin înainte de Marea Bătălie, ca să îl înştiinţeze că

oamenii lor erau pe poziţii, gata de luptă. Nu că Rand s-ar fi aşteptat la altceva. Dincolo de chipurile împietrite ale căpeteniilor se ghicea emoţia. Un amestec ciudat, de exaltare şi sobrietate.

Erim zâmbea uşor.

— Se anunţă o zi frumoasă, tocmai ce ne trebuie ca să-i terminăm pe cei din clanul Shaido, zise el în cele din urmă, părând că merge pe vârfuri.

— Cu voia Luminii, ne vom spăla lăncile în sângele lui Couladin înainte de apusul soarelui, spuse Bael, aproape atingând cu capul tavanul cortului.

— Nu-i bine să vorbim de ce va fi, mormăi Han, dovadă că la el nu era vorba de exaltare. Soarta va decide.

Rand înclină din cap.

Fie ca moartea să nu ia prea mulţi dintre noi.

Rand îşi dorea să moară cât mai puţini, fiindcă oamenilor nu trebuia să fi se scurteze viaţa, mai erau atâtea zile în faţă. Avea nevoie de fiecare lance ca să impună ordinea de partea aceasta a Zidului Dragonului. Un motiv de discordie între el şi Couladin, la fel ca toate celelalte.

Viaţa e un vis, îi spuse Rhuarc, Han şi ceilalţi dând aprobator din cap.

Viaţa era doar un vis şi toate visurile trebuiau să se sfârşească. Aielii nu-şi doreau neapărat moartea, dar nici un fugeau de ea.

La plecare, Bael fu singurul care adăstă.

— Eşti sigur de ce vrei să facă Fecioarele? Sulin a vorbit cu înţeleptele.

Aşadar, despre asta discutase Melaine cu Bael. Când văzu că Rhuarc se opreşte ca să asculte, Rand îşi dădu seama că şi el fusese informat de Amys despre acelaşi lucru.

Toată lumea face ce trebuie să facă fără să se plângă, Bael, replică el.

Nu era corect, dar acum nu aveau timp de joacă.

Dacă Fecioarele vor o atenţie specială, Sulin să vină la mine, nu să dea fuga la înţelepte, adăugă el.

Dacă nu ar fi fost Aieli, Rhuarc şi Bael ar fi clătinat din cap. Rand era sigur că amândoi se vor alege cu o săpuneală zdravănă de la nevastă, dar nu aveau încotro, trebuiau să se

împace cu asta. Dacă *Far Dareis Mai* aveau grijă de onoarea lui, de data aceasta trebuia să aibă grijă de ea aşa cum voia el.

Spre surprinderea lui Rand, Lan îşi făcu apariţia tocmai când se pregătea să iasă şi el. Străjerui avea pelerina pe umeri, acoperind intrarea în cort.

— Moiraine e cu tine?

Rand se aştepta ca Lan să nu se dezlipească de ea.

— Se agită în cortul ei. Nu-i poate Tămădui pe toţi răniţii pe care-i vom avea azi.

Aşa dorise ea să dea o mână de ajutor; nu putea folosi Puterea ca armă, dar putea Tămădui.

Pierderile de vieţi omeneşti întotdeauna o înfurie.

Pe toţi ne înfurie, răspunse Rand răstit.

Probabil o înfuriase şi faptul că Rand o luase pe Egwene. Din câte ştia el, Egwene nu prea se pricepea să Tămăduiască de una singură, dar ar fi putut s-o ajute pe Moiraine. În fine, acum Rand voia ca femeia să-şi ţină promisiunea.

Întreab-o pe Moiraine dacă are nevoie de ajutor. Întreabă-le şi pe înţeleptele care pot conduce Puterea.

Din păcate, puţine înţelepte se pricepeau să Tămăduiască.

— Se poate lega de ele ca să le folosească forţa.

Rand şovăi. Oare Moiraine îi pomenise vreodată de legătură?

Doar n-ai venit aici ca să-mi spui că Moiraine nu mai poate de grijă, zise el iritat.

Uneori, îi era greu să separe gândurile ce veneau de la ea, de la Asmodean şi de la Lews Therin.

Am venit ca să te întreb de ce te-ai apucat din nou să porţi sabia.

Moiraine m-a întrebat deja. Ea te-a trimis să...?

Lan nu-şi schimbă expresia, dar îl întrerupse fără menajamente.

— Vreau să ştiu. Poţi face o sabie cu ajutorul Puterii, poţi ucide fară sabie şi uite că acum, pe neaşteptate, porţi din nou oţelul la şold. De ce?

Fără să-şi dea seama, Rand îşi trecu mâna peste mânerul lung de la şold.

Nu e cinstit să foloseşti Puterea aşa. Mai ales împotriva unuia care nu poate conduce Puterea. E ca şi cum te-ai lupta cu un copil.

Străjerul rămase tăcut câteva clipe, scrutându-l cu privirea.

— Vrei să-l omori pe Couladin cu mâna ta, spuse el într-un târziu, pe un ton categoric. Sabia ta împotriva lăncilor lui.

Nu vreau să-l caut, dar cine poate spune ce se va întâmpla? Replică Rand ridicând din umeri stingher.

Nu voia să-l vâneze, dar, dacă şansa avea să fie de partea lui, dorea să fie pregătit când va da ochii cu Couladin.

În plus, n-aş băga mâna în foc că nu mă va căuta el pe mine. Ameninţările pe care am auzit că le face mă privesc direct şi personal, Lan.

Ridicând un pumn, Rand întinse braţul îndeajuns ca să-şi arate Dragonul cu coama aurie.

Couladin nu-şi va găsi liniştea cât timp sunt eu în viaţă şi atâta timp cât amândoi avem Dragonul tatuat aici.

Şi, la drept vorbind, nici Rand nu avea să-şi găsească liniştea până când un singur om rămânea cu Dragonii pe braţe. Pe de altă parte, ar trebui să-l bage pe Asmodean în aceeaşi oală cu Couladin. Asmodean îi dăduse nas acestui Shaido. Din cauza ambiţiei nemăsurate a lui Couladin se ajunsese aici; din cauza ambiţiei şi a refuzului său de a se supune legilor şi obiceiurilor Aielilor, se ajunsese în acest loc, în această zi. Dincolo de dezolare şi războiul dintre Aieli, Couladin se făcea vinovat de distrugerea Taienului, a Seleanului şi a zeci de târguri şi sate, a sute de ferme. De bărbaţi, femei şi copii rămaşi neînmormântaţi, la cheremul vulturilor. Dacă Rand era Dragonul Renăscut, dacă Rand avea dreptul să le ceară neamurilor să-l urmeze necondiţionat, mai puţin Cairhienul, atunci trebuia să le facă dreptate.

Atunci pune să i se taie capul când va fi luat prizonier, zise Lan cu asprime în glas. Pune o sută de oameni sau o mie să-l găsească şi să ţi-l aducă la picioare. Dar nu fi îndeajuns de nesăbuit ca să te lupţi cu el! Ştii să mânuieşti sabia destul de bine acum chiar foarte bine —, dar Aielii parcă s-au născut cu lancea şi scutul în mână. O lovitură de lance, mortală, şi toate eforturile noastre au fost în zadar.

— Aşadar, să evit lupta? Tu ai face asta dacă Moiraine nu ţi-ar cere-o? Rhuarc, Bael sau oricare dintre ei ar face-o?

Nu eu sunt Dragonul Renăscut. Soarta lumii nu depinde de mine, replică Lan fără înverşunarea de mai devreme.

Fără Moiraine, s-ar fi avântat unde era lupta mai încinsă. Acum parcă regreta angajamentele pe care şi le luase faţă de Moiraine.

N-am să-mi asum riscuri inutile, Lan, dar nici nu pot să mă feresc de toate.

Lancea seanchană va rămâne în cort astăzi; mai mult l-ar încurca dacă îl va găsi pe Couladin.

Hai. Aielii vor termina fără noi dacă mai stăm mult aici.

Când ieşi din cort pe cer mai rămăseseră doar câteva stele şi o fâşie îngustă de lumină se profila la răsărit. Dar nu de asta se oprise el, şi nici Lan. Fecioarele făcuseră cerc în jurul cortului, umăr la umăr, cu faţa spre el. Un cerc gros care se întindea pe povârnişurile învăluite de întuneric, femei îmbrăcate în cadin'sor atât de înghesuite una în alta, încât nici măcar un şoricel nu s-ar fi putut strecura printre ele. Jeade'en nu se vedea nicăieri, deşi un gai'shain primise poruncă să pună şaua pe el.

Nu numai Fecioare. Două femei din primul rând purtau fuste largi şi bluze deschise la culoare, cu părul prins de eşarfe la spate. Era prea întuneric ca să le vadă bine la faţă, dar silueta lor, felul în care îşi ţineau braţele încrucişate îi dădură de înţeles că erau Egwene şi Aviendha.

Sulin păşi în faţă şi, înainte ca Rand să spună ceva, întrebă ce vor să facă.

Am venit ca să-l însoţim pe Car'a'carn până la turn, împreună cu Egwene Sedai şi Aviendha.

— Cine v-a cerut asta? Întrebă Rand.

Privirea aruncată spre Lan îi spuse că nu el. Chiar şi pe întuneric se vedea cât de surprins arăta Străjerul. O clipă doar, în care Lan ridică ochii; nimic nu îl surprindea pe Lan prea mult.

— Egwene ar trebui să fie în drum spre turn, iar Fecioarele ar trebui să fie acolo, ca să o apere. Ce va face ea astăzi e foarte important. Trebuie să fie protejată în tot timpul ăsta.

— O vom proteja, răspunse Sulin pe un ton mai hotărât ca niciodată. Îl vom proteja şi pe Car'a'carn, care a încredinţat această onoare *Far Daréis Mai.*

Dinspre Fecioare se auzi un murmur aprobator.

— E cât se poate de logic, Rand, spuse Egwene din locul în care se afla. Dacă o singură persoană care foloseşte Puterea ca armă scurtează bătălia, trei persoane o scurtează şi mai mult. Iar tu eşti mai puternic decât suntem eu şi Aviendha la un loc.

Egwene nu părea să agreeze concluzia la care ajunsese. Aviendha nu spuse nimic, dar atitudinea ei era mai mult decât elocventă.

Dar e absurd, zise Rand încruntându-se. Lăsaţi-mă să trec şi mergeţi la locurile voastre.

Sulin nu se clinti din loc.

— *Far Daréis Mai* au onoarea de a-l proteja pe Car’a’carn, spuse ea calm, iar celelalte o aprobară.

Nu mai tare, dar atâtea voci de femeie îi întăriră vorbele ca adierea de vânt care se preface în rafală.

— *Far Daréis Mai* au onoarea de a-l proteja pe Car’a’carn. *Far Daréis Mai* au onoarea de a-l proteja pe Car’a’carn.

— Am spus să mă lăsaţi să trec, insistă el în clipa în care se făcu linişte.

Fecioarele se porniră din nou, de parcă le-ar fi cerut-o chiar el.

— *Far Daréis Mai* au onoarea de a-l proteja pe Car’a’carn. *Far Daréis Mai* au onoarea de a-l proteja pe Car’a’carn.

Sulin rămase pe loc, cu privirea aţintită asupra lui. O clipă mai târziu, Lan se apropie de Rand şi îi murmură sec:

— Femeia tot femeie, chiar dacă poartă o lance. Ai întâlnit vreodată o femeie care să se dea bătută atunci când vrea ceva cu tot dinadinsul? Renunţă, altfel rămânem aici toată ziua. Orice a-i spune, ele o ţin pe-a lor... Şi, într-un fel, cam au dreptate.

Egwene dădu să spună ceva în timp Lan o ţinea pe a lui, dar Aviendha îi puse o mână pe braţ şi îi şopti câteva cuvinte făcând-o să se răzgândească. Rand ştia ce voia să spună. Voia să-i spună ceva în genul „Eşti naiv şi încăpăţânat ca un catâr “.

Necazul era că aşa se şi simţea. Chiar i se părea normal să urce în turn. În altă parte *nu avea* ce să caute - bătălia era în mâinile căpeteniilor şi a sorţii acum —, era mai de folos dacă va conduce Puterea decât dacă rătăcea de colo-colo nădăjduind să dea de Couladin. Dacă faptul că era ta’veren îl putea atrage pe Couladin spre el, îl putea atrage şi spre turn la fel de uşor ca în altă parte. Nu că aşa ar fi avut mai multe şanse să-l vadă, mai ales după ce poruncise tuturor Fecioarelor să apere turnul.

Dar cum să dea înapoi şi să-şi păstreze un dram de demnitate după ce se dăduse mare şi tare?

Am hotărât că cel mai mare ajutor îl pot da din turn, zise el, înroşindu-se.

— Cum porunceşte Car’a’carn, replică Sulin fără nici cea mai mică urmă de ironie, ca şi cum ar fi fost ideea lui de la bun început.

Lan înclină din cap şi apoi se îndepărtă, Fecioarele de-abia făcându-i loc să treacă. Femeile se regrupară şi, în clipa în care se puseră în mişcare, Rand nu făcu decât să meargă odată cu ele, chiar dacă intenţia lui era alta. Ar fi putut conduce Puterea, desigur, le-ar fi putut ameninţa cu Focul sau le-ar fi putut pune la pământ cu Aerul, dar nu se cădea să le facă aşa ceva celor care erau de partea lui, mai ales unor femei. Şi nici nu era sigur că le-ar fi putut convinge să plece, doar dacă le omora, şi poate nici atunci. Oricum, deja hotărâse că prezenţa lui era mult mai utilă în turn.

Egwene şi Aviendha erau la fel de tăcute ca şi Sulin, lucru pentru care Rand le era foarte recunoscător. Bineînţeles că cel puţin o parte din tăcerea lor se datora grijii cu care păşeau pe întuneric ca să nu-şi rupă gâtul. Aviendha tot mai mormăia din când în când, abia auzit, furioasă pe faldurile rochiei. Dar nici una nu se legă de faptul că bătuse în retragere atât de repede. Poate aveau să o facă mai târziu. Femeile păreau să aibă o mare plăcere în a te împunge tocmai când credeai că a trecut pericolul.

Cerul începu să se lumineze, devenind cenuşiu şi, când turnul de lemn le apăru în faţă, deasupra copacilor, sparse el însuşi tăcerea.

Nu mă aşteptam să iei şi tu parte, Aviendha. Parcă spuneai că înţeleptele nu participă la bătălii.

Era sigur că aşa spusese. Înţeleptele puteau trece neatinse prin mijlocul unei bătălii, puteau pătrunde în orice sălaş sau fortăreaţă a unui clan cu care se duşmăneau de moarte, dar nu se amestecau în luptă, conducerea Puterii fiind exclusă. Până să ajungă în Pustiu, majoritatea Aielilor habar nu aveau că înţeleptele pot conduce Puterea, deşi se vorbea despre capacităţile lor ieşite din comun, unele fiind apropiate de conducerea Puterii.

Încă nu sunt înţeleaptă, răspunse ea binevoitoare, aşezându-şi şalul mai bine. Dacă o Aes Sedai precum Egwene poate face asta, de ce n-aş putea să o fac şi eu? Am stabilit asta azi-dimineaţă, în timp ce dormeai, dar m-am tot gândit s-o fac de când ai întrebat-o pe Egwene.

Acum era destulă lumină ca să o vadă pe Egwene cum se înroşeşte. Când Egwene observă că Rand se uită la ea, se împiedică de ceva şi Rand se văzu nevoit să o apuce de braţ ca să nu cadă. Evitându-i privirea, Egwene îşi trase braţul furioasă. Poate că de la ea nu trebuia să se aştepte la împunsături. Îşi reluară urcuşul printre copacii rari, spre turn.

— N-au încercat să vă oprească? Amys, Bair sau Melaine? Întrebă Rand, ştiind că n-o făcuseră, altfel Egwene nu ar fi fost aici.

Aviendha clătină din cap, apoi se încruntă gânditoare.

— Au vorbit mai mult timp cu Sorilea, pe urmă mi-au spus să fac ce cred de cuviinţă. De obicei, îmi spun să fac ce cred *ele* de cuviinţă, replică ea, privindu-l pieziş. Melaine spunea că tu schimbi totul.

— Aşa fac, spuse Rand, punând piciorul pe prima treaptă a scării. Cu ajutorul Luminii, aşa fac.

De pe platformă priveliştea era impresionantă, chiar şi cu ochiul liber, dealurile acoperite de păduri întinzându-se până în zare. Copacii erau îndeajuns de deşi ca să-i ascundă pe Aieli în drumul lor spre Cairhien - cei mai mulţi erau deja pe poziţii. - Dar zorii zilei învăluiau oraşul într-o lumină aurie.

O scurtă privire aruncată printr-unul din telescoape nu-i dezvălui lui Rand nici o mişcare pe dealurile înşiruite de-a lungul râului, care păreau lipsite de viaţă. Situaţie care avea să se schimbe cât de curând. Războinicii Shaido erau acolo, chiar dacă stăteau ascunşi bine. Nu vor mai rămâne ascunşi când va conduce... Ce anume? Nu focul-răului. Rolul lui era să-i deruteze cât mai mult, înainte de atacul Aielilor lui.

Egwene şi Aviendha se uitaseră pe rând prin celălalt telescop, cu pauze pentru discuţii în şoaptă, acum însă vorbeau fără reţinere. După ce înclinară din cap una către cealaltă, se apropiară de balustradă şi rămaseră sprijinite cu mâinile de lemnul neşlefuit, privind lung spre Cairhien. Rand simţi cum i se face pielea de găină. Una dintre ele conducea Puterea, poate chiar amândouă.

Mai întâi, văzu cum se stârneşte vântul, în direcţia oraşului. Nu doar o boare, ci un vânt adevărat, primul pe care îl simţea în ţinutul acesta. Deasupra Cairhienului se adunau norii, mai deşi spre miazăzi, din ce în ce mai groşi şi mai negri, rostogolindu-se. Doar acolo, deasupra Cairhienului şi a luptătorilor Shaido. În

rest, cerul era albastru, limpede, cu numai câţiva norişori albi, răzleţi. Se auzi un tunet prelung, asurzitor. Pe neaşteptate un fulger se înfipse ca un pumnal într-un deal de sub oraş, o dungă crestată, argintie. Înainte ca tunetul să ajungă la turn, alte două fulgere se năpustiră asupra pământului. Cerul se acoperi de linii frânte, suliţe de un alb orbitor, care se mişcau cadenţat, precum bătăile unei inimi. Pământul explodă într-un loc neatins de fulger, lăsând apa să ţâşnească până la douăzeci de metri înălţime, apoi din nou, în altă parte, iar şi iar.

Rand nu-şi dădea seama ce anume făcea fiecare dintre ele, dar intenţia lor clară era să-i alunge pe toţi Shaido de acolo. Acum era momentul să-şi facă şi el numărul, nu avea nici un rost să stea cu mâinile în sân. Se concentra şi apucă *saidinul.* Un foc de gheaţă dădu ocol Vidului din jurul lui Rand al'Thor. Rand ignoră murdăria uleioasă care pătrundea în el, torentele sălbatice ale Puterii care ameninţau să-l înghită.

De la distanţa asta nu putea face absolut totul. De fapt, era distanţa de la care mai putea face ceva fără angreal sau sa'angreal. Motiv pentru care, foarte probabil, femeile provocau fulgerele şi exploziile pe rând; dacă pentru el aceasta era limita, nici lor nu le venea foarte uşor.

Pe neaşteptate, în Vid îi apăru o amintire. Nu a lui; amintirea lui Lews Therin. Acum însă nu-i mai păsa. Conduse Puterea şi un glob de foc învălui vârful unui deal la o depărtare de aproape cinci mile, o masă de flăcări de un galben-pal. După ce dispăru, treptat, Rand văzu, fără telescop, că dealul era mai mic şi negru în vârf, de parcă o parte din el s-ar fi topit. Dacă îşi unea puterile cu Egwene şi Aviendha, poate că nu mai era nevoie ca Aielii lui să se lupte cu Couladin.

„Ilyena, dragostea mea, iartă-mă! “

Vidul tremură; preţ de o clipă, Rand se clătină, cât pe ce să cadă. Valurile Puterii Supreme se prăbuşiră prin el înspumate de frică; pata păru că se întăreşte în jurul inimii lui, o piatră fumegândă.

Strângând balustrada până i se albiră încheieturile degetelor, se sili să se calmeze, sili pustiul din jur să reziste. Apoi refuză să-şi asculte gândurile şi se concentră pe conducerea Puterii, pe incendierea dealurilor, unul câte unul.

Ascuns printre puţinii copaci care erau pe deal, Mat ţinea capul lui Cimpoiaş sub braţ pentru ca armăsarul să nu necheze

în timp ce peste o mie de Aieli se îndreptau spre el de pe dealurile de la miazăzi. Soarele tocmai se iţea la orizont, învăluind oştirea aflată în marş în umbre lungi, unduitoare. Căldura nopţii lăsa loc treptat arşiţei din timpul zilei. Curând, aerul avea să devină înăbuşitor. Mat deja începuse să asude.

Aielii încă nu-l văzuseră, dar Mat se îndoia că nu o vor face dacă mai zăbovea mult acolo. Nu mai conta că puteau fi la fel de bine oamenii lui Rand dacă duşmanul acestuia, Couladin, avea oameni şi la miazăzi, urmau câteva ceasuri foarte interesante pentru cei îndeajuns de nerozi ca să se lase prinşi la mijloc —, nu mai conta fiindcă el, unul, nu avea de gând să rişte să fie văzut. Deja fusese cât pe ce să fie atins de o săgeată chiar în dimineaţa asta. Îşi trecu degetele absent peste tăietura din umărul hainei. Un ochitor bun, faţă de o ţintă aflată în mişcare şi aproape ascunsă de copaci. L-ar fi admirat şi mai mult dacă nu ar fi fost el ţinta.

Fără să îşi ia ochii de la Aielii care se apropiau, îl trase înapoi pe Cimpoiaş; voia să ştie dacă Aielii îl văzuseră şi iuţiseră pasul. Se spunea că Aielii puteau întrece la fugă un om călare, drept care dorea să se asigure că se afla suficient de departe, dacă încercau să se ia după el.

De-abia atunci când dispărură printre copaci iuţi şi el pasul, ducându-l pe Cimpoiaş pe povârnişul opus, apoi încălecă şi se îndreptă spre apus. Trebuia să-şi ia toate măsurile de precauţie ca să rămână în viaţă într-o zi ca asta. Mormăi ceva în barbă, cu pălăria trasă pe ochi şi cu lancea prinsă la oblânc. Spre apus. Din nou.

Ziua începuse atât de promiţător, cu mai bine de două ore înainte de ivirea zorilor, când Melindhra plecase la o întrunire cu Fecioarele. Crezând că doarme, nu-i aruncase nici o privire în timp ce ieşea din cort murmurând ceva despre „Rand al'Thor ", „onoare "şi *„Far Dareis Mai* mai presus de toate ". De parcă s-ar fi certat pentru ceva, lui însă nu-i pasa că-l face cu ou şi cu oţet pe Rand. La mai puţin de un minut, îşi îndesase lucrurile în desagi. Nimeni nu îl privi mai atent în timp ce punea şaua pe Cimpoiaş şi pleca spre miazăzi. Un început bun. Numai că nu se gândise la coloanele de Aieli Taardad şi Tomanelle sau din alte clanuri care mergeau şi ele în aceeaşi direcţie. Nu îl încălzea cu nimic că mişcarea lor se apropia de ceea ce-i spusese el lui Lan.

El voia să meargă spre miazăzi, dar Aielii îl siliseră să o ia spre Alguenya. Acolo unde se va desfăşura bătălia.

După vreo două mile, îl întoarse precaut pe Cimpoiaş şi îl făcu să urce un deal, în vârful căruia se opri, printre copacii răzleţi. Era un deal mai înalt decât majoritatea celorlalte şi de acolo se vedea mai bine. De data aceasta, nu văzu nici un Aiel, dar coloana care şerpuia în vale părea aproape la fel de ameninţătoare. În faţă, mergeau taireni călare, cu flamurile lor multicolore, urmaţi de un şir gros de suliţaşi care de-abia se vedeau din cauza prafului stârnit de cai, apoi de un grup de călăreţi cairhieni cu o mulţime de steaguri, flamuri şi *eoni.* Cairhienii nu păstrau nici un fel de ordine, mergând în grupuri, iar seniorii pendulau când în faţă, când în spate, ca să mai schimbe o vorbă - singurul lucru bun fiind faptul că îşi asiguraseră flancurile. Oricum, de îndată ce treceau, calea spre miazăzi îi era deschisă. „Şi n-am să mă opresc decât la jumătatea drumului spre Erinin! “

Surprinse o mişcare rapidă, mult în faţa coloanei de dedesubt. N-ar fi văzut-o dacă nu s-ar fi aflat în vârful dealului. Călăreţii, cu siguranţă, nu o văzuseră. Scoase ocheanul din desagi lui Kin Tovere îi plăceau zarurile - şi îl îndreptă spre locul cu pricina, fluierând uşor printre dinţi. Aieli, cel puţin la fel de mulţi ca şi cei din vale, fară îndoială oamenii lui Couladin, care aveau să le ofere celorlalţi o mare surpriză, ascunşi cum erau printre tufe şi frunze moarte.

Preţ de câteva clipe, bătu darabana cu degetele pe coapsă. Nu peste mult timp, locul avea să se umple de cadavre. Şi nu foarte multe de Aieli. Dar nu-i treaba mea. „Am ieşit din joc, gata, plec spre miazăzi. “Va mai aştepta un pic, apoi va pleca, fară ca toţi cei de jos, prea ocupaţi cu lupta, să-l bage în seamă.

Insul acesta, Weiramon - ieri auzise numele bărbosului ~, era mare nătărău. „Fără avangardă, fară cercetaşi, cu ajutorul cărora ar fi ştiut ce-l aşteaptă. “Pe de altă parte, datorită felului în care erau dispuse dealurile şi a felului în care şerpuia valea, nici Aielii nu vedeau coloana, doar praful care se ridica în aer. Dar îşi trimiseseră cercetaşii ca să vadă ce şi cum; era imposibil să aştepte acolo la întâmplare.

Fluierând alene *Dansează cu Jak, fiul Umbrelor,* duse din nou ocheanul la ochi şi cercetă vârfurile dealurilor. Da.

Comandantul Aielilor lăsase câţiva oameni într-un loc din care puteau semnaliza apropierea coloanei. Dar, pe moment, nici aceştia nu vedeau nimic. Primii taireni aveau să apară peste câteva minute, dar până atunci...

Rămase surprins când dădu pinteni armăsarului ca să o pornească la vale în galop. „Ce Lumina Luminilor m-a apucat? “Doar nu putea să stea deoparte şi să îi lase să meargă la moarte ca mielul la tăiat. Îi va avertiza. Atât. Le va spune ce îi aşteaptă în faţă, apoi va pleca.

Călăreţii cairhieni de pe flanc îl văzură înainte ca Mat să ajungă în vale, auzind desigur zgomot de copite. Doi-trei îşi îndreptară lăncile spre el. Bineînţeles că lui Mat nu-i surâdea deloc să se vadă ameninţat de o lance de oţel, darămite de trei, un singur om însă nu constituia un pericol, chiar dacă îşi mâna calul ca un nebun. Îl lăsară să treacă, şi Mat se îndreptă spre seniorii cairhieni strigând:

— Opriţi-vă! Imediat! Din ordinul Seniorului Dragon! Altfel vă va vârî capul unde vă stă burta şi vă va pune să vă mâncaţi propriile picioare!

Dădu pinteni armăsarului, şi Cimpoiaş porni în galop. Mat aruncă o privire înapoi ca să fie sigur că ordinul e dus la îndeplinire - era, chiar dacă într-o derută totală; dealurile încă îi mai ascundeau de Aieli; după ce praful se aşeza la loc, Aielii nu mai aveau cum să ştie că sunt acolo - şi, lăsându-se pe coama calului, îl şfichiui cu pălăria, trecând în goană pe lângă infanterie.

„Se va face prea târziu dacă aştept până când Weiramon transmite ordinul. Asta e tot. “Îi va avertiza şi va pleca.

Pedestraşii mergeau în grupuri de câte două sute, cu un ofiţer călare în faţă şi în jur de cincizeci de arcaşi şi arbaletieri în spate. Cei mai mulţi îl priviră curioşi în timp ce trecea ca vântul pe lângă ei, copitele lui Cimpoiaş stârnind praful înjur, dar nici unul nu se sperie. Caii câtorva ofiţeri se cabrară, de parcă stăpânii s-ar fi pregătit să vadă ce e cu străinul acela care gonea nebuneşte, dar şi ei rămaseră pe loc. Disciplină bună. De care aveau nevoie.

Apărătorii Stâncii încheiau şirul de taireni, în platoşe şi mâneci bufante, cu dungi negre şi aurii, cu coifurile pline de pene multicolore care îi deosebeau pe ofiţeri de subofiţeri. Ceilalţi purtau acelaşi tip de armură, dar cu însemnele seniorilor

de care aparţineau. Seniorii, îmbrăcaţi în haine de mătase, mergeau în faţa lor, cu platoşe bogat ornamentate şi pene albe, mari, vântul care bătea din ce în ce mai tare către oraş făcând să fluture flamurile din spatele lor.

Trăgând de dârlogi în faţa lor atât de repede, încât Cimpoiaş păru că dansează, Mat strigă:

— Opriţi, în numele Seniorului Dragon!

Mat credea că aşa îi va opri cel mai repede, dar, preţ de o clipă, călăreţii părură că vor trece peste el. În ultimul moment, un tânăr senior pe care îl văzuse în preajma cortului lui Rand ridică o mână şi atunci toţi traseră de dârlogi, strigând ordine care ajunseră din gură în gură până în capătul coloanei. Weiramon nu era acolo; nici un senior nu era cu zece ani mai mare decât Mat.

— Ce-nseamnă asta? Întrebă omul care oprise coloana.

Ochii negri îi fulgerau arogant, scoţându-i în evidenţă nasul ascuţit, iar bărbia îi stătea ridicată de parcă barba de ţap ar fi fost gata să-l străpungă pe Mat. Doar sudoarea care i se prelingea pe faţă mai atenua din aerul fioros.

— Seniorul Dragon însuşi mi-a dat acest ordin. Cine eşti tu ca să...?

Nobilul se întrerupse când un altul, cunoscut de Mat, îl trase de mânecă, şoptindu-i ceva repede. Estean, cu o faţă de cartof, arăta livid, şi năduşit bine - Aielii îl torturaseră ca să afle ce se întâmpla în oraş, cel puţin aşa auzise Mat —, jucase cărţi cu Mat în Tear şi ştia exact cine era Mat. Numai platoşa lui Estean purta urmele bătăliilor prin care trecuse; ceilalţi nobili nu făcuseră decât să se fâţâie de colo-colo, încercând să arate cât mai falnic. Până acum.

Bărbia ascuţită se lăsă în jos în timp ce stăpânul ei asculta şi, după ce Estean se îndepărtă, comandantul vorbi pe un ton mai măsurat:

— Nu mi-o lua în nume de rău... ăăă... Seniore Mat. Eu sunt Melanril, din Casa Asegora. Care sunt ultimele ordine ale Seniorului Dragon? Întrebă el, moderaţia făcând loc şovăielii.

De ce să ne oprim, Mat? Interveni Estean, nerăbdător. Ştiu că Seniorul Dragon ne-a zis să aşteptăm, dar, arză-m-ar focul, unde-i onoarea în a sta deoparte şi a-i lăsa pe Aieli să lupte pentru tine? De ce să aşteptăm până îi pun pe fugă Aielii şi apoi să-i hărţuim? Unde mai pui că tatăl meu e în oraş şi...

Privirea încruntată a lui Mat îl făcu să nu îşi ducă vorba până la capăt. Mat clătină din cap, făcându-şi vânt cu pălăria. Neghiobii ăştia nici măcar nu ajunseseră în locul stabilit. Şi acum nici nu-i mai putea întoarce din drum. Dădu pinteni calului şi îl făcu să se oprească într-un loc din care pândarii Aielilor să-l poată vedea clar. Dacă Melanril accepta să se întoarcă - privindu-l însă nu prea era sigur de asta, chiar şi la aşa-zisul ordin al Seniorului Dragon tot era prea târziu. Dacă tairenii şi cairhienii se întorceau, pândarii Aielilor şi-ar fi dat seama că au fost descoperiţi şi foarte probabil Aielii ar fi atacat în timp ce coloana le întorcea spatele. Ar fi fost un măcel, ca şi în situaţia în care coloana şi-ar fi continuat drumul fără să ştie ce o aşteaptă.

— Unde e Weiramon?

Seniorul Dragon l-a trimis înapoi, la Tear, replică Melanril rar. Ca să-i stârpească pe piraţii din Illian şi pe banditii de pe Câmpiile din Maredo. Sigur, n-a vrut să plece, chiar şi pentru aşa ceva... Scuză-mă, Seniore Mat, dar dacă Seniorul Dragon te-a trimis aici, cum se face că nu ştii...

Mat îl întrerupse tăios:

— Nu sunt senior. Iar dacă vrei să ştii ce vrea şi ce nu vrea Rand să le spună oamenilor lui, fă bine şi întreabă-l.

Replica îl făcu pe Melanril să bată în retragere; nu avea de gând să îl întrebe pe Seniorul Dragon de nici unele. Weiramon era un prost, dar cel puţin trecuse prin câteva bătălii. Cu excepţia lui Estean, care arăta ca un sac de napi legat de cal, toată adunătura asta nu cunoscuse decât încăierările de prin cârciumi.

— Ascultaţi-mă cu luare-aminte. Când veţi trece prin valea dintre următoarele două dealuri, Aielii se vor repezi asupra voastră ca o avalanşă.

Cei din jur ar fi avut probabil aceeaşi reacţie dacă le-ar fi spus că va fi un bal la care femeile de-abia aşteptau să vadă un senior tairen. Toţi zâmbiră larg, nerăbdători, şi îşi cabrară caii, bătându-se pe umeri şi lăudându-se cât de mulţi Aieli vor ucide. Estean fu singurul care se abţinu, oftând şi atingând mânerul săbiei.

— Nu vă uitaţi într-acolo! Îi apostrofă Mat.

Prostovanii. Dintr-o clipă într-alta vor da semnalul de atac!

Uitaţi-vă la mine. La mine!

Doar faptul că era prietenul lui Rand îi făcu să se potolească. Melanril şi ceilalţi, îmbrăcaţi în armurile lor frumoase, fără însemne, se încruntară impacientaţi, neînţelegând de ce nu îi lăsa să se apuce să-i măcelărească pe sălbaticii Aieli. Dacă n-ar fi fost prietenul lui Rand, probabil că l-ar fi călcat în picioare, cu tot cu Cimpoiaş.

Mat îi putea lăsa să pornească la atac. Ar fi făcut-o pe rând, lăsându-i pe suliţaşi şi pe călăreţii cairhieni la urmă, deşi cairhienii fi s-ar fi alăturat în clipa în care îşi dădeau seama de ce se întâmplă. Şi ar fi murit cu toţii. Dacă era deştept, îi lăsa în plata lor şi îşi vedea de drum în direcţia opusă. Necazul era că, în momentul în care idioţii ăştia le dădeau de înţeles Aielilor că îi descoperiseră, aceştia puteau face un lucru care îi încurca planurile, anume să-i atace din flancuri, caz în care nu mai era deloc sigur că putea scăpa de acolo.

— Seniorul Dragon vrea să mergeţi încet înainte, ca şi cum n-ar fi nici un Aiel pe o rază de o sută de mile, le spuse el. De îndată ce suliţaşii ajung în vale, vor alcătui un pătrat în care va trebui să vă băgaţi cât mai repede.

Să ne băgăm în pătrat! Exclamă Melanril revoltat.

Ceilalţi seniori tineri mormăiră furioşi; doar Estean părea gânditor.

E dezonorant să ne ascundem în spatele unor suliţaşi care-ţi iau nasul din loc cu...

Faceţi cum vă spun eu! Urlă Mat împingându-l pe Cimpoiaş până ajunse aproape de calul lui Melanril. Altfel, dacă nu vă omoară Aielii, vă va omorî Rand şi ce rămâne de la el am să căsăpesc eu!

Discuţia dura prea mult; Aielii probabil că se întrebau de ce nu îşi continuau drumul.

— Cu puţin noroc, veţi fi pregătiţi înainte de atacul Aielilor. Dacă aveţi arcuri, folosiţi-le. Altfel încercaţi să rezistaţi. Veţi ataca şi voi, la momentul potrivit, dar dacă atacaţi prea devreme...!

Mat aproape că simţea cum se scurg secundele. Rezemându-şi lancea de scară, dădu pinteni calului spre capătul coloanei. Când aruncă o privire peste umăr, Melanril şi ceilalţi discutau şi se uitau după el. Cel puţin nu se năpustiseră spre vale.

Comandantul suliţaşilor era un cairhien palid, zvelt, cu o jumătate de cap mai scund decât Mat şi călare pe un armăsar sur care părea că nu mai văzuse o păşune de mult. Daerid avea totuşi căutătura aspră, nasul rupt în mai multe locuri şi trei cicatrice albe care îi brăzdau faţa, una dintre ele nu foarte veche. Îşi scoase coiful în formă de clopot cât vorbi cu Mat; porţiunea de deasupra frunţii era rasă. Daerid nu făcea parte din nobilime. Poate că fusese militar, înainte să înceapă războiul civil. Da, oamenii lui ştiau cum să se aşeze în formă de arici. Nu-i înfruntase niciodată pe Aieli, dar avusese de-a face cu briganzi şi cu cavaleria andorană. Dădea de înţeles că luptase şi împotriva altor cairhieni, pentru una dintre Casele care aveau pretenţii la tron. Daerid nu părea nici nerăbdător, nici şovăitor; părea a fi genul de om care trebuie să îndeplinească o misiune.

Coloana se porni când Mat îl întoarse pe Cimpoiaş în cealaltă direcţie. Mergea măsurat şi o privire aruncată în urmă îi arătă că nici caii tairenilor nu mergeau mai repede.

Îl lăsă pe Cimpoiaş să o ia la trap, dar nu prea mult. Parcă simţea ochii Aielilor aţinuţi asupra lui, întrebându-se ce le spusese, încotro o lua şi de ce. „Un mesager care şi-a transmis mesajul şi acum pleacă. “N-avem de ce ne teme. Mat spera din toată inima că asta gândeau Aielii, dar umerii lui nu se relaxară decât atunci când fu sigur că nu îl mai vedeau.

Cairhienii încă mai aşteptau unde îi lăsase. Îşi păstraseră apărătorii pe flancuri. Steaguri şi *eoni* se îndesiseră în locul unde se adunaseră seniorii, unul sau chiar mai mulţi la zece cairhieni. Majoritatea purtau platoşe simple, iar cele ornamentate cu aur sau argint erau pline de crestături, de parcă ar fi fost lovite cu barosul. Armăsarul lui Daerid arăta fioros, la fel ca al lui Lan, faţă de cei mai mulţi dintre caii lor. Oare puteau face faţă la ce îi aştepta? Dar chipurile care se întoarseră spre el erau aspre, iar ochii şi mai aspri.

Ieşise din raza vizuală a Aielilor. Acum îşi putea vedea de drum. După ce le spunea şi ăstora ce aveau de făcut. Pe ceilalţi îi trimisese în capcana Aielilor; nu-i putea abandona aşa, pur şi simplu.

Talmanes din Casa Delovinde, având pe *con* trei stele galbene pe fond albastru şi pe steag o vulpe neagră, era chiar mai scund decât Daerid şi mai mare cu cel mult trei ani decât Mat, dar el îi conducea pe cairhienii aceştia, deşi erau mai în

vârstă decât el, iar unii aveau părul cărunt. Ochii lui erau aproape la fel de inexpresivi ca ai lui Daerid, iar el arăta ca un bici încolăcit. Armura şi sabia îi erau cât se poate de simple. După ce-i spuse lui Mat cum îl cheamă, îl ascultă în tăcere în timp ce Mat îi făcea cunoscut planul de bătaie, aplecat puţin din şa ca să tragă linii pe pământ cu lancea lui.

Ceilalţi nobili cairhieni se adunaseră în jurul lor şi acum priveau, dar nu la fel de intens precum Talmanes. Acesta studie harta desenată de Mat, îl studie pe Mat din cap până-n picioare, îi studie chiar şi lancea. Când termină, nu scoase nici un cuvânt, ceea ce îl făcu pe Mat să întrebe răstit:

Ei? Ce zici? Nu mă interesează dacă faci cum spun eu, dar nu peste mult timp amicii voştri vor fi împresuraţi de Aieli.

Tairenii nu-mi sunt amici. Dar Daerid îmi este... de folos. Nu şi amic, răspunse Talmanes, nobilii din jur chicotind scurt. Dar am să conduc o jumătate, dacă tu o conduci pe cealaltă.

Talmanes îşi scoase o mănuşă cu căptuşeala de oţel şi îi întinse mâna - Mat o privi lung. Să o conducă? El? „Eu iubesc jocurile de noroc, nu lupta. Iubesc femeile. “Amintirile unor bătălii de demult i se învârtejiră în cap, dar se sili să le alunge. Tot ce trebuia să facă era să-şi continue drumul. Dar aşa era foarte posibil ca Talmanes să-i lase pe Estean şi Daerid, ca şi pe ceilalţi să cadă pradă Aielilor. Dacă pleca, îi lăsa în gura lupului. Chiar şi aşa, păru surprins când apucă mâna celuilalt şi spuse:

— Să fii acolo la momentul potrivit.

În replică, Talmanes începu să strige repede la oamenii lui. Nobili mai mari sau mai mici se apropiară de Mat, fiecare urmat de un stegar şi de o duzină de supuşi, până când în faţa lui se aliniară vreo patru sute de cairhieni. Talmanes nu mai stătu la vorbă; porni cu jumătatea lui spre apus, la trap, lăsând în urmă un nor subţire de praf.

Nu vă răsfiraţi, zise Mat. Atacaţi numai când vă spun eu, fugiţi numai când vă spun eu şi nu faceţi mai mult zgomot decât trebuie.

Mat auzi trosnetul şeilor şi zgomotul înfundat al copitelor în timp ce cairhienii se încolonau în spatele lui, dar nimeni nu vorbi şi nici nu puse întrebări.

Văzu cum grupul celălalt, plin de steaguri şi *eoni,* dispare în valea îngustă. Cum de se băgase în asta? Totul păruse atât de simplu. Trebuia să-i avertizeze şi apoi să plece. Apoi fiecare pas

păruse atât de mic, atât de necesar. Şi acum intrase până la gât şi altă soluţie nu era decât să continue. Spera ca Talmanes să apară până la urmă. Omul ăsta nici măcar nu îl întrebase cine e.

Valea şerpuia şi se bifurca în momentul în care o luă spre miazănoapte, el însă avea simţul orientării. De pildă, ştia exact încotro era miazăzi şi siguranţa, dar nu se îndrepta într-acolo. Cerul se umplea de nori întunecaţi spre oraş, primii nori atât de groşi pe care îi vedea după mult timp. Ploaia ce alunga seceta bună pentru fermieri, dacă rămăsese vreunul - şi va linişti praful bun pentru călăreţi, deci nu apăruseră prea devreme. Poate că, dacă ploua, Aielii vor renunţa şi vor pleca acasă. Şi vântul se înteţea, aducând, surprinzător, şi puţină răcoare.

Zgomotele luptei ajunseră până la el, peste culmile dealurilor, oameni care strigau, oameni care ţipau. Începuse.

Mat îşi întoarse calul, ridică lancea şi arătă spre stânga şi spre dreapta. Fu aproape surprins când cairhienii se înşiruiră de o parte şi de alta, cu faţa spre vârful dealului. Gestul lui fusese instinctiv, din alt timp şi spaţiu, dar oamenii ăştia nu erau la prima bătălie. Dădu pinteni, şi Cimpoiaş porni să urce printre copacii răzleţi, la pas, liniştea fiind tulburată numai de zăngănitul armelor.

Primul lucru pe care Mat îl făcu în clipa în care ajunse în vârf fu să răsufle uşurat Talmanes şi oamenii lui apăreau şi ei în vârful dealului din faţa lui. Cel de-al doilea fu să înjure.

Oamenii lui Daerid alcătuiseră ariciul, grupuri de câte patru suliţaşi, la mijloc cu arcaşi, pe laturile unui pătrat mare, gol. Suliţele lungi nu-i lăsau pe luptătorii Shaido să se apropie, aceştia însă atacau continuu, iar arcaşii şi arbaletierii îi împroşcau cu săgeţi pe Aieli, arcaşii Aieli răspunzând cu aceeaşi monedă. Erau victime şi de o parte, şi de alta, dar suliţaşii ocupau imediat locul celui căzut, astfel încât pătratul se păstra impenetrabil. Shaido însă atacau cu aceeaşi vigoare.

Apărătorii Stâncii descălecaseră şi acum stăteau în mijloc, alături de poate o jumătate din nobilii taireni şi supuşii lor. Jumătate. Asta îl făcuse pe Mat să înjure. Ceilalţi se repeziseră la Aieli, crestând şi spintecând cu sabia sau cu lancea în grupuri de câte cinci-zece oameni sau singuri. Zeci de cai fără călăreţi demonstrau cât de bine se descurcau stăpânii lor. Melanril era însoţit doar de un stegar, lovind în stânga şi-n dreapta cu sabia. Doi Aieli se repeziră ca să reteze tendoanele calului; acesta se

prăbuşi la pământ, scuturând din cap - Mat era sigur că nechezatul îi fusese acoperit de zarva din jur —, apoi Melanril dispăru în spatele siluetelor îmbrăcate în cadin’sor, străpuns de lănci. Stegarul îl urmă o clipă mai târziu.

„Aşa-ţi trebuie “, gândi Mat înverşunat. Ridicându-se în scări, înălţă lancea deasupra capului şi o împinse înainte strigând:

— *Los! Ijos caba’drin!*

Şi-ar îi retras cuvintele de-ar fi putut, dar nu fiindcă erau în Limba Străveche; jos, în vale, era ca într-un cazan în clocot. Nu-şi dădea seama dacă vreunul dintre cairhieni îi înţelesese ordinul „înainte, călăreţi! “dat în Limba Străveche, cert este că aceştia înţeleseră gestul, mai ales când se lăsă în şa şi dădu pinteni calului. Nu că Mat şi-ar fi dorit să facă altceva, dar acum nu mai avea de ales. El îi îndemnase pe oamenii ăia să coboare în vale - unii ar fi putut scăpa dacă le-ar îi spus să se întoarcă şi să fugă de acolo iar acum altă soluţie nu avea.

Fluturându-şi steagurile şi *eonii,* cairhienii se repeziră în vale strigând tot felul de îndemnuri la luptă. Imitându-l, fără îndoială, deşi ceea ce striga el era „Sânge şi cenuşă însângerată! “Din partea cealaltă, Talmanes cobora la fel de repede.

Siguri că îi înconjuraseră pe toţi cei din ţinuturile umede, Aielii Shaido nu-i văzură pe ceilalţi decât atunci când fură atacaţi din ambele direcţii. În acel moment începură şi fulgerele. Apoi se dezlănţui iadul.

CAPITOLUL 44

Tristeţea mai mică

Deşi cămaşa se lipea de el, îmbibată de sudoare, Rand nu-şi scoase surtucul de tema vântului care bătea în rafale spre Cairhien. Soarele mai avea cel puţin o oră până să ajungă la zenit, el însă se simţea de parcă ar fi alergat toată dimineaţa, iar la sfârşit ar fi fost zvântat în bătaie. Înfăşurat în Vid, era vag conştient de cât de obosit se simţea, de durerea din braţe şi umeri, din ceafă, de la rana abia închisă din şold. Faptul că o simţea cât de cât era elocvent: cu Puterea în el putea desluşi frunzele copacilor la depărtare de o sută de paşi, dar ceea ce i se întâmpla din punct de vedere fizic ar fi trebuit să perceapă ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Se obişnuise de mult să apeleze la *saidin* prin angrealul din buzunar, mica sculptură în piatră a omuleţului gras. Chiar şi aşa, conducerea Puterii îi era peste mână acum, la o distanţă atât de mare, dar numai firele urât mirositoare care brăzdau tot ce trăgea spre el îl împiedicau să o stăpânească pe toată. Puterea era atât de dulce, indiferent cât de murdară era. După ore întregi în care o condusese fără încetare se simţea foarte obosit. În acelaşi timp, trebuia să se lupte şi mai abitir cu *saidinul,* să nu-l lase să-l prefacă în scrum, să-i prefacă mintea în scrum. Îi

era din ce în ce mai greu să stăpânească *saidinul,* să-şi ţină în frâu dorinţa de a trage mai mult, să ţină în frâu ceea ce izbutea să tragă. O spirală dezgustătoare şi atât de multe ore înainte ca bătălia să se decidă.

Ştergându-şi sudoarea care îi cădea în ochi, se apucă strâns de balustradă. Era aproape de limită, dar mai puternic decât Egwene sau Aviendha. Aceasta din urmă stătea lângă el, privind spre Cairhien şi norii de furtună, din când în când aplecându-se ca să se uite prin telescop; Egwene şedea turceşte, rezemată de un stâlp acoperit de coaja cenuşie, cu ochii închişi. Amândouă arătau la fel de stoarse de puteri ca şi el.

Înainte ca Rand să facă ceva - nu că ar fi ştiut ce să facă; nu se pricepea deloc să Tămăduiască —, Egwene deschise ochii şi se ridică în picioare, schimbând câteva cuvinte în şoaptă cu Aviendha, pe care vântul le duse departe fără ca el să le poată desluşi, deşi *saidinul* îi ascuţea auzul. Apoi Aviendha se aşeză în locul lui Egwene şi îşi sprijini capul de stâlp. Norii negri din jurul oraşului continuau să străpungă pământul cu fulgerele lor, care acum semănau mai mult cu nişte zigzaguri nebune decât cu nişte suliţe.

Aşadar, făceau cu rândul, ca să se odihnească. Ar fi fost nemaipomenit să aibă şi el pe cineva cu care să facă schimb, dar nu regreta că îi spusese lui Asmodean să rămână în cort. Nu ar fi avut încredere în el. Mai ales acum. Cine ştie ce-ar fi făcut dacă l-ar fi văzut pe Rand atât de slăbit cum era acum?

Clătinându-se uşor, Rand întoarse telescopul ca să cerceteze dealurile din afara oraşului. Văzu semne de viaţă. Ca şi de moarte. Oriunde se uita, se dădeau lupte, Aieli contra Aielilor, o mie ici, cinci mii colo, viermuind pe dealurile golaşe, prea învălmăşiţi ca să poată face ceva. Nu găsea coloana de cai şi suliţaşi.

De trei ori o văzuse, luptându-se cu de două ori mai mulţi Aieli. Sigur încă mai era acolo. Slabe speranţe ca Melanril să se fi supus ordinelor lui atât de târziu. Faptul că îl alesese pe cel care avusese bunul-simţ să fie agasat de atitudinea lui Weiramon fusese o mare greşeală, dar nu avusese prea mult timp la dispoziţie ca să facă alegerea cea mai potrivită şi fusese nevoit să scape de Weiramon. Acum nu mai era nimic de făcut. Poate să-i dea comanda unui cairhian, deşi se îndoia că tairenii ar fi ascultat de un cairhian, chiar dacă le poruncea el să o facă.

Agitaţia din faţa zidului înalt, cenuşiu al oraşului îl făcu să se uite mai cu luare aminte. Porţile masive, legate în fier, erau deschise, Aielii luptându-se cu călăreţi şi lăncieri aproape de ele. O mână de orăşeni încercau fără succes să le închidă, din cauza presiunii prea mari. Cai cu şeile goale şi bărbaţi în armuri, întinşi pe jos, la o jumătate de milă de porţi, marcau locul în care atacul orăşenilor fusese respins. Săgeţile cădeau ca ploaia de pe ziduri, precum şi bolovani de mărimea unui cap de om din când în când, chiar şi lănci trimise cu destulă putere ca să străpungă doi-trei oameni în acelaşi timp, deşi Rand nu vedea exact de unde erau aruncate. - Aielii însă călcau peste propriii morţi, din ce în ce mai aproape de a pătrunde în oraş. Zări, nu departe, alte două coloane de Aieli care se îndreptau în pas săltat spre porţi, poate trei mii cu totul. Nu se îndoia că erau tot oamenii lui Couladin.

Se trezi scrâşnind din dinţi. Dacă Aielii Shaido pătrundeau în Cairhien, nu-i mai putea împinge spre miazănoapte. Trebuia să ia străzile la rând ca să-i alunge de acolo; numărul morţilor l-ar fi depăşit pe cel de acum, iar oraşul ar fi ajuns o ruină, ca şi Eianrod, dacă nu ca Taien. Cairhienii şi Shaido erau amestecaţi precum furnicile într-un castron, el însă trebuia să facă ceva.

Trăgând adânc aer în piept, conduse Puterea. Cele două femei creaseră cadrul, aducând norii de furtună; nu avea nevoie să le vadă firele ca să se folosească de ele. Fulgerele alb-albastre căzură asupra Aielilor, o dată, de două ori, iar şi iar, cât ai bate din palme.

Rand ridică brusc ochii, clipind des ca să scape de liniile de foc care păreau să-i brăzdeze privirea, iar când se uită din nou prin tubul acela lung, Aielii Shaido erau culcaţi la pământ precum orzul cosit acolo unde căzuseră fulgerele. Cai şi călăreţi căzuseră şi ei aproape de porţi, unii fără să se mai mişte, alţii trăgându-şi răniţii, în timp ce porţile începeau să se închidă.

„Oare câţi nu vor reuşi să revină în oraş? Oare câţi dintre ai mei am ucis? “Adevărul crud era că acum nu mai conta. Fusese nevoit să o facă, şi acum faptul era împlinit.

Chiar bine. Simţi vag cum îi tremură genunchii. Trebuia să o lase mai moale dacă voia să reziste până la sfârşitul zilei. Gata cu alergatul de colo-colo; trebuia să hotărască unde anume era cea mai mare nevoie de el, unde putea să...

Norii de furtună erau masaţi doar deasupra oraşului şi a dealurilor dinspre miazăzi, dar asta nu împiedica fulgerele să apară din cerul senin, fără urmă de nori, şi să se abată asupra Fecioarelor adunate dedesubt, cu un zgomot asurzitor.

Rand simţi cum i se ridică părul de pe ceată. Pentru el fulgerele acelea însemnau altceva, proveneau din alt *saidin.* „Aşadar, Asmodean fusese tentat să intervină chiar şi din cort. “

Nu mai avea timp de gândit. Ca nişte bătăi rapide într-o tobă uriaşă, fulgerele căzură unul după altul printre Fecioare până când ultimul lovi baza turnului şi îl prefăcu într-o mare de aşchii, unele cât braţul sau piciorul.

În timp ce turnul se apleca încet pe o parte, Rand se repezi la Egwene şi la Aviendha. Reuşi să le apuce cu un brat, iar cu celălalt se agăţă de unul dintre stâlpii ce susţineau platforma. Tinerele făcură ochii mari, dădură să spună ceva, dar acum nu mai era timp de vorbă, cum nu mai era nici timp de gândit. Turnul de lemn se prăbuşi peste crengile copacilor din jur. O clipă, Rand speră că aşa căderea le va fi atenuată.

Dar stâlpul de care se agăţase pocni şi se rupse. Pământul veni în viteză spre el şi îl izbi în plin, lăsându-l pentru câteva momente fără suflare, apoi cele două tinere căzură peste el. Apoi întuneric.

Îşi recăpătă cunoştinţa încet de tot. Mai întâi îi reveni auzul.

... Ne-au luat de pe jos ca pe nişte bolovani şi ne-au aruncat la vale, în întuneric.

Recunoscu vocea Aviendhei, joasă, de parcă ar fi vorbit doar pentru ea. Simţi ceva pe faţă.

— Ne-ai luat identitatea, ceea ce am fost. Trebuie să ne dai ceva în schimb, ceva de care să ne agăţăm. Avem nevoie de tine.

Acel ceva se mişca mai încet acum.

— Am nevoie de tine. Nu pentru mine, cred că înţelegi. Pentru Elayne. Ceea ce este între mine şi ea rămâne între mine şi ea. Am să te dau pe mâna ei. Promit. Dacă mori, am să te duc la ea! Dacă mori...!

Rand deschise brusc ochii şi, preţ de o clipă, o privi uluit văzând-o cât de aproape era de el. Avea părul despletit, eşarfa îi dispăruse, iar unul din obraji îi era umflat. Aviendha se îndreptă de spate, împături o cârpă umedă, pătată de sânge, şi începu să-i maseze fruntea şi mai tare decât înainte.

— N-am nici cea mai mică intenţie să mor, îi spuse el, deşi nu era deloc sigur.

Vidul şi *saidinul* dispăruseră, desigur. Se cutremură numai la gândul cum le pierduse; numai şansa făcuse ca *saidinul* să nu-i şteargă totul din minte în acea ultimă secundă. Ideea de a apela din nou la *saidin* îl făcu să scoată un geamăt. Fără prezenţa binefăcătoare a Vidului, simţea din plin fiecare durere, fiecare julitură, fiecare lovitură. Era atât de obosit încât ar fi putut adormi pe loc, dacă nu l-ar fi durut tot trupul. Dar îşi dădu scama că durerea se datora şi faptului că nu putea dormi. Nu pentru mult timp.

Îşi strecură o mână sub surtuc şi îşi atinse şoldul, apoi îşi şterse degetele de sânge pe cămaşă. Nu e de mirare că o astfel de căzătură îi deschisese rana doar pe jumătate vindecată. Nu părea să sângereze prea rău, dar, dacă o vedeau Fecioarele sau Egwene, sau chiar Aviendha, probabil că ar fi trebuit să se certe zdravăn cu ele ca să nu fie dus la Moiraine spre Tămăduire. Mai avea încă multe de făcut - Tămăduirea în momentul acesta i-ar fi venit ca o lovitură de măciucă în moalele capului şi, în plus, Moiraine se ocupa de răni mult mai serioase.

Strâmbându-se, înăbuşindu-şi un nou geamăt, se ridică în picioare sprijinindu-se uşor de Aviendha. Şi imediat uită de durere.

Sulin şedea în apropiere Egwene îi bandaja o tăietură la cap, care sângera, şi bombănea furioasă că nu se pricepea să tămăduiască, dar Fecioara căruntă nu era singura victimă şi nu în starea cea mai gravă. Peste tot femei îmbrăcate în cadin’sor acopereau morţii cu pături şi se îngrijeau de cei care suferiseră numai arsuri, dacă „doar “putea fi folosit pentru arsurile provocate de fulgere. În afară de bombănelile lui Egwene, nimeni nu mai scotea o vorbă acolo, în vârful dealului, se auzea doar fornăitul cailor.

Turnul de lemn, aproape de nerecunoscut acum, nu le cruţase pe Fecioare, rupând braţe şi picioare, provocând răni deschise. Rand văzu cum cineva acoperea cu pătura o Fecioară cu părul roşu-auriu, aproape la fel ca părul lui Elayne, cu capul întors într-un unghi nefiresc şi cu ochii sticloşi. Jolien. Una dintre primele care traversaseră Zidul Dragonului în căutarea Celui-Care-Vine-cu-Zorile. Se dusese la Stânca din Tear pentru el. Iar acum era moartă. Murise pentru el. „O, ce bine le-ai ferit pe

Fecioare de tot ce-i mai rău “, gândi el cu amărăciune. „Bravo ţie. “

Încă mai resimţea fulgerul sau mai curând efectele lui. Aproape ca imaginea care îi arsese privirea mai devreme, putea urmări firul, deşi din ce în ce mai vag. Spre surpriza lui, firul se îndepărta spre apus, nu înapoi, spre corturi. Deci nu era Asmodean.

— Sammael, şopti el, sigur.

Sammael lansase atacul acela în Jangai, Sammael era în spatele piraţilor şi al raidurilor asupra Tearului şi tot Sammael făcuse asta. Îşi trase buzele într-un rânjet fioros şi şopti din nou, răguşit:

— Sammael!

Îşi dădu seama că de-abia făcuse un pas când Aviendha îl apucă de braţ. O clipă mai târziu, Egwene îl apucă de celălalt, tinerele agăţându-se de el de parcă ar fi vrut să-l fixeze în loc.

Nu fi prost de-a binelea, zise Egwene, tresărind când îi văzu privirea înverşunată, dar fără să-i dea drumul.

Tânăra îşi legase din nou eşarfa în jurul frunţii, dar faptul că îşi trecuse mâinile prin păr nu însemna că acum arăta la fel ca înainte, unde mai pui că bluza şi fusta îi erau acoperite de praf.

— Nu ştiu cine a făcut asta, dar de ce crezi că a aşteptat atât de mult, până ai obosit de tot? Fiindcă dacă nu reuşea să te omoare, iar tu te duceai după el, puteai fi o pradă uşoară. De-abia te ţii pe picioare!

Nici Aviendha nu era mai dispusă să-l lase să plece, înfruntându-i privirea la fel de hotărâtă.

Aici e nevoie de tine, Rand al’Thor. Aici, Car’a’carn. Onoarea ta se reduce la a-l ucide pe omul ăsta sau la a-i ajuta pe cei aduşi de tine aici?

Un tânăr Aiel venea alergând printre Fecioare, cu *shoufa* în jurul umerilor, cu lăncile şi scutul zăngănind. Nu dădu de înţeles că i se părea ciudat ca două femei să-l ţină între ele tocmai pe Rand. Aruncă o privire spre ce mai rămăsese din turn, spre morţi şi răniţi, nu foarte curios, de parcă s-ar fi întrebat ce se întâmplase şi unde erau duşmanii morţi. Înfigându-şi lăncile în pământ, spuse:

— Sunt Seirin, din septul Shorara al Aielilor Tomanelle.

Te ascult, Seirin, replică Rand, pe un ton la fel de oficial, un lucru deloc uşor cu două femei care îl ţineau de parcă ar fi vrut să fugă.

Han din clanul Tomanelle îi trimite vorbă Car'a'carnului. Clanurile de la răsărit urmează să se înfrunte. Toate patru. Han vrea să i se alăture lui Dhearic şi i-a trimis vorbă lui Erim să vină cu ei.

Rand trase adânc aer în piept sperând că cele două femei îi vor lua grimasa drept reacţie la vestea primită; şoldul îl ardea şi simţea cum sângele o ia încet la vale, pe picior. Aşadar, nu avea cum să-l forţeze pe Couladin să se retragă spre miazănoapte după ce oamenii lui cedau. Dacă cedau; slabe speranţe după câte văzuse până acum. Oare de ce Miagoma şi ceilalţi îşi uneau forţele? Dacă voiau să vină împotriva lui, unirea lor suna a avertisment. Dar dacă voiau să vină împotriva lui, Han, Dhearic şi Erim erau depăşiţi numeric, iar dacă Shaido rezistau îndeajuns şi cele patru clanuri reuşeau să ajungă la ei... Observă că peste dealurile împădurite şi peste oraş începuse să plouă, acum că Egwene şi Aviendha nu mai controlau norii. Ceea ce era un impediment pentru ambele tabere. Doar dacă femeile erau într-o formă mai bună decât păreau, ca să-şi recapete controlul de la distanţa asta.

Spune-i lui Han să facă tot posibilul ca să-i ţină departe de noi.

Tânăr fiind cam de vârsta lui Rand Seirin înălţă o sprânceană, surprins. Desigur. Han nu ar face altfel, Seirin era conştient de asta. Aşteptă doar până când fu sigur că Rand nu mai are ce să-i spună şi făcu stânga-mprejur, luând-o la picior la fel de repede pe cât venise. Fără îndoială, spera să ajungă înapoi fără să fi pierdut prea mult din luptă. Care poate că şi începuse, acolo, spre răsărit.

Am nevoie de cineva care să-l aducă aici pe Jeade'en, zise Rand de îndată ce Seirin se îndepărtă.

Dacă încerca să ajungă acolo, chiar că avea nevoie de femeile astea ca să-l susţină. Deşi cele două nu semănau deloc, aveau aceeaşi bănuială. Încruntătura aceea trebuie să fi fost unul dintre lucrurile învăţate de la mama lor.

Nu mă duc după Sammael.

Nu acum.

Dar trebuie să mă apropii de oraş, continuă el arătând spre turnul prăbuşit, singurul gest pe care îl putea face din strânsoarea lor.

La o adică jupânul Tovere putea recupera lentilele, dar nici un stâlp nu rămăsese întreg. Azi nici nu mai încăpea vorba să vadă totul de la înălţime.

Egwene nu ştia ce să facă, Aviendha însă trimise imediat o Fecioară tânără la gai'shaini. Ca să o aducă şi pe Negura, la care până atunci nu se gândise. Egwene începu să se scuture de praf, blestemând încet căzătura, în timp ce Aviendha împrumuta de la cineva un pieptene de fildeş şi o eşarfă. În ciuda căzăturii, cele două arătau deja mult mai bine decât el. Oboseala încă li se mai citea pe feţe, dar, atâta timp cât încă mai puteau conduce Puterea, îi erau de cel mai mare folos.

Ceea ce îl făcu să se încrunte. Se gândea vreodată la cineva aşa, doar fiindcă îi plăcea cum este, şi nu doar la cât de folositor putea fi? Trebuia să le ţină departe de pericole, aşa cum făcuse acolo sus, în turn. Nu că turnul ar fi fost un loc sigur, cum s-a şi dovedit, dar de data asta trebuia să fie mai atent.

Sulin se ridică în picioare când Rand se apropie de ea, cu capul bandajat cu *algode,* din care răzbătea, ca un breton, doar o şuviţă de păr alb.

— Vreau să mă apropii de oraş ca să văd mai bine ce se întâmplă şi poate ca să intervin în vreun fel, spuse el. Toate rănitele rămân aici, cu destule Fecioare care să le apere la nevoie. Fă o gardă puternică, Sulin; cu mine am să iau numai câteva Fecioare - nu mi-aş ierta ca, în schimbul onoarei pe care mi-au făcut-o Fecioarele, să las ca rănitele să fie măcelărite.

Asta avea să le ţină departe de luptă pe cele mai multe dintre ele. El însuşi va trebui să se ţină departe, ca să le protejeze; după cum se simţea acum, altă soluţie nu avea.

— Vreau să rămâi aici şi să..., continuă el.

— Eu nu sunt una dintre rănite, zise ea semeţ, iar Rand şovăi, apoi înclină din cap.

— Prea bine.

Rand nu se îndoia că rana ei era serioasă, dar nici că era o femeie puternică. Iar dacă Sulin rămânea pe loc, s-ar fi putut trezi că Enaila îi conduce garda. A fi tratat ca un frate nu era nici pe departe la fel de rău cu a fi tratat ca un fiu, postură de care nu avea nici un chef.

— Dar am încredere că n-ai să laşi nici o Fecioară rănită să *mă* urmeze. Va trebui să mă mişc repede. Nu-mi permit să iau pe cineva care să mă ţină în drum sau pe care să-l las în urmă.

Sulin încuviinţă din cap atât de repede, încât Rand fu convins că le va face pe toate Fecioarele care aveau chiar şi numai o zgârietură să rămână în tabără. Mai puţin ea, desigur. De data aceasta, nu se simţea vinovat că se foloseşte de cineva. Fecioarele aleseseră lancea, dar şi să-l urmeze. Poate că „urmeze “nu era cuvântul cel mai potrivit, dacă se gândea la unele lucruri făcute de ele, dar asta nu schimba datele problemei, cel puţin nu după părerea lui. Nu va trimite, nu putea trimite o femeie la moarte, atât, şi nimic mai mult. Într-adevăr, se aşteptase la un protest înainte de a lua această hotărâre.

Acum era recunoscător că acesta nu venise. „Trebuie să fiu mai subtil decât cred eu că sunt. “

Doi gai'shaini în robe albe îi aduseră pe Jeade'en şi pe Negura, urmaţi de mulţi alţii cu braţele pline de bandaje şi unsori, ducând pe umeri burdufuri cu apă, conduşi de Sorilea şi de încă vreo zece înţelepte pe care Rand le întâlnise demult. Dacă se străduia, reuşea să-şi aducă aminte doar numele a jumătate dintre ele.

Se vedea de la o poştă că Sorilea era conducătoarea lor, după felul în care le dădea ordine gai'shainilor şi înţeleptelor ca să se îngrijească de Fecioarele rănite. Aruncă o privire lui Rand, lui Egwene şi Aviendhei, încruntându-se gânditoare şi ţuguindu-şi buzele subţiri, şi ajunse la concluzia că toţi trei erau suficient de zdruncinaţi ca să aibă nevoie de ajutorul lor. Privirea ei o făcu pe Egwene să urce târâş-grăpiş în şaua armăsarului zâmbind şi înclinând din cap spre bătrâna înţeleaptă, deşi dacă Sorilea ar fi fost mai familiarizată cu călăria, şi-ar fi dat seama că Egwene se ţinea mult prea ţeapănă ca să fie totul în regulă. Pe de altă parte, faptul că Aviendha se lăsă ridicată de Egwene pe cal, în spatele ei, fără cea mai mică urmă de protest, demonstra starea în care se afla şi ea. Ceea ce nu o împiedică să-i zâmbească şi ea Sorileei.

Scrâşnind din dinţi, Rand se urcă în şa dintr-o singură mişcare. Protestele muşchilor erau acoperite de durerea bruscă din şold, de parcă cineva i-ar fi înfipt din nou o lance acolo - avu nevoie de câteva secunde bune ca să-şi recapete suflul, dar se sili să nu-şi arate suferinţa.

Egwene îi dădu pinteni Negurii ca să se apropie de Jeade’en şi îi şopti la ureche:

Dacă de-abia poţi să urci pe cal, Rand al’Thor, n-ar fi rău să faci o pauză.

Faţa Aviendhei era lipsită de expresie, ca la orice Aiel, ochii ei însă îl priveau cu toată intensitatea.

Am văzut cum ai urcat şi tu, replică el calm. Poate că ar trebui să rămâi aici şi s-o ajuţi pe Sorilea până te simţi mai bine.

Cuvintele lui îi închiseră gura, deşi cu preţul unei strâmbături. Aviendha îi zâmbi din nou Sorileei; bătrâna înţeleaptă încă îi mai privea cu luare-aminte.

Rand îşi îndemnă calul la trap, luând-o la vale. Fiecare pas îl înjunghia în şold, făcându-l să respire printre dinţi, dar trebuia să meargă repede, nu avea timp de pierdut. În plus, privirea stăruitoare a Sorileei începuse să-l calce pe nervi.

Negura i se alătură lui Jeade’en după mai puţin de cincizeci de paşi pe panta acoperită de tufişuri, iar după alţi cincizeci se apropie şi Sulin, în fruntea unui şir întreg de Fecioare, unele alergând să se posteze în faţă. Mai multe decât sperase el, dar nu mai conta. Ceea ce voia el să facă nu presupunea apropierea de lupta propriu-zisă. Fecioarele puteau rămâne deoparte, cu el, în siguranţă.

Folosirea *saidinului* era un mare efort acum, chiar şi prin angreal, greutatea lui părând că-l apasă mai mult ca niciodată, mirosul lui devenind din ce în ce mai pătrunzător. Bine că cel puţin Vidul îl apăra de propria durere. Într-un fel. Iar dacă Sammael încerca din nou să-i joace feste…

Îi dădu pinteni lui Jeade’en. Indiferent de intenţiile lui Sammael, el, unul trebuia să-şi ducă planul la bun sfârşit.

Ploaia picura de pe borul pălăriei lui Mat care din când în când trebuia să-şi lase jos ocheanul ca să-i şteargă lentila. Deşi nu mai ploua ca înainte, crengile rare de deasupra nu-l apărau deloc. Surtucul i se îmbibase de apă, iar Cimpoiaş stătea cu urechile pleoştite şi se încăpăţâna să rămână pe loc, în ciuda pintenilor nerăbdători ai lui Mat. Nu mai ştia cât e ora. Probabil că mai era puţin şi se însera, gândi el, norii negri rămânând la fel de groşi şi ascunzând soarele. Pe de altă parte, avea senzaţia că trecuseră trei-patru zile de când coborâse ca să-i avertizeze pe taireni. Tot nu era sigur de ce o făcuse.

Se uită spre miazăzi, căutând o cale de ieşire. O cale de ieşire pentru trei mii de oameni; cam atâţia mai erau în viaţă acum, deşi nu bănuiau ce avea el de gând să facă. Credeau că se uită după un alt loc în care să se bată cu Aielii. Trei mii însă era mult prea mult. Singur ar fi scăpat până acum, dacă se mişca repede şi era cu ochii-n patru. Trei mii de oameni atrăgeau privirea oriunde s-ar fi dus, mai ales că nu se mişcau repede, ţinând cont că mai bine de jumătate mergeau pe jos. Tocmai de aceea se afla pe dealul ăsta uitat de Lumină, tocmai de aceea tairenii şi cairhienii stăteau îngrămădiţi în valea lungă şi îngustă dintre cele două dealuri. Dacă pur şi simplu ar fi luat-o din loc…

Ducându-şi din nou ocheanul la ochi, se uită spre miazăzi la dealurile sărace în vegetaţie. Ici şi acolo câte un desiş, unele destul de mari, în rest doar copaci pitici sau iarbă. Mersese spre răsărit, folosindu-se de fiecare movilă întâlnită în cale, ca să scoată coloana din zona neîmpădurită şi s-o aducă într-un loc ferit. Departe de fulgerele şi globurile acelea de foc blestemate; nu-şi dădea seama dacă era mai rău de când ajunseseră acolo sau când pământul erupea ca din senin. În ciuda strădaniilor lui, lupta părea că se ţine după el. Nu izbutea să scape de ea şi pace.

„Unde mi-o fi norocul, acum, când am cea mai mare nevoie de el? “Mare prostie făcuse că rămăsese acolo. Faptul că până acum reuşise să-i ţină în viaţă pe ceilalţi nu însemna că îi va ţine şi de-acum încolo. Mai curând sau mai târziu, zarurile vor fi de partea Celui întunecat. „Soarta luptătorilor ăstora de doi bani e pecetluită. Mai bine îi las naibii şi plec. “

Dar rămase pe loc şi scrută vârfurile împădurite. Acolo se puteau ascunde şi Aielii lui Couladin, şi oamenii lui, deşi din când în când mai vedea câte un grup răzleţ. Nu toate erau prinse în luptă, dar fiecare dintre ele era mai numeros decât al lui, fiecare îi stătea în drum, spre miazăzi, unde putea scăpa de griji şi, din păcate, nu-şi putea da seama cine sunt cu adevărat decât atunci când ar fi fost prea târziu. Aielii însă păreau să-şi dea seama dintr-o singură privire, dar asta nu-l încălzea cu nimic.

La depărtare de o milă, câteva sute de siluete îmbrăcate în cadin’sor alergau cot la cot spre răsărit. În cele din urmă, ajunseră în vârful unui deal printre câţiva copaci pipernicişi.

Când cei din faţă dădură să coboare pe celălalt versant, un fulger îi lovi chiar în mijloc, făcând oamenii şi pământul să sară cât colo, ca o piatră aruncată într-un iaz. Cimpoiaş nici măcar nu tresări în clipa când tunetul ajunse la Mat; armăsarul se obişnuise cu fulgere mult mai apropiate.

Câţiva dintre cei căzuţi se ridicară şchiopătând şi imediat se alăturară celor care rămăseseră în picioare şi se uitaseră repede dacă mai răsuflă. Vreo zece fură urcaţi pe umeri şi întregul grup se repezi înapoi, pe drumul pe care venise. Nici unul nu se opri ca să vadă groapa făcută de fulger. Aielii învăţaseră lecţia; aşteptarea nu făcea decât să atragă o altă lance de argint din înaltul cerului. Dispărură în doar câteva clipe. Mai puţin morţii.

Îşi îndreptă ocheanul spre răsărit. Acolo se întrevedea o rază de soare, la câteva mile depărtare. Turnul de lemn ar fi trebuit să se vadă, deasupra copacilor, dar până acum nu reuşise să-l găsească. Poate că nu se uita unde trebuie. Fulgerul era probabil opera lui Rand, ca şi toate celelalte. „Dacă aş putea ajunge până acolo..

Ar ajunge exact de unde a pornit. Chiar dacă nu ta'verenul îl trăgea înapoi, ştia că îi va fi greu să plece din nou din clipa în care Moiraine afla ce se întâmplase. Mai era şi Melindhra. Încă nu auzise de femeia care să nu pună la inimă când bărbatul a părăsit-o fără să-i spună vreun cuvânt.

În timp ce-şi plimba ocheanul încet, căutând turnul, povârnişul unui deal acoperit de tufişuri luă foc, fiecare tufiş prefăcându-se într-o torţă aprinsă.

Lăsă ocheanul jos; nu avea nevoie de el ca să vadă focul, fumul gros, cenuşiu, urcând agale spre cer. Nu avea nevoie de semne ca să-şi dea seama că cineva conducea Puterea, mai ales acum. Oare Rand trecuse pragul nebuniei? Sau poate că Aviendha se săturase să mai stea în preajma lui. Niciodată să nu superi femeia care poate conduce Puterea; aceasta era regula pe care Mat se străduia să o respecte, de cele mai multe ori fără succes.

„Păstrează-ţi sfaturile pentru alţii “, gândi el cu amărăciune. Acum încerca să nu se gândească la a treia opţiune. Dacă Rand nu-şi pierduse minţile, iar Aviendha sau Egwene, sau una dintre înţelepte nu se hotărâse să scape de el, atunci altcineva îşi băga coada. Putea aduna 2 cu 2 fără să-i dea 5. „Sammael. “În zadar

încerca să găsească o cale de scăpare; nu exista aşa ceva. „Sânge şi cenuşă! Ce s-a întâmplat cu...? “

O creangă căzută trosni sub piciorul cuiva din spatele lui, şi Mat reacţionă instinctiv, făcându-l pe Cimpoiaş, mai mult din genunchi decât din dârlogi, să se întoarcă, şi scoţând scurt lancea de la oblânc.

Lui Estean fu cât pe-aci să-i cadă coiful din cap. Rămase cu ochii holbaţi când vârful lăncii se opri la un milimetru de capul lui. Ploaia îi lipise părul de faţă. Mergând şi el pe jos, Nalesean rânji, surprins, dar şi amuzat de sperietura trasă de tânărul tairen. Cu faţa pătrată şi îndesat, Nalesean trecuse la comanda cavaleriei tairene, după Melanril. Talmanes şi Daerid erau şi ei acolo, la un pas în spate, ca de obicei, şi cu faţa lipsită de orice expresie sub coiful ca un clopot, tot ca de obicei. Cei patru îşi lăsaseră caii mai departe, printre copaci.

Aielii se îndreaptă spre noi, Mat, zise Nalesqan când acesta îşi ridică lancea însemnată cu negru. Lumina să-mi ardă sufletul dacă nu sunt chiar cinci mii la număr. Nu cred să ştie că-i aşteptăm aici, adăugă el rânjind din nou.

Estean înclină scurt din cap.

Vin prin văi şi vâlcele, ca să se ascundă de... spuse el şi aruncă o privire spre nori, cutremurându-se.

Nu era singurul care se temea de ceea ce ar putea veni din cer; ceilalţi trei priviră şi ei în sus.

Oricum, e clar că vor să ajungă unde sunt oamenii lui Daerid.

În voce i se desluşi o undă de respect când se referi la suliţaşi. Nu cu multă tragere de inimă, e-adevărat, dar îi venea greu să îi dispreţuiască după ce salvaseră viaţa lui şi alor săi de câteva ori.

Sigur ne vor copleşi, conchise el.

Minunat, zise Mat. Pur şi simplu minunat.

O spusese cu sarcasm, dar, desigur, Nalesean şi Estean nu prinseseră nuanţa. Amândoi păreau nerăbdători. Faţa brăzdată de cicatrice a lui Daerid părea însă la fel de impenetrabilă ca o stâncă, iar Talmanes nu făcu decât să ridice o sprânceană, doar pentru o fracţiune de secundă, şi să clatine aproape imperceptibil din cap. Cei doi cunoşteau arta războiului.

Prima înfruntare cu Aielii Shaido fusese echilibrată în cel mai bun caz, una pe care Mat ar fi evitat-o, dacă i-ar fi stat în putere.

Faptul că fulgerele îi descumpăniseră pe Aieli nu schimba nimic. Urmaseră alte două lupte, când Mat se aflase la strâmtoare, gata să fie prins, şi nici una nu se terminase atât de bine pe cât credeau tairenii. Una se încheiase nedecis, dar numai fiindcă Mat reuşise să scape de Aieli după ce aceştia se retrăseseră ca să se regrupeze. Cel puţin nu-i urmăriseră cât îi dusese pe taireni prin văile întortocheate dintre dealuri. Bănuia că inamicii fuseseră opriţi de altceva; poate de alte fulgere sau globuri de foc, numai Lumina ştia ce. El, unul, ştia foarte bine de ce scăpaseră din ultima luptă fără prea multe pierderi. Un alt grup de Aieli care îi atacase din spate pe cei care se luptau cu el, tocmai la timp ca suliţaşii să nu fie copleşiţi. Aielii Shaido hotărâseră să se retragă spre miazănoapte, iar ceilalţi încă nu ştia cine - se îndreptaseră spre apus, lăsându-l singur pe câmpul de luptă. Pentru Nalesean şi Estean era o victorie clară. Daerid şi Talmanes ştiau însă că nu aşa stăteau lucrurile.

În cât timp pot ajunge aici? Întrebă Mat.

În jumătate de oră, răspunse Talmanes. Poate puţin mai mult, dacă avem noroc.

Tairenii păreau nedumeriţi; tot nu înţelegeau cât de repede se puteau mişca Aielii.

Mat nu-şi făcea iluzii. Deşi studiase deja terenul din jur, se uită din nou la el şi oftă. De pe dealul acesta se vedea foarte bine, singura pădurice mai deasă de pe o rază de o jumătate de milă era cea în care se afla el acum. Restul erau numai tufişuri, care de-abia ajungeau până la brâu, şi câţiva copaci pitici răzleţi, printre care se rătăcea câte un stejar. Aielii aveau să-şi trimită cercetaşii aici nici măcar călăreţii lui nu puteau dispărea fără să fie văzuţi. Suliţaşii erau o pradă sigură. Ştia ce trebuia făcut. — Din nou un joc de care pe care —, dar nu avea să-i placă. Mat aruncă o privire şi, înainte să deschidă gura, Daerid spuse:

— Cercetaşii mei mi-au spus că însuşi Couladin îi conduce pe Aielii ăştia. Dar cel puţin e cu braţele goale, cu nişte semne pe ele despre care se spune că le are şi Seniorul Dragon.

Mat scoase un mormăit. Couladin, spre răsărit. Dacă nu-i aţinea calea, insul putea ajunge direct la Rand. Poate chiar asta şi urmărea. Mat simţea cum creşte furia în el, iară vreo legătură cu intenţia lui Couladin de a-l ucide pe Rand. Căpetenie a Clanului Shaido sau ce era el, şi-ar putea aduce aminte de Mat,

vag, cel văzut mereu în compania lui Rand, Couladin însă era motivul pentru care se afla el blocat aici, în mijlocul bătăliei, încercând să supravieţuiască, întrebându-se dacă nu cumva aceasta se va transforma, dintr-o clipă într-alta, într-o luptă între Rand şi Sammael, o luptă care ar putea ucide toţi oamenii pe o rază de două-trei mile. „Asta dacă nu mă aleg cu o lance în piept. “Iar singura alternativă pe care o avea era cea a gâştei atârnate de un cârlig în faţa bucătăriei. Şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi fost Couladin.

Păcat că nu se găsise nimeni care să îi facă felul cu mulţi ani în urmă. Motive fuseseră destule. Aielii rareori îşi exteriorizau furia şi, atunci când o făceau, o ţineau din scurt. Couladin însă părea să-şi piardă cumpătul de două-trei ori pe zi, accese cumplite de furie, din te-miri-ce şi mai nimic. Era un miracol că încă mai trăia, norocul Celui întunecat.

Nalesean, fă un ocol cu tairenii tăi spre miazănoapte şi atacă-i din spate, zise Mat grăbit. Între timp, noi le dăm de furcă aici. Tu fă bine şi repede-te asupra lor cu toată forţa.

„Aşadar, are norocul Celui întunecat. Sânge şi cenuşă, nădăjduiesc că mi s-a-ntors şi mie norocul. “

— Talmanes, tu fă la fel, dar dinspre miazăzi. Haideţi, la treabă! N-avem timp de pierdut.

Cei doi taireni se înclinară scurt şi dădură fuga să-şi ia caii, punându-şi coiful pe cap. Plecăciunea lui Talmanes fu mai adâncă.

Lumina fie de partea săbiei tale, Mat! Sau mai bine spus de partea lăncii tale! Spuse el şi se luă după taireni.

Ridicând privirea spre Mat, în timp ce tairenii şi Talmanes dispăreau la vale, Daerid îşi şterse ochii de ploaie cu degetul.

— Carevasăzică de data asta rămâi cu suliţaşii. Nu trebuie să te laşi orbit de furia pe care o simţi faţă de Couladin. Într-o bătălie ca asta nu-şi are rostul nici un fel de duel.

Mat mai că nu rămase cu gura căscată. Duel? El? Cu Couladin? De asta credea Daerid că rămânea cu suliţaşii? Optase să stea cu ei fiindcă era mai în siguranţă în spatele suliţaşilor. Acesta era motivul pentru care rămăsese pe loc. Singurul.

— Nu-ţi face griji. Ştiu să mă controlez, replică el.

Se înşelase când îl crezuse pe Daerid cel mai raţional dintre toţi. Cairhienul înclină din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu. Ai mai luptat alături de suliţaşi, ştii ce înseamnă un atac. Talmanes e scump cu laudele, dar l-am auzit declarând că te-ar urma oriunde te-ai duce. Cândva, aş vrea să-ţi aud povestea, andorane. Dar eşti tânăr - Lumina mi-e martoră că nu vreau să fiu necuviincios —, şi tinerii au sângele fierbinte.

— În lipsă de altceva, ploaia asta îl va răcori.

„Sânge şi cenuşă! “Au înnebunit cu toţii? Talmanes îl lăuda? Se întrebă ce-ar spune dacă ar afla că e doar un împătimit al jocurilor de noroc care se bazează pe amintirile unor oameni morţi în urmă cu mai bine de o mie de ani. Câţi n-ar vrea să tragă la sorţi ca să-i pună pielea pe băţ. Nobilii mai ales; nimănui nu-i plăcea să fie făcut de râs, cu atât mai puţin nobililor, poate fiindcă reuşeau de atâtea ori şi singuri. Dar, şi într-un fel şi-ntr-altul, intenţia lui era să fie departe când se va afla cine era cu adevărat. „Blestematul de Couladin! Ce mi-ar plăcea să-i vâr lancea pe gât! “Dând pinteni calului, porni să coboare celălalt povârniş, la poalele căruia aşteptau suliţaşii.

Daerid urcă în şa şi i se alătură, dând din cap în timp ce Mat îi împărtăşea planul lui. Arcaşii pe versanţi, de unde puteau acoperi flancurile, dar ascunşi printre tufe, până în ultima clipă. Un om pe creasta dealului ca să anunţe când apar Aielii, iar suliţaşii să pornească odată cu el, direct spre duşmanul care se apropie.

De îndată ce-i *vedem* pe Aielii Shaido, ne retragem cât putem de repede, aproape de valea dintre dealurile astea, apoi ne întoarcem cu faţa spre ei.

— Vor crede că o luăm la fugă, că ne dăm seama că nu avem unde şi că ne întoarcem precum ursul încolţit de câini. Când vor vedea că suntem doar pe jumătate cât sunt ei şi că luptăm doar de nevoie, se vor năpusti asupra noastră. Dacă putem să le facem faţă până când călăreţii noştri îi atacă din spate..., spuse cairhianul rânjind. Folosim chiar tactica Aielilor.

Trebuie să le facem faţă, replică Mat la fel de sec pe cât era de ud. Ca să fim siguri că aşa se va întâmpla - ca să *fim* siguri că Aielii nu ne învăluie pe flancuri vreau ca *toată lumea* să strige în momentul în care se încheie retragerea: „Apăraţi-l pe Seniorul Dragon! “

De data aceasta, Daerid izbucni în râs. Strigătul sigur îi va atrage pe inamici ca un magnet, mai ales dacă la conducerea

lor se afla Couladin. Dacă acesta îi conducea pe Aieli şi credea că Rand se află în mijlocul suliţaşilor, dacă suliţaşii rezistau până la sosirea călăreţilor... Dacă şi iar dacă. Mat auzi din nou cum i se rostogolesc zarurile în cap. Acesta era cel mai riscant joc din viaţa lui. Se întrebă cât mai era până la căderea nopţii; normal era să se poată orienta şi pe întuneric. Ar fi vrut ca zarurile alea să-i dispară din cap sau să se oprească odată ca să ştie ce arată. Încruntându-se în ploaie, îşi îndemnă calul la trap.

Jeade'en se opri în vârful dealului, într-un pâlc de copaci, iar Rand se aplecă uşor din cauza durerii din şold. Luna, sus pe cer, arunca o lumină palidă, dar, chiar şi pentru privirea lui ascuţită de *saidin,* tot ce era mai departe de o sută de paşi părea doar o umbră. Noaptea înghiţea dealurile din jur, iar Sulin şi Fecioarele îşi făceau simţită prezenţa doar din când în când. Pe de altă parte, Rand îşi ţinea ochii deschişi doar pe jumătate; avea pleoapele grele şi poate că durerea sâcâitoare din şold era singura care îl mai ţinea treaz. Nu se gândea la ea prea des. Acum nu numai că gândea ca prin ceaţă, ci şi încet.

De câte ori încercase Sammael să-i ia viaţa azi, de două sau de trei ori? Sau de mai multe ori? I se părea normal să-şi amintească de câte ori încercase cineva să-l ucidă. Nu, nu să-l ucidă. Să-l tenteze. „încă mai eşti invidios pe mine, Tel Janin? Când ţi-am dat eu de înţeles că te dispreţuiesc, când ţi-am dat mai puţin decât meritai? “

Clătinându-se, Rand îşi trecu o mână prin păr. Gândul acela i se părea ciudat, dar nu-şi dădea seama de ce. Sammael... Nu. Se putea ocupa de el când, dacă... Nu contează. Mai târziu. Astăzi, Sammael era singurul care îi distrăgea atenţia de la ce era mai important. Poate că era mort acum.

Parcă nu fusese nici un atac după... După ce? Îşi aminti că răspunsese la ultima mişcare a lui Sammael cu ceva foarte urât, dar nu cu ce anume. Nu cu focul-răului. „Nu trebuie să folosesc asta. Pun în pericol însăşi Pânza. Nici chiar pentru Ilyena? Aş da foc lumii şi mi-aş folosi sufletul ca iască doar să-i mai aud o dată râsul. “

Divaga din nou, îndepărtându-se de ce era important. Soarele apusese de mult, peste umbrele încleştate, din ce în ce mai lungi, care copleşeau lumina roşu-aurie, oameni care ucideau şi mureau. Acum vânturi hoinare încă mai purtau spre el strigătele şi ţipetele luptătorilor. Din cauza lui Couladin, e-

adevărat, dar în esenţă din vina lui. O clipă, nu-şi mai aminti nici numele.

Rand al'Thor, spuse el tare şi se cutremură, deşi surtucul îi era jilav de sudoare.

O clipă, numele acela îi sună ciudat.

— Sunt Rand al'Thor şi trebuie să... Trebuie să văd.

Nu mai mâncase de dimineaţă, dar mirosul puternic al *saidinului* îi alunga foamea. Vidul tremura constant, iar el se agăţa de Adevăratul Izvor cu unghiile. Era ca şi cum ar fi călărit un taur înnebunit de o flamură roşie sau ar fi înotat gol într-un râu de foc împiedicat de sloiuri de gheaţă ascuţite. Dar, în clipele în care nu era cât pe-aci să fie străpuns, turtit sau să se înece, *saidinul* părea singurul lui punct de sprijin. *Saidinul* era acolo, muşcând din el, încercând să-i erodeze şi să-i corodeze mintea, dar gata să fie folosit.

Dădu brusc din cap ca să se dezmeticească şi conduse Puterea, ceva aprinzându-se sus pe cer. Ceva. Un glob de flăcări albastre care alunga umbrele cu lumina lui neiertătoare.

Văzu dealurile din jur, copacii negri, luminaţi puternic. Nu se mişca nimic. O rafală de vânt îi aduse un sunet abia auzit. Urale, poate, sau o frântură de cântec. Sau poate că imaginaţia îi juca feste, într-atât era de slab, şi trecu odată cu vântul.

Brusc, deveni conştient de Fecioarele din jurul lui, cu sutele. Unele, inclusiv Sulin, îl priveau fix, multe însă ţineau ochii închişi. Îşi dădu seama că aşa încercau să-şi păstreze vederea de noapte. Se încruntă, uitându-se în stânga şi în dreapta. Egwene şi Aviendha nu mai erau cu el. Mai trecură câteva clipe până îşi aminti să renunţe la Putere şi să lase întunericul să reintre în stăpânirea nopţii. Un întuneric beznă acum.

— Unde sunt? Întrebă el, uşor iritat că trebuie să spună şi la cine se referă, dar şi că nu are de ce să spună.

La căderea întunericului s-au dus la Moiraine Sedai şi la înţelepte, Car'a'carn, răspunse Sulin, venind mai aproape de Jeade'en.

Părul ei scurt, alb strălucea în lumina lunii. Nu, avea capul bandajat. Cum de uitase?

— Au plecat de mai bine de două ore. Carnea nu-i piatră, ştiu ele asta prea bine. Nici cele mai puternice picioare nu pot alerga la nesfârşit.

Rand se încruntă. Picioare? Veniseră călare pe Negura. Femeia asta vorbea în dodii.

— Unde sunt?

Sunt cu Moiraine Sedai şi cu înţeleptele, Car'a'carn, zise ea rar.

Lui Rand i se păru că şi ea se încruntă.

Nu de ele întreb, mormăi el. Trebuie să-mi găsesc oamenii. Încă mai sunt acolo, Sulin.

Oare de ce armăsarul lui nu se clintea din loc?

Îi auzi? Acolo, în noapte. Încă mai luptă. Trebuie să-i ajut.

Sigur; trebuia să-şi înfigă călcâiele în coastele bălţatului. Dar când o făcu, văzu că Jeade'en se întoarce puţin, Sulin trăgându-l de căpăstru. Nu-şi aminti ca ea să fi ţinut de căpăstru.

Înţeleptele trebuie să-ţi vorbească, Rand al'Thor, acum, zise Sulin cu vocea schimbată, dar Rand era prea obosit ca spună cum.

Nu se poate mai târziu? Întrebă el, crezând că-l scăpase pe mesager. Trebuie să-i găsesc, Sulin.

Enaila păru că răsare ca din pământ în partea cealaltă a calului.

Ţi-ai găsit oamenii, Rand al'Thor.

Înţeleptele te aşteaptă, adăugă Sulin, întorcându-l pe Jeade'en împreună cu Enaila iară să-i mai aştepte acordul.

Fecioarele se îngrămădiră în jurul lor în timp ce coborau pe un drum şerpuit, cu feţele reflectând lumina lunii în timp ce îl fixau cu privirea, atât de aproape încât atingeau calul cu umerii.

Ar fi bine să-mi spună repede despre ce e vorba, bolborosi el.

Nu era nevoie ca ele să-i conducă armăsarul, dar îi venea prea greu să se împotrivească. Se întoarse ca să privească înapoi, gemând de durere; creasta dealului era deja înghiţită de întuneric.

— Mai am multe de făcut. Trebuie să-i găsesc...

Couladin. Sammael. Oamenii care luptau şi mureau pentru el.

Trebuie să-i găsesc.

Era atât de obosit, dar încă nu putea fi vorba de somn.

Tabăra înţeleptelor era luminată de lămpi atârnate de stâlpi, iar focurile mici, deasupra cărora atârnau oalele cu apă, erau stinse de bărbaţi şi femei în robe albe de îndată ce apa începea

să fiarbă. Gain'shainii mişunau peste tot, ca şi înţeleptele de altfel, îngrijindu-i pe răniţii care aproape că nu mai aveau loc acolo. Moiraine se mişca încet de-a lungul şirurilor lungi alcătuite din cei care nu se puteau ţine pe picioare, oprindu-se rareori ca să atingă un Aiel care imediat se zvârcolea în chinurile Tămăduirii. Moiraine se clătina ori de câte ori se îndrepta de spate, iar Lan se apleca spre ea de parcă ar fi vrut să o prindă în braţe sau s-ar fi aşteptat să o facă. Sulin schimbă câteva cuvinte cu Adelin şi Enaila, prea încet pentru urechile lui Rand, şi cele două dădură fuga ca să o anunţe pe Aes Sedai.

În ciuda numărului mare de răniţi, nu toate înţeleptele aveau grijă de ei. Într-un pavilion lateral erau poate douăzeci, aşezate în cerc, ascultând-o pe alta, care stătea în picioare, chiar în mijloc. Când aceasta se aşeza, alta îi lua locul. Gai'shainii stăteau îngenuncheaţi afară, în jurul pavilionului, dar nici una dintre înţelepte nu părea să aibă poftă de vin sau de altceva, arătându-se interesate doar de ce auzeau. Lui Rand i se păru că Amys era cea care vorbea.

Spre surprinderea lui, Asmodean dădea şi el o mână de ajutor răniţilor, burdufurile cu apă care îi atârnau de umeri făcând notă discordantă cu haina de catifea şi dantela albă. Dădu să bea unui bărbat bandajat până la brâu, ridică privirea şi îl văzu pe Rand.

După un moment de ezitare, întinse burdufurile cu apă unui gai'shain şi îşi croi drum printre Fecioare, spre Rand. Femeile nu-l băgară în seamă - toate păreau că se uită cum Adelin şi Enaila îi vorbesc lui Moiraine sau lui Rand - şi faţa îi deveni de nepătruns când trebui să se oprească lângă grupul masiv de *Far Dareis Mai* din jurul lui Jeade'en. Fecioarele îi făcură loc fără tragere de inimă şi doar cât să se strecoare până la Rand.

— Am fost sigur că nu ţi s-a întâmplat nimic. Am fost sigur.

După tonul vocii, era clar că Asmodean fusese departe de a fi sigur. Când văzu că Rand nu spune nimic, Asmodean ridică din umeri, stingher.

Moiraine a insistat să aduc apă răniţilor. O femeie foarte autoritară, să nu-l lase ea pe bardul Seniorului Dragon să... Ce-i cu tine? Întrebă el, umezindu-şi repede buzele.

— Sammael, zise Rand, dar nu ca răspuns, dând glas gândurilor care rătăceau prin Vid. Mi-aduc aminte când i s-a spus Distrugătorul Speranţei. După ce a trădat Porţile Hevanului

şi a condus Umbra în Rorn M'doi şi inima Satellului. În ziua aceea speranţa chiar a părut că moare. Culan Cuhan a plâns. De ce?

Asmodean se făcu la fel de alb la faţă precum părul lui Sulin; clătină din cap iară să spună nimic. Rand se uită spre pavilion. Nu o ştia pe cea care vorbea acum.

— Acolo mă aşteaptă? Atunci să merg acolo.

— Încă nu e momentul, nici pentru tine, nici pentru alt bărbat, zise Lan, apărând lângă Asmodean, care tresări.

Nici Rand nu-l văzuse pe Străjer apropiindu-se, dar nu făcu decât să întoarcă privirea spre el. Şi acesta era un efort pentru el. I se părea că e capul altcuiva.

— Ţin sfat cu înţeleptele din clanurile Miagoma, Codarra, Shiande şi Daryne.

— Clanurile vin la mine, spuse Rand scurt.

Deşi aşteptarea lor dusese la şi mai multă vărsare de sânge. În poveşti nu se întâmpla niciodată aşa.

— Aşa se pare. Dar cele patru căpetenii se vor întâlni cu tine de-abia după ce înţeleptele vor ajunge la o înţelegere, adăugă Lan sec. Vino. Moiraine îţi poate spune mai multe decât mine.

Rand clătină din cap.

— N-avem timp de pierdut. Amănuntele le pot afla mai târziu. Dacă Han nu mai trebuie să ne acopere spatele, am nevoie de el în altă parte. Sulin, trimite un mesager. Han…

— *S-a rezolvat,* Rand, zise Străjerul apăsat. E gata. Doar câţiva Aieli Shaido au mai rămas la miazăzi de oraş. Am luat mii de prizonieri, iar ceilalţi trec Gaelinul. Te-am fi anunţat acum o oră, dacă am fi ştiut unde eşti. Le-ai mişcat tot timpul. Vino, Moiraine îţi va spune totul.

— E gata? Am câştigat?

— Tu ai câştigat. O victorie zdrobitoare.

Rand privi cu ochii împăienjeniţi spre răniţii care erau bandajaţi, spre cei care aşteptau răbdători să le vină rândul şi spre cei care îi ajutau să plece de acolo. Şirurile care stăteau întinse pe jos, aproape nemişcate. Moiraine mergea printre ele, oprindu-se obosită ici şi colo ca să Tămăduiască. Sigur, aici erau doar o parte dintre răniţi. Ajunseseră aici cum putuseră. Acum plecau când şi cum puteau. Dacă puteau. Morţii nu erau aici. „Numai bătălia pierdută e mai tristă decât bătălia câştigată.

“Parcă el spusese asta, cu mult timp în urmă. Poate o citise undeva.

Nu. Prea mulţi depindeau de el ca să se mai gândească la morţi acum. „Dar câte feţe voi recunoaşte, cum am cunoscut-o pe cea a lui Jolien? Niciodată n-am s-o uit pe Ilyena, nici dacă ar dispărea lumea în flăcări! “

Încruntându-se, îşi duse mâna la cap. Gândurile acelea păreau că se învălmăşesc, venind din mai multe locuri. Era atât de obosit că nici nu mai putea judeca. Dar trebuia să o facă, avea nevoie de gânduri care să nu treacă pe lângă el. Renunţă la Izvor şi la Vid, cutremurându-se în clipa în care *saidinul* aproape că îl copleşi. De-abia avu timp să îşi dea seama că greşise. Fără Putere, epuizarea şi durerea se abătură asupra lui ca un trăsnet.

MaI văzu doar feţele întoarse spre el în timp ce cădea din şa, gurile care se mişcau, mâinile care se întindeau să-l prindă şi să-i atenueze căderea.

— Moiraine! Strigă Lan, cu o voce care lui Rand i se păru cavernoasă. Sângerează tare!

Sulin îi luă capul în braţe.

Rezistă, Rand al’Thor, spuse ea repede. Rezistă.

Asmodean nu spuse nimic, dar se întunecă la faţă şi Rand simţi cum pătrunde în el dâra de *saidin* trimisă de bard. Apoi se pogorî întunericul.

CAPITOLUL 45

După furtună

Aşezat pe un bolovan la poalele dealului, Mat se înfioră când îşi trase pe ochi pălăria cu borul lat ca să se apere de soarele amiezii. Dar mai era un lucru pe care nu voia să îl vadă, deşi crestăturile şi vânătăile îi aminteau tot timpul de el, mai ales urma lăsată de săgeată pe tâmpla acoperită de pălărie. O alifie din desagii lui Daerid îi oprise sângerarea, acolo şi prin alte părţi, ceea ce nu însemna că durerea încetase - îl durea şi îl înţepa tot corpul, senzaţie care se agrava de la oră la oră. Căldura zilei era abia la început, dar broboanele de sudoare i se îngrămădeau pe frunte şi îi umeziseră deja cămaşa şi chiloţii. Se întrebă într-o doară dacă toamna va veni vreodată în Cairhien. Măcar durerea îl împiedica să-şi dea seama cât de obosit este; chiar şi după o noapte fără somn ar fi stat treaz pe o saltea de puf, darămite pe câteva pături întinse pe pământ. Nu că acum şi-ar fi dorit să fie în cortul lui.

„Halal să-mi fie. Cât pe-aci să fiu omorât, asud ca un porc, nu găsesc un loc în care să mă întind ca lumea şi n-am curaj să mă îmbăt. Sânge şi cenuşă! “Pipăi o tăietură din surtuc, la piept - cu un deget mai încolo şi lancea i-ar fi străpuns inima; „Lumină sfântă, insul era priceput, nu glumă! “—, dar îşi alungă gândul

din minte. Ceea ce nu era deloc uşor, dacă ţinea cont de ce se întâmpla în jurul lui.

De data aceasta, tairenii şi cairhienii nu mai păreau deranjaţi de corturile Aielilor care se întindeau în toate direcţiile. Erau Aieli chiar şi în tabără şi, aproape la fel de miraculos, tairenii se amestecau cu cairhienii printre focurile la care îşi pregăteau mâncarea. Nu că toată lumea stătea la masă; oalele încă nu fuseseră prinse deasupra focurilor, deşi aerul se umpluse de mirosul de carne prăjită. Mai toţi însă erau beţi, de prea mult vin, rachiu sau *oosquai* Aiel, râzând şi chiuind. Nu departe de locul unde şedea el, o duzină de Apărători ai Stâncii, doar în cămăşi asudate, dansau pe bătăile din palme ale unor privitori de zece ori mai numeroşi. În linie, ţinându-se de umeri, săreau atât de repede încât era de mirare că nu se împiedicau sau nu-l loveau pe cel de alături. Pentru un alt cerc de privitori, lângă un par lung de zece picioare şi înfipt în pământ - Mat îşi mută repede privirea în altă parte - tot atâţia Aieli ţopăiau şi ei în legea lor. Mat presupuse că era vorba tot de un dans; un alt Aiel le cânta la cimpoi. Aielii săreau de mama focului, ridicau un picior cât puteau de sus, apoi îl lăsau jos şi repetau săritura, din ce în ce mai iute, uneori răsucindu-se în aer ca titirezul sau făcând tumbe şi sărituri pe spate. Şapte-opt taireni şi cairhieni, care încercaseră să-i imite, îşi frecau oasele rupte, strigând şi râzând ca nebunii, purtând din mână în mână un ulcior. În alte locuri alţi bărbaţi dansau, poate că şi cântau. Era greu de spus în hărmălaia aceea. Fără să îşi schimbe poziţia, numără zece ţitere, nemaipunând la socoteală de două ori mai multe fluiere şi un cairhian numai piele şi os, într-o haină ferfeniţă, care sufla în ceva ce părea a fi o combinaţie între ţiteră şi corn, în care zornăia ceva. Mai erau şi tobele, nenumărate, cele mai multe oale în care petrecăreţii băteau de zor cu lingurile.

Pe scurt, tabăra era un adevărat balamuc. Priveliştea îi era cunoscută, mai ales din amintirile pe care încă le mai putea pune pe seama altora, dacă se concentra îndeajuns. O sărbătoare a supravieţuirii. Trecuseră din nou pe sub nasul Celui întunecat şi supravieţuiseră ca să-şi spună povestea. Încă un dans pe muchie de cuţit care se sfârşise cu bine. Aproape morţi ieri, poate morţi mâine, dar în viaţă, plini de glorie, azi. Lui însă nu-i venea să sărbătorească. Ce rost avea să rămâi în viaţă dacă asta însemna să trăieşti într-o cuşcă?

Clătină din cap când Daerid, Estean şi un Aiel vânjos, cu părul roşu, pe care nu îl cunoştea trecură pe lângă el împleticindu-se pe picioare, ţinându-se unul de altul să nu cadă. Auzi vag cum Daerid şi Estean încearcă să-l înveţe pe Aiel cuvintele *Dansului cu Jak, fiul Umbrelor.*

Vom cânta toată noaptea, vom bea toată ziua
Şi pe fete ne vom da toţi banii, i-ua!
Iar la sfârşit vom merge şi noi, i-ua!
Să dansăm cu Jak, fiul Umbrelor.

Insul pârlit de soare nu se arăta deloc interesat să-l înveţe - doar dacă ceilalţi doi îl convingeau că era vorba despre un imn de luptă dar asculta şi nu era singurul. Până să se piardă printre ceilalţi, după ei se luaseră deja vreo douăzeci de cheflii, care îşi fluturau cănile de cositor, îndoite, şi butelcile din piele tăbăcită, urlând cât îi ţineau bojocii:

Ce mare plăcere e-n bere şi vin,
Şi-n fata nurlie, cu piciorul fin,
Plăcerea mea şi-al meu alin
E să dansez cu Jak, fiul Umbrelor.

Mat regreta că-i învăţase cântecul. Îi învăţase doar ca să-şi ţină mintea ocupată în timp ce Daerid îi oprea sângerarea; alifia aceea ustura la fel ca rănile, iar pe Daerid nici o cusătoreasă nu-l va invidia pentru felul delicat în care mânuia acul şi aţa. Numai că, spre disperarea lui, cântecul se răspândise de la prima duzină precum focul pe un câmp plin de iarbă uscată. Tairenii şi cairhienii, călări sau pe jos, îl cântaseră toţi la întoarcere, în zori.

La întoarcere. În valea de unde porniseră, la poalele turnului de lemn năruit, fără nici o şansă de scăpare. Se oferise să meargă înainte, dar Talmanes şi Nalesean aproape să se ia la bătaie când venise vorba despre cine să-l însoţească. Nu chiar toţi îi erau prieteni acum. Tot ce-i mai lipsea acum era ca Moiraine să-l ia la întrebări, pe unde umblase şi de ce, să-l bată la cap cu ta'verenul şi simţul datoriei, cu Pânza şi Tarmon Gai'don, până îl apuca ameţeala. Mai mult ca sigur era cu Rand acum, dar mai devreme sau mai târziu va ajunge şi la el.

Se uită spre vârful dealului şi ce mai rămăsese din turnul prăvălit peste copaci. Meşterul din Cairhien care îi făcuse telescopul lui Rand era acolo, cu ucenicii lui, scormonind peste tot. Aielii trăseseră o mare sperietură. Era clar că nu mai avea cum să plece de acolo. Medalionul cu cap de vulpe îl apăra de femeile care conduceau Puterea, dar auzise destule de la Rand ca să ştie că felul în care bărbaţii conduceau Puterea era altul. Nu ţinea să afle dacă medalionul îl putea apăra de Sammael şi ai lui.

Strâmbându-se de durerea care îl săgeta la orice mişcare, se folosi de lancea cu mâner negru ca să se ridice în picioare. În jurul lui petrecerea era în toi. Dacă o lua încet spre cei care păzeau tabăra... Nu-i surâdea deloc să-l înşăueze pe Cimpoiaş.

Eroul n-ar trebui să stea fără să bea.

Surprins, se întoarse brusc, gemând, şi dădu nas în nas cu Melindhra. Femeia avea un urcior mare în mână, fără lance, fără văl, dar cu ochii ca nişte pumnale.

— Ascultă, Melindhra, am să-ţi explic totul.

— Ce trebuie explicat? Întrebă ea, apucându-l cu braţul liber pe după umeri.

Mat încercă să se ţină drept, în ciuda şocului; încă nu se obişnuise să privească în sus, la o femeie mai înaltă decât el.

— Ştiam că vei încerca să-ţi faci singur un nume. Umbra Car'a'carnului e lungă şi nici un bărbat adevărat nu vrea să-şi petreacă viaţa ascuns de ea.

Închizând gura repede, Mat reuşi să îngaime doar un singur cuvânt:

— Desigur.

Femeia nu încerca să-l omoare, întocmai, adăugă el, uşurat, şi îi luă urciorul din mână.

Trase o duşcă zdravănă, dar o scuipă imediat. Era cel mai tare rachiu, distilat de două ori, pe care pusese gura vreodată. Melindhra recuperă urciorul doar ca să tragă şi ea o duşcă, apoi oftă recunoscătoare şi îl împinse din nou spre el.

— A fost un om de toată lauda, Mat Cauthon. E mai bine că l-ai prins tu, dar şi mai bine că l-ai omorât, fiindcă aşa ai câştigat mult *ji*. E bine că nu te-ai lăsat până nu l-ai prins.

Fără să vrea, Mat se uită la ceea ce evitase până acum şi se înfiora. Capul lui Couladin, cu părul roşu ţinut în frâu de o

cureluşă de piele, era înfipt în parul lung de trei metri în jurul căruia dansau Aielii. Capul părea că rânjeşte. La el.

Nu m-am lăsat până nu l-am prins pe Couladin? Se străduise să-i ţină pe suliţaşi între el şi *oricare* dintre Aielii Shaido. Dar săgeata aceea îi crestase tâmpla şi se prăbuşise la pământ, de unde se ridicase anevoie, în iureşul luptei pe viaţă şi pe moarte, apărându-se cu lancea şi încercând să-şi recupereze calul. Couladin apăruse ca din senin, cu faţa acoperită, făcând pârtie în jurul lui, dar braţele lui goale erau inconfundabile, încolăcite de Dragonii strălucitori, roşii-aurii. Cel care străpunsese zeci de suliţaşi cu lăncile lui, strigându-i lui Rand să se arate, strigând că *el* e adevăratul Car'a'carn. Poate că şi credea că este. Mai tot nu ştia dacă îl recunoscuse, dar în momentul acela nu mai conta, mai ales când Couladin se hotărâse să-l sfârtece în drumul lui spre Rand. Nu ştia nici cine îi tăiase capul lui Couladin după aceea.

„Voiam prea mult să supravieţuiesc, n-am avut timp să mă uit “, gândi el ursuz. Sperând că nu va pierde tot sângele. În Ţinutul celor Două Râuri, mânuise bâta la fel de bine ca oricare altul, iar bâta nu se deosebea chiar aşa de mult de o lance, Couladin însă parcă se născuse cu lancea în mână. Sigur, până la urmă îndemânarea lui nu-i fusese de prea mult folos. „Poate că încă mai am puţin noroc. Lumină sfântă, te implor, arată-mi că mai am puţin noroc! “

Tocmai se gândea cum să scape de Melindhra şi să pună şaua pe Cimpoiaş, când Talmanes se apropie de el, făcu o plecăciune, cu mâna la inimă, după obiceiul din Cairhien.

— Lumina fie cu tine, Mat!

— Şi cu tine, răspunse Mat, cu un aer absent.

Melindhra nu ar fi plecat dacă i-ar fi cerut-o el. Ca şi cum ar fi vârât vulpea în coteţul de găini. Poate dacă îi spunea că vrea să facă o plimbare… Deşi umbla vorba că Aielii aleargă mai bine decât caii.

În timpul nopţii, a sosit o delegaţie din oraş. Se va organiza un alai triumfal pentru Seniorul Dragon, în semn de recunoştinţă din partea Cairhienului.

Zău?

Melindhra sigur avea şi ea obligaţiile ei. Fecioarele erau mereu prezente în jurul lui Rand; poate că va fi chemată să se prezinte la datorie. Dar, aruncându-i o privire, îşi dădu seama că

nu trebuia să se bazeze pe aşa ceva. Zâmbetul ei larg arăta foarte... posesiv.

Delegaţia a fost trimisă de înaltul Senior Meilan, zise Nalesean alăturându-li-se.

Plecăciunea lui fu la fel de cuviincioasă, desfăcând larg braţele, dar grăbită.

El este cel care organizează alaiul în cinstea Seniorului Dragon.

— Seniorul Dobraine, Seniorul Maringil şi Domniţa Colavaere, printre alţii, au venit şi ei la Seniorul Dragon.

Mai încercă să se concentreze. Fiecare dintre ei încerca să facă abstracţie de celălalt - amândoi îl priveau în faţă, fără să tragă cu ochiul unul la altul. - Dar arătau la fel de încordaţi ca şi vocile lor, cu mâinile încleştate pe mânerul săbiei. Nu ar fi fost de mirare să se încaiere între ei, iar el, încercând să se îndepărteze, să se aleagă cu o lovitură zdravănă de sabie.

— Ce mai contează cine a trimis delegaţia atâta timp cât Rand e primit cum se cuvine?

— Contează, ca să ne ocupăm locul care ni se cuvine, în fruntea alaiului, lângă el, răspunse Talmanes repede. Tu l-ai ucis pe Couladin, prin urmare noi trebuie să stăm lângă Seniorul Dragon.

Nalesean închise gura şi se întunecă la faţă; era clar că intenţionase să spună acelaşi lucru.

— Vorbiţi cu el, amândoi, spuse Mat. Nu-i treaba mea.

Mâna Melindhrei îl strângea tare de ceafa, dar ce mai conta. Cu siguranţă Moiraine nu putea fi departe de Rand. Nu-şi va băga gâtul în al doilea laţ cât încă mai încerca să scape de primul. Talmanes şi Nalesean îl priviră nedumeriţi, bănuindu-l că şi-a pierdut minţile.

— Dar tu ne-ai condus în luptă, protestă Nalesean. Eşti generalul nostru.

— Servitorul meu îţi va face cizmele, interveni Talmanes, cu un surâs pe care avu grijă să nu-l îndrepte spre tairenul cu faţa pătrată. Iţi va peria hainele. Ca să apari cum se cuvine în faţa Seniorului Dragon.

Nalesean se trase de barba pomădată; dădu să privească spre celălalt, dar se opri la timp.

— Eu, unul, am un surtuc de soi, care cred că-ţi va veni bine. Din satin auriu cu roşu-aprins.

Venise rândul cairhianului să se încrunte.

— General! Exclamă Mai, sprijinindu-se în lance. Nu sunt nici un...! Adică nu vreau să vă iau locul.

Îi lăsa pe ei să hotărască la cine se referea.

— Arde-mi-ar sufletul, am câştigat bătălia şi am rămas în viaţă numai datorită priceperii tale, zise Nalesean. Şi a norocului tău. Am auzit că întotdeauna tragi cartea care îţi trebuie, dar aici e vorba de mult mai mult. Te-aş urma oriunde te-ai duce, dacă nu te-ai fi pus în slujba Seniorului Dragon.

— Tu eşti conducătorul nostru, spuse Talmanes imediat, cu o voce mai sobră, dar tot atât de sigură. Până ieri, i-am urmat pe cei din alte părţi, fiindcă aşa a trebuit. Pe tine te voi urma, fiindcă aşa vreau. Poate că nu eşti mare în Andor, dar aici eu spun că eşti şi mă leg să fiu omul tău.

Cairhianul şi tairenul se priviră lung, de parcă ar fi fost surprinşi că dau glas aceluiaşi sentiment, apoi încet, fără tragere de inimă, înclinară scurt din cap. Chiar dacă nu se plăceau - numai un nebun ar fi crezut aşa ceva în privinţa asta erau de acord. Într-un fel.

Îţi voi trimite rândaşul meu ca să-ţi pregătească armăsarul pentru alai, zise Talmanes şi se încruntă uşor când Nalesean adăugă:

Ţi-l trimit şi pe al meu, ca treaba să fie mai bună. Calul tău trebuie să arate bine. Şi, arde-mi-ar sufletul, avem nevoie şi de o flamură. Flamura ta.

Cairhianul încuviinţă din cap de mai multe ori.

Mai nu ştia dacă să izbucnească în râs sau să se aşeze şi să plângă. Amintirile alea afurisite! Fără ele şi-ar fi continuat drumul. Fără Rand, n-ar fi avut parte de ele. Le putea da de cap, fiecare dintre ele necesară la un moment dat şi având un scop în sine, dar fiecare ducând inevitabil la următoarea. Neîndoielnic, la începutul începuturilor se afla Rand. Şi afurisitul de ta'veren. Nu înţelegea de ce, ori de câte ori făcea un lucru ce părea absolut necesar şi aproape inofensiv, îşi complica şi mai mult existenţa. Melindhra începuse să-i mângâie ceafa, nu-l mai strângea. Acum nu mai avea nevoie decât de...

Privi spre vârful dealului şi o văzu. Moiraine, pe iapa ei albă care călca atât de delicat, alături de Lan, pe armăsarul lui murg. Străjerul stătea aplecat spre ea, ca s-o asculte şi, după un scurt schimb de replici şi un protest violent din partea lui, Aes Sedai o

întoarse pe Aldieb şi se îndreptă spre celălalt povârniş. Lan rămase pe loc, privind tabăra de la poalele dealului. Şi spre Mat.

Mat se înfioră. Capul lui Couladin chiar părea că rânjeşte la el. Mai că nu-i vorbea. „M-ai omorât tu, dar ţi-ai prins piciorul în cursă. Sunt eu mort, dar tu n-ai să fii liber niciodată. “

— Minunat, mormăi el şi trase o duşcă zdravănă din rachiul acela tare, înecându-se.

Talmanes şi Nalesean părură să-i ia cuvântul în serios, iar Melindhra izbucni în râs, aprobând din cap.

Vreo cincizeci de taireni şi cairhieni se adunaseră ca să-i vadă pe cei doi nobili cum vorbesc cu el şi îi luară duşca drept semn că ar trebui să-i cânte ceva, ceea ce şi făcură, cu o strofă născocită de ei.

Vom da cu zarul, să cadă cum poate,
Vom strânge fetele-n braţe, pe toate,
Şi-l vom urma pe Mat oriunde socoate
Ca să dansăm cu Jak, fiul Umbrelor.

Râzând şuierat, Mat se aşeză din nou pe bolovan şi se puse să golească urciorul. Trebuia să existe o scăpare. Trebuia.

Rand deschise ochii încet, privind în tavanul cortului. Era gol puşcă sub o singură pătură. Îl surprinse absenţa durerii, dar se simţea şi mai slăbit ca înainte. Şi îşi aduse aminte. Spusese nişte lucruri, gândise nişte lucruri… Brusc, îl luă cu frig. „Nu-l las să mă controleze. Eu sunt eu! Eu! “Bâjbâind pe sub pătură, găsi cicatricea rotundă, netedă de pe şold, sensibilă, dar întreagă.

— Moiraine Sedai te-a Tămăduit, spuse Aviendha, făcându-l să tresară.

N-o văzuse, aşa cum stătea turceşte lângă foc, sorbind dintr-o cană de argint împodobită cu leoparzi. Asmodean şedea întins pe nişte perne cu ciucuri, cu bărbia sprijinită pe braţe. Nici unul nu părea să fi dormit; aveau cearcăne.

— N-ar fi trebuit s-o facă, continuă Aviendha pe un ton glacial.

Obosită sau nu, era pusă la punct, hainele ei îngrijite contrastând evident cu cele ale lui Asmodean, din catifea mototolită. Din când în când, îşi răsucea brăţara de fildeş cu trandafiri şi ţepi pe care i-o dăruise el, de parcă n-ar fi fost conştientă ce face. Purta şi colierul din fulgi de zăpadă de argint. Tot nu îi spusese cine i-l dăduse, deşi păruse amuzată când

înţelesese că el chiar dorea să ştie. Acum mai mult ca sigur nu părea deloc amuzată.

Moiraine Sedai însăşi era cât pe-aci să cadă din picioare după ce i-a Tămăduit pe răniţi. Aan'allein a trebuit s-o ducă în braţe până în cortul ei. Din cauza ta, Rand al'Thor. Fiindcă Tămăduirea ta i-a luat până şi ultima fărâmă de energie.

— Aes Sedai este deja pe picioarele ei, interveni Asmodean, înăbuşindu-şi un căscat şi ignorând căutătura urâtă a Aviendhei. A fost aici de două ori de la răsăritul soarelui, deşi a spus că îţi vei reveni. Cred că azi-noapte nu era chiar atât de sigură. Cum nu eram nici eu.

Punându-şi harpa aurită în faţă, o şterse puţin şi vorbi tărăgănat:

Am făcut tot ce-am putut pentru tine, desigur viaţa şi soarta mea sunt legate de tine, dar în privinţa Tămăduirii n-am nici un fel de putere, sper că mă înţelegi, zise el şi ciupi uşor coardele. Ştiu că un bărbat îşi poate pierde viaţa sau se poate domoli făcând ceea ce ai făcut tu. Puterea este fără folos dacă trupul e istovit. *Saidinul* poate ucide foarte uşor dacă trupul e istovit Cel puţin aşa am auzit eu.

Ai terminat să-ţi împărtăşeşti din înţelepciune, Jasin Natael?

Tonul Aviendhei era şi mai rece. Tânăra nu-i aşteptă replica şi îşi întoarse din nou privirea de gheaţă, albastru-verzuie, către Rand. Întreruperea, se pare, era numai din vina lui.

Bărbatul se poate prosti din când în când, ceea ce e foarte rău, dar conducătorul trebuie să fie mai mult decât bărbat, ca să nu mai vorbim de conducătorul conducătorilor. N-aveai nici un drept să ajungi la un pas de moarte. Eu şi Egwene am încercat să te convingem să vii cu noi când am obosit prea mult, tu însă nici n-ai vrut să asculţi. Oi fi tu mult mai puternic decât noi, după cum spune Egwene, dar tot din carne şi oase eşti făcut. Tu eşti Car'a'carn, nu un nou Seia Doon care vrea să se acopere de glorie. Ai *toh,* o obligaţie, faţă de Aieli, Rand al'Thor, şi nu te poţi achita de ea prin moarte. Nu poţi face totul singur.

Preţ de o clipă, Rand rămase cu gura căscată. De-abia izbutise să facă şi el câte ceva, lăsase lupta în seama altora, şi se tot chinuise să fie folositor. Nici măcar nu fusese în stare să-l oprească pe Sammael să intervină unde socotea el de cuviinţă. Iar ea îl mustra că făcuse prea mult.

— Am să încerc să-mi amintesc, zise el în cele din urmă, dar chiar şi aşa tânăra părea gata să-l mustre în continuare. Ce veşti ai despre Miagoma şi celelalte trei clanuri?

Rand puse întrebarea din două motive: ca să schimbe subiectul şi să afle ce se mai întâmplase. Femeile nu păreau să se oprească decât atunci când te reduceau la tăcere, asta dacă nu reuşeai să le surprinzi cu ceva.

Întrebarea lui Rand avu efectul scontat. Aviendha de-abia aştepta să spună tot ce ştia, desigur, şi la fel de nerăbdătoare să dea sfaturi pe cât era să-l dojenească. Melodia de-abia auzită pe care o cânta Asmodean ceva plăcut de data aceasta, chiar pastoral - oferea un acompaniament straniu cuvintelor ei.

Clanurile Miagoma, Shiande, Daryne şi Codarra îşi instalaseră tabăra aproape unele de altele, la câteva mile spre răsărit. Un şir constant de bărbaţi şi Fecioare se mişca între tabere, inclusiv tabăra lui Rand, dar numai între frăţii, Indirian şi celelalte căpetenii stând pe loc. Nu mai exista nici o îndoială acum că până la urmă aveau să vină la Rand, dar numai după ce înţeleptele terminau discuţia.

Tot mai vorbesc? Întrebă Rand. Ce Lumina sfântă le ia atât de mult? Căpeteniile vin ca să se pună sub comanda mea, nu a lor.

Aviendha îi aruncă o privire piezişă pe care Moiraine sigur ar fi invidiat-o.

Cuvintele înţeleptelor sunt numai pentru urechile înţeleptelor, Rand al'Thor, zise ea şi adăugă şovăitor, de parcă i-ar fi făcut o concesie: Egwene ar putea să-ţi spună câteva ceva, când se termină totul.

Tonul ei dădea de înţeles că era la latitudinea lui Egwene dacă să-i spună sau nu. Tânăra rezistă încercărilor lui de a afla mai multe şi, într-un final, Rand se lăsă păgubaş. Poate va afla înainte de a-l afecta cu ceva, poate nu, dar şi într-un fel şi într-altul, nu avea cum să scoată o vorbă de la ea, dacă nu voia să-i spună nimic. Aes Sedai nu se puteau apropia de înţeleptele Aiel când venea vorba ca acestea să-şi apere secretele şi să se învăluie în mister. Aviendha îşi însuşea lecţia aceea foarte bine.

Prezenţa lui Egwene la întrunirea înţeleptelor venea ca o surpriză, ca şi absenţa lui Moiraine - Rand se aştepta ca ea să fie în mijloc, să-şi expună planurile —, dar se părea că fiecare avea ceva de spus. Înţeleptele nou-venite doriseră să o întâlnească

pe una dintre femeile Aes Sedai care îl urmau pe Car'a'carn şi, cu toate că se pusese pe picioare după ce îl vindecase pe Rand, Moiraine motivase că nu are timp de aşa ceva. Egwene fusese trezită din somn ca să o înlocuiască.

Asta o făcu pe Aviendha să izbucnească în râs. Fusese plecată când Sorilea şi Bair pur şi simplu o trăseseră afară din cort pe Egwene, încercând să o îmbrace în timp ce o zoreau să meargă mai repede.

— Am avertizat-o că de data asta va săpa pământul cu dinţii dacă va fi prinsă cu cioara vopsită - era atât de somnoroasă că m-a crezut. A încercat să se opună, dar Sorilea a întrebat-o ce o făcea să se simtă vinovată. Să fi văzut ce faţă a făcut Egwene! Spuse Aviendha printre hohotele de râs.

Asmodean nu făcu decât să-i arunce o privire piezişă pe care Rand nu o înţelese, ţinând cont de ce şi cine era Asmodean, dar aşteptă răbdător până când tânăra se mai potoli. Pentru umorul Aiel, ceea ce-i spusese Aviendha era prea blând. Mai degrabă genul de umor la care s-ar fi aşteptat din partea lui Mat, nu de la o femeie. Mda, prea blând.

— Ce ştii despre Clanul Shaido? Sau înţeleptele lor participă şi ele la acest conclav? Întrebă el după ce tânăra se linişti şi îşi şterse ochii de lacrimi.

Aviendha răspunse chicotind în cana cu vin; pentru ea aceştia erau terminaţi, nu mai intrau în discuţie. Mii de prizonieri fuseseră luaţi, continuând şi acum să fie aduşi în tabără, iar luptele încetaseră, cu excepţia unor mici hărţuieli, ici şi colo. Dar, cu cât scotea mai mult de la ea, cu atât îi vedea mai puţin terminaţi. În timp ce cele patru clanuri îi dădeau de furcă lui Han, cei mai mulţi dintre oamenii lui Couladin trecuseră Gaelinul în ordine, ducând cu ei grosul prizonierilor cairhieni. Mai rău de atât, distruseseră toate podurile de piatră lăsate în urmă.

Pentru ea, acesta nu reprezenta un motiv de îngrijorare, dar era pentru el. Zeci de mii de Aieli Shaido la miazănoapte de râu, fără putinţa de a ajunge la ei până când podurile nu erau înlocuite, chiar şi construirea unor podeţe de lemn luând foarte mult timp. Un timp pe care el nu îl avea.

La sfârşit, când păru că nu mai are nimic de spus despre Aielii Shaido, Aviendha adăugă un lucru care îl făcu să uite de ei şi de necazurile pe care le-ar putea pricinui. Ca din întâmplare, de parcă ar li uitat de el.

Mat l-a ucis pe Couladin? Făcu el nevenindu-i să creadă.

Mat?

Nu ţi-am spus? Replică ea tăios, dar cu jumătate de gură.

Privindu-l pe deasupra cănii cu vin, Aviendha părea mai interesată de cum primeşte el vestea decât dacă se îndoia de ea. Asmodean ciupi coardele harpei, câteva note dintr-un cântec marţial; harpa părea să se facă ecoul tobelor şi fluierelor.

— În multe privinţe un tânăr la fel de surprinzător ca şi tine. De-abia aştept să-l întâlnesc şi pe cel de-al treilea, acest Perrin.

Rand clătină din cap. Aşadar, Mat nu scăpase din mrejele ta'verenului. Sau poate că Pânza îl prinsese din urmă şi faptul că el însuşi era ta'veren. Oricum, bănuia că acum Mat nu se afla chiar în culmea fericirii. Mat nu învăţase lecţia pe care o învăţase el. Dacă încercai să fugi, Pânza te trăgea înapoi, de multe ori fără menajamente; dacă fugeai în direcţia în care te ţesea Roata, mai puteai uneori să-ţi controlezi, cât de cât, viaţa. Uneori. Cu puţin noroc, poate mai mult decât ai vrea, cel puţin pe termen lung. Dar, după ce aflase de moartea lui Couladin, trebuia să se gândească la alte lucruri, mai urgente decât Mat sau clanul Shaido.

O privire aruncată spre intrare îi spuse că soarele era aproape de amiază; altfel mai văzu două Fecioare stând pe vine afară, cu lăncile pe genunchi. O noapte şi cea mai mare parte din dimineaţă în stare de inconştienţă Sammael ori nu încercase, ori nu reuşise să-l găsească.

Îi folosea cu prudenţă numele, chiar şi pentru sine, deşi în acest moment un altul îi dădea târcoale. Teljanin Aellinsar. Nici o istorie nu-i consemna numele, nici un fragment din biblioteca din Tar Valon; Moiraine îi împărtăşise tot ce ştiau Aes Sedai despre Rătăciţi, doar puţin mai mult decât se spunea în poveştile sătenilor. Chiar şi Asmodean îi spunea Sammael, deşi din cu totul alt motiv. Cu mult înainte de a se încheia Războiul Umbrei, Rătăciţii preluaseră numele pe care li-l dăduseră oamenii, ca pe nişte simboluri ale renaşterii în Umbră. Numele adevărat al lui Asmodean Joar Addam Nessosin îl făcea pe Asmodean să tresară, susţinând că le uitase pe celelalte de-a lungul a trei mii de ani.

Poate că nu avea un motiv serios să ascundă tot ce îi trecea prin minte acum poate că era doar o încercare de a nega realitatea, Sammael însă nu se dădea dus. Şi, la fel ca Sammael,

avea să plătească pentru fiecare Fecioară pe care o ucisese. Fecioarele pe care Rand nu fusese în stare să le apere.

Făcu o grimasă în timp ce lua această hotărâre. Primul pas fusese atunci când îl trimisese pe Weiramon înapoi, la Tear - cu voia Luminii, până acum numai el şi Weiramon ştiau de planul lor. - Dar el, unul, nu se putea lua după Sammael, indiferent de ce voia sau se legase să facă. Cel puţin nu pe moment. Mai întâi, trebuia să se ocupe de Cairhien. Aviendha poate credea că el nu înţelege ji'e'toh, un lucru poate adevărat, dar sigur înţelegea ce înseamnă datoria şi cu siguranţă avea aşa ceva faţă de Cairhien. În plus, asta îi era de ajutor în planul pe care îl avea cu Weiramon.

Ridicându-se în capul oaselor şi încercând să arate cât de greu îi venea, se acoperi cât putu cu pătura şi se întrebă unde îi erau hainele; nu îşi văzu decât cizmele, în spatele Aviendhei. Tânăra probabil ştia unde sunt. Poate îl dezbrăcaseră gain'shainii sau poate chiar ea.

Trebuie să merg în oraş. Natael, pune şaua pe Jeade'en şi adu-l aici.

Mâine, poate, îi spuse Aviendha cu hotărâre în glas, prinzându-l de mânecă pe Asmodean când acesta dădu să se ridice. Moiraine Sedai a spus că trebuie să te odihneşti câteva...

Azi, Aviendha. Acum. Nu ştiu de ce Meilan nu-i aici, dacă e în viaţă, şi vreau să aflu. Natael, calul meu!

Aviendha îl privi cu încăpăţânare, dar Asmodean îşi trase braţul, îşi netezi mâneca de catifea încreţită şi spuse:

Meilan a fost aici, ca şi alţii.

Nu trebuia să-i spui... Începu Aviendha furioasă, apoi strânse din buze şi încheie: Trebuie să se odihnească.

Aşadar, înţeleptele credeau că îi pot ascunde unele lucruri. Ei bine, nu era chiar atât de slăbit pe cât credeau ele. Încercă să se ridice în picioare, ţinând pătura aproape de el şi, când văzu că picioarele nu vor să îl asculte, îşi schimbă poziţia. Poate era chiar atât de slăbit pe cât credeau ele. Dar asta nu avea cum să îl oprească.

Am să mă odihnesc după moarte, zise el şi regretă imediat când o văzu cum tresare, de parcă ar fi lovit-o cu ceva.

Nu, Aviendha nu ar fi tresărit dacă ar îi lovit-o. Viaţa lui era importantă pentru Aieli şi orice ameninţare la adresa ei o rănea mai mult decât o lovitură.

— Natael, povesteşte-mi despre Meilan.

Aviendha păstră tăcerea, posacă, deşi, dacă privirea ar fi avut vreo putere, Asmodean ar fi amuţit pe loc, ca şi Rand, de altfel.

În timpul nopţii, sosise un mesager din partea lui Meilan, cu laude şi asigurări de loialitate până la moarte. În zorii zilei, Meilan îşi făcuse apariţia în persoană, cu ceilalţi şase înalţi Seniori din Tear care erau în oraş şi un mic grup de oşteni taireni care îşi atingeau mânerul săbiei şi strângeau lăncile de parcă s-ar fi aşteptat să se lupte cu Aielii care stăteau şi priveau în tăcere cum se apropiau de ei.

— A fost cât pe-aci, spuse Asmodean. Acest Meilan nu-i obişnuit să-i întorci vorba şi nici ceilalţi de altfel. Mai ales unul gras la faţă - Torean? — Şi Simaan, care are privirea la fel de ascuţită ca şi nasul. Ştii că eu nu mă sperii cu una, cu două, dar oamenii ăştia sunt mai periculoşi decât mulţi pe care i-am întâlnit la viaţa mea.

Aviendha pufni dispreţuitoare.

— O fi cum spui tu, dar n-au avut nici o şansă cu Sorilea, Amys, Bair şi Melaine pe o parte, şi Sulin şi o mie de *Far Dareis Mai,* pe cealaltă. Ca să nu-i pomenesc pe Câinii de Piatră, Căutătorii de Apă şi Pavezele Roşii care erau prin preajmă. Dacă îl slujeşti pe Car’a’carn la fel de mult pe cât pretinzi, Jasin Natael, s-ar cuveni să ai grijă de sănătatea lui ca şi ei.

Eu pe Dragonul Renăscut îl urmez, femeie. Pe Car’a’carn ţi-l las ţie.

— Continuă, Natael, zise Rand nerăbdător, alegându-se şi el cu un pufnet din partea Aviendhei.

Tânăra avea dreptate în privinţa tairenilor, deşi poate că Fecioarele şi alţii care îşi atingeau vălurile îi îngrijoraseră mai mult decât înţeleptele. Oricum, chiar şi Aracome, un ins cărunt, zvelt, care mocnea în el, fusese gata să îşi iasă din fire, iar Gueyam, pleşuv ca un vultur şi lat în spate ca un fierar, era alb la faţă de furie. Asmodean nu ştia dacă certitudinea că erau cu mult depăşiţi ca număr îi oprise să scoată săbiile sau bănuiala că, dacă reuşeau să-şi croiască drum până la Rand, acesta nu îi va întâmpina cum se cuvine văzându-i cu săbiile pline de sângele aliaţilor lui.

Lui Meilan mai că-i ieşeau ochii din cap, sfârşi Natael. Dar, înainte să plece, şi-a strigat jurământul de credinţă faţă de tine.

Crezând poate că-l auzi. Ceilalţi l-au repetat numaidecât, deşi Meilan a adăugat ceva care i-a descumpănit: „îi dăruiesc Cairhienul Seniorului Dragon! “Apoi a anunţat că îţi va pregăti o intrare triumfală când vei fi gata să vii în oraş.

Umblă o zicală veche în Ţinutul celor Două Râuri, zise Rand sec. „Cu cât mai tare strigă unul că-i cinstit, cu atât mai abitir trebuie să-ţi ţii punga. “Şi încă una: „Vulpea deseori se oferă să-i dea gâştei iazul ei “.

Cairhienul era al lui şi fără să i-l dea Meilan. Nu că s-ar fi îndoit de loialitatea omului, care avea să ţină atâta timp cât Meilan credea că va fi terminat dacă va fi prins că îl trădează pe Rand. Dacă va fi prins; acolo era buba. Cei şapte înalţi Seniori din Cairhien fuseseră cei mai neobosiţi în încercarea de a-l vedea mort în Tear. Tocmai de aceea îi şi trimisese acolo. Dacă ar fi executat fiecare nobil tairen care complota împotriva lui, probabil că nu ar mai fi rămas nici unul. La vremea aceea, faptul că îi confruntase cu anarhia, foametea şi războiul civil la o mie de mile de Tear i se păruse un mod inspirat de a le zădărnici planurile şi de a face bine acolo unde era nevoie. Desigur, pe atunci nici măcar nu ştia de existenţa lui Couladin, cu atât mai puţin că omul îl va duce în Cairhien.

„Ar fi mai uşor dacă ar fi vorba doar de o poveste “, gândi el. În poveşti erau atât de multe surprize înainte ca eroul să ştie tot ce are nevoie; el însuşi nu părea să ştie nici măcar un sfert din cât ar fi trebuit.

Asmodean şovăi - zicala aceea veche despre cel care strigă era valabilă şi pentru el, mai mult ca sigur. - Dar, când văzu că Rand tace, vorbi tot el:

Cred că vrea să fie regele Cairhienului. Supus ţie, bineînţeles.

Şi de preferat ca eu să fiu cât mai departe.

Pesemne Meilan se aştepta ca Rand să se întoarcă în Tear şi la Callandor. Meilan nu se temea niciodată de prea multă putere.

Bineînţeles, zise Asmodean chiar mai sec decât Rand. A mai fost o vizită.

O duzină de nobili din Cairhien, femei şi bărbaţi, fără însoţitori, veniseră în mandi şi cu glugile trase pe faţă, în ciuda căldurii de afară. Ştiau prea bine că Aielii îi dispreţuiau pe cairhieni şi la fel de bine le întorceau dispreţul, dar erau la fel de

îngrijoraţi că Meilan ar putea afla că au venit pe cât erau de îngrijoraţi că Aielii i-ar putea ucide.

Când m-au văzut, jumătate păreau gata să mă ucidă de teamă că aş fi tairen, spuse Asmodean crispat. Poţi să le mulţumeşti *Far Dareis Mai* că încă mai ai un bard.

Deşi erau mai puţini, cairhienii fuseseră mai greu de convins să se întoarcă decât Meilan, asudând şi înălbindu-se la faţă, dar cerând cu încăpăţânare să-l vadă pe Seniorul Dragon. Dorinţa lor de a-l vedea pe Rand era atât de mare încât până la urmă ajunseseră să implore. Deşi umorul Aiel i se părea ciudat sau din topor, pe Asmodean îl apucase râsul când îi văzuse pe toţi nobilii aceia îmbrăcaţi în haine de mătase sau rochii de călărie încercând să-l ignore, îngenunchind ca să atingă veşmintele de lână ale înţeleptelor.

Sorilea i-a ameninţat că-i va dezbrăca în pielea goală şi îi va biciui până în oraş, zise el, râzând muteşte şi nevenindu-i să creadă. Nobilii chiar au discutat asta între ei. Dacă sacrificiul le-ar fi permis să ajungă la tine, cred că l-ar fi acceptat.

— Sorilea ar fi trebuit să-şi pună ameninţarea în practică, interveni Aviendha, surprinzător de binevoitoare. Cei care îşi încalcă jurământul sunt lipsiţi de onoare. Până la urmă, Melaine le-a pus pe Fecioare să-i urce pe cai ca pe nişte snopi şi să-i alunge din tabără, ditamai nobilimea de-abia ţinându-se să nu-şi rupă gâtul.

Asmodean încuviinţă din cap.

Dar înainte de asta doi dintre ei au vorbit cu mine, fiind siguri că nu sunt spion tairen. Seniorul Dobraine şi Domniţa Colavaere. Au vorbit pe ocolite, cu tot felul de aluzii şi insinuări, motiv pentru care nu sunt prea sigur de ce-au vrut să spună, dar n-aş fi surprins dacă ţi-ar oferi Tronul Soarelui. Ar putea aranja asta cu... nişte oameni pe care i-am cunoscut şi eu.

Rand izbucni în râs.

— Poate că o vor face. Dacă pot pune aceleaşi condiţii ca şi Meilan.

Nu avusese nevoie ca Moiraine să-i spună că aceşti cairhieni aveau Jocul Caselor în sânge şi nici ca Asmodean să-i spună că îşi vor încerca norocul cu Rătăciţii. Înalţii Seniori în stânga, cairhienii în dreapta. O luptă terminată şi o alta, diferită, dar nu mai puţin periculoasă, care stătea să înceapă.

Oricum, vreau ca Tronul Soarelui să fie ocupat de cineva care are dreptul la el.

Ignoră întrebarea care îşi făcuse loc pe chipul lui Asmodean; poate că omul încercase să-l ajute azi-noapte, poate că nu, dar avea destulă încredere în el ca să-i împărtăşească măcar jumătate din planurile lui. Oricât de legat ar fi fost viitorul lui Asmodean de al lui, loialitatea acestuia era numai de conjunctură, bardul fiind acelaşi om care optase să îşi dăruiască sufletul Umbrei.

— Meilan vrea să-mi ofere o intrare triumfală când sunt gata, da? Asta-mi dă timp să văd cum stau lucrurile mai curând decât se aşteaptă el.

Acum înţelegea de ce Aviendha devenise atât de agreabilă, intervenind când discuţia lâncezea. Atâta timp cât stătea de vorbă acolo, făcea exact ce voia ea.

Ai de gând să-mi aduci calul, Natael, sau mă duc eu după el?

Plecăciunea lui Asmodean fu adâncă, oficială şi, cel puţin aparenţă, sinceră.

— La porunca Seniorului Dragon.

CAPITOLUL 46

Alte bătălii, alte arme

Încruntându-se după Asmodean şi întrebându-se cât de mult trebuia să se încreadă în el, Rand tresări când Aviendha îşi azvârli cana, vărsând vinul pe covor. Aielii nu risipeau nimic din ceea ce se putea bea, nu numai apa.

Privind lung pata, tânăra se arătă la fel de surprinsă, dar numai pentru o clipă. În clipa următoare, îşi puse mâinile în şolduri şi se uită chiorâş la el.

— Aşadar, Car'a'carn va intra în oraş când de-abia se ţine în capul oaselor. Am spus doar, Car'a'carn trebuie să fie mai mult decât alţi bărbaţi, dar nu ştiam că e şi nemuritor.

Unde-mi sunt hainele, Aviendha?

Eşti făcut doar din carne şi oase!

Hainele mele!

— Nu uita de toh, Rand al'Thor. Dacă eu nu uit de ji'e'toh, nu trebuie să uiţi nici tu.

Ceea ce era un nonsens; mai curând soarele răsărea la miezul nopţii decât ca Aviendha să uite o parte cât de mică din ji'e'toh.

Dacă o să continui tot aşa, am să cred că ţii la mine, spuse el zâmbind.

O spusese ca pe o glumă - cu ea nu o puteai scoate la capăt decât în două feluri, ori glumeai, ori ţipai; discuţia în contradictoriu era fatală. - Mai ales că petrecuseră o noapte unul în braţele celuilalt; Aviendha făcu ochii mari de furie şi trase de brăţara de fildeş ca şi cum ar fi vrut s-o smulgă şi să i-o arunce în faţă.

Car’a’carn se deosebeşte atât de mult de alţi oameni, încât nu are nevoie de haine, se stropşi ea. Dacă vrea să plece, să plece în pielea goală! Trebuie să le aduc pe Sorilea şi Bair? Sau poate pe Enaila, Somara şi Lamelle?

Rand înţepeni. Dintre toate Fecioarele care îl tratau ca pe un fiu de zece ani pe care tocmai l-au regăsit după o absenţă îndelungată, Aviendha le alesese pe cele mai rele. Lamelle îi aducea supă - femeia nu ştia să prăjească un ou, dar insista să-i facă supă!

Adu pe cine vrei, dar eu *sunt* Car’a’carn şi voi *merge* în oraş, replică el hotărât.

Cu puţin noroc, îşi va găsi hainele înainte ca ea să se întoarcă. Somara era aproape la fel de înaltă ca şi el şi, în momentul acela, probabil mai puternică. Puterea Supremă nu avea cum să-l ajute; n-ar fi putut îmbrăţişa *saidinul* nici dacă i-ar fi apărut Sammael în faţă, darămite să-l folosească.

Câteva clipe, Aviendha îi susţinu privirea, apoi brusc luă de jos cana cu leopardul şi o umplu din nou cu vin din urciorul bătut în argint.

Dacă-ţi poţi găsi hainele şi te poţi îmbrăca fără să cazi, poţi pleca, zise ea calm. Dar te voi însoţi şi, dacă văd că eşti prea slăbit, te vei întoarce aici, chiar dacă Somara va trebui să te care în braţe.

Rand o privi lung în timp ce tânăra se lăsă pe un cot, îşi aranjă faldurile rochiei şi începu să soarbă din cană. Dacă aducea din nou vorba de măritiş, sigur l-ar fi făcut cu ou şi cu oţet, deşi în unele privinţe se purta de parcă ar fi fost căsătoriţi. Când îi convenea ei. Şi, când îi convenea, era *la fel* de rea ca şi Enaila sau Lamelle.

Mormăind ceva în barbă, Rand îşi trase pătura în jurul corpului şi dădu ocol Aviendhei şi focului ca să ajungă la cizmele lui. În ele găsi împăturiţi ciorapi curaţi, nimic în rest. Putea chema gai’shainii. Pentru ca vestea să se împrăştie în toată tabăra. Ca să nu mai vorbim că Fecioarele ar putea interveni şi

ele; apoi întrebarea ar fi dacă el e însuşi Car'a'carn, care trebuie ascultat, ori doar Rand al'Thor, ceea ce le-ar face să-l privească altfel. Zări un covor răsucit într-un colţ al cortului; covoarele erau întotdeauna întinse. Înăuntru erau sabia lui, cingătoarea cu catarama Dragonului înfăşurată în jurul tecii.

Fredonând ceva, cu pleoapele grele, Aviendha părea pe jumătate adormită în timp ce trăgea cu ochiul la ce făcea el.

— Nu mai ai nevoie de... *aia,* rosti ea cu atâta dezgust, încât nimeni nu ar fi crezut că ea însăşi îi dăruise sabia.

— Cum adică?

Erau doar câteva cufere în cort, bătute cu sidef sau lucrate în alamă sau, în cazul unuia dintre ele, în foiţă de aur. Aielii preferau să-şi ţină lucrurile în boccele. În nici unul nu-şi găsi hainele. În cufărul ornamentat cu tot felul de păsări şi animale ciudate, din aur, erau mai mulţi săculeţi de piele, strâns legaţi, din care răzbătea un miros puternic de condimente.

— Couladin e mort, Rand al'Thor.

Se opri surprins şi o privi fix.

— Ce tot vorbeşti acolo?

I-o fi spus Lan? Altcineva nu ştia. Dar de ce?

— Nimeni nu mi-a spus, dacă asta gândeşti. Te cunosc destul de bine, Rand al'Thor. Te învăţ în fiecare zi.

— Nu mă gândeam la aşa ceva, replică el răguşit. Totul se află până la urmă.

Iritat, trase sabia şi o puse sub braţ în timp ce continua să se uite după haine. Aviendha mai luă o gură de vin; i se păru că zâmbeşte pe ascuns.

Halal să-i fie. Înalţii Seniori ai Tearului asudau când Rand al'Thor le arunca o privire, iar cairhienii erau pe care să-i ofere tronul. Cea mai numeroasă armată de Aieli din lume traversase Zidul Dragonului la ordinele Car'a'carnului, căpetenia căpeteniilor. Neamurile tremurau numai când îi auzeau numele. Neamurile! Dacă nu-şi găsea hainele, va aştepta permisiunea de a ieşi din cort de la o adunătură de femei care ştiau mai bine decât el ce trebuia să facă.

În cele din urmă, le găsi când zări manşeta brodată cu aur a unei mâneci roşii care se iţea de sub fundul Aviendhei. Tânăra şezuse pe ea tot timpul! Aviendha bombăni ceva când Rand îi ceru să se mişte de acolo, dar se conformă. În sfârşit.

Ca de obicei, îl urmări cum se bărbiereşte şi se îmbracă, conducând Puterea ca să-i dea câtă apă fierbinte avea nevoie, fără să comenteze - şi fără să i se ceară. - După ce Rand se tăie a treia oară şi mormăi ceva despre apa rece. De data aceasta, îşi făcea griji şi el fiindcă Aviendha putea să vadă cât de nesigur era pe mişcările lui. „Te poţi obişnui cu orice dacă durează destul de mult “, gândi el cu amărăciune. Aviendha înţelese altceva când îl văzu clătinând din cap.

— Elayne nu-şi va face probleme dacă mă uit, Rand al'Thor.

Oprindu-se în timp ce-şi lega şireturile de la cămaşă, Rand o privi lung.

— Chiar crezi?

Bineînţeles. Îi aparţii, dar nu poate vedea orice.

Râzând mânzeşte, Rand reîncepu să-şi înnoade şireturile. Era bine că îi amintise de noul ei mister, care ascundea, mai mult ca orice, ignoranţă. Fără să vrea, zâmbi superior când se termină de îmbrăcat, îşi prinse sabia de cingătoare şi îşi luă lancea seanchană împodobită cu ciucuri. Lancea îi transformă zâmbetul în rânjet. Îi amintea că seanchanii încă mai trăiau, dar şi că existau atâtea probleme cărora trebuia să le găsească o rezolvare. Cairhienii şi tairenii, Sammael şi ceilalţi Rătăciţi, Aielii Shaido şi neamurile care încă nu-l ştiau, neamurile care vor trebui să-l ştie înainte de Tarmon Gai’don. Prin comparaţie, problema pe care o avea cu Aviendha i se părea destul de simplă.

Fecioarele săriră în picioare când Rand ieşi din cort repede, ca să îşi ascundă mersul clătinat. Nu era sigur cât reuşise. Aviendha se ţinea aproape de el de parcă ar fi fost gata să-i sară în ajutor sau chiar se aştepta să cadă dintr-o clipă în alta. Rand nu văzu un motiv de bucurie nici atunci când Sulin, cu capul bandajat, privi întrebătoare spre ea nu spre el; spre ea! — Şi o aşteptă să încuviinţeze din cap înainte de a le porunci Fecioarelor să se pregătească de plecare.

Asmodean urcă dealul călare pe catârul lui, trăgându-l pe Jeade’en de căpăstru. Găsise timp să se schimbe în haine curate, toate din mătase de un verde-închis. Împodobite cu dantelă albă, desigur. Harpa aurită îi atârna pe spate, dar renunţase la pelerina de menestrel şi nu mai purta flamura stacojie cu simbolul străvechi Aes Sedai. Îndatorirea aceea îi revenea acum unui refugiat din Cairhien pe nume Pevin, un ins

inexpresiv, îmbrăcat într-un surtuc ţărănesc, peticit, din lână aspră de un cenuşiu-închis, călare pe un catâr murg care ar li trebuit lăsat să-şi vadă de bătrâneţe după ce trăsese la căruţă ani buni. O cicatrice lungă, încă roşie îi brăzda faţa îngustă de la gură până la părul rar.

Pevin îşi pierduse soţia şi sora în timpul foametei, fratele şi un fiu în timpul războiului civil. Nu avea idee care Casă îi ucisese sau pe cine sprijiniseră pentru Tronul Soarelui. Fuga spre Andor îl costase un al doilea fiu, omorât de oştenii andorani, şi un al doilea frate, omorât de bandiţi, iar întoarcerea îl costase ultimul fiu, străpuns de o lance a Aielilor Shaido, şi fiica lui, luată cu forţa în timp ce Pevin fusese considerat mort. Omul vorbea rar, dar, din câte putea să-şi dea seama Rand, convingerile lui se reduceau la trei. Dragonul renăscuse. Ultima Bătălie era aproape. Dacă se ţinea aproape de Rand al'Thor, familia lui va fi răzbunată înainte de distrugerea lumii. Lumea se va sfârşi fără doar şi poate, dar asta nu mai conta, nimic nu mai conta atâta timp cât va vedea răzbunarea cu ochii. Se aplecă în tăcere spre Rand când ajunse în vârful dealului. Pe chip nu i se putea citi absolut nimic, dar ţinea flamura dreaptă, neclintită.

Urcând pe Jeade'en, Rand o trase pe Aviendha în spatele lui fără să o lase să folosească scara, ca să-i arate că îl ţineau puterile, şi dădu pinteni calului înainte ca tânăra să se aşeze cum trebuie. Aviendha îl apucă strâns de mijloc cu ambele braţe, bombănind destul de tare ca să o audă şi el; Rand mai prinse câteva frânturi despre ce credea ea despre el, ca şi despre Car'a'carn. Dar nu îi dădu de înţeles că voia să se desprindă de el, fapt pentru care îi era recunoscător. Nu numai că era o plăcere să o simtă lipită de el sprijinul ei era bine-venit. Când o urcase în spatele lui, fusese cât pe-aci să cadă. Spera că tânăra nu observase. Şi mai spera că nu acela era motivul pentru care îl ţinea atât de strâns.

Flamura stacojie, cu discul lui mare, alb-negru, fâlfâia în spatele lui Pevin în timp ce coborau dealul în zigzag şi o luau pe văile înguste. Ca de obicei, Aielii nu se sinchisiră de grupul care trecea pe lângă ei, deşi flamura îi anunţa prezenţa la fel de clar ca şi escorta de câteva sute de *Far Dareis Mai* care ţineau uşor pasul cu Jeade'en şi catârii. Îşi vedeau de treburi printre corturile care acopereau povârnişurile, cel mult ridicând capul la auzul copitelor.

Fusese surprins de numărul mare de prizonieri aproape douăzeci de mii dintre adepţii lui Couladin. Până să plece din Ţinutul celor Două Râuri, nu crezuse că atât de mulţi oameni se pot aduna într-un singur loc, dar la vederea lor surpriza fu şi mai mare. În pâlcuri de patruzeci sau cincizeci, umpleau pantele precum căpăţânile de varză, bărbaţi şi femei, goi-puşcă, fiecare pâlc păzit de câte un gai'shain, deşi unele păreau a fi de capul lor. Desigur, nimeni nu le acorda prea mare atenţie, chiar dacă uneori o siluetă îmbrăcată în cadin'sor se apropia de câte un pâlc şi trimitea un bărbat sau o femeie să facă ceva. Cel care era strigat pleca în fugă, neînsoţit, iar Rand îi văzu pe câţiva întorcându-se tăcuţi la locurile lor. Ceilalţi şedeau liniştiţi, aproape plictisiţi, de parcă nu aveau nici un motiv să fie în altă parte sau nici o dorinţă de a fi aici sau în altă parte.

Poate că vor îmbrăca robele albe la fel de calm. Rand însă nu putu să nu-şi aducă aminte cât de uşor aceiaşi oameni îşi încălcaseră propriile legi şi tradiţii. Deşi Couladin fusese cel care dăduse tonul, poruncindu-le să le încalce, ei se supuseseră fără crâcnire.

Încruntându-se la prizonieri douăzeci de mii, la care se vor adăuga alţii; nu avea încredere că vor deveni gai'shaini, îi luă ceva timp până îşi dădu seama că ceva nu era în regulă cu ceilalţi Aieli. Fecioarele şi Aielii înarmaţi cu lănci nu purtau pe cap decât *shoufa,* în culori care să nu îi poată deosebi de stânci şi umbre, acum însă văzu bărbaţi care purtau o bentiţă stacojie. Poate unul din patru sau cinci avea o bucată de pânză legată în jurul tâmplelor, cu un disc brodat sau vopsit deasupra sprâncenelor, două lacrimi unite, alb-negre. Dar, şi mai ciudat, gai'shainii o purtau şi ei; cei mai mulţi stăteau cu glugile pe cap, ceilalţi însă o purtau fără excepţie. Algai'd'siswai, îmbrăcaţi în cadin'sor, vedeau asta, dar îi lăsau în pace. Gai'shainii nu aveau voie să poarte nimic din ceea ce purtau cei care aveau voie să se atingă de arme. Sub nici o formă.

— Nu ştiu, zise Aviendha scurt când o întrebă ce înseamnă asta.

Rand încercă să stea mai drept în şa; tânăra părea că îl ţine mult mai strâns decât era nevoie. După o clipă de tăcere, Aviendha continuă, atât de încet, încât Rand se văzu silit să ciulească bine urechile:

Bair a spus că-mi trage una dacă mai aduc vorba despre asta, iar Sorilea m-a lovit cu un băţ peste umeri. Cred că ăştia sunt cei care susţin că suntem siswai'aman.

Rand dădu să o întrebe ce înseamnă - ştia doar câteva cuvinte din Limba Străveche —, dar înţelesul îi veni imediat în minte. Siswai'aman. Lancea Dragonului.

— Uneori, e greu să vezi diferenţa dintre tine şi duşmanii tăi, remarcă Asmodean chicotind. Ei vor ca lumea să fie a lor, se pare însă că tu ai deja un popor.

Întorcând capul, Rand îl privi lung până când lui Asmodean îi pieri zâmbetul de pe faţă şi, ridicând din umeri, stingher, îşi lăsă catârul să rămână în urmă, lângă Pevin şi flamura lui. Necazul e că numele presupunea chiar mai mult de atât proprietate; asta venea tot din amintirile lui Lews Therin. I se părea imposibil să aibă un popor, dar, dacă aşa stăteau lucrurile, mai bine lipsă. „Nu vreau decât să-i folosesc ", gândi el făcând o grimasă.

— Văd că tu nu crezi, zise el peste umăr.

Nici una dintre Fecioare nu purta bentiţa.

Aviendha şovăi o clipă, apoi spuse:

Nu ştiu ce să cred.

Vorbea la fel de măsurat ca înainte, dar părea furioasă şi nesigură.

Lumea crede multe, iar înţeleptele adesea păstrează tăcerea, dând impresia că nu cunosc adevărul. Unele spun că, urmându-te, ispăşim păcatul strămoşilor noştri... când le-am trădat pe Aes Sedai.

Nodul din vocea ei îl surprinse; niciodată nu o crezuse că ar putea fi la fel de afectată ca toţi ceilalţi Aieli de ceea ce le dezvăluise despre trecutul lor. I se potrivea mai bine să fie ruşinată decât afectată; ruşinea era o parte importantă din ji'e'toh. Le era ruşine de ce fuseseră - adepţi ai Căii Frunzei - şi în acelaşi timp de faptul că îşi uitaseră jurământul faţă de el.

— Prea mulţi au auzit una sau alta despre o parte din Profeţia lui Rhuidean, continuă ea pe un ton mai controlat, de parcă ea însăşi ar fi auzit despre aşa ceva înainte de a începe să se instruiască spre a deveni înţeleaptă. O parte care a fost răstălmăcită. Ei ştiu că tu ne vei distruge... dar mulţi cred că ne vei ucide pe toţi în dansuri nesfârşite ale lăncii, un sacrificiu care să ne scape de păcat. Alţii cred că dezolarea însăşi este o încercare, ca să ne curăţăm de tot ce a fost rău în noi înainte de

Ultima Bătălie. Pe unii chiar i-am auzit spunând că acum Aielii sunt visul tău şi că, atunci când te vei trezi din viaţa asta, noi nu vom mai fi.

Cumplite convingeri. Făcuse o greşeală când le dezvăluise un trecut de care se ruşinau. Mare mirare că nu îl părăsiseră toţi. Sau că nu înnebuniseră.

— Ce cred înţeleptele? Întrebă el la fel de liniştit ca şi ea.

— Că ce va fi va fi. Vom salva ce poate fi salvat, Rand al'Thor. Altceva nu sperăm să facem.

„Nu sperăm. "Se includea şi pe ea printre înţelepte, la fel cum Egwene şi Elayne se includeau printre Aes Sedai.

— Atunci cred că, cel puţin după Sorilea, ar trebui să iau câteva după ceafă, zise el încercând să pară vesel. Şi poate după Bair. Şi, cu siguranţă, după Melaine.

Printre altele, mormăi ea şi, spre dezamăgirea lui, se dezlipi de el, deşi îl cuprindea în continuare cu mâinile. Înţeleptele cred multe lucruri pe care n-aş vrea să le creadă.

Rand zâmbi larg, fără să vrea. Aşadar, nu credea că ar trebui să ia câteva după ceafa. O schimbare bine-venită de când se trezise.

Căruţele lui Hadnan Kadere se aflau la vreo milă de cortul lui, aşezate în cerc, într-o vale întinsă, prinsă între două dealuri păzite de Câinii de Piatră. Într-un surtuc crem, care stătea să îi plesnească pe pântece, Iscoada cu nasul ca un baltag ridică privirea, ştergându-şi faţa cu inevitabila batistă enormă, în timp ce Rand trecea cu flamura şi escorta lui care mergea în pas săltat. Era şi Moiraine acolo, examina căruţa în care fusese vârât cadrul uşii cu ter'angrealul, în spatele caprei. Nu privi în jur decât în clipa în care Kadere îi spuse ceva. După gesturile lui, era clar că îi propunea să îl însoţească pe Rand. De fapt, căruţaşul părea nerăbdător să scape de ea, ceea ce nu era de mirare. Probabil se felicita că reuşise să ascundă atât de mult timp faptul că era o Iscoadă, dar, cu cât se afla mai mult în compania unei Aes Sedai, cu atâta creştea pericolul de a fi descoperit.

Pentru Rand era o adevărată surpriză să îl vadă acolo. Cel puţin jumătate dintre căruţaşii care intraseră în Pusdu cu el o şterseseră de când traversaseră Zidul Dragonului, fiind înlocuiţi de refugiaţi cairhieni aleşi chiar de Rand ca să fie sigur că nu erau de o teapă cu Kadere. În fiecare dimineaţă, se aştepta ca

insul să nu mai fie acolo, mai ales de la evadarea lui Isendre. Fecioarele mai să rupă căruţele în bucăţi în căutarea ei, în timp ce Kadere asista ştergându-şi sudoarea cu nu mai puţin de trei batiste. Nu va regreta dacă umflatul ăsta de Kadere va reuşi să o tulească de acolo în timpul nopţii. Paznicii Aieli aveau ordine să îl lase să plece atâta vreme cât nu încerca să ia cu el căruţele preţioase ale lui Moiraine. Cu fiecare zi care trecea, încărcătura lor era o adevărată comoară pentru ea, drept care Rand avea grijă să nu o piardă.

Aruncă o privire peste umăr, dar Asmodean se uita drept înainte, ignorând căruţele. Susţinea că nu luase în nici un fel legătura cu Radere de când îl prinsese Rand, şi acesta înclina să il creadă. Desigur, neguţătorul nu îşi părăsea niciodată căruţele şi nu dispărea din raza de observaţie a paznicilor decât atunci când se urca în propria căruţă.

În faţa căruţelor Rand trase uşor de dârlogi fără să se gândească. Cu siguranţă lui Moiraine i-ar surâde ideea să îl însoţească până în Cairhien; i-ar fi împuiat capul cu tot felul de lucruri, dar întotdeauna se găsea ceva care să îl intereseze şi, mai ales de data asta, prezenţa şi sfaturile ei i-ar prinde bine. Dar femeia nu făcu decât să îl privească lung şi apoi să se întoarcă spre căruţă.

Încruntându-se, Rand dădu pinteni calului. Femeia avea probabil şi alte lucruri de rezolvat, de care el nu ştia nimic. Prea se încredea în ea. Mai bine să fie atent la ea, cum era şi la Asmodean.

„Să n-ai încredere în nimeni “, gândi el sumbru. Preţ de o clipă, nu-şi dădu seama dacă era gândul lui sau al lui Lews Therin, dar până la urmă hotărî că nu contează. Fiecare îşi avea ţelul lui, dorinţele lui. Cel mai bine era să aibă încredere totală doar în propria persoană. Dar, cu altcineva care îi picura gândurile în minte, câtă încredere să aibă în el însuşi?

Vulturii umpleau cerul din jurul Cairhienului în spirale de aripi negre. Pe pământ băteau din aripi printre nori de muşte, cârâind la corbii lucioşi care încercau să le încalce drepturile asupra morţilor. În locurile unde Aielii traversau dealurile golaşe, recuperând cadavrele celor ucişi, păsările pluteau deasupra, greoi, protestând ascuţit, apoi se aşezau din nou, de îndată ce oamenii treceau mai departe. Vulturii, corbii şi muştele la un loc

nu puteau întuneca lumina soarelui, dar aceasta era impresia pe care o creau.

Simţind cum i se întoarce stomacul pe dos, Rand îşi îndemnă armăsarul să iuţească pasul, până când Aviendha se agăţă din nou de spatele lui, iar Fecioarele o luară la fugă după el. Nimeni nu protestă, nu doar fiindcă Aielii puteau merge cu iuţeala aceea ore întregi. Până şi Asmodean arăta palid. Faţa lui Pevin era la fel, deşi flamura strălucitoare care se zbătea deasupra lui părea a fi o glumă în locul acela.

Peisajul clin faţa lor nu arăta nici el mai bine. Rand îşi amintea casele din jurul oraşului ca pe un stup, un păienjeniş de străzi pline de zgomot şi culoare. Acum, era doar un şir de movile de cenuşă care înconjurau zidurile pătrate, cenuşii ale Cairhienului din trei părţi. Stâlpi carbonizaţi stăteau împrăştiaţi peste fundaţiile de piatră, iar ici şi colo dădea să cadă câte un coş plin de funingine. Un scaun rămas neatins ca prin minune, în mijlocul străzii murdare, o boccea făcută în grabă şi abandonată în fugă, o păpuşă din zdrenţe, toate accentuau atmosfera apăsătoare.

Câte o boare de vânt agita steagurile de pe turnurile oraşului şi de-a lungul zidurilor, un Dragon roşu-auriu pe fond alb într-un loc, semilunile Tearului, albe pe fond roşu-auriu într-altul. Porţile Jangai din mijloc erau deschise, trei arcade înalte, pătrate, din piatră cenuşie, păzite de oşteni taireni cu coifuri pe cap. Unii călări, cei mai mulţi pe jos, dungile divers colorate de pe mânecile largi arătând că făceau parte din însoţitorii mai multor seniori.

Chiar dacă în oraş se aflase că bătălia fusese câştigată şi că aliaţii Aieli le veniseră în ajutor, apropierea a cinci sute de *Far Dareis Mai* produse o oarecare agitaţie. Mâinile săriră nesigure pe mânerul săbiei, pe suliţă, pe scutul lung sau pe lance. Câţiva oşteni dădură să închidă porţile uitându-se la ofiţerul lor, cu trei pene prinse în coif, care şovăi, ridicându-se în scări şi ducându-şi mâna la ochi ca să se apere de soare şi să vadă mai bine flamura stacojie. Şi mai ales să-l vadă pe Rand.

Ofiţerul se lăsă repede în şa şi, după ce dădu un ordin scurt, doi dintre tairenii călări o luară înapoi prin porţile deschise. Aproape imediat ofiţerul le făcu semn celorlalţi să se dea deoparte strigând:

— Faceţi loc Seniorului Dragon Rand al'Thor! Lumina să-l călăuzească pe Seniorul Dragon! Glorie Dragonului Renăscut!

Oştenii priveau la fel de îngrijoraţi spre Fecioare, dar se aliniară de o parte şi de alta a porţilor, făcând o plecăciune adâncă spre Rand. Aviendha pufni tare în spatele lui şi din nou când Rand izbucni în râs. Tânăra nu înţelese, iar el nici nu avea de gând să îi dea o explicaţie. Cel mai mult îl amuza că, oricât de mult îl lăudau tairenii, cairhienii sau alţii ca ei, cel puţin Aviendha, Fecioarele în general îl aduceau mereu cu picioarele pe pământ. Ca şi Egwene. Şi Moiraine. Elayne şi Nynaeve, dacă avea să le mai vadă vreodată. Dacă se gândea bine, toate păreau să-şi dedice o mare parte din timp tocmai acestui lucru.

Oraşul de dincolo de porţi îl făcu să se oprească din râs. Aici, străzile erau pavate, unele îndeajuns de largi ca să încapă peste o duzină de căruţe mari una lângă alta, toate precum tăietura de cuţit şi intersectându-se în unghiuri drepte. Dealurile care se vălureau în afara zidurilor aici erau terasate şi cu parapeţi de piatră; păreau a fi făcute de mâna omului tot atât de mult ca şi clădirile de piatră, sobre, în linii drepte şi unghiuri ascuţite sau ca şi turnurile înalte, neterminate, înconjurate de schele. Oamenii umpleau străzile şi aleile, cu privirea pierdută şi scofâlciţi, înghesuiţi în adăposturi improvizate, din scânduri sau pături zdrenţuite, sau pur şi simplu sub cerul liber, în hainele de culoare închisă ale orăşenilor, cele în culori deschise ale locuitorilor din împrejurimile oraşului şi cele croite rudimentar ale fermierilor şi sătenilor. Până şi schelele erau pline, fiecare nivel, până în vârf, unde oamenii arătau ca nişte pitici. Doar mijlocul străzilor rămânea gol pentru a le face loc lui Rand şi Fecioarelor, ca în secunda următoare oamenii să îl ocupe imediat.

Ei erau cei care îi potoliră voioşia. Chiar dacă de-abia se ţineau pe picioare şi umblau în zdrenţe, înghesuiţi precum oile într-o stână prea mică, îl ovaţionau. Nu îşi dădea seama cum de ştiau cine e, probabil că auziseră strigătele ofiţerului de la poartă, dar apariţia lui pe străzile Cairhienului producea un vacarm de nedescris, în timp ce Fecioarele îi croiau drum prin mulţime. Zgomotul acoperea toate cuvintele, mai puţin „Seniorul Dragon “pe care le auzea când îl strigau mai mulţi deodată, dar mesajul lor era clar când vedea cum bărbaţii şi femeile îşi ridicau copiii în braţe ca să îl vadă, cum eşarfele şi

bucăţile de pânză fâlfăiau la fiecare fereastră, cum oamenii încercau să treacă de Fecioare cu mâinile întinse.

Era clar că nu se temeau de Aieli, mai ales că aveau şansa să atingă cizmele lui Rand, şi erau atât de numeroşi, presiunea sutelor de oameni era atât de mare, încât unii reuşeau să se strecoare până la el. De fapt, unii îl atingeau pe Asmodean care, desigur, arăta ca un mare nobil, împodobit cu dantelă, şi poate credeau că Seniorul Dragon trebuie să fie un om mai în vârstă decât tânărul acela în surtuc roşu. - Dar ce mai conta. Cel care avea norocul să atingă cizma sau scara cuiva, chiar şi a lui Pevin, se lumina la faţă de bucurie şi striga „Seniorul Dragon “, chiar şi atunci când Fecioarele îl împingeau înapoi cu scuturile.

Intre aclamaţiile mulţimii şi călăreţii trimişi de ofiţerul de la poartă, apariţia lui Meilan nu constitui o surpriză, urmat de o duzină de seniori taireni, şi precedat de cincizeci de Apărători ai Stâncii care îi croiau drum cu mânerul lăncii. Cărunt, cu privirea aspră şi zvelt în haina de mătase fină cu dungi şi manşete de satin verde, Meilan şedea drept în şa, cu relaxarea celui care fusese învăţat să călărească şi să comande încă de când începuse să facă primii paşi. Nu lua în seamă sudoarea de pe faţă ca şi posibilitatea ca escorta lui să calce pe cineva. Amândouă erau simple inconveniente, sudoarea probabil cea mai importantă dintre ele.

Edorion, nobilul roz la faţă care venise la Eianrod, era şi el acolo, nu la fel de durduliu ca înainte, motiv pentru care surtucul cu dungi roşii cam flutura pe el. Rand mai recunoscu pe cineva, un ins lat în spate, îmbrăcat în nuanţe de verde; lui Reimon îi plăcea să joace cărţi cu Mat, în Stânca din Tear, din câte îşi amintea el. Ceilalţi erau, în majoritate, mai în vârstă. Nici unul nu părea să fie mai preocupat decât Meilan de mulţimea prin care îşi făceau loc. În care nu era nici un cairhian.

Fecioarele îl lăsară să treacă pe Meilan când Rand le făcu semn din cap, dar imediat închiseră cercul în urma lui, lucru pe care la început nobilul nu îl sesiză. Când în sfârşit îşi dădu seama, ochii lui negri se aprinseră de mânie. Meilan se înfuria des, Rand ştia asta de când venise prima oară la Stânca din Tear.

Zgomotul începu să scadă odată cu sosirea tairenilor, devenind un murmur surd când Meilan se aplecă scurt în faţa lui

Rand. Îi aruncă o privire Aviendhei, hotărând să o ignore, cum încerca să le ignore şi pe Fecioare.

— Lumina să te călăuzească, Seniore Dragon. Fii bine-venit în Cairhien! Îmi cer iertare pentru prezenţa ţăranilor aici, dar n-am ştiut că vrei să intri în oraş chiar acum. Dacă aş fi ştiut, i-aş fi scos de aici. Am vrut să-ţi ofer o intrare grandioasă, pe măsura Dragonului Renăscut.

— Am avut parte de aşa ceva, replică Rand, iar celălalt clipi de câteva ori.

— Precum spui, Seniore Dragon, continuă Meilan, tonul vocii arătând că nu înţelegea. Dacă binevoieşti să mă însoţeşti până la Palatul Regal, vei avea parte de o mică ceremonie de primire. Mică, din păcate, fiindcă n-am fost anunţat din timp, dar te asigur că...

E suficient şi aşa, îl întrerupse Rand, primind o nouă plecăciune şi un zâmbet mieros, abia schiţat.

Insul era numai lapte şi miere acum şi peste un ceas avea să-i vorbească precum unuia prea slab de minte ca să înţeleagă lucrurile cele mai simple, dar, dincolo de aparenţe, se aflau numai dispreţ şi ură, pe care Mielan credea că Rand nu le observă, deşi ochii îi erau plini de aşa ceva. Dispreţ fiindcă Rand nu era nobil din naştere, Meilan avea dreptate aici - şi ură fiindcă Meilan avusese drept de viaţă şi de moarte asupra supuşilor lui înainte de venirea lui Rand, doar câţiva fiindu-i egali şi nici unul deasupra lui. Una era să crezi că Profeţiile Dragonului se vor împlini cândva şi alta era să se împlinească în detrimentul propriei puteri.

Urmă un moment de confuzie când Rand îi făcu semn lui Sulin să-i lase pe ceilalţi nobili taireni să se încoloneze în spatele lui Asmodean şi al flamurii lui Pevin. Meilan ar fi preferat ca Apărătorii să deschidă drumul, Rand însă porunci scurt ca aceştia să vină după Fecioare. Oştenii se supuseră, cu aceeaşi expresie sub coifurile de oţel, deşi ofiţerul lor cu pene albe clătină din cap, iar Meilan afişă un zâmbet condescendent. Zâmbetul îi pieri când îşi dădu seama că mulţimea se dădea deoparte mult mai repede din faţa Fecioarelor. Meilan puse faptul că acestea nu erau nevoite să recurgă la forţă pe seama cruzimii Aielilor, dar se încruntă când văzu că Rand nu-i răspunde în nici un fel. Rand observă că, după ce i se alăturaseră tairenii, mulţimea încetase să-l mai aclame.

Palatul Regal al Cairhienului se înălţa pe cel mai înalt deal a oraşului, exact în mijloc, pătrat, întunecat, masiv. De fapt, Palatul cu toate nivelele lui şi pământul terasat te făceau mai mult să bănuieşti că ar fi un deal acolo. Aleile străjuite de coloane înalte şi ferestrele înalte şi înguste, cu mult deasupra solului, nu scădeau cu nimic din rigiditatea locului, ca şi turnurile cenuşii, în trepte, amplasate precis, în pătrate concentrice din ce în ce mai înalte. Strada se transforma într-o rampă lungă şi lată, care urca spre porţile înalte, de bronz, şi o curte pătrată, imensă, unde oşteni taireni aşteptau nemişcaţi ca nişte statui, cu suliţele aplecate. Alţii vegheau din balcoanele de piatră.

Şirurile de oşteni începură să murmure la apariţia Fecioarelor, dar, ca la un semn, încetară şi se apucară să strige sacadat, din toţi plămânii:

Glorie Dragonului Renăscut! Glorie Seniorului Dragon şi Tearului! Glorie Seniorului Dragon şi înaltului Senior Meilan!

Privindu-l pe Meilan, s-ar fi zis că era o reacţie spontană.

Servitori în veşminte închise la culoare, primii cairhieni pe care Rand îi vedea în Palat, se repeziră cu boluri aurii şi prosoape albe, de în, când îşi trecu piciorul peste oblânc şi se lăsă să alunece din şa. Alţii săriră să ia căpăstrul. Rand îşi spălă faţa şi mâinile cu apă rece, lăsând-o pe Aviendha să coboare singură de pe cal. Dacă ar fi încercat să o ajute, aproape sigur ar fi căzut amândoi pe pavaj.

Fără să aştepte ordinul lui, Sulin alese douăzeci de Fecioare, în afară de ea, ca să-l însoţească în Palat. Pe de o parte, Rand se bucura că nu voia să le lase pe toate în preajma lui. Pe de altă parte, şi-ar fi dorit ca Enaila, Lamelle şi Somara să nu se numere printre cele douăzeci. Privirile cercetătoare pe care i le aruncau mai ales Lamelle, o femeie uscăţivă, cu maxilarele puternice, cu părul roşcat, cu aproape douăzeci de ani mai mare decât el - îl făcură să scrâşnească din dinţi în timp ce încerca să zâmbească sigur pe el. Aviendha reuşise probabil să le spună ceva, lor şi lui Sulin. „Poate că n-am să scap de Fecioare ", gândi el întărâtat, aruncând un prosop de în înapoi, unuia dintre servitori, „dar al naibii să fiu dacă va rămâne o singură femeie Aiel care să nu afle pe pielea ei că eu sunt Car'a'carn! "

Ceilalţi nobili îl întâmpinară la baza treptelor late, cenuşii, care urcau din curte, toţi în haine de mătase viu colorate, cu dungi de satin, şi cizme bătute în argint. Era clar că nici unul

dintre ei nu ştia că Meilan îi ieşise în întâmpinare prea târziu. Torean, cu faţa ca un cartof, mult prea apatic pentru un bărbat atât de trupeş, ducea tot timpul o batistă parfumată la nas. Gueyam, cu barba pomădată cu ulei, care îl făcea să pară şi mai chel, încleştându-şi pumnii ca nişte bucăţi de şuncă şi uitându-se urât la Meilan chiar şi atunci când se înclină înaintea lui Rand. Nasul ascuţit al lui Simaan părea că tremură de furie; Maraconn, cu ochii albaştri, fapt atât de rar în Tear, strângea din buzele subţiri, făcându-le aproape să dispară; şi Hearne care, deşi era numai zâmbet pe chipul lui îngust, se trăgea instinctiv de lobul urechii, aşa cum făcea când era mânios. Numai zveltul Aracome nu-şi manifesta emoţia, dar el era unul dintre cei care aproape întotdeauna îşi ţineau furia în frâu până când simţeau că plesnesc.

Era o ocazie mult prea bună ca să o rateze. Mulţumindu-i în gând lui Moiraine pentru lecţiile primite era mai uşor să îi pui piedică unui netot decât să îl trânteşti la pământ, zicea ea —, Rand strânse mâna flască a lui Torean şi îl bătu pe Gueyam pe umărul masiv, răspunse zâmbetului lui Hearne cu unul demn de un tovarăş apropiat şi înclină din cap spre Aracome cu o privire plină de înţeles. Pe Simaan şi Maraconn aproape că îi ignoră după ce îi privi scurt pe fiecare la fel de rece ca un heleşteu îngheţat.

Văzându-i cum le fug ochii şi cum încearcă să îi înţeleagă gesturile, Rand îşi dădu seama că pe moment doar de atât! Avea nevoie. Jucaseră Daes Dae'mar, Jocul Caselor, toată, viaţa lor, iar faptul că se aflau printre cairhieni, care puteau interpreta imediat o sprânceană ridicată sau o tuse, le accentuase sensibilitatea. Fiecare dintre ei ştia că Rand nu avea nici un motiv să fie prietenos, la fel cum fiecare dintre ei se întreba dacă felul în care îi saluta era menit să ascundă ceva. Simaan şi Maraconn se arătară cei mai îngrijoraţi, iar ceilalţi îi priviră cu multă suspiciune. Poate că răceala lui era cea care ascundea ceva. Sau poate că Rand voia ca ei să creadă tocmai asta.

Rand gândi că Moiraine ar fi mândră de el acum, ca şi Thom Merrilin. Chiar dacă nici unul dintre aceşti şapte nobili nu complota împotriva lui pe moment - un fapt pe care nici Mat n-ar pune rămăşag oamenii de rangul lor îi puteau zădărnici planurile în virtutea inerţiei, numai din obişnuinţă. Sau i le vor zădărnici. Pe moment, reuşise să îi deruteze. Dacă reuşea să îi ţină în şah,

vor fi prea ocupaţi să se supravegheze reciproc şi prea temători ca să îi mai dea dureri de cap. Poate 3 chiar se vor supune fără să invoce o sută de motive ca să facă un lucru altfel de cât voia el. În fine, poate că voia prea mult de la ei.

Rânjetul sardonic al lui Asmodean îi strică plăcerea. Şi mai rea era privirea întrebătoare a Aviendhei. Ea fusese în Stânca din Tear; ştia cine sunt oamenii ăştia şi de ce îi trimisese el aici. „Fac ce trebuie să fac “, gândi el ursuz şi regretă că încerca să îşi găsească o scuză.

— Să intrăm, zise el mai tăios decât ar fi vrut, şi cei şapte Înalţi Seniori tresăriră de parcă şi-ar fi amintit brusc cine şi ce era Rand.

Nobilii încercară să se strângă în jurul lui în timp ce urcau treptele, dar, cu excepţia lui Meilan care mergea înainte ca să arate drumul, Fecioarele alcătuiră un cerc în jurul lui, restul fiind nevoiţi să vină din urmă, cu Asmodean şi nobilimea mai puţin importantă. Aviendha se ţinea aproape, desigur, Sulin se plasase în partea cealaltă, iar Somara, Lamelle şi Enaila veneau din spate. Erau atât de aproape de el, încât îi puteau atinge spatele fără să întindă prea mult mâna. Rand îi aruncă Aviendhei o privire acuzatoare, şi tânăra îşi arcui sprâncenele atât de nedumerită, încât aproape crezu că nu avea nici o legătură cu asta. Aproape.

Coridoarele Palatului erau pustii, cu excepţia servitorilor în livrea închisă la culoare care se aplecau aproape până la genunchi sau făceau o reverenţă la fel de adâncă în timp ce Rand trecea pe lângă ei. Când pătrunse în Sala Mare a Soarelui, descoperi că nobilimea cairhiană nu fusese îndepărtată din Palat pe de-a-ntregul.

— Dragonul Renăscut, anunţă cântat un ins cu părul alb de după uşile aurite, imense, ornamentate cu Soarele-care-răsare.

Surtucul lui roşu, brodat cu şase stele albastre, puţin cam larg după zilele petrecute în Cairhien, arăta că era unul dintre servitorii importanţi al Casei lui Meilan.

— Slavă Seniorului Dragon Rand al'Thor! Glorie Seniorului Dragon!

Sala se umplu de aclamaţii până în tavanul boltit în unghiuri ascuţite, la o înălţime de cincizeci de paşi.

— Slavă Seniorului Dragon Rand al'Thor! Glorie Seniorului Dragon! Lumina să-l călăuzească pe Seniorul Dragon!

Tăcerea care se lăsă imediat păru, prin comparaţie, de două ori mai profundă.

Între coloanele pătrate, masive, de marmură cu dungi groase de un albastru atât de închis încât părea negru, stăteau mai mulţi taireni decât se aşteptase Rand, şiruri întregi de bărbaţi şi femei îmbrăcate cât mai elegant cu putinţă, cu pălării de catifea, ascuţite, şi haine cu mâneci largi, dungate, în rochii pline de culoare, cu gulere de dantelă şi toci înguste, brodate sau cusute cu perle sau mici pietre preţioase.

În spatele lor se aflau cairhienii, în veşminte de culoare închisă, mai puţin dungile de culoare de pe pieptul rochiei sau al surtucului lung până la genunchi. Cu cât aveau mai multe dungi în culorile Casei, cu atât erau mai importanţi; bărbaţi şi femei în haine colorate de la gât până la brâu stăteau în spatele tairenilor, aparţinând clar unor Case mai mici, cu broderii galbene în locul firului de aur şi lână, în loc de mătase. Nu puţini dintre bărbaţii cairhieni se răseseră şi se pudraseră mai sus de frunte; toţi tinerii procedaseră astfel.

Tairenii aşteptau răbdători, chiar dacă neliniştiţi; feţele cairhienilor păreau dăltuite în gheaţă. Nu aveai cum să îţi dai seama care strigase şi care rămăsese tăcut, Rand însă bănuia că cel mai mult strigaseră cei din primele rânduri.

Foarte mulţi şi-au dorit să te slujească aici, murmură Meilan în timp ce păşeau pe podeaua din lespezi albastre, cu mozaicul auriu ce reprezenta Soarele-care-răsare.

Urmă un şir de reverenţe şi plecăciuni făcute în tăcere. Rand mormăi ceva. Voiau să-l slujească? Nu voia ca Moiraine să afle că aceşti nobili mai mici sperau să devină mai mari, în baza moşiilor luate de la cairhieni. Fără doar şi poate Meilan şi ceilalţi şase dăduseră de înţeles ce moşie va primi fiecare, dacă nu chiar le promiseseră deja.

La celălalt capăt al Sălii se afla însuşi Tronul Soarelui, în mijlocul unui podium lat, de marmură de un albastru-închis. Chiar şi aici cairhienii se arătau rezervaţi, cel puţin pentru o Sală a Tronului. Cu braţe masive, aurul şi mătasea aurie de pe el îţi luau ochii, dând impresia că era alcătuit numai din linii verticale, mai puţin Soarele-care-răsare, cu razele vălurite, care se afla deasupra capului celui care stătea acolo.

Adică el, Rand îşi dădu seama înainte de a ajunge la cele nouă trepte care duceau la podium. Aviendha urcă odată cu el,

Asmodean, ca bard, primi şi el permisiunea de a-l însoţi, dar Sulin le plasă repede pe celelalte Fecioare în jurul podiumului, lăncile lor ţinute cu dezinvoltură blocând accesul lui Meilan ca şi al celorlalţi înalţi Seniori. Pe chipurile acelor taireni se citea frustrarea. În Sală era atâta linişte, încât Rand îşi auzi respiraţia.

— Tronul îi aparţine altuia, zise el în cele din urmă. În plus, am petrecut prea mult timp în şa ca să stau pe un tron atât de tare. Aduceţi-mi un scaun confortabil.

Tăcerea confuză care se instală numaidecât fu urmată de un murmur care străbătu întreaga Sală. Meilan privi stupefiat, apoi încercă să se stăpânească, fapt care aproape că îl făcu pe Rand să râdă. Foarte probabil Asmodean avea dreptate în privinţa lui. Asmodean însuşi îl privea pe Rand cu o nedumerire abia ascunsă.

Trecură câteva minute până când insul în haina împodobită cu stele se apropie în fugă, gâfâind, urmat de doi cairhien i în livrea neagră care cărau un jilţ cu spătarul înalt, plin cu perne îmbrăcate în mătase, şi arătă spre locul unde avea să îl aşeze, aruncându-i lui Rand câte o privire îngrijorată. Linii verticale aurii străbăteau picioarele masive şi spătarul jilţului care însă părea neînsemnat pe lângă Tronul Soarelui.

Cei trei servitori se retraseră făcând temenele de zor, la fiecare pas, Rand aruncă mai toate pernele şi se aşeză recunoscător, cu lancea seanchană pe genunchi. Avu însă grijă să nu ofteze. Aviendha nu îl scăpa din ochi, doar-doar, iar Somara îşi plimba ochii de la ea la el şi înapoi, confirmându-i bănuielile lui Rand.

Dar, indiferent de problemele pe care le avea el cu Aviendha şi *Far Dareis Mai,* majoritatea oamenilor adunaţi acolo îi aşteptau cuvintele pe cât de nerăbdători, pe atât de îngrijoraţi. „Cel puţin vor sări în sus la cuvântul «broască râioasă» “, gândi el. Chiar dacă n-o să le placă, tot vor sări.

Cu ajutorul lui Moiraine, stabilise ce va face aici. În unele privinţe, nu avusese nevoie de sugestiile ei. N-ar fi stricat să o aibă lângă el acum, să îi şoptească la ureche când avea nevoie de ceva, în locul Aviendhei care aştepta să îi facă semn Somarei, dar nu trebuia să acţioneze imediat. Cu siguranţă, în această sală se aflau toţi nobilii taireni şi cairhieni din oraş.

De ce stau cairhienii în spate? Întrebă el tare, şi mulţimea de nobili se agită, schimbând priviri derutate. E-adevărat, tairenii

au sărit în ajutor, dar cairhienii nu au nici un motiv să stea în spate. Aşezaţi-vă în funcţie de rang. Toţi.

Nu îşi dădea seama care erau mai uimiţi, tairenii sau cairhienii, deşi Meilan arăta de parcă şi-ar fi înghiţit limba, ceilalţi şase nefiind nici ei mai prejos. Chiar şi Aracome, cel care reacţiona cu întârziere, se albi la chip. Cu zgomot de cizme şi foşnet de rochii, cu multe priviri de gheaţă de ambele părţi, porunca lui Rand fu îndeplinită, până când pe rândurile din faţă se înşiruiră toţi bărbaţii şi femeile cu dungi pe piept, pe cele din spate rămânând doar câţiva taireni. Lui Meilan şi oamenilor lui li se alăturară, la picioarele podiumului, de două ori mai mulţi nobili cairhieni, bărbaţi şi femei, majoritatea cărunţi şi toţi cu dungi care începeau de la gât şi se terminau la genunchi, deşi poate că verbul „a se alătura “nu era cel mai potrivit. Se adunaseră în două grupuri, la trei paşi unul de celălalt, şi priveau atât de crunt, încât dintr-o clipă într-alta te aşteptai să-i vezi cum îşi arată pumnii şi strigă unii la alţii. Toţi ochii erau pe Rand şi, dacă despre taireni se putea spune că fierbeau de furie, cairhienii parcă erau de gheaţă, cu doar puţine speranţe de dezgheţ după felul recunoscător în care se uitau la el.

— Am observat flamurile care fâlfâie deasupra Cairhienului, continuă el când mişcarea se potoli. E bine că sunt atâtea Semiluni ale Tearului. Fără grânele tairene, în Cairhien n-ar mai avea cine să înalţe o flamură, şi fără săbiile tairene, locuitorii acestui oraş care au supravieţuit, nobili ca şi cei de rând, ar învăţa cum să li se supună Aielilor Shaido. Tearul şi-a onorat blazonul.

Desigur, cuvintele lui îi făcură pe taireni să se umfle în pene, să îl aprobe sălbatic din cap şi să zâmbească şi mai sălbatic, deşi era clar că îi derutau pe înalţii Seniori, strânşi laolaltă. Pe de altă parte, cairhienii de la marginea podiumului se priveau nesiguri.

Dar nu am nevoie de atâtea flamuri pentru mine. Să rămână numai o singură flamură a Dragonului, pe cel mai înalt turn din oraş pentru ca toţi cei ce se apropie să o vadă de departe. Celelalte să fie date jos şi înlocuite de steagurile Cairhienului. Acesta este oraşul Cairhien, de aceea Soarele-care-răsare trebuie să fluture plin de mândrie. Cairhienul are blazonul lui, pe care trebuie să şi-l păstreze.

Sala se umplu de vacarm atât de brusc, încât Fecioarele îşi pregătiră lăncile, un vacarm care reverberă dintr-un perete într-altul. Într-o fracţiune de secundă, Sulin le făcu semn Fecioarelor, vălurile pe jumătate ridicate fiind lăsate să cadă. Nobilii cairhieni aclamau la fel de tare precum oamenii de pe străzi, sărind şi fluturând din mâini precum locuitorii din faţa oraşului în timpul unei serbări. În hărmălaia din jur venise rândul tairenilor să schimbe priviri în tăcere. Nu păreau furioşi. Meilan se arăta mai nesigur decât toţi, deşi, la fel ca Torean şi ceilalţi, privea uimit cum nobilii de rang înalt din jurul lui, atât de demni cu câteva clipe în urmă, ţopăiau şi strigau numele Seniorului Dragon.

Rand nu ştia cum îi interpretează ceilalţi cuvintele. Sigur, se aşteptase ca ei să audă mai mult decât le spunea, mai ales cairhienii, şi poate ca unii să înţeleagă exact ce voia el să spună, dar exuberanţa lor îl luase pur şi simplu pe nepregătite. Purtarea rezervată a cairhienilor era ciudată, ştia asta prea bine, amestecată uneori cu o îndrăzneală neaşteptată. Moiraine nu îi spuse prea mult despre ei, în ciuda insistenţei cu care încerca să îl înveţe absolut totul; nu îi spusese decât că, dacă acea purtare rezervată era pentru câteva clipe uitată, rezultatele puteau fi, într-adevăr, surprinzătoare.

Când în sfârşit aclamaţiile se stinseră, începu depunerea jurămintelor de credinţă. Meilan fu primul care îngenunche, încruntat, jurând pe Lumină şi speranţa în salvare şi renaştere ca să îl slujească şi să i se supună cu loialitate; era o formulă veche, Rand sperând că îi va obliga măcar pe câţiva să o respecte. După ce Meilan sărută vârful lăncii seanchane, încercând să îşi ascundă grimasa mângâindu-şi barba, locul lui fu luat de Domniţa Colavaere. O femeie mai mult decât frumoasă, de vârstă mijlocie, cu manşetele de dantelă aproape acoperindu-i mâinile pe care le puse între mâinile lui Rand, şi dungile orizontale de culoare de la gulerul înalt, de dantelă, până la genunchi, depuse jurământul cu o voce clară, hotărâtă şi muzicală, asemănătoare cu vocea lui Moiraine. Ochii ei negri aveau şi ei ceva din privirea cercetătoare a lui Moiraine, mai ales când se uită lung la Aviendha, retrăgându-se cu o reverenţă adâncă. Urmă Torean, asudând foarte mult în timp ce jura, apoi Dobraine, cu ochii lui scrutători, vârâţi în fundul capului, unul dintre puţinii bărbaţi mai în vârstă care îşi răsese părul lung, cărunt în cea mai mare parte, apoi Aracome, apoi...

Rand simţi că-şi pierde răbdarea în timp ce procesiunea continua, unul după altul îngenunchind în faţa lui, cairhian după tairen, tairen după cairhian, aşa cum poruncise el. Un ceremonial absolut necesar, după cum îl asigurase Moiraine — şi cum îi spuse o voce din cap despre care ştia că e a lui Lews Therin - care însă nu îl făcea decât să întârzie. Trebuia să se asigure de loialitatea lor, chiar dacă era numai de formă, ca să ’ facă din Cairhien un loc sigur, înainte de a se ocupa de Sammael. „Ceea ce voi şi face! Trebuie să fac ceva, cât mai repede, ca să nu-l mai las să mă atace când mi-e lumea mai dragă! Va afla el ce înseamnă să-l înfurii pe Dragon! “

Nu înţelegea de ce nobilii care veneau în faţa lui începeau să asude şi să îşi lingă buzele, în timp ce îngenuncheau şi bâlbâiau cuvintele jurământului de credinţă. Dar nu vedea nici! Lumina rece care îi ardea în propriii ochi.

CAPITOLUL 47

Preţul unei corăbii

Nynaeve se spălă, se şterse cu prosopul şi îşi puse, fără tragere de inimă, o cămaşă nouă, de mătase. Mătasea nu era la fel de răcoroasă ca inul şi, chiar dacă soarele de-abia urca pe cer, căldura din căruţă anunţa altă zi fierbinte. În plus, rochia era astfel croită că, dacă nu respira cum trebuie, oricând se putea trezi că plesneşte şi cade de pe ea. Dar cel puţin nu era jilavă de sudoarea de peste noapte, precum cea la care renunţase.

Avusese tot felul de coşmaruri, cu Moghedien, care o făcuseră să se ridice în capul oaselor şi altele mai puţin îngrozitoare decât cele din care nu se trezise. - Cu Birgitte trăgând cu arcul spre ea*, fără* să greşească ţinta, cu adepţii Profetului care dădeau iama prin menajerie, cu ea rămasă pentru totdeauna în Samara fiindcă nu venise nici o corabie, cu ea ajungând în Salidar şi găsind-o pe Elaida la conducere. Sau din nou cu Moghedien, şi ea prezentă acolo. Din ultimul se trezise plângând.

Toate din cauza grijilor, desigur, şi destul de fireşti. Trei nopţi de când aşteptau acolo fără ca vreo corabie să-şi facă apariţia, trei zile înăbuşitoare stând legată la ochi, lipită de zidul

ăla afurisit. De ajuns ca să te scoată din minţi, chiar şi fără să se gândească la faptul că Moghedien se apropia din ce în ce mai mult. Pe de altă parte, chiar dacă femeia ştia că se ascundeau într-o menajerie, nu însemna că le va găsi în Samara. Erau şi alte menajerii ambulante în lumea asta pe lângă cele adunate aici. Dar era mai uşor să găseşti motive de îngrijorare decât să nu te îngrijorezi deloc.

„De ce să-mi fac griji în privinţa lui Egwene? “înmuie o crenguţă într-un vas mic cu sare şi sodă şi începu să-şi cureţe dinţii cu putere. Egwene îi apăruse aproape în toate visele, răstindu-se la ea, dar nu înţelegea cum era posibil aşa ceva.

Neliniştea şi lipsa somnului erau doar două dintre cauzele stării ei de spirit deplorabile din dimineaţa aceasta. Celelalte, chiar dacă erau mai puţin importante, nu puteau fi trecute cu vederea. O pietricică în încălţări era un lucru neînsemnat pe lângă pericolul de a-ţi pierde capul, dar, dacă pietricica era acolo, iar butucul călăului era doar o perspectivă îndepărtată...

Nu-şi putu evita imaginea reflectată în apă şi părul care îi atârna pe umeri, în loc să fie împletit cuviincios. Oricât de mult l-ar fi periat, arămiul acela tot urât arăta. Şi ştia prea bine că pe patul din spatele ei o aştepta o rochie albastră. Un albastru care ar descumpăni-o până şi pe o ţigancă, cu un decolteu la fel de adânc precum cel al rochiei roşii din cui. Tocmai de asta îşi pusese o cămaşă atât de strâmtă. O singură rochie nu era de-ajuns, cel puţin după părerea lui Valan Luca. Clarine îi mai lucra două, de un galben-aprins, la care voia să adauge şevronuri. Despre care Nynaeve nici nu dorea să audă.

„Măcar de m-ar fi lăsat să aleg eu culorile “, gândi ea, frecându-şi dinţii cu furie. Sau Clarine. Dar nu, Valan Luca avea ideile lui, niciodată nu îţi cerea părerea. Valan Luca, în nici un caz. Felul în care alegea el culorile o făcea să uite de decolteuri. „Ar trebui să i-o arunc în cap! “Dar ştia că nu o va face. Birgitte se afişa în rochiile alea fără să îşi facă nici cea mai mică problemă. Femeia asta nu semăna deloc cu cea din poveştile despre ea! Nu că avea de gând să poarte rochia aia caraghioasă iară să protesteze, doar fiindcă lui Birgitte nici nu-i păsa. Doar nu rivaliza cu ea în nici un fel. Numai că...

Dacă trebuie să faci un lucru, cel mai bine e să te obişnuieşti cu gândul că trebuie să-l faci, mormăi ea cu crenguţa în gură.

Ce-ai spus? Întrebă Elayne. Dacă vrei să vorbeşti, scoate chestia aia din gură. Şi aşa mă deranjează zgomotul pe care îl faci.

Ştergându-şi bărbia, Nynaeve îi aruncă o privire încruntată peste umăr. Elayne şedea pe patul ei îngust, cu picioarele trase lângă ea, şi îşi împletea părul vopsit în negru. Îşi pusese deja pantalonii albi, împodobiţi cu paiete, şi o bluză de mătase albă cu gulerul dantelat, prea transparentă. Haina, şi ea plină de paiete, era întinsă alături. Albă. Mai avea două costume pentru spectacol, iar Clarine lucra la un al treilea, toate albe, chiar dacă nu în totalitate.

— Elayne, dacă ai de gând să te îmbraci cu astea, n-ar trebui să stai aşa, e indecent.

Cealaltă femeie o privi urât, dar nu îşi coborî picioarele încălţate în papuci pe podea. Îşi ridică bărbia în felul ei trufaş.

Cred că am să fac o plimbare prin oraş în dimineaţa asta, zise ea pe un ton glacial, împletindu-şi părul în continuare. Căruţa asta... mă sufocă.

Nynaeve îşi clăti gura şi scuipă în vas. Cu zgomot. Fără doar şi poate căruţa părea că se face tot mai mică. Poate că trebuia să se ferească de ochii lumii cât mai mult cu putinţă - fusese ideea ei, pe care acum o regreta dar acum situaţia devenea absurdă. Trei zile închisă aici cu Elayne, mai puţin orele în care apăreau în spectacol, păreau lungi cât trei săptămâni. Sau trei luni. Până acum, nu îşi dăduse seama ce limbă ascuţită are Elayne. Trebuia să vină o corabie. De orice fel. Şi-ar fi dat toţi banii ascunşi în soba de cărămidă, toate bijuteriile, ar fi dat totul, numai să apară azi.

Nu că n-ai atrage atenţia. Dar poate că o să-ţi prindă bine mişcarea. Sau poate că-ţi place cum ţi se mulează pantalonii ăia pe şolduri.

Elayne o fulgeră cu ochii ei albaştri, dar bărbia îi rămase sus şi vocea la fel de rece.

Azi-noapte, am visat-o pe Egwene. După ce mi-a povestit despre Rand şi Cairhien - mă îngrijorează ce se întâmplă acolo, chiar dacă *ţie* nu-ţi pasă —, mi-a spus că te porţi ca o zgripţuroaică. Nu că asta ar fi şi părerea mea. Eu, una, aş zice că te porţi ca o mahalagioaică.

— Ia ascultă, ticăloasă mică! Dacă nu...

Nynaeve o privi crunt şi trase adânc aer în piept. Apoi se sili să întrebe calm:

— Ai visat-o pe Egwene?

Elayne încuviinţă scurt din cap.

Şi ţi-a vorbit despre Rand şi Cairhien?

Femeia mai tânără îşi dădu ochii peste cap, exagerându-şi exasperarea, şi continuă să îşi împletească părul. Nynaeve îşi trecu mâna prin părul arămiu şi se hotărî să n-o înveţe pe Domniţa-Moştenitoare a afurisitului de Andor câteva noţiuni simple despre curtoazie. Dacă nu găseau o corabie cât de curând...

Dacă te mai poţi gândi şi la altceva decât la cum să-ţi arăţi şi mai mult picioarele, poate că ai vrea să ştii că Egwene a apărut şi în visele mele. Mi-a spus că ieri Rand a obţinut o mare victorie la Cairhien.

Mi-oi fi arătând eu picioarele, dar nu-mi arăt... zise Elayne repede, cu faţa plină de pete roşii. Zici că ai visat-o şi tu?

Nu le luă mult timp ca să spună fiecare ce aflase, deşi Elayne continuă să muşte; Nynaeve avusese tot dreptul să ţipe la Egwene, iar Elayne probabil că visase că se fâţâia prin faţa lui Rand în costumul ei cu paiete, dacă nu chiar mai mult. Era mai cinstit să spună lucrurilor pe nume. Chiar şi aşa, cele două se lămuriră curând că Egwene le spusese aceleaşi lucruri, ceea ce lăsa foarte puţin loc dubiilor.

Repeta că a fost acolo, dar eu am crezut că aşa e visul, mormăi Nynaeve.

Egwene le repetase de nenumărate ori că aşa ceva era posibil - să stea de vorbă cu cineva în visele ei —, dar niciodată nu afirmase că îi stă în putere şi ei să facă asta.

— De ce să cred? Mi-a spus că recunoscuse o lance seanchană pe care Rand o poartă cu el de ceva timp. Ceea ce mi se pare absurd.

— Desigur, zise Elayne şi ridică iritată o sprânceană. La fel de absurd cum a fost găsită Cerandin, cu *s'rediţii* ei. *Trebuie* să mai fie şi alţi refugiaţi seanchani. Lăncile sunt lucrurile cele mai neînsemnate pe care le-au lăsat în urmă.

Oare de ce Elayne nu putea spune nimic fără s-o înţepe cu ceva?

— Văd că tu ai crezut *tot* ce ţi-a spus, replică Nynaeve.

Elayne îşi aruncă părul împletit pe un umăr, apoi ridică din nou capul, dispreţuitoare.

— Sper din toată inima că Rand n-a păţit nimic.

Nynaeve pufni; Egwene spusese că Rand va avea nevoie de mai multe zile ca să se pună din nou pe picioare, deşi fusese *Tămăduit.*

— Nimeni nu l-a învăţat că nu trebuie să se ostenească prea mult, spuse Elayne. Nu ştie că Puterea îl poate ucide dacă se foloseşte prea mult de ea sau dacă ţese când e prea obosit? Acelaşi lucru e valabil atât pentru el, cât şi pentru noi.

Aşadar, voia să schimbe subiectul.

— Poate că nu ştie, dat fiind că nu există un Turn Alb pentru bărbaţi, zise Nynaeve mieros, cuvintele ei ducând-o cu gândul la altceva. Chiar crezi că a fost Sammael?

Elayne dădu să spună ceva, o privi pieziş, apoi oftă.

— Pentru noi nu mai contează. Acum ar trebui să ne gândim cum să folosim inelul din nou. Nu numai pentru întâlnirile cu Egwene. Avem atâtea de învăţat. Cu cât învăţ mai multe, cu atât îmi dau seama că nu le ştiu pe toate.

— Nu, făcu Nynaeve fără să se aştepte ca fata să scoată inelul ter'angreal pe loc, dar făcu instinctiv un pas spre soba de cărămidă. Gata cu călătoriile de plăcere în Tel'aran'rhiod, pentru amândouă. Le facem doar ca să ne întâlnim cu ea.

Elayne continuă, în aparenţă fără să o bage în seamă, de parcă Nynaeve ar fi vorbit singură:

— Nu că ar fi nevoie să conducem Puterea. Aşa n-avem cum să ne dăm de gol.

Nu se uită la Nynaeve, deşi vocea ei suna uşor caustic. De fapt, ea insista să folosească Puterea, cu foarte mare grijă însă. În opinia lui Nynaeve, Elayne, cu siguranţă făcea asta pe ascuns.

Pun rămăşag că, dacă una dintre noi ar vizita Inima Stâncii la noapte, Egwene ar fi acolo, spuse Elayne. Gândeşte-te, dacă *am* putea vorbi cu ea în visele *ei,* n-ar mai trebui să ne facem griji că dăm de Moghedien în Tel'aran'rhiod.

— Tu chiar crezi că-i uşor de învăţat, constată Nynaeve sec. Dacă ar fi aşa de uşor, de ce nu ne-a învăţat deja? De ce n-a făcut-o înaintea noastră?

Dar Nynaeve nu era foarte convinsă. *Ea* îşi făcea griji din pricina lui Moghedien. Elayne ştia că femeia e periculoasă, dar era ca şi cum ai şti că vipera e periculoasă; Elayne ştia, Nynaeve

însă fusese muşcată de ea. A comunica fără să intri în Lumea Viselor era extrem de important, ca să nu mai pună la socoteală că aşa o evitau pe Moghedien. Oricum, Elayne tot nu-i acorda nici o atenţie.

Mă întreb de ce insista atât de mult să nu spunem nimănui. Nu are sens, zise tânăra, muşcându-şi buza de jos. Mai e un motiv pentru care ar trebui să vorbim cu ea cât mai curând. La momentul acela, nu mi-a părut important, dar, ultima oară când mi-a vorbit, a dispărut fără să termine ce avea de spus. Acum, mi-aduc aminte că, înainte de a dispărea, a părut brusc surprinsă şi speriată.

Nynaeve răsuflă adânc şi îşi apăsă stomacul cu ambele mâini într-o încercare zadarnică de a-şi potoli emoţia. Reuşi totuşi să întrebe calm:

Moghedien?

— Lumină sfântă, dar ce gânduri vesele ai! Nu. Cred că am şti deja dacă Moghedien ar putea pătrunde în visele noastre, zise Elayne înfiorându-se uşor, având idee cât de periculoasă era Moghedien. Oricum, nu era chiar privirea aceea. Era speriată, dar nu chiar atât de tare.

Atunci poate că nu e în nici un fel de pericol. Poate...

Lăsându-şi cu greu mâinile pe lângă corp, Nynaeve strânse din buze, furioasă. Doar că acum nu ştia pe cine e furioasă. Faptul că ascunsese inelul, apelând la el numai pentru întâlnirile cu Egwene, fusese o idee bună. Fusese. Orice călătorie în Lumea Viselor însemna să dea de Moghedien, de aceea a se feri de ea era o idee şi mai bună. Ştia deja că nu se poate pune cu ea. Gândul acesta o rodea, mai rău de fiecare dată când îl avea, dar era adevărul gol-goluţ.

Acum însă poate că Egwene avea nevoie de ajutor. Poate. Dacă era atât de prudentă în privinţa lui Moghedien nu însemna că nu lua această posibilitate în calcul. Şi se prea putea ca unul dintre Rătăciţi să fie pe urmele lui Rand la fel cum Moghedien se afla pe urmele ei şi ale lui Elayne. Ce-i spusese Egwene, atât despre Cairhien, cât şi despre munţi, aducea a provocare. Nu că ea însăşi ar fi avut o soluţie la aşa ceva. Egwene însă...

Uneori, lui Nynaeve i se părea că uitase de ce plecase din Ţinutul celor Două Râuri. Ca să-i apere pe tinerii din satul ei care fuseseră prinşi în mrejele Aes Sedai. Nu cu mult mai tineri decât ea - doar cu câţiva ani —, dar diferenţa părea mai mare când

erai Meştereasa satului. Sigur, Soborul Femeilor din Emond's Field alesese o altă Meştereasă, dar asta nu însemna că satul, cu toţi cei care trăiau acolo, nu era tot al ei. În adâncul inimii ei, asta nu însemna că nu mai era Meştereasa. Într-un fel, intenţia de a-i apăra pe Rand, Egwene, Mat şi Perrin de Aes Sedai se transformase în intenţia de a-i ajuta să supravieţuiască şi, în cele din urmă, fără ca ea să îşi dea seama când şi în ce fel, chiar şi acea intenţie se subordonase altor nevoi. Intrarea în Turnul Alb ca să înveţe mai bine cum să o tragă în jos pe Moiraine devenise o dorinţă fierbinte de a învăţa cum să Tămăduiască. Chiar şi ura ei faţă de felul în care Aes Sedai se amestecau în viaţa oamenilor coexista acum cu dorinţa de deveni şi ea Aes Sedai. Nu că ar fi vrut neapărat, dar acesta era singurul mod de a învăţa ce voia ea să înveţe. Totul se complicase la fel de mult ca acele păienjenişuri ţesute de Aes Sedai, în care era prinsă şi ea, fără să ştie cum să scape. „Sunt tot cine am fost mereu. Am să-i ajut, cât pot eu de mult. “

La noapte, voi folosi inelul, zise ea cu voce tare.

Aşezându-se pe pat, începu să-şi pună ciorapii. Lâna groasă nu se potrivea deloc pe căldura asta, dar cel puţin o parte din ea va fi acoperită cum se cuvine. Ciorapi groşi şi pantofi pe măsură. Birgitte purta papuci de brocart şi ciorapi de mătase foarte subţiri, fără îndoială, mai răcoroşi. Îşi alungă gândul din minte.

Doar ca să văd dacă Egwene este în Inima Stâncii. Dacă nu este, mă întorc şi nu vom mai folosi inelul până la întâlnirea stabilită deja.

Elayne o privi lung, fără să clipească, ceea ce o făcu pe Nynaeve să-şi tragă ciorapii şi mai în silă. Tânăra nu scoase o vorbă, dar privarea ei inexpresivă dădea de înţeles că Nynaeve s-ar putea să mintă. Cel puţin aşa o interpreta Nynaeve. Nu o ajuta cu nimic că acest gând zburase undeva, la limita conştienţei, că putea foarte uşor să se asigure că inelul nu-i atinge pielea înainte de a adormi; nu avea nici un motiv real ca să creadă că Egwene o va aştepta la noapte în Inima Stâncii. Nu se gândise nici o clipă la asta - gândul îi venise nechemat —, dar fusese acolo şi îi îngreuna întâlnirea cu Egwene. Oare se temea de Moghedien? Încerca să pună răul în faţă, chiar dacă nu voia să recunoască.

„Voi face ce trebuie să fac. “îşi impuse să nu mai ţină cont de presimţiri. După ce îşi aranjă ciorapii, îşi puse repede rochia

albastră, nerăbdătoare să iasă în căldura de afară, doar ca să scape de ochii lui Elayne.

Elayne tocmai o ajutase să îşi încheie şirurile de nasturi din spate - bombănind că pe *ea* nu o ajută nimeni, de parcă ar fi avut nevoie de cineva ca să îşi pună pantalonii - când uşa căruţei se deschise lăsând să intre un val de aer fierbinte. Luată pe nepregătite, Nynaeve sări cât colo şi îşi acoperi sânii cu ambele mâini. Când văzu că nu era Valan Luca, ci Birgitte, se prefăcu, fără prea mult succes, că îşi aranjează decolteul.

Netezindu-şi rochia de mătase, de un albastru strălucitor, femeia mai înaltă îşi trase părul împletit, negru şi des peste umărul gol, cu un zâmbet larg, mulţumită de sine.

Dacă vrei să atragi atenţia, nu o face ostentativ. Răsuflă adânc, zise Birgitte, arătându-i cum să facă şi apoi râzând de privirea încruntată a lui Nynaeve.

Nynaeve se sili să rămână calmă. Deşi nu ştia de ce. Nu îşi imagina că s-ar putea simţi vinovată pentru ce se întâmplase. Gaidal Cain se bucura probabil să scape de femeia aia. Iar Birgitte era liberă să îşi poarte părul cum voia ea. Nu că asta s-ar fi legat de ceva.

Am cunoscut pe cineva exact ca tine, în Ţinutul celor Două Râuri, *Maerion.* Caile îi ştia pe toţi paznicii neguţătorilor după numele mic şi mai mult ca sigur nu avea secrete faţă de ei.

Zâmbetul lui Birgitte se aspri.

— Şi eu am cunoscut o femeie exact ca tine, cândva. Şi Mathena îi privea pe bărbaţi de sus. Din cauza ei un ins a fost executat fiindcă dăduse peste ea în timp ce înota goală în râu. Un singur bărbat a reuşit să-i fure un sărut, Zlieres, moment în care se pare că a descoperit ce înseamnă bărbaţii. Atât de tare i s-au aprins călcâiele după el, încât Zheres a trebuit să se refugieze pe un munte ca să scape de ea. Fii atentă la primul bărbat care te sărută. Mai devreme sau mai târziu, tot va veni unul.

Cu pumnii încleştaţi, Nynaeve făcu un pas spre ea. Sau doar încercă. Elayne apăruse între ele, cu mâinile ridicate.

Opriţi-vă imediat, zise ea, privindu-le pe rând cu o trufie egală. Lini spunea mereu: „Aşteptarea face din bărbaţi urşi într-un hambar, şi din femei, pisici într-un sac “. Nu vă mai împungeţi! Să ştiţi că nu mai tolerez aşa ceva!

Spre surprinderea lui Nynaeve, Birgitte se înroşi şi mormăi o scuză. Către Elayne, desigur, dar scuza în sine era surpriza. Birgitte hotărâse să stea aproape de Elayne - ea nu avea nevoie să se ascundă, dar, după trei zile, căldura se pare că o afecta la fel de mult ca pe Elayne. Nynaeve îi adresă Domniţei-Moştenitoare cea mai rece privire de care era în stare. Reuşise să îşi păstreze calmul în timp ce aşteptau înghesuite acolo ea, cel puţin pentru Elayne însă era prea mult.

— Spune-mi, ai vreun motiv să dai buzna aici sau pur şi simplu ai uitat să baţi la uşă? Întrebă Elayne pe acelaşi ton glacial.

Nynaeve dădu să spună ceva despre pisici ştia şi ea ceva despre ele —, Birgitte însă o i-o luă înainte, mai repezit.

— Thom şi Juilin s-au întors din oraş.

— S-au întors! Exclamă Nynaeve, făcând-o pe Birgitte să se uite la ea înainte de a se întoarce spre Elayne.

— Nu tu i-ai trimis?

— Nu, răspunse Elayne mânioasă.

Ieşi repede pe uşă, urmată imediat de Birgitte, înainte ca Nynaeve să scoată vreun cuvânt. Neavând încotro, plecă şi ea, bombănind. Elayne ar face mai bine să nu creadă că ea e cea care dă ordine. Nynaeve încă nu o iertase că le dezvăluise atâtea lucruri celor doi.

Căldura uscată părea şi mai insuportabilă afară, de parcă soarele ar fi stat pe zidul din jurul menajeriei. Simţi broboanele de sudoare pe frunte înainte de a păşi pe ultima treaptă, dar de data aceasta nu făcu nici o grimasă.

Cei doi bărbaţi şedeau pe scăunelele cu trei picioare de lângă foc, cu părul vâlvoi şi hainele murdare, de parcă s-ar fi tăvălit prin praf. Un fir de sânge se scurgea de sub o bucată de pânză pe care Thom o apăsa pe cap, peste o pată de sânge uscat care îi acoperea obrazul şi mustaţa lungă, albă. Juilin avea sub un ochi o umflătură vânătă, mare cât un ou de găină, şi îşi ţinea toiagul gros de un deget, din lemn dungat, deschis la culoare, într-o mână bandajată, pătată de sânge. Pălăria aceea caraghioasă, conică, roşie, trasă pe ceafă, părea să fi fost călcată în picioare.

După zgomotele care se auzeau, rândaşii se apucaseră să cureţe cuştile, Cerandin sigur era alături de *s'rediţii* ei - nici unul dintre bărbaţi nu s-ar fi apropiat de ei —, în rest era prea puţină

mişcare în jurul căruţelor. Petra îşi fuma pipa cu coada lungă în timp ce o ajuta pe Clarine să prepare micul dejun. Doi dintre fraţii Chavana priveau atent un fel de aparat împreună cu Muelin, contorsionistul, în vreme ce ceilalţi stăteau de vorbă cu două dintre cele şase acrobate pe care Luca le luase din trupa Silliei Cerano. Tinerele susţineau că sunt surori, Murasaka după nume, cu toate că erau mai diferite ca înfăţişare şi culoare decât fraţii Chavana. Una dintre ele, care sporovăia cu Brugh şi Taeric, îmbrăcată într-o robă de mătase viu colorată, avea ochii albaştri şi părul aproape alb, pe când cealaltă avea pielea aproape la fel de închisă ca ochii. Toţi ceilalţi erau îmbrăcaţi pentru primul spectacol al zilei, bărbaţii goi până la brâu, în pantaloni pestriţi, Muelin în pantaloni roşii, foarte subţiri, şi o vestă strâmtă, de aceeaşi nuanţă, Clarine într-o rochie cu gulerul înalt şi presărată cu paiete.

Thom şi Juilin atraseră câteva priviri, dar, din fericire, nimeni nu găsi de cuviinţă să îi întrebe de sănătate. Poate fiindcă arătau atât de abătuţi, cu umerii lăsaţi, cu ochii în pământ. Ştiau, fără îndoială, ce îi aştepta, o papară soră cu moartea. Ceea ce Nynaeve intenţiona să le dea.

Pe de altă parte, Elayne rămase cu gura căscată la vederea lor. O clipă mai târziu, se repezi şi îngenunche lângă Thom, făcând uitată furia de adineauri.

— Ce s-a întâmplat? Vai, Thom, ce-ai păţit la cap. Te doare rău? Nu pot să te ajut cu nimic. Nynaeve o să te ducă înăuntru ca să te panseze. Thom, eşti prea bătrân ca să te mai bagi în chestii din astea.

Indignat, Thom se feri de ea încercând să-şi ţină compresa în loc.

Lasă-mă, copilă. Am păţit şi mai rău de-atât, când cădeam din pat. Mă laşi odată?

Nynaeve nu avea de gând să încerce să-l Tămăduiască, deşi era îndeajuns de furioasă. Se proţăpi în faţa lui Juilin, cu mâinile în şolduri, cu o privire care nu admitea nici o scuză şi voia toate răspunsurile pe loc.

— Ce-aţi gândit când aţi tulit-o fără să-mi spuneţi nimic? Se porni ea şi ca să-i arate lui Elayne că nu *ea* era şefa aici. Dacă v-aţi fi ales cu beregata tăiată, în loc de un şoarece sub ochi, cum mai aflam ce vi s-a întâmplat? N-aveaţi nici un motiv să plecaţi. Absolut nici unul! Am avut eu grijă să găsesc o corabie.

Juilin o privi urât, trăgându-şi pălăria pe frunte.

Ai avut tu grijă? De aia aţi ieşit la plimbare toate trei ca nişte...? Juilin se întrerupse când Thom gemu tare şi se clătină.

După ce bătrânul menestrel o linişti pe Elayne asigurând-o că fusese doar un junghi şi că era bun de bal - şi îi aruncă o privire plină de înţeles lui Juilin pe care spera ca femeile să nu o observe Nynaeve îşi întoarse ochii spre tairenul măsliniu, ca să afle de ce credea el că ieşiseră ele la plimbare ca nişte...

Am făcut bine că am plecat, îi spuse el cu o voce încordată. Samara e ca un banc de ştiuci în jurul unei bucăţi de carne însângerată. Străzile sunt pline de oameni care vânează Iscoade şi pe cei care nu sunt dispuşi să-l considere pe Profet drept singura voce adevărată a Dragonului Renăscut.

A pornit cu vreo trei ore în urmă, lângă râu, interveni Thom, lăsând-o cu un oftat pe Elayne să îi şteargă faţa cu o bucată de pânză înmuiată în apă.

Părea că nu îi bagă în seamă bombănelile, ceea ce era un efort din partea lui, Nynaeve auzind clar cuvintele „bătrân nebun “şi „ai nevoie de cineva care să se îngrijească de tine înainte de a muri ca un prost “printre altele, pe un ton pe cât de exasperat, pe atât de afectuos.

— Cum a început, nu ştiu. Am auzit cum lumea dădea vina pe Aes Sedai, pe Mantiile Albe, pe troloci, mai puţin pe seanchani. Dar, dacă le-ar fi ştiut numele, ar fi dat vina şi pe ei, continuă Thom, tresărind când Elayne apăsă mai tare. În ultima oră, n-am aflat prea multe, am ţinut prea mult ca să scăpăm de acolo.

Arde ceva, spuse Birgitte.

Petra şi soţia lui se uitară îngrijoraţi în direcţia arătată de ea. Deasupra oraşului se înălţau două dâre de fum. Juilin se ridică şi o privi pe Nynaeve în ochi, scrutător.

— E cazul să plecăm. Mă îndoiesc că Moghedien va avea destul timp ca să ne găsească; oamenii aleargă unde văd cu ochii. Peste două ore, nu vor fi doar două incendii, vor fi cincizeci. N-are rost să rămânem aici şi să ne facă lumea una cu pământul. Se vor năpusti asupra menajeriilor după ce vor distruge tot ce e de distrus în oraş.

Nu mai rosti numele ăla, spuse Nynaeve scurt, încruntându-se spre Elayne, care însă nu observă nimic.

Confesiunile făcute bărbaţilor erau întotdeauna o mare greşeală. Necazul era că Juilin avea dreptate, dar şi să recunoşti imediat acest lucru era o greşeală.

— Mă voi gândi la propunerea ta, Juilin. N-aş vrea să fug de-aici iară nici un motiv, ca pe urmă să aflu că a sosit o corabie chiar după ce-am plecat noi.

Juilin se uită la ea de parcă femeia ar îi înnebunit, iar Thom clătină din cap, chiar dacă Elayne îl ţinea bine ca să-i şteargă rana. O siluetă care îşi făcea drum printre căruţe o făcu pe Nynaeve să se lumineze la faţă.

— Poate că a şi sosit.

Peticul vopsit şi faţa plină de cicatrice ale lui Uno, smocul de păr din vârful capului şi sabia prinsă de spate îi făcură pe Petra şi pe fraţii Chavana să încline din cap, iar pe Muelin să se înfioreze. Şi el vizitase oraşul, seară de seară, dar nu venise cu nici o ştire mai acătării. Prezenţa lui Uno însemna că intervenise ceva.

Ca de obicei Uno rânji spre Birgitte de îndată ce o văzu şi îşi dădu peste cap singurul lui ochi, ostentativ, spre pieptul ei bogat, şi tot ca de obicei femeia îi rânji şi ea şi îl măsură alene cu privirea. De data aceasta însă Nynaeve nu le mai condamnă purtarea.

A sosit vreo corabie?

Rânjetul lui Uno dispăru încet.

A sosit o afuri... o corabie, răspunse el mohorât. Vă pot duce la ea fără să păţiţi nimic.

— Ştim despre revoltele de stradă. Cincisprezece shienerani ne pot duce acolo fără probleme, nu?

— Deci ştiţi despre revolte, mormăi el, privindu-i pe Thom şi Juilin. Ştiţi şi că afuri... că oamenii lui Masema se bat cu Mantiile Albe pe stradă? Ştiţi şi că afuri... că Masema a poruncit oamenilor lui să treacă Amadicia prin foc şi sabie? Mii de oameni au trecut deja afuri... râul.

— Aşa o fi, dar sper ca tu să faci tot ce-ai spus că vei face, replică Nynaeve cu hotărâre în glas. Ai promis să mi te *supui,* dacă n-ai uitat cumva.

Accentuă uşor cuvântul, aruncându-i lui Elayne o privire plină de înţeles. Prefăcându-se că nu vede, Elayne se ridică în picioare, cu pânza pătată de sânge în mână şi îşi îndreptă atenţia spre Uno.

Mi s-a spus mereu că shienaranii sunt printre cei mai curajoşi oşteni din lume, spuse ea cu o voce ca o lamă de brici, devenind brusc numai mătase regală şi miere. Am auzit multe istorii despre curajul shienaranilor pe când eram mică (acum puse o mână pe umărul lui Thom, dar rămase cu ochii pe Uno). Încă mi le mai aduc aminte. Sper că mi le voi aduce aminte mereu.

Birgitte se apropie şi începu să maseze ceafa lui Uno, privindu-l drept în ochi. Ochiul acela fioros vopsit pe peticul de piele nu părea să o deranjeze câtuşi de puţin.

— Trei mii de ani în paza Manei Pustiitoare, zise ea uşor.

Uşor. Trecuseră două zile de când îi vorbise lui Nynaeve la fel!

— Trei mii de ani, fără să faci un pas înapoi, chiar dacă ai fi fost plătit cu tot aurul din lume. Chiar dacă aici nu e Enkara sau Pasul Soralle, ştiu sigur ce vei face.

— Ce-ai făcut? Ai citit toate afurisitele alea de istorii ale afurisitelor de Ţinuturi de la Hotar? Strigă Uno răguşit şi imediat tresări, privind spre Nynaeve.

Fusese nevoită să-i spună să nu mai vorbească urât. Lui Uno nu-i convenea, dar era singura modalitate de a-l face să se controleze, iar Birgitte nu ar fi trebuit să se încrunte la ea.

Poţi vorbi cu ei? Întrebă Uno arătând spre Thom şi Juilin. Sunt nişte afuri... proşti că încearcă asta.

Juilin ridică disperat mâinile, iar Thom izbucni în râs.

— Ai văzut tu o femeie care să asculte glasul raţiunii dacă n-are chef de aşa ceva? Replică menestrelul.

Thom gemu când Elayne îi smulse compresa şi începu să-i şteargă scalpul cu poate mai multă vigoare decât era nevoie. Uno clătină din cap.

Mda, dacă e să fiu dus de nas, voi fi dus de nas. Dar ascultaţi aici. Oamenii lui Masema au găsit corabia - *Şarpele-de-Apă* parcă-i spune la nici o oră după ce a acostat, dar Mantiile Albe au pus mâna pe ea. De la asta a pornit bătaia. Vestea proastă e că Mantiile Albe încă mai sunt stăpâne pe docuri. Dar şi mai rău e că Masema se prea poate să fi uitat de corabie m-am dus să vorbesc cu el şi nici n-a vrut să audă de aşa ceva; nu spune decât că vrea să spânzure Mantiile Albe şi să facă în aşa fel ca Amadicia să îngenuncheze în faţa Seniorului Dragon, chiar dacă va fi nevoie să pârjolească tot ţinutul dar nu s-a obosit să

le spună asta tuturor oamenilor lui. S-au dus să lupte în apropierea râului şi poate că se mai duc şi acum. Prin oraş vă pot duce, dar, dacă încă se mai dau lupte în docuri, nu promit nimic. Şi nici nu ştiu cum aş putea să vă urc pe o corabie care e în mâinile Mantiilor Albe.

Răsuflând adânc, Uno îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei brăzdate de cicatrice. Efortul unui asemenea discurs, fără să afurisească măcar o dată, i se citea clar pe faţă.

Nynaeve poate că i-ar fi trecut cu vederea limbajul în momentul acela, dacă nu ar fi rămas fără cuvinte. Nu putea fi decât o coincidenţă. Lumină sfântă, „Am spus că fac orice pentru o corabie, dar nu şi asta. Nu şi asta! “Nu îşi dădea seama de ce Elayne şi Birgitte o priveau atât de inexpresiv. Cele două ştiau tot ce ştia şi ea, dar nici una nu se gândise la posibilitatea asta. Cei trei bărbaţi schimbară priviri încruntate, conştienţi că se întâmplă ceva, dar fără să aibă habar ce anume, motiv pentru care erau recunoscători Luminii. Era mult mai bine când nu ştiau totul.

Nu putea fi decât o coincidenţă. Într-un fel, Nynaeve era mai mult decât fericită să vadă un alt bărbat care îşi făcea drum printre căruţe; un motiv ca să îşi desprindă ochii de pe Elayne şi Birgitte. Într-alt fel, la vederea lui Galad simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

Purta haine complet cafenii şi o pălărie de catifea, plată, în locul mantiei albe şi a platoşei strălucitoare, dar sabia era la locul ei, prinsă de şold. Nu mai fusese aici, drept care uimirea i se citea pe chip. Fără să vrea, Muelin făcu un pas spre el, iar cele două acrobate zvelte se aplecară înainte, cu gura deschisă. Fraţii Chavana fuseseră uitaţi şi acum le priveau încruntaţi. Până şi Clarine îşi netezi rochia, făcându-l pe Petra să-şi scoată pipa din gură şi să-i spună ceva. Apoi se duse la el, râzând, şi îşi lăsă bărbia în pieptul dolofan. Ochii ei însă tot la Galad îi erau, peste capul soţului ei.

În clipa aceea, Nynaeve nu avea cum să fie impresionată de o faţă frumoasă; respiraţia îi era aproape la fel de calmă.

— Tu ai fost, zise ea înainte ca Galad să ajungă în faţa ei. Tu ai pus mâna pe *Şarpele-de-Apă.* De ce?

— *Şarpele Râului,* o corectă el, privind-o nedumerit. Doar tu mi-ai cerut să-ţi asigur plecarea.

Dar nu ţi-am cerut să porneşti o revoltă!

O revoltă? Interveni Elayne. Un război. O invazie. Şi numai din cauza acestei corăbii.

Galad răspunse calm.

— Surioară, i-am dat lui Nynaeve cuvântul meu. Datoria mea de căpătâi este să-ţi asigur drumul spre Caemlyn. Şi a lui Nynaeve. Mai curând sau mai târziu, Copiii Luminii tot s-ar fi luptat cu Profetul ăla.

— Nu puteai să ne anunţi pur şi simplu că a sosit corabia? Întrebă Nynaeve cu un aer obosit.

Bărbaţii şi cuvântul lor. Uneori, se purtau admirabil, dar ar fi trebuit să fie cu luare-aminte când Elayne spusese că Galad face ce crede de cuviinţă, chiar dacă în detrimentul altuia.

Nu ştiu de ce avea nevoie Profetul de ea, dar mă îndoiesc că o voia pentru voi, ca să puteţi pleca de aici, spuse Galad, făcând-o pe Nynaeve să tresară. În plus, i-am plătit căpitanului cursa în timp ce-şi descărca marfa. O oră mai târziu, unul dintre cei doi oameni pe care i-am lăsat acolo ca să fiu sigur că nu pleacă fără voi a venit să-mi spună că celălalt era mort şi că Profetul ocupase corabia. Nu înţeleg de ce eşti atât de impacientată. Ai vrut o corabie, ai avut nevoie de o corabie şi ţi-am făcut rost de una.

Galad se încruntă şi arătă spre Thom şi Juilin.

Ce-i cu ăştia? De ce se tot uită unul la altul?

Femeile, făcu Juilin şi se trezi cu o palmă peste ceafa de la Birgitte.

Juilin îi aruncă femeii o privire cruntă.

Muştele-de-cal muşcă rău, spuse ea zâmbind larg, iar Juilin îşi puse pălăria pe cap plin de nedumerire.

— Ori stăm aici toată ziua şi tăiem firul în patru, ori mergem la corabie, spuse Thom sec. Cursa a fost plătită, deci nu mai putem lua banii înapoi.

Nynaeve tresări din nou. Oricum ar fi spus-o Thom, ea ştia prea bine la ce se referă.

S-ar putea să n-ajungem prea uşor la râu, zise Galad. M-am îmbrăcat aşa fiindcă, pe moment, Copiii Luminii nu sunt prea iubiţi în Samara, dar bandele pot ataca pe oricine.

Îl privi pe Thom cu neîncredere, părul lui alb şi mustăţile lungi, albe nu-i dădeau prea mari speranţe, mai puţin Juilin - chiar aşa răvăşit cum era acum tairenul arăta ca unul care poate sparge piatra, apoi se întoarse spre Uno.

— Unde ţi-e prietenul? Încă o sabie ne-ar fi de folos până ajungem la oamenii mei.

Uno zâmbi fioros. Între ei era aceeaşi antipatie ca la prima lor întâlnire.

— E prin preajmă. Şi poate mai vin vreo doi. Mergem cu ei până la corabie, dacă Mantiile Albe reuşesc să rămână pe ea până atunci. Sau dacă nu reuşesc.

Elayne dădu să spună ceva, dar Nynaeve i-o luă înainte.

— Încetaţi odată!

Elayne ar fi apelat din nou la tonul ei mieros, care poate ar fi avut efectul scontat. Ea însă voia să-şi verse năduful pe cineva, pe oricine.

E musai să ne mişcăm repede.

Ar fi trebuit să se gândească bine, când pusese doi nebuni să facă acelaşi lucru, ce se putea întâmpla dacă îl făceau în acelaşi timp?

— Uno, adună-ţi oamenii, cât mai rapid cu putinţă.

Uno încercă să-i spună lui Nynaeve că aceştia aşteptau deja de partea cealaltă a menajeriei, dar femeia continuă să dea ordine. Nişte nebuni, *amândoi.* Ca *toţi* bărbaţii.

— Galad, tu...

— Plecarea!

Strigătul lui Luca o întrerupse cu brutalitate, bărbatul apropiindu-se printre căruţe, şontâc-şontâc, cu o vânătaie pe faţă. Pelerina lui stacojie era murdară şi ruptă. Se pare că Thom şi Juilin nu erau singurii care fuseseră în oraş.

— Brugh, spune-le rândaşilor să pună caii la căruţe! Trebuie să abandonăm cortul, vreau să plecăm în mai puţin de o oră, zise Luca făcând o grimasă. Andaya, Kuan, chemaţi-vă surorile! Treziţi-i pe toţi şi, celor care nu s-au spălat încă, spuneţi-le să se îmbrace aşa sau să meargă în pielea goală! Hai, daţi-i bătaie dacă nu vreţi să vă încolonaţi în spatele Profetului şi să plecaţi în marş spre Amadicia! Chin Akima şi-a pierdut deja capul, împreună cu jumătate din artiştii lui, iar Sillia Cerano şi o duzină dintre artiştii ei au fost biciuiţi fiindcă s-au mişcat prea încet! Mişcaţi-vă!

Acum deja toată lumea, mai puţin cei din jurul căruţei lui Nynaeve, se pusese în mişcare. Luca îşi încetini mersul, privindu-l precaut pe Galad. Ca şi pe Uno, deşi îl mai văzuse pe insul cu un singur ochi de două ori până acum.

— Nana, vreau să vorbesc cu tine, spuse el calm. Intre patru ochi.

Noi nu mergem cu tine, jupâne Luca, îi zise ea.

— Intre patru ochi, repetă Luca şi o apucă de mână, trăgând-o după el.

Nynaeve se uită în urmă ca să le spună celorlalţi să nu se bage şi descoperi că nici nu era nevoie. Elayne şi Birgitte se grăbeau spre peretele cortului care acoperea menajeria şi, în afară de câteva priviri aruncate ei şi lui Luca, discuţia capta toată atenţia celor patru bărbaţi. Pufni tare. Ce mai bărbaţi, să stea cu mâinile în sân când o femeie era tratată cu atâta grosolănie. Eliberându-şi braţul, păşi alături de Luca, foşnetul rochiei de mătase accentuându-i starea de nemulţumire.

— Bănuiesc că vrei banii, dacă tot ai aflat că plecăm. N-ai grijă, ai să-i primeşti. O sută de mărci în aur. Deşi s-ar cuveni să mai scazi ceva pentru căruţa şi caii pe care ţi-i lăsăm. Şi pentru banii pe care i-ai câştigat de pe urma noastră. Nu poţi să spui că n-am făcut să-ţi crească numărul de spectatori. Morelin şi Juilin cu mersul pe frânghie, eu cu săgeţile, Thom cu...

— Chiar crezi că vreau aurul, femeie? Întrebă el răstit. Dacă l-aş fi vrut, ţi l-aş îi cerut în ziua în care am traversat râul! Ţi l-am cerut? Te-ai gândit vreodată de ce nu ţi l-am cerut?

Fără să vrea, Nynaeve făcu un pas înapoi, încrucişându-şi mâinile sub sâni, încruntată. Şi imediat regretă gestul; poziţia aceea îi scotea şi mai mult în evidenţă ceea ce expusese până atunci. Încăpăţânarea o făcu să rămână aşa nu voia ca el să creadă că se fâstâcise, mai ales că acesta era adevărul. - Dar, surprinzător, ochii bărbatului nu se dezlipiră de ochii ei. Poate că era bolnav. Niciodată nu evitase să-i privească sânii şi dacă pe Valan Luca nu-l interesau nici sânii, nici aurul ei...

— Dacă nu vrei să discutăm despre aur, despre ce vrei să discutăm?

— Tot drumul de la oraş încoace m-am gândit că vei pleca, zise el rar, apropiindu-se.

Nynaeve refuză să se dea înapoi chiar şi atunci când Luca se opri foarte aproape de ea, fixând-o cu privirea. Cel puţin se uita tot la faţa ei.

Nu ştiu de ce fugi, Nana. Uneori, aproape că-mi vine să cred povestea pe care mi-ai spus-o. Morelin sigur că se poartă ca o nobilă, ca să nu spun mai mult. Tu însă n-ai fost niciodată

servitoarea unei nobile. În ultimele zile, aproape că m-am aşteptat să vă văd cum vă tăvăliţi prin iarbă, trăgându-vă de păr. Poate şi împreună cu Maerion.

Luca trebuie să-i fi văzut ceva pe faţă, fiindcă îşi drese glasul şi continuă repede:

— Adevărul e că pot găsi pe altcineva spre care să tragă Maerion cu arcul. Tu ţipi atât de convingător, toată lumea crede că nu mai poţi de frică, dar...

Luca îşi drese din nou glasul, chiar mai repede, şi făcu un pas înapoi.

De fapt, ideea e că vreau să rămâi. Lumea e largă, o mie de oraşe aşteaptă un spectacol ca al meu şi, indiferent cine e pe urmele tale, nu te va găsi niciodată dacă rămâi cu mine. Câţiva dintre oamenii lui Akima şi câţiva de-ai Silliei care nu au fost duşi peste râu... vin şi ei cu mine. Spectacolul lui Valan Luca va fi cel mai frumos din lume.

— Să rămân cu tine? De ce? Ţi-am spus de la bun început că noi nu vrem decât să ajungem în Ghealdan, nu s-a schimbat nimic.

— De ce? Păi, ca să-mi faci copii, de aia, replică Luca luându-i mâinile într-ale lui. Nana, ochii tăi îmi beau sufletul, buzele tale îmi ard inima, umerii tăi îmi fac pulsul s-o ia razna...

— Vrei să te însori cu mine? Întrebă ea repede, nevenindu-i să creadă.

— Să mă însor? Făcu Luca şi clipi de mai multe ori. Păi... păi... da. Da, sigur.

Vocea lui se întări din nou şi Luca îi lipi degetele de buzele lui.

— Ne vom căsători în primul oraş în care se poate aşa ceva. N-am mai cerut pe nimeni în căsătorie.

— Te cred, zise ea cu glas pierit, trăgând tare de mâini ca să şi le elibereze. Mă onorează cererea ta, jupâne Luca, dar...

Valan, Nana. Valan.

— Dar mă văd nevoită s-o refuz. Sunt făgăduită altcuiva.

Era, într-un fel. Pentru Lan Mandragoran, inelul cu sigiliu era poate doar un dar, ea însă îl vedea altfel.

Şi n-am de gând să rămân.

— Ar trebui să te leg şi să te iau cu mine, replică el, maiestuozitatea cu care îşi înfoie pelerina fiind subminată de faptul că era ruptă şi plină de praf. Cu timpul sigur ai să-l uiţi.

— Încearcă numai şi Uno te va face să regreţi că nu te-ai lăsat tăiat în felii.

Replica ei nu-l descurajă aproape deloc pe amorez. Nynaeve îl împunse cu degetul în piept.

Nu mă cunoşti, Valan Luca. Nu ştii nimic despre mine. Duşmanii mei, cei pe care îi iei în râs, te-ar face să-ţi scoţi pielea de pe tine şi să ţopăi numai în oase, şi te asigur eu că ai fi recunoscător dacă ţi-ar face numai atât. Prin urmare, nu rămân aici şi n-am timp să-ţi ascult prostiile. Nu, nu mai vreau să aud nimic! Hotărârea e luată, nu-ţi mai răci gura de pomană.

Luca oftă din toţi rărunchii.

— Eşti singura femeie pentru mine, Nana. Alţii să-şi aleagă linguşitoarele cu oftaturile lor sfioase. Cel care se apropie de tine ar trebui să ştie că trebuie să treacă prin foc şi să îmblânzească o leoaică doar cu mâinile goale. În fiecare zi o aventură şi în fiecare noapte...

Zâmbetul lui mai că o făcu să-i ardă o palmă.

— Te voi găsi din nou, Nana, şi atunci mă vei alege pe mine. Simt asta aici, continuă el bătându-se în piept, teatral, şi îşi mai înfoie o dată pelerina. O simţi şi tu, draga mea Nana. În inima ta curată, sigur o simţi.

Nynaeve nu ştia dacă să clatine din cap sau să rămână cu gura căscată. Bărbaţii *chiar erau* nebuni de legat. *Toţi.*

Luca insistă să o conducă înapoi la căruţă, ţinând-o de braţ de parcă ar fi mers amândoi la un bal.

Mergând cu paşi mari prin vacarmul creat de strigătele rândaşilor care se repezeau să prindă caii la căruţe, de caii care nechezau, de urşii care mormăiau, de leoparzii care tuşeau, Elayne descoperi că bombănelile ei nu fac deloc notă discordantă. Nynaeve nu avea nici un drept să spună că una-două îşi arată picioarele. O văzuse cum îşi îndreaptă spinarea la apropierea lui Valan Luca. Şi cum respiră mai adânc. Ca şi pentru Galad. Nu că i-ar fi *plăcut* să poarte pantaloni. *Erau* comozi, ce-i drept, şi mai răcoroşi decât o rochie. Înţelegea de ce Min prefera să poarte haine bărbăteşti. Într-un fel. Problema era că trebuia să treacă peste senzaţia că haina bărbătească e ca o rochie care de-abia îţi acoperă şoldurile. Până acum reuşise. Nu că ar fi vrut să ştie şi Nynaeve, cu limba ei de viperă. Femeia asta ar fi trebuit să-şi dea seama că Galad nu se va gândi cât îl va costa să-şi ţină promisiunea. Şi doar îi spusese

de atâtea ori femeii ce fel de caracter are Galad. Unde mai pui că îl implicase şi pe Profet! Unde-i fusese mintea lui Nynaeve?

Ai spus ceva? Întrebă Birgitte, care îşi trecuse poalele rochiei peste un braţ ca să poată ţine pasul cu ea, dezvelindu-şi picioarele fără ruşine, de la papucii de brocart albastru *până* mai sus de genunchi, ciorapii de mătase subţiri neascunzând mai mult decât pantalonii.

Elayne se opri în loc.

Ce crezi de felul în care sunt îmbrăcată?

Îţi dă libertate de mişcare, spuse cealaltă femeie, cu simţ practic, iar Elayne o aprobă din cap. Sigur, e bine că n-ai fundul prea mare, altfel n-ar încăpea în...

Călcând furioasă, Elayne o luă înainte trăgându-şi haina în jos de câteva ori. Nynaeve avea limba mai ascuţită decât Birgitte. Aceasta ar fi trebuit să facă un jurământ de supunere sau cel puţin să-i arate respectul cuvenit. Va trebui să îşi aducă aminte atunci când va trebui să îl lege pe Rand. Când Birgitte o ajunse din urmă, cu expresia aceea ursuză de parcă ar fi fost *supusă* unor chinuri insuportabile, rămaseră amândouă tăcute.

Îmbrăcată într-o rochie împodobită cu paiete verzi, seanchana cu părul deschis la culoare se folosea de o vergea ca să-l ţină în frâu pe *s'reditul* imens care împungea cu capul căruţa în care se afla cuşca leului cu coama neagră. Un rândaş într-o vestă de piele ponosită trăgea de oiştea căruţei spre locul în care se aflau caii, ca să-i înhame mai uşor. Leul se plimba de colo-colo, lovind gratiile cu coada şi din când în când scoţând un sunet răguşit ce părea începutul unui răget.

Cerandin, trebuie să vorbim, zise Elayne.

Imediat, Morelin.

Atentă la animalul cu colţi cenuşii, felul ei de a vorbi repede, nedesluşit o făcea aproape neinteligibilă.

Acum, Cerandin. N-avem timp.

Femeia însă opri *s'reditul* şi se întoarse de-abia atunci când rândaşul anunţă că înhămase caii.

Ce vrei, Morelin? Întrebă ea nervoasă. Mai am multe de făcut. Şi aş vrea să mă schimb; rochia asta nu-i făcută pentru drum.

Animalul aştepta răbdător în spatele ei. Elayne strânse uşor din buze.

Noi plecăm, Cerandin.

— Da, ştiu. Revoltele. Asemenea lucruri n-ar trebui să se întâmple. Dacă Profetul ăsta chiar crede că ne poate face rău, va afla pe pielea lui ce pot face Mer şi Sanit.

Cerandin se întoarse ca să scarpine cu vergeaua umărul zbârcit al lui Mer, iar Mer îi atinse umărul cu botul lui lung. „Trompă “îi spunea Cerandin.

— Unii preferă *loparii* sau *grolmii* pentru luptă, dar *s'rediţn,* dacă sunt folosiţi cum trebuie...

Taci şi ascultă, zise Elayne cu fermitate în glas.

Îi venea greu să-şi păstreze demnitatea cu seanchana asta greoaie la minte şi cu Birgitte care şedea cu braţele încrucişate. Era sigură că Birgitte de-abia aştepta să muşte din nou.

— Nu mă refer la menajerie. Mă refer la mine, la Nana şi la tine. Plecăm cu o corabie în dimineaţa asta. Peste câteva ore, Profetul nu va mai avea cum să ne ajungă.

Cerandin clătină din cap, încet.

— Puţine corăbii pot duce *s'rediţi,* Morelin. Chiar dacă ai găsit una care poate aşa ceva, ce se va alege de ei? Ce se va alege de mine? Nu cred că pot câştiga de una singură la fel cât câştig la jupânul Luca, nici chiar dacă tu ai merge pe frânghie, Maerion ar trage cu arcul, iar Thom ar face jonglerii. Nu. Nu, e mai bine să rămân cu menajeria.

S'rediţii vor trebui lăsaţi aici, dar sunt sigură că jupânul Luca va avea grijă de ei. Nu vom prezenta nici un fel de spectacol, Cerandin. Nu mai e nevoie de aşa ceva. Acolo unde merg eu sunt cele care ar vrea să afle mai multe lucruri despre...

Elayne deveni brusc conştientă de prezenţa unui rândaş, un ins deşirat cu un nas nefiresc de mare, care stătea prea aproape de ele.

... Despre locul din care eşti. Mult mai multe decât ne-ai spus deja.

Nu, insul nu asculta. Rânjea. Când la sânii lui Birgitte, când la picioarele *ei.* Elayne îl privi insistent până când rânjetul obraznic i se prefăcu în grimasă şi bărbatul se îndepărtă în grabă ca să îşi vadă de îndatoriri.

Cerandin clătina iar din cap.

— Să-i las pe Mer, Sanit şi Nerin în grija unor oameni care se tem să se apropie de ei? Nu, Morelin. Rămânem cu jupânul Luca. Ceea ce trebuie să faci şi tu. E mult mai bine. Ai uitat cum arătai când ai venii la noi? Nu trebuie să mai păţeşti aşa ceva.

Trăgând adânc aer în piept, Elayne veni mai aproape de ea. Numai Birgitte era îndeajuns de aproape ca să audă ce spune, dar nu voia să rişte cu nimic.

Cerandin, numele meu adevărat este Elayne din Casa Trakand, Domniţa-Moştenitoare a Andorului. Cândva, voi fi regina Andorului.

Judecând după purtarea femeii din prima zi, şi mai mult după ceea ce le spusese despre seanchani, cuvintele ei ar fi trebuit să îi frângă rezistenţa. Cerandin însă o privi direct în ochi.

— Ai spus că eşti mare nobilă încă din prima zi, dar… zise ea şi îşi ţuguie buzele, uitându-se la pantalonii lui Elayne. Eşti foarte pricepută la mersul pe frânghie, Morelin. Cu mai mult exerciţiu, s-ar putea ca, odată şi-odată, să apari în faţa împărătesei. Toţi avem locul nostru, toţi aparţinem acelui loc.

Preţ de o clipă, Elayne încercă în zadar să găsească o replică. Cerandin nu o credea!

Am irosit destul timp, Cerandin.

Dădu să o apuce de braţ, intenţionând să o tragă după ea cu forţa dacă era nevoie, dar Cerandin o prinse de mână şi i-o răsuci brusc. Făcând ochii mari şi icnind de durere, Elayne se ridică pe vârfuri, întrebându-se dacă încheietura îi va ceda înainte ca braţul să îi iasă din umăr. Birgitte nu făcu nici o mişcare, rămase cu braţele încrucişate, având neobrăzarea să ridice, întrebător, o sprânceană! Elayne scrâşni din dinţi. Nu *va cere* ajutor.

Dă-mi drumul, Cerandin, spuse ea pe un ton imperios, regretând că gâfâia din greu. Am spus să-mi dai drumul!

Cerandin îi dădu drumul, după câteva clipe, şi făcu un pas înapoi, precautã.

Îmi eşti prietenă, Morelin, şi aşa vei rămâne. Ai putea deveni o mare doamnă, cândva. Te porţi ca atare şi, dacă reuşeşti să atragi atenţia unui nobil, acesta te-ar putea lua ca *asa.* Uneori, *asele* devin soţii. Lumina să te călăuzească, Morelin. Eu trebuie să-mi termina treaba.

Cerandin întinse vergeaua spre Mer, Mer îşi încolăci trompa în jurul ei şi animalul uriaş se lăsă dus de femeie, călcând greoi.

Cerandin! Spuse Elayne tăios. Cerandin!

Femeia cu părul aproape alb nu privi înapoi. Elayne îi aruncă lui Birgitte o privire cruntă.

Mulţumesc pentru ajutor! Zise ea răguşit şi se îndepărtă cu paşi mari, fără să mai aştepte replica.

Birgitte o ajunse din urmă şi merse pe lângă ea.

Din câte am auzit şi am văzut, ţi-ai petrecut destul timp ca s-o înveţi pe femeia aia ce înseamnă să ai demnitate. Voiai ca, împreună, s-o facem să uite tot ce-ai învăţat-o?

N-am încercat să fac aşa ceva, mormăi Elayne. Am încercat s-o protejez. E departe de casă, e străină oriunde s-ar duce şi sunt unii care n-ar trata-o deloc frumos dacă ar afla de unde vine.

Pare că poate să se protejeze şi singură, spuse Birgitte sec. Poate că tot tu ai învăţat-o şi asta. Poate că era neajutorată când ai găsit-o.

Privirea lui Elayne părea că alunecă pe ea precum gheaţa care alunecă pe oţelul cald.

N-ai făcut decât să stai cu mâinile în sân şi s-o priveşti. Ai uitat că trebuie să fii...

Elayne privi repede înjur. O privire scurtă care însă îi făcu pe câţiva dintre rândaşi să îşi plece capul.

— ... Străjerul meu. Ai uitat că trebuie să mă aperi când nu pot conduce Puterea.

Birgitte privi şi ea înjur, dar, din nefericire, nu era nimeni destul de aproape ca să o facă să-şi ţină limba.

— Te voi apăra atunci când vei fi în pericol, dar, dacă e vorba să te bată cineva la fund fiindcă te-ai purtat ca un copil răzgâiat, va trebui să mă hotărăsc dacă nu cumva e mai bine să te las să înveţi o lecţie care să te ajute mai târziu. Auzi tu, să-i spui că eşti moştenitoarea unui tron! Dacă vrei să fii Aes Sedai, mai bine învaţă să îndoi adevărul, nu să-l faci bucăţele.

Elayne rămase cu gura căscată. De-abia când simţi că i se împleticesc picioarele, reuşi să spună:

— Dar sunt Aes Sedai!

— Dacă zici tu, replică Birgitte privind cu subînţeles la pantalonii ei plini de paiete.

Elayne nu se putut stăpâni. Nynaeve cu limba ei ca un ac, Cerandin încăpăţânată cât doi catâri, şi acum asta. Îşi lăsă capul pe spate şi ţipă plină de frustrare.

Când ţipătul se stinse, i se păru că până şi animalele se liniştiseră. Rândaşii se opriseră în loc, privind-o lung. Îi ignoră.

Nimic nu i se mai putea băga sub piele acum. Era calmă precum gheaţa, perfect stăpână pe sine.

— Ai ţipat după ajutor sau fiindcă ţi-e foame? Întrebă Birgitte, aplecând capul. Cred că am putea găsi o doică în...

Elayne se îndepărtă în grabă, cu un mârâit care i-ar fi făcut mândri până şi pe leoparzii din cuşcă.

CAPITOLUL 48

Despărţiri

După ce se întoarse la căruţă, Nynaeve îşi puse o rochie decentă, mormăind exasperată că trebuia să-şi descheie un şir lung de nasturi şi să-şi încheie un altul de una singură. Lâna gri, fără nici un model pe ea, fină şi bine croită, dar sobră, nu avea de ce să stârnească vreun comentariu, deşi, din păcate, era mult prea călduroasă. Dar ea se simţea mult mai bine acum, ştiindu-se îmbrăcată. Şi poate mai *ciudat,* de parcă ar fi purtat prea multe haine. Din cauza zăpuşelii, probabil.

Îngenunche repede în faţa sobei de cărămidă, cu coşul ei de tablă, şi deschise uşiţa de fier care dădea spre odoarele lor. Inelul de piatră răsucit era ascuns în punga de lângă inelul cu sigiliu, greu al lui Lan, şi Marele Şarpe din aur. Cutia aurie cu pietrele preţioase pe care i le dăduse Amathera era în săculeţul de piele cu pungile de ierburi luate de la Ronde Macura din Mardecin, alături de mojarul şi pistilul necesare preparării lor; le controlă ca să îşi amintească ce conţinea fiecare, de la vindecă-tot până la groaznica rădăcină de limbă-de-viperă. Scrisorile privind drepturile lui Elayne la tron erau tot acolo, ca şi trei dintre pungi, nici una la fel de plină după ce îi plătise lui Luca drumul menajeriei până la Ghealdan. Chiar dacă jupânul Luca

nu fusese interesat de suta de mărci, nu avusese nici o reţinere în a-şi recupera cheltuielile. Una dintre scrisorile care o autorizau pe purtătoare să facă ce anume doreşte, în numele Supremei înscăunate, se alătură inelelor. În Samara răzbătuseră numai zvonuri vagi despre unele tulburări din Tar Valon; poate îi găsea o întrebuinţare, chiar dacă avea semnătura lui Siuan Sanche. Lăsă cutia neagră, de lemn, la locul ei, lângă trei dintre pungi, ca şi punga de iută în care se afla a'damul, pe care bineînţeles că nu dorea să îl atingă - şi săgeata de argint pe care Elayne o găsise în noaptea întâlnirii dezastruoase cu Moghedien.

O clipă se încruntă spre săgeată, gândindu-se la Moghedien. Cel mai bine *era* să o evite cu orice preţ. *„Era!* O dată am reuşit s-o înving! “Iar a doua oară fusese atârnată ca un cârnat de uşa bucătăriei. Dacă n-ar fi fost Birgitte... „Singură a hotărât. “Chiar ea spusese asta, şi era adevărat. „Aş putea s-o înving din nou. Aş putea. Dar dacă nu reuşesc... Dacă nu reuşesc... “Acum, încerca să evite punga de piele de oaie vârâtă în spate, foarte conştientă de asta, deşi nu era absolut nici o diferenţă între urâţenia pungii şi urâţenia gândului de a pierde din nou în faţa lui Moghedien. Răsuflând adânc, întinse mâna şi o apucă cu grijă de baiere, în aceeaşi clipă dându-şi seama că face o greşeală. Răul păru că-i învăluie mâna, mai ceva ca înainte, de parcă Cel întunecat chiar încerca să treacă prin sigiliul din cuendillar dinăuntru. Mai bine să se gândească toată ziua la cum s-o înfrângă pe Moghedien; era o diferenţă ca de la cer la pământ între gând şi realitate. Probabil că era vorba de imaginaţie - senzaţia aceasta nu o trăise în Tanchico —, dar ar fi vrut ca şi Elayne să îl ducă. Sau să îl lase acolo.

„Nu te mai prosti! “îşi spuse ea hotărâtă. „Asta îl ţine închis pe Cel întunecat. Nu faci decât să-ţi laşi fantezia să zboare aiurea. “Cu toate acestea, îl lăsă să cadă pe rochia roşie, ca pe un şobolan mort de o săptămână, apoi îl împachetă şi îl legă bine în cea mai mare grabă. Vârî pachetul din mătase în mijlocul unei boccele cu haine pe care o lua cu ea, ascunsă sub mantia ei cenuşie, de călătorie. Cei câţiva inchi care o despărţeau de el erau de ajuns ca să o scape de senzaţia de deprimare, dar tot simţea nevoia să se spele pe mână. Măcar dacă nu ar fi ştiut că e acolo. *Chiar* se prostea. Elayne ar râde de ea, ca şi Birgitte. Şi pe drept cuvânt.

Din hainele pe care voia să le păstreze făcu două pachete; regreta fiecare obiect pe care trebuia să îl lase acolo. Chiar şi rochia de mătase albastră, cu decolteul adânc. Nu că ar mai fi vrut să poarte aşa ceva - bineînţeles că nu voia să se *atingă* de rochia roşie până când nu preda pachetul intact unei Aes Sedai din Salidar. - Dar nu se putu abţine să nu calculeze costul hainelor, al cailor şi al căruţelor abandonate de când părăsiseră Tanchico-ul. Şi al trăsurii, şi al butoaielor cu vopsea. Până şi Elayne s-ar fi înfiorat, dacă s-ar fi gândit la aşa ceva. Tânăra asta credea că, oricât de adânc băga mâna în pungă, tot dădea de bani.

Tocmai făcea al doilea pachet când Elayne se întoarse şi se schimbă într-o rochie de mătase albastră, fără să scoată o vorbă. Mai puţin bombănelile inevitabile când se văzu nevoită să îşi ducă braţele în spate ca să se încheie la nasturi. Dacă ar fi rugat-o, Nynaeve ar fi ajutat-o, dar, nefiind rugată, se mulţumi să se uite dacă are vreo vânătaie. I se păruse că aude un ţipăt doar cu câteva minute înainte de apariţia lui Elayne dacă ajunsese să se bată cu Birgitte... Nu era sigură că se bucură că nu vede nici o vânătaie. Într-un fel, corabia avea să le ofere un spaţiu la fel de restrâns ca şi căruţa asta, şi chiar insuportabil dacă cele două femei se luau la harţă din orice motiv. Pe de altă parte, poate că le-ar fi de ajutor dacă reuşeau să îşi ţină firea.

Elayne nu spuse nimic în timp ce îşi aduna lucrurile, nici chiar atunci când Nynaeve întrebă, pe un ton cât se poate de amabil, unde o tulise aşa, de parcă ar fi stat pe spini. Primi drept răspuns doar o bărbie ridicată şi o privire glacială, ca şi cum tânăra s-ar fi crezut deja pe tronul mamei.

Uneori, Elayne era şi mai tăcută, tăcerea ei fiind mai elocventă decât orice cuvânt. Descoperind cele trei pungi care mai rămăseseră, se opri înainte de a le lua, temperatura din căruţă scăzând considerabil, deşi pungile nu reprezentau decât partea ei. Nynaeve se săturase să o audă cum o critică pentru felul în care drămuieşte fiecare bănuţ; să-i cheltuiască în voia ei şi să-şi dea seama singură că, cel puţin pentru o vreme, alţii n-o să mai pupe. Dar, când Elayne îşi dădu seama că inelul dispăruse, iar cutia neagră era tot acolo...

Elayne o ridică şi îi deschise capacul, ţuguindu-şi buzele în timp ce se uita la ce era înăuntru, celelalte două ter’angreale pe care le aduseseră de la Tear. Un disc mic, de fier, cu o spirală în

mijloc, şi o placă îngustă, lungă de 5 inchi. Care părea a fi făcută din chihlimbar, dar era mai dură decât oţelul, şi cu o femeie care dormea, incrustată în ea. Şi discul, şi placa puteau fi folosite pentru intrarea în Tel'aran'rhiod, deşi nu la fel de uşor ca în cazul inelului; ca să le folosească trebuia să apeleze la Spirit, singurul dintre cele Cinci Puteri care putea fi condus în somn. Lui Nynaeve i se păruse normal să i le lase lui Elayne, din moment ce ea luase inelul. Închizând cutia cu zgomot, Elayne o privi lung, cu chipul lipsit de expresie, apoi o vârî; într-una dintre boccelele ei, alături de săgeata de argint. Tăcerea ei era precum tunetul.

Elayne mai făcu două boccele, mai mici decât ale lui Nynaeve; nu lăsă decât hainele şi pantalonii împodobiţi cu paiete. Nynaeve se abţinu să o întrebe dacă nu cumva le uitase; poate că ar fi trebuit, dacă tot era atât de bosumflată, dar: ştia cum să îmbuneze lucrurile. Se mărgini să pufnească uşor când Elayne împachetă ostentativ şi a'damul, deşi după privirea pe care i-o aruncă fata ai fi crezut că-i făcuse nu ştiu câte reproşuri. Când părăsiră căruţa, tăcerea putea fi sfărâmată şi; folosită la răcirea vinului.

Afară, bărbaţii erau gata de plecare. Mormăind şi aruncând priviri nerăbdătoare spre ea şi Elayne. Ceea ce nu era corect. Galad şi Uno nu avuseseră nimic de împachetat. Fluierul şi harpa lui Thom atârnau de spatele lui, în cutii de piele, alături de o bocceluţă, iar Juilin, cu pumnalul la brâu şi sprijinit în toiagul lui lung, purta şi el o boccea, chiar mai mică, legată îngrijit. Bărbaţii erau dispuşi să poarte aceleaşi haine până putrezeau şi cădeau singure de pe ei.

Bineînţeles că şi Birgitte era gata, cu arcul în mână, cu tolba la şold şi o boccea învelită în pelerină la picioarele ei, nu cu mult mai mică decât boccelele lui Elayne. Nynaeve n-ar fi băgat mâna în foc că rochiile lui Luca erau acolo, dar ceea ce purta femeia acum o făcu să rămână în loc. Rochia-pantalon semăna cu pantalonii voluminoşi pe care îi purtase în Tel'aran'rhiod, numai că erau mai mult aurii decât galbeni şi nu erau strânşi în jurul gleznelor. Haina albastră, scurtă avea aceeaşi croială.

Misterul provenienţei acelor veşminte se lămuri odată cu apariţia lui Clarine, care se tot scuza că întârziase, cu alte două rochii şi o altă haină pe care le vârî în bocceaua lui Birgitte. Mai spuse cât de rău îi pare că părăsesc menajeria, nefiind singura

care hotărâse să rupă câteva clipe de agitaţia din jur. Aludra veni şi le ură drum bun, oriunde s-ar îndrepta, cu accentul ei tarabonez. Şi cu alte două cutii pline cu beţişoare de foc. Nynaeve le vârî în săculeţul ei şi scoase un oftat. Îşi propusese să le lase pe celelalte acolo, dar Elayne le împinsese în spatele raftului, după un sac de fasole, crezând că Nynaeve nu e atentă. Petra se oferi să le însoţească până la râu, prefăcându-se că nu vede cum soţia îşi mijeşte ochii de grijă, ca şi fraţii Chavana, Kin şi Bari, jonglerii, deşi în clipa în care Nynaeve le spuse că nu era nevoie, iar Petra se încruntă, aceştia îşi ascunseră cu greu uşurarea. Nynaeve trebui să vorbească repede, căci Galad şi ceilalţi bărbaţi erau pe punctul de a accepta. Surprinzător, chiar şi Latelle îşi făcu apariţia, exprimându-şi regretul, zâmbind şi cu o privire care le spunea că le duce ea boccelele, numai să le vadă plecate mai repede. Cerandin nu îşi făcu apariţia, ceea ce nu o întristă foarte mult pe Nynaeve. Chiar dacă Elayne se înţelegea de minune cu ea, de când luase bătaie Nynaeve simţea un fel de tensiune ori de câte ori se afla în preajma ei, poate cu atât mai mult cu cât Cerandin nu părea deloc afectată.

Luca apăru ultimul, vârându-i în mână un buchet de flori sălbatice într-o stare jalnică, lovite de secetă - numai Lumina ştia unde le găsise asigurând-o de dragostea lui eternă, proslăvindu-i frumuseţea şi jurând că o va găsi din nou chiar dacă va trebui să colinde lumea întreagă. Nynaeve nu era sigură care dintre cuvintele lui îi înroşise obrajii, dar privirea ei de gheaţă şterse rânjetul de pe faţa lui Juilin şi uimirea de pe faţa lui Uno. Prin comparaţie, Thom şi Galad avură destul bun-simţ să nu reacţioneze în nici un fel. La Birgitte şi Elayne însă nu se putea uita.

Cel mai rău era că trebuia să stea acolo şi să asculte, cu florile ofilite în mână, cu faţa din ce în ce mai roşie. Dacă îl repezea, l-ar fi făcut să insiste şi mai mult, oferindu-le celorlalţi alte motive de distracţie. Aproape că oftă de uşurare când idiotul făcu o ultimă plecăciune înfoindu-şi pelerina şi se îndepărtă.

Păstră florile, călcând cu paşi mari înaintea celorlalţi ca să nu le vadă feţele şi împingându-şi furioasă boccelele când îi alunecau din spate, până când ieşi din raza vizuală a căruţelor. Imediat trânti florile la pământ cu atâta violenţă, încât Ragan şi ceilalţi shienarani îmbrăcaţi ca vai de ei, care aşteptau pe

pajiştea de lângă drum, schimbară priviri nedumerite. Fiecare purta în spate o pătură rulată de-a curmezişul, în care îşi vârâseră cele de trebuinţă - puţine! — Împreună cu sabia, dar luaseră destule sticle cu apă care să le ajungă zile întregi, iar fiecare al treilea om avea câte o oală sau un ceainic care atârna de ceva. Foarte bine. Dacă trebuia să gătească ceva, s-o facă ei! Fără să-i aştepte să-i spună dacă drumul e sigur sau nu, o porni de capul ei.

Din cauza lui Valan Luca era atât de furioasă - s-o umilească el în faţa tuturor! Ar fi trebuit să-i tragă vreo două şi să-l trimită la Cel întunecat! —, dar ţinta furiei era Lan Mandragoran. Lan nu-i dăruise niciodată o floare. Nu că ar fi contat prea mult. Bărbatul îşi exprimase sentimentele în cuvinte mai profunde şi mai simţite decât Valan Luca. Tot ce-i spusese lui Luca fusese adevărat, dar, dacă Lan spunea că te va lua cu el, nici o ameninţare nu l-ar fi oprit; nici conducerea Puterii împotriva lui nu l-ar fi oprit, doar dacă acţionai înainte ca Lan să-ţi înmoaie voinţa şi genunchii cu nenumărate săruturi. N-ar li stricat să-i dea şi câte un buchet de flori. În loc să-i explice de ce dragostea lor nu se putea împlini. Bărbaţii şi cuvântul lor! Bărbaţii şi *onoarea* lor! Logodit cu moartea, aşa spunea! El şi războiul lui personal cu Umbra! Va trăi, se va însura cu ea, dar, dacă nu va dori nici una, nici alta, îi va arăta ea. Mai rămânea să rezolve mica problemă a legăturii lui faţă de Moiraine. Îi venea să ţipe de ciudă.

Făcuse deja o sută de paşi pe drum când ceilalţi o ajunseră din urmă, privind-o pieziş. Elayne pufni pe nas, ostentativ, chinuindu-se să îşi aşeze mai bine cele două boccele mari din spate - deh, a *vrut* să ia totul —, Birgitte însă merse înainte prefăcându-se că vorbeşte singură, dar bombănind destul de tare despre femeile care se grăbesc precum fetele la măritiş. Nynaeve nu le luă în seamă.

Bărbaţii se răsfirară pe drum, cu Galad în faţă, flancat de Thom şi Juilin, shienaranii mergând în şir indian de o parte şi de cealaltă, cercetând fiecare tufă şi movilă de pământ. Păşind pe mijlocul drumului, Nynaeve se simţea ca o caraghioasă - de parcă dintr-o clipă într-alta o armată întreagă ar fi răsărit ca din senin; de parcă ea şi celelalte femei ar fi fost nişte neajutorate - mai ales când văzu cum sheinaranii îl urmau în tăcere pe Uno, scoţându-şi săbiile. Nu se vedea ţipenie de om; până şi satele

sărăcăcioase păreau părăsite. Sabia lui Galad rămase în teacă, Juilin însă îşi cântări toiagul în mână în loc să îl folosească la mers, iar în mâinile lui Thom cuţitele apăreau şi dispăreau de parcă omul nu ar fi fost conştient de ce face. Chiar şi Birgitte scoase din tolbă o săgeată. Nynaeve clătină din cap. Le trebuia mult curaj celor care voiau să dea piept cu cei din jurul ei.

Apoi ajunseră în Samara, unde îi păru rău că nu acceptase oferta lui Petra, a fraţilor Chavana şi a tuturor celor care se oferiseră să îi însoţească până la râu.

Porţile erau deschise şi nepăzite, iar deasupra zidurilor cenuşii ale oraşului se înălţau şase coloane de fum negru. Pe străzile din apropiere nu se auzea nici o mişcare. Sticla căzută din geamurile sparte trosnea sub tălpi; era singurul zgomot, cu excepţia zumzetului îndepărtat, de parcă roiuri imense de viespi ar fi împânzit întreg oraşul. Mobilă şi haine stăteau aruncate pe pavaj, oale de metal şi de lut, obiecte scoase din prăvălii şi din case, fie de hoţi, fie de cei care fugiseră unde văzuseră cu ochii.

Nu numai atât. La o fereastră atârna cu capul în jos un cadavru într-o haină fină, de mătase verde; de streaşina unui atelier fusese spânzurat un ins îmbrăcat în zdrenţe. Din când în când, pe o stradă lăturalnică, zărea ceea ce păreau a fi moviliţe din haine vechi; ştia însă că adevărul era altul.

În pragul unei case, unde uşa sfărâmată de-abia se mai ţinea într-o balama, flăcări mici împresurau treptele de lemn, printre care fumul tocmai începea să îşi facă loc. Chiar dacă strada părea pustie acum, cei care o lăsaseră aşa nu plecaseră de mult. Simţind cum o ia cu ameţeli, încercând să fie cu ochii în patru, Nynaeve îşi strânse cuţitul de la brâu.

Din când în când, bâzâitul se auzea mai tare, un urlet de furie gutural, fără cuvinte, ce părea că vine de aproape, alteori, se reducea la un murmur înfundat; dar când pericolul în sfârşit se materializă, o făcu brusc, pe tăcute. Grupul de bărbaţi apăru de după colţ, ca o haită de lupi pornită în urmărirea prăzii, umplând strada din perete în perete, fără zgomot, doar tropăitul cizmelor. La vederea lui Nynaeve şi a celorlalţi atacatori reacţionară precum torţa aruncată într-o claie de fan. Fără ezitare; se repeziră înainte, ca la comandă, urlând, turbaţi, fluturând furci şi săbii, topoare şi bâte, orice obiect care putea fi folosit ca armă.

Nynaeve încă mai era destul de furioasă ca să îmbrăţişeze *saidarul* şi o făcu fără să se gândească, înainte să vadă cum brusc totul începe să strălucească în jurul lui Elayne. Existau cel puţin zece moduri în care putea opri haita asta de una singură şi încă zece în care putea să o distrugă. Cu riscul ca Moghedien să prindă de ştire. Nu era sigură dacă acelaşi gând trecea şi prin mintea lui Elayne. Ştia doar că se agăţa de furia ei şi de Adevăratul Izvor cu aceeaşi fervoare, Moghedien, şi nu gloata care se năpustea asupra lor fiind motivul pentru care şovăia. Se agăţă de ele şi îşi dădu seama că nu va îndrăzni să facă nimic. Mai ales dacă avea o alternativă. Aproape regretă că nu poate tăia firele pe care le ţesea Elayne. Trebuia să existe o alternativă.

Un ins înalt, într-o haină roşie, zdrenţuită, judecând după broderiile verzi-aurii, alerga în fruntea celorlalţi, agitând un topor deasupra capului. Săgeata lui Birgitte îl nimeri drept în ochi. Insul se prăbuşi la pământ, iar ceilalţi călcară peste el, toţi cu feţele schimonosite şi urlând ceva de neînţeles. Nimic nu îi putea opri. Scoţând un strigăt, jumătate furie, jumătate groază, Nynaeve îşi scoase cuţitul de la cingătoare şi se pregăti să conducă Puterea.

Ca un val care izbeşte stâncile, atacatorii se ciocniră de oţelul shienaran. Bărbaţii cu smocurile de păr în vârful capului, la fel de zdrenţăroşi ca şi cei pe care îi înfruntau, îşi mânuiau săbiile metodic, cu ambele mâini, adevăraţi maeştri, gloata nefiind în stare să treacă de ei, chiar dacă erau atât de puţini. Atacatorii cădeau urlând numele Profetului, dar alţii treceau peste ei. Juilin, nesăbuitul, se lupta cot la cot cu shienaranii, cu pălăria lui conică pleoştită pe cap, fulgerând cu toiagul lui subţire în stânga şi în dreapta, parând lovituri, rupând braţe şi spărgând capete. Thom era în spate. Şchiopătând din loc în loc ca să se îngrijească de cei care reuşeau să se strecoare printre shienarani; doar cu un pumnal în mână, dar chiar şi cei care erau înarmaţi cu săbii cădeau sub loviturile lui. Faţa aspră a menestrelului arăta mai fioroasă ca oricând şi, când un ins corpolent, într-o vestă de piele pe care de obicei o purtau fierarii, aproape că o atinse pe Elayne cu furca lui, Thom scoase un urlet la fel de înfiorător şi îi reteză beregata, mai să-i arunce capul cât colo. Birgitte îşi schimba calm locul, fiecare săgeată găsind un alt ochi.

Dar, dacă ei ţineau gloata în loc, Galad fu cel care o împinse înapoi. Aştepta să fie atacat ca şi cum ar fi aşteptat următorul dans, la un bal, cu braţele încrucişate, nepăsător, scoţând sabia când mai era doar un metru între el şi atacatori. Apoi chiar dansa, toată graţia lui prefăcându-se de îndată într-o moarte fluidă. Nu dura mult; îi lovea direct în inimă, dintr-o singură fandare. Uneori, îl înconjurau cinci sau şase, cu săbii, topoare şi picioare de mese, dar numai cât să moară. În cele din urmă, îşi dădură seama că toată furia lor, toată setea lor de sânge nu erau de-ajuns. Primul care o luă la goană o făcu de frica lui, aruncând arma; curând, îl urmară şi ceilalţi, făcând gol în jurul lui Galad. Când dispărură pe drumul pe care veniseră, Galad rămase la o depărtare de douăzeci de paşi de ceilalţi, singur printre morţi şi gemetele muribunzilor.

Nynaeve se înfioră când îl văzu cum se apleacă şi îşi şterge sabia de haina unui cadavru. Era la fel de plin de graţie, chiar şi aşa. Era frumos, chiar şi aşa. Nynaeve simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

Nu avea idee cât durase totul. Unii dintre shienarani se sprijineau în săbii, gâfâind. Şi privindu-l pe Galad cu tot respectul. Thom stătea aplecat, cu o mână pe genunchi, încercând să o respingă pe Elayne cu cealaltă în timp ce îi spunea că vrea doar să-şi tragă răsuflarea. Minute, o oră; ori una, ori alta.

Pentru prima oară, privindu-i pe răniţii care zăceau pe pavaj ici şi colo, unul încercând să se târască, nu mai simţi dorinţa de a Tămădui şi nici un fel de milă. Nu departe de ea, văzu o furcă, aruncată de cineva; un cap de bărbat era înfipt într-un dinte, un cap de femeie în altul. Simţea doar că îi este greaţă şi că se bucură că nu este capul ei. Şi că o ia cu frig.

— Mulţumesc, zise ea tare, neadresându-se cuiva în mod deosebit. Mulţumesc tare mult.

Cuvintele erau puţin scrâşnite nu îi plăcea să recunoască un lucru pe care nu îl putea face pentru sine. - Dar pornite din inimă. Apoi Birgitte înclină din cap şi Nynaeve se văzu nevoită să se lupte cu sine. Femeia făcuse la fel de multe ca toţi ceilalţi. Cu mult mai multe decât ea. Îşi vârî cuţitul în teacă.

— Ai... tras foarte bine.

Zâmbind strâmb, de parcă ar fi ştiut cât de greu îi fusese să rostească acele cuvinte, Birgitte începu să îşi recupereze săgeţile. Nynaeve se cutremură şi încercă să nu se uite.

Majoritatea shienaranilor erau răniţi, iar Thom şi Juilin fuseseră atinşi şi ei în mai multe locuri - ca prin miracol, Galad scăpase neatins; sau poate nu ca prin miracol, dacă se gândea la felul în care mânuia el sabia —, dar, purtându-se ca nişte bărbaţi adevăraţi până la sfârşit, insistară că rănile nu sunt serioase. Chiar şi Uno spuse că ar trebui să-şi continue drumul, cu un braţ care îi atârna fără vlagă şi o tăietură adâncă pe un obraz care avea să fie copia fidelă a cicatricei de pe celălalt obraz, dacă nu era Tămăduită cât mai curând.

Într-adevăr, şi ea voia să meargă mai departe, chiar dacă îşi spunea că mai întâi ar trebui să se îngrijească de răni. Elayne îşi trecu braţul pe după mijlocul lui Thom, dar bărbatul refuză să se sprijine de ea şi începu să recite o poveste cu atâtea înflorituri încât cu greu recunoşteai isprăvile lui Kirukan, frumoasa regină-oştean din Războaiele Troloce.

— În momentele ei bune, se purta ca un porc mistreţ prins în rugii de măceşe, explică Birgitte încet, ca pentru ea. Nu semăna deloc cu cineva de pe-aici.

Nynaeve scrâşni din dinţi. Să creadă ea că o va mai lăuda vreodată, indiferent de ce va face. Dacă se gândea bine, orice bărbat din Ţinutul celor Două Râuri putea ochi la fel de bine de la distanţa aia. Orice băiat.

Auziră bubuituri în urma lor, urlete care veneau de pe alte străzi, şi nu de puţine ori Nynaeve avu senzaţia că din ferestrele goale, fără geamuri, îi pândeşte cineva. Dar vestea trebuie să se fi răspândit sau puţinii rămaşi trebuie să fi văzut ce se întâmplase fiindcă nu se simţea nici o mişcare până când, brusc, în faţa lor apărură două duzini de Mantii Albe, jumătate cu arcurile pregătite, restul cu săbiile scoase din teacă. Cât ai clipi din ochi shienaranii îşi pregătiră şi ei săbiile.

După un schimb rapid de cuvinte între Galad şi un ins cu barba căruntă sub coiful conic, Mantiile Albe îi lăsară să treacă, cu toate că insul îi privi bănuitor pe shienarani, ca şi pe Thom şi Juilin, ca să nu mai vorbim de Birgitte. Îndeajuns ca să o scoată din sărite pe Nynaeve. Sigur, Elayne putea călca maiestuos cu bărbia ridicată, ignorându-le pe Mantiile Albe de parcă ar fi fost nişte simpli servitori, lui Nynaeve însă nu îi plăcea să provoace.

Râul nu era departe. Dincolo de câteva mici magazii de piatră, cu acoperişul de ardezie, cele trei docuri de piatră ale oraşului de-abia atingeau apa pe deasupra nămolului uscat.

O corabie masivă, cu două catarge, se afla la capătul unuia dintre ele. Nynaeve speră că vor avea cabine separate. Şi mai speră să nu aibă parte de un tangaj prea mare.

Câţiva oameni se îngrămădeau unul într-altul la vreo douăzeci de paşi de doc, sub ochii vigilenţi a patru paznici în mantii albe; aproape o duzină de bărbaţi, cei mai mulţi bătrâni, toţi îmbrăcaţi în zdrenţe şi plini de vânătăi, şi de două ori mai multe femei, majoritatea cu doi-trei copii care se agăţau de ele, unele şi cu câte un prunc în braţe. Alte două Mantii Albe stăteau chiar în faţa docului. Copiii îşi ascundeau faţa în rochia mamei, adulţii însă priveau cu jind spre corabie. Nynaeve simţi o strângere de inimă la vederea lor; îşi aminti aceleaşi priviri, mult mai multe, în Tanchico. Oameni care îşi doreau cu disperare un mijloc de a scăpa de pericol. Nu fusese în stare să facă nimic pentru ei.

Înainte de a putea face ceva pentru aceştia, Galad le prinse de braţ, pe ea şi pe Elayne, şi le trase după el de-a lungul, docului şi apoi pe o pasarelă nesigură. Pe punte se aflau alţi; şase bărbaţi cu faţa aspră, în mantii albe şi platoşă strălucitoare, cu ochii pe un grup de inşi desculţi, cei mai mulţi cu pieptul descoperit, care şedeau la prova. Nynaeve nu îşi dădu seama dacă, stând în picioare la capătul pasarelei, căpitanul se uita mai ursuz la Mantiile Albe sau la grupul pestriţ care urca pe corabia lui.

Agni Neres era un bărbat înalt, osos, într-o haină de culoare închisă, cu urechile clăpăuge şi o privire neînduplecată pe faţa îngustă. Nu dădea nici o atenţie sudorii care îi curgea pe obraji.

Ai plătit pentru două femei. Vrei s-o iau pe cealaltă şi pe; cei doi bărbaţi fără nici un ban?

Birgitte îl privi ameninţător, dar căpitanul păru că nu observă.

Vei primi toţi banii, bunule căpitan, spuse Elayne pe un ton glacial.

Dacă nu ceri mai mult decât face, adăugă Nynaeve, ignorând privirea scurtă a lui Elayne.

Neres îşi subţie buzele, dacă aşa ceva mai era posibil, şi i se adresă din nou lui Galad.

— Atunci, dacă-ţi iei oamenii de pe corabie, eu ridic ancora. Îmi place mai puţin ca niciodată să stau aici la lumina zilei.

— De îndată ce-i iei şi pe *ceilalţi* călători, zise Nynaeve, arătând spre oamenii îngrămădiţi pe mal.

Neres se uită spre Galad, dar acesta se îndepărtase deja ca să le spună ceva celorlalte Mantii Albe, apoi spre oamenii de pe mal şi într-un târziu spre un punct de deasupra capului lui Nynaeve.

— Iau pe oricine poate plăti. În adunătura aia de-acolo nu sunt prea mulţi care să pară a fi în stare de aşa ceva. Şi chiar de-ar fi în stare, tot n-aş putea să-i iau pe toţi.

Nynaeve se ridică în vârful picioarelor pentru ca bărbatul să îi poată vedea zâmbetul cât mai bine, lucru care făcu să îi cadă faţa.

— Pe absolut toţi, *căpitane.* Altfel te las fără urechi.

Omul deschise gura furios, apoi făcu ochii mari şi privi pe lângă ea.

De acord, spuse el repede. Dar vreau să-mi plăteşti într-un fel sau altul. Numai duminica dau de pomană, şi asta a trecut de mult.

Căpitanul se dădu înapoi, iar Nynaeve privi peste umăr, bănuitoare. Thom, Juilin şi Uno stăteau aproape de ea, privindu-i impasibili. Cât de impasibili puteau fi, cu felul în care arăta Uno şi cu feţele mânjite de sânge. Mult prea impasibili.

— Vreau să-i văd urcaţi pe toţi înainte ca echipajul să se atingă de parâme, spuse ea repede şi plecă după Galad care, în opinia ei, merita mulţumiri.

Tânărul considerase că face exact ce trebuie. Acesta era necazul cu cei mai destoinici dintre bărbaţi. Întotdeauna credeau că fac exact ce trebuie. Pe de altă parte, indiferent de ce făcuseră cei trei, o *scutiseră* de alte discuţii.

Îl găsi în compania lui Elayne, faţa lui frumoasă plină de frustrare. Galad se lumină la vederea ei.

— Nynaeve, v-am plătit drumul până la Boannda. Asta e doar la jumătatea drumului până la Altara, unde Boern se varsă în Eldar, mai departe n-am avut cu ce plăti. Căpitanul Neres m-a lăsat fără nici un gologan, unde mai pui că a trebuit să mă şi împrumut. Insul practică preţuri de zece ori mai mari. Mă tem că de acolo va trebui să vă descurcaţi singure până la Caemlyn. Îmi pare tare rău.

— Ai făcut deja prea multe pentru noi, interveni Elayne, cu ochii spre dârele de foc care se ridicau deasupra Samarei.

— Aşa am promis, replică el cu o resemnare obosită.

Era clar că tocmai despre asta vorbeau la apropierea lui Nynaeve.

Nynaeve reuşi să îi mulţumească, gest pe care Galad îl întrerupse cu graţie, dar şi cu o privire care îi spunea că nici ea nu înţelege. Ceea ce era şi ea dispusă să recunoască, oricând. Galad pornise un război ca să îşi ţină o promisiune - Elayne avea dreptate; va fi un război, dacă nu era deja dar, întrucât oamenii lui puseseră stăpânire pe corabia lui Neres, Galad nu va cere un preţ mai scăzut. Era corabia lui Neres, deci Neres putea pretinde câţi bani voia. Atâta timp cât le lua pe Elayne şi Nynaeve. Era adevărat. Galad nu calcula niciodată cât îl costa ca să facă exact ce trebuie, nici pe el, nici pe altcineva. Tânărul se opri la pasarelă şi privi spre oraş, de parcă ar fi văzut viitorul.

— Feriţi-vă de Rand al'Thor, zise el sumbru. Provoacă numai distrugeri. *Va* frânge lumea din nou înainte de a-şi termina misiunea. Feriţi-vă de el!

Apoi porni în grabă spre doc, cerându-şi armura. Nynaeve se trezi că priveşte la fel de întrebător ca şi Elayne, deşi în clipa următoare se simţiră amândouă stinghere. Era greu să împartă un moment ca acela cu o persoană care avea limba atât de ascuţită. De aceea se simţea atât de descumpănită; nu înţelegea de ce Elayne se înroşise la faţă - poate că, în sfârşit, revenea şi ea cu picioarele pe pământ. Mai mult ca sigur Galad nu bănuia că nu aveau nici cea mai mică intenţie să meargă la Caemlyn. Mai mult ca sigur. Bărbaţii nu erau atât de perspicace. Cele două nu se mai priviră mult timp.

CAPITOLUL 49

Spre Boannda

Grupul de bărbaţi, femei şi copii urcă la bord fară prea multe probleme. Mai ales că Nynaeve îi spusese căpitanului Neres să le găsească loc tuturor şi, indiferent de câţi bani voia să ceară pentru fiecare, *ea,* una, ştia *exact* cât face ca să îi ducă până la Boannda. Sigur, poate că o ajutase puţin şi faptul că îi şoptise lui Uno, ca măsură de prevedere, să îşi pună shienaranii să facă un fel de demonstraţie cu săbiile lor. Cincisprezece bărbaţi fioroşi, mai mult dezbrăcaţi decât îmbrăcaţi, toţi cu câte un smoc de păr în creştetul capului ras, ca să nu mai pomenim de petele de sânge, ungându-şi şi ascuţindu-şi săbiile, râzând în timp ce unul povestea cum altul fusese cât pe-aci să fie străpuns de o lance, ca un miel, avură un efect salutar. Nynaeve îi numără banii în palmă şi, simţind că i se strânge inima, încercă să îşi aducă aminte de docurile din Tanchico. Neres avea dreptate într-o singură privinţă; oamenii ăştia nu păreau să aibă prea mulţi bani; iar puţinii pe care îi aveau, le vor trebui mai târziu. Elayne nu avea nici un drept să întrebe, cu vocea aceea atât de mieroasă, dacă nu cumva îi scoate cineva un dinte.

La comenzile grăbite ale lui Neres echipajul se repezi să ridice ancora, în timp ce ultimii oameni încă mai urcau pe

corabie, ducându-şi micul avut în braţe, cei care mai aveau ceva pe lângă zdrenţele de pe ei. Într-adevăr, grupul de pribegi umplu corabia până la refuz, motiv pentru care Nynaeve se întrebă dacă nu cumva Neres avusese dreptate şi în privinţa asta. Şi totuşi atâta speranţă li se citea pe chip în clipa în care păşeau pe corabie, încât îşi făcu mustrări de conştiinţă că se gândise la aşa ceva. Şi când aflară că ea le plătise călătoria, se adunară în jurul ei, luptându-se să-i sărute mâinile, tivul rochiei, mulţumind şi binecuvântând-o, unii cu lacrimi care curgeau pe obrajii murdari, atât bărbaţi, cât şi femei. Îi venea să intre în pământ.

Puntea deveni un furnicar când ramele fură coborâte la apă, iar pânzele - înălţate, Samara începând să se facă tot mai mică. De-abia atunci Nynaeve puse capăt demonstraţiei. Un singur cuvânt să fi spus Elayne şi Birgitte şi le-ar fi scuturat pielea bine, ca să se înveţe minte.

Cinci zile petrecură pe *Şarpele Râului,* cinci zile pe Eldarul care făcea meandre domoale, zile înăbuşitoare şi nopţi aproape la fel de calde. Unele lucruri se schimbară în bine, călătoria însă nu începuse sub cele mai bune auspicii.

Prima problemă o avură cu cabina lui Neres, de la pupa, singurul loc în care se putea sta, cu excepţia punţii. Nu că Neres nu ar fi vrut să se mute de acolo. Graba lui - cu pantalonii, jiletcile şi cămăşile aruncate pe umeri sau atârnându-i din braţe, cu castronul de bărbierit într-o mână şi briciul în cealaltă - o făcu pe Nynaeve să se uite urât la Thom, Juilin şi Uno. Una era să se folosească de ei când voia ea, şi alta când voiau ei să *aibă grijă* de ea fără să-i spună ceva. N-ar fi stricat ca feţele să le fie mai deschise şi ochii mai inocenţi. Elayne veni cu altă zicală de-a lui Lini: „Sacul deschis nu ascunde nimic, uşa deschisă ascunde puţin, dar bărbatul deschis sigur ascunde ceva “.

Problema acum nu erau bărbaţii, ci cabina însăşi. Mirosul de mucegai rămase chiar şi după ce deschiseră hublourile minuscule care lăsau să intre prea puţină lumină în interiorul jilav, asemănător cu o Temniţă. „Temniţă “era cuvântul potrivit. Cabina era mică, mai mică decât căruţa, cea mai mare parte din spaţiu fiind ocupată de o masă grea şi un scaun cu spătarul înalt, fixate de podea şi de scara care ducea spre punte. Un lavabou prins de perete, cu o cană şi un castron, ambele slinoase, şi o oglindă îngustă, plină de praf, aglomerau şi mai

mult încăperea, completând mobilierul, la care se adăugau câteva rafturi goale şi cârlige pentru agăţat hainele. Bârnele care susţineau tavanul se încovoiau chiar deasupra capetelor. Şi era un singur pat, mai lat decât cel în care dormiseră ele până acum, dar nu îndeajuns de lat ca să doarmă două persoane. Cât de înalt era, Neres ar fi locuit şi într-o cutie, preferând ca tot spaţiul disponibil să fie ocupat de marfă.

A sosit la Samara în timpul nopţii, mormăi Elayne, lăsând jos boccelele, îşi puse mâinile în şolduri şi privi dispreţuitor în jur. Şi a vrut să plece tot noaptea. L-am auzit când îi spunea unui marinar că vrea să ridice ancora indiferent de ce voiau*... femeiuştile.* Se pare că nu-i prea place să călătorească ziua.

Gândindu-se la coatele şi picioarele reci ale lui Elayne, Nynaeve se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să doarmă sus, cu refugiaţii.

— Ce vrei să spui?

— Omul e contrabandist, Nynaeve.

— Cu vasul *ăsta?*

Lăsând jos boccelele, Nynaeve puse săculeţul pe masă şi se aşeză pe marginea patului. Nu, nu va dormi pe punte. Chiar dacă aici mirosea atât de urât, puteau lăsa hublourile deschise tot timpul, iar dacă patul era prea îngust, salteaua din puf era destul de groasă. Tangajul corăbiei nu îi priia deloc; dar altă soluţie nu avea. Elayne nu avea cum să o *scoată* de aici.

— E ca un *butoi.* Mare noroc dacă ajungem în Boannda în *două* săptămâni. Numai Lumina ştie cât de lung e drumul până la Salidar.

Nici una dintre ele nu ştia cât de departe era Salidarul şi încă nu era momentul să-l întrebe pe Neres.

— Toate se leagă. Până şi numele, *Şarpele Râului.* Ce neguţător cinstit şi-ar numi corabia aşa?

Şi ce dacă e contrabandist? N-ar fi prima dată când ne j folosim de unul.

Elayne îşi aruncă braţele în sus, exasperată; convingerea ei era că trebuie să te supui legii, oricât de proastă ar fi fost ea.

Semăna mai mult cu Galad decât era dispusă să recunoască, i Aşadar, Neres le spusese „femeiuşti “...

Cea de-a doua problemă era spaţiul pentru ceilalţi. *Şarpele Râului* nu era un vas foarte mare, chiar dacă era lat, şi în acest moment avea la bord cu mult peste o sută de oameni. Un spaţiu

anume trebuia rezervat echipajului care trăgea la rame sau manevra parâmele şi pânzele, ceea ce nu lăsa prea mult loc i călătorilor. Iar faptul că refugiaţii se ţineau cât mai departe de shienarani nu ajuta prea mult; se săturaseră de-atâţia oameni înarmaţi. De-abia îşi găsea fiecare un loc în care să stea jos; de loc pentru dormit nici un încăpea vorba.

Nynaeve îl abordă pe Neres imediat.

— Oamenii ăştia au nevoie de mai mult spaţiu. Mai ales I femeile şi copiii. Din moment ce n-ai mai multe cabine, trebuie să-i primeşti în cală.

Neres se întunecă la faţă. Privind drept înainte, undeva, în stânga ei, căpitanul spuse răguşit:

— Cala mea e plină de marfă preţioasă. Marfă foarte preţioasă.

Oare vameşii de-a lungul Eldarului îşi fac datoria? Întrebă Elayne într-o doară, privind pe rând malurile străjuite; de copaci.

Aici lăţimea râului nu depăşea câteva sute de paşi, fiind mărginit de nămol uscat şi lut galben.

Ghealdanul pe o parte şi Amadicia pe cealaltă. Mi se pare ciudat că te îndrepţi spre miazăzi cu cala plină de marfă de la miazăzi. Dar probabil că ai toate documentele care dovedesc că ai plătit vama. Şi sigur că poţi explica de ce n-ai descărcat - din cauza tulburărilor din Samara. Am auzit că cei care încasează birurile sunt nişte oameni foarte înţelegători.

Neres făcu o grimasă, dar nu se uită la nici una din ele. Motiv pentru care văzu foarte bine când Thom îşi răsfiră degetele de la ambele mâini, le flutură şi brusc între ele apărură două cuţite care la fel de brusc dispărură.

— Ca să nu-mi pierd îndemânarea, zise Thom, scărpinându-şi mustaţa cu unul dintre cuţite. Pentru orice... eventualitate.

Tăietura de pe capul cărunt şi sângele proaspăt de pe faţă, la care se adăuga o urmă de sabie pe un umăr al hainei şi multe alte urme prin alte părţi îl făceau să pară fioros oriunde, mai puţin alături de Uno. Rânjetul shienaranului nu avea nimic vesel şi îi urâţea şi mai mult cicatricea lungă şi noua crestătură de pe faţă, roşie, sângerândă. Ochiul ameninţător de pe peticul de piele aproape că pălea prin comparaţie.

Neres închise ochii şi trase adânc aer în piept. Hublourile se deschiseră, iar cufere şi butoaie căzură cu zgomot peste bord, unele grele, cele mai multe uşoare, cu miros de mirodenii. Neres

tresărea de fiecare dată când apele râului mai acopereau ceva. Se însenină - dacă se putea spune aşa ceva despre el - când Nynaeve porunci ca mătasea, covoarele şi ţesăturile fine de lână să fie lăsate la locul lor. Până când îşi dădu seama că aveau să servească drept aşternuturi. La ce expresie acră avea, s-ar fi prins o oală de lapte de la o depărtare de câţiva paşi. Deşi tăcu mâlc de la început şi până la sfârşit. Când femeile începură să scoată apă din râu cu găleata ca să-şi spele copiii chiar acolo, pe punte, Neres se apropie cu paşi mari de pupa şi privi lung la butoaiele care pluteau în urma corăbiei.

Într-un fel, atitudinea căpitanului faţă de femei le făcu pe Elayne şi pe Birgitte să-şi ţină limba în frâu. Cel puţin aşa i se părea lui Nynaeve; ea însă îl trata la fel, desigur. Lui Neres nu-i plăceau femeile. Marinarii terminau repede ce aveau de spus când se adresau unei femei, aruncând tot timpul priviri căpitanului, apoi se întorceau la treburile lor. Celui care părea că stă degeaba şi era prins că schimbă două cuvinte cu o femeie, Neres îi găsea imediat de lucru urlând la el ca ieşit din minţi. Vorbele lor grăbite şi avertismentele mormăite arătau clar cum gândea Neres.

Femeile îi puneau pe bărbaţi la cheltuială, erau rele de gură şi creau numai neplăceri. Într-un fel sau altul, orice belea în care intra un bărbat putea fi pusă pe seama femeilor. Neres se aştepta ca măcar jumătate dintre ele să se păruiască pe puntea lui înainte de primul apus de soare. Toate cochetau cu echipajul şi provocau discuţii aprinse, dacă nu chiar încăierări. Ar fi fost foarte fericit, dacă s-ar fi putut lepăda de toate femeile de pe corabia lui. Ar fi fost în extaz, dacă nu ar mai fi văzut nici una în tot restul vieţii.

Nynaeve nu mai întâlnise un astfel de om. Da, auzise bărbaţi care bombăneau tot timpul despre cât de risipitoare sunt femeile, de parcă bărbaţii nu ar fi aruncat cu bani în stânga şi-n dreapta pur şi simplu nu ştiau să-şi gospodărească banii, chiar mai puţin decât Elayne —, îi auzise chiar cum dădeau vina pe femei, de obicei atunci când ei înşişi făcuseră o boacănă. Dar nu îşi amintea să fi întâlnit un bărbat căruia să nu îi placă femeile. Rămase surprinsă când află că Neres avea nevastă şi o droaie de copii în Ebou, dar nu şi când află că stătea acasă numai până când încărca din nou corabia. Nici măcar nu voia să *discute* cu o femeie. Era incredibil, pur şi simplu. Uneori, Nynaeve se trezea

uitându-se pieziş la el, de parcă ar fi fost un animal ciudat. Mult mai ciudat decât *s'rediţii* sau cei din menajeria lui Luca.

Fireşte, Elayne şi Birgitte nu aveau cum să îşi verse fierea aproape de el. Felul în care Thom şi ceilalţi îşi dădeau ochii peste cap şi le priveau cu înţeles le era de-ajuns; dar aceştia cel puţin făceau un oarecare efort să îşi ascundă reacţiile. Satisfacţia nedisimulată pe care o simţea Neres când îşi vedea împlinite aşteptările absurde - aşa le interpreta el - era de nesuportat. În faţa căpitanului nu puteau decât să îşi înghită vorbele şi să zâmbească.

În ceea ce o priveşte, lui Nynaeve i-ar fi priit să petreacă mai mult timp în compania lui Thom, Uno şi Juilin, departe de ochii lui Neres. Cei trei începeau să facă lucrurile de capul lor, uitând că ea era cea care lua hotărârile acolo. Rezultatele nu contau; cuvântul de ordine era aşteptarea. În plus, începuseră să îl chinuiască pe Neres cu tot felul de aluzii pe cât de transparente, pe atât de sumbre despre cât de bine se pricep ei să spargă capul sau să reteze gâtul unui om. Singurul loc în care era sigură că îl evită pe Neres era cabina. Bărbaţii nu erau foarte trupeşi, deşi Thom era destul de înalt, iar Uno destul de lat în spate, dar, cum stăteau îngrămădiţi acolo, o făceau să se simtă şi mai mică. Ceea ce nu se potrivea deloc cu intenţia ei de a le ţine o predică pe cinste; lasă-l pe bărbat să te domine cu statura lui şi deja ai pierdut jumătate din bătălie. Drept care zâmbi larg, ignoră surprinderea de pe faţa lui Thom şi a lui Juilin, privirile neîncrezătoare ale lui Uno şi Ragan, şi adoptă aerul binevoitor pe care şi celelalte femei se văzuseră silite să îl adopte.

Reuşi să nu îşi piardă zâmbetul când află de ce pânzele erau atât de întinse, malurile unduitoare trecând pe lângă ei, sub soarele după-amiezii, ca un cal în trap. Neres dăduse ordin ca ramele să fie scoase şi întinse de-a lungul punţii; căpitanul arăta aproape fericit. Aproape. Malul scund al Amadiciei era din lut; pe partea Ghealdanului, între râu şi copaci, se întindea o panglică lată de trestii, cafenii în locurile în care nivelul apei scăzuse. Samara se afla la numai câteva ore în susul râului.

— Ai condus Puterea, îi zise ea printre dinţi lui Elayne.

Ştergându-şi cu dosul mâinii sudoarea de pe frunte, de-abia se abţinu să o ia la fugă pe puntea care urca şi cobora încet. Călătorii le făcură loc celor două şi lui Birgitte, Nynaeve însă nu ridică vocea, încercând să pară cât mai amabilă cu putinţă.

Stomacul ei părea că se mişcă aproape la unison cu corabia; ceea ce nu o făcea deloc mai calmă.

— Vântul ăsta e opera ta, continuă ea, sperând că are destulă mălură roşie în săculeţul ei.

Cine îi vedea chipul radios şi ochii mari ar fi zis că în acel moment Elayne era numai lapte şi miere.

— Te porţi ca un iepure care dârdâie de frică. Adună-te. Samara e *mult* în urma noastră. Nimeni n-a putut simţi ceva de la o distanţă atât de mare. Moghedien ar fi trebuit să fie aici, cu noi, ca să-şi dea seama. Am acţionat foarte repede.

Nynaeve crezu că-i crapă faţa dacă mai continuă să zâmbească, dar îl văzu cu coada ochiului pe Neres, care îşi studia călătorii şi clătina din cap. La furia pe care o simţea acum vedea şi ce mai rămăsese din ţesătura lui Elayne. A influenţa vremea era ca şi cum ai fi împins o stâncă la vale; stânca avea tendinţa să păstreze aceeaşi direcţie. Dacă, mai curând sau mai târziu, devia, trebuia să o redresezi. Se prea poate ca Moghedien să fi simţit ceva din Samara poate dar cu siguranţă nu atât de mult încât să poată stabili şi locul de unde venea. La o adică, Nynaeve îşi putea măsura puterile cu Moghedien, dar, dacă nu avea destulă putere ca să facă ceva, i se părea corect să spună acelaşi lucru şi despre Rătăciţi. Pe de altă parte, chiar voia să meargă cât mai repede; în clipa; aceea, o zi mai mult decât era nevoie în cabina aceea minusculă, alături de celelalte două femei, îi surâdea la fel de mult pe cât îi surâdea ideea de a împărţi cabina cu Neres. Tocmai de aceea o zi în plus pe apă nu era deloc o perspectivă îmbucurătoare. Cum se putea mişca o corabie atât de repede când râul părea atât de domol?

O dureau buzele de-atâta zâmbit.

— Ar fi trebuit să mă întrebi, Elayne. Mereu faci câte ceva fără să întrebi. Ar cam fi timpul să-ţi dai seama că, dacă ai căzut într-o groapă, bătrâna ta doică n-are cum să vină şi să te spele pe faţă.

Când Nynaeve termină ce avea de zis, ochii lui Elayne erau rotunzi ca nişte ceşti de ceai, iar dinţii ei dezveliţi păreau gata să muşte. Birgitte puse câte o mână pe fiecare din ele şi zâmbi larg, de parcă nu ar mai fi putut de bucurie.

Dacă nu vă potoliţi, vă arunc în apă ca să aveţi unde vă răcori. Parcă a dat strechea în voi!

Cu feţele asudate, dar pline de bunăvoinţă, cele trei femei se despărţiră, fiecare apucând-o în altă parte, cât mai departe una de alta, atât cât le permitea corabia. Aproape de apus, Nynaeve îl auzi pe Ragan spunând că ea şi celelalte femei răsuflau uşurate că scăpaseră de Samara, judecând după felul în care îşi zâmbeau; ceilalţi bărbaţi păreau să gândească la fel, deşi în privirile femeilor de la bord numai linişte nu se citea. Simţeau tensiunea imediat.

Dar, treptat, pericolul dispăru. Nynaeve nu înţelese cum. Poate că zâmbetul afişat de Elayne şi Birgitte le domolea fără voia lor. Poate absurdul situaţiei, încercarea de a-şi păstra zâmbetul în timp ce îşi alegeau cele mai dure cuvinte deveneau o povară din ce în ce mai grea. Indiferent de cauză, pe Nynaeve nu o deranjă deloc efectul. Încet, zi de zi, cuvintele şi tonul vocii se dădură după expresia feţei, când şi când câte una dintre ele părând stingheră, amintindu-şi vag cum se purtase până atunci. Nici una nu se scuză, desigur, lucru pe care Nynaeve îl înţelese cât se poate de bine. Dacă ar fi fost la fel de nechibzuită şi rea ca ele, cu siguranţă nu ar fi vrut să le aducă aminte.

Copiii avură şi ei o contribuţie la schimbarea în bine a lui Elayne şi lui Birgitte, deşi totul începuse în clipa când Nynaeve se îngrijea de rănile bărbaţilor, chiar în prima lor dimineaţă pe râu. Îşi adusese săculeţul cu ierburi, făcuse prişniţe şi alifii, bandajase tăieturi care singure o înfuriau atât de mult încât putea să Tămăduiască - bolile şi rănile o înfuriau - şi se îngrijise de rănile cele mai grave, deşi cu mare precauţie. Dispariţia rănilor i-ar fi făcut pe oameni să vorbească şi numai Lumina ştia cum ar reacţiona Neres dacă afla că are o Aes Sedai la bord; cel mai probabil ar fi trimis un marinar pe malul Amadiciei, noaptea, ca să cheme autorităţile. O veste care, pe de altă parte, i-ar fi făcut pe unii dintre refugiaţi să sară peste bord.

Lui Uno, de pildă, îi frecă umărul zdrelit cu puţină alifie din rădăcină de mard, care ustura nu glumă, unse crestătura proaspătă de pe faţă cu puţină pomadă de vindecă-tot - nu avea nici un rost să risipească bunătate de pomadă şi îi înfăşură capul în bandaje până când omul de-abia mai putu să-şi mişte falca. Când îl văzu că îşi pierde răsuflarea şi dă din mâini ca un apucat, îi spuse repede:

Nu fi copil, nu credeam ca un bărbat atât de puternic să se lase copleşit de o mică durere. Lasă rănile în pace; dacă te

atingi de ele în următoarele trei zile, să ştii că am să-ţi dau ceva de-ai să ţii minte toată viaţa.

Uno înclină încet din cap, privind-o atât de nedumerit, încât era clar că nu înţelegea ce îi făcuse. Dacă până la urmă îşi dădea seama, când îşi scotea bandajele, cu puţin noroc nimeni nu avea să îşi mai amintească rana îngrozitoare pe care o avusese; şi poate că era destul de înţelept să îşi ţină gura.

Odată ce începuse, i se părea firesc să vadă şi de ceilalţi călători. Puţini refugiaţi nu aveau răni, iar câţiva copii păreau să aibă viermi intestinali sau să sufere de friguri. Pe ei îi putea Tămădui fără probleme; copiii întotdeauna ţipau când li se dădea ceva ce nu avea gust de miere. Dacă le spuneau mamelor că avuseseră o senzaţie ciudată, mamele o puneau pe seama imaginaţiei lor.

Întotdeauna se simţise stingheră printre copii. E adevărat, voia să îi facă mai mulţi copii lui Lan. O parte din ea voia asta. Copiii puteau strica totul. Aveau obiceiul să facă tocmai opusul a ceea ce le spuneai de îndată ce te întorceai cu spatele la ei, doar ca să vadă cum reacţionezi. Şi totuşi se trezi că îşi trece mâinile prin părul negru al unui băieţel care de-abia îi ajungea până la brâu şi care o privea atât de serios cu ochii lui albaştri, luminoşi, ce semănau atât de mult cu ochii lui Lan.

Elayne şi Birgitte veniră alături de ea, la început doar ca să păstreze ordinea, dar, într-un fel sau altul, rămaseră aproape de copii. Ciudat, Birgitte nu părea deloc caraghioasă cu câte un băieţel de trei ani cocoţat pe şolduri şi cu un grup de copii care o înconjurau, cântându-le ceva absurd, despre animale care dansează. În timp ce Elayne le împărţea bomboane roşii dintr-un sac. Numai Lumina ştia de unde făcuse rost de ele şi de ce. Nu se simţi deloc vinovată când Nynaeve o prinse că îşi vâră şi ea o bomboană în gură; nu făcu decât să zâmbească larg, să scoată degetul pe care o fetiţă şi-l vârâse în gură şi să pună în loc o bomboană. Copiii râdeau de parcă acum ar fi redescoperit ce înseamnă să fii vesel şi se ascundeau prin faldurile rochiilor lui Nynaeve, Elayne şi Birgitte, de parcă ar fi fost poalele mamelor lor. Era foarte greu să îţi ţii firea în asemenea condiţii. Nynaeve nu izbuti decât să pufnească, uşor, când Elayne se apucă din nou să studieze a'damul în intimitatea cabinei, a doua zi. Femeia părea mai convinsă ca niciodată că brăţara, colierul şi cureaua alcătuiau o legătură ciudată. Nynaeve chiar rămase

lângă ea de vreo două ori; la vederea acelui obiect atât de periculos simţea imediat nevoia să îmbrăţişeze *saidarul* şi să se lase în voia lui.

Încet-încet, aflară şi povestea refugiaţilor. Familii despărţite, unii pierduţi, alţii morţi. Ferme, prăvălii şi ateliere distruse când necazurile lumii ajungeau până la ei, dând tot negoţul peste cap. Oamenii nu puteau cumpăra când nu puteau vinde. Profetul fusese picătura care umpluse paharul. Nynaeve nu spuse nimic în momentul în care Elayne strecură o marcă de aur unui ins cu părul cărunt care îşi lovi fruntea brăzdată de cute cu dosul mâinii şi încercă să îi sărute mâna. Aşa învăţa Elayne cât de iute dispare aurul. Dar Nynaeve însăşi dăruise câteva monede. Mda, poate chiar mai multe.

Numai doi bărbaţi nu erau cărunţi sau chei, cu feţele bătute de vreme şi mâinile bătătorite de muncă. Bărbaţii mai tineri fuseseră luaţi în armată sau de către Profet; cei care refuzaseră ori una, ori alta fuseseră spânzuraţi. Cei doi tineri de-abia trecuţi de adolescenţă; Nynaeve se îndoia că trebuia să se bărbierească regulat priveau ca nişte animale hăituite şi tresăreau când vreunul dintre shienarani se uitau la ei. Uneori, bărbaţii mai în vârstă vorbeau de un nou început, de o bucăţică de pământ pe care să o muncească sau de meseria la care voiau să se întoarcă, dar din vocile lor răzbătea mai mult un amestec de iluzie şi bravadă decât speranţa adevărată. În cea mai mare parte, vorbeau molcom despre familiile lor; o soţie pierdută, Fii şi fiice pierdute, nepoţi pierduţi. Păreau la fel de pierduţi. În timpul celei de-a doua nopţi, un ins cu urechile mari, care părea cel mai entuziast dintr-un grup atât de trist, pur şi simplu dispăru; fu de negăsit la răsăritul soarelui. Poate că înotase până la mal. Nynaeve spera că aşa făcuse.

Femeile însă o impresionau cel mai mult. Nu aveau alte perspective decât bărbaţii, alte certitudini, ci doar mai multe griji. Nici una nu avea soţul lângă ea, nici măcar nu ştia dacă soţul mai era în viaţă, dar tocmai grijile care le copleşeau le făceau să meargă înainte. Nici o femeie curajoasă nu se dădea bătută când avea copii. Chiar şi celelalte voiau să îşi găsească un rost. Toate aveau cel puţin o fărâmă din speranţa pe care bărbaţii doar se prefăceau că o au. De trei dintre ele se simţea mai atrasă.

Nicola era cam de-o seamă cu ea, la fel de înaltă, o ţesătoare zveltă, cu părul negru şi ochii mari, care ţinuse morţiş să se mărite. Până când Hyran, alesul ei, îşi pusese în cap să îl urmeze pe Profet şi apoi pe Dragonul Renăscut; promisese să se însoare cu ea de îndată ce îşi făcea datoria faţă de cei doi. Datoria fusese foarte importantă pentru el. Ar fi fost un soţ şi un tată bun şi onest, spunea Nicola. Doar că ce îi intrase în cap nu îl ajutase prea mult, cineva crăpându-i-l cu un topor. Nicola nu ştia cine îl omorâse sau de ce, ştia doar că trebuie să se îndepărteze cât mai mult de Profet. Undeva trebuia să fie un loc în care oamenii să nu se omoare între ei, în care să nu se teamă tot timpul de ceea ce ar putea să apară de după colţ.

Marigan, cu câţiva ani mai în vârstă decât ea, fusese durdulie cândva, acum însă rochia cafenie, destrămată atârna pe ea, iar faţa-i aspră arăta mai mult decât istovită. Cei doi fii ai ei, Jaril şi Seve, primul de 6, al doilea de 7 ani, priveau lumea în tăcere cu ochii lor mult prea mari; agăţându-se unul de celălalt, păreau să se teamă de orice şi de oricine, chiar şi de mama lor. Marigan fusese un fel de doftoreasă în Samara, deşi ideile ei despre unele remedii şi ierburi erau cel puţin ciudate. Ceea ce nu era de mirare; o femeie care se ocupa de aşa ceva atât de aproape de Amadicia şi de Mantiile Albe trebuia să ştie cum să se ferească, lucru pe care îl învăţase încă de la început. Întotdeauna îşi dorise să vindece oamenii şi susţinea că se şi pricepea, deşi nu fusese în stare să îşi salveze soţul. Cei cinci ani care trecuseră de la moartea lui fuseseră cei mai grei, sosirea Profetului, evident, nefiindu-i de vreun ajutor. Bandele care căutau Aes Sedai o făcuseră să se ascundă după ce vindecase un bărbat de friguri şi zvonurile îi amplificaseră succesul, pretinzând că îl întorsese din lumea morţilor. Atât de puţine lucruri ştiau oamenii despre Aes Sedai; moartea era dincolo de Puterea de a Tămădui. Chiar şi Marigan părea tentată să creadă contrariul. Ca şi Nicola, nici ea nu ştia unde să se oprească. Poate într-un sat, undeva, unde să îşi pună ierburile la treabă.

Areina era cea mai tânără dintre ele, cu ochii albaştri, dârji, pe faţa plină de vânătăi. Dacă nu altceva, hainele dovedeau clar că nu era din Ghealan, o jiletcă scurtă, neagră şi pantaloni largi, nu foarte diferiţi de ai lui Birgitte. La atât se reduceau lucrurile ei. Nu voia să spună de unde vine, dar povestea fără reţinere

cum ajunsese la *Şarpele Râului.* Aproape fără reţinere; Nynaeve trebuia să deducă ici şi colo. Areina plecase spre Illian ca să-şi aducă fratele mai mic acasă înainte ca acesta să depună jurământul de Vânător al Cornului. Oraşul fiind atât de aglomerat, nu reuşise să îl găsească, dar depusese ea jurământul şi apoi pornise în lumea largă, deşi nu prea credea în existenţa Cornului lui Valere, sperând într-un fel că până la urmă îl va găsi pe tânărul Gwil şi îl va aduce acasă. De atunci... situaţia... se înrăutăţise. Nu că Areina nu ar fi vrut să vorbească, dar se căznea atât de mult să nu pară prăpăstioasă... Fusese alungată din câteva sate, jefuită o dată şi bătută de câteva ori. Chiar şi aşa, nu voia să se dea bătută, căutând în continuare un adăpost sau un sat paşnic. Viaţa mergea înainte, şi Areina dorea să se ia la trântă cu ea. Femeia nu se exprimase chiar aşa, dar Nynaeve ştia că asta voia să spună.

Nynaeve înţelegea şi de ce aceste femei o impresionaseră cel mai mult. Fiecare poveste ar fi putut fi un fir din propria ei viaţă. Dar nu înţelegea de ce, dintre toate, Areina îi plăcea cel mai mult. După părerea ei, punând lucrurile cap la cap, aproape toate necazurile Areinei puteau fi puse pe seama gurii ei prea slobode, pe faptul că le spunea oamenilor exact ce gândeşte. Nu putea fi o coincidenţă faptul că femeia se văzuse nevoită să părăsească un sat fără să îşi ia şi calul, după ce îi spusese starostelui că e un bădăran şi jumătate şi câtorva sătence că sunt nişte ţărănci amărâte, care nu ştiau decât să dea cu mătura prin bucătărie şi că nu au nici un drept să o întrebe de ce călătoreşte singură. Asta recunoştea că spusese. Nynaeve se gândi că, dacă îi povestea câte ceva despre viaţa ei, Areina s-ar simţi mult mai bine. Şi probabil că le putea ajuta şi pe celelalte, înţelegându-le dorinţa de linişte şi siguranţă.

În dimineaţa celei de-a doua zile, avu loc un schimb ciudat de replici, cât nervii încă mai erau întinşi, iar limba - limba *unora!* La fel de ascuţită. Nynaeve spuse, pe un ton destul de măsurat, că, nefiind în palatul maică-sii, Elayne nu trebuia să îşi închipuie că Nynaeve va dormi îngrămădită la perete noapte de noapte. Elayne îşi ridică bărbia, dar, înainte să apuce să deschidă gura, Birgitte întrebă surprinsă, fără ca măcar să se asigure că nu era nimeni în jur care să le audă.

— Eşti Domniţa-Moştenitoare a Andorului?

— Întocmai, răspunse Elayne cu mai multă demnitate decât o auzise Nynaeve în ultima vreme, dar şi cu o undă de... satisfacţie.

Cu faţa lipsită de expresie, Birgitte pur şi simplu le întoarse spatele şi se opri la prova, se aşeză pe nişte parâme şi începu să privească apa. Elayne se încruntă, apoi se duse şi se aşeză lângă ea. Rămaseră o vreme aşa, vorbind cu voce joasă. Nynaeve nu s-ar fi dus după ele nici dacă ar fi *rugat-o!* Nu îşi dădea seama ce discutau, dar Elayne părea uşor iritată, de parcă s-ar fi aşteptat la altceva, după aceea însă cele două nu mai schimbară cuvinte grele.

Birgitte îşi reluă numele în aceeaşi zi, deşi în urma unui ultim acces de furie. Acum că Moghedien nu le mai putea găsi, îşi curăţă părul de vopseaua neagră, alături de Elayne. Când le văzu - una cu bucle roşii-aurii lăsate pe umeri, cealaltă cu părul auriu într-o împletitură complicată, la care se adăuga arcul şi tolba cu săgeţi - Neres mormăi ursuz:

— Uite-o şi pe Birgitte din poveste!

Spre nenorocul lui, Birgitte îl auzi. Acela era chiar numele ei, îi spuse ea repezit şi, dacă nu îi plăcea, îi va ţintui urechile de catargul pe care îl alegea el. Legată la ochi. Căpitanul se îndepărtă roşu la faţă şi strigă la marinari să tragă şi mai tare de pânze, care şi aşa stăteau să plesnească.

În clipa aceea, lui Nynaeve nu îi păsa dacă Birgitte şi-ar fi dus ameninţarea la îndeplinire. Chiar dacă, după ce îşi curăţase şi ea părul, tot îi mai rămăsese o nuanţă de roşu, faptul că acum era foarte aproape de culoarea lui naturală aproape că o făcea să plângă de bucurie. Îi rămăsese destulă rădăcină de coacăz ca să scape de tot roşul acela - doar dacă nu se întâmpla ca toţi cei de la bord să se plângă de dureri de dinţi şi de gingii. Şi avea destulă mălură ca să îşi ţină stomacul pe loc. Oftă de uşurare când îşi văzu părul uscat şi împletit cum se cuvine.

Desigur, cu Elayne care conducea Puterea ca să aibă numai vânt din pupa şi cu Neres care nu voia să oprească nicăieri, satele cu acoperişuri de stuf şi fermele se perindau cu repeziciune de o parte şi de alta, cu oameni care le făceau cu mâna în timpul zilei şi ferestre luminate în timpul nopţii, fără măcar să amintească de tulburările din amonte. În ciuda lăţimii, corabia cu un nume atât de nepotrivit se descurca de minune, alunecând la vale.

Neres cu un ochi râdea, fericit de vânturile prielnice, şi cu unul plângea, îngrijorat că naviga şi ziua. Privea tot mai des, doritor spre câte un braţ mort, un pârâu ferit de copaci sau un iaz tăiat în mal unde *Şarpele Râului* s-ar fi putut ascunde. Din când în când, Nynaeve spunea tare, ca să o audă el, cât de bucuros trebuia să fie căpitanul că oamenii din Samara îi vor părăsi corabia, remarcând cât de bine arătau femeile după ce apucaseră să se odihnească sau cât de vioi erau copiii lor. De ajuns ca să nu îl mai facă să se gândească la escale. I-ar fi fost mai uşor lui Nynaeve să îl ameninţe cu sheinaranii sau cu Thom şi Juilin, dar bărbaţilor ăstora deja li se urcase la cap. Iar ea, cu siguranţă, nu avea de gând să se ia la harţă cu un bărbat care nici nu se uita şi nici nu vorbea cu ea.

În zorii celei de-a treia zile echipajul făcu toate manevrele necesare opririi într-unul din docurile Boanndei. Era un oraş mare, mai mare decât Samara, într-un loc în care Râul Boern, care venea iute dinspre Jehannah, se vărsa în mai lentul Eldar. Intre zidurile înalte, cenuşii erau chiar şi trei turnuri, alături de o clădire de un alb strălucitor, cu un acoperiş de ardezie roşie, care arăta ca un palat, chiar dacă nu de dimensiuni normale. În timp ce *Şarpele Răului* era legat bine de stâlpii masivi de la capătul docului cam jumătate din lungimea lor pe pământ uscat —, Nynaeve se întrebă cu voce tare de ce Neres făcuse atâta drum până la Samara când îşi putea descărca marfa aici.

Elayne arătă cu capul spre un ins trupeş de pe doc care purta pe piept un lanţ cu un fel de sigiliu. Mai erau câţiva ca el, toţi cu câte un lanţ şi în haine albastre, privind atent cum alte două corăbii late îşi lăsau marfa pe alte docuri.

— Cred că sunt vameşii reginei Alliandre.

Bătând darabana pe balustradă, Neres *nu* îi privea pe cei de pe doc la fel de atent pe cât priveau ei celelalte vase.

Poate că a avut o înţelegere cu cei din Samara. Nu cred că vrea să discute cu ăştia.

Bărbaţii şi femeile din Samara părăsiră corabia fără tragere de inimă, fiind ignoraţi de vameşi. Oamenii nu erau controlaţi. Pentru samarani acesta era începutul incertitudinii. Începutul unei noi vieţi, momentul în care trebuia să o ia de la capăt, cu puţinul pe care îl aveau şi cu ceea ce le dăduseră Nynaeve şi Elayne. În timp ce coborau, înghesuiţi unii într-alţii, unele femei arătau la fel de descumpănite ca şi bărbaţii. Unele chiar

începură să plângă. Pe faţa lui Elayne îşi făcu loc frustrarea. Îşi dorise mereu să se poată îngriji de toţi. Nynaeve spera ca Elayne să nu descopere că mai strecurase câţiva arginţi unor femei.

Nu toată lumea părăsi corabia. Areina rămase, ca şi Nicola, şi Marigan, strângându-şi fiii care se uitau în tăcere, cu jind, după ceilalţi copii care se îndreptau spre oraş. De când plecaseră din Samara, Nynaeve nu îi auzise scoţând nici măcar o vorbă.

Vreau să merg cu voi, îi spuse Nicola lui Nynaeve, frângându-şi fără să vrea mâinile. Mă simt în siguranţă lângă voi.

Marigan dădu de câteva ori din cap. Areina nu zise nimic, dar păşi mai aproape de celelalte două femei, ca parte din grup, chiar dacă o privea în ochi pe Nynaeve, dându-i de înţeles că nu dorea să plece.

Thom clătină uşor din cap, iar Juilin făcu o grimasă, însă Nynaeve se uită spre Elayne şi Birgitte. Elayne încuviinţă imediat din cap, iar cealaltă femeie îi urmă exemplul. Aranjându-şi rochia, Nynaeve se apropie de Neres, care stătea la pupa.

— Bănuiesc că acum voi redeveni stăpân pe corabia mea, spuse el privind undeva, între corabie şi doc. Era şi timpul. Călătoria asta e cea mai proastă din viaţa mea.

Nynaeve zâmbi larg. Surprinzător, Neres se uită la ea până ce termină ce avea de spus. Aproape până ce termină ce avea de spus.

Nu că Neres ar fi avut de ales. Nu avea cum să ceară ajutorul autorităţilor din Boannda. Şi, chiar dacă nu-i conveneau banii pe care i-i dădea Nynaeve, tot trebuia să îşi continue drumul. Drept care *Şarpele Râului* ridică ancora din nou şi se îndreptă spre Ebou Dar, urmând să facă o escală despre care căpitanul fu informat de-abia după ce Boannda îşi luă avânt.

Salidar! Strigă el răguşit, privind peste capul lui Nynaeve. Salidar e părăsit de la Războiul cu Mantiile Albe. Numai o nebună de femeie ar vrea să coboare la Salidar.

Chiar dacă zâmbea, Nynaeve era îndeajuns de furioasă ca să îmbrăţişeze *saidarul.* Neres urla cât îl ţineau bojocii, plesnindu-se peste gât şi peste şolduri.

Muştele-de-cal sunt foarte rele la vremea asta, remarcă ea plină de înţelegere.

Birgitte izbucni în hohote de râs înainte ca aceştia să ajungă în mijlocul punţii.

Stând la prova, Nynaeve trase adânc aer în piept în timp ce Elayne conducea Puterea ca să stârnească vântul din nou. Curând, *Şarpele Râului* se repezi în apele învolburate ale Boernului. Chiar dacă, în afară de mălura roşie, nu mai avea nimic de mâncare şi o termina şi pe asta înainte să ajungă în Salidar, acum nu mai conta nimic altceva. Călătoria lor era aproape încheiată. Meritase să treacă prin ce trecuse. Sigur, nu întotdeauna gândise aşa, Elayne şi Birgitte cu limba lor ascuţită nefiind singurul motiv.

În acea primă noapte, întinsă pe patul căpitanului doar în cămaşă, în timp ce Elayne căsca pe scaun, iar Birgitte se rezema de uşă ajungând cu capul până la grindă, Nynaeve folosise inelul de piatră răsucit. Lumina venea de la o singură lampă ruginită, suspendată, al cărei ulei, surprinzător, mirosea amirodenii; poate că nici lui Neres nu îi plăcea mirosul de mucegai. Dacă îşi puse inelul ostentativ între sâni - asigurându-se că celelalte văd cum îi atinge pielea - o făcu dintr-un motiv întemeiat. Câteva ore în care cele două se purtaseră mai cu minte nu o făceau mai puţin vigilentă.

Inima Stâncii era exact cum fusese şi înainte, lumina palidă venind de peste tot şi de nicăieri, Callandor, sabia de cristal strălucitor înfiptă în lespezile podelei de sub marea cupolă, şiruri de coloane uriaşe, de piatră roşie lustruită, care se pierdeau printre umbre. Şi acea senzaţie că te urmăreşte cineva, atât de obişnuită în Tel'aran'rhiod. Nynaeve de-abia se abţinu să nu o ia la fugă sau să pornească într-o căutare nebunească printre coloane. Se sili să rămână pe loc, lângă Callandor, numărând încet până la o mie şi oprindu-se după fiecare sută ' ca să o strige pe Egwene.

Într-adevăr, numai atât putea face. Autocontrolul de care era aşa de mândră pur şi simplu dispăruse. Hainele ei se schimbau odată cu obiectul temerilor ei: ea şi Moghedien, Egwene, Rand şi Lan. Într-un singur minut lâna aspră din Ţinutul celor Două Râuri se transformă într-o mantie groasă, cu o glugă mare, apoi într-o platoşă tipică Mantiilor Albe, apoi într-o rochie de mătase roşie - transparentă! —, apoi într-o mantie şi mai

groasă, apoi... Avea senzaţia că i se schimbă şi faţa. O clipă, îşi văzu mâinile cu pielea mai închisă la culoare decât pielea lui Juilin. Poate că dacă Moghedien nu o recunoştea...

Egwene!

Ultima chemare răguşită reverberă printre coloane şi Nynaeve se forţă să rămână acolo, tremurând, ca să mai numere o sută. Sala mare rămase pustie, doar cu ea. Dorindu-şi să simtă mai mult regret decât grabă, ieşi din vis...

... Şi se trezi pipăind inelul de piatră de pe cureluşă, privind grinzile groase de deasupra patului şi ascultând miile de scârţâituri ale corăbiei care brăzda râul prin întuneric.

— Era acolo? Întrebă Elayne. N-ai fost plecată prea mult, dar...

— M-am săturat să-mi tot fie teamă, răspunse Nynaeve fără să-şi dezlipească ochii de pe grinzi. M-am săturat să tot fiu o la... laşă.

Ultimele cuvinte se prefăcură în lacrimi pe care nici nu le putea opri, nici nu le putea ascunde, oricât de mult şi-ar fi frecat ochii. Elayne se aşeză imediat lângă ea, o luă în braţe şi îi mângâie părul, iar o clipă mai târziu Birgitte îi puse pe ceafă o bucată de pânză înmuiată în apă. Nynaeve plânse până nu mai putu, în timp ce Elayne şi Birgitte o asigurau că nu era deloc laşă.

Dacă aş şti că Moghedien mă vânează, nu m-aş mai opri din fugă, zise Birgitte în cele din urmă. Dacă n-aş găsi decât vizuina unui bursuc în care să mă ascund, m-aş chinui să intru în ea, m-aş face ghem şi aş asuda acolo până ar trece primejdia. Nici în faţa unui *s'rendit* furios de-al lui Cerandin n-aş sta. Ceea ce nu înseamnă că sunt laşă. Trebuie să-ţi alegi bine momentul şi locul, şi pe urmă s-o ataci, când şi cum se aşteaptă cât mai puţin. Şi eu am să mă răzbun pe ea, dacă-mi va sta în putere, dar numai aşa cum ţi-am spus să faci şi tu. Orice altceva ar fi o mare prostie.

Nu era exact ce ar fi vrut să audă Nynaeve, dar lacrimile ei şi cuvintele lor de alinare mai înlăturară din tufele de spini care crescuseră între ele.

Am să-ţi dovedesc că nu eşti laşă, spuse Elayne şi, luând cutia neagră de pe raftul pe care o pusese, scoase discul de fier cu spirala desenată pe el. Ne întoarcem împreună.

Nynaeve şi mai puţin ar fi vrut să audă asta. Dar nu avea cum să spună nu, mai ales după ce o asiguraseră că nu era laşă. Drept care se întoarseră amândouă.

La Stânca din Tear, unde se uitară lung la Callandor - mai bine decât să se uite peste umăr şi să se întrebe când va apărea Moghedien —, apoi la Palatul Regal din Caemlyn, cu Elayne pe post de ghid, şi la Emond's Field, cu Nynaeve pe post de ghid. Nynaeve mai văzuse palate, cu sălile lor imense, tavanele pictate şi podelele de marmură, cu covoarele fine, aurii şi tablourile complicate, acesta însă era locul în care crescuse Elayne. Văzându-l şi ştiind acest lucru, o înţelese mai bine pe Elayne. Sigur, tânăra aştepta ca lumea să se aplece în faţa ei; aşa fusese învăţată, într-un loc în care lumea se apleca în faţa ei.

Elayne, o copie palidă a ei din cauza ter'angrealului pe care îl folosea, fu ciudat de tăcută cât rămaseră acolo. Dar şi Nynaeve făcu la fel în Emond's Field. În primul rând fiindcă satul părea mai mare decât şi-l amintea ea, cu mai multe case cu acoperişul de stuf şi altele, din lemn, care se ridicau chiar atunci. Cineva construia o casă foarte mare chiar la intrarea în sat trei etaje iar o plintă de piatră înaltă de aproape cinci paşi fusese ridicată pe Pajişte, pe care fuseseră incrustate o sumedenie de nume. Pe foarte multe le recunoscu; erau nume din Ţinutul celor Două Râuri. Plinta era flancată de două catarge: unul cu o flamură în vârf - un cap de lup roşu; celălalt cu un vultur roşu. Totul emana prosperitate şi fericire - din câte vedea ea, chiar dacă nu era ţipenie de om —, ceea ce i se părea absurd. Ce naiba reprezentau flamurile alea? Şi cine îşi construia o casă atât de mare?

Se mutară în Turnul Alb, în odaia de lucru a Elaidei. Era neschimbat, doar că în semicercul din faţa mesei Elaidei rămăseseră şase scaune. Iar tripticul cu Bonwhin dispăruse. Tabloul cu Rand era tot acolo, cu o crestătură, prost ascunsă, de-a curmezişul feţei lui Rand, de parcă ar fi aruncat cineva cu un cuţit în el. Răsfoiră hârtiile din cutia lăcuită, împodobită cu vulturi aurii şi peste cele de pe masa Păstrătoarei Cronicilor, din anticameră. Reuşiră să afle câte ceva, chiar dacă documentele şi scrisorile se schimbau în timp ce se uitau peste ele. Elaida ştia că Rand traversase Zidul Dragonului ca să ajungă în Cairhien, dar nu dădură de nici un indiciu asupra intenţiilor ei. Un ordin

furios ca toate Aes Sedai să revină în Turn numaidecât, cu excepţia celor care primiseră misiuni precise. Elaida părea să fie furioasă din mai multe motive: că prea puţine surori se întorseseră după ce le amnistiase, că majoritatea spioanelor din Tarabon păstrau tăcerea, că Pedron Niall încă mai chema Mantiile Albe înapoi în Amadicia fără ca ea să ştie de ce, că Davram Bashere încă nu putea fi găsit, deşi trimisese o adevărată armată ca să-l caute... Furia umplea fiecare document cu sigiliul ei. Nici unul insă nu părea a fi interesant sau de folos, poate mai puţin cele care se refereau la Mantiile Albe. Nu că le-ar fi pus în pericol cu ceva atâta timp cât se aflau pe *Şarpele Râului.*

Când se întrupară din nou, pe corabie, Elayne se ridică de pe scaun şi puse discul la loc, în cutie. Instinctiv, Nynaeve se ridică din pat ca să o ajute să îşi scoată rochia. Birgitte urcă treptele în timp ce Elayne şi Nynaeve se înghesuiau în pat, îmbrăcate numai în cămaşă; voia să doarmă în vârful scării, le spuse ea. Elayne conduse Puterea ca să stingă lampa. După ce rămaseră în întuneric, zise:

— Palatul părea atât de... pustiu, Nynaeve. Atât de gol.

Nynaeve nu ştia cum altfel trebuia să arate un loc în Tel’aran’rhiod.

— Din cauza ter’angrealului pe care l-ai folosit. Arătai foarte derutată.

— Mie mi s-a părut că arăt foarte bine, replică Elayne, uşor înţepată, şi apoi cele două încercară să adoarmă.

Nynaeve simţea coturile ascuţite ale celeilalte ca şi înainte, dar asta nu îi afecta buna dispoziţie şi nici mormăielile lui Elayne despre cât de reci îi erau picioarele. Reuşise. Poate că a uita să îţi fie teamă nu era acelaşi lucru cu a-ţi fi teamă, dar cel puţin se întorsese în Lumea Viselor. Poate că odată şi-odată va avea din nou tăria să nu se teamă.

Începutul fiind făcut, îi venea mai uşor să continue decât să se oprească. În fiecare noapte după aceea intraseră împreună în Tel’aran’rhiod, mereu cu o vizită în Turn ca să vadă ce mai pot afla. Nu foarte mult, în afară de trimiterea unui emisar la Salidar ca să le invite pe Aes Sedai să se întoarcă în Turn. Doar că invitaţia - cât putu Nynaeve să citească înainte să se schimbe într-un raport despre recrutarea unor tinere cu aptitudinile corespunzătoare unor posibile novice, ce o mai fi însemnând şi

asta, invitaţia suna mai mult a ordin ca acele Aes Sedai să se supună imediat Elaidei şi să fie recunoscătoare că au această unică şansă. Pe de altă parte, invitaţia confirma faptul că nu umblau după cai verzi pe pereţi. Necazul era că din frânturile acelea de informaţii nu izbuteau să-şi dea seama ce se întâmplă. Cine *era* acest Davram Bashere şi de ce era Elaida atât de înnebunită să-l găsească? De ce le interzisese Elaida tuturor să menţioneze numele lui Mazrim Taim, Dragonul Fals, sub ameninţarea unor pedepse cumplite? De ce şi regina Tenobia a Saldaeei şi regele Easar al Shinenarului trimiseseră scrisori politicoase prin care însă refuzau categoric amestecul Turnului Alb în treburile lor? Asta o făcu pe Elayne să mormăie una dintre zicalele lui Lini:

— „Ca să cunoşti doi, mai întâi trebuie să cunoşti unul “.

Pe lângă vizitele în biroul Elaidei, exersară controlul asupra propriilor persoane, cât şi a locurilor din Lumea Viselor. Nynaeve nu voia să se lase surprinsă din nou, cum făcuse cu Egwene şi înţeleptele. La Moghedien încercă să nu se gândească. Mai bine să se concentreze asupra înţeleptelor.

Pentru artificiul prin care Egwene apărea în visele lor, cum făcuse în Samara, cele două nu găseau nici o explicaţie; dacă o chemau nu făceau decât să accentueze acea senzaţie neplăcută că sunt observate oricum Egwene nu apărea la chemarea lor. Încercarea de a ţine pe altcineva în Tel’aran’rhiod era incredibil de frustrantă, chiar şi după ce Elayne descoperise în ce consta artificiul: trebuia să vezi cealaltă persoană ca parte din vis. Elayne reuşi până la urmă, Nynaeve felicitând-o cât de elegant putea ea în acel moment, dar zile în şir nefiind în stare să facă la fel. Elayne parcă ar fi fost alcătuită din ceaţă, dispărând cu un zâmbet ori de câte ori voia. Când Nynaeve reuşi în sfârşit să o ţină bine pe Elayne acolo, se simţi de parcă ar fi încercat să urnească o stâncă din loc.

Crearea unor flori sau forme fantastice doar gândindu-te la ele era mult mai incitantă. Efortul părea influenţat de două lucruri: cât de mare era obiectul şi dacă acesta exista cu adevărat. Copacii plini de flori roşii, aurii şi violete, în forme inedite, erau mai greu de făcut decât o oglindă în care să vezi cum ţi-ai schimbat rochia sau cum şi-a schimbat-o cealaltă. Un palat de cristal strălucitor care părea să crească din pământ era şi mai greu de făcut şi, chiar dacă, atingându-l, părea solid, se

schimba ori de câte ori imaginea din mintea ta tremura sau dispărea odată cu imaginea. Se hotărâră să renunţe la animale, după ce unul mai ciudat - un fel de cal cu un corn în loc de bot! — Le fugări până în vârful unui deal, înainte să-l facă să dispară. Incidentul aproape că provocă o nouă ceartă, fiecare dintre ele susţinând că ea îl făcuse, dar în scurt timp Elayne se calmă şi începu să râdă de cum arătaseră amândouă, fugind la deal cât le ţineau picioarele, cu poalele ridicate, strigând disperate la animal să le lase în pace. Nici măcar refuzul încăpăţânat al lui Elayne de a recunoaşte că fusese vina ei nu o împiedică pe Nynaeve să izbucnească şi ea în hohote de râs.

Elayne folosea când discul de fier, când placa ce părea făcută din chihlimbar, cu sculptura ce reprezenta o femeie care doarme, dar, de fapt, nu-i plăcea nici unul dintre cele două ter’angreale. Oricât de mult trăgea de ele, nu se simţea pe deplin în Tel’aran’rhiod cum se simţea ca atunci când folosea inelul. Şi de fiecare trebuia să tragă din greu; dacă nu legai firele Spiritului, erai imediat azvârlit din Lumea Viselor. Folosirea altui ter’angreal în acelaşi timp părea imposibilă, lucru pe care Elayne nu îl putea înţelege. Părea mai interesată de modul în care fuseseră făcute şi nu era deloc mulţumită că nu îşi dezvăluiau secretele la fel de uşor ca şi a’damul. Faptul că nu ştia şi de ce o enerva la culme.

Odată Nynaeve încercă şi ea unul, chiar în noaptea în care urmau să o întâlnească pe Egwene, prima noapte după ce părăsiseră Boannda. Nu ar fi fost îndeajuns de furioasă, dacă nu ar fi fost călcată pe bătături atât de des. De bărbaţi.

Neres fu primul, măsurând puntea cu paşi mari, la apusul soarelui, şi mormăind că i s-a furat încărcătura. Apoi Thom, care îşi aranja culcuşul lângă catargul de la pupa, spuse rar:

— Are dreptate.

Era clar că nu o vedea în lumina difuză, ca şi Juilin, care se aşeză lângă el şi îi dădu dreptate:

— O fi el contrabandist, dar a dat bani pe marfa aia. Nynaeve n-avea nici un drept asupra ei.

Drepturile afurisite ale unei femei sunt cele care zice ea că le are, remarcă Uno râzând. Cel puţin aşa susţin femeile din Shienar.

În clipa aceea, o văzură şi tăcură mâlc, ca de obicei descoperind prea târziu că tăcerea e de aur. Uno îşi frecă un

obraz, cel fără cicatrice. Îşi scosese bandajele chiar în ziua aceea şi acum ştia ce îi făcuse Nynaeve. Femeii i se păru că shienaranul roşise. În umbrele acelea care se schimbau mereu nu prea; vedea bine, dar ceilalţi doi păreau la fel de inexpresivi.

Nu le făcu nimic, bineînţeles, se îndepărtă de ei cu spatele drept, ţinându-şi părul împletit. Reuşi chiar să coboare scara: Elayne avea deja discul de fier în mână; cutia neagră de lemn era deschisă pe masă. Nynaeve luă placa gălbuie cu femeia; care dormea; era alunecoasă şi fină la pipăit, nicidecum ceva care să poată zgâria un metal. Cu furia aceea care mocnea în ea, *saidarul* era o lumină caldă undeva în spate, peste umărul ei.

— Poate că aşa am să aflu de ce chestia asta nu te ajută să faci decât lucruri lipsite de importanţă.

Aşa se trezi în Inima Stâncii, mânuind firele Spiritului în placă, pe care în Tel’aran’rhiod o ţinea în punga prinsă de cingătoare. Ca mai întotdeauna când intra în Lumea Viselor, Elayne purta o rochie demnă de curtea regală a mamei ei, din mătase verde brodată cu fir de aur în jurul gâtului, un colier şi brăţări din aur şi finilit; Nynaeve descoperi că şi ea purta ceva; nu foarte diferit, deşi avea părul strâns - în culoarea lui naturală - şi nu lăsat pe umeri. Rochia ei era o combinaţie de albastru-pal şi argintiu şi, chiar dacă nu la fel de decoltată ca rochiile lui Luca, mai decoltată decât ar fi vrut ea. Îi plăcea totuşi felul în care singurul bob de foc, prins de lănţişorul de argint, îi strălucea între sâni. Lui Egwene nu i-ar da mâna să vorbească necuviincios cu o femeie îmbrăcată astfel. Nu că acesta ar fi fost motivul pentru care o purta, nici chiar în subconştientul ei.

Imediat, văzu ce înseamnă, după Elayne, să arăţi bine; ei nu i se părea deloc că s-ar deosebi de cealaltă femeie, care îşi prinsese inelul de piatră răsucit de colier. Elayne însă spunea că arăta... ca un abur. Aşa părea şi *saidarul*, doar că începuse să ţească firele Spiritului cât încă mai era trează. Restul era subţire, până şi căldura niciodată văzută a Adevăratului Izvor părând mută. Furia îi rămase la fel de intensă ca să poată conduce Puterea. Dacă iritarea pe care i-o produseseră bărbaţii dispăru în faţa misterului, acel mister era el însuşi iritant; faptul că se pregătea sau nu pentru confruntarea cu Egwene nu avea nici o legătură cu asta; de fapt, nu se pregătea deloc pentru aşa ceva, iar izul de feriga-pisicii de pe limba ei nu avea nici o explicaţie!

Dar a produce o singură flacără, care să danseze în aer, unul dintre primele lucruri pe care le învăţa o novice, părea la fel de greu cu a-l arunca pe Lan peste umăr. Flacăra i se părea slabă până şi ei şi, de îndată ce legă firele, începu să se piardă. În câteva secunde, dispăru.

— Amândouă? Întrebă Amys.

Stătea împreună cu Egwene, de partea cealaltă a Callandorului, amândouă în fuste, bluze şi şaluri Aiele. Cel puţin Egwene nu-şi pusese o grămadă de coliere şi brăţări.

De ce pari atât de ciudată, Nynaeve? Continuă Amys. Ai învăţat cum să vii aici în stare de veghe?

Nynaeve tresări. Nu suporta să o ia cineva prin surprindere.

— Egwene, cum de...? Începu ea, netezindu-şi rochia.

— Egwene, nu înţelegem cum de... spuse şi Elayne, în acelaşi timp.

Egwene le întrerupse:

Rand şi Aielii au repurtat o mare victorie la Cairhien.

Apoi Egwene le potopi cu amănunte, tot ceea ce le spusese în visele lor, de la Sammael la vârful de lance seanchană. Cuvintele se încălecau, Egwene rostindu-le cu privirea fixă.

Nynaeve şi Elayne se uitară una la alta, nedumerite. Egwene le spusese *deja* toate astea. Era imposibil să-şi li imaginat aşa ceva, fiecare cuvânt nu făcea decât să confirme ceea ce ştiau deja. Chiar şi Amys, al cărei păr alb şi lung nu făcea decât să scoată în evidenţă atemporalitatea nu tocmai de Aes Sedai a feţei ei, părea uimită de viteza cu care Egwene le povestea tot.

— *Mat* l-a ucis pe Couladin? Exclamă Nynaeve la un moment dat.

Asta sigur nu apăruse în visele lor. Aşa ceva nu i se potrivea lui Mat. Să se pună el în fruntea unei oştiri? *Mat?*

Când în sfârşit Egwene făcu o pauză, schimbându-şi poziţia şalului şi cu respiraţia întretăiată - spusese totul aproape; dintr-o suflare —, Elayne întrebă cu glas pierit, de parcă s-ar fi îndoit de propriile amintiri.

E teafăr?

— Teafăr şi nevătămat, răspunse Amys. Trage de el cât poate şi nu ascultă de nimeni. Cu excepţia lui Moiraine.

Evident, Amys nu părea deloc mulţumită.

Aviendha stă cu el mai tot timpul, zise Egwene. Se îngrijeşte bine de el, pentru tine.

Nynaeve se îndoia de aşa ceva. Deşi nu îi cunoştea pe Aieli prea bine, bănuia că, dacă Amys spusese „trage de el cât; poate “, altcineva ar fi spus „mai are puţin şi moare “.

Elayne păru că gândeşte la fel.

Atunci de ce îl lasă să tragă de el atâta? De fapt, ce face Rand?

Destule, se pare, şi mult prea multe. În fiecare zi două ore de duel cu Lan sau cu altcineva. Asta o făcu pe Amys să strângă din buze. Alte două ore de studiu a felului în care Aielii folosesc alte arme. Poate că lui Egwene acest lucru i se părea ciudat, Nynaeve însă ştia prea bine cât de neajutorat puteai fi dacă nu te pricepeai să conduci Puterea. Şi totuşi Rand n-ar fi trebuit să facă atât de multe. Ajunsese rege sau chiar mai mult, era înconjurat de gărzi *Far Dareis Mai,* nobilii îl ascultau fară crâcnire. De fapt, îi lua atât de mult timp să le dea porunci şi apoi să vadă dacă îi îndeplinesc poruncile, încât, uita să mai mănânce, noroc cu Fecioarele care îi aduceau hrana oriunde mergea. Dintr-un motiv obscur, deşi situaţia părea să o deranjeze pe Egwene la fel de mult pe cât o deranja pe Elayne, Amys se arăta foarte amuzată, chiar dacă redeveni brusc serioasă când îşi dădu seama că Nynaeve o privea cu atenţie. O altă oră era dedicată unei şcoli neobişnuite pe care o fondase Rand, la care invita nu numai învăţaţi, ci şi meşteşugari, de la unul care făcea ocheane la o femeie care inventase un fel de arbaletă uriaşă cu scripeţi, care putea azvârli o lance la depărtare de o milă. Rand nu spusese nimănui ce căuta acolo, poate cu excepţia lui Moiraine, dar singurul răspuns pe care Aes Sedai i-l dăduseră lui Egwene era că nevoia de a lăsa ceva în urmă e comună tuturor. Lui Moiraine părea să nu-i pese ce face Rand.

Aielii Shaido care au mai rămas se retrag spre miazănoapte. Unii trec pe furiş Zidul Dragonului în fiecare zi, spuse Amys încruntată. Dar Rand al’Thor pare să fi uitat de ei. Îşi trimite oamenii spre miazăzi, spre Tear. Jumătate dintre ei au pornit deja într-acolo. Rhuarc m-a informat că nici măcar nu le-a spus căpeteniilor motivul pentru care se duc acolo, şi nu cred că Rhuarc m-ar minţi. Moiraine stă mai tot timpul pe lângă Rand al’Thor aproape tot atât cât şi Aviendha. - Dar nu vrea să-l întrebe.

Amys clătină din cap, făcu o pauză, apoi mormăi:

Nu vrea s-o apăr, dar nici măcar Aviendha nu ştie nimic.

— Cea mai bună metodă de a păstra un secret este să nu spui nimănui, zise Elayne, atrăgându-şi o privire piezişă.

Amys nu se deosebea prea mult de Bair când era vorba să arunce o privire care să te descumpănească.

N-avem timp să-i dăm de cap aici, interveni Nynaeve uitându-se fix la Egwene.

Egwene păru că se schimbă la faţă. Dacă voia să restabilească echilibrul dintre ele, acum era momentul.

Eu aş vrea să ştiu... continuă Nynaeve.

Ai dreptate, o întrerupse Egwene. Nu suntem în biroul lui Sheriam, ca să stăm la taclale. Tu ce veşti ai? Eşti tot la menajeria jupânului Luca?

Nynaeve simţi cum se îneacă, toate întrebările zburându-i din minte. Avea atâtea de spus. Şi atâtea de ascuns. Spuse că o urmărise pe Lanfear la întrunirea Rătăciţilor şi că o văzuse pe Moghedien cum spionează. Nu că ar fi vrut să evite episodul în care Moghedien dăduse cu ea de pământ nu chiar; Birgitte nu le dezlegase de jurământul de a ţine totul secret. Ceea ce însemna să nu le spună nimic despre Birgitte, că era cu ele. Nu îi convenea deloc că Egwene ştia de Birgitte, deşi altceva nu ştia, şi că trebuia să se poarte de parcă Egwene nu ar fi ştiut nimic, dar ieşi basma curată, chiar dacă se bâlbâi când văzu cum fata îşi arcuieşte sprâncenele. Slavă Luminii,

Elayne o ajută să dea vina pe Galad şi Masema pentru tot ce se întâmplase în Samara. Lucru care era adevărat. Dacă unul sau altul pur şi simplu ar fi trimis pe cineva ca să o anunţe de sosirea corăbiei, nimic din ce a urmat nu s-ar fi întâmplat. Când termină cu Salidarul —, Amys întrebă calmă:

— Sunteţi sigure că-l vor sprijini pe Car'a'carn?

Probabil că ştiu Profeţiile Dragonului la fel de bine ca şi Elaida, răspunse Elayne. Cel mai bun mijloc de a se opune Elaidei este să se lege de Rand şi să spună lumii că vor să-l sprijine până la Tarmon Gai'don.

Vocea nu îi tremură nici măcar o clipă, ascunzând faptul că Rand nu îi era deloc străin.

— Altfel n-ar fi decât nişte rebeli, fără nici o pretenţie la legitimitate. Au nevoie de el tot atât de mult cât are şi el de ei.

Amys încuviinţă din cap, dar nu foarte convinsă.

Parcă mi-aduc aminte de Masema, zise Egwene. Cu ochii în fundul capului şi rău de gură. Nu mi-l imaginez profet, dar îl cred vrednic să pornească o răscoală sau un război. Sunt sigură că Galad a făcut cum a crezut el că e mai bine.

Obrajii lui Egwene se colorară uşor; chiar şi amintirea chipului lui Galad avea efectul acesta asupra ei.

Rand va dori să ştie cât mai multe despre Masema, continuă ea. Şi despre Salidar. Dacă-l pot face, convinge, să asculte.

Vreau să ştiu cum de sunteţi amândouă aici, spuse Amys.

Femeia le ascultă explicaţiile şi, după ce Nynaeve îi arătă placa, o întoarse pe toate feţele. Faptul că ter'angrealul era atins de altcineva în timp ce ea însăşi îl folosea îi făcu pielea ca de găină.

— Cred că tu eşti mai puţin aici decât Elayne, zise într-un târziu Înţeleapta. Când o Vestitoare-n-vise păşeşte în Lumea Viselor, în somn, numai un pic din ea îi rămâne în corp, doar cât să-l ţină în viaţă. Dacă doarme iepureşte, fiind şi aici, dar şi în stare să comunice cu cei din jurul ei în lumea reală, arată cum arăţi tu acum celei care este aici pe de-a-ntregul. Poate că e acelaşi lucru. Nu ştiu dacă-mi place, ca orice femeie care poate conduce Puterea să poată intra în Tel'aran'rhiod, chiar şi în starea asta.

Amys îi înapoie ter'angrealul lui Nynaeve. Răsuflând uşurată, aceasta vârî placa la loc. Stomacul i se făcuse ghem.

Dacă aţi spus tot ce ştiţi… zise Amys şi se opri, fixându-le cu ochii ei albaştri, scrutători, când Nynaeve şi Elayne se grăbiră să o asigure că da, îi spuseseră absolut tot… e cazul să plecăm. Recunosc că întâlnirile astea sunt mai utile decât am crezut la început, dar mai am multe de făcut până la ziuă.

Amys îi aruncă o privire lui Egwene şi amândouă dispărură imediat. Nynaeve şi Elayne nu şovăiră nici o clipă. În jurul lor coloanele de piatră roşie se prefăcură într-o încăpere mică, cu lambriuri negre, sărac mobilată, cu un aer sobru. Furia lui Nynaeve slăbise între timp şi, odată cu ea, controlul asupra *saidarului,* dar odaia de lucru a Mai-Marii peste Novice le întări din nou. Câtă sfidare! Spera ca Sheriam să fie în Salidar; va fi o plăcere să o întâlnească de la egal la egal. Deşi parcă acum ar fi vrut să fie în altă parte. Elayne se uita în oglinda cu rama de pe care aurul începea să se cojească, aranjându-şi părul cu nonşalanţă. Numai că aici nu avea nevoie să se folosească de

mâini. Nici ei nu îi plăcea să fie în camera asta. Oare de ce le propusese Egwene să se întâlnească aici? Poate că biroul Elaidei nu era locul cel mai confortabil din lume, dar era mult mai plăcut decât acesta.

O clipă mai târziu, apăru şi Egwene, de partea cealaltă a mesei late, cu ochii ca de gheaţă şi cu mâinile în şolduri, de parcă numai ea ar fi avut dreptul să stea acolo. Nynaeve dădu să spună ceva, dar Egwene i-o luă înainte:

Limbutele naibii, v-aţi prostit de tot? Eu vă spun o taină, iar voi o daţi mai departe primei persoane care vă iese în cale. N-aţi aflat până acum că nu trebuie să spuneţi absolut totul? Credeam că ştiţi să ţineţi un secret.

Nynaeve simţi cum se înroşeşte; dar cel puţin nu putea fi la fel de stacojie ca Elayne. Egwene încă nu terminase.

Nu pot să spun cum am procedat. Trebuie să fii Vestitoare-n-vise. Dacă puteţi atinge visele cuiva cu inelul... Dar mă îndoiesc că o puteţi face cu placa. Încercaţi să vă concentraţi pe ce faceţi. Salidarul s-ar putea să fie altfel decât credeţi.

Gata, şi eu mai am alte treburi în noaptea asta. *Aveţi grijă* să nu vă pierdeţi cu firea!

Egwene dispăru atât de brusc, încât ultimul ei cuvânt păru că vine din aerul din jur.

Frustrarea încerca să ia locul furiei lui Nynaeve. Mai să plesnească după ce Egwene le spusese să îşi ţină firea. Şi Birgitte: cum să ţii un secret când cealaltă femeie *ştia deja?* Frustrarea ieşi învingătoare şi *saidarul* o părăsi precum nisipul care; alunecă printre degete.

Nynaeve se trezi brusc, cu ter'angrealul galben strâns în mână. Fitilul lămpii suspendate era mic, împrăştiind o lumină; difuză. Elayne stătea ghemuită lângă ea, dormind în continuare; inelul prins de cureluşă îi alunecase în coşul pieptului. Mormăind în sinea ei, Nynaeve păşi peste Elayne, puse placa la locul ei şi îşi turnă nişte apă în lavabou ca să se spele ' pe faţă şi pe gât. Apa era călduţă, ei însă i se părea destul de rece. În semiîntunericul din jur oglinda păru să îi spună că încă mai era roşie în obraji. Restabilise echilibrul pe naiba! Dacă s-ar fi întâlnit în altă parte... Dacă nu ar fi dat din gură ca o neroadă... Ar fi fost mai bine dacă folosea inelul şi nu apărea acolo ca nu ştiu ce fantomă. Era numai vina lui Thom şi a lui Juilin. Şi a lui Uno. Dacă n-ar fi înfuriat-o... Nu, era vina lui Neres. El... Luă

ulciorul cu ambele mâini şi îşi clăti gura. Voia să scape doar de gustul somnului. Nu de feriga-pisicii fiartă sau de frunza-atotştiutorului pisată. Nici vorbă de aşa ceva. Când se întoarse, o văzu pe Elayne în capul oaselor, dezlegând cureluşa de piele pe care se afla inelul.

Am văzut cum pierzi *saidarul* şi m-am dus în odaia de lucru a Elaidei, dar n-am vrut să rămân prea mult acolo ca să nu-ţi faci griji. N-am aflat nimic, doar că Shemerin va fi arestată şi va redeveni Aleasă.

Elayne se ridică şi vâri inelul în cutie.

Elaida poate face aşa ceva? Să retrogradeze o Aes Sedai?

Nu ştiu. Cred că Elaida face ce vrea acolo. Egwene n-ar trebui să poarte hainele alea de Aiel. Nu i se potrivesc.

Nynaeve răsuflă adânc. Era clar că Elayne nu voia să discute despre ce spusese Egwene. Fapt care nu îi displăcea nici ei.

Categoric nu, zise ea.

Se urcă în pat şi se ghemui la perete; dormeau cu rândul la margine.

Nici măcar n-am avut ocazia să-i trimit un mesaj lui Rand, spuse Elayne şi se băgă şi ea în pat.

Lumina se stinse. Prin hublouri pătrundeau doar când şi când razele de lună.

Şi unul Aviendhei. Dacă tot are grijă de el pentru mine, să-şi dea tot interesul.

Doar nu-i cal. Nu-i avutul tău.

— N-am spus aşa ceva. Cum te-ai simţi dacă ai auzi că Lan s-a încurcat cu o femeie din Cairhien?

Nu fi proastă. Hai, dormi acolo, zise Nynaeve şi îşi înfundă capul în perna mică.

Poate că ar fi fost bine să îi trimită un mesaj lui Lan. Toate femeile alea de rang înalt, tairene şi cairhiene. Pline de vorbe mieroase şi minciuni. Lan ar face bine să nu uite al cui este.

Dincolo de Boannda, copacii se îndeseau pe ambele maluri, adevărate hăţişuri. Satele şi fermele dispărură. Eldarul părea să curgă prin pustietate, cale de o mie de mile de orice aşezare omenească. După cinci zile de când părăsise Samara, începutul după-amiezii găsi *Şarpele Râului* ancorat lângă un cot al râului, în timp ce singura barcă a corăbiei îi ducea pe călătorii rămaşi spre plaja acoperită de noroi uscat şi mărginită de dealuri mici,

acoperite de păduri. Până şi sălciile înalte şi stejarii cu rădăcini adânci aveau frunze cafenii.

— Nu era nevoie să-i dai colierul ăla, spuse Nynaeve pe mal, privind cum se apropie barca, cu patru vâslaşi, cu Juilin şi ultimii cinci shienarani.

Spera că nu se lăsase trasă pe sfoară; Neres îi arătase pe hartă această întindere de pământ şi Salidarul, la două mile de râu, dar nu văzuse nici un semn că ar fi existat vreun sat prin apropiere. Prin zidul de copaci nu se zărea nici o breşă.

Cât i-am dat eu era de-ajuns, adăugă ea.

— Dar nu ca să acopere şi marfa, replică Elayne. N-avem dreptul să *i-o* luăm doar fiindcă e contrabandist.

Nynaeve se întrebă dacă Elayne vorbise cu Juilin. Probabil că nu. Elayne iar invoca legea.

— Mai ales că opalul galben e cam ţipător, îndeosebi în montura aia, spuse Elayne chicotind. De data *asta* chiar s-a uitat la mine.

Nynaeve încercă să se abţină, dar până la urmă chicoti şi ea.

Thom urcase deja pe un deal, lângă pădure, şi acum încerca să-i înveselească pe cei doi băieţi ai lui Marigan jonglând cu mărgele colorate scoase din mâneci. Jaril şi Seve îl priveau în tăcere, de-abia clipind, şi se ţineau unul de altul, Nynaeve nu rămăsese surprinsă când Marigan şi Nicola o rugaseră să o însoţească. Chiar dacă Nicola se uita la Thom şi râdea cu poftă, ar îi petrecut fiecare secundă alături de ea, dacă Nynaeve ar fi lăsat-o. O şocase însă rugămintea Areinei de a rămâne cu ea. Şedea singură, lângă un buştean, şi privea cum Birgitte îşi struneşte arcul. Cele trei femei probabil că vor fi descumpănite de ceea ce vor găsi în Salidar. Dar Nicola îşi va găsi refugiul mult dorit, iar Marigan şi-ar putea folosi ierburile, dacă nu vor fi prea multe Galbene prin preajmă.

Nynaeve, te-ai gândit la... cum vom fi primite?

Nynaeve o privi pe Elayne cu uimire. Traversaseră jumătate din lume sau aproape jumătate şi le învinseseră pe cele din Ajah Neagră de două ori. Ce-i drept, în Tear fuseseră ajutate, dar în Tanchico se descurcaseră singure. Aduceau veşti despre Elaida şi Turn despre care era sigură că nimeni în Salidar nu avea habar. Şi, cel mai important, le puteau ajuta pe aceste; surori să intre în legătură cu Rand.

— Elayne, nu vreau să spun că ne vor întâmpina ca pe nişte eroi, dar nu m-ar mira să ne sărute pe amândoi obrajii înainte de sfârşitul zilei.

Numai veştile despre Rand valorau o avere.

Doi dintre marinarii desculţi săriră în apă ca să ţină barca iar Juilin şi shienaranii săriră şi ei şi se îndreptară spre mal. Imediat barca se îndepărtă. *Şarpele Râului* ridica deja ancora.

Uno, ia-o înainte şi croieşte o potecă, zise Nynaeve. Vreau să ajungem acolo înainte de căderea nopţii.

După hăţişul din faţa lor, cam atât aveau să le ia cele două mile. Asta dacă nu cumva Neres o trăsese pe sfoară. Asta o îngrijora mai mult decât orice.

CAPITOLUL 50

A-i învăţa pe alţii şi a învăţa singur

Patru ore mai târziu, sudoarea care curgea pe faţa lui Nynaeve nu prea avea de-a face cu căldura neobişnuită, femeia întrebându-se dacă nu cumva ar fi fost mai bine ca Neres să le tragă pe sfoară. Sau să le ducă dincolo de Boannda. Soarele de la sfârşitul după-amiezii intra pieziş prin ochiurile de geam, cele mai multe sparte. Strângându-şi poalele rochiei, plină de iritare şi nelinişte, încerca să nu se uite la cele şase Aes Sedai grupate în jurul uneia dintre mesele solide de lângă perete. Îşi mişcau gura în tăcere în timp ce se sfătuiau în dosul peretelui invizibil ridicat de *saidar.* Elayne îşi ţinea bărbia sus, cu mâinile împreunate pe talie, dar ochii şi buzele încordate nu se potriveau deloc cu ţinuta ei regală. Nynaeve nu era sigură că ar vrea să ştie ce şuşotesc femeile Aes Sedai; mai multe lovituri năucitoare o descumpăniseră de tot. Încă un şoc, şi va începe să ţipe de furie sau isterie.

Aproape totul, mai puţin hainele, era pus pe masă, de la săgeata de argint a lui Birgitte, din faţa lui Morvrin, o femeie robustă, la cele trei ter'angreale din faţa lui Sheriam şi la

cuferele aurite din faţa lui Myrelle, cea cu ochii negri. Nici una dintre Aes Sedai nu arăta mulţumită. Carlinya parcă avea chipul făcut din zăpadă, până şi materna Anaiya privea cu severitate, iar ochii mereu mari şi surprinşi ai lui Beonin păreau neliniştiţi. Neliniştiţi şi poate ceva mai mult. Din când în când, aceasta din urmă dădea să atingă pânza albă întinsă peste sigiliul din cuendillar, dar mâna i se oprea şi se retrăgea tot de atâtea ori.

Nynaeve îşi desprinse privirea de pe pânză. Ştia precis când lucrurile luaseră o întorsătură nefastă. Străjerii care îi înconjuraseră în pădure se purtaseră cuviincios, chiar dacă fuseseră prea reci; cel puţin din clipa în care îi făcuseră pe Uno şi pe shienaranii lui să îşi vâre săbiile în teacă. La rândul ei, Min îi întâmpinase cu căldură, râzând şi îmbrăţişându-i. Dar Aes Sedai şi ceilalţi oameni de pe stradă, surprinşi în îndeletnicirile lor de zi cu zi, priviseră doar în treacăt grupul. Salidarul era destul de aglomerat, bărbaţi înarmaţi făcând instrucţie aproape în fiecare spaţiu liber. Prima persoană, în afară de Străjeri şi Min, care le acordase atenţie cât de cât fusese sora Brună din sala mare a acestui han. Nynaeve şi Elayne îi spuseseră lui Phaedrine Sedai ceea ce conveniseră să spună sau cel puţin încercaseră. După cinci minute, li se poruncise să rămână pe loc şi să nu scoată o vorbă, nici măcar între ele. După alte zece minute, răstimp în care se priviseră într-o derută totală, înconjurate de Alese şi novice în haine albe, Străjeri, servitori şi oşteni care alergau de la o masă la alta unde Aes Sedai studiau documente şi le dădeau ordine scurte, fuseseră duse în faţa lui Sheriam şi a celorlalte atât de repede, încât lui Nynaeve i se păru că pantofii ei nu atinseseră de două ori podeaua. Apoi începuse interogatoriul, mai potrivit pentru prizonieri decât pentru nişte eroi care se întorc acasă. Nynaeve îşi şterse sudoarea de pe faţă, dar, de îndată ce îşi vâri batista în mânecă, apucă din nou strâns rochia.

Nu erau singurele care stăteau în picioare pe covorul de mătase multicoloră. Deşi Siuan, într-o rochie sobră, din lână fină, albastră, ar fi putut fi acolo de bunăvoie, judecând după faţa ei calmă, inexpresivă, Nynaeve ştia că altul era adevărul. Siuan părea să gândească adânc, netulburată de nimic. Leane le privea atentă pe Aes Sedai, părând la fel de sigură de sine. De fapt, puţin mai sigură de sine decât o văzuse Nynaeve ultima oară. Femeia cu pielea arămie arăta şi mai mlădioasă, mai

suplă. Poate că din cauza rochiei ei scandaloase, din mătase verde-pal, cu un guler la fel de înalt ca al lui Siuan, dar care nu numai că se lipea de fiecare curbură a corpului ei, ci lăsa să se vadă aproape tot. Chipurile lor însă o intrigau cel mai mult pe Nynaeve. Nu se aşteptase să le vadă în viaţă şi nici să arate atât de tinere doar cu câţiva ani mai mult decât ea. Nu îşi aruncaseră nici măcar o privire. Într-adevăr, simţea o anumită răceală între ele.

Nynaeve mai remarcă ceva nou la ele, un lucru de care abia acum începea să-şi dea seama. Dacă toată lumea, inclusiv Min, evitase să o spună pe şleau, nimeni nu făcea un secret din faptul că cele două fuseseră ferecate. Nynaeve era sigură acum. Poate fiindcă se afla într-o încăpere în care toate celelalte femei erau în stare să conducă Puterea, poate fiindcă ştia că cele două fuseseră ferecate, pentru prima dată era cu adevărat conştientă de capacitatea lui Elayne şi a celorlalte de a stăpâni Puterea. Şi poate fiindcă Siuan şi Leane arătau atât de neajutorate. Fuseseră văduvite de ceva, cu brutalitate. Era ca o rană. Poate cea mai dureroasă pentru o femeie.

Se lăsă copleşită de curiozitate. Oare ce fel de rană era? Ce anume le fusese luat? Dacă tot aştepta, dacă iritarea îşi făcea loc în starea ei de agitaţie... Încercă să atingă *saidarul...*

Ţi-a dat cineva voie să conduci Puterea aici, Aleas-o? Întrebă Sheriam făcând-o să tresară şi să dea drumul Adevăratului Izvor.

Această Aes Sedai cu ochii verzi le făcu semn celorlalte să se aşeze pe scaunele desperecheate aranjate în semicerc pe covor, cu cele patru femei în centru. Aes Sedai se aşezară cu privirea aţintită asupra lui Nynaeve, emoţia de adineauri fiind uitată de calmul tradiţional al Aes Sedai. Nici una dintre feţele acelea atemporale nu arăta cât de cald era, nici măcar printr-o broboană de sudoare. În cele din urmă, Anaiya spuse cu o voce uşor mustrătoare:

Ai stat multă vreme departe de noi, copilă. Şi se pare că ai uitat destule.

Nynaeve se înroşi şi făcu o reverenţă.

Iartă-mă, Aes Sedai. N-am vrut să întrec măsura, replică ea sperând că Aes Sedai vor crede că se înroşise de ruşine.

Auzi la ele! Stătuse multă vreme departe! Cu doar o zi în urmă, dădea ordine, şi oamenii tresăreau la auzul vocii ei. Acum ea trebuia să tresară. se făcea greaţă.

— Ne-aţi spus o... poveste interesantă, zise Carlinya, evident neîncrezătoare.

Sora Albă întoarse pe-o parte şi pe alta săgeata de argint a lui Birgitte cu mâinile ei fine.

— Şi aţi intrat în posesia unor obiecte ciudate, adăugă ea.

Domniţa Panarh Amathera ne-a dăruit multe lucruri, Aes Sedai, spuse Elayne. Părerea ei este că am salvat tronul.

Chiar dacă acele cuvinte fuseseră rostite cu mult calm, dădeau impresia că păşea pe o gheaţă foarte subţire. Nu numai Nynaeve era iritată de noul statut de captivă. Faţa netedă a Carlinyei se încordă.

Aţi adus nişte veşti tulburătoare, zise Sheriam. Şi câteva obiecte... tulburătoare.

Ochii ei uşor oblici se îndreptară spre masă, spre a’damul argintiu, şi reveniră asupra lui Elayne şi a lui Nynaeve. De când aflaseră ce este şi la ce serveşte, majoritatea Aes Sedai îl priveau ca pe o viperă roşie. Majoritatea.

Dacă obiectul acesta face ceea ce susţin cele două copile, trebuie să-l studiem cum se cuvine, zise Morvrin cu un aer absent. Iar dacă Elayne chiar crede că poate face ca un ter’angreal...

Sora Brună clătină din cap. Atenţia îi era atrasă de inelul de piatră teşită, plin de pete şi dungi roşii, albastre şi cafenii, pe care îl ţinea în mână. Celelalte ter’angreale erau în poala ei.

Spuneţi că astea sunt de la Verin Sedai? Cum de nu ni s-a spus nimic despre ele până acum?

Întrebarea nu era pentru Nynaeve şi Elayne, ci pentru Siuan. Aceasta se încruntă, dar nici pe departe la fel de fioros pe cum o făcea înainte. Avea ceva sfios în ea, semn că Siuan i ştia că se adresează superioarelor ei. Sfiala răzbătea şi din vocea ei, o altă schimbare care lui Nynaeve i se părea incredibilă.

— Verin nu mi-a spus nimic despre ele. Aş vrea foarte mult să-i pun câteva întrebări.

Şi *eu* aş vrea să te întreb despre *asta,* interveni Myrelle, întunecându-se şi mai mult la chip în timp ce despăturea o bucată de hârtie pe care Nynaeve o recunoscu imediat de ce o păstraseră oare? — Şi începu să o citească. „Ceea ce face» purtătorul acestui document face la porunca mea şi în numele meu. Supune-te şi păstrează tăcerea, la porunca mea. Siuan

Sanche, Paznicul Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema înscăunată. “

Myrelle mototoli hârtia şi sigiliul.

— Cum poţi să dai aşa ceva unei Alese?

— La momentul acela, nu ştiam în cine să am încredere, răspunse Siuan calm.

Cele şase Aes Sedai o fixară cu privirea.

— La momentul acela, aveam dreptul să fac asta, continuă Siuan.

Cele şase Aes Sedai nici nu clipiră. Vocea lui Siuan deveni rugătoare, exasperată:

Nu mă puteţi trage la răspundere pentru un lucru pe? Care l-am făcut când aveam tot dreptul să-l fac. Când barca se scufundă, astupi gaura cu tot ce ai la îndemână.

— Dar de ce nu ne-ai spus? Întrebă Sheriam pe un ton liniştit, dar care nu accepta nici un fel de scuză.

Ca Mai-Mare peste Novice nu ridica vocea niciodată, deşi uneori tare ar fi vrut să o facă.

Trei Alese - Alese! Trimise de Turn ca să ia urma celor treisprezece Surori Negre. Te foloseşti de prunci ca să astupi gaura din barca ta, Siuan?

— Nu suntem prunci, spuse Nynaeve înfierbântată. Câteva dintre cele treisprezece sunt moarte acum. În plus, le-am zădărnicit planurile de două ori. În Tear, am...

Carlinya o întrerupse ca o lovitură de baros.

Ne-ai spus tot despre Tear, copila mea. Şi despre Tanchico. Şi despre cum ai înfrânt-o pe Moghedien, zise ea făcând o grimasă.

Deja spusese cât de proastă fusese Nynaeve să se apropie atât de mult de Rătăciţi şi ce noroc avusese să scape cu viaţă. Faptul că femeia nu ştia câtă dreptate are - bineînţeles că Nynaeve şi Elayne nu spuseseră totul - o făcu pe Nynaeve să se înfioare.

Sunteţi nişte copii şi aveţi noroc dacă ne hotărâm să nu vă dăm o mamă de bătaie. Acum ascultaţi cu luare-aminte până când vă vom cere din nou să vorbiţi.

Nynaeve se înroşi toată, sperând că celelalte vor crede că s-a fâstâcit, şi îşi ţinu gura. Sheriam nu-şi dezlipise ochii de pe Siuan.

Ei? De ce n-ai spus că ai trimis trei copile la vânătoare de lei?

Siuan trase adânc aer în piept, îşi încrucişă braţele şi lăsă capul jos, vinovată.

— Nu mi s-a părut important, Aes Sedai, când atâtea alte lucruri erau atât de importante. N-am ascuns nimic din ceea ce mi s-a părut că merită spus. Tot ce-am aflat despre Ajah Neagră am spus. Mult timp n-am ştiut unde se află cele două şi ce vor să facă. Important este că acum Nynaeve şi Elayne sunt aici, şi cu cele trei ter'angreale. Cred că vă daţi seama cât de important este să poţi intra în odaia de lucru a Elaidei, la documentele ei, chiar dacă nu la tot ce cuprind ele. Altfel aţi fi aflat prea târziu că ştie unde sunteţi.

Ne dăm seama, replică Anaiya, privind-o pe Morvrin care se tot încrunta la inel. Doar că ne surprinde felul în care au făcut-o.

Tel'aran'rhiod, şopti Myrelle. În Turn, a devenit subiectul unor discuţii erudite, aproape o legendă. Ca şi femeile Aiel Vestitoarele-n-vise. Cine şi-ar fi putut închipui că înţeleptele Aiel ar putea conduce Puterea, darămite să intre în Lumea Viselor?

Nynaeve regretă că nu putuseră păstra acel secret adevărata identitate a lui Birgitte şi alte câteva lucruri reuşiseră să le păstreze pentru ele —, dar era foarte greu să nu îţi scape câte ceva când erai interogată de asemenea femei care, dacă voiau, puteau sfredeli şi o piatră cu privirea. La o adică, se putea declara mulţumită cu puţinul care le rămăsese. Din clipa în care adusese vorba despre Tel'aran'rhiod şi despre faptul că pătrunsese acolo, era mai probabil ca şoarecele să fugărească pisica decât ca femeile alea să nu o întrebe ce şi cum.

Leane făcu o jumătate de pas înainte, fără să privească spre Siuan.

— Cel mai important lucru e că, folosindu-te de aceste te'angreale, poţi vorbi cu Egwene şi, prin ea, cu Moiraine. Aşa! Nu numai că puteţi sta cu ochii pe Rand al'Thor, dar îl şi puteţi influenţa, chiar şi în Cairhien.

Unde s-a dus din Pustiul Aiel, unde am prevăzut că se va duce, spuse Siuan.

Chiar dacă se adresa Aes Sedai, şi privea spre ele, tonul ei caustic o avea în vedere pe Leane, care scoase un mormăit.

Ce mare scofală. Două Aes Sedai trimise în Pustiu după i cai verzi pe pereţi.

Da, o spusese cu toată răceala de care era în stare.

Încetaţi, copii, zise Anaiya, de parcă într-adevăr ar fi vorbit unor copii ca o mamă obişnuită cu ciondănelile dintre ei.

Anaiya se uită cu subînţeles spre celelalte Aes Sedai.

— Cred că e foarte bine să putem vorbi cu Egwene, adăugă ea.

— Dacă obiectele astea acţionează aşa cum pretind ele, spuse Morvrin, jucându-se cu inelul şi atingând celălalt te'angreal din poală.

Femeia asta credea că cerul e albastru numai dacă îi aduceai dovezi palpabile. Sheriam încuviinţă dând din cap.

Întocmai. Asta va fi prima voastră îndatorire, Elayne şi Nynaeve. Veţi avea şansa să le învăţaţi pe Aes Sedai cum să le folosească.

Nynaeve făcu o plecăciune, dezvelindu-şi dinţii; dacă voiau, puteau interpreta gestul ca pe un zâmbet. Să le înveţe? Da, şi să nu se mai apropie niciodată de inel sau de celelalte. Elayne făcu o plecăciune şi mai ţeapănă, cu o figură impenetrabilă. Ochii i se îndreptară spre a'dam, aproape tânjind după el.

Scrisorile privind drepturile lui Elayne ne vor fi utile, spuse Carlinya.

În ciuda rezervei şi logicii specifice celor din Ajah Albă, nerăbdarea ei se vedea din modul sacadat în care rostea cuvintele.

Gareth Bryne mereu vrea mai mult aur decât avem noi. Cu astea aproape că-i vom mulţumi, adăugă ea.

Întocmai, zise Sheriam. Şi trebuie să luăm şi monedele. Pe zi ce trece avem tot mai mulţi oameni de hrănit şi îmbrăcat, aici şi prin alte părţi.

Elayne dădu din cap graţios, de parcă, indiferent de ce-ar fi spus ea, Aes Sedai nu ar fi luat nici un ban, Nynaeve însă doar aşteptă. Aurul şi scrisorile, chiar şi te'angrealele, erau doar o parte.

— În rest, suntem de acord că aţi părăsit Turnul la ordin, oricât de eronat a fost el, şi, prin urmare, nu vă tragem la răspundere pentru asta. Acum, că v-aţi întors tefere şi nevătămate, vă veţi relua studiul.

Nynaeve răsuflă uşor. Cam la asta se aşteptase şi ea de când începuse interogatoriul. Nu că i-ar fi plăcut, dar măcar de data aceasta nimeni nu o va acuza că îşi pierde cumpătul

repede. Mai ales că nu avea cum să o ajute aşa ceva. Elayne însă răbufni:

Dar...!

Doar atât apucă să zică, înainte ca Sheriam să o întrerupă la fel de brusc:

— Vă veţi relua studiul. Sunteţi amândouă foarte puternice, dar nu şi Aes Sedai.

Ochii aceia verzi zăboviră asupra lor până când femeia se asigură că îi înţeleseseră cuvintele, apoi Sheriam vorbi din nou, de data aceasta mai blând. Mai blând, dar cu aceeaşi hotărâre:

— V-aţi întors la noi şi, chiar dacă Salidarul nu e Turnul Alb, îl puteţi considera ca un fel de Turn Alb. Din tot ce ne-aţi spus în ultima oră, cred că mai aveţi multe să ne împărtăşiţi.

Nynaeve îşi opri răsuflarea, dar ochii lui Sheriam se întoarseră la a'dam.

Păcat că n-aţi adus-o pe femeia din Seanchan cu voi. Mare păcat.

Dintr-un motiv numai de ea ştiut, Elayne se înroşi toată, plină de furie. Nynaeve însă se simţi uşurată.

Dar Alesele nu pot fi acuzate că nu gândesc precum o Aes Sedai, continuă Sheriam. Siuan şi Leane vă vor întreba multe lucruri. Veţi coopera cu ele şi veţi răspunde cât puteţi de bine. Sper că nu trebuie să vă amintesc să nu vă folosiţi de statutul vostru. Unele Alese, chiar şi unele novice, s-au gândit să le găsească pe vinovate şi chiar să le pedepsească după cum cred ele de cuviinţă... Tinerele acelea se simt foarte frustrate acum. E nevoie să spun mai multe?

Nynaeve o asigură la fel de repede ca şi Elayne că nu e nevoie, mai precis în graba lor se bâlbâiră amândouă. Nynaeve nu se gândise să dea vina pe cineva - după părerea ei toate Aes Sedai erau de vină. - Dar nu voia ca Sheriam să fie supărată pe ea. Ceea ce o făcu să vadă adevărul trist: zilele de libertate erau doar o amintire.

— Foarte bine. Acum luaţi bijuteriile pe care vi le-a dat Domniţa-Panarh, şi săgeata când mai avem timp să-mi spuneţi de ce v-a făcut un astfel de dar - şi plecaţi. Una dintre celelalte Alese vă va găsi un loc de dormit. Rochiile sunt mai greu de găsit, dar sigur veţi primi ceva care să vă convină. Sper să uitaţi... aventurile prin care aţi trecut şi să vă reintegraţi.

Deşi neexprimat, mesajul era clar: dacă nu se reintegrau, vor fi făcute să se reintegreze. Sheriam dădu din cap mulţumită când văzu că cele două i-au înţeles cuvintele.

Beonin nu scosese nici o vorbă de când se renunţase la *saidar,* dar, în timp ce Nynaeve şi Elayne îşi făceau reverenţa de rigoare, se ridică în picioare şi se îndreptă spre masa unde erau expuse obiectele lor.

— Dar ăsta ce mai e? Întrebă ea cu un puternic accent tarabonez, dând la o parte pânza albă care acoperea sigiliul de pe temniţa Celui întunecat.

Acum ochii ei mari, albaştri-cenuşii păreau mai mult furioşi decât surprinşi.

— Despre ăsta nu întreabă nimeni? Nu interesează pe nimeni?

Discul alb-negru era acolo, lângă punga din piele de căprioară, în peste o duzină de bucăţi, lipite cât mai bine cu putinţă.

Era întreg când l-am pus în pungă, zise Nynaeve şi se opri cu gura uscată.

Oricât de mult evitase să privească pânza, acum nu-şi mai putea dezlipi ochii de pe sigiliu. Leane surâsese afectat când văzuse rochia roşie în care fuseseră vârâte obiectele acelea şi spusese… Nu, nu se va feri de el, nici măcar în mintea ei!

De ce să avem o grijă deosebită de el? Întrebă ea. Este din cuendillar!

Nu ne-am uitat la el, zise Elayne dintr-o suflare. Şi nici nu l-am atins mai mult decât trebuie. E spurcat, emană tot ce-i mai rău.

Acum nu mai emana. Carlinya le silise să-l ţină în mână, somându-le să-i spună în ce consta răul. Spuseseră aceleaşi lucruri de mai multe ori, dar nimeni nu le dăduse atenţie. Sheriam se ridică şi se duse lângă Beonin, Ajah Cenuşie cu părul auriu.

— Nu trecem nimic cu vederea, Beonin. N-are rost să le mai întrebăm pe fetele astea. Ne-au spus tot ce ştiu.

Întrebările sunt întotdeauna binevenite, zise Morvrin care lăsase deoparte ter'angrealele ca să se uite la sigiliul rupt la fel de intens ca şi celelalte. Chiar dacă era din cuendillar îl încercase împreună cu Beonin şi ajunseseră la concluzia că aşa era — ea însăşi rupsese o bucăţică din el.

— Câte dintre cele şapte mai rezistă? Întrebă Myrelle încet, ca pentru sine. Cât mai e până când Cel întunecat se va elibera şi va începe Ultima Bătălie?

Fiecare Aes Sedai făcea câte ceva din toate, potrivit priceperii lor, dar fiecare Ajah avea propria ei raţiune de a exista. Verzile - care îşi spuneau Luptătoarele Ajah - se declarau gata să-i înfrunte pe Stăpânii Spaimei în Ultima Bătălie. Din vocea lui Myrelle răzbătea o anumită nerăbdare.

— Trei, răspunse Anaiya nesigură. Trei mai rezistă încă. Din câte ştim noi. Să ne rugăm că ştim totul. Să ne rugăm că trei sunt de ajuns.

— Să ne rugăm ca cele trei să fie mai puternice decât ăsta, mormăi Morvrin. Cuendillar nu poate fi rupt aşa, altminteri înseamnă că nu e cuendillar. Nu poate fi.

Vom discuta asta la timpul cuvenit, după mai multe lucruri pe care trebuie să le rezolvăm numaidecât, zise Sheriam şi, luând bucata de pânză de la Beonin, acoperi sigiliul rupt. Siuan, Leane, am luat o hotărâre legată de...

Se opri când se întoarse şi le văzu pe Elayne şi Nynaeve.

Nu vi s-a spus să plecaţi?

În ciuda calmului pe care îl afişa, faptul că uitase de prezenţa lor arăta cât de tulburată era.

— Cu voia ta, Aes Sedai, spuse repede Nynaeve, mai făcu o plecăciune şi se grăbi spre uşă.

Fără să mişte vreun muşchi, Aes Sedai ca şi Siuan şi Leane - le urmăriră cu privirea. Nynaeve le simţea ochii ca pe un sfredel. Elayne nu rămase nici o clipă în urmă, deşi apucă să se mai uite o dată la a'dam.

După ce închise uşa şi se lipi cu spatele de lemnul nevopsit, strângând cutia aurită la piept, Nynaeve răsuflă, în sfârşit, uşurată. După clipele de groază petrecute în hanul acela de piatră. Nu voia să se gândească la sigiliul rupt. Alt sigiliu rupt. Nu voia. Femeile alea puteau tunde oile cu privirea lor. De abia aştepta prima lor întâlnire cu înţeleptele; dacă nu cumva avea să fie prinsă la mijloc. Fusese mult mai greu la prima ei şedere în Turn, când trebuise să înveţe să facă ce-i spuneau celelalte, să îşi aplece capul. După luni întregi în care se obişnuise să dea ordine - în fine, după ce se consulta cu Elayne; de obicei - acum nu ştia cum va învăţa din nou să fie supusă.

Sala mare, cu tavanul ei de ghips peticit şi şemineurile de piatră, reci, gata să se prăbuşească, semăna cu acelaşi stup ca şi la venire. Nimeni nu îi aruncă mai mult de o privire, iar ea nu îi învrednici nici măcar cu atât. Le aştepta grupul lor.

Thom şi Juilin, aşezaţi pe o bancă din lemn neşlefuit de lângă peretele scorojit, se sfătuiau cu Uno, care şedea pe vine în faţa lor, cu sabia prinsă în spate. Areina şi Nicola, amândouă privind înjur şi încercând să îşi ascundă uimirea, stăteau pe o altă bancă împreună cu Marigan, care se uita cum Birgitte încerca să îi înveselească pe Jaril şi Seve jonglând neîndemânatic cu bilele de lemn colorate ale lui Thom. Îngenuncheată lângă băieţi, Min îi gâdila, şoptindu-le ceva la ureche, băieţii însă se ţineau unul de altul, privind în tăcere cu ochii lor prea mari.

Numai alte două persoane din toată sala nu se foiau de colo-colo. Doi dintre Străjerii lui Myrelle sprijineau peretele, ca din întâmplare, la câţiva paşi de bănci, lângă uşa care dădea spre bucătărie. Croi Makin, un tânăr numai muşchi, din Andor, cu părul rar, dar cu un profil parcă dăltuit în piatră, şi Avar Hachami, cu nasul coroiat şi bărbia pătrată, cu o mustaţă groasă, brăzdată de fire albe, ca nişte coarne întoarse în jos. Nimeni nu ar fi spus că Hachami e un bărbat chipeş, chiar dacă ochii lui negri te făceau să înghiţi în sec. Bineînţeles că cei doi nu se uitau la Uno, la Thom sau la ceilalţi. Doar întâmplarea făcea ca numai ei să nu aibă nimic de făcut şi că aleseseră locul acela ca să stea la palavre. Bineînţeles.

Birgitte scăpă o bilă când le văzu pe Nynaeve şi Elayne. Ce le-aţi spus? Întrebă ea calm, aruncând în treacăt o privire săgeţii de argint din mâna lui Elayne.

Tolba îi atârna de cingătoare, dar arcul îi era sprijinit de perete. Venind mai aproape, Nynaeve nu se uită spre Makin şi Hachami. Coborî vocea şi spuse apăsat:

Le-am spus tot ce au vrut ele.

Elayne atinse braţul lui Birgitte.

— Le-am spus că eşti o prietenă care ne-a ajutat mult. Poţi rămâne aici, ca şi Areina, Nicola şi Marigan.

Nynaeve îşi dădu seama cât de încordaţi fuseseră cei de aici de-abia după ce o văzu pe Birgitte răsuflând uşurată. Femeia cu ochii albaştri culese bila galbenă şi le aruncă pe toate trei înapoi, lui Thom, care le prinse într-o mână şi le făcu să dispară dintr-o singură mişcare. Birgitte schiţă un zâmbet recunoscător.

— Nici nu vă închipuiţi ce bucuroasă sunt să vă revăd, zise Min pentru cel puţin a patra sau a cincea oară.

Părul îi mai crescuse, deşi arăta tot ca o căciuliţă, şi femeia parcă era altfel, ceva se schimbase la ea, Nynaeve însă nu îşi dădea seama ce anume. Neaşteptat, reverele hainei îi erau brodate cu flori; până acum o văzuse numai în haine sobre.

— O faţă prietenoasă e lucru rar pe-aici, adăugă ea, cu ochii rătăcind doar o fracţiune de secundă spre cei doi Străjeri. Trebuie să stăm şi să vorbim pe îndelete. De-abia aştept să aud ce-aţi făcut de când aţi plecat din Tar Valon.

Sau să le spună ce-a făcut ea, îşi zise Nynaeve în sinea ei.

— Şi eu aş vrea să stau de vorbă cu tine, spuse Elayne pe un ton cât se poate de serios.

Min o privi, apoi oftă şi încuviinţă din cap, nu la fel de nerăbdătoare.

Thom şi Juilin se apropiară şi ei, cu acea expresie pe care bărbaţii o afişează atunci când vor să spună ceva care unei femei s-ar putea să-i displacă. Dar, până să deschidă gura, o fată cu părul cârlionţat, într-o rochie de Aleasă, îşi făcu loc printre Juilin şi Uno, încruntându-se la ei, şi se proţăpi în faţa lui Nynaeve.

Rochia lui Faolain, cu tivul în cele şapte culori ale celor şapte Ajah, nu era chiar atât de albă pe cât s-ar fi cuvenit să fie, iar faţa ei măslinie era schimonosită de furie.

— Ce surpriză să te văd aici, sălbăticiune! Credeam că te-ai întors de-a fuga în satul tău, iar frumoasa noastră Domniţă-Moştcnitoare s-a dus la maică-sa.

— Nu te-ai schimbat deloc, Faolain, se acreşte laptele când te-aude, remarcă Elayne.

Nynaeve se strădui să rămână senină. Cât putu. De două ori în Turn Faolain ţinuse să o înveţe ceva. Să o pună la punct, după cum se exprimase chiar ea. Chiar şi atunci când instructorul şi învăţăcelul erau Alese, instructorul avea statutul de Aes Sedai pe toată durata lecţiei, statut de care Faolain se folosea din plin. Femeia cârlionţată petrecuse opt ani ca novice şi alţi cinci ca Aleasă; nu îi plăcea deloc că Nynaeve nu trecuse prin stadiul de novice, şi nici că Elayne purtase albul pur mai puţin de un an. Două lecţii de la Faolain şi două vizite în odaia de lucru a lui Sheriam pentru încăpăţânare, pierderea cumpătului, o listă lungă cât braţul ei.

— Cred că Siuan şi Leane nu au fost tratate cum trebuie, zise Nynaeve cu o voce destinsă. Cred că Sheriam vrea să dea un exemplu ca să pună capăt acestei practici o dată pentru totdeauna.

Nynaeve rămase cu privirea aţintită asupra celeilalte femei până când ochii lui Faolain se măriră de teamă.

N-am făcut nimic de când Sheriam..., îngăimă Faolain şi se opri, înroşindu-se toată.

Min îşi duse mâna la gură, iar Faolain întoarse capul, uitându-se la celelalte femei, de la Birgitte la Marigan. Apoi le făcu semn Nicolei şi Areinei.

Cred că voi două sunteţi de-ajuns. Veniţi cu mine. Imediat. Nu mai tândăliţi.

Cele două se ridicară încet, Areina privind precaut, iar Nicola făcându-şi de lucru cu cingătoarea. Elayne se interpuse între ele şi Faolain înaintea lui Nynaeve, cu bărbia sus şi cu ochii de un rece albastru.

— Ce vrei să faci cu ele?

Mă supun ordinelor lui Sheriam Sedai, replică Faolain. Eu, una, cred că sunt prea mature pentru prima testare, dar n-am ce face, mă supun ordinelor. O soră însoţeşte grupurile de recrutare ale nobilului Bryne, care testează femei chiar de aceeaşi vârstă cu Nynaeve.

Faolain se opri ca să zâmbească, un zâmbet pe care şi o viperă ar îi fost invidioasă.

Vrei s-o informez pe Sheriam Sedai că nu eşti de acord, Elayne? Întrebă ea. Să-i spun că nu-ţi laşi *însoţitoarele* să fie testate?

Elayne lăsă bărbia jos, puţin, ceea ce nu însemna că dă înapoi. Avea nevoie de ceva care să îi distragă atenţia.

— Au găsit multe? Întrebă Nynaeve atingând umărul lui Faolain.

Femeia întoarse capul fără să vrea şi, când privi înapoi, Elayne le liniştea pe Areina şi Nicola, explicându-le că nu vor păţi nimic, că nu vor li silite să facă nimic. Nynaeve nu ar fi mers atât de departe. Când Aes Sedai găseau pe cineva cu acea scânteie, ca în cazul lui Elayne sau al lui Egwene, cineva care să conducă Puterea cu voia sau fără voia ei, se arătau mai mult decât dispuse să o înveţe tot ce dorea ea. Păreau mai îngăduitoare cu cele care puteau fi instruite, dar nu voiau să

atingă *saidarul* fără a şti cum, şi cu sălbăticiunile, cele care supravieţuiau şansei de unu la patru de a învăţa singure, de obicei fără să ştie ce au făcut şi adesea fiind blocate într-un fel sau altul, aşa cum era Nynaeve. Asta dacă puteau alege între a veni şi a rămâne. Nynaeve preferase să intre în Turn, dar bănuia că, dacă nu ar fi făcut-o, tot acolo ar fi ajuns, poate chiar legată de mâini şi de picioare. Aes Sedai dădeau femeilor care aveau cele mai mici şanse de a li se alătura tot atâtea opţiuni câte avea mielul într-o zi de sărbătoare.

Trei, răspunse Faolain după un moment de ezitare. Cât s-au chinuit şi au găsit doar trei. Una este sălbăticiune.

Chiar nu-i plăceau sălbăticiunile.

Nu ştiu de ce sunt atât de nerăbdătoare să găsească alte novice, continuă ea. Novicele pe care le avem nu pot deveni Alese până nu ne recăpătăm Turnul. E numai vina lui Siuan Sanche, a ei şi a lui Leane.

Îi tresări un muşchi din obraz, de parcă Faolain şi-ar fi dat seama că părerea ei ar putea fi considerată un atac la adresa fostei Supreme înscăunate şi a fostei Păstrătoare a Cronicilor; în clipa următoare, le apucă de braţ pe Areina şi Nicola.

Haideţi, le spuse ea. Eu mă supun ordinelor şi, dacă e să fiţi testate, veţi fi testate, chiar dacă e o pierdere de timp.

Rea femeie, murmură Min, privind pe furiş după Faolain, în timp ce tânăra le zorea pe celelalte spre uşă. Ai crede că, dacă ar exista dreptate pe lumea asta, viitorul ei n-ar fi deloc roz.

Nynaeve ar fi vrut să întrebe ce văzuse la apariţia Alesei cârlionţate avea o sută de întrebări pentru ea. - Dar Thom şi ceilalţi doi bărbaţi se proţăpiră în faţa ei şi a lui Elayne, Juilin şi Uno de o parte şi de alta, pentru ca împreună cei trei să vadă în toate direcţiile. Birgitte îi ducea pe Jaril şi Seve la mama lor, dorind să nu o amestece şi pe ea. Min ştia ce doreau să facă bărbaţii, după privirea tristă pe care le-o aruncă; dădu să spună ceva, dar până la urmă ridică din umeri şi i se alătură lui Birgitte.

Thom avea o faţă de parcă ar fi vrut să îşi spună părerea despre vreme sau să întrebe la ce oră e cina. Nimic important.

— Locul ăsta e plin de neghiobi şi visători care cred că o pot detrona pe Elaida. De asta e Gareth Bryne aici. Ca să le adune o armată.

Rânjetul aproape că despică în două faţa măslinie a lui Juilin.

— Nu neghiobi. Nebune şi nebuni. Nu-mi pasă că Elaida era acolo în ziua în care s-a născut Logain. Sunt nebuni dacă visează să detroneze de aici o Supremă înscăunată care se află în Turnul Alb. Cred că ne-ar lua o lună ca să ajungem în Cairhien.

— Ragan şi alţii au deja cai care pot fi împrumutaţi, zise Uno, rânjind şi el, fapt care nu se potrivea deloc cu ochiul roşu, fioros, vopsit pe peticul de piele. Paznicii de obicei se uită după cei care vin, nu după cei care pleacă. Ne putem pierde urma în pădure. Se întunecă în curând. N-au cum să ne găsească.

Faptul că femeile îşi purtaseră inelele cu Marele Şarpe pe corabie avusese un efect extraordinar asupra limbajului folosit de el. Deşi se pare că Uno mai recupera în clipele în care credea că nu îl aude nimeni.

Nynaeve se uită la Elayne, care clătină uşor din cap. Elayne ar fi îndurat orice ca să devină Aes Sedai. Dar ea? Slabe speranţe să le convingă pe aceste Aes Sedai să îl sprijine pe Rand, dacă deja hotărâseră să încerce să îl controleze. Şi totuşi... Mai rămânea Tămăduirea. În Cairhien nu avea cum să înveţe despre ea, aici însă... La nici zece paşi de ea, Therva Maresis, o Galbenă zveltă, cu nasul lung, bifa metodic punctele de pe o bucată de pergament. Un Străjer chel, cu barba neagră, vorbea cu Nisao Dachen lângă uşă, cu două capete mai înalt decât ea, deşi nu depăşea media la înălţime, în timp ce Dagdara Finchey, la fel de lată în spate ca orice bărbat din sală şi mai înaltă decât majoritatea, se adresa unui grup de novice în faţa unuia dintre şemineurile nefolosite, trimiţându-le repede, una câte una, la treburile lor. Nisao şi Dagdara erau tot din Ajah Galbenă; se spunea că Dagdara, părul ei cărunt fiind semnul unei vârste considerabile pentru o Aes Sedai, ştia mai multe despre Tămăduire decât două Ajah la un loc. Se părea că Nynaeve nu putea face ceva util dacă se ducea la Rand. Ce să caute acolo? Să-l vadă cum îşi pierde minţile? Dacă învăţa mai multe despre Tămăduire, poate găsea un mijloc de a-l împiedica să-şi piardă minţile. Erau prea multe lucruri pe care Aes Sedai le considerau fără speranţă şi la care renunţau prea uşor.

Toate acestea îi trecură prin minte lui Nynaeve în timp ce se uita la Elayne şi se întoarse spre cei trei bărbaţi.

Rămânem aici. Uno, dacă tu şi ceilalţi vreţi să vă duceţi la Rand, din partea mea sunteţi liberi s-o faceţi. Mă tem că nu mai am bani ca să vă ajut.

De aurul luat de Aes Sedai era, într-adevăr, nevoie, precum spuseseră ele, dar Nynaeve se înfioră fără să vrea la gândul celor câtorva monede de argint care îi rămăseseră. Oamenii ăştia o urmaseră - şi pe Elayne, desigur — din motive mai mult sau mai puţin întemeiate, fapt care nu o făcea mai puţin răspunzătoare de soarta lor. Lui Rand îi juraseră credinţă; nu aveau nici un motiv să intre în lupta pentru Turnul Alb. Aruncând o privire cutiei aurite, adăugă fără prea multă tragere de inimă:

Dar am câteva lucruri pe care le-aţi putea vinde pe drum.

— Thom, şi tu trebuie să pleci, zise Elayne. Şi tu, Juilin. N-are nici un rost să rămâneţi. Nu mai avem nevoie de voi acum, dar Rand are.

Încercă să îndese cutia cu bijuterii în mâinile lui Thom, dar acesta o refuză. Cei trei bărbaţi schimbară privirea aceea care o enerva atât de mult pe Nynaeve, Uno mergând până la a-şi da ochiul peste cap. Lui Nynaeve i se păru că-l aude pe Juilin mormăind ceva în barbă despre cât de încăpăţânate erau ea şi Elayne.

Poate peste câteva zile, spuse Thom.

Câteva zile, îl secondă Juilin.

Uno înclină din cap.

Mi-ar face bine câteva zile de odihnă, dacă tot trebuie să fug de Străjeri şi să o ţin tot aşa până în Cairhien.

Nynaeve îi privi cât se poate de încruntată şi îşi trase uşor părul împletit. Elayne ţinea bărbia mai sus ca niciodată, ochii ei trufaşi fiind în stare să cioplească un sloi de gheaţă. Thom şi ceilalţi ştiau ce îi aşteaptă; decizia lor nechibzuită nu avea cum să fie acceptată.

— Dacă voi credeţi că, având grijă de noi, îndepliniţi ordinele lui Rand al'Thor... începu Elayne pe un ton glacial.

Aţi promis să faceţi cum spun eu, de aceea vreau să văd... se repezi şi Nynaeve.

— Nici vorbă de aşa ceva, le întrerupse Thom, aşezând la loc o şuviţă rebelă din părul lui Elayne cu degetul lui noduros. Sub nici un motiv. Ce, un bătrân şchiop n-are voie să se odihnească şi el câteva zile?

Ca să vă spun drept, eu rămân doar fiindcă Thom îmi datorează nişte bani. De la zaruri, zise Juilin.

Chiar crezi că putem fura douăzeci de cai de la Străjeri doar aşa, cât ai bate din palme? Întrebă Uno răguşit, părând să uite că tocmai el se oferise să facă asta.

Elayne rămase mască, neştiind ce să spună, ca şi Nynaeve, de altfel. Îi scăpase pe toţi din frâu. Pe toţi trei. Necazul era că nici ea nu ştia cum să procedeze. Se hotărâse să îi expedieze de acolo. Nu doar pentru că nu ar fi vrut ca ei să o vadă cum face sluj tuturor. Nicidecum. Dar, fără nici un sprijin în Salidar, contrar aşteptărilor ei, trebuia să recunoască, fără să vrea, că i-ar fi... mult mai bine... dacă ştia că, la o adică, ea şi Elayne se puteau baza şi pe alţii, nu numai pe Birgitte. Nu că ar fi acceptat ideea de a evada de-acolo dacă o putea numi aşa. - Sub nici un motiv. Prezenţa lor acolo era... liniştitoare. Sigur, nu le va spune asta. Nici nu va trebui să o facă, fiindcă tot vor pleca, cu sau voia lor. Rand *îi putea* folosi mult mai bine, aici mai mult ar încurca lucrurile. Doar dacă...

Uşa nevopsită se deschise, şi în cadrul ei apăru Siuan, urmată de Leane. Se priviră cu răceală, apoi Leane pufni şi se îndepărtă, clătinându-se, pe lângă Croi şi Avar, dispărând pe coridorul ce ducea spre bucătării. Nynaeve se încruntă uşor. Dincolo de răceala ei, preţ de o clipă i se păruse că vede ceva... Siuan se întoarse brusc spre ea, apoi se opri, cu faţa lipsită de orice expresie. Micului grup i se mai alăturase cineva.

Gareth Bryne, cu platoşa crestată de lovituri peste haina de culoare galben-deschis şi cu mănuşile întărite cu oţel vârâte la cingătoare, era imaginea clasică a comandantului. Părul aproape cărunt şi faţa arsă de soare erau ale unui om care văzuse totul, care îndurase totul; un om care putea îndura orice.

Elayne zâmbi, înclinând graţios din cap. Departe de privirea uluită, pe care i-o aruncase când intrase în Salidar şi îl recunoscuse pe stradă.

— N-am să spun că e o mare plăcere să te revăd, Seniore Gareth. Am auzit de unele neînţelegeri dintre tine şi mama, peste care sunt sigură că veţi trece amândoi. Ştii cum e mama, cam impulsivă. Va reveni asupra deciziei şi îţi va înapoia locul ce ţi se cuvine în Caemlyn, mai mult ca sigur.

— Ce-i făcut nu mai poate fi desfăcut, Elayne, replică el şi, ignorând uluirea ei Nynaeve nu mai auzise un răspuns atât de

dur din partea unei persoane care ştia rangul lui Elayne —, se întoarse spre Uno: Te-ai mai gândit la ce ţi-am spus? Shienaranii sunt cei mai buni cavalerişti din lume şi am destui tineri care de-abia aşteaptă să fie instruiţi cum se cuvine.

Uno se încruntă, singurul lui ochi alunecând de la Elayne la Nynaeve. Apoi înclină încet din cap.

— Altceva mai bun n-am de făcut. Am să-i întreb şi pe ceilalţi.

Bryne îl bătu pe umăr.

Bravo. E valabil şi pentru tine, Thom Merrilin.

Thom se întorsese la apropierea celuilalt, netezindu-şi mustaţa şi privind în podea, de parcă ar fi vrut să îşi ascundă faţa. Acum ridică ochii şi înfruntă privirea lui Bryne.

Cândva, am întâlnit un ins cu un nume care semăna cu al tău, zise Bryne. Un ins foarte priceput la un joc anume.

Cândva, am întâlnit un ins care semăna cu tine, replică Thom. A încercat să mă pună în lanţuri. Şi cred că mi-ar fi luat capul dacă ar fi pus mâna pe mine.

De mult? Uneori, bărbaţii fac cele mai nebuneşti lucruri pentru o femeie, spuse Bryne, privind spre Siuan şi clătinând din cap. Ce zici, jupâne Merrilin, te fac un joc de pietre? Din când în când, parcă vreau să întâlnesc pe cineva care chiar se pricepe, aşa cum se joacă în cercurile înalte.

Sprâncenele albe şi stufoase ale lui Thom se adunară aproape la fel de jos ca şi ale lui Uno adineauri, dar nu-şi dezlipi privirea de pe Bryne.

— Poate că da, dacă ştiu pe ce joc, răspunse el în cele din urmă. Atâta timp cât înţelegi că nu vreau să-mi petrec tot restul vieţii jucând pietre cu tine. Nu-mi mai place să stau într-un singur loc prea mult. Simt cum mă mănâncă picioarele.

— Atâta timp cât nu te mănâncă în toiul unui joc crucial, spuse Bryne sec. Voi doi veniţi cu mine. Şi să nu vă aşteptaţi la prea mult somn. Aici totul trebuie făcut la secundă.

Bryne se opri şi o privi din nou pe Siuan.

— Cămăşile mele sunt doar pe jumătate curate.

Apoi plecă însoţit de Thom şi Uno. Siuan se uită furioasă după el, apoi la Min, care se strâmbă şi porni repede în direcţia în care dispăruse Leane.

Nynaeve nu înţelesese ultimul schimb de replici. Ce neobrăzare la bărbaţii ăştia, să vorbească de parcă ea nici n-ar îi

fost acolo - chiar sub nasul ei —, Iară s-o lămurească în vreun fel. Arză-i-ar focul!

Ce bine că n-are nevoie de un prinzaş-de-furi, zise Juilin, uitându-se pieziş la Siuan, vizibil stingher.

Încă nu-şi revenise după ce îi aflase numele şi, din câte vedea Nynaeve, nu înţelesese că Siuan fusese ferecată şi că nu mai era Suprema înscăunată. Prin comparaţie, faţă de *ea* parcă avea mai mult respect!

Aşa mai am şi eu timp să stau la taclale, continuă el. Am văzut o mulţime de inşi care şi-ar putea, da drumul la gură în faţa unei căni de bere.

— Pur şi simplu, m-a ignorat, spuse Elayne fără să îi vină să creadă. Nu mă interesează ce-a fost între el şi maică-mea, dar n-are dreptul să... În fine, am să mă ocup de seniorul Gareth Bryne mai târziu. Acum trebuie să vorbesc cu Min, Nynaeve.

Nynaeve dădu să o urmeze pe Elayne, în timp ce aceasta se îndreptă cu paşi grăbiţi spre sala din care se ajungea în bucătării Min va răspunde fără ocolişuri, dar Siuan o prinse de braţ şi o strânse tare.

Siuan Sanche, care îşi aplecase capul umilă înainte ca Aes Sedai să părăsească încăperea. Nimeni de aici nu purta şalul. Nu ridică vocea; nici nu era nevoie. Îl fixă pe Juilin cu o privire care îl făcu să îi îngheţe sângele în vene.

Ai grijă ce întrebări pui, prinzaş-de-furi, altfel ai să te trezeşti cu maţele scoase.

Ochii aceia albaştri, reci se mutară de la Birgitte la Marigan. Marigan se strâmbă de parcă ar fi mâncat ceva stricat, iar Birgitte clipi din ochi.

Voi două căutaţi o. Aleasă cu numele de Theodrin şi spuneţi-i să vă găsească un loc unde să dormiţi la noapte.

Copiii ăia ar fi trebuit să fie în pat de mult. Ei? Ce mai aşteptaţi? Mişcaţi-vă!

Înainte să apuce cele două femei să facă primul pas - Birgitte se mişcă la fel de repede ca Marigan, poate chiar mai repede —, Siuan se întoarse spre Nynaeve.

— Ţie vreau să-ţi pun câteva întrebări. Ţi s-a spus să cooperezi şi sfatul meu e să te conformezi, dacă vrei să-ţi fie bine.

Până să se dumirească ce şi cum, Nynaeve se trezi împinsă de Siuan ca o furtună, în sus, pe nişte trepte care se legănau la

fiecare pas, cu o balustradă tot din lemn nevopsit, pe un coridor cu podeaua denivelată, către o încăpere mică, unde văzu două paturi lipite de perete, unul deasupra celuilalt. Siuan se aşeză pe singurul scăunel, făcându-i semn că se aşeze pe patul de jos. Nynaeve preferă să rămână în picioare, semn că nu suportă să fie tratată cu duritate. Altceva nu prea mai era în cameră. Pe un lavabou care se sprijinea într-o cărămidă se afla o cană ciobită şi un lighean. Câteva rochii atârnau de cuiele bătute în pereţi, iar într-un colţ se afla o saltea făcută sul. În decurs de o zi, Nynaeve ajunsese rău de tot, dar Siuan ajunsese şi mai rău. Simţi că nu va avea prea multe probleme cu femeia aceasta. Chiar dacă Siuan îşi păstrase privirea. Siuan pufni.

Cum vrei, fetiţo. Inelul. Nu trebuie să conduci Puterea ca să-l foloseşti, corect?

Nu. M-ai auzit când i-am spus lui Sheriam...

Oricine îl poate folosi? Chiar şi o femeie care nu poate conduce Puterea? Chiar şi un bărbat?

— Poate şi un bărbat.

Ter’angrealul care nu avea nevoie de Putere funcţiona de obicei şi pentru femei, şi pentru bărbaţi.

Pentru orice femeie, da.

Atunci ai să mă înveţi cum să-l folosesc.

Nynaeve ridică o sprânceană. Poate că asta era şansa ei de a obţine ce voia. Dacă nu, mai avea una. Poate.

— Ele ştiu despre asta? Au tot insistat să le arăt cum funcţionează. De tine n-au zis nimic.

— Pentru că nu ştiu, replică Siuan, deloc tulburată, zâmbind chiar, dar nu într-un mod plăcut. Şi nici nu vor şti. Altfel vor afla că tu şi Elayne v-aţi dat drept surori cu drepturi depline de când aţi părăsit Tar Valonul. Poate că Moiraine i-ar putea trece asta cu vederea lui Egwene - o cunosc prea bine ca să n-o facă Sheriam însă, Carlinya... O să urlaţi ca din gură de şarpe ca să nu vă mai chinuiască. Cu mult înainte de a termina cu voi.

Dar e absurd.

Nynaeve îşi dădu seama că acum şedea pe marginea patului. Nu îşi amintea când se aşezase. Thom şi Juilin îşi vor ţine gura. Altcineva nu mai ştia. Va trebui să stea de vorbă cu Elayne.

N-am făcut aşa ceva.

— Nu mă minţi, fetiţo. Privirea ta mi-a confirmat deja. Stomacul nu-ţi dă pace, corect?

Absolut.

Bineînţeles că nu. *Dacă* am să te învăţ ceva, am s-o fac numai pentru că aşa vreau eu.

Nu avea de gând s-o lase pe femeia asta să facă ce vrea din ea. Ultimul dram de milă dispăru şi el.

— Iar dacă am s-o fac, vreau ceva în schimb. Să te observ pe tine şi pe Leane. Vreau să ştiu dacă ferecarea poate fi Tămăduită.

Nu poate, răspunse Siuan scurt. Aşadar...

— Orice ar trebui să se poată, în afară de moarte.

„Ar trebui “nu e acelaşi lucru cu „se poate “, fetiţo. Mie şi lui Leane ni s-a promis că vom fi lăsate în pace. Vorbeşte cu Faolain sau Emara dacă vrei să ştii ce păţeşte oricine ne face rău. N-au fost nici primele şi nici cele mai rele, dar au plâns cel mai mult.

Cealaltă şansă. Panica mai să i-o alunge din minte. Dacă exista. O singură privire.

Ce-ar spune Sheriam dacă ar şti că tu şi Leane n-aţi fi deloc dispuse să vă păruiţi?

Siuan nu spuse nimic, continuă să o privească.

Celelalte cred că v-au îmblânzit, nu-i aşa? Cu cât te răsteşti la cineva care nu-ţi întoarce vorba, cu atât devii mai convingătoare, mai ales când sari în picioare chiar şi atunci când o Aes Sedai îşi drege vocea. Slugărnicia voastră a fost de-ajuns ca Aes Sedai să uite că voi două aţi lucrat mână în mână atâţia ani? Sau le-aţi convins că ferecarea a schimbat totul în voi, nu numai faţa? Când vor afla că aţi complotat împotriva lor, că le-aţi manipulat, veţi ţipa ca din două guri de şarpe. Dacă se poate *aşa* ceva.

Siuan nici nu clipi. Nu voia să-şi piardă cumpătul, ca să nu se dea de gol. Şi totuşi Nynaeve văzuse ceva în privirea aceea scurtă; era sigură de asta.

— Vreau să vă observ - pe tine şi pe Leane ori de câte ori vreau eu. Şi pe Logain.

Poate că putea afla ceva şi de la Logain. Bărbaţii erau altfel; va fi ca şi cum ar privi problema dintr-un alt unghi. Nu că ar vrea să îl Tămăduiască, chiar dacă ar descoperi cum s-o facă. Rand

trebuia să conducă Puterea. Ea însă nu avea de gând să îngăduie ca un alt bărbat să conducă Puterea.

Dacă nu, poţi să-ţi iei adio de la inel şi de la Tel'aran'rhiod.

Ce urmărea Siuan? Probabil să redevină ceva ce semăna a Aes Sedai. Nynaeve se sili să alunge ceea ce părea a fi o nouă reacţie de compasiune.

Iar dacă le spui cumva că ne-am dat drept Aes Sedai, am să le spun şi eu despre tine şi Leane. Chiar dacă mie şi lui Elayne nu ne va fi bine până iese adevărul la iveală. Până la urmă, tot va ieşi şi te va face să plângi cât Faolain şi Emara la un loc.

Tăcerea se prelungi. Cum de reuşea să fie atât de stăpână pe ea? Nynaeve credea că numai Aes Sedai pot face aşa ceva. Îşi simţi buzele uscate, singura parte a corpului ei care era aşa. Dacă se înşela, dacă Siuan voia să o testeze, ştia care dintre ele va plânge până la urmă. În cele din urmă, Siuan mormăi:

Sper că Moiraine a reuşit s-o înduplece pe Egwene să-şi îndoaie mai des şira spinării.

Nynaeve nu înţelese ce vrea să spună, dar nu mai avu timp să cugete. În clipa aceea, Siuan se aplecă spre ea, cu mâna întinsă.

— Dacă-mi păstrezi secretele, ţi le păstrez şi eu pe ale tale. Învaţă-mă cum să folosesc inelul şi poţi observa ferecarea cât vrei şi cât nu vrei.

Nynaeve de-abia se abţinu să nu răsufle uşurată în timp ce îi strângea mâna. Reuşise. Pentru prima oară de nu mai ştia când, cineva încercase să o brutalizeze şi dăduse greş. Aproape că era gata să o înfrunte pe Moghedien. Aproape.

Elayne o ajunse din urmă pe Min chiar în faţa uşii din spate a hanului şi îşi potrivi pasul cu al ei. Min avea vreo trei cămăşi albe sub braţ. Soarele era deasupra vârfurilor copacilor şi, în lumina din ce în ce mai difuză, curtea grajdului avea culoarea noroiului de-abia uscat, având în mijloc o buturugă imensă, tot ce mai rămăsese dintr-un stejar. Grajdul de piatră, cu acoperişul de stuf, nu avea uşi, lăsând să se vadă oamenii dinăuntru cum treceau de la o boxă la alta. Surprinzător, Leane vorbea cu un ins corpolent la marginea umbrei lăsate de grajd. Îmbrăcat în nişte haine care aproape plesneau pe el, arăta a fierar sau a bătăuş de meserie. Surprinzătoare era apropierea dintre Leane şi el, femeia aplecând capul pe o parte în timp ce îl privea în ochi. Apoi Leane îl bătu uşor pe obraz şi se întoarse repede în

han. Insul vânjos se uită după ea câteva clipe şi dispăru în umbrele din jur.

Nu mă-ntreba ce pune la cale, zise Min. Tot felul de ciudaţi vin s-o vadă pe Siuan sau pe ea, iar unii dintre ei... În fine, ai văzut cu ochii tăi.

Lui Elayne nu îi păsa de Leane. Dar, acum că era singură cu Min, nu ştia cum să aducă vorba despre ceea ce o interesa pe ea.

Tu ce faci?

— Mă duc să spăl astea, mormăi Min, arătându-i cămăşile, iritată. Nici nu-ţi pot spune cât de fericită sunt că o văd şi eu pe Siuan în rolul şoricelului. Nu ştie dacă vulturul o va mânca sau se va juca cu ea, dar uite că are aceeaşi alternativă pe care a dat-o tuturor celorlalţi: nici una!

Elayne grăbi pasul ca să nu rămână în urmă, în timp ce traversau curtea. Tot nu ştia cum să aducă vorba.

Ştii ce voia să propună Thom? Să rămânem. Ceea ce şi facem.

— Asta le-am spus şi eu. Fără viziuni, replică Min, încetinind pasul când ajunseră pe o cărare plină de tufe şi buruieni călcate în picioare, între grajd şi un zid de piatră în paragină. Pur şi simplu n-am crezut că vei renunţa la şansa de a studia din nou. Întotdeauna ţi-a plăcut să înveţi. Şi lui Nynaeve, chiar dacă n-o recunoaşte. Aş fi vrut să n-am dreptate. Aş merge cu voi. Eu cel puţin...

Min mormăi ceva ce aducea a înjurătură.

— Cele trei pe care le-aţi adus cu voi sunt sămânţă de bucluc asta *e* o viziune.

În sfârşit. Avea de ce să se agaţe. Dar, în loc să întrebe ce îi stătea pe limbă, spuse:

— Te referi la Marigan, Nicola şi Areina? Cum să fie ele sămânţă de bucluc?

Numai un nebun ar fi gândit ca Min.

Exact nu ştiu. Doar am zărit aura, cu coada ochiului. Nu când mă uitam direct la ele, cu toate că şi atunci mi s-a părut că văd ceva. Nu sunt multe persoane care au aura tot timpul. Bucluc. Poate vor spune ce nu trebuie. Vrei să faci ceva de care să nu afle Aes Sedai?

Bineînţeles că nu, răspunse Elayne repede şi, când văzu că Min o priveşte pieziş, adăugă: în fine, nimic care să le deranjeze. Dar oricum nu pot afla.

Discuţia nu se îndrepta în direcţia dorită de ea. Trăgând adânc aer în piept, trecu direct la subiect:

Min, ai avut o viziune despre mine şi Rand, aşa-i?

Elayne mai făcu doi paşi până să îşi dea seama că cealaltă femeie se oprise.

Da, făcu Min, precaută.

Ai văzut că eram pe cale să ne îndrăgostim.

— Nu chiar. Am văzut cum te îndrăgosteşti tu de el. Nu ştiu ce simte el pentru tine, doar că e legat de tine, într-un fel sau altul.

Elayne strânse din buze. La asta se şi aşteptase, dar nu era ceea ce voia să audă. „«A dori» şi «a vrea» îţi pun piedică, dar «este» îţi netezeşte poteca. “Aşa spunea Lini. Trebuia să te ocupi de ceea ce era palpabil, nu de ceea ce ai dori să iie.

— Şi ai văzut că va fi altcineva. Cineva cu care... va trebui... să-l împart.

— Cu două, răspunse Min, răguşită. Cu altele două. Şi... eu sunt una dintre ele.

Cu gura deja deschisă pentru următoarea întrebare, Elayne rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Min.

— Tu? Reuşi ea să îngaime până la urmă.

Min se zbârli.

Da, eu! Crezi că eu nu mă pot îndrăgosti? N-am vrut, dar am făcut-o, asta e tot, spuse ea şi o porni cu paşi mari pe lângă Elayne, căreia încă nu-i venea să creadă ce auzise.

Acum înţelegea mai multe lucruri. Cum evitase Min să vorbească despre asta. Broderiile de pe reverele hainei ei. Şi, dacă nu o înşela vederea, Min chiar se dăduse cu cârmâz pe obraji. „Ce simt eu acum? “se întrebă ea. Nu-şi dădea seama.

Cine e a treia? Întrebă ea calm, când o ajunse din urmă.

— Nu ştiu, mormăi Min. Ştiu doar că-i sare repede ţandăra. Nu e Nynaeve, slavă Luminii. Nu cred că aş fi suportat aşa ceva.

Min schiţă un zâmbet şi o privi din nou pieziş pe Elayne.

— Crezi că asta schimbă relaţia dintre noi? Mie îmi eşti simpatică. Eu n-am surori, dar uneori mă uit la tine ca la o... Vreau să fim prietene, Elayne, şi n-am să te antipatizez, orice s-ar întâmpla. Dar să ştii că nu mă pot opri să nu-l iubesc.

Nu-mi surâde deloc ideea de a împărţi un bărbat cu altcineva, spuse Elayne cu duritate în glas.

Un fapt care era de la sine înţeles.

— Nici mie. Doar că... Elayne, mi-e ruşine să recunosc, dar nu mă las până nu pun mâna pe el. Nu că tu ai proceda altfel.

Lumină sfântă, mi-a dat peste cap toată viaţa. Mă apucă ameţeala numai când mă gândesc la el.

Min nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Elayne răsuflă adânc. Nu era vina lui Min. Era mai bine că era vorba de Min, şi nu de Berelain sau de altă femeie pe care n-o putea suferi?

Ta'veren, spuse ea. Îndoaie lumea în jurul lui. Noi suntem doar nişte aşchii prinse într-o vâltoare. Dar mi-aduc aminte că eu, tu şi Egwene spuneam că niciodată nu vom lăsa ca un bărbat să ne dezbine. Vedem cum facem, Min. Şi când vom afla cine este a treia... Ei bine, vom afla şi asta. Într-un fel sau altul.

A *treia!* Să fie Berelain? „Ah, sânge şi cenuşă! "

— Într-un fel sau altul, repetă Min cu o voce sumbră. Intre timp, suntem amândouă prinse aici ca într-o capcană. Ştiu că mai există una, ştiu că nu pot face nimic, dar deja mi-a trebuit ceva timp ca să mă împac cu tine şi... Cairhienele nu sunt toate precum Moiraine. Cândva, am văzut o nobilă din Cairhien în Baerlon. La prima vedere, o făcea pe Moiraine să arate ca Leane, dar uneori spunea unele lucruri cu miez, care băteau departe. Şi avea o aură! Nu cred ca vreun bărbat din tot oraşul ăla să fi fost în siguranţă cu ea, doar dacă era urât, şchiop sau mort.

Elayne pufni, dar reuşi să-şi păstreze vocea la fel de calmă.

Nu-ţi mai face griji. Mai avem o soră, tu şi eu, una pe care n-ai întâlnit-o până acum. Aviendha stă cu ochii pe Rand, care nu apucă să facă zece paşi fără o gardă de Fecioare Aiel.

O cairhiană? Cel puţin pe Berelain o întâlnise, ştia câte ceva despre ea. Nu. Nu se va perpeli din cauza asta ca o fetişcană fără minte. Femeia matură lua lumea aşa cum era şi încerca să se folosească de ea cât mai bine. Oare cine putea fi?

Intre timp, ieşiseră în curtea pătată de cenuşă rece. Ibrice enorme, de pe care fusese îndepărtată rugina, stăteau rezemate de zidul de piatră rotund, prin care, din loc în loc, pătrunseseră crengi de copaci, în ciuda umbrelor care brăzdau curtea, două ibrice din care ieşea aburul atârnau deasupra unui foc, iar trei novice, cu părul leoarcă de sudoare şi cu fustele albe suflecate,

frecau de zor rufele întinse pe scânduri, cu apă înspumată. Aruncând o privire spre cămăşile de sub braţul lui Min, Elayne îmbrăţişă *saidarul.*

Hai să te ajut.

Conducerea Puterii la treburile casei era interzisă munca fizică şlefuia caracterul, aşa se spunea —, dar asta nu se punea. Dacă învârtejea cămăşile în apă destul de tare nu mai trebuia să îşi ude mâinile.

Spune-mi tot. Siuan şi Leane sunt chiar atât de schimbate pe cât par? Cum au ajuns aici? Logain *chiar* este aici? Şi de ce speli cămăşile unui bărbat? Totul.

Min izbucni în râs, vizibil uşurată că schimbă subiectul.

— „Totul" îmi ia o săptămână întreagă. Dar am să încerc. Mai întâi, le-am ajutat pe Siuan şi Leane să scape din temniţa în care le aruncase Elaida, apoi...

Exprimându-şi uimirea prin sunete corespunzătoare, Elayne făcu în aşa fel ca Aerul să ridice de pe foc unul din ibrice. Aproape că nu băgă în seamă privirile descumpănite ale novicelor; se obişnuise cu propria putere şi acum rareori se gândea că poate face nişte lucruri pe care Aes Sedai nu le făceau nicidecum. „Cine era a treia femeie? “Aviendha ar face *bine* să nu-l scape din ochi.

CAPITOLUL 51

Veşti pentru Cairhien

Un fir subţire de fum albastru se înălţa din pipa simplă, scurtă pe care Rand o ţinea între dinţi, cu o mână pe balustrada de piatră a balconului, privind în grădina de dedesubt. Umbrele ascuţite se lungeau văzând cu ochii; soarele era ca o minge de foc ce cădea pe un cer fără nori. După zece zile petrecute în Cairhien, acesta era primul moment de linişte, în afară de puţinele ore în care dormea. Selande stătea aproape, cu faţa palidă întoarsă spre el, nu spre grădină. Părul ei nu era aranjat pe măsura unei femei de rang înalt, dar tot o făcea mai înaltă cu o palmă. Rand încercă să o ignore, dar era greu să ignore o femeie care insista să se lipească de braţul lui cu sânii ei tari. Întrunirea durase prea mult ca să nu îşi dorească o pauză cât mai lungă. Dar, din clipa în care Selande se luase după el, îşi dăduse seama că făcuse o alegere greşită.

Ştiu un iaz ferit unde am putea scăpa de căldura asta, şopti ea. Un iaz ferit de toate privirile, unde nu ne-ar deranja nimeni.

Sunetele harpei lui Asmodean ajungeau până la ei pe sub arcadele din spatele lor. Ceva uşor, ca o adiere de vânt.

Rand pufni mai tare decât ar fi fost nevoie. Căldura. Nimic nu se compara cu Pustiul, dar... Deşi toamna era aproape, după-

amiaza parcă venea din toiul verii. O vară fără ploi. Bărbaţi numai în cămăşi stropeau grădina cu apă din găleţi, acum, ca să nu se evapore prea repede, deşi cele mai multe plante erau cafenii sau pe moarte. Vremea le juca feste. Soarele torid părea să râdă de el. Moiraine era de aceeaşi părere, ca şi Asmodean, dar nici ei nu ştiau ce trebuie sau cum trebuie făcut. Sammael. Sammael putea face ceva.

Apă rece, şi numai noi doi, murmură Selande, vârându-se şi mai tare în el, deşi Rand nu înţelegea cum de mai era posibil aşa ceva.

Rand se întrebă când îşi va face din nou simţită prezenţa Sammael. Va trebui să îşi ţină cumpătul, indiferent de cum va acţiona el. După ce va reconstrui Tearul, va apela la fulgere. O lovitură decisivă, care să îl termine pe Sammael şi să aducă Illianul de partea lui. Cu Illian, Tear şi Cairhien, plus o armată de Aieli îndeajuns de mare ca să copleşească orice alt popor în doar câteva săptămâni, va...

Nu ţi-ar surâde să înoţi puţin? Eu nu înot prea bine, dar mă poţi învăţa tu.

Rand oftă. Preţ de o clipă, regretă că Aviendha nu era cu el. Nu. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Selande să o ia la fugă, plină de vânătăi şi cu hainele rupte, ţipând ca din gură de şarpe. Ferindu-şi ochii cu palma, se uită la ea şi îi spuse calm, printre dinţi:

Pot conduce Puterea.

Femeia clipi de câteva ori, făcând un pas înapoi fără să mişte vreun muşchi. Aielii nu înţelegeau de ce trebuia ca Rand să amintească de asta; pentru ei era un lucru care trebuia trecut sub tăcere, ignorat dacă se poate.

Se spune că am să înnebunesc. Dar încă n-am înnebunit. Încă nu.

Rand scoase un chicot răguşit şi o privi din nou, inexpresiv.

— Să te învăţ să înoţi? Te voi ţine la suprafaţă cu Puterea. *Saidinul* e pătat. Atingerea Celui întunecat. Dar n-ai să-l simţi. Va fi de jur împrejurul tău, dar nu vei simţi nimic.

Chicoti din nou, şuierat parcă. Femeia tăcuse ochii mari de tot, iar zâmbetul ei era acum doar un rictus.

— Atunci rămâne pe mai târziu. Acum vreau să fiu singur, să mă gândesc la... zise el aplecându-se de parcă ar fi vrut să o

sărute, dar Selande scoase un scheunat şi făcu o plecăciune atât de repede, încât Rand crezu că a căzut din picioare.

Retrăgându-se în grabă, cu câte o plecăciune la fiecare pas, femeia bâlbâi ceva despre onoarea de a-l sluji, despre dorinţa ei neţărmurită de a-l sluji, cu o voce aproape isterică, până când se lovi de una dintre coloane. O ultimă plecăciune şi dispăru înăuntru.

Făcând o grimasă, Rand se întoarse spre grădină. Uite unde ajunsese, să le bage pe femei în sperieţi. Probabil că Selande ar fi găsit tot felul de scuze dacă i-ar fi cerut să îl lase în pace, i-ar fi luat porunca drept o toană, asta dacă nu i-ar fi spus că nu doreşte să o mai vadă în ochi, dar chiar şi atunci... Poate că de data asta se va duce vestea. Oricum, va trebui să se ţină bine în frâu; în ultima vreme prea des îşi pierduse cumpătul. Poate fiindcă nu putea face nimic în privinţa secetei, poate din cauza problemelor care apăreau peste tot, precum ciupercile după ploaie. Doar câteva momente singur cu pipa lui. Cine ar conduce un popor când putea la fel de bine să care apă la deal cu ciurul?

Dincolo de grădină, printre două dintre turnurile în trepte ale Palatului Regal, putea vedea Cairhienul, într-un amestec de lumină şi umbră, dând impresia că mai curând stăpâneşte dealurile decât le acoperă. Flamura lui stacojie, cu străvechiul simbol Aes Sedai, atârna fără vlagă deasupra unuia dintre turnuri, o copie la o scară mai mare a Flamurii Dragonului, care flutura într-o duzină de locuri din oraş, inclusiv în cel mai înalt dintre turnurile neterminate, chiar în faţa lui. Strigătele fuseseră la fel de ineficiente ca şi ordinele; nici tairenii şi nici cairhienii nu crezuseră că dorea doar unul singur, iar Aielilor nu le păsa de flamuri.

Chiar şi acum, în interiorul palatului, auzea zumzetul oraşului arhiplin. Refugiaţi din toate colţurile, mai temători să revină la casele lor decât de prezenţa Dragonului Renăscut în mijlocul lor. Neguţători care veneau cu duiumul, vânzând ce mai puteau oamenii să cumpere şi cumpărând ce nu mai puteau oamenii să păstreze. Nobili şi bărbaţi înarmaţi care luptau sub flamura lui sau al altuia. Corniaţii care credeau că Cornul se afla aproape de Rand; o duzină de locuitori din jurul oraşului sau o sută, gata să îl vândă oricui. Zidari Ogieri veniţi din steddingul Tsofu ca să-şi găsească de lucru şi să-şi demonstreze priceperea devenită legendară. Aventurieri, unii poate bandiţi cu doar o

săptămână în urmă, veniţi să vadă dacă pot pune mâna pe ceva. Chiar şi peste o sută de Mantii Albe, deşi acestea plecaseră în galop de îndată ce se ridicase asediul. Oare trebuia să-şi facă griji din pricina Mantiilor Albe strânse de Pedron Niall? Egwene îi dădea de înţeles unele lucruri, dar întotdeauna din perspectiva Turnului Alb. Punctul de vedere al Aes Sedai nu era şi al lui.

Dar cel puţin căruţele cu grâne începeau să sosească din Tear cu oarecare regularitate. Oamenii înfometaţi se puteau deda la orice. Măcar de s-ar li bucurat în continuare că nu mai sunt tot atât de înfometaţi ca înainte, dar asta era situaţia. Bandiţii se mai răriseră. Iar războiul civil nu reîncepuse. Încă. O altă ştire bună. Va trebui să se asigure că va fi aşa şi când va părăsi oraşul. O sumedenie de lucruri de care va trebui să se îngrijească înainte de a porni după Sammael. Numai Rhuarc şi Bael rămâneau dintre căpeteniile în care se încredea cu adevărat, cele care plecaseră din Rhuidean alături de el. Dar, dacă în cele patru clanuri care trecuseră de partea lui mai târziu nu avea încredere în marşul spre Tear, putea avea încredere în ele dacă le lăsa libere în Cairhien? Indirian şi ceilalţi îl recunoscuseră drept Car'a'carn, dar îl cunoşteau tot atât de puţin pe cât îi cunoştea şi el. Mesajul primit în dimineaţa aceea putea fi şi el o problemă. Berelain, Cea Dintâi din Mayene, era la doar câteva sute de mile la miazăzi de oraş, peste câteva zile i se va alătura cu mica ei oştire; nu avea idee cum reuşise să o conducă prin Tear. Ciudat, în scrisoare îl întreba dacă Perrin era cu el. Mai mult ca sigur se temea că Rand va uita de ţărişoara ei, dacă nu îi va aminti ce şi cum. Mai că ar fi o plăcere să o vadă cum se ceartă cu cairhienii, ultima dintr-un lung şir de Cele Dintâi care reuşiseră să împiedice Tearul să îi înghită ţara intrând în Jocul Caselor. Poate că dacă o punea pe ea să conducă aici... li va lua pe Meilan şi pe ceilalţi taireni cu el la momentul potrivit. Dacă va avea parte de aşa ceva.

Iar ceea ce îl aştepta înăuntru nu era deloc mai îmbietor, îşi bătu uşor pipa de balustradă şi strivi cu cizma ultimele fire de tutun aprins. Un foc în grădină mai lipsea; ar fi pârjolit totul în cale. Seceta. Vremea nefirească. Îşi dădu seama că mormăia mai tare decât se cuvenea. Mai întâi să rezolve ceea ce ştia că poate rezolva. Îi luă ceva timp ca să afişeze o mină calmă înainte să revină în sală.

Asmodean, la fel de bine îmbrăcat ca orice nobil, cu guler de dantelă, cânta o melodie liniştitoare, aşezat într-un colţ, rezemat de lambriurile negre, sobre, de parcă toată lumea ar li fost a lui. Ceilalţi săriră în picioare la apariţia lui Rand şi, la semnul lui, se aşezară la fel de repede. Meilan, Torean şi Aracome ocupau scaunele sculptate şi aurite de pe o latură a covorului gros roşu-auriu, fiecare cu câte un nobil tairen tânăr în spate, copiindu-i pe cairhienii aşezaţi pe latura opusă. Dobraine şi Maringil aveau şi ei câte un nobil tânăr în spate, fiecare cu fruntea rasă şi pudrată ca Dobraine. Albă la faţă, Selande stătea în picioare, lângă umărul lui Colavaere, şi se înfioră când Rand îşi opri privirea asupra ei.

Încercând să rămână impasibil, Rand se îndreptă cu paşi mari spre jilţul lui. Jilţul acela era un motiv în plus ca să îşi controleze expresia feţei. Un dar din partea lui Colavaere şi a celorlalţi doi, în ceea ce îşi imaginau ei că ar fi stilul tairen. Probabil că îi plăcea ostentaţia tairenă; conducea Tairenul, el îi trimisese aici. Jilţul era susţinut de Dragoni smălţuiţi în roşu şi auriu, cu pietre ale soarelui în loc de ochi. Alţi doi alcătuiau braţele, alţii încadrau spătarul. Zeci de meşteri trebuie să fi lucrat la el zi şi noapte de la sosirea lui Rand aici. Ori de câte ori se aşeza pe el, se simţea ca un caraghios. Muzica lui Asmodean se schimbase; suna grandios acum, un marş triumfal.

Şi totuşi ochii aceia cairhieni, negri care îi urmăreau fiecare mişcare păreau mai temători acum, ca şi ochii tairenilor. Simţise asta şi înainte de a ieşi în balcon. Poate că, în încercarea de a-i câştiga bunăvoinţa făcuseră o greşeală de care de-abia cum îşi dădeau seama. Se străduiseră cu toţii să ignore cine era el cu adevărat, să pretindă că era doar un nobil tânăr care îi ocupase, un ins cu care puteau sta de vorbă, care putea fi manipulat. Jilţul acela tronul acela - le arăta cine şi ce anume era.

— Oştenii îşi continuă marşul cu bine, Seniore Dobraine?

Sunetele de harpă încetară de îndată ce Rand deschise gura, Asmodean părând absorbit de coardele ei. Bărbatul cu faţa bătătorită de vreme zâmbi sumbru.

— Da, Seniore Dragon.

Atât. Rand nu-şi făcea iluzii că Dobraine îl simpatiza mai mult decât ceilalţi sau că nu va încerca să profite de el cât va putea, Dobraine însă părea dispus să-şi respecte jurământul.

Tăieturile de pe pieptul hainei abia se mai zăreau din cauza platoşei purtate pe deasupra, care le rosese bine.

Maringil se aplecă în faţă, zvelt şi înalt pentru un cairhian, cu părul alb care aproape îi atingea umerii. Fruntea nu îi era rasă, iar surtucul, cu dungi până aproape de genunchi, părea nou.

Avem nevoie de oamenii ăia aici, Seniore Dragon, zise el, ochii lui de vultur clipind spre tronul aurit şi apoi spre Rand. Ţara încă mai e plină de bandiţi.

Maringil se mişcă din nou ca să nu fie nevoit să îi privească pe taireni.

I-am pus pe Aieli să-i vâneze pe bandiţi, răspunse Rand.

Aielii primiseră ordine ca să îi spulbere pe toţi briganzii întâlniţi în cale. Şi să nu se abată de la drum ca să îi găsească.

Nici măcar Aielii nu puteau face asta, dacă voiau să se mişte repede.

Mi s-a spus că, acum trei zile, Câinii de Piatră au ucis aproape două sute lângă Morelle.

Asta era lângă ţinutul de la miazăzi pe care cairhienii îl revendicaseră în ultimii ani, la jumătatea drumului spre Râul Iralell. Nu era nevoia ca oamenii adunaţi aici să ştie că Aielii puteau să fi ajuns deja la râu. Erau în stare să acopere distanţele lungi mai repede decât caii.

Maringil insistă, încruntându-se neliniştit.

— Mai e un motiv. Jumătate din ţinutul nostru la apus de Alguenya se află în mâinile Andorului, zise el şi ezită.

Cu toţii ştiau că Rand crescuse în Andor; mai multe zvonuri îl dădeau drept fiu al unei Case andorane sau al alteia, chiar fiul lui Morgase, fie lepădat fiindcă putea conduce Puterea, fie evadat de acolo înainte de a fi domolit. Insul zvelt continuă de parcă ar fi mers în vârful picioarelor goale şi legat la ochi printre pumnale cu lamele în sus.

— Pe moment, Morgase nu pare să vrea mai mult, dar ceea ce are deja trebuie luat înapoi. Mesagerii ei chiar i-au anunţat dreptul de a...

Maringil se opri brusc. Nimeni nu ştia pentru cine era rezervat Tronul Soarelui. Poate chiar pentru Morgase.

Privirea întunecată a lui Colavaere îl descumpăni din nou pe Rand; fusese foarte scumpă la vorbă azi. Şi nu va deschide gura decât atunci când va afla de ce Selande era albă la faţă. Brusc,

Rand se simţi obosit de încăpăţânarea nobililor, de toate manevrele din Daes dae'mar.

Mă voi ocupa de pretenţiile Andorului asupra Cairhienului la timpul cuvenit. Oştenii aceia vor merge la Tear. Veţi urma bunul exemplu de supunere al înaltului Senior Meilan şi nu veţi mai aduce vorba despre asta, spuse el şi se întoarse spre taireni. Exemplul tău e demn de urmat, nu-i aşa, Meilan? Şi al tău, Aracome? Dacă plec mâine, n-am să găsesc o mie de Apărători ai Stâncii care şi-au înălţat corturile la zece mile spre miazăzi, în loc să se întoarcă în Tear, aşa cum am poruncit în urmă cu două zile, da? Sau două mii de oşteni din Casele tairene, da?

Zâmbetele piereau de pe feţele lor cu fiecare cuvânt al lui Rand. Meilan înţepeni, fulgerându-l cu privirea, iar Aracome se albi la faţă, fie de furie, fie de teamă, era greu de spus. Torean îşi şterse faţa dolofană cu o batistă de mătase pe care şi-o scoase din mânecă. Rand domnea în Tear şi o făcea cu omână de fier; Callandorul înfipt în Inima Stâncii o dovedea din plin. Tocmai de aceea nu protestaseră când Rand îşi trimisese oştenii cairhieni la Tear. Crezuseră că vor avea parte de noi moşii, poate de noi regate, aici, departe de locul în care domnea el.

— Nu, Seniore Dragon, răspunse Meilan în cele din urmă. Mâine voi merge cu tine ca să vezi cu ochii tăi.

Rand nu se îndoia de asta. Un călăreţ avea să fie trimis spre miazăzi de îndată ce se stabileau detaliile, iar până a doua zi oştenii aveau să fie mai aproape de Tear. Era de-ajuns.

Pe moment.

— Atunci am terminat. Puteţi pleca.

Câţiva tresăriră surprinşi, o reacţie mascată rapid, dând impresia că fusese doar o părere, şi toţi se ridicară, înclinând din cap şi făcând plecăciune după plecăciune, în timp ce Selande şi nobilii tineri se dădeau înapoi. Se aşteptaseră la mai mult. O audienţă la Dragonul Renăscut întotdeauna dura mult şi era plină de surprize, Rand impunându-şi voinţa asupra lor, fie că hotăra ca nici un tairen să nu revendice teritorii în Cairhien dacă nu se căsătoreşte cu cineva dintr-o Casă cairhiană, fie că refuza expulzarea locuitorilor din împrejurimile oraşului sau că promulga legi care să-i vizeze şi pe nobili, nu numai pe oamenii obişnuiţi.

Preţ de o clipă, ochii lui Rand o urmăriră pe Selande. Nu era prima din ultimele zece zile. Nici a zecea, nici măcar a

douăzecea. Ce-i drept, fusese tentat, la început. Când respingea o tânără zveltă, locul acesteia era luat imediat de una dolofană, la fel cum una înaltă sau brunetă, dintre cele cairhiene, o înlocuia pe una scundă sau blondă. O căutare constantă a femeii care să îi placă. Fecioarele le întorceau din drum pe cele care încercau să se furişeze în camera lui în timpul nopţii, cu fermitate, dar cu mai multă diplomaţie decât procedase Aviendha cu cea pe care o prinsese asupra faptului. Aviendha, se pare, îl preluase de la Elayne cu toată seriozitatea de care era în stare. Şi totuşi simţul umorului, care nu îi lipsea deloc tinerei Aiel, îi aducea mari satisfacţii, mai ales atunci când vedea că îşi atinge ţinta; Rand îi citise mulţumirea pe faţă când îl vedea că bodogăneşte şi îşi fereşte ochii în timp ce ea se dezbrăca înainte de culcare. Seriozitatea ei i-ar fi displăcut în continuare, dacă nu şi-ar fi dat seama ce se ascundea în spatele acelui lung şir de tinere atrăgătoare.

— Domniţă Colavaere.

Femeia se opri de îndată ce Rand îi rosti numele, cu privirea rece şi calmă sub buclele negre laborios aranjate. Selande nu avu încotro şi rămase lângă ea, deşi era clar că voia să stea tot atât de mult pe cât voiau ceilalţi să plece. Meilan şi Maringil făcură ultimii plecăciunea de rigoare, atât de atenţi la Colavaere şi încercând să înţeleagă de ce i se spusese să rămână, încât nu îşi dădură seama că stăteau umăr la umăr. Ochii lor aveau aceeaşi expresie, întunecaţi şi duşmănoşi. Uşa cu lambriuri negre se închise.

— Selande e o tânără foarte drăguţă, zise Rand. Unii însă preferă compania unei femei mai mature... mai versate. Vei lua cina cu mine diseară, la a Doua Strigare a Serii. Aştept cu nerăbdare acest moment.

Îi făcu semn să plece înainte ca femeia să spună ceva, în caz că ar fi putut să o facă. Expresia nu i se schimbă, dar reverenţa păru puţin nesigură. Selande era pur şi simplu uluită. Şi, bineînţeles, răsuflă uşurată.

Când uşa se închise din nou, după cele două femei, Rand îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Un hohot aspru, sardonic. Se săturase de Jocul Caselor, pe care îl juca fără să gândească. Se ura că speriase o femeie, de aceea mai speriase una. Un motiv întemeiat ca să râdă sănătos. Colavaere se afla în spatele şirului de tinere care îi făcuseră avansuri. Din clipa în care îi

găsea o parteneră de pat, o tânără pe care să o manevreze cum vrea, Colavaere ar fi ajuns să îl manevreze şi pe el. Da, intenţia lui Colavaere era să îi găsească o femeie care să îi fie tovarăşă de pat sau chiar mireasă. Acum o vor trece toate năduşelile până la a Doua Strigare a Serii. Ştia că e drăguţă, chiar dacă nu frumoasă, şi că, dacă Rand le respingea pe toate tinerele trimise de ea, poate o făcea fiindcă voia una cu vreo cincisprezece ani mai mare. Şi sigur nu îl va refuza pe cel care era stăpân în Cairhien. Până diseară va fi ca o mieluşea şi va pune capăt acestei prostii. Mai mult ca sigur Aviendha i-ar tăia beregata oricărei femei pe care ar găsi-o în patul lui; pe de altă parte, Rand nici nu avea timp de toate aceste porumbiţe atât de speriate, gata să se sacrifice pentru Cairhien şi Colavaere. Avea prea multe probleme de rezolvat, iar timpul îl presa mai mult ca oricând.

„Lumină sfântă, dar dacă Colavaere ajunge la concluzia că merită sacrificiul? Avea destul sânge rece. Atunci va trebui să fac în aşa fel încât să-i îngheţe sângele în vine. “Lucru ce n-ar trebui să fie prea greu. Simţea *saidinul* ca pe ceva dincolo de ceea ce vedea. Îi simţea mirosul. Uneori, avea impresia că ceea ce simţea era chiar pata din el, urma lăsată de *saidin.*

Îşi dădu seama că se uită încruntat la Asmodean. Omul părea că îl studiază, cu faţa lipsită de orice expresie. Muzica se auzi din nou, ca apa care susură pe deasupra pietrelor. Aşadar, avea nevoie de linişte.

Uşa se deschise fără zgomot lăsându-le să-şi facă apariţia pe Moiraine, Egwene şi Aviendha, veşmintele Aiele ale celor două tinere încadrând rochia de un albastru-pal a Aes Sedai. Pentru altcineva, chiar şi pentru Rhuarc sau o altă căpetenie aflată aproape de oraş sau pentru o altă delegaţie de înţelepte, ar fi intrat o Fecioară care să le anunţe sosirea. Pe acestea trei însă Fecioarele le lăsau să intre chiar dacă îl surprindeau pe Rand făcând baie. Egwene îi aruncă o privire lui „Natael “şi făcu o grimasă, cântecul scăzând în intensitate şi, pentru moment, devenind mai complicat, poate un dans, înainte de a semăna cu o boare de vânt. Bardul zâmbi strâmb spre harpa lui.

— Ce surpriză, Egwene, spuse Rand, punându-şi un picior peste braţul jilţului. Sunt câte zile... şase parcă... de când mă eviţi. Vii cu alte veşti bune? Masema l-a alungat pe Amador în numele meu? Sau aceste Aes Sedai despre care spui că mă

sprijină s-au dovedit a fi din Ajah Neagră? Observi că nu întreb *cine* sunt sau unde sunt. Nici măcar cum de ştii. Nu-ţi cer să divulgi secrete Aes Sedai sau secrete ale înţeleptelor sau ce-or fi ele. Spune-mi doar cât te lasă inima şi lasă-mă pe mine să-mi fac griji că, din pricina a ceea ce nu vrei să-mi spui, mă voi trezi cu un pumnal înfipt în spate.

Egwene îl privi calmă.

— Ştii ce trebuie să ştii. Şi n-am să-ţi spun ce nu trebuie să ştii.

Asta îi spusese în urmă cu şase zile. Era la fel de Aes Sedai ca şi Moiraine, chiar dacă una purta veşminte Aiele, iar cealaltă o rochie de mătase de un albastru-pal.

Aviendha însă nu era deloc calmă. se alătură lui Egwene, umăr la umăr, fulgerând din ochii verzi, cu spatele atât de drept de parcă ar fi fost din fier. Rand rămase într-un fel surprins că Moiraine nu veni lângă ele ca să îl străpungă toate cu privirea. Jurământul ei de supunere părea să o ţină din scurt. Pe de altă parte, cele trei deveniseră mai apropiate de la cearta lui cu Egwene. Nu că ar fi fost neapărat o ceartă; nu te puteai certa cu o femeie cu ochii atât de reci, care nu ridica vocea şi care, după ce refuza să îţi răspundă la o întrebare, nici măcar nu te mai asculta.

— Ce doreşti? Întrebă el.

— Astea au venit pentru tine acum o oră, zise Moiraine întinzându-i două scrisori împăturite.

Vocea ei părea să fie în ton cu melodia ca un clinchet de clopoţei cântată de Asmodean. Rand se ridică şi le luă bănuitor.

Dacă sunt pentru mine, cum de-au ajuns în mâinile tale?

Una era adresată lui „Rand al’Thor “, cu un scris îngrijit, ascuţit, cealaltă „Seniorului Dragon Renăscut “, într-un scris fluent, dar nu la fel de îngrijit. Sigiliile erau intacte. Rand clipi de câteva ori după ce le privi cu mai mare atenţie. Cele două sigilii păreau a fi din aceeaşi ceară roşie, unul reprezentând Flacăra din Tar Valon, celălalt un turn ce domina insula Tar Valonului.

Poate că din cauza locului de unde vin şi a expeditorului, replică Moiraine.

Nu era o explicaţie propriu-zisă, dar trebuia să se mulţumească doar cu ea, dacă nu cerea mai multe amănunte. Dar chiar şi atunci trebuia să o tragă de limbă ca să obţină ceva. Femeia îşi respecta jurământul, dar în felul ei.

— Nu sunt ace otrăvite în sigilii. Şi nici alte pericole.

Rand se opri cu degetul mare pe Flacăra din Tar Valon - nu se gândise la aşa ceva —, apoi o rupse. Altă Flacără din ’ ceară roşie se afla lângă semnătură, Elaida de Avriny a’Roihan, mâzgălită în grabă deasupra rândurilor ei. Restul era într-un scris îngrijit.

Nu există nici cea mai mică îndoială că tu eşti cel profeţit, dar mulţi vor încerca să te distrugă pentru celelalte lucruri pe care le reprezinţi. De dragul acestei lumi aşa ceva nu trebuie să se întâmple. Două neamuri au îngenuncheat în faţa ta, ca şi Aielii sălbatici, dar, pe lângă Puterea Supremă, puterea tronurilor e precum praful. Turnul Alb te va adăposti şi te va apăra împotriva celor care refuză să vadă ce trebuie să fie. Turnul Alb se va îngriji ca tu să trăieşti şi să vezi Tarmon Gai’don. Nimeni altul nu poate face asta. O escortă de Aes Sedai va veni ca să te aducă în Tar Valon cu onoarea şi respectul pe care le meriţi. Asta îţi promit solemn.

Nici măcar nu întreabă, remarcă el strâmbând din nas. Şi-o amintea pe Elaida destul de bine, chiar dacă o întâlnise o singură dată. O femeie foarte dură, pe lângă ea, Moiraine părea un pisoi nevinovat. „Onoarea şi respectul “pe care le merita. Punea rămăşag că, din întâmplare, escorta număra treisprezece Aes Sedai.

Înapoindu-i lui Moiraine scrisoarea de la Elaida, o deschise pe cealaltă. Era scrisă de aceeaşi mână care trecuse şi adresantul.

Cu tot respectul şi cu toată umilinţa mă adresez Seniorului Dragon Renăscut pe care Lumina îl binecuvântează drept salvatorul lumii.

Întreaga lume trebuie să se smerească în faţa ta, cel care ai cucerit Cairhienul într-o singură zi, cum ai făcut şi cu Tearul. Dar fii cu băgare de seamă. Te implor, căci măreţia ta îi va face să te pizmuiască până şi pe cei care nu au căzut în mrejele Umbrei. Chiar şi aici, în Turnul Alb, sunt orbi care nu îţi văd adevărata strălucire, care ne luminează pe toţi. Pe de altă parte, să ştii că unii se bucură de venirea ta şi te vor sluji şi se vor mândri cu gloria ta. Noi nu suntem dintre aceia care vor să îţi răpească din strălucire, ci dintre aceia care îngenunchează pentru ca de strălucirea ta să se bucure şi ei. Tu vei salva lumea, potrivit Profeţiilor, şi lumea va fi a ta.

Spre ruşinea mea, trebuie să te rog ca nimeni să nu vadă aceste cuvinte şi să distrugi scrisoarea după ce ai citit-o. Eu mă aflu, lipsită de protecţia ta, printre cei care ar dori să îţi uzurpe puterea şi nu ştiu care dintre cei ce te înconjoară îţi este la fel de credincioasă ca mine. Mi s-a spus că Moiraine Damodred este cu tine. Chiar dacă te slujeşte cu devoţiune şi fiecare cuvânt al tău e lege pentru ea, aşa cum e cazul meu, mă îndoiesc de ea, fiindcă mi-o aduc aminte ca pe o femeie ascunsă, căreia îi place să comploteze, aşa cum le place cairhienilor. De aceea, chiar dacă în sinea ta crezi că te slujeşte cu credinţă, ca şi mine, te implor să ţii secretă această misivă şi să nu îi vorbeşti despre ea.

Viaţa mea e în mâinile tale, Seniore Dragon Renăscut, şi rămân a ta servitoare.

Alviarin Freidhen

Rand reciti scrisoarea, clipind de câteva ori, apoi i-o dădu lui Moiraine. Aceasta îşi aruncă ochii pe ea şi i-o dădu lui Egwene, care tocmai terminase de citit cealaltă scrisoare, împreună cu Aviendha. Poate că Moiraine ştiuse deja ce conţine?

Ai făcut bine că ai depus jurământul, zise el. Judecând după cum erai înainte, când ţineai totul pentru tine, acum te-aş fi bănuit de lucruri necurate. E bine că eşti mai deschisă acum. Moiraine nu reacţionă în nici un fel.

— Ce părere ai? Întrebă Rand.

— Trebuie să fi auzit că ţi s-a cam urcat la cap, zise Egwene, prea încet pentru ca Rand să creadă că i se adresează lui.

Egwene clătină din cap şi spuse mai tare:

— Nu-i deloc stilul lui Alviarin.

— E scrisul ei, spuse Moiraine. Dar *tu* ce părere ai, Rand?

— Eu cred că Turnul e dezbinat acum, cu sau fără ştirea Elaidei. Presupun că pentru o Aes Sedai a scrie o minciună e la fel de greu cu a spune una, răspunse Rand şi nu mai aşteptă încuviinţarea ei. Dacă Alviarin ar fi scris cu mai puţine înflorituri, aş fi crezut că cele două s-au pus de acord să mă atragă într-o cursă. N-o văd pe Elaida să gândească măcar jumătate din ce-a scris Alviarin şi nici n-o văd să aibă o Păstrătoare a Cronicilor care să scrie aşa ceva.

— Sper că nu vrei să faci asta, zise Aviendha mototolind scrisoarea Elaidei.

Nu era deloc o întrebare.

Doar nu sunt prost.

— Câteodată, nu eşti, replică ea în silă, ridicând şi o sprânceană spre Egwene, care se gândi o clipă şi apoi înălţă din umeri.

— Altceva? Întrebă Moiraine.

Spioni ai Turnului Alb, răspunse el sec. Care ştiu că am pus mâna pe oraş.

Timp de cel puţin două sau trei zile după bătălie numai un porumbel ar fi putut scăpa spre miazăzi. Din cauza Aielilor Shaido, nici măcar un călăreţ care ştia unde să schimbe caii, un lucru puţin posibil între Cairhien şi Tar Valon, nu ar fi putut ajunge la Turn pentru ca aceste scrisori să îi parvină chiar azi. Moiraine zâmbi.

— Înveţi repede. Ai să te descurci de minune, spuse ea, aproape cu afecţiune. Ce vrei să faci?

— Nimic, doar să mă asigur că „escorta “Elaidei nu va ajunge nici măcar la o milă de mine.

Treisprezece dintre cele mai slabe Aes Sedai îl puteau copleşi împreună, dar nu credea nici în ruptul capului că Elaida le va trimite pe cele mai slabe.

— Asta, şi să aflu de ce Turnul ştie că fac un lucru a doua zi după ce l-am făcut. Altceva nimic, până nu aflu mai multe. Să fie Alviarin una dintre prietenele tale misterioase, Egwene?

Tânăra şovăi, iar el se întrebă dacă nu cumva ea îi spusese lui Moiraine mai multe decât îi spusese lui. Păstra secretele Aes Sedai sau ale înţeleptelor? În cele din urmă, Egwene spuse simplu:

— Nu ştiu.

Se auzi un ciocănit şi Somara îşi vârî capul bălai pe uşă.

— A sosit Matrim Cauthon, Car’a’carn. Spune că ai trimis după el.

Cu patru ore în urmă, de îndată ce auzise că Mat se întorsese în oraş. Care va fi scuza lui de data asta? Era timpul să termine cu scuzele.

— Rămâneţi, le zise el femeilor.

Înţeleptele îl făceau pe Mat să nu se simtă în largul lui, la fel ca şi Aes Sedai; cele trei îl vor deruta îndeajuns. Nu îi păsa că se folosea de ele, cum nu îi păsa nici că se va folosi de Mat.

— Spune-i să intre, Somara.

Mat intră agale, zâmbind larg, de parcă ar fi pătruns în sala mare a unui han. Surtucul verde îi era descheiat la nasturi, ca şi jumătate din cămaşă, lăsând să se vadă capul de vulpe ce îi atârna pe pieptul asudat, dar, în ciuda căldurii, îşi păstrase eşarfa de mătase neagră la gât ca să îşi ascundă cicatricea.

Îmi cer scuze că n-am venit mai devreme. Am dat peste nişte cairhieni care credeau că ştiu să joace cărţi. Ăsta nu ştie ceva mai vesel? Întrebă el, arătând cu capul spre Asmodean.

— Aud că toţi tinerii care pot ţine sabia în mână vor să intre în Trupa Mâinii Roşii. Talmanes şi Nalesean nu mai prididesc să-i trimită acasă. Iar Daerid a dublat numărul pedestraşilor lui.

Mat se lăsă să cadă pe scaunul în care stătuse Aracome.

— E-adevărat. O mulţime de... tineri care vor să devină eroi. Trupa Mâinii Roşii, murmură Moiraine. *Shen an Calhar.*

Un grup legendar de eroi, deşi cei care o alcătuiesc trebuie să se fi schimbat de multe ori într-un război care a durat mai bine de trei sute de ani. Se spune că au fost ultimii care au fost răpuşi de troloci, apărându-l pe Aemon, la moartea lui Manetheren. Potrivit legendei, din locul în care au căzut a ţâşnit un izvor, în amintirea lor, dar eu, una, cred că izvorul era deja acolo.

N-am de unde să ştiu, zise Mat şi atinse medalionul cu cap de vulpe, vocea întărindu-i-se. Cine ştie cui i-a venit ideea cu numele ăsta, cert este că a prins.

Moiraine privi spre medalion cu indiferenţă. Pietricica albastră care atârna pe fruntea ei părea să-i prindă strălucirea, deşi nu pe de-a-ntregul.

Se pare că eşti foarte curajos, Mat, spuse ea scurt, tăcerea care urmă descumpănindu-l. E nevoie de mult curaj să conduci *Shen an Calhar* peste Alguenya şi apoi spre miazăzi, împotriva andoranilor. Chiar de un curaj extraordinar, fiindcă se zvoneşte că ai mers singur în recunoaştere, iar Talmanes şi Nalesean au încercat din răsputeri să te ajungă din urmă.

Egwene pufni tare.

Ceea ce nu e deloc înţelept pentru un tânăr senior care are în subordine atâţia oameni, continuă Moiraine.

Dar eu nu sunt senior, replică Mat strâmbând din buze. Motiv pentru care mă respect şi mai mult.

Dar eşti foarte curajos, zise Moiraine, de parcă nici nu l-ar fi auzit. Căruţele andorane cu provizii arse, avanposturile distruse.

Şi trei bătălii. Trei bătălii şi trei victorii. Cu foarte puţine pierderi din partea alor tăi, deşi au fost mult depăşiţi ca număr.

În timp ce femeia atingea o tăietură din umărul hainei lui, Mat se făcu mic pe scaun.

Te simţi atras de bătălii sau ele sunt cele care vin spre tine? Aproape că m-a surprins revenirea ta. Dacă ne luăm după ce spune lumea, dacă ai fi rămas, i-ai fi împins pe andorani dincolo de Erinin.

Ţi se pare amuzant? Mârâi Mat. Dacă ai ceva de spus, spune-o pe şleau. O poţi face pe pisica, dar nu cu mine, eu nu sunt şoarecele tău.

Îşi aruncă privirea spre Egwene şi Aviendha, care stăteau cu braţele încrucişate, şi îşi pipăi din nou capul de vulpe din argint. Mda. Pe una o anihilase. Le va putea anihila pe toate trei?

Rand privea în tăcere. Privea cum prietenul lui era pus cu botul pe labe, pregătit pentru ceea ce voia să îi facă. „Mai pot să fac şi altceva decât ceea ce e necesar? “Doar un gând pasager. Va face ce trebuie să facă.

Vocea Aes Sedai se acoperi de gheaţă, aproape ca un ecou.

Toţi facem ce trebuie să facem, aşa ne-o cere Pânza. Pentru unii e mai puţină libertate decât pentru alţii. Nu contează dacă alegem sau suntem aleşi. Ce trebuie făcut trebuie făcut.

Mat nu părea deloc a fi cu botul pe labe. Precaut, da, furios, mai mult ca sigur, dar nu cu botul pe labe. Semăna cu un motan încolţit de trei câini. Un motan care nu se lăsa cu una, cu două. Părea să fi uitat că erau mai mulţi în încăpere, acum doar el şi cele trei femei mai contau.

Mereu trebuie să aduci un bărbat acolo unde vrei tu. Să-l aduci cu sila, dacă nu vrea să-l duci de nas. Sânge şi cenuşă! Nu te uita aşa la mine, Egwene, vorbesc cum vreau eu. Arde-m-ar focul! Mai lipsesc Nynaeve, ca să se tragă de păr cât poate, şi Elayne, ca să ne privească de sus. Dar, din fericire, ele nu sunt aici ca să audă veştile şi, chiar dacă Nynaeve ar fi aici, nu m-aş clinti...

Ce veşti? Întrebă Rand răstit. Veşti pe care Elayne n-ar trebui să le audă?

Mat ridică ochii spre Moiraine.

— Ştiam că nu-ţi scapă nimic.

— Ce veşti, Mat? Repetă Rand.

— A murit Morgase.

Egwene rămase cu gura căscată, ducându-şi mâinile la gură sub ochii ca nişte cercuri uriaşe. Moiraine şopti ceva ce aducea a rugăciune. Degetele lui Asmodean nu ezitară nici o clipă pe harpă.

Rand se simţea de parcă cineva i-ar fi smuls stomacul. „Iartă-mă, Elayne. “Şi un ecou slab, schimbat. „Iartă-mă, **Ilyena**. “

— Eşti sigur?

— Cât de sigur pot fi fără să fi văzut cadavrul. Se pare că Gaebril a fost ales rege al Andorului. Ca şi al Cairhienului. Se pare că la propunerea lui Morgase. Ştii cum se spune, la vremuri grele e nevoie de mâna unui bărbat puternic, de parcă Morgase n-ar fi fost îndeajuns de puternică. Doar că andoranii de la miazăzi au auzit că Morgase n-a mai ieşit în lume de săptămâni întregi. Ceea ce nu-i doar un zvon. Concluzia cred că e limpede. Andorul n-a avut niciodată un rege, dar iată că acum are unul, iar regina a dispărut. Gaebril e cel care a vrut moartea lui Elayne. Am încercat să-i spun asta fetei, dar ştii cât de băţoasă se ţine. Nu cred că Gaebril ar ezita nici măcar o secundă să-i facă felul reginei.

Rand de-abia acum îşi dădu seama că se aşezase pe unul dintre scaunele din faţa lui Mat, deşi nu îşi amintea când o făcuse. Aviendha îi puse o mână pe umăr, mijindu-şi ochii de îngrijorare.

N-am nimic, spuse el răguşit. Nu-i nevoie să trimiţi după Somara.

Aviendha se înroşi, fără ca Rand să bage de seamă.

Elayne nu-l va ierta niciodată. Ştiuse că Rahvin Gaebril o ţinea prizonieră pe Morgase, dar trecuse cu vederea, fiindcă Rătăciţii se puteau aştepta ca el să o ajute. Procedase altfel, ca să-i ia prin surprindere. Şi sfârşise prin a-l vâna pe Couladin, în loc să îşi ducă planul la îndeplinire. Ştiuse, dar îşi concentrase atenţia asupra lui Sammael. Fiindcă acesta îşi bătea joc de el. Morgase mai putea aştepta cât distrugea el capcana întinsă de Sammael şi pe Sammael odată cu ea. Dar Morgase murise. Mama lui Elayne murise. Elayne îl va blestema până la moarte.

— Ascultă-mă bine, zise Mat. Sunt mulţi oameni ai reginei acolo pe care inima nu-i prea îndeamnă să lupte pentru un rege. Găseşte-o pe Elayne. Jumătate dintre ei te vor sprijini s-o pui pe...

Gura! Strigă Rand.

Furia îl făcea să tremure atât de tare, încât Egwene se dădu înapoi, iar Moiraine, cu toată stăpânirea de sine, îl privi precaută. Mâna Aviendhei îl strânse de umăr, dar Rand se scutură de ea. Morgase murise fiindcă el nu făcuse nimic. Mâna lui fusese pe acelaşi pumnal cu mâna lui Rahvin. Elayne.

— Va fi răzbunată. Rahvin, Mat. Nu Gaebril. Rahvin. Voi face în aşa fel încât să putrezească în obezi!

— Ah, sânge şi cenuşă! gemu Mat.

Dar e o nebunie, interveni Egwene, tresărind când îşi dădu seama ce spusese, dar păstrându-şi vocea calmă, hotărâtă. Trebuie să rezolvi problemele din Cairhien, ca să nu mai pomenim de Aielii Shaido de la miazănoapte şi de ce mai vrei să faci cu Tearul. Vrei să porneşti un alt război, când eşti implicat în două, iar ţinutul ăsta e-n ruine?

Nu un război. Ceva mai mic. Pot ajunge în Caemlyn în mai puţin de o oră. O incursiune - da, Mat? —, o incursiune, nu un război. Să-i smulg inima din piept lui Rahvin.

Rand vorbea sacadat, ca un baros. Simţea că venele i se umplu de acid.

— Aş vrea să le pot lua pe cele treisprezece surori ale Elaidei ca să-l prind şi să-l judec de faţă cu toată lumea. Să-l judec şi să-l spânzur pentru crimă. Asta ar însemna să fac dreptate. Dar va trebui să moară cum voi dori eu.

Mâine, zise Moiraine încet.

Rand se uită crunt la ea. Femeia însă avea dreptate. Mâine va fi mai bine. O noapte în care furia i se va potoli. Trebuia să fie calm când se va confrunta cu Rahvin. Acum voia să prindă *saidinul* şi să distrugă totul în cale. Muzica lui Asmodean se schimbase din nou, o melodie pe care muzicanţii ambulanţi o cântau în timpul războiului civil. Încă se mai auzea la trecerea câte unui nobil cairhian. „Nebunul care se credea rege. “

Ieşi, Natael. Ieşi!

Asmodean se ridică elegant, făcu o plecăciune, dar cu faţa mai albă decât o coală de hârtie şi traversă încăperea repede, parcă neştiind ce îi rezervă secunda următoare. Mereu întindea coarda, de data asta însă o întinsese prea tare. În timp ce deschidea uşa, Rand i se adresă din nou:

Te văd diseară sau nu te mai văd deloc.

De data asta, plecăciunea lui Asmodean nu mai fu la fel de graţioasă.

— Cum porunceşte Seniorul Dragon, zise el răguşit şi închise repede uşa după el.

Cele trei femei se uitară la Rand, cu chipuri lipsite de expresie şi fară să clipească.

— Plecaţi şi voi.

Mat pur şi simplu făcu un salt spre uşă.

— Tu nu. Mat am să-ţi spun câteva lucruri.

Mat se opri în loc, oftând tare şi jucându-se cu medalionul. Era singurul care se mişcase.

— Nu ai treisprezece Aes Sedai, dar ai două, zise Aviendha. Plus eu. Poate că nu ştiu chiar atât de multe ca Moiraine Sedai, dar sunt la fel de puternică precum Egwene, iar dansul nu-mi este străin.

Se referea la dansul lăncilor, numele pe care Aielii îl dădeau unei bătălii.

— Rahvin e al meu, îi spuse el calm.

Poate că Elayne îl va ierta puţin dacă măcar îi va răzbuna mama. Probabil că nu se va întâmpla asta, dar poate că el se va ierta pe sine. Puţin. Îşi sili mâinile să rămână pe lângă corp, să nu se încleşteze.

— Vrei să vezi până unde poate merge cu sfidarea? Vrei să rişti totul? Întrebă Egwene. Te-ai gândit că Rahvin s-ar putea să nu fie singur dacă se autointitulează rege al Andorului? N-ar fi de mirare ca, în clipa în care apari acolo, unul dintre paznicii lui să-ţi străpungă inima cu o săgeată.

Rand îşi aminti de câte ori îşi dorise ca femeia asta să nu mai strige la el, atunci însă fusese mult mai uşor.

Crezi că m-aş duce singur acolo?

Asta şi intenţionase; nu se gândise să ia pe cineva care să-i păzească spatele, deşi acum parcă auzea o şoaptă. „îi place să atace pe la spate sau din flancuri “. Acum nu mai putea gândi clar. Furia lui părea că există independent de el, întreţinând focurile care o făceau să fiarbă.

Dar nu cu tine. E prea periculos. Moiraine poate veni, dacă doreşte.

Egwene şi Aviendha nu se priviră înainte de a păşi în faţă, dar amândouă se mişcară la unison, oprindu-se de-abia când

ajunseră atât de aproape de el, încât Aviendha fu nevoită să îşi lase capul pe spate ca să îl poată privi în ochi.

Moiraine poate veni, dacă doreşte, zise Egwene.

Dacă vocea ei era precum gheaţa, vocea Aviendhei era precum piatra topită.

— Dar e prea periculos.

— Sunteţi cumva tatăl meu? Vă cheamă Bran al'Vere?

Dacă ai trei lănci, laşi două deoparte doar fiindcă sunt mai noi?

— Nu vreau să vă pun viaţa în pericol, zise el cu fermitate.

Egwene îşi arcui sprâncenele.

Aha.

Atât.

— Eu nu sunt gai'shainul tău, replică Aviendha dezvelindu-şi dinţii. N-ai să hotărăşti tu pentru mine ce riscuri să-mi asum, Rand al'Thor. Niciodată. Să-ţi fie clar.

Putea... Ce? Să le înfăşoare în *saidin* şi să le lase acolo? Pe de altă parte, nici nu se putea feri de ele. Deci îl puteau contracara foarte uşor. Ce încurcătură, şi asta doar fiindcă se încăpăţânau.

— Te-ai gândit la paznici, dar dacă cei care sunt alături de Rahvin se întâmplă să fie Semirhage sau Graendal? Sau Lanfear? Întrebă Moiraine. Fetele astea două ar putea face faţă unuia dintre ei, dar tu te-ai putea lupta de unul singur cu Rahvin şi cu Lanfear, de exemplu?

Ceva se schimbase în vocea ei când rostise numele lui Lanfear. Oare se temea că, dacă Lanfear era acolo, Rand i s-ar putea alătura? Ce-ar face Rand dacă Lanfear ar fi acolo? Ce-ar face?

— Pot veni cu mine, spuse el printre dinţii încleştaţi. Plecaţi acum?

Cum ţi-e porunca, zise Moiraine, dar cele trei nu se grăbiră să iasă.

Aviendha şi Egwene îşi aranjară ostentativ şalurile înainte de a porni spre uşă. Nobilii şi nobilele îi îndeplineau imediat poruncile, dar nu şi ele.

— N-ai încercat să mă faci să mă răzgândesc, spuse el pe neaşteptate.

I se adresa lui Moiraine, dar Egwene răspunse prima, deşi spre Aviendha, zâmbind:

A opri un bărbat să facă ceva e ca şi cum ai lua bomboana unui copil. Uneori, trebuie s-o faci, alteori, nu merită efortul.

Aviendha încuviinţă din cap.

Roata ţese cum îi este voia, veni şi replica lui Moiraine.

Se oprise în pragul uşii arătând mai Aes Sedai decât o văzuse vreodată, atemporală, cu ochii negri care păreau gata să îl înghită, slăbuţă, dar atât de maiestuoasă, încât ar fi dominat o încăpere plină de regine chiar şi fară să conducă Puterea. Piatra aceea albastră de pe fruntea ei prindea din nou lumina.

Ai să te descurci, Rand.

Rand privi lung spre uşă chiar şi după ce aceasta se închise în urma lor.

Un târşâit de cizme îi aminti că Mat era încă acolo. Mat încerca să se apropie de uşă, cât de încet putea, ca să nu fie văzut.

— Trebuie să vorbim, Mat.

Mat făcu o grimasă. Atingând capul de vulpe ca pe un talisman, se întoarse cu faţa spre Rand.

Să nu crezi că, dacă nebunele alea şi-au pus capul pe butuc, am să-l pun şi eu. Nu sunt un erou şi nici nu vreau să fiu. Morgase a fost o femeie drăguţă - chiar mi-a plăcut; cât îţi poate plăcea o regină, dar Rahvin e Rahvin, arde-te-ar focul, iar eu...

Taci şi ascultă. Nu trebuie să mai fugi.

— Focul să mă ardă dacă n-am să mai fug! N-am ales eu jocul ăsta şi n-am să...

Am spus să taci! Strigă Rand şi împunse cu degetul capul de vulpe de pe pieptul lui Mat. Ştiu de unde ai obiectul ăsta. Eram acolo, sper că-ţi aduci aminte. Am tăiat frânghia de care atârnai. Nu ştiu ce ţi-a intrat în cap, dar ştiu că am nevoie de aşa ceva. Căpeteniile clanurilor se pricep la război, dar văd că te pricepi şi tu, chiar mai bine decât ei. Am nevoie de priceperea ta! Uite ce trebuie să faci tu şi Trupa Mâinii Roşii...

— Aveţi grijă ce faceţi mâine, zise Moiraine.

Egwene se opri la uşa camerei ei.

Bineînţeles că vom avea grijă.

Simţea cum i se întoarce stomacul pe dos, dar reuşi să îşi păstreze vocea calmă.

Ştim cât de periculos e să te confrunţi cu unul dintre Rătăciţi.

Judecând după expresia Aviendhei, ai fi zis că vorbeau despre ce vor mânca la cină. Aviendha însă nu se temea de nimic.

Mda, făcu Moiraine. Oricum, aveţi mare grijă, chiar dacă nici un Rătăcit nu e prin preajmă. Rand va avea nevoie de amândouă în zilele următoare. Văd că reuşiţi să-l ţineţi în frâu, deşi aş zice că metodele voastre sunt neobişnuite. Va avea nevoie de oameni care nu se lasă intimidaţi de accesele lui de furie, care să-i spună ce trebuie să audă, nu ce cred ei că ar vrea să audă.

Adică oameni ca tine, Moiraine, spuse Egwene.

— Desigur. Chiar şi aşa va avea nevoie de voi. Noapte bună. Mâine va fi... greu pentru toţi.

Moiraine se îndepărtă cu paşi uşori pe coridor, trecând prin umbre şi pete de lumină. Noaptea se aşternea deja pe aceste holuri pline de umbre, iar uleiul era folosit cu zgârcenie.

Mai rămâi puţin cu mine, Aviendha? Întrebă Egwene. Am mai mult chef de vorbit decât de mâncat.

Trebuie să-i spun lui Amys ce-am promis să fac mâine. Şi Rand al'Thor trebuie să mă găsească în odaia lui.

Elayne nu se va putea plânge niciodată că n-ai avut grijă de Rand. Chiar ai tras-o de păr tot holul pe nobila Berewin?

Obrajii Aviendhei se colorară uşor.

— Crezi că aceste Aes Sedai din... Salidar?... Îl vor ajuta?

Nu rosti de prea multe ori numele ăsta, Aviendha. Să nu-l laşi pe Rand să le găsească nepregătit.

Aşa cum era el acum, mai degrabă îl vor domoli sau vor trimite treisprezece surori de-ale lor decât să îl ajute. Va trebui să stea între ele şi Tel'aran'rhiod, alături de Nynaeve şi Elayne, şi să spere că acele Aes Sedai au ajuns prea departe ca să mai dea înapoi, înainte să descopere cât de aproape de prăpastie este Rand.

Fii fără grijă. Noapte bună! Şi mănâncă bine în seara asta. Mâine-dimineaţă să nu mănânci nimic. Dansul lăncilor nu e bun cu stomacul plin.

Egwene o urmări cum se îndepărtează cu paşi mari şi apoi îşi apăsă stomacul cu ambele mâini. Nu avea chef să mănânce nici acum, nici dimineaţă. Rahvin. Şi poate Lanfear sau unul din ceilalţi. Nynaeve o înfruntase pe Moghedien şi ieşise învingătoare. Dar Nynaeve era mai puternică decât ea sau

Aviendha, când putea cât de cât să conducă Puterea. Pe de altă parte, poate că nu mai era şi altcineva. Rand spunea că Rătăciţii nu aveau încredere unii într-alţii. Aproape că ar fi vrut ca Rand să greşească sau cel puţin să nu fie atât de sigur. O lua cu fiori când se gândea că un alt bărbat privea prin ochii lui, că auzea cuvintele altuia ieşindu-i pe gură. Nu trebuia să se întâmple aşa ceva; toţi se năşteau din nou în timp ce Roata se învârtea neîncetat. Dar nu toţi erau Dragonul Renăscut. Moiraine nu voia să discute despre asta. Ce-ar face Rand dacă Lanfear ar fi acolo? Lanfear îl iubise pe Lews Therin Telamon, dar care fuseseră sentimentele Dragonului faţă de ea? Cât din Rand mai era Rand?

Ai să ajungi cu nervii la pământ dacă te frământi atâta, zise ea pe un ton care nu admitea replică. Nu eşti copil. Poartă-te ca o femeie în toată firea.

Când o servitoare îi aduse un castron de fasole verde cu cartofi şi o bucată de pâine proaspătă, se sili să mănânce tot. Avea gust de cenuşă.

Mat păşi hotărât pe coridoarele abia luminate ale palatului şi deschise larg uşile încăperilor care îi fuseseră puse la dispoziţie tânărului erou al bătăliei împotriva Aielilor Shaido. Nu că ar li petrecut prea mult timp acolo. Servitorii aprinseseră două lampadare. Erou! Nu era deloc erou! Cu ce se alegea un erou? O Aes Sedai te mângâia pe creştet şi apoi te trimitea din nou la luptă, ca pe un câine de vânătoare. O nobilă care binevoia să te sărute pe obraz sau să îţi pună o floare pe mormânt. Se foi de colo-colo prin anticameră, de data aceasta fără să se întrebe cât costa covorul illian înflorit sau scaunele, scrinurile şi mesele aurite, incrustate cu fildeş.

Întrevederea furtunoasă cu Rand durase până la apusul soarelui, el evitând şi refuzând, Rand insistând tot atât de încăpăţânat precum Aripă-de-Şoim după lupta de la Pasul Cole. Ce să facă? Dacă pleca din nou, Talmanes şi Nalesean mai mult ca sigur se vor lua după el, cu câţi călăreţi puteau găsi, în speranţa că el se va angaja în altă bătălie. Ceea ce probabil că va face; de asta se temea cel mai mult. Oricât de mult i-ar fi displăcut să recunoască, Aes Sedai avea dreptate. Ori era atras de bătălii, ori bătăliile trăgeau la el. Nimeni nu s-ar fi străduit mai mult ca să evite un mal sau celălalt al Alguenyei. Chiar şi Talmanes observase asta. Până când cea de-a doua încercare a

lui de a se îndepărta pe furiş de un grup de andorani îi dusese într-un loc în care fuseseră obligaţi să se lupte cu alt grup. Şi de fiecare dată simţise cum zarurile i se rostogolesc în cap; aproape ca un avertisment că peste dealul din faţa lor se ducea o luptă.

Mereu era sau putea fi câte o corabie în docuri, lângă barjele cu grâne. Era greu să nimereşti într-o luptă pe o corabie aflată în mijlocul unui râu. Doar că andoranii ocupau mai bine de jumătate din malul râului Alguenya mai jos de oraş. După cum îi mersese în ultima vreme, nu ar fi fost de mirare ca nava să eşueze pe malul dinspre apus, unde se afla jumătate din armata andorană. Ceea ce însemna că trebuie să facă tot ce îi spune Rand. Altă soluţie nu vedea.

Bună dimineaţa, seniore Weiramon, şi vouă, celorlalte feţe nobile! Sunt un împătimit al jocurilor de noroc, un băiat de la ţară, şi-am venit să preiau comanda oştirii voastre afurisite! Seniorul şi afurisitul Dragon Renăscut va fi alături de noi de îndată ce rezolvă una dintre problemele lui afurisite!

Înşfăcându-şi lancea cu mâner negru dintr-un colţ al încăperii, o aruncă în direcţia cealaltă. Lancea se înfipse într-un tablou o scenă de vânătoare - şi se lovi cu zgomot de peretele de piatră din spatele lui, apoi căzu pe podea, lăsându-i pe vânători aproape tăiaţi în două. Înjurând, se repezi să o culeagă de pe jos. Lancea nu avea nici o zgârietură. Bineînţeles. Treabă de Aes Sedai. Atinse corbii de pe lance.

Oare voi scăpa vreodată de Aes Sedai?

Ce-a fost asta? Întrebă Melindhra din uşă.

O privi în timp ce sprijinea lancea de perete şi, de data aceasta, nu se gândi la părul ei bălai, la ochii ei albaştri, limpezi sau la carnea ei tare. se părea că, mai devreme sau mai târziu, fiecare Aiel cobora la râu ca să se uite în tăcere la atâta apă adunată într-un singur loc, Melindhra însă se ducea acolo aproape în fiecare zi.

Kadere a găsit vreo corabie?

Kadere nu voia să meargă la Tar Valon pe barjele cu grâne.

Căruţele neguţătorului sunt tot acolo. Nu ştiu nimic despre... corăbii, zise ea, pronunţând cu greutate cuvântul nefamiliar. De ce vrei să ştii?

Am să plec o vreme. Pentru Rand, se grăbi el să adauge.

Femeia nu-şi schimbă expresia.

Te-aş lua cu mine, dacă aş putea, dar bănuiesc că n-ai vrea să te desparţi de Fecioare.

Cu o corabie sau călare? Şi unde? Aceasta era întrebarea. Putea ajunge în Tear mai repede cu o corabie decât cu Cimpoiaş. Dacă era îndeajuns de nebun ca să facă asta. Dacă avea de ales.

Melindhra strânse scurt din buze. Spre surprinderea lui, nu fiindcă o părăsea.

— Carevasăzică te ascunzi din nou în umbra lui Rand al'Thor. Te-ai acoperit de glorie atât în faţa Aielilor, cât şi a celor din ţinuturile umede. Gloria ta, nu gloria Car'a'carnului răsfrântă asupra ta.

— Din partea mea poate să-şi păstreze gloria şi s-o ducă în Caemlyn sau în Infern. Nu-ţi face griji. De glorie te poţi acoperi oriunde. Am să-ţi scriu despre asta. Din Tear.

Tear? Dacă alege Tearul nu va scăpa niciodată de Rand sau de Aes Sedai.

— Pleacă la Caemlyn?

Mat se sili să nu tresară. Nu trebuia să spună nimic despre asta. Planurile lui erau altă poveste.

Am zis aşa, într-o doară. Cred că din cauza andoranilor de la miazăzi. De unde să ştiu eu unde...

Fu luat pe nepregătite. Cu o clipă în urmă, şedea acolo, în faţa lui, acum îl lovi cu piciorul în burtă, lăsându-l fără suflare, făcându-l să se îndoaie de durere. Cu ochii mai să-i sară din orbite, încercă să nu cadă, să se îndrepte de spate, să gândească. De ce? Femeia făcu o piruetă, ca o dansatoare, şi îl lovi în tâmplă cu celălalt picior, dezechilibrându-l. Fără să-l lase să se dezmeticească, făcu o săritură şi îl nimeri cu călcâiul direct în faţă.

Când i se limpezi privirea, descoperi că stă întins pe spate, la câţiva paşi de ea. Simţea că are sânge pe faţă. Capul parcă îi era umplut cu lână, iar încăperea părea că se leagănă în jurul lui. În clipa următoare, o văzu cum îşi scoate cuţitul de la brâu, o lamă subţire nu mai lungă decât mâna ei, scânteind la lumina lămpii. După ce îşi înfăşură *shoufa* în jurul capului dintr-o singură mişcare, femeia îşi acoperi faţa cu vălul negru.

Ameţit, Mat se mişcă din reflex, fără să gândească. Lama îi ieşi din mânecă şi îi zbură din mână cu viteza fulgerului. De-abia atunci înţelese ce făcuse şi se întinse disperat după pumnal,

încercând să-l prindă. Mânerul înflori între sânii ei. Femeia se lăsă în genunchi, apoi căzu pe spate.

Mat se ridică anevoie, cu mâinile şi genunchii tremurând. Oricât ar fi vrut nu se putea ţine pe picioare, drept care se târî până la ea, murmurând înnebunit:

— De ce? De ce?

Îi dădu vălul deoparte şi imediat ochii aceia albaştri, limpezi se aţintiră asupra lui. Femeia chiar îi zâmbi. Mat nu se uită la mânerul pumnalului. Pumnalul lui. Ştia unde e inima.

— De ce, Melindhra?

— Întotdeauna mi-au plăcut ochii tăi, şopti ea, atât de încet, încât Mat se forţă să o audă.

— De ce?

— Unele jurăminte sunt mai importante decât altele, Mat Cauthon.

Cuţitul cu lama subţire apăru brusc, împins de toată puterea care mai rămăsese în ea, cu vârful spre capul de vulpe care se legăna la pieptul lui. În mod normal, medalionul de argint nu avea cum să oprească lama unui cuţit, dar unghiul era nepotrivit, drept care, din pricina unui defect ascuns al oţelului, lama plesni chiar la mâner în clipa în care Mat o prinse de mână.

— Ai norocul Marelui Stăpân.

— De ce? Arde-te-ar focul, de ce?

Mat ştia că nu va primi nici un răspuns. Gura ei rămase deschisă, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar ochii începeau deja să i se împăienjenească.

Dădu să îi tragă vălul pe faţă, să îi acopere ochii ficşi, dar lăsă mâna să îi cadă. Ucisese destui bărbaţi, şi troloci, dar niciodată o femeie. Niciodată o femeie, până acum. Femeile se bucurau când intra în viaţa lor. Nu. Nu se lăuda. Femeile zâmbeau în compania lui; chiar şi atunci când le părăsea, zâmbeau dând de înţeles că, dacă se va întoarce, va fi bine-venit. Asta şi voia de la femei; un zâmbet, un dans, un sărut şi să-şi amintească cu drag de el.

Îşi dădu seama că gândurile i-o luaseră razna. Luă mânerul fără lamă din mâna Melindhrei - era din jad încrustat cu albine aurite - şi îl aruncă în şemineul de marmură, sperând să se facă fărâme. Îi venea să plângă, să urle. „Eu nu ucid femei! Le sărut, nu le...! “

Trebuia să găsească motivul. De ce? Sigur nu pentru că el voia să plece. Aproape că nici nu reacţionase la asta. Mai mult de-atât, femeia credea că o face pentru glorie; întotdeauna fusese de acord cu aşa ceva. Spusese un lucru… a, da, îşi aminti el înfiorându-se. Norocul Marelui Stăpân. Auzise expresia puţin altfel, de multe ori. Norocul Celui întunecat.

O Iscoadă a Celui întunecat.

O întrebare sau o certitudine? Ar fi vrut ca gândul acesta să mai ia din povara faptei lui. Avea să îi poarte chipul în minte până la moarte.

Tear. Îi spusese că se va duce la Tear. Pumnalul. Albine aurite prinse în jad. Punea rămăşag, fără să se uite, că erau nouă. Nouă albine aurite pe fond verde. Semnul Illianului. Unde domnea Sammael. Oare Sammael se temea de el? Trecuseră doar câteva ore de când Rand îl rugase pe Mat îi spusese şi nici el nu era sigur ce vrea să facă. Poate că Sammael nu va risca? Cine ştie. Unul dintre Rătăciţi, care se temea de un împătimit al jocurilor de noroc, oricât de plin i-ar fi fost capul de ştiinţa războiului luată de la alţii. Absurd.

Dar ce altceva putea fi? Putea crede că Melindhra nu fusese o Iscoadă, că se hotărâse să îl ucidă dintr-un simplu capriciu, că nu era nici o legătură între un mâner de jad ornat cu albine aurite şi posibila lui plecare spre Tear ca să conducă o oştire împotriva Illianului. Putea, dacă era naiv. Paza bună trece primejdia rea, spunea el mereu. Unul dintre Rătăciţi îl băgase în seamă. Cu siguranţă, acum nu mai stătea în umbra lui Rand.

Se târî până la uşă şi se lipi cu spatele de ea, sprijinindu-şi bărbia de genunchi şi privind faţa Melindhrei, neştiind ce să facă. Atunci când o servitoare ciocăni ca să îi aducă cina, îi strigă să plece. Numai de mâncare nu-i ardea acum. Ce să facă? Ar fi vrut să nu simtă cum i se rostogolesc zarurile în cap.

CAPITOLUL 52

Opţiuni

Lăsând jos briciul, Rand îşi şterse ultimele urme de spumă de pe faţă şi începu să se încheie la cămaşă. Lumina soarelui de dimineaţă pătrundea prin arcadele care dădeau spre balconul dormitorului; perdelele grele, de iarnă, fuseseră puse, dar şi legate în aşa fel încât să lase o gură de aer. Voia să arate bine când îl va ucide pe Rahvin. La gândul acesta simţi cum creşte furia în el. Încercă să se stăpânească. Va arăta bine şi va fi calm. Stăpân pe el. Fără greşeli.

Când întoarse spatele oglinzii cu rama aurită, o văzu pe Aviendha pe salteaua rulată, lipită de perete, sub un tablou care înfăţişa câteva turnuri de aur imposibil de înalte. Se oferise să îi aducă un pat, dar tânăra spusese că paturile erau prea moi. Îl urmărea cu atenţie, cu cămaşa uitată în mână. Rand avusese grijă să nu se uite înjur ca să îi dea timp să se îmbrace, dar, în afară de ciorapii albi, tânăra nu mai avea nimic pe ea.

Nu vreau să te fac de ruşine în faţa altor bărbaţi, spuse ea brusc.

Să mă faci de ruşine? Cum adică?

Aviendha se ridică în picioare într-o mişcare fluidă, surprinzător de albă acolo unde nu o ajunsese soarele, zveltă şi

cu carnea tare, dar şi cu rotunjimile şi moliciunile care bântuiau visele lui Rand. Era prima dată când îşi permitea să o privească fără sfială, văzând-o cum o făcea pe viteaza, deşi tânăra părea să nu bage de seamă. Ochii aceia mari, verzi-albaştri erau aţintiţi asupra lui.

Nu eu i-am spus lui Sulin s-o ia pe Enaila, pe Somara sau pe Lamelle în acea primă zi. Şi nici nu le-am cerut să stea cu ochii pe tine sau să acţioneze într-un fel sau altul dacă te văd şovăind. Asta a fost singura lor grijă.

Cu alte cuvinte, vor încerca să mă ia pe sus de acolo, ca pe un prunc, dacă vor vedea că dau înapoi. Bravo ţie.

Tonul lui sarcastic nu avu nici un efect asupra ei.

— Aşa te-am convins să fii cu ochii în patru când a fost nevoie.

Aha, zise el sec. Atunci îţi mulţumesc pentru promisiunea de a nu mă face de ruşine.

Aviendha zâmbi.

— N-am spus asta, Rand al'Thor. Am spus că n-am s-o fac în faţa altor bărbaţi. Dacă ţii neapărat, pentru binele tău...

Tânăra zâmbi şi mai abitir.

— Aşa vrei să vii? Întrebă el iritat, măsurând-o cu privirea.

Nu arătase nici cea mai mică urmă de stingherealǎ că stă goală în faţa lui - nici pomeneală de aşa ceva. - Dar acum se privi scurt, apoi se uită la el şi se înroşi. Brusc, apăru îmbrăcată într-o rochie de lână de un cafeniu-închis şi de algode albă, atât de repede de parcă ar fi condus Puterea.

— Ai aranjat totul? Întrebă ea gâfâit. Ai vorbit cu înţeleptele? Ai venit târziu azi-noapte. Cine mai merge cu noi? Câţi oameni poţi lua cu tine? Sper că nu iei şi din ţinuturile umede. Nu sunt de încredere. Mai ales Ucigaşii-de-Copaci. Chiar crezi că ne poţi duce până la Caemlyn într-o singură oră? Va fi la fel cum am făcut în noaptea...? Cum vei proceda? Nu-mi place să fac nişte lucruri despre care nu ştiu nimic şi pe care nu le înţeleg.

— Totul e aranjat, Aviendha.

De ce vorbea aşa de repede? Şi de ce refuza să îl privească în ochi? Se întâlnise cu Rhuarc şi cu celelalte căpetenii aproape de oraş; nu le plăcuse planul lui, dar îl judecaseră după ji'e'toh, considerând că altă soluţie nu avea. Îl discutaseră repede, fuseseră de acord cu el şi apoi trecuseră la alte subiecte. Fără nici o legătură cu Rătăciţii, cu Illian sau cu vreo bătălie. Femei,

vânătoare, dacă rachiul cairhian se putea compara cu *oosquai,* sau dacă tabacul din ţinuturile umede era pe măsura celui cultivat în Pustiu. Pentru o oră, aproape că uitase ce îl aşteaptă. Spera ca Profeţia din Rhuidean să fie greşită, să nu îi distrugă pe oamenii aceia. Înţeleptele veniseră la el, o delegaţie de peste cincizeci, alertate de însăşi Aviendha şi conduse de Amys, Melaine şi Bair; sau poate de Sorilea; când era vorba de înţelepte niciodată nu ştiai cine conduce. Nu veniseră la el ca să îl convingă să nu facă ceva - ji'e'toh din nou, ci ca să se asigure că obligaţia lui faţă de Elayne nu conta mai mult decât obligaţia lui faţă de Aieli, drept care îl ţinuseră în încăperea aceea până se declaraseră mulţumite. Altfel, ca să ajungă la uşă ar fi trebuit să le ia pe sus. Când ţineau cu tot dinadinsul, femeile alea se pricepeau să ignore strigătele la fel de bine ca Egwene.

— Vom vedea câţi pot lua când voi încerca. Doar Aieli.

Cu puţin noroc, Meilan, Maringil şi toţi ceilalţi vor afla că a plecat când va fi prea târziu. Dacă Turnul avea spioni în Cairhien, poate că Rătăciţii aveau şi ei - cum să aibă încredere în nişte oameni care nu puteau vedea răsăritul de soare fără să vorbească despre asta în Daes Dae'mar?

Până când îşi puse pe el o haină roşie brodată cu fir de aur, o lână fină tocmai potrivită pentru un Palat Regal, în Caemlyn sau Cairhien - gândul chiar îl amuză, într-un fel macabru —, până atunci Aviendha aproape că terminase de îmbrăcat. De mirare cum de izbutea să îşi pună hainele pe ea atât de repede şi fără cusur.

Azi-noapte, până să vii, a trecut o femeie pe aici.

„Lumină sfântă! "Uitase de Colavaere.

Şi tu ce-ai făcut?

Tânăra se opri din încheiatul bluzei, încercând să-l străpungă cu privarea, dar spuse pe un ton degajat:

Am dus-o înapoi, în camera ei, unde am vorbit o vreme. De-acum încolo n-o să te mai deranjeze nici o femeiuşcă din rândul Ucigaşilor-de-Copaci, Rand al'Thor.

Gând la gând cu bucurie, Aviendha. Lumină sfântă! Ai bătut-o rău? Nu se poate să le baţi pe femeile astea, mai ales că sunt din înalta societate. Oamenii ăştia şi aşa îmi dau destule dureri de cap.

Aviendha pufni tare şi se apucă din nou să îşi încheie bluza, înalta societate! Femeia e femeie, Rand al'Thor. Doar dacă nu e

înţeleaptă, adăugă ea repede. Asta n-o să prea poată sta jos câteva ore, dar îşi poate ascunde vânătăile uşor. După o zi de odihnă, va putea să iasă din cameră. Acum ştie ce-i bine şi ce-i rău. I-am spus că, dacă te mai bate la cap - indiferent de subiect. - Am să mai discut o dată cu ea. O discuţie mult mai lungă. Va face precum spui şi oricând spui. Ce-a păţit ea va fi o lecţie şi pentru altele. Ucigaşii-de-Copaci nu înţeleg de vorbă bună.

Rand oftă. Nu era o metodă ca să îi fie pe plac, dar putea fi foarte eficientă. Sau le putea face pe Colavaere şi pe celelalte să umble cu mai multă viclenie de-acum încolo. Poate că Aviendha nu îşi făcea probleme în privinţa consecinţelor - de fapt, ar fi foarte surprins dacă s-ar gândi măcar la ele. - Dar o femeie care conducea o Casă puternică nu era totuna cu o tânără nobilă de rang mai mic. Indiferent de efectele pe care comportamentul Aviendhei l-ar fi avut asupra lui, era foarte posibil ca tânăra să fie înghesuită pe un coridor întunecos şi să primească înzecit ceea ce-i dăduse lui Colavaere, dacă nu chiar mai rău.

Data viitoare, mă laşi pe mine să rezolv problema, cum ştiu eu. Ai uitat că eu sunt Car'a'carn?

Ţi-a rămas spumă pe ureche, Rand al'Thor.

Mormăind în barbă, Rand înşfacă prosopul dungat şi, auzind ciocănitul în uşă, strigă:

Intră!

Era Asmodean, cu gulerul şi manşetele de dantelă albă, ce contrastau cu haina neagră, cu harpa prinsă în spate şi cu o sabie la cingătoare. După răceala expresiei lui ai fi zis că venise iarna, dar ochii negri priveau precaut.

— Ce vrei, Natael? Întrebă Rand. Ţi-am spus ce trebuie să faci de aseară.

Asmodean îşi umezi buzele şi îi aruncă o privire Aviendhei, care se încruntase la el.

Lucruri foarte înţelepte. Probabil că, dacă rămân aici şi sunt cu ochii în patru, aş putea afla ceva care să-ţi fie de folos, dar în dimineaţa asta toată lumea vorbeşte despre ţipetele care s-au auzit din camera domniţei Colavaere. Se spune că te-a supărat, deşi nimeni nu ştie cum. Incertitudinea asta îi face pe toţi să meargă în vârful picioarelor. Mă îndoiesc că în următoarele zile

va mai respira cineva fără să creadă că astfel îţi provoacă o mare supărare.

Aviendha era întruchiparea unei satisfacţii de nesuportat.

Adică vrei să vii cu mine? Întrebă Rand calm. Vrei să fii în spatele meu când voi da ochi în ochi cu Rahvin?

— Ce loc poate fi mai bun pentru bardul Seniorului Dragon? Dar şi mai bine e să fiu sub ochii tăi. Unde să-mi pot demonstra loialitatea. Nu sunt atât de puternic.

Grimasa lui Asmodean păru îndeajuns de firească pentru un bărbat care recunoaşte aşa ceva, dar preţ de o clipă Rand simţi cum celălalt se umple de *saidin,* simţi mirosul insuportabil care îi schimonosi gura lui Asmodean. Doar o clipă, dar suficient ca să îşi dea seama. Dacă Asmodean ar fi folosit *saidinul* la maximum, Rand ar fi fost presat să o egaleze pe una dintre înţeleptele care puteau conduce Puterea.

— Nu atât de puternic, dar poate în stare să te ajut cât de cât.

Rand ar fi vrut să vadă scutul ţesut de Lanfear. Femeia afirmase că scutul va dispărea cu timpul, dar Asmodean nu părea capabil să conducă Puterea mai bine acum decât în ziua în care căzuse în mâinile lui Rand. Poate că Lanfear minţise, ca să îi dea lui Asmodean speranţe deşarte, ca să îl facă pe Rand să creadă că bardul va ajunge îndeajuns de puternic ca să îl înveţe mai mult ca niciodată. *Era genul ei.* Nu era sigur dacă acela era gândul lui sau al lui Lews Therin, dar nu se îndoia de veridicitatea lui. Pauza lungă îl făcu pe Asmodean să îşi lingă buzele din nou.

O zi-două nu contează aici. Până atunci te vei întoarce sau vei fi mort. Lasă-mă să-mi dovedesc loialitatea. Poate te ajut cu ceva. Un om în plus, cât de neînsemnat, ar putea înclina balanţa în favoarea ta.

Asmodean se umplu din nou de *saidin,* preţ de o clipă. Rand simţi tensiunea, un flux greu de perceput.

— Ştii care sunt opţiunile mele, continuă bardul. Mă agăţ de smocul ăla de iarbă din buza prăpastiei şi mă rog să mai reziste măcar o bătaie de inimă. Dacă dau greş, mă aşteaptă o soartă mai rea decât moartea. Trebuie să am grijă să câştigi şi să trăieşti.

Privind-o brusc pe Aviendha, Asmodean păru să îşi dea seama că spusese prea mult. Râse dezagreabil.

— Altfel cum aş putea compune cântecele despre faima Seniorului Dragon? Bardul trebuie să aibă o sursă de inspiraţie.

Căldura nu îl atingea deloc pe Asmodean prin forţa minţii, susţinea el, nu prin conducerea Puterii. - Dar acum broboanele de sudoare îi acopereau fruntea.

Sub ochii lui sau lăsat acasă? Poate să caute o ascunzătoare când va începe să se întrebe ce se întâmplă în Caemlyn. Asmodean va rămâne la fel până la moartea lui Rand şi după renaşterea acestuia, poate de-a pururi.

Sub ochii mei, zise Rand calm. Şi dacă nu-mi convine ajutorul pe care mi-l dai...

Mă las la mila Seniorului Dragon, murmură Asmodean, făcând o plecăciune. Cu voia Seniorului Dragon voi aştepta afară.

Rand privi în jur în timp ce bardul se îndepărta mergând cu spatele, pe jumătate aplecat. Sabia lui se afla pe cufărul de la piciorul patului, cu cingătoarea în jurul tecii şi a lăncii seanchane. Azi, nu va ucide cu oţelul, cel puţin nu el. Îşi atinse buzunarul, pipăi omuleţul gras din lemn, înarmat cu sabia; aceea era singura sabie de care avea nevoie azi. O clipă, se gândi să zboare până în Tear, ca să ia Callandorul, sau chiar până în Rhuidean pentru ce era ascuns acolo. Îl putea distruge pe Rahvin cu una din ele înainte ca omul să îşi dea seama de prezenţa lui. Putea distruge însuşi Caemlynul cu una din ele. Dar putea avea încredere în sine însuşi? Atâta putere. Atâta Putere Supremă. *Saidinul* aştepta acolo, nevăzut. Pata părea a face parte din el. Furia clocotea în el, era furios pe Rahvin. Furios pe el însuşi. Dacă o scăpa de sub control şi avea doar Callandorul... Ce va face? Va fi invincibil. Cu celălalt putea zbura până la Shayol Ghul, îl putea distruge, o dată pentru totdeauna. Într-un fel sau altul. Nu. Aici nu era singur. Nu îşi putea permite decât victoria.

— Lumea se sprijină pe umerii mei, murmură el, apoi ţipă şi se lovi peste fesa stângă, de parcă ar fi fost împuns cu un ac, dar nu avu nevoie să vadă cum i se face pielea ca de găină ca să înţeleagă ce se întâmplase. De ce-ai făcut asta? Strigă el la Aviendha.

Ca să văd dacă *Seniorul Dragon* încă mai e făcut din carne şi oase, ca noi, muritorii de rând.

Sunt, zise el sec şi înşfăcă *saidinul* - cu toată dulceaţa lui; cu toată murdăria lui doar cât să conducă scurt Puterea.

Aviendha făcu ochii mari, dar nu se clinti din loc, îl privi doar de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar, în timp ce traversau anticamera, îşi frecă fundul pe furiş când crezu că Rand se uita în altă parte. Din câte se părea, şi ea era făcută din carne şi oase. „Arde-m-ar focul, credeam că am învăţat-o cum să se poarte. “

Trântind uşa de perete, Rand ieşi şi rămase ţintuit locului. Mat se sprijinea pe lancea lui ciudată, cu pălăria trasă pe ochi, la câţiva paşi de Asmodean, dar nu asta îl surprinsese. Nu era nici urmă de Fecioare. Ar fi trebuit să îşi dea seama că se întâmplase ceva când Asmodean intrase neanunţat. Aviendha privea de jur împrejur uimită, de parcă s-ar li aşteptat să le găsească în spatele tapiseriilor.

— Azi-noapte, Melindhra a încercat să mă omoare, spuse Mat, şi Rand nu se mai gândi la Fecioare. Vorbeam de-ale noastre când, hop, o văd cum începe să-mi care picioare în cap.

Mat povesti totul în propoziţii scurte. Pumnalul cu albine aurii. Concluziile lui. Închise ochii când spuse cum sfârşise totul - „Am ucis-o “, sec, simplu şi îi deschise iute, ca şi cum ar fi văzut ceva în spatele pleoapelor, ceva ce nu ar fi vrut să vadă.

Îmi pare rău că ai fost nevoit să faci asta, zise Rand calm, iar Mat ridică din umeri abătut.

— Mai bine ea decât eu. Făcea parte din Iscoadele Celui întunecat, replică Mat de parcă nu-i mai păsa de nimic.

— Am să termin cu Sammael. În clipa în care am să fiu pregătit.

— Şi câţi vor mai rămâne?

Rătăciţii nu sunt aici, zise Aviendha răstit. Şi nici Fecioarele Lăncii. Unde au dispărut? Ce-ai făcut, Rand al’Thor?

Eu? Erau douăzeci chiar aici, când m-am culcat azi-noapte, dar de atunci n-am mai văzut nici una.

Poate pentru că Mat... Începu Asmodean, dar se opri când Mat îl privi scurt, cu buzele strânse, un amestec de durere şi pornire de a lovi ceva.

Nu fiţi naivi, spuse Aviendha pe un ton hotărât. *Far Dareis Mai* n-ar invoca *tohul* împotriva lui Mat Cauthon doar pentru asta. Femeia a încercat să-l ucidă şi a ucis-o el. Nici măcar aproape-surorile ei n-ar face-o, dacă Melindhra ar fi avut aşa

ceva. Şi nimeni nu ar invoca *tohul* împotriva lui Rand al'Thor pentru ce a făcut altcineva doar dacă ar porunci el aşa ceva. Ai făcut ceva, Rand al'Thor, ceva rău de tot, altfel Fecioarele ar fi aici.

— N-am făcut nimic, replică el tăios. Şi nici n-am de gând să pierd vremea cu discuţii. Mat, eşti gata să pornim la drum spre miazăzi?

Mat îşi vârî mâna în buzunarul de la haină şi pipăi ceva. De obicei, acolo îşi ţinea zarurile şi cupa.

— Caemlyn. M-am săturat să mă ia prin surprindere. Vreau şi eu, măcar o dată, să-i iau prin surprindere. Sper să mă aleg cu un mângâiat pe creştet, nu cu o amărâtă de floare, zise el făcând o grimasă.

Rand nu îl întrebă ce voia să spună. Un alt *ta'veren.* Doi la un loc ca să aibă noroc. Fără să ştie *cum,* nici măcar *dacă...*

Se pare că vom fi împreună mai mult decât credeam, spuse el.

Mat părea mai resemnat ca oricând.

Înainte să ajungă la capătul coridorului străjuit de tapiserii, cei doi fură întâmpinaţi de Moiraine şi Egwene, care păşeau agale de parcă ziua aceea le rezerva doar o plimbare printr-una din grădini. Egwene, cu privirea rece, calmă, cu Marele Şarpe pe deget, ar fi trecut uşor drept o Aes Sedai, în pofida hainelor, a şalului şi a eşarfei care îi acoperea tâmplele, în timp ce Moiraine... Firele de aur îţi luau ochii, brăzdându-i rochia de mătase albastră, lucioasă. Piatra albastră de pe fruntea ei, atârnând de lănţişorul de aur prins de buclele negre, strălucea la fel de mult ca şi safirele incrustate în aur din jurul gâtului ei. O ţinută care nu se potrivea deloc cu ce voiau ei să facă, dar, ţinând cont că şi el era îmbrăcat într-un surtuc roşu, Rand nu-şi permise să facă nici un fel de comentariu.

Poate că se potrivea aici, unde Casa Damodred ocupase cândva Tronul Soarelui, dar ţinuta graţioasă a lui Moiraine era mai regală decât o văzuse el vreodată. Nici măcar prezenţa lui, Jasin Natael "nu putea tulbura acea seninătate princiară; surprinzător însă, Moiraine îi zâmbi lui Mat cu multă căldură.

Aşadar, mergi şi tu, Mat, zise ea. Învaţă să te încrezi în Pânză. Nu-ţi irosi viaţa încercând să schimbi ceea ce nu poate fi schimbat.

Judecând după faţa lui Mat, acesta se gândea chiar în acel moment să îşi schimbe hotărârea de a rămâne acolo, dar Aes Sedai îi întoarse spatele fără nici cea mai mică urmă de îngrijorare.

Acestea sunt pentru tine, Rand, spuse ea.

Alte scrisori?

Pe una era trecut numele lui, cu o caligrafie îngrijită, pe care o recunoscu imediat.

De la tine, Moiraine?

Pe cealaltă era numele lui Thom Merrilin. Amândouă fuseseră sigilate cu ceară albastră, probabil cu inelul Marelui Şarpe, imaginea şarpelui care îşi muşcă propria coadă.

De ce o scrisoare? Şi sigilată. Niciodată nu ţi-a fost teamă să-mi spui ceva în faţă. Aviendha a avut grijă să-mi amintească de faptul că şi eu sunt făcut doar din carne şi oase.

Nu mai eşti băiatul pe care l-am văzut pentru prima oară în faţa hanului Izvorul de Vin, replică ea cu o voce ce semăna cu clinchetul unor clopoţei de argint. Nu mai eşti acelaşi. Mă rog să te fi schimbat îndeajuns.

Egwene murmură ceva nedesluşit, Rand crezând că aude: „Mă rog să nu te fi schimbat prea mult “. Privea scrisorile încruntată de parcă şi ea se întreba ce ar putea fi în ele. Ca şi Aviendha. Moiraine continuă pe un ton mai optimist, chiar vesel.

— Sigiliile asigură secretul. În scrisoarea asta sunt nişte lucruri la care vreau să te gândeşti. Nu acum. Când ai timp. În privinţa scrisorii adresate lui Thom, alte mâini mai sigure decât ale tale nu ştiu. Dă-i-o când te întâlneşti cu el… Acum cred că ar trebui să mergi în docuri.

În docuri? Moiraine, tocmai în dimineaţa asta? N-am timp de...

Dar Moiraine se îndepărta deja, ca şi cum ar fi fost sigură că Rand o va urma.

— Am pregătit caii. Chiar şi pentru tine, Mat.

Egwene şovăi o clipă, apoi se luă după ea. Rand deschise gura ca să o oprească pe Moiraine. Femeia jurase supunere. Indiferent cât de important era ceea ce se petrecea în docuri, putea să suporte amânare.

— Ce mai contează o oră? Mormăi Mat, părând că se răzgândeşte.

N-ar fi rău să te vadă lumea în dimineaţa asta, spuse Asmodean. Rahvin ar putea afla foarte curând de ieşirea ta. Aşa bănuielile lui dacă are spioni care ascultă pe la uşi ar putea fi risipite, cel puţin pentru ziua de azi.

Rand privi spre Aviendha.

Eşti şi tu de acord cu întârzierea?

— Eu sunt de acord s-o asculţi pe Moiraine Sedai. Numai un prost nu ia în seamă sfaturile unei Aes Sedai.

— Ce-ar putea fi mai important decât Rahvin? Întrebă el răstit, apoi clătină din cap.

În Ţinutul celor Două Râuri circula o zicală pe care bărbaţii se fereau să o pomenească atunci când se aflau în compania femeilor. „Creatorul le-a făcut pe femei ca să placă ochiului şi să tulbure mintea. “Zicala se potrivea de minune şi pentru Aes Sedai.

— O oră, hotărî el.

Soarele încă nu ajunsese destul de sus ca să alunge umbra lungă a zidului oraşului de pe cheiul de piatră unde stăteau aliniate căruţele lui Kadere, dar neguţătorul tot îşi şterse faţa cu o batistă mare. Căldura nu era singurul motiv pentru care asuda. Zidurile cenuşii de la ambele capete ale docurilor transformaseră cheiul într-o adevărată cutie în care Kadere se simţea prins ca într-o capcană. Erau, de fapt, doar barje cu grâne, cu prova rotundă, trase la mal, flancate de altele, care îşi aşteptau rândul să fie descărcate. Neguţătorul se gândise să se strecoare pe una din barje când aceasta ridica ancora, dar gestul lui ar fi însemnat să renunţe la mai tot ce încă mai era al lui. Ar fi făcut-o, dacă ar fi fost convins că barja nu l-ar fi dus la moarte sigură. Lanfear nu revenise în visele lui, dar arsurile de pe piept îi aminteau în continuare de poruncile ei. Tremura doar la gândul că ar nesocoti porunca unuia dintre Numiţi, chiar dacă sudoarea îi şiroia pe faţă.

Măcar de-ar fi ştiut în cine să aibă încredere; câtă încredere putea să aibă în Iscoadele Celui întunecat, din care făcea şi el parte. Ultimul dintre căruţaşii lui, care făcuse jurămintele, dispăruse cu două zile în urmă, foarte probabil pe una dintre barjele cu grâne. Şi tot nu ştia care dintre femeile Aiel îi strecurase biletul acela pe sub uşa căruţei: „Nu eşti singur printre străini. S-a ales o cale “, deşi avea bănuielile lui. În docuri erau tot atâţia Aieli cât şi docheri, veniţi să se uite la râu;

pe câţiva îi văzuse de mai multe ori decât ar fi fost nevoie, unii dintre ei privindu-l cu multă insistenţă. Văzuse şi câţiva cairhieni, chiar şi un nobil tairen. Asta nu însemna nimic, dar dacă putea găsi câţiva oameni cu care să colaboreze...

La una din intrări apăru un grup de călăreţi, în frunte cu Moiraine şi Rand al'Thor, urmaţi de Străjerul femeii Aes Sedai, care îşi făceau loc printre căruţele ce plecau încărcate cu saci. Călăreţii erau întâmpinaţi cu urale. „Glorie Seniorului Dragon! “, „Trăiască Seniorul Dragon! “şi, din când în când, „Glorie seniorului Matrim! Glorie Mâinii Roşii! “

De data aceasta, Aes Sedai se îndreptă spre capătul şirului de căruţe fără ca măcar să îi arunce o privire lui Kadere. Motiv pentru care neguţătorul nu putea fi decât bucuros. Chiar dacă nu ar fi fost Aes Sedai, chiar dacă nu s-ar fi uitat la el de parcă i-ar fi cunoscut fiecare ungher întunecat al minţii, nu ar fi îndrăznit să privească îndeaproape unele dintre lucrurile cu care femeia îi umpluse căruţele. Ieri-seară, îl făcuse să scoată prelata de pe tocul uşii din piatră roşie, răsucit în fel şi chip, din căruţa din spatele lui. Femeia părea să simtă o plăcere perversă în a-l face să o ajute cu tot ce voia ea să cerceteze. Ar fi acoperit chestia aia la loc, dacă ar fi suportat să se apropie de ea, sau i-ar fi spus unuia dintre căruţaşi să o facă. Nici unul dintre cei care rămăseseră cu el nu văzuse cum Herid fusese cât pe-aci să cadă prin cadrul uşii, în Rhuidean, dispărând pe jumătate Herid fusese primul care fugise după ce ieşiseră din Pasul Jangai; omul nu mai fusese în toate minţile după ce Străjerul îl trăsese înapoi. - Dar căruţaşii se puteau uita la uşă, puteau vedea cum colţurile nu se îmbucă perfect, cum nu o poţi privi pe de-a-ntregul fără să clipeşti şi să te ia cu ameţeli.

Kadere îi ignoră pe primii trei călăreţi în aceeaşi măsură în care îl ignorase Aes Sedai, iar pe Mat Cauthon aproape la fel. Omul purta pălăria *lui;* până acum, nu reuşise să găsească una la fel. Tânăra Aiel, Aviendha, venea din spatele Aes Sedai, amândouă cu picioarele la vedere. Dacă avea nevoie de o confirmare a faptului că femeia Aiel se culca cu al'Thor nu trebuia decât să fie atent la felul în care tânăra se uita la el; femeia care împărţea patul cu un bărbat întotdeauna se uita la el de parcă ar fi fost proprietatea ei. Dar şi mai important, erau însoţiţi de Natael. Kadere nu mai fusese atât de aproape de el de când traversase Osia Lumii. Natael, care avea un rang atât

de înalt printre Iscoadele Celui întunecat. Dacă putea trece de Fecioare ca să ajungă la Natael...

Brusc, Kadere începu să clipească. Unde erau Fecioarele? Al'Thor întotdeauna avea o escortă de femei care mânuiau lancea. Încruntându-se, îşi dădu seama că printre Aielii de pe chei sau de pe docuri nu era nici măcar o Fecioară.

Nu vrei să-ţi vezi o veche prietenă, Hadnan?

Vocea aceea melodioasă îl făcu să se răsucească pe călcâie şi să vadă o faţă cu nasul turtit şi cu ochii negri aproape acoperiţi de straturile de grăsime.

Keille?

Era imposibil. Numai Aielii puteau supravieţui singuri în Pustiu. *Nu avea* cum să fie în viaţă. Dar iat-o, într-o rochie de mătase care îi crăpa pe la încheieturi şi cu părul negru, cârlionţat, plin de piepteni de fildeş. Zâmbind uşor, se întoarse cu o graţie care îl surprindea şi acum la o femeie atât de trupeşă şi urcă sprinten treptele ce duceau în căruţa lui.

Kadere ezită o clipă, apoi urcă repede după ea. Ar fi preferat ca această Keille Shaogi să fi murit în Pustiu - femeia o făcea pe şefa, era nesuferită; îşi făcea iluzii dacă spera să se aleagă cu ceva din puţinul pe care Kadere reuşise să îl salveze. - Dar avea aceeaşi poziţie ca şi Jasin Natael. Poate că va răspunde la câteva întrebări. În cel mai bun caz, va avea cu cine să colaboreze. În cel mai rău caz, va avea pe cine să dea vina. Puterea era de partea celor superiori, la fel cum vina pentru un eşec sau altul aparţinea celor inferiori. De multe ori, îşi vânduse superiorii celor aflaţi şi mai sus ca să se vadă scăpat.

Închizând uşa cu grijă, se întoarse... şi ar fi scos un ţipăt dacă nu ar fi simţit că se sufocă.

Femeia din faţa lui purta o rochie de mătase albă, dar nu era grasă. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, cu ochii ca nişte lacuri de munte adânci, întunecate, cu talia îngustă scoasă în evidenţă de o cingătoare de argint, cu semiluni de argint în părul negru, lucios. Kadere recunoscu chipul care îi apăruse în vis. Îi reveni vocea când se lovi cu genunchii de podea.

Mărită Stăpână, ce trebuie să fac? Întrebă el răguşit.

Lanfear se uita la el ca la ultima gânganie, pe care ar fi putut-o strivi sub papuc.

— Să te supui poruncilor mele. Eu am fost prea ocupată ca să-l supraveghez pe Rand al'Thor. Spune-mi ce-a făcut în ultimul timp, în afară de cucerirea Cairhienului, ce planuri are.

E greu de spus, Măriă Stăpână. Un om atât de neînsemnat ca mine nu se poate apropia de el.

O gânganie, spuneau ochii aceia reci, lăsată să trăiască numai cât era nevoie de ea. Kadere încercă disperat să-şi aducă aminte tot ce văzuse şi auzise sau să inventeze ceva pe loc.

— Trimite mii de Aieli spre miazăzi, Măriă Stăpână, deşi nu cunosc motivul. Tairenii şi cairhienii par a nu băga de seamă, poate fiindcă nu pot deosebi un Aiel de altul.

Ca şi el, de altfel. Nu îndrăznea să o mintă, dar, dacă femeia considera că îi putea fi de mai mare folos decât credea el...

A înfiinţat un fel de şcoală, într-un palat din oraş care a aparţinut unei Case din care nu a mai supravieţuit nimeni...

La început, nu îşi dădu seama dacă femeii îi place ce aude, dar, pe măsură ce continua, văzu că Lanfear se întunecă la faţă.

— Ce vrei să văd aici, Moiraine? Întrebă Rand nerăbdător, legând căpăstrul lui Jeade'en de una dintre roţile ultimei căruţe.

Moiraine se ridicase în vârful picioarelor şi se uita într-o căruţă, la două butoaie care lui Rand îi păreau cunoscute. Dacă nu se înşela, în butoaie erau cele două sigilii de cuendillar, înfăşurate în lână ca să nu se spargă. Aici simţea duhoarea Celui întunecat; părea că vine dinspre butoaie, un miros greu, ca de la ceva lăsat să putrezească într-un loc ascuns.

Aici va fi în siguranţă, murmură Moiraine.

Ridicându-şi poalele rochiei cu graţie, o porni de-a lungul şirului de căruţe. Lan o urmă îndeaproape, un lup îmblânzit pe jumătate, cu pelerina atârnându-i pe umeri în culori care se schimbau de la o clipă la alta, tulburătoare, întru nimicnicie.

— Ţi-a spus despre ce e vorba, Egwene? Întrebă Rand încruntat.

Mi-a spus doar că trebuie să vezi ceva aici. Că trebuie să vii aici.

Trebuie să ai încredere în Aes Sedai, spuse Aviendha, aproape la fel de calm, dar cu o mică îndoială în glas.

Mat pufni dispreţuitor.

Atunci să vedem despre ce e vorba. Natael, spune-i lui Bael că vin şi eu în...

La celălalt capăt al şirului, căruţa lui Kadere explodă, aşchiile secerând deopotrivă Aieli şi orăşeni aflaţi acolo din întâmplare. Rand îşi dădu seama despre ce e vorba; nu avea nevoie să-şi simtă pielea ca de găină. O luă la goană spre căruţă, după Moiraine şi Lan. Timpul păru că încetineşte, toate întâmplându-se odată, de parcă aerul ar fi fost o bucată de gelatină care se agăţa de fiecare clipă.

Lanfear păşi afară, în liniştea năucă, tulburată doar de gemetele şi ţipetele celor răniţi, trăgând după ea ceva inert, palid şi cu dungi roşii, pe treptele invizibile. Faţa ei era o mască cioplită în gheaţă.

Mi-a spus, Lews Therin, zise ea aproape ţipând, aruncând acel ceva, care se umflă o clipă şi se prefăcu într-o statuie transparentă, plină de sânge, a lui Hadnan Kadere, fără piele.

Kadere se prăbuşi la pământ în timp ce vocea lui Lanfear răsună ca un scrâşnet de roţi:

— Ai lăsat să te atingă o altă femeie! Din nou!

Clipe care se agăţau unele de altele, în acelaşi timp. Înainte ca Lanfear să ajungă la pietrele de pe chei, Moiraine îşi ridică poalele şi mai sus şi o luă la fugă după ea. Oricât ar fi fost ea de iute, Lan se dovedi şi mai iute, ignorându-i strigătul:

— Lan, nu!

Îşi scoase sabia şi picioarele lungi îl duseră înaintea ei, pelerina cameleonică fluturând în urma lui. Brusc, păru că se izbeşte de un zid invizibil, făcu un pas înapoi şi încercă să se repeadă din nou, clătinându-se. Un pas şi, ca şi cum l-ar fi înhăţat o mână uriaşă, zbură zece paşi prin aer şi căzu cu toată greutatea pe pavaj.

Cât Lan încă se mai afla în aer, Moiraine mări pasul, părând că alunecă, şi ajunse faţă în faţă cu Lanfear. Doar pentru o clipă. Rătăcita o privi de parcă s-ar fi întrebat ce i-a ieşit în drum, apoi Moiraine fu aruncată într-o parte cu atâta forţă încât se rostogoli iar şi iar, până când dispăru sub una dintre căruţe.

Pe chei domnea haosul. Cu doar câteva clipe înainte de explozia căruţei lui Kadere, numai un orb nu şi-ar fi dat seama că cea care conducea Puterea Supremă era mânuită de femeia în alb. De-a lungul docurilor echipajele începură să taie otgoanele cu toporul ca să scoată barjele în larg, în acelaşi timp aţinându-se la docherii şi orăşenii care încercau să sară la bord. În cealaltă direcţie, bărbaţi şi femei se buluceau urlând ca să

pătrundă în oraş prin porţile prea înguste. Printre ei, siluete îmbrăcate în cadin'sor îşi trăgeau vălul pe faţă şi se repezeau la Lanfear cu lănci, cuţite sau cu mâinile goale. Nu era nici cea mai mică îndoială că ea declanşase totul, ea era cea care conducea Puterea. Aielii însă voiau dansul lăncilor cu orice preţ.

Focul se abătea asupra lor în valuri. Săgeţile lui îi străpungeau pe cei pe care îi prindea în cale, prefăcându-le hainele în scrum. Nu că Lanfear şi-ar fi pus mintea cu ei, pentru ea era mai mult o joacă. De parcă s-ar fi ferit de nişte ţânţari. Cei care fugeau cădeau pradă focului la fel ca şi cei care încercau să o înfrunte. Lanfear se îndrepta spre Rand ca şi cum nu ar fi existat nimic altceva.

Doar bătăile inimii.

Trei paşi făcuse Lanfear când Rand apucă jumătatea masculină a Adevăratului Izvor, oţel topit şi gheaţă care sfărâmă oţelul, miere şi băligar. Adânc în Vid, lupta pentru supravieţuire părea că se desfăşoară la mare distanţă, iar lupta din faţa lui şi mai departe. Când Moiraine dispăru sub căruţă, Rand conduse Puterea, scoţând căldura din focurile lui Lanfear, scufundând-o în râu. Flăcările care cu o clipă în urmă îi împresurau pe oamenii de pe chei se făcură nevăzute. În acelaşi moment, Rand ţesu firele din nou şi numaidecât apăru o cupolă cenuşie, învăluită în ceaţă, un oval prelung în jurul lui, al lui Lanfear şi al celor mai multe dintre căruţe, un zid aproape transparent care se interpuse între tot ce era afară şi tot ce era deja înuntru. Chiar şi atunci când legă firele nu îşi dădu seama ce anume era sau de unde apăruse - poate vreo amintire a lui Lews Therin, cert este că focurile lui Lanfear se loviră de el şi se stinseră. Vedea vag oamenii de afară, prea mulţi zbătându-se şi văitându-se luase flăcările, dar nu şi durerea; mirosul greu, de ars, rămăsese în aer. - Dar acum nu mai ardea nimic din ceea ce nu arsese deja. Şi înăuntru erau oameni, movile de haine arse, unii abia mişcându-se, gemând. Lanfear îi privi cu nepăsare; flăcările provocate de ea se stinseră; ţânţarii fuseseră îndepărtaţi; femeia nu întoarse privirea nici măcar o dată.

Bătăile inimii. Lui Rand i se făcuse frig în pustietatea Vidului şi, chiar dacă îi părea rău de cei morţi, de muribunzi şi de cei răniţi, sentimentul i se părea atât de îndepărtat de parcă nici nu l-ar fi avut. Era întruchiparea frigului. A pustietăţii. Se simţea plin doar de furia *saidinului.*

Sesiză o mişcare şi în stânga, şi în dreapta lui. Aviendha şi Egwene, cu ochii aţintiţi asupra lui Lanfear. Intenţia lui fusese să le ferească de ea. Probabil că alergaseră împreună cu el. Mat şi Asmodean; afară; peretele ratase ultimele căruţe. Cu un calm desăvârşit conduse Puterea ca să o prindă în laţ pe Lanfear; Egwene şi Aviendha se puteau apăra cât îi distrăgea el atenţia.

Dar ceva îi reteză firele, care ricoşară atât de brusc încât îl făcură să scoată un geamăt.

Una dintre ele? Mârâi Lanfear. Care e Aviendha?

Egwene îşi lăsă capul pe spate şi începu să urle, cu ochii holbaţi, dând glas chinului întregii lumi.

— Care dintre ele?

Aviendha se înălţă pe vârfuri, cutremurându-se, urletele ei întrecându-le pe cele scoase de Egwene, aproape animalice.

Gândul se ivi pe neaşteptate, acolo, în pustietate. „Spirit ţesut astfel, cu Foc şi Pământ. Acolo. “Rand simţi cum se taie ceva, ceva ce nu putea vedea, iar Egwene se prăbuşi fără vlagă; Aviendha căzu în patru labe, cu capul jos, ameţită.

Lanfear se clătina, ochii fugindu-i de la femei la el, două bălţi de foc întunecat.

— Al meu eşti, Lews Therin! Al meu!

— Nu.

Rand îşi auzi vocea de parcă ar fi rostit cuvântul la capătul unui tunel lung de o milă. „Distrage-i atenţia ca să le scapi pe fete. “Păşea înainte, nu privea înapoi.

— N-am fost niciodată al tău, Mierin. Voi fi întotdeauna al Ilyenei.

Vidul se înfiora de durere. Şi de disperare, în timp ce încerca să ţină în frâu şi altceva decât *saidinul.* Preţ de o clipă, rămase suspendat. „Sunt Rand al’Thor. Şi Ilyena, mereu, de-a pururi, inima mea. “Suspendat pe o lamă de brici. „Sunt Rand al’Thor! “Alte gânduri încercară să îl copleşească, zeci de gânduri, despre Ilyena, despre Mierin, despre ce putea face ca să o înfrângă. Le alungă, chiar şi pe ultimul. Dacă nu ataca în momentul propice... „Sunt Rand al’Thor! “

— Numele tău e Lanfear şi mai bine mor decât să iubesc o Rătăcită.

Chipul lui Lanfear se întunecă de ceva ce aducea a suferinţă, apoi redeveni, masca de marmură.

Dacă nu vrei să fii al meu, vei muri, zise ea ameninţător.

Simţi o durere ascuţită în piept, ca şi cum inima îi era pe punctul de a exploda, şi zeci de cuie înroşite în foc care i se înfigeau în creier, o durere atât de intensă încât îi veni să urle, chiar dacă se afla în interiorul Vidului. Moartea era acolo, era foarte conştient de asta. Înnebunit - chiar şi în Vid, înnebunit; pustietatea pâlpâia, dispărea încet-încet - ţesu la un loc Spiritul, Focul şi Pământul şi începu să le învârtă în jurul lui. Inima încetase să îi mai bată. Degete de durere întunecată striveau Vidul. Un văl cenuşiu îi cădea peste ochi. Simţea cum ţesătura lui îşi face loc prin ţesătura ei. Respiraţia fierbinte în plămânii goi, inima trezită la viaţă, începând să pompeze din nou. Putea vedea din nou, pete negre şi argintii pluteau între el şi o Lanfear cu chipul împietrit, care tot încerca să îşi recapete echilibrul. Durerea era acolo, în cap şi în piept, ca nişte răni, dar Vidul rezista, şi durerea fizică părea îndepărtată.

Bine că părea îndepărtată fiindcă Rand nu avea timp să îşi revină. Forţându-se să înainteze, o lovi cu Aerul, o bâtă care să o lase în nesimţire. Femeia reteză ţesătura, dar Rand lovi din nou, iar şi iar, de fiecare dată când Lanfear îi reteza firele, o ploaie furioasă de lovituri pe care femeia nu se ştie cum le vedea şi le para, trăgându-se tot mai aproape. Dacă o mai ţinea încă puţin sub presiune, dacă una din acele bâte invizibile o nimereau în cap, dacă putea ajunge destul de aproape ca să îi tragă un pumn... Inconştientă, va fi la fel de neajutorată ca oricine altcineva.

Brusc, femeia înţelese ce urmărea el. Blocându-i loviturile cu aceeaşi uşurinţă, de parcă le-ar fi văzut pe toate, se retrase cu graţie câţiva paşi, până când atinse cu umerii căruţa din spatele ei. Şi schiţă un zâmbet care îi îngheţă sângele în vene.

— Vei muri încet şi mă vei ruga cu lacrimi în ochi să te las să mă iubeşti înainte de a muri, zise ea.

De data aceasta, nu îl lovi pe el. Lovi legătura lui cu *saidinul.* Panica răsună în Vid ca un gong la prima atingere, ascuţită ca briciul, Puterea împuţinându-se în timp ce aluneca între el şi Adevăratul Izvor. Cu amestecul de Spirit, Foc şi Pământ, încercă să taie lama briciului; ştia unde să o găsească; ştia unde era legătura lui, simţea prima crestătură. Scutul ei dispăru, reapăru, reveni la fel de repede pe cât îl tăiase, dar mereu cu acea slăbiciune de moment a *saidinului,* clipe când aproape dădea greş, contralovitura lui de-abia reuşind să îi stăvilească atacul.

Mânuirea a două ţesături în acelaşi timp ar fi trebuit să nu fie o problemă - putea mânui mai bine de zece, dar nu şi atunci când se apăra disperat împotriva a ceva ce nu ştia că e acolo decât cu o clipă înainte de a fi prea târziu. Şi nici atunci când gândurile altuia încercau să iasă la suprafaţă în interiorul Vidului, ca să îi spună cum să o învingă. Dacă asculta, ar fi putut fi Lews Therin Telamon cel care pleca de acolo, Rand al'Thor fiind doar o voce care uneori îi vorbea în gând.

— Am să le oblig pe cele două târfuliţe să se uite cum mă implori, spuse Lanfear. Dar mai întâi să le arăt cum mori tu sau să-ţi arăt cum mor ele?

Când se urcase în căruţă? Nu trebuia să o scape din ochi, nu trebuia să îi scape momentul în care dădea semne de oboseală, de lipsă de concentrare. Speranţă deşartă. Stând lângă ter'angreal. - Cadrul uşii răsucit —, privi în jos, spre el, o regină care e pe cale să pronunţe o sentinţă, care mai găsea timp să rânjească la o brăţară neagră, de fildeş, pe care o tot întorcea pe degete.

— Care te va durea mai mult, Lews Therin? Vreau să te doară. Vreau să cunoşti durerea aşa cum n-a cunoscut-o nici un om până acum!

Cu cât era mai groasă ţesătura care îi venea dinspre Adevăratul Izvor, cu atât mai greu putea fi tăiată. Mâna i se strânse pe buzunarul hainei, omuleţul gras din piatră cu sabia lipită de bâtlan i se întipări în palmă. Trase cât putu de *saidin,* până când duhoarea umplu pustiul din jur ca o ploaie însoţită de pâclă.

Durere, Lews Therin.

Şi simţi durerea, lumea copleşită de suferinţă. Nu numai în cap şi inimă, ci peste tot, în fiecare părticică din el, ace fierbinţi care se înfigeau în Vid, fiecare însoţit de un şuierat, pătrunzând tot mai adânc. Încercările ei de a-l anihila nu se răriră; dimpotrivă, deveniră mai iuţi, mai stăruitoare. Lui Rand nu îi venea să creadă că e atât de puternică. Agăţându-se de Vid, de *saidinul* când fierbinte, când îngheţat, se apăra cu disperare. Putea pune capăt luptei, o putea termina. Putea chema fulgerul sau o putea înfăşură în focul pe care ea însăşi îl folosise ca să ucidă.

Mai multe imagini îşi făcură loc prin durere. O femeie în rochie de neguţătorească, căzând de pe cal, lumina ca o sabie

înroşită în foc în mâinile lui; femeia venise ca să îl ucidă, cu o mână de alte Iscoade. Ochii mohorâţi ai lui Mat; *am ucis-o.* O femeie cu părul auriu întinsă pe un hol în ruine, unde pereţii păreau să se fi topit. „Iartă-mă, Ilyena! “Era un strigăt care te umplea de jale.

Putea pune capăt luptei. Numai că nu putea. Va muri, poate că lumea va muri, dar nu găsea puterea să ucidă o femeie. Într-un fel, părea cea mai sinistră glumă.

* * *

Ştergându-şi sângele de pe gură, Moiraine ieşi de sub căruţă şi se ridică anevoie în picioare, râsul unui bărbat răsunându-i în urechi. Fără să vrea, privi în jur după Lan şi îl descoperi întins lângă peretele cenuşiu, înceţoşat, al cupolei care se întindea deasupra. Lan tresări, poate încercând să se ridice, poate trăgând să moară. Se sili să şi-l scoată din minte. Omul îi salvase viaţa de atâtea ori încât ar fi trebuit să îi aparţină lui, dar şi ea făcuse tot ce îi stătuse în putinţă să ajute să supravieţuiască războiului pe care îl ducea de unul singur cu Umbra. Acum, Lan trebuia să trăiască sau să moară fără ea.

Rand era cel care râdea, în genunchi pe pavajul cheiului. Râdea, cu lacrimi care îi brăzdau faţa schimonosită, ca a unui om care e supus unui interogatoriu. Moiraine simţi cum o trec fiorii. Dacă Rand îşi pierduse minţile, nu îl mai putea ajuta cu nimic. Cât putea face, făcea. Ce trebuia să facă.

Imaginea lui Lanfear fu ca o lovitură în moalele capului. Nu era o surpriză, ci un şoc, faptul că acum vedea ceea ce văzuse de atâtea ori, în visele ei de când plecase din Rhuidean. Lanfear în picioare, în căruţă, mânuind *saidarul* ca pe un soare orbitor, încadrată de ter'angrealul de piatră roşie, răsucit, privind în jos spre Rand, cu un zâmbet neîndurător pe buze. Întorcea o brăţară pe toate feţele. Un angreal; dacă nu avea şi Rand un angreal, Lanfear îl va distruge sigur. Ori avea, ori Lanfear voia să se joace cu el. Nu mai conta. Lui Moiraine nu-i plăcea cercul acela de fildeş înnegrit de vreme. La prima vedere, părea un acrobat care făcea podul pe spate ca să se prindă de glezne. La o privire mai atentă, se vedea că încheieturile mâinilor şi gleznele îi erau legate împreună. Nu îi plăcea deloc, dar ea

însăşi îl adusese din Rhuidean. Ieri, scosese brăţara dintr-un sac cu tot felul de lucruri în el şi îl lăsase acolo, la baza cadrului uşii.

Moiraine era o femeie slăbuţă, mică de statură, aşa că nu influenţă deloc echilibrul căruţei când se sui în ea. Făcu o grimasă când rochia i se prinse de o aşchie şi se rupse, dar Lanfear nu avea timp să privească în jur. Femeia înlăturase toate ameninţările, mai puţin cea pe care o reprezenta Rand; în momentul acela Rand era singurul colţ din lume care îi mai crea probleme.

Reprimându-şi o fărâmă de speranţă - nu-şi permitea un asemenea lux - Moiraine se proţăpi pe picioare, apoi îmbrăţişă Adevăratul Izvor şi sări pe Lanfear. Rătăcita simţi pericolul, îndeajuns ca să se întoarcă spre Moiraine înainte ca aceasta să o lovească şi să îi smulgă brăţara. Faţă în faţă, căzură amândouă prin ter'angreal. O lumină albă înghiţi totul.

CAPITOLUL 53

Cuvinte care pier

În adâncurile unui Vid care continua să se contracteze, Rand văzu cum, parcă de nicăieri, Moiraine se aruncă asupra lui Lanfear. Atacurile asupra lui încetară în clipa în care cele două femei plonjară prin ter'angreal într-o explozie de lumină albă care părea să nu se mai sfârşească; umplu dreptunghiul de piatră roşie, uşor răsucit, ca şi cum ar fi încercat să-l inunde şi să se izbească de o barieră invizibilă. În jurul ter'angrealului se arcuiau fulgere albastre şi argintii, din ce în ce mai violent, însoţite de pocnete şi huruituri.

Rand reuşi să se ridice în picioare. Durerea încă nu îi trecuse, deşi simţea un fel de uşurare ce îi promitea că în curând va scăpa de ea. Nu îşi putea dezlipi ochii de pe ter'angreal. *Moiraine.* Numele ei îi rămăsese în minte, alunecând prin Vid. Lan trecu pe lângă el, împleticit, hipnotizat de căruţă, aplecat în faţă, de parcă doar mersul înainte l-ar fi oprit să se prăbuşească la pământ.

Pe moment, Rand nu putea face mai mult decât să rămână în picioare. Conduse Puterea şi îl prinse pe Străjer în firele de Aer.

— Nu... nu poţi face nimic, Lan. Nu poţi merge după ea.

Ştiu, răspunse Lan fără speranţă.

Surprins la jumătatea pasului, nu se împotrivi, ci doar privi lung spre ter'angrealul care o înghiţise pe Moiraine.

— Lumina să mă aibă în pace, ştiu.

Intre timp, căruţa luase foc. Rand încercă să înăbuşe flăcările, dar, în clipa în care extrăgea căldura dintr-una, fulgerele aveau grijă să producă alta. Chiar şi cadrul uşii începea să fumege, deşi era din piatră, un fum alb, acru, care se îndesea sub cupola cenuşie. O pală ajunse până la Rand şi îl făcu să tuşească; simţi cum îl mănâncă pielea în locul în care îl atinsese fumul. Desfăcu în grabă ţesătura cupolei, o îndepărtă nemaiaşteptând să se risipească singură şi ţesu în jurul căruţei un coş înalt din Aer care strălucea precum sticla, care să îndepărteze fumul. De-abia atunci îl eliberă pe Lan. Îl credea în stare să o urmeze pe Moiraine cu orice preţ, dacă ajungea la căruţa care acum era cuprinsă de flăcări, ca şi cadrul uşii de piatră roşie, topindu-se de parcă ar fi fost din ceară, lucru de care un Străjer poate că nu ar fi ţinut cont.

— A dispărut. Nu-i mai simt prezenţa.

Lan parcă şi-ar fi smuls cuvintele din piept. Se întoarse şi o luă pe lângă şirul de căruţe fără să arunce măcar o privire în urmă. Urmărindu-l pe Străjer din ochi, Rand o văzu pe Aviendha în genunchi, strângând-o în braţe pe Egwene. Dădu drumul *saidinului* şi începu să alerge în jos, pe chei. Simţi din plin durerea fizică ce i se păruse atât de îndepărtată, însă continuă să alerge, chiar dacă abia putea să îşi mişte picioarele. Asmodean era şi el acolo, privind în jur de parcă s-ar fi aşteptat ca dintr-o clipă într-alta Lanfear să apară din dosul unei căruţe a lui Kadere sau din vârful uneia pline de saci. Şi Mat, care şedea pe vine, cu lancea pe umăr, făcându-i vânt lui Egwene cu pălăria. Rand se opri şi îngăimă:

— E...?

Nu ştiu, răspunse Mat abătut.

Încă mai respiră, spuse Aviendha, fără să fie sigură cât va mai rezista, Egwene însă deschise brusc ochii când lângă ea îşi făcură apariţia Amys, Bair, Melaine şi Sorilea, dându-l la o parte pe Rand.

Înţeleptele îngenunchează în jurul celor două tinere, murmurând ceva ca pentru sine şi pentru celelalte în timp ce o examinau pe Egwene.

— Simt... Începu Egwene încet, apoi se opri să înghită în sec, albă la faţă. Simt... că mă doare totul.

O lacrimă i se desprinse de gene.

Cum să nu te doară, zise Sorilea repede. Vezi ce se întâmplă, dacă te bazezi pe spusele unui bărbat?

— Nu poate merge cu tine, Rand al'thor.

Frumoasa Melanie, cu părul ei auriu, mai mult decât furioasă, nu se uita la el; poate că era furioasă pe el, poate că era furioasă pe ceea ce se întâmplase.

— Am să mă fac bine... dacă mă odihnesc puţin, şopti Egwene.

Bair umezi o bucată de pânză şi o puse pe fruntea lui Egwene.

Ai să te faci bine dacă ai să te odihneşti mult. Mă tem că la noapte n-ai să te mai întâlneşti cu Nynaeve şi Elayne. Ai să stai departe de Tel’aran’rhiod cel puţin câteva nopţi, până te mai înzdrăveneşti. Nu te uita aşa la mine. Dacă e nevoie, îţi vom supraveghea visele şi te vom da pe mâna Sorileei, dacă îndrăzneşti să nu te supui ordinului.

Aes Sedai sau nu, nu vei apuca să nesocoteşti ordinul de două ori, zise Sorilea, însă cu o undă de compătimire care nu se potrivea deloc cu asprimea feţei.

Pe chipul lui Egwene frustrarea era evidentă.

— Eu cel puţin mă simt destul de bine ca să fac ce trebuie să fac, spuse Aviendha.

Chiar dacă arăta la fel de răvăşită ca şi Egwene, reuşi să arunce o privire sfidătoare spre Rand, aşteptându-l să riposteze. Sfidarea ei însă păli în clipa în care tânăra îşi dădu seama că cele patru înţelepte îşi întorseseră ochii spre ea.

— Sigur, murmură ea.

Ba bine că nu, replică Rand sec.

— Absolut, insistă ea, spre el, având grijă să evite privirea înţeleptelor. Lanfear s-a ocupat mai puţin de mine decât de Egwene. Asta m-a salvat. Am *toh* pentru tine, Rand al’Thor. Nu cred că am mai fi supravieţuit. Era foarte puternică.

Ochii ei rătăciră spre căruţa incendiată. Flăcările nemiloase o reduseseră deja la o grămadă de scrum în interiorul coşului transparent; ter’angrealul din piatră roşie nici nu se mai zărea.

N-am văzut tot ce s-a întâmplat, adăugă ea.

— Au... zise Rand şi îşi drese glasul. Au dispărut amândouă. Lanfear e moartă. Ca şi Moiraine.

Egwene începu să plângă în braţele Aviendhei. Aceasta din urmă îşi lăsă capul pe umărul ei de parcă ar fi vrut şi ea să plângă.

Eşti un neghiob, Rand al'Thor, zise Amys ridicându-se în picioare.

Faţa aceea surprinzător de tânără de sub eşarfă părea împietrită.

Şi pentru asta, şi pentru multe alte lucruri eşti un mare neghiob.

Rand îi evită privirea acuzatoare. Moiraine era moartă. Moartă fiindcă el nu avusese inima să omoare o Rătăcită. Nu ştia dacă voia să plângă sau să râdă prosteşte; nu s-ar mai fi oprit nici într-un caz, nici în celălalt.

Docurile, care se goliseră când ridicase cupola, se umpleau din nou, deşi puţini îndrăzneau să vină mai aproape de locul în care se înălţase acel zid cenuşiu, de pâclă. Înţeleptele îi ajutau pe cei arşi, le uşurau ultimele clipe muribunzilor, împreună cu gai'shaini în robe albe şi bărbaţi în cadin'sor. Gemetele şi ţipetele păreau să îl străpungă la fiecare pas. Nu fusese îndeajuns de iute. Moiraine era moartă; Tămăduirea nu mai era posibilă nici măcar pentru cei grav răniţi. Fiindcă ei... „N-am putut. Martoră mi-e Lumina, n-am putut! "

Tot mai mulţi Aieli se strângeau în jurul lui, privindu-l, unii scoţându-şi vălul de-abia acum; tot nu vedea nici o Fecioară. Nu erau numai Aieli acolo. Dobraine, cu capul descoperit pe un cal murg, nu îşi dezlipea ochii de pe Rand şi, la câţiva paşi, Talmanes şi Nalesean, şi Daerid, călare, îl priveau pe Mat aproape la fel de intens pe cât îl priveau pe Rand. Oamenii se înşiruiau pe zidul înalt al oraşului, bine conturaţi de soarele care bătea din spate; şi mai mulţi apăreau pe zidurile despărţitoare. Două dintre siluetele umbrite se întoarseră când Rand privi spre ele, se uitară una la alta şi părură că dau înapoi. Rand ar fi pus rămăşag că era vorba de Meilan şi Maringil.

Lan se întoarse cu caii de la ultima căruţă, mângâind botul alb al lui Aldieb, iapa lui Moiraine. Rand se apropie de el.

Îmi pare rău, Lan. Dacă aş fi fost mai iute, dacă... zise el şi răsuflă adânc.

„N-am putut-o ucide pe una şi am ucis-o pe cealaltă. Ardemi-ar ochii Lumina! “Nu i-ar fi păsat dacă s-ar fi întâmplat chiar în clipa aceea.

Roata ţese, spuse Lan şi se apropie de Mandarb, verificând chinga armăsarului murg. În felul ei, a fost un oştean, un războinic la fel de mult ca şi mine. Asta s-ar fi putut întâmpla de două sute de ori în ultimii douăzeci de ani. Era conştientă de asta, cum eram şi eu. A ştiut să-şi aleagă ziua în care să moară.

Vocea lui era la fel de aspră ca întotdeauna, dar ochii aceia albaştri, reci erau roşii de plâns.

— Înţeleg, dar îmi pare rău. Ar fi trebuit să...

Lan nu putea fi consolat cu „ar fi trebuit să “şi asta îl deprima pe Rand mai mult ca orice.

— Sper să rămânem prieteni, Lan, după... Pun mare preţ pe sfaturile tale - şi pe sabia ta - şi voi avea nevoie de amândouă în zilele următoare.

Sunt prietenul tău, Rand. Dar nu pot rămâne, spuse Lan şi se întoarse în şa. Moiraine mi-a făcut ceva ce nu s-a întâmplat în sute de ani, de pe vremea când Aes Sedai încă mai legau câte un Străjer, cu sau fără voia lui. Mi-a schimbat legătura pentru ca, la moartea ei, s-o preia altcineva. Acum trebuie s-o găsesc pe cealaltă, ca să devin unul dintre Străjerii ei. Îi sunt Străjer deja. O simt, undeva departe, spre apus, şi mă simte şi ea. Trebuie să plec, Rand. E parte din ceea ce a făcut Moiraine. A spus că nu-mi lasă timp să mor răzbunând-o.

Lan apucă strâns frâiele de parcă ar fi încercat să-l oprească pe Mandarb, de parcă ar fi încercat să nu-şi înfigă pintenii în armăsar.

Dacă o mai vezi pe Nynaeve, spune-i...

Preţ de o clipă, faţa aceea de piatră deveni imaginea suferinţei; preţ de o clipă numai, apoi redeveni aceeaşi faţă de granit. Lan mormăi ceva în barbă, dar Rand îl auzi: „Rana curată se vindecă cel mai repede şi doare cel mai puţin “.

Apoi Străjerul zise tare:

— Spune-i că am găsit pe altcineva. Surorile Verzi sunt uneori la fel de apropiate de Străjerii lor precum sunt alte femei faţă de soţii lor. În toate privinţele. Spune-i că am plecat ca să devin atât iubitul unei surori Verzi, cât şi sabia ei. Se mai întâmplă şi aşa ceva. A trecut ceva vreme de când am văzut-o ultima oară.

— Am să-i spun tot ce vrei, Lan, dar nu ştiu dacă mă va crede.

Lan se apleca din şa ca să îl apuce strâns de umăr. Rand îşi aminti că îl comparase cu un lup pe jumătate domesticit, ochii aceia însă parcă erau ai unui căţeluş.

Ne asemănăm în multe feluri noi amândoi. E mult întuneric în noi. Întuneric, durere, moarte. Care radiază din noi. Dacă ai să iubeşti vreodată o femeie, Rand, las-o să-şi găsească pe altul. Va fi cel mai frumos dar pe care i-l poţi face.

Îndreptându-se de spate, Lan ridică o mână.

Pacea să aibă grijă de sabia ta. *Tai'shar* Manetheren.

Vechiul salut. Sângerele adevărat, de Manetheren.

Rand ridică şi el o mână.

Tai'shar Malkier.

Lan dădu pinteni calului şi acesta făcu un salt înainte, împrăştiindu-i pe Aieli şi pe toţi ceilalţi din calea lui, ca şi cum ar fi vrut să-l ducă pe ultimul dintre Malkieri în galop până la sfârşitul drumului.

Ultima îmbrăţişare a mamei să te întâmpine acasă, Lan, murmură Rand, apoi se înfioră.

Aceasta făcea parte din slujba funerară în Shienar, ca şi în celelalte părţi din Ţinuturile de la Hotare.

Încă se mai uitau la el Aielii, oamenii urcaţi pe ziduri. Turnul va afla ce se întâmplase astăzi sau o versiune a evenimentelor, de îndată ce va ajunge un porumbel acolo. Dacă Rahvin urmărea şi el ce se petrece aici nu îi trebuia decât un corb în oraş, un şobolan aici, pe mal - sigur nu se aştepta la ceva chiar azi. Elaida va crede că e prea slăbit, poate mai docil, iar Rahvin...

Îşi dădu seama ce face şi tresări. „Opreşte-te! Gel puţin pentru un minut, opreşte-te şi jeleşte! "Nu voia ca toţi ochii aceia să fie aţintiţi asupra lui. Aielii se dădeau la o parte din calea lui aproape la fel de repede cum o făcuseră şi din calea lui Mandarb.

Căpitănia docurilor, cu acoperişul de ardezie, era, de fapt, o singură încăpere cu zidurile de piatră, fără ferestre, cu rafturi pline de registre, suluri de pergament şi tot felul de hârtii, luminată de două lămpi aşezate pe o masă neşlefuită, acoperită de sigilii şi timbre pentru formalităţile vamale. Rand închise uşa cu putere ca să scape de privirile acelea.

Moiraine era moartă, Egwene era rănită, Lan plecase. Un preţ prea mare pentru Lanfear.

Jeleşte, arde-te-ar focul! Strigă el răguşit. Măcar atât merită şi ea! Nu mai ai nici o urmă de sentiment în tine?

Se simţea mai mult amorţit. Îl durea tot corpul, dar dincolo de durere parcă era mort. Gârbovit, îşi vârî mâinile în buzunare şi pipăi scrisorile lui Moiraine. Le scoase încet. Ar trebui să se gândească la unele lucruri, spusese ea. Vârî scrisoarea către Thom la loc şi rupse sigiliul celeilalte. Paginile erau acoperite de scrisul mărunt, elegant al lui Moiraine.

Aceste cuvinte vor pieri la câteva clipe după ce vei lăsa scrisoarea din mână - un avertisment pentru tine. - Aşa că ai grijă. Dacă le citeşti acum înseamnă că în docuri s-a întâmplat exact ce speram eu...

Rand se opri, privi în gol, apoi citi repede mai departe.

Din prima zi în care am ajuns în Rhuidean, am ştiut - nu trebuie să te întrebi cum; unele secrete aparţin altora şi n-am de gând să-i trădez - că va veni o zi în Cairhien când se va auzi de Morgase. N-am ştiut ce anume se va auzi dacă ceea ce-am aflat e adevărat, Lumina să se îndure de sufletul ei; a fost o femeie cu o voinţă de fier, încăpăţânată, ca o leoaică uneori, dar o regină adevărată, destoinică şi îngăduitoare. - Dar ştiam că vestea va fi legată de ceva ce se va întâmpla în docuri, a doua zi după aflarea ei. Din docuri porneau trei drumuri, dar, dacă citeşti aceste rânduri, înseamnă că m-am dus, ca şi Lanfear...

Mâinile lui Rand se încleştară pe hârtie. Ştiuse. Ştiuse şi tot îl adusese aici. Netezi în grabă hârtia mototolită.

Celelalte două drumuri erau mult mai rele. Pe unul Lanfear te ucidea. Pe celălalt te ducea cu ea şi, la următoarea noastră întâlnire, îţi spuneai Lews Therin Telamon şi erai iubitul ei devotat.

Sper că Egwene şi Aviendha au supravieţuit fară să păţească ceva. Vezi tu, nu înţeleg ce se va petrece în lume, poate doar cu excepţia unui singur lucru, mărunt, care nu te priveşte.

N-am putut să-ţi spun, din acelaşi motiv pentru care nu i-am spus nici lui Lan. Chiar dacă ai fi putut alege, nu eram sigură la ce te vei opri. Bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri se pare că păstrează o mare parte din faimosul Manetheren, trăsături pe care le împart cu bărbaţii din Ţinuturile de la Hotare. Se spune că un astfel de bărbat primeşte de bunăvoie o lovitură de

pumnal ca să salveze o femeie, un târg echitabil după părerea lui. N-am vrut să-mi pui viaţa mai presus de viaţa ta, sigur fiind că, într-un fel, ai juca un renghi sorţii.

O siguranţă nesăbuită, din păcate, după cum a demonstrat ziua de azi...

A fost alegerea mea, Moiraine, murmură el. A fost alegerea mea.

Câteva sfaturi la final.

Dacă Lan nu a plecat deja, spune-i că ce-am făcut pentru el a fost numai spre binele lui. Într-o bună zi, va înţelege şi, sper, mă va binecuvânta pentru asta.

Să nu te încrezi pe de-a-ntregul în nici o femeie care e Aes Sedai acum. Nu mă refer numai la cele din Ajah Neagră, deşi trebuie să fii mereu cu ochii în patru când e vorba de ele. Fereşte-te de Verin la fel de mult ca şi de Alviarin. Am făcut lumea să joace cum i-am cântat noi vreme de trei mii de ani.

E un obicei greu de înlăturat, după cum am aflat pe propria piele, jucând după cum mi-ai cântat tu. Tu trebuie să joci liber, chiar dacă până şi surorile mele cele mai bine intenţionate vor încerca să-ţi cânte, cum am încercat şi eu.

Te rog să-i predai personal scrisoarea lui Thom Merrilin cu prima ocazie. În ea lămuresc o mică problemă despre care i-am vorbit cândva şi aş vrea să nu-şi mai facă griji.

În sfârşit, fereşte-te de jupânul Jasin Natael. Înţeleg de ce îl ţii pe lângă tine, deşi nu sunt de acord pe de-a-ntregul. Poate că n-ai avut altă soluţie. Fii cu ochii în patru. Nu s-a schimbat deloc. Să nu uiţi nici o clipă asta.

Lumina să-ţi însoţească paşii şi să te apere. O să-ţi meargă bine.

Era semnată simplu, „Moiraine “. Nu-şi folosise numele de Casă aproape niciodată.

Reciti penultimul paragraf cu atenţie. Moiraine aflase într-un fel sau altul cine era Asmodean. Altfel nu îşi putea explica. Ştiuse că unul dintre Rătăciţi se afla chiar în faţa ei, şi asta nu o făcuse nici măcar să clipească. Ştiuse şi de ce îl păstrase pe lângă el, dacă înţelegea bine. Poate că, într-o scrisoare care dispărea în clipa în care o lăsa din mână, Moiraine s-ar fi cuvenit să spună totul clar. Nu numai ce ştia despre Asmodean. Despre cum aflase ce aflase în Rhuidean ceva legat de înţelepte sau poate nu înţelegea el bine şi ratase şansa de a afla mai mult din

scrisoare decât de la înţelepte —, despre Aes Sedai - oare de ce o pomenea pe Verin? Şi de ce Alviarin, şi nu Elaida? Chiar şi despre Thom şi Lan. Nu îşi dădea seama de ce, dar nu credea că Moiraine lăsase o scrisoare pentru Lan; Străjerul nu era singurul care credea în rănile curate. Fu cât pe-aci să scoată scrisoarea lui Thom şi să o citească, dar poate că Moiraine o protejase la fel cum o protejase şi pe a lui. Aes Sedai şi cairhiană, se învăluise în mister şi îl manipulase până la sfârşit. Chiar până la sfârşit.

Tocmai asta şi încerca să evite cu toată vorbăria despre secretoşenia ei. Moiraine ştiuse tot ce se va întâmpla şi îşi înfruntase soarta cu aceeaşi vitejie ca orice Aiel. Venise în întâmpinarea morţii ştiind că aceasta o aşteaptă. Murise fiindcă el nu se îndurase să o omoare pe Lanfear. Nu putuse omorî o femeie, de aceea murise alta. Ochii îi căzură pe ultimele cuvinte.

„O să-ţi meargă bine. “

Cuvintele tăiau ca un brici rece.

De ce plângi aici de unul singur, Rand al’Thor? Am auzit că, după unii locuitori ai ţinuturilor umede, e ruşinos să fii văzut plângând.

Se uită urât la Sulin, care stătea în pragul uşii. Era echipată din cap până-n picioare, cu arcul prins în spate, cu tolba la cingătoare, cu scutul rotund din piele şi cu trei lănci în mână.

Dar nu plâng…

Avea obrajii umezi. Şi-i şterse repede.

E cald aici. Asud ca un… Ce doreşti? Credeam că v-aţi hotărât să mă lăsaţi şi să vă întoarceţi în Ţinutul întreit.

Nu noi te-am lăsat, Rand al’Thor, replică ea şi închise uşa, se aşeză pe podea şi puse alături scutul şi două lănci. Tu ne-ai lăsat pe noi.

Dintr-o singură mişcare, femeia puse piciorul pe lancea pe care o ţinea în mâini, apăsă şi o rupse în două.

— Ce faci acolo? Întrebă Rand.

Sulin aruncă resturile şi apucă altă lance.

Te-am întrebat ce faci acolo?

Faţa Fecioarei cu părul alb l-ar fi descumpănit până şi pe Lan, Rand însă se aplecă şi apucă lancea din mâinile ei; piciorul ei încălţat într-o cizmă moale se lovi de degetele lui. Cu putere.

Ai să ne îmbraci în fuste, ai să ne măriţi, ai să faci nişte gospodine din noi? Sau va trebui să stăm lângă foc şi să-ţi

lingem mâna ca să ne arunci o bucăţică de carne? Întrebă ea încordată, şi lancea pocni, umplând palma lui Rand de aşchii.

Rand îşi trase mâna blestemând şi scuturând picăturile de sânge.

Nici pomeneală de aşa ceva. Credeam că aţi înţeles.

Sulin luă ultima lance, ridică piciorul ca să o lovească, dar Rand conduse Puterea, ţesând Aerul ca să o imobilizeze. Femeia îl privi fără să spună nimic.

Arde-m-ar focul, n-aţi spus nimic! De aia le-am ţinut pe Fecioare departe de lupta cu Couladin. N-a luptat toată lumea în ziua aia. Iar voi n-aţi scos o vorbă.

Sulin făcu ochii mari, neîncrezătoare.

— *Ne*-ai ţinut departe de dansul lăncilor? *Noi te*-am ţinut departe de dansul lăncilor. Erai ca o fată de-abia măritată cu lancea, gata să se repeadă ca să-l ucidă pe Couladin, fără să te gândeşti măcar o clipă la lancea pe care ai fi putut s-o încasezi din spate. Eşti Car'a'carn. N-ai nici un drept să-ţi rişti viaţa fără rost.

Femeia făcu o pauză, apoi continuă calmă:

— Acum du-te şi te luptă cu Rătăciţii. Secretul e bine păzit, dar am auzit destule de la cei care conduc celelalte frăţii.

— Şi tu vrei să mă ţii departe de lupta asta? Întrebă el rar.

— Nu fi prost, Rand al'Thor. Oricine ar fi putut dansa dansul lăncilor cu Couladin; ai gândit ca un copil. Nici una dintre noi nu se poate confrunta cu Cei Vânduţi Umbrei, în afară de tine.

— Atunci de ce...? Întrebă el, ştiind răspunsul.

După ziua aceea înecată în sânge, împotriva lui Couladin, se convinsese că nu le va mai păsa. El dorise să creadă că nu le va mai păsa.

Cele care merg cu tine au fost alese, zise ea, aruncând cuvintele ca pe nişte pietre. Bărbaţi din fiecare frăţie. Bărbaţi. Nici o Fecioară, Rand al'Thor. *Far Dareis Mai* îţi asigură Gloria, iar tu ne-o răpeşti pe a noastră.

Rand trase adânc aer în piept, căutându-şi cuvintele.

— Nu-mi... nu-mi place să văd cum mor femeile. Nu suport, Sulin. Mi se întoarce stomacul pe dos. N-aş putea ucide o femeie chiar dacă ar fi să-mi pierd viaţa.

Scrisoarea lui Moiraine îi foşni în mână. Murise fiindcă el nu fusese în stare să o ucidă pe Lanfear. Nu fusese numai viaţa lui în joc.

— Sulin, mai degrabă îl înfrunt pe Rahvin de unul singur decât să văd cum moare una dintre voi.

Ce prostie! Fiecare dintre noi are nevoie ca cineva să-i păzească spatele. Chiar şi Rahvin. Chiar şi Roidan din Tunătorii şi Turol din Câinii de Piatră, spuse Sulin, privindu-şi piciorul ridicat deasupra lăncii, ţinut acolo de aceleaşi fire care îi imobilizau braţele. Dă-mi drumul ca să discutăm pe îndelete.

După câteva clipe de ezitare, Rand desfăcu ţesătura. Era pregătit să o prindă din nou, dar femeia îşi încrucişă picioarele şi începu să se joace cu lancea.

— Uneori, mai uit că ai crescut din sângele nostru, Rand al'Thor. Ascultă-mă. Eu sunt ceea ce sunt. *Asta* sunt eu, zise ea şi ridică lancea.

Sulin...

Ascultă, Rand al'Thor. Eu *sunt* lancea. Când un iubit s-a interpus între mine şi lance, am ales lancea. Unele fac invers. Unele ajung la concluzia că au alergat destul cu lancea, că au nevoie de un soţ, de un copil. Eu niciodată n-am vrut altceva. Nici o căpetenie n-ar şovăi să mă trimită acolo unde e dansul mai încins. Dacă aş muri acolo, surorile mele dintâi m-ar jeli, dar nici o clipă mai mult dacă ar cădea fratele nostru dintâi. Un Ucigaş-de-Copaci care m-ar înjunghia în somn m-ar onora mai mult decât o faci tu. Înţelegi acum?

— Înţeleg, dar...

Rand înţelegea. Sulin nu voia ca el să facă din ea ceea ce nu era. Tot ce voia era ca Rand să fie dispus să o vadă murind.

Ce se întâmplă dacă rupi ultima lance?

Dacă în viaţa asta n-am parte de nici un pic de onoare, poate voi avea în alta, răspunse ea de parcă ar fi dat o explicaţie oarecare.

Rand înţelese imediat. Nu trebuia decât să vrea să o vadă murind.

— Văd că nu am de ales, remarcă el.

Ca şi Moiraine, de altfel.

Întotdeauna poţi alege ceva, Rand al'Thor. Tu poţi alege ceva, eu pot alege ceva. Doar atât permite ji'e'toh.

Rand simţi nevoia să o apostrofeze pe Sulin, să înjure ji'e'toh şi pe toţi cei care i se supuneau.

Alegeţi Fecioarele, Sulin. Nu ştiu câte pot lua, dar *Far Dareis Mai* va avea la fel ca şi celelalte frăţii.

Rand trecu în grabă pe lângă ea şi zâmbetul ei neaşteptat. Nu de uşurare. De plăcere. Plăcerea că, în sfârşit, va avea şansa să moară. Ar fi trebuit să o lase înfăşurată în *saidin* ca să se ocupe de ea după întoarcerea din Caemlyn. Trânti uşa de perete şi ieşi cu paşi mari pe chei - şi se opri.

Enaila era în fruntea unui şir de Fecioare, fiecare înarmată cu câte trei lănci, care se îndepărta de căpitănie, dispărând pe cea mai apropiată poartă a oraşului. Câţiva dintre Aielii de pe chei îl priviră curioşi, închipuindu-şi că e doar un aranjament între *Far Dareis Mai* şi *Car'a'carn,* nimic legat de altă frăţie. Amys împreună cu alte trei-patru înţelepte care fuseseră Fecioare cândva priveau şi ele cu atenţie. Majoritatea celor care nu erau Aieli plecaseră, cu excepţia câtorva bărbaţi care îşi îndreptau căruţele răsturnate şi încercau să privească în altă parte. Enaila făcu un pas spre Rand, apoi se opri şi zâmbi când Sulin ieşi din căpitănie. Nu de uşurare. De plăcere. Toate Fecioarele din şirul acela zâmbiră de plăcere. Ca şi înţeleptele. Şi Amys, care încuviinţă scurt din cap spre el, de parcă Rand ar fi pus capăt unui comportament absurd.

— Credeam că au să intre una după alta ca să te sărute şi să te facă să uiţi de necazuri, spuse Mat.

Rand se încruntă la el, văzându-l cum stă rezemat de lance, rânjind, cu pălăria lui mare lăsată pe ceafă.

— Cum de poţi fi atât de vesel?

Mirosul de carne arsă încă mai plutea în aer, însoţit de gemetele celor arşi, bărbaţi şi femei, de care se îngrijeau înţeleptele.

Fiindcă sunt în viaţă, mormăi Mat. Ce vrei să fac, să plâng? Amys spune că Egwene îşi va reveni în câteva zile.

Mat privi în jur, parcă nevrând să vadă ceea ce vedea.

Arde-m-ar focul, dacă tot trebuie s-o facem, să trecem la treabă. *Dovie'andi se tovya sagain.*

— Poftim?

Am spus că e cazul să-i dăm drumul. Ce, te-a asurzit Sulin cu vorbele ei?

E cazul să-i dăm drumul, zise şi Rand.

Flăcările dispăruseră în coşul de Aer, dar fumul alb încă se mai înălţa, ca şi cum ter'angrealul încă mai ardea. Moiraine. Ar li trebuit să... dar nu mai putea schimba nimic. Fecioarele se adunau în jurul lui Sulin, câte încăpeau pe chei. Nu mai putea

schimba nimic, trebuia să se împace cu gândul. Moartea îl putea scăpa de această povară.

Să trecem la treabă.

CAPITOLUL 54

Spre Caemlyn

Cinci sute de Fecioare conduse de Sulin îl însoţiră pe Rand până la Palatul Regal, unde aştepta Bael, în curtea uriaşă de după porţile din faţă, alături de Tunători, Ochi întunecaţi şi Căutătorii-de-Apă, ca şi de bărbaţi din toate celelalte frăţii, care umpleau toate spaţiile din palat, pe fiecare uşă, până la cel mai mic culoar al servitorilor. Unii priveau de la ferestrele mai joase, aşteptând să le vină rândul să iasă. Balcoanele de piatră din jur erau pustii. În toată curtea numai un singur bărbat care aştepta nu era Aiel; tairenii şi cairhienii mai ales cairhienii - se ţineau departe de grupurile de Aieli. Bărbatul stătea mai sus de Bael, pe treptele cenuşii, late, care duceau în palat. Pe vin, cu steagul stacojiu ce atârna fără vlagă, ca de obicei cu faţa inexpresivă, ca atunci când era înconjurat de Aieli.

Aviendha, în spatele lui Rand, se ţinu strâns de el, cu sânii lipiţi de spatele lui, până în clipa în care acesta coborî de pe cal. Pe chei avusese loc un schimb de cuvinte între ea şi câteva înţelepte pe care Rand nu ar fi trebuit să îl audă.

— *Lumina să te călăuzească, spuse Amys atingând faţa Aviendhei. Şi ai grijă de el. Ştii câte depind de el.*

— Multe depind de voi amândouă, spuse şi Bair.

— Ar fi mai uşor acum, dacă ai fi reuşit deja, interveni Melaine cu iritare în glas.

Pe vremea mea, chiar şi Fecioarele ştiau cum să manevreze bărbaţii, remarcă Sulin pufnind dispreţuitoare.

— A reuşit mai mult decât îţi poţi închipui, le zise Amys.

Aviednha clătină din cap; brăţara din fildeş, cu trandafiri şi spini îi alunecă pe antebraţ când ridică mâna ca să o întrerupă pe cealaltă femeie, dar Amys continuă, anticipându-i protestele:

Am tot aşteptat să ne spună, dar dacă nu vrea...

În momentul acela îl văzu, la doar câţiva paşi de ea, cu frâiele lui Jeade'en în mână şi tăcu. Aviendha se întoarse ca să vadă la ce se uită Amys atât de insistent; când îl văzu, se înroşi brusc, apoi se albi, în ciuda obrajilor arşi de soare. Cele patru înţelepte îl fixară cu privirea lor scrutătoare, impenetrabilă.

Asmodean şi Mat se apropiară din spatele lui, strunindu-şi caii.

— Femeile învaţă căutătura asta din leagăn? Mormăi Mat. Mamele lor le învaţă cum să se uite? Aş zice că, dacă mai stă mult pe-aici, atotputernicul Car'a'carn *se va alege cu câteva scatoalce.*

Clătinând din cap, Rand întinse braţele când Aviendha dădu să descalece. Preţ de o clipă, o ţinu de talie, privind-o în ochii ei limpezi, verzi-albaştri. Tânăra nu îi evită privirea şi nici nu îşi schimbă expresia, mâinile ei însă îi strânseră uşor antebraţele. Ce să reuşească? Rand crezuse că înţeleptele o puseseră să îl spioneze, dar, dacă Aviendha îi punea câte o întrebare despre unele lucruri pe care nu voia să le împărtăşească înţeleptelor, o făcea doar fiindcă se înfuria pe secretoşenia lui. Fără viclenie, fără să îl tragă de limbă. Ce-i drept, îl cam bătea la cap. La început, Rand o comparase cu tinerele manevrate de Colavaere, dar îşi dăduse repede seama că altul era adevărul. Aviendha niciodată nu s-ar li lăsat folosită astfel. Chiar dacă s-ar fi lăsat, ar fi procedat altfel decât să se culce cu el pentru ca mai apoi să-i refuze până şi un sărut, ca să nu mai pomenim că îl făcuse să o urmărească până în pânzele albe. Chiar dacă i se părea firesc să apară goală în faţa lui, obiceiurile Aielilor erau cu totul altfel. Dacă stinghereala lui o amuza, era fiindcă i se părea o glumă bună. Aşadar, ce anume reuşise să facă? Când toată

lumea complota împotriva lui. Oare cine îi mai dorea binele? Rand îşi văzu chipul în ochii ei. Cine îi dăruise colierul acela de argint?

Şi mie îmi place să fiu adulat, dar nu crezi că azi sunt cam mulţi băgători de seamă?

Rand îi dădu drumul Aviendhei şi făcu un pas înapoi, dar nu la fel de repede ca ea. Tânăra lăsă capul jos, îşi netezi rochia, mormăi ceva despre cum i se mototolise în călătorie, dar nu înainte de a-şi da seama că se înroşise din nou. Departe de Rand gândul de a o pune într-o situaţie neplăcută.

Bael , ţi-am spus că nu ştiu câţi voi putea lua, zise Rand privind încruntat de jur împrejur.

Cu Fecioarele care se revărsau pe rampă, nu mai puteai arunca un ac în toată curtea. Cinci sute din partea fiecărui neam însemna şase sute de Aieli; sălile palatului probabil că erau ticsite.

Căpetenia Aielilor ridică din umeri. Ca toţi ceilalţi Aieli de acolo, îşi prinsese *shoufa* în jurul capului, gata să o lase pe ochi. Fără bentiţa sângerie, deşi cel puţin jumătate din ceilalţi păreau că poartă pe frunte discul alb-negru.

Fiecare lance care te poate urma o va face. Cele două Aes Sedai vor sosi curând?

— Nu.

Era bine că Aviendha nu îl mai lăsase să o atingă. Lanfear încercase să le ucidă, pe ea şi pe Egwene, fiindcă nu ştia care din ele era Aviendha. Cum de aflase Kadere? Ce mai conta acum? Lan avea dreptate. Femeile descopereau durerea sau moartea - când se apropiau prea mult de el.

— Nu vin.

Se vorbeşte că s-au întâmplat... lucruri ciudate... pe malul râului.

— O mare victorie, Bael, zise Rand obosit. Şi multă glorie.

„Dar nu datorită mie. “Pevin coborâ, trecu pe lângă Bael şi se opri în spatele lui Rand, cu flamura în mână, cu faţa îngustă, brăzdată de cicatrice, lipsită de expresie.

Aşadar, tot palatul a aflat despre asta?

Am auzit, răspunse Pevin şi se opri, negăsindu-şi cuvintele.

Rand îi înlocuise haina de ţară, peticită, cu una din lână roşie, rezistentă, brodată cu Dragoni, câte unul de o parte şi de alta a reverelor.

Că pleci. Undeva, îngăimă Pevin, părând că îşi epuizase rezerva de cuvinte.

Rand încuviinţă dând din cap. Zvonurile se înmulţeau în palat precum ciupercile după ploaie. Dar atâta timp cât nu ajungeau la urechile lui Rahvin tot era bine. Privi atent acoperişurile de ţiglă şi vârfurile turnurilor. Nici urmă de corbi. Nu mai văzuse un corb de o bună bucată de timp, deşi auzise că oamenii se apucaseră să-i omoare. Poate că îl evitau acum.

Pregătiţi-vă.

Rand îmbrăţişă *saidinul* şi începu să plutească în pustietate, ferit de orice emoţie. Poarta apăru la baza scării, mai întâi o dungă strălucitoare care părea să se rotească, dând spre o gaură pătrată din întunericul lat de patru paşi. Nu se auzi nici un murmur din partea Aielilor. Cei din spatele lor îl vedeau ca printr-o bucată de sticlă fumurie, o simplă licărire, la care nu puteau ajunge, ca şi cum ar fi încercat să treacă printr-unul din zidurile palatului. Din lateral, poarta era invizibilă, mai puţin pentru cei câţiva îndeajuns de aproape ca să poată vedea ceea ce părea a fi un fir lung de păr, subţire şi întins la maximum.

Mai lată de patru paşi nu o putuse face. Avea şi el limitele lui, după cum susţinea şi Asmodean; mereu i se părea că se loveşte de ele. Cantitatea de *saidin* nu conta. Puterea Supremă nu prea avea de-a face cu porţile în sine; le crea, doar atât. Ce se afla dincolo de ele era altceva. Un vis al unui vis, aşa îi spunea Asmodean.

Păşi prin ea pe ceea ce părea a fi o piatră de pavaj înălţată, din curte, dar aici pătratul cenuşiu era suspendat în mijlocul unui întuneric de nepătruns, care îi dădea senzaţia de nimic oriunde s-ar fi întors. Nimic, pentru totdeauna. Dar nu semăna cu noaptea. Se putea vedea pe sine, cum vedea şi piatra, perfect. Toate celelalte, peste tot, erau, de fapt, întuneric.

Sosise momentul să vadă cât de mare era platforma pe care o putea face. Gândul îi aduse în faţă alte pietre, brusc, dublând curtea. Şi-o imagină şi mai mare. În aceeaşi secundă, piatra cenuşie se întinse cât vedea cu ochii. Tresărind, îşi dădu seama că cizmele lui începeau să se scufunde în piatra de sub el; nu arăta altfel, dar ceda încet, precum nămolul, ridicându-se în jurul cizmelor. Reduse totul în grabă la dimensiunile iniţiale - acum pătratul era din nou solid. - Apoi începu să îl mărească treptat, câte un şir de pietre odată. Nu îi trebui mult ca să

înţeleagă că nu îi poate ieşi o platformă mai mare decât cea pe care o făcuse la prima încercare. Piatra părea solidă în continuare, nu se scufunda sub picioare, dar cel de-al doilea şir nu avea... consistenţă, ca o carapace goală care putea plesni la primul pas greşit. Oare fiindcă voia o platformă de dimensiuni maxime? Sau fiindcă de la început nu se gândise la una şi mai mare? „Toţi ne impunem limitele. “Gândul îi răsări surprinzător de undeva. „Şi ni le impunem mult mai departe decât am avea dreptul s-o facem. “

Rand se înfioră. În Vid i se părea că altcineva se înfioară. Era bine că i se aducea aminte de prezenţa lui Lews Therin în interiorul lui. Trebuia să aibă grijă să nu intre în conflict cu sine însuşi în timp ce se va confrunta cu Rahvin. Altfel ar avea... Nu. Nu trebuia să se mai gândească la ce se întâmplase pe chei; nu se va lăsa copleşit de gânduri negre.

Reduse platforma cu un şir de pietre cubice şi se întoarse. Bael aştepta în ceea ce părea a fi o uşă pătrată, imensă, ce dădea spre lumină, cu mai multe trepte dincolo de ea. Alături de el, Pevin nu arăta mai tulburat decât căpetenia Aieli, adică era la fel de calm. Pevin purta steagul acela oriunde l-ar fi dus paşii pe Rand, chiar şi în Infern, fără să clipească măcar. Mat îşi împinse pălăria pe ceafă ca să se scarpine, apoi şi-o trase pe ochi, mormăind ceva despre zarurile din cap.

Impresionant, remarcă Asmodean liniştit. Cât se poate de impresionant.

— Găseşte-ţi alt moment ca să-l linguşeşti, harpistule, zise Aviendha.

Fu prima care păşi pe uşă, privindu-l pe Rand, nu unde punea piciorul. Ajunse la el fără să îşi dezlipească ochii de pe faţa lui nici măcar o clipă. Dar, odată ajunsă acolo, se legănă brusc, îşi aranjă şalul pe coate şi privi în întuneric. Uneori, femeile păreau mai ciudate decât toate celelalte fiinţe zămislite de Creator.

Bael şi Pevin veniră imediat după ea; apoi Asmodean, strângând cu o mână cureaua tocului în care îşi ţinea harpa, iar cu cealaltă mânerul săbiei; şi Mat, călcând maiestuos, dar parcă fără tragere de inimă şi mormăind ceva, probabil un reproş legat de ceea ce era nevoit să facă. În Limba Străveche. Sulin avu onoarea să fie prima de după ei, dar, curând, urmară toţi ceilalţi, nu doar Fecioarele Lăncii, ci şi *Tain Shari,* Sângele-

Adevărat şi *Far Aldazar Din,* Frăţia Vulturului, Pavezele Roşii şi Gonacii Zorilor, Câinii de Piatră şi Mâinile-cuţite, reprezentanţi ai fiecărui neam, îmbulzindu-se să treacă.

Pe măsură ce numărul lor creştea, Rand se retrăgea spre capătul celălalt al platformei. Nu era nevoie ca toţi să vadă încotro mergea, el însă voia asta. Sigur, ar fi putut rămâne acolo sau s-ar fi putut retrage pe lateral; aici direcţia era relativă; oriunde s-ar fi mutat, tot în Caemlyn ar fi ajuns, dacă proceda cum trebuie. Sau în întunericul nesfârşit dacă nu proceda cum trebuie.

Cu excepţia lui Bael şi a lui Sulin - şi a Aviendhei, desigur - Aielii lăsau un mic spaţiu în jurul lui şi al lui Mat, Asmodean şi Pevin.

— Nu vă apropiaţi de margine, zise Rand.

Aielii de lângă el făcură un pas înapoi. Nu vedea de pădurea de capete înfăşurate în *shoufa.*

E plină? Strigă el.

Platforma putea găzdui jumătate din cei care voiau să meargă, nu mai mult.

— E plină?

Da, răspunse o femeie în cele din urmă, cam în silă - părea a fi Lamelle —, dar oamenii încă se buluceau în faţa porţii, Aielii fiind siguri că mai era loc.

Destul! Strigă Rand. Opriţi-vă! Daţi-vă din faţa porţii! Înapoi!

Nu voia să se întâmple şi oamenilor de aici ceea ce se întâmplase cu lancea seancheană.

— Gata, se auzi după câteva clipe.

Era vocea lui Lamelle. Putea pune rămăşag că Enaila şi Somara erau şi ele acolo, undeva. Poarta păru că se lasă pe o parte, subţiindu-se până dispăru într-un fulger de lumină.

— Sânge şi cenuşă! Mormăi Mat, sprijinindu-se dezgustat de lancea lui. E mai rău decât afurisitele de Căi!

Remarca atrase privirea surprinsă a lui Asmodean şi privirea întrebătoare a lui Bael. Mat nu observă însă; era prea ocupat cu întunericul din jur.

Nu se simţea nici un fel de mişcare, nici o boare de vânt care să mişte flamura ţinută de Pevin. De parcă ar fi fost ţintuiţi locului. Rand însă ştia ce se petrece; aproape că percepea cum locul se apropia din ce în ce mai mult.

Dacă te apropii prea mult de el, va simţi cu siguranţă, spuse Asmodean şi îşi linse buzele, evitând să se uite înjur. Cel puţin aşa am auzit.

Ştiu unde merg, replică Rand.

Nu prea aproape. Dar nici prea departe. Îşi amintea locul foarte bine.

Nici o mişcare. O beznă nesfârşită, în care erau suspendaţi cu toţii. Imobili. Trecu poate o jumătate de oră. Aielii se agitară uşor.

Ce s-a întâmplat? Întrebă Rand.

Auzi tot felul de murmure.

A căzut cineva, spuse în cele din urmă un ins voinic.

Rand îl recunoscu. Meciar. Era *Cor Dârei,* o Lance a Nopţii. Purta bentiţa roşie.

— Sper că nu una dintre... Începu Rand, dar surprinse privirea dură a lui Sulin.

Se întoarse şi privi în întuneric, furia agăţându-se ca o pată de Vidul lipsit de emoţie. Aşadar, nu trebuia să îi pese dacă una dintre Fecioare căzuse de pe platformă. Dar îi păsa. Căzuse pentru totdeauna, prin bezna nesfârşită. Oare va înnebuni înainte de a-i sosi ceasul, de foame, de sete sau de teamă? Prin acea prăbuşire teama, chiar şi pentru un Aiel, probabil că era îndeajuns de mare ca să îl facă să îi stea inima în loc. Aproape că spera să fie aşa; era mai uşor decât cealaltă moarte.

„Arde-m-ar focul, unde e asprimea aia de care eram atât de mândru? O Fecioară sau un Câine de Piatră, lancea e tot lance. “Doar că, oricât ar fi vrut să creadă asta, nu putea. „Voi fi aspru! “Le va lăsa pe Fecioare să danseze lăncile unde vor dori ele. Le va lăsa. Ştia că va căuta numele tuturor celor care vor muri, că fiecare nume îi va rămâne ca o rană în suflet. „Voi li aspru. Cu ajutorul Luminii voi fi aspru. Cu ajutorul Luminii. “

Aparent nemişcaţi, suspendaţi în întuneric.

Platforma se opri. Nu ştia cum îşi dăduse seama, ca şi înainte, de mişcarea ei, acum însă sigur se oprise.

Conduse Puterea, şi o poartă se deschise exact la fel cum se întâmplase în curtea din Cairhien. Poziţia soarelui aproape că era aceeaşi, dar aici lumina primelor ore ale dimineţii cădea pe o stradă pavată şi pe un povârniş cu pete cafenii, iarbă şi flori sălbatice ucise de secetă, un povârniş care se termina în vârf cu un zid de piatră foarte înaltă, cu pietrele neşlefuite, pentru ca

totul să pară firesc. Deasupra zidului Rand văzu cupolele aurii ale Palatului Regal al Andorului, câteva din turnurile albe arborând flamuri ce fluturau în adierea vântului cu Leul Alb pe ele. De partea cealaltă a zidului se afla grădina unde o întâlnise pentru prima oară pe Elayne.

Ochii albaştri plutiră acuzator din Vid, amintirea bruscă a săruturilor furate în Tear, amintirea unei scrisori în care fata îşi punea inima şi sufletul la picioarele lui, a unor mesaje aduse de Egwene în care îşi reafirma dragostea. Ce-ar spune ea acum dacă ar afla de Aviendha, de noaptea petrecută cu ea în coliba de zăpadă? Amintirea unei alte scrisori, care îl respingea cu răceală, o regină care condamna un porcar la întunericul veşnic. Nu mai conta. Lan avea dreptate. Dar el, unul, voia... Ce anume? Cine? Ochi albaştri şi verzi, şi căprui. Elayne, care poate îl iubea şi nu se putea hotărî? Aviendha, care îl aţâţa, nelăsându-l să o atingă? Min, care râdea de el şi îl lua de prost? Toate aceste gânduri fulgerară pe lângă pereţii Vidului. Încercă să le ignore, să ignore amintirile dureroase ale altei femei, cu ochii albaştri, care zăcea moartă pe un coridor al palatului, cu mult timp în urmă.

Fu nevoit să rămână acolo, în timp ce Aielii se repeziră în spatele lui Bael, trăgându-şi vălul pe faţă, poziţionându-se la stânga şi la dreapta căpeteniei. Numai prezenţa lui Rand mai menţinea platforma; aceasta avea să dispară în clipa în care Rand păşea pe poartă. Aviendha aştepta aproape la fel de calmă ca Pevin, deşi scotea din când în când capul ca să se uite în susul şi în josul străzii. Asmodean îşi pipăia sabia şi respira prea repede; Rand se întrebă dacă omul ştia cum să o folosească. Nu că va avea ocazia. Mat privea zidul de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva rău. Şi el intrase în palat pe aici, cândva.

Trecu şi ultimul Aiel cu vălul tras, drept care Rand le făcu semn celorlalţi să iasă şi ei, apoi îi urmă. Poarta dispăru într-o clipă, lăsându-l în mijlocul unui cerc mare de Fecioare cu ochii în patru. Aielii alergau deja pe strada care se curba - după deal; toate străzile din Oraşul Interior se conformau reliefului - dispărând pe după colţuri, încercând să îi anihileze pe toţi cei care ar fi putut da alarma. Alţii urcau povârnişul şi chiar zidul, folosindu-se de piroane de care să se agaţe cu degetele şi să se sprijine cu picioarele.

Rand rămase cu ochii aţintiţi spre stânga, acolo unde strada cobora şi se curba, dispărând din raza lui de observaţie. Turnuri acoperite cu ţiglă, strălucind în soarele dimineţii în peste o sută de culori ce se schimbau încontinuu, acoperişuri de ţiglă până spre unul dintre parcurile Oraşului Interior, unde aleile şi monumentele albe alcătuiau un cap de leu, cel puţin privit din locul în care se alia Rand. În dreapta lui strada se înălţa puţin înainte să se curbeze, cu alte turnuri ascuţite sau rotunde, ce străluceau deasupra acoperişurilor. Aielii umpleau strada, intrând repede şi pe străzile lăturalnice care porneau în spirală din dreptul palatului. Doar Aieli, nimeni altcineva. Soarele era destul de sus pentru ca oamenii să iasă pe străzi şi să îşi vadă de treburi, chiar şi atât de aproape de palat.

Ca într-un coşmar, zidul se desfăcu în câteva locuri, oameni şi pietre căzând peste cei care îl escaladau. Înainte ca bucăţile de zid să alunece şi să se prăvălească în stradă, trolocii apărură prin deschizături, împingând la vale berbecii groşi şi scoţându-şi săbiile curbate ca nişte coase - alţii, înarmaţi cu topoare şi lănci cu ghimpi, uriaşi cu platoşe negre, cu ţepi la umeri şi coate, cu râturi şi boturi, cu ciocuri, coarne şi pene, coborând în fugă, însoţiţi de Myrdraali fără ochi, ca nişte şerpi ce apar la miezul nopţii. De la un capăt la celălalt al străzii, din toate casele ţâşneau troloci urlând şi Myrdraali tăcuţi, pe uşi sau pe ferestre. Fulgerele brăzdau cerul fără nori.

Rand ţesu Focul şi Aerul ca să răspundă Focului şi Aerului, un scut care se întindea încet, încercând să anihileze fulgerele. Prea încet. Un fulger lovi scutul direct deasupra capului său, desfăcându-se în mii de fulgere mai mici, orbitoare, celelalte însă loviră pământul, şi Rand simţi cum i se face părul măciucă, aerul însuşi părând că îl loveşte ca un baros. Fu cât pe-aci să piardă firele, însuşi Vidul, dar continuă să ţeasă ceea ce nu putea vedea cu ochii încă plini de lumina insuportabilă, să întindă scutul împotriva fulgerelor din ceruri pe care le simţea cum bat în el. Cum bat în scut ca să ajungă la el - asta însă se putea schimba. Activând *saidinul* prin angrealul din buzunar, ţesu scutul până când se asigură că acoperea jumătate din Oraşul Interior, apoi îl legă strâns. În timp ce se ridica în picioare, îi reveni vederea, apoasă şi dureroasă la început. Trebuia să se mişte repede. Rahvin ştia că era aici. Trebuia să...

Surprinzător, trecuse foarte puţin timp. Lui Rahvin nu-i păsa câţi oameni pierdea. Troloci şi Myrdraali năuci cădeau răpuşi de lăncile Fecioarelor, multe dintre acestea mişcându-se şi ele nesigur. Câteva Fecioare, cele care fuseseră foarte aproape de Rand, de-abia acum se ridicau de pe unde le aruncaseră fulgerele, iar Pevin stătea drept, cu flamura stacojie în mână, cu faţa plină de cicatrice la fel de lipsită de expresie. Alţi troloci răsăreau din găurile zidului de deasupra, iar larma bătăliei umplea străzile în toate direcţiile, fapt care pentru Rand conta mai puţin, de parcă totul se întâmpla departe de el, în altă lume.

Nu toate fulgerele îl vizaseră pe el. Cizmele lui Mat, din care ieşea fum, se aflau la vreo zece paşi de locul în care acesta şedea întins pe spate. Fire de fum ieşeau şi din mânerul negru al lăncii lui, din surtuc, chiar şi din capul de vulpe de argint care îi atârna din cămaşă şi care nu îl putuse apăra de Puterea condusă de un bărbat. Asmodean era carbonizat, într-o poziţie nefirească, putând fi recunoscut numai după tocul harpei încă prins de spatele lui. Iar Aviendha... Fără urme, de parcă s-ar fi întins ca să se odihnească puţin - dacă s-ar fi putut odihni privind soarele fără să clipească.

Rand se aplecă şi îi atinse faţa. Deja rece. Parcă nu era... piele.

— RAAAAHVIIIIN!

Îl descumpăni puţin cuvântul acela care îi ţâşnise din gât. Părea că stă undeva, afundat în propriul lui cap, Vidul din jurul lui şi mai mare, şi mai pustiu, decât fusese vreodată. *Saidinul* urla în el. În momentul acela nu îi mai păsa dacă îl făcea fărâme. Duhoarea pătrundea peste tot, murdărea totul, dar lui nu îi mai păsa.

Trei troloci trecură printre Fecioare, cu topoare ghintuite şi lănci încovoiate în mâinile lor păroase, fixându-l cu ochii lor mult prea omeneşti, cum stătea acolo, părând lipsit de apărare. Cel cu râtul de porc mistreţ căzu străpuns în şira spinării de lancea Enailei. Pliscul de vultur şi botul de urs se năpustiră asupra lui, unul pe picioare încălţate în cizme, celălalt în patru labe.

Rand simţi că zâmbeşte.

Cei doi troloci izbucniră în flăcări, prin fiecare por, dincolo de platoşa neagră. În clipa în care deschiseră gura ca să ţipe, o poartă se deschise chiar în locul în care se aflau jumătăţi de troloci, arse, retezate scurt, căzură la pământ. Rand se uită prin

deschizătură. Nu văzu întuneric, ci o sală impunătoare, străjuită de coloane, cu lei sculptaţi în piatră, unde un bărbat corpolent, cu aripi albe în părul negru, tresări pe tronul lui aurit. O duzină de supuşi, unii în veşminte nobile, alţii în platoşe, se întoarseră ca să vadă la ce privea stăpânul lor. Rand aproape că nu-i băgă în seamă.

Rahvin, spuse el.

Sau altcineva. Nu mai era sigur. Trimiţând foc şi fulgere înaintea lui, păşi pe poartă şi o lăsă să se închidă în spatele lui. El era moartea.

Furia lui Nynaeve era prea mare ca să nu poată conduce o undă de spirit asupra femeii de chihlimbar din punga ei. Nici măcar senzaţia că e privită de nişte ochi nevăzuţi nu i-o putea domoli în această dimineaţă. Siuan stătea în faţa ei, pe o stradă din Salidar, în Tel'aran'rhiod, o stradă pe care se aflau doar ele, câteva muşte şi o vulpe care se opri să le privească, nedumerită, înainte de a-şi continua drumul.

— Trebuie să te concentrezi, zise Nynaeve pe un ton răstit. Prima oară te-ai controlat mult mai bine. Concentrează-te!

Dar mă concentrez, fată nătângă! Replică Siuan, rochia ei de lână albastră, simplă transformându-se în mătase.

În jurul gâtului avea şalul cu şapte dungi a Supremei înscăunate, iar pe deget îi strălucea un şarpe auriu care-şi muşca propria coadă. Încruntându-se la Nynaeve, nu păru să îşi dea seama de schimbare, deşi azi purtase de cinci ori aceeaşi rochie.

Dacă mă împiedică ceva e licoarea aia dezgustătoare pe care m-ai făcut s-o beau! Câh! Şi-acum îi simt gustul. Ca de fiere de plătică!

Şalul şi inelul dispărură; gulerul înalt al rochiei de mătase se adânci îndeajuns ca să scoată la iveală inelul de piatră răsucit, care îi atârna între sâni de lănţişorul de aur.

— Dacă n-ai mai insista să te învăţ când ai nevoie de ceva ca să te facă să dormi, n-ar mai trebui să bei aşa ceva.

E adevărat, la amestecul acela adăugase şi un pic de limba-oii, ca şi alte câteva ingrediente care nu erau absolut necesare. Dar trebuia să îi dea ceva ca să îşi mai ţină gura.

— Cum să mă înveţi pe mine, dacă în acelaşi timp le înveţi şi pe Sheriam, şi pe celelalte?

Mătasea păli; gulerul înalt reveni, înconjurat de dantelă albă, iar pe capul lui Siuan apăru o tocă bătută cu perle.

— Sau ai prefera să vin după ele? Zici că ai şi tu nevoie de un pic de somn.

Nynaeve se înfioră, încleştându-şi pumnii. Sheriam şi celelalte nu erau nici pe departe cele care îi întreţineau furia. Ea şi Elayne le aduceau cu rândul în Tel'aran'rhiod, câte două odată, uneori pe toate şase, şi chiar dacă ea le învăţa ce şi cum, celelalte aveau grijă să nu uite că ea era doar o Aleasă, faţă de ele care erau Aes Sedai. O singură observaţie dacă ele făceau o greşeală prostească... Elayne fusese trimisă să frece oalele o singură dată, pe când Nynaeve avea mâinile băşicate de atâta apă fierbinte şi săpun; apoi înapoi acolo unde dormea trupul ei. Dar nu ele erau buba. Şi nici faptul că nu avea timp să afle cum putea fi anihilată ferecarea. Oricum, Logain era mai cooperant decât Siuan şi Leane sau cel puţin mai dispus să o ajute. Slavă Luminii că înţelegea să nu spună nimănui. Sau aşa credea el; credea probabil că până la urmă tot îl va Tămădui. Nu, cel mai rău era că Faolain fusese testată şi crescută... nu ca să devină o Aes Sedai ceea era imposibil fără Sceptrul Legămintelor, care era păzit cu străşnicie în Turn, ci ceva mai mult decât o Aleasă. Faolain purta acum orice rochie voia şi, chiar dacă nu avea voie să poarte şalul sau să aleagă o Ajah, fusese împuternicită să facă altceva. Nynaeve era de părere că, în ultimele patru zile, aceasta adusese mai multe căni cu apă, mai multe cărţi - lăsate înadins, cu siguranţă! —, mai multe ace şi călimări, ca şi alte obiecte inutile, decât în toţi anii de când se afla în Turn. Dar nici chiar Faolain nu era cea mai rea dintre toate. Nici nu voia să îşi amintească. Furia ei ar fi putut încălzi o casă toată iarna.

— Dar de ce eşti furioasă? Întrebă Siuan, acum într-o rochie asemănătoare celor purtate de Leane, numai că mai transparentă decât ele, atât de subţire, încât era greu de spus ce culoare avea.

Şi pe asta o mai purtase azi. Oare ce gânduri îi dădeau târcoale? În Lumea Viselor astfel de schimbări trădau gânduri pe care era mai bine să nu le ştii.

— Până azi te-ai comportat destul de onorabil, continuă Siuan iritată. Până azi. Şi cred că înţeleg de ce. Ieri după-amiază, Sheriam a pus-o pe Theodrin să te ajute să spargi blocul acela mare de piatră. De asta nu mă mai pot înţelege cu tine?

Nu-ţi place ca Theodrin să-ţi spună ce trebuie să faci? Şi ea e o sălbăticiune. Dacă e să te înveţe cineva cum să conduci Puterea fără ca mai întâi să te urzici, ea este...

— Dar pe tine ce te roade atât de tare ca nu-ţi poţi păstra rochia?

Theodrin asta o deranja cel mai mult. Eşecul.

— Poate fiindcă am auzit ceva azi-noapte?

Theodrin era o femeie calmă, cumsecade, răbdătoare; spusese că nu o putea face dintr-odată; îi luase câteva luni ca să spargă blocul ei, ca până la urmă să îşi dea seama că putea conduce Puterea cu mult înainte de a ajunge în Turn. Eşecul însă o afecta şi, mai rău de-atât, dacă afla cineva că plânsese ca un copil în braţele lui Theodrin, când îşi dăduse seama că nu reuşise...

— Am auzit că i-ai dat cu cizmele în cap lui Gareth Bryne când ţi-a spus să stai jos şi să le lustruieşti cum trebuie - nu ştie că Min se ocupă de asta, nu? —, drept care te-a pus pe genunchi şi...

Palma lui Siuan o făcu să-i ţiuie urechile. Preţ de o clipă, nu putu decât să se uite la ea, cu ochii din ce în ce mai mari. Scoţând un ţipăt animalic, încercă să-i tragă un pumn în ochi. Încercă, fiindcă între timp Siuan o înşfăcase de păr. În clipa următoare, erau pe jos, în praful străzii, rostogolindu-se şi ţipând, lovindu-se cu mâinile şi picioarele.

Gemând, Nynaeve crezu că o va dovedi pe Siuan, chiar dacă nu îşi dădea seama cine era deasupra şi cine dedesubt. Siuan încerca să o tragă de păr cu o mână în timp ce o lovea cu cealaltă în coaste sau în ce nimerea, Nynaeve însă făcea la fel, drept care, văzând că Siuan se înmoaie, îşi propuse să o mai sâcâie un minut-două şi apoi să îi smulgă tot părul din cap. Icni fără să vrea când cealaltă o lovi în fluierul piciorului. Siuan dădea din picioare, nu glumă! Nynaeve încercă să îi aplice un genunchi în burtă, ceea ce nu era deloc uşor din cauza rochiei. Şi, în plus, nu era corect să loveşti cu piciorul!

Brusc, Nynaeve îşi dădu seama că Siuan tremură toată. La început, crezu că femeia plânge. Apoi înţelese că râde în gura mare. Ridicându-se în capul oaselor, îşi dădu părul din ochi - părul ei era aproape desfăcut - şi se uită chiorâş la cealaltă.

De ce râzi? De mine? Dacă râzi de mine...!

Nu de tine. De noi.

Scuturându-se în continuare de râs, Siuan o împinse pe Nynaeve. Era ciufulită toată, iar rochia de lână, simplă, pe care o purta din nou, era plină de praf, uzată şi cârpită prin unele locuri. Era şi desculţă.

Două femei în toată firea să se rostogolească pe jos ca nişte... Cred că n-am mai făcut asta de când aveam... 12 ani. Mai lipsea grăsana de Cian ca să mă ia de urechi şi să-mi spună că fetele nu se iau la bătaie. Am auzit că odată chiar a pus la pământ un tipograf beat; nu ştiu de ce.

Siuan chicoti câteva clipe, apoi se linişti şi se ridică în picioare, scuturându-se de praf.

— Putem să discutăm ca nişte femei în toată firea dacă nu suntem de acord cu ceva... Deşi cred că n-ar fi o idee tocmai bună să discutăm despre Gareth Bryne.

Siuan tresări când rochia uzată se transformă într-una elegantă, roşie cu broderii negre-aurii în jurul tivului şi al decolteului adânc.

Nynaeve rămase cu ochii aţintiţi asupra ei. Ce-ar fi făcut ca Meştereasă dacă ar fi găsit două femei care se băteau cum se bătuseră ele? Oricum, răspunsul îi ţinea furia în frâu. Siuan nu părea să îşi dea seama că nu avea nici un rost să se scuture de praf în Tel'aran'rhiod. Renunţând să îşi mai aranjeze părul, Nynaeve se ridică repede; înainte să ajungă în picioare, părul îi atârna perfect peste umăr, iar rochia ei de lână din Ţinutul celor Două Râuri parcă tocmai ieşise de la spălat.

De acord, zise ea.

Le-ar fi făcut, indiferent cine erau ele, să regrete ziua în care se născuseră chiar înainte de a fi aduse în faţa Soborului Femeilor. Ce o apucase să dea cu pumnii în stânga şi-n dreapta ca un neisprăvit de bărbat? Mai întâi Cerandin - nu voia să se gândească la episodul acela, dar nu avea încotro apoi Latelle şi acum Siuan. Avea să fie aşa, furioasă, până termina de distrus blocul? Din nefericire sau poate din fericire gândul acela nu îi influenţa cu nimic starea de spirit.

Dacă nu suntem de acord cu ceva... putem vorbi, continuă ea.

— Ceea ce înseamnă că vom ţipa una la alta, remarcă Siuan sec. Mda, mai bine aşa decât să ne batem.

— N-ar trebui să ţipăm dacă tu...! Replică Nynaeve şi trase adânc aer în piept, privind în altă parte.

Nu avea nici un rost să o ia de la capăt. Simţi că se îneacă şi întoarse capul spre Siuan atât de repede, încât păru că nu ar fi de acord. Spera că aşa credea şi Siuan. O fracţiune de secundă, văzu faţa cuiva la o fereastră de peste drum. Şi simţi cum îi freamătă stomacul, cum i se strânge de teamă, şi atunci se înfurie şi mai tare, simţind că i se făcuse frică.

Cred că ar trebui să ne întoarcem, spuse ea calm.

— Să ne întoarcem! Ai spus că fiertura aia dezgustătoare mă va face să dorm cel puţin două ore, iar noi nu suntem aici de nici jumătate de oră.

— Timpul trece altfel aici.

Să fi fost Moghedien? Faţa dispăruse atât de repede încât putea fi cineva care se visase aici pentru o clipă. Dacă fusese Moghedien, nu trebuia - sub nici un motiv - să îi dea de înţeles că fusese văzută. Trebuia să plece de acolo imediat. Simţi cum creşte frica în ea, ca şi furia.

— Ţi-am spus doar. O zi în Tel'aran'rhiod poate fi o oră în lumea reală sau invers. Noi...

Să ştii că la mine nu ţin chestiile astea. Pe mine nu poţi să mă duci cu una, cu două. Ai să mă înveţi tot ce le înveţi şi pe celelalte, aşa cum ne-am înţeles. Plecăm când mă trezesc.

Nu mai era timp. Dacă fusese Moghedien? Rochia lui Siuan era din mătase verde acum, şi femeia purta din nou etola Supremei înscăunate şi inelul Marelui Şarpe, dar, surprinzător, decolteul era aproape la fel de adânc ca acela dinainte. Inelul ter'angreal îi atârna deasupra sânilor, într-un fel ca parte dintr-un colier de smaralde pătrate.

Nynaeve se mişcă fără să gândească. Întinse mâna şi trase de colier atât de tare, încât îl rupse de la gâtul lui Siuan. Aceasta făcu ochii mari, dar, în clipa în care încheietoarea cedă, femeia dispăru, iar colierul şi inelul se topiră în mâna lui Nynaeve. Preţ de o clipă, se uită la degetele goale. Ce se întâmpla cu cel care era scos din Tel'aran'rhiod în felul acesta? O trimisese pe Siuan înapoi la corpul ei care dormea? Sau în altă parte? Nicăieri?

O cuprinse panica. Rămase ţintuită locului. Apoi fugi ca gândul, Lumea Viselor părând că se schimbă în jurul ei.

Acum era pe o uliţă prăfuită dintr-un sătuc de case din lemn, toate cu un singur nivel. Leul Alb al Andorului flutura pe un catarg înalt şi un singur doc de piatră domina malul unui râu lat, unde un stol de păsări cu ciocul lung se îndrepta spre miazăzi,

zburând pe deasupra apei. Peisajul i se părea cunoscut, dar îi luă câteva clipe până să îşi dea seama unde se află. Jurene. În Cairhien. Iar râul era Erinin. Aici, împreună cu Egwene şi Elayne, se îmbarcase pe *Năluca,* un nume la fel de nepotrivit ca şi *Şarpele Râului,* ca să îşi continue călătoria spre Tear. Momentul acela parcă aparţinea unei alte epoci, despre care citise într-o carte.

De ce sărise în Jurene? Simplu, răspunsul îi veni în clipa în care îşi puse întrebarea. Jurene era singurul loc pe care îl cunoştea destul de bine şi la care putea apela în Tel'aran'rhiod fără ca Moghedien să ştie despre el. Stătuseră acolo timp de o oră, înainte ca Moghedien să afle de existenţa ei şi era sigură că nici ea, şi nici Elayne nu îl mai pomeniseră vreodată, nici în Tel'aran'rhiod, nici în stare de veghe.

Dar asta o ducea la altă întrebare. Aceeaşi, într-un fel. De ce Jurene? De ce nu ieşea din Vis, de ce nu se trezea în patul ei dacă spălatul vaselor şi curăţatul podelelor nu o obosiseră atât de mult încât să îşi continue somnul? „încă mai pot ieşi de aici. “Moghedien o văzuse în Salidar, dacă ea fusese acolo. Moghedien ştia Salidarul acum. „Pot să-i spun lui Sheriam. “Şi să recunoască faptul că o învăţa pe Siuan? Nu avea voie să atingă ter'angrealele acelea decât cu Sheriam şi celelalte Aes Sedai. Nu îşi dădea seama cum de făcea rost de ele Siuan ori de câte ori avea nevoie de ele. Nu, nu se temea de alte ore petrecute cu coatele vârâte în apă fierbinte. De Moghedien se temea. Furia îi ardea stomacul atât de tare, încât nu i-ar fi stricat nişte izma-gâştii din săculeţul ei cu ierburi. „M-am săturat... de-atâta frică. “

În faţa uneia dintre case era o bancă cu vedere la râu. Se aşeză şi întoarse situaţia pe toate feţele. Era absurd. De-abia simţea Adevăratul Izvor. Mânui Puterea şi deasupra capului îi apăru o flacără. Părea solidă - cel puţin aşa îi dădea impresia. - Dar vedea râul prin ea. O legă şi flacăra se pierdu în aer, ca o ceaţă, de îndată ce o înnodă. Cum să o înfrunte pe Moghedien când cea mai nevolnică dintre novicele din Salidar era la fel de puternică sau chiar mai puternică decât ea? Tocmai de aceea fugise aici, în loc să părăsească Tel'aran'rhiod.

Speriată şi furioasă că era speriată, prea furioasă ca să gândească limpede, ca să îşi cântărească bine şansele.

Va părăsi Visul. Indiferent de planurile pe care şi le făcuse Siuan; va trebui să rişte alături de Nynaeve. Gândul altor ore petrecute frecând podelele o făcu să îşi încleşteze mâna pe părul împletit. Altor zile, mai degrabă, poate şi însoţite de câteva beţe pe spinare de la Sheriam. S-ar putea să nu o mai lase niciodată să se apropie de ter'angreal, de orice ter'angreal. O vor lua de la Theodrin şi o vor da în grija lui Faolain. Ceea ce însemna că nu va mai putea să le studieze pe Siuan şi pe Leane, ca să nu mai vorbim de Logain; şi sigur nu va mai putea să înveţe Tămăduirea.

Într-un acces de furie, conduse din nou Puterea şi în faţă îi apăru o altă flacără. Un pic dacă forţa nota, nu o mai vedea. Aşa îi trebuia dacă altă cale de a-şi potoli furia nu găsise.

Altă soluţie n-am, trebuie să le spun că am văzut-o pe Moghedien, mormăi ea, trăgându-se de păr până simţi că o doare. Lumină sfântă, mă vor da pe mâna lui Faolain. Prefer să mor!

Dar se pare că nu-ţi displace să-i faci mici servicii.

Vocea aceea batjocoritoare o făcu să sară de pe bancă de parcă ar fi tras-o cineva de umeri. Moghedien stătea în mijlocul străzii, îmbrăcată toată în negru, clătinând din cap. Cu toată forţa de care era în stare, Nynaeve ţesu un scut din Spirit şi îl aruncă între cealaltă femeie şi *saidar.* De fapt, încercă să îl arunce acolo; ca şi cum ar fi încercat să cioplească un copac cu o bardă de hârtie. Moghedien nu făcu decât să zâmbească înainte de a tăia ţesătura lui Nynaeve, firesc, de parcă ar fi îndepărtat un ţânţar de pe faţă. Nynaeve o privi înmărmurită. Aşadar, ajunseseră tot aici. Puterea Supremă, inutilă. Toată furia care clocotea în ea, inutilă. Toate planurile ei, speranţele ei, inutile. Moghedien nu se obosi să riposteze. Nu se obosi nici să îşi creeze propriul scut. Atât de dispreţuitoare era.

— Am bănuit eu că m-ai văzut. Am uitat să mă mai ascund când ai început să te păruieşti cu Siuan, zise Moghedien râzând arogant.

Ţesea ceva, alene, fiindcă nu avea motiv să se grăbească. Nynaeve nu ştia ce ţese, dar îi venea să ţipe. Furia fierbea în ea, dar frica îi amorţea simţurile, o pironea în loc.

Uneori, îmi vine să cred că sunteţi prea incapabile ca să mai învăţaţi ceva, tu şi fosta *Supremă înscăunată,* şi toate celelalte. Dar nu te pot lăsa să mă trădezi, adăugă Moghedien, încercând

să o atingă cu ţesătura ei. Se pare că a sosit momentul să te iau cu mine.

— Opreşte-te, Moghedien! Strigă Birgitte.

Nynaeve rămase cu gura căscată. Era Birgitte, ca întotdeauna, cu haina ei albă, scurtă şi pantalonii ei galbeni, largi, cu părul auriu, împletit şi lăsat pe umăr, cu săgeata de argint pregătită în arcul de argint. Era imposibil. Birgitte nu mai făcea parte din Tel'aran'rhiod, se întorsese în Salidar, ca să fie sigură că nimeni nu află că Nynaeve şi Siuan dorm când soarele e sus pe cer şi să pună tot felul de întrebări.

Moghedien era atât de surprinsă, încât firele pe care le ţesuse deja dispărură imediat. Dar şocul nu dură mai mult decât o fracţiune de secundă. Săgeata lucioasă zbură din arcul lui Birgitte... şi se evaporă. Şi arcul se evaporă. Ceva păru că o înşfacă pe Birgitte, trăgând-o de braţe în sus, ridicând-o de la pământ. În clipa următoare, femeia se trezi cu încheieturile de la mâini şi gleznele legate strâns, la o înălţime de nici un picior.

Ar fi trebuit să mă gândesc şi la tine, spuse Moghedien şi îi întoarse spatele lui Nynaeve ca să se apropie de Birgitte. Ţi-e bine în pielea ta? Fără Gaidal Cain?

Nynaeve se gândi să conducă Puterea. Dar ce să facă? Un pumnal care nu putea să străpungă pielea femeii? O flacără care nu putea să îi pârlească rochia? Moghedien ştia că nu poate face nimic; nici măcar nu se uita la ea. Dacă oprea firele Spiritului care încercau să atingă femeia din chihlimbar, se trezea în Salidar şi dădea alarma. Se uită la Birgitte şi îi veni să plângă. Femeia cu părul auriu atârna acolo, sfidând-o pe Moghedien cu privirea. Moghedien o privea şi ea lung, ca un sculptor care studiază o bucată de lemn înainte de a începe lucrul.

„Sunt singură “, gândi Nynaeve. „Şi s-ar putea să nu fac nimic. Sunt singură. “

Ridică piciorul de parcă l-ar fi tras dintr-un strat de noroi care îi ajungea până la genunchi; îl ridică şi pe al doilea, la fel de greu. Spre Moghedien.

Să nu-mi faci rău, strigă Nynaeve. Te rog. Să nu-mi faci rău.

Simţi cum o trec toţi fiorii. Birgitte dispăruse. O fetiţă de 3-4 ani, îmbrăcată într-o haină albă, scurtă şi pantaloni, galbeni, largi, stătea în locul ei, jucându-se cu un mic arc de argint. Fetiţa îşi dădu părul împletit pe spate, îndreptă arcul spre Nynaeve şi chicoti, apoi îşi vârî un deget în gură de parcă nu era

sigură dacă făcuse vreo boroboaţă. Nynaeve căzu în genunchi. Îi venea greu să se târască în rochia ei lungă, dar era mai bine decât să rămână în picioare. Reuşi până la urmă şi întinse o mână, scâncind:

Te rog. Să nu-mi faci rău. Te rog. Să nu-mi faci rău.

Din aproape în aproape, se târî spre Rătăcită, ca un gândac rănit care se chinuieşte să nu moară în praf. Moghedien o privi în tăcere, apoi spuse:

Cândva, credeam că eşti mai puternică. Acum chiar îmi place cum stai aşa în genunchi. Opreşte-te, te-ai apropiat destul. Nu că ai avea curajul să te păruieşti cu *mine*...

Părea mai mult decât amuzată. Nynaeve şovăi la doi paşi de Moghedien. Era destul de aproape. Era singură. Şi Tel'aran'rhiod. Imaginea îi prinse contur în minte, brăţara de argint pe încheietura mâinii întinse, lesa de argint care o lega de zgarda de argint din jurul gâtului lui Moghedien. Nu-şi imagină numai a'damul, şi-o imagină şi pe Moghedien purtându-l, Moghedien şi a'damul, o parte din Tel'aran'rhiod pe care o păstra aşa cum voia ea. Ştia oarecum ce se va întâmpla; purtase brăţara a'dam odată, pentru scurt timp, în Faime. Ciudat, o percepea pe Moghedien la fel cum îşi percepea propriul corp, propriile emoţii, două entităţi, distincte, dar amândouă în mintea ei. Sperase un singur lucru, la insistenţele lui Elayne. O legătură; simţea Izvorul *prin* cealaltă femeie.

Moghedien îşi duse repede mâna la gât, făcând ochii mari de uimire. Furie şi groază. Mai mult furie decât groază, la început. Nynaeve le simţi de parcă ar fi fost ale ei. Moghedien ştia ce însemnau zgarda şi lesa, dar tot se străduia să se folosească de Putere; în acelaşi timp Nynaeve simţi o schimbare în interiorul ei, în a'dam, când cealaltă femeie încercă să-şi supună Tel'aran'rhiodul. Era simplu să-i contracareze încercarea; a'damul era o legătură pe care o controla ea. Nynaeve nu voia să conducă acele fire care, drept urmare, rămaseră la fel. Lui Moghedien i-ar fi venit mai uşor să ridice un munte cu mâinile goale. Groaza copleşi furia.

Ridicându-se în picioare, Nynaeve îşi fixă imaginea în minte. Nu numai că şi-o imagină pe Moghedien legată de a'dam - *ştia* că Moghedien e legată, la fel de sigur pe cât îşi ştia numele. Şi totuşi senzaţia de schimbare, că i se făcea pielea ca de găină, nu o părăsea.

— Încetează! Zise ea tăios.

A'damul nu se mişcă, ci păru că tremură, nevăzut. Îşi imagină cum cealaltă femeie e urzicată de la umeri până la genunchi. Moghedien se cutremură şi începu să gâfâie. Încetează, am spus, sau va fi mai rău!

Senzaţia dispăru. Moghedien o privea speriată, strângând zgarda de argint, ridicată pe vârfuri de parcă ar fi dat să zboare.

Birgitte - fetiţa care era sau fusese Birgitte - le privea curioasă. Nynaeve se concentră şi şi-o imagină ca pe o femeie matură. Fetiţa îşi vârî din nou degetul în gură şi începu să studieze arcul. Nynaeve răsuflă adânc, furioasă. Îi venea greu să schimbe ceva ce făcuse altcineva. Unde mai pui că Moghedien spunea mereu că schimbările ei sunt permanente. Dar, cu siguranţă, putea şi desface ceea ce făcuse.

— Fă-o la loc.

— Dacă-mi dai drumul...

Nynaeve se gândi din nou la urzici, dar nu doar la o simplă atingere. Moghedien trase aer în piept printre dinţii încleştaţi şi începu să tremure ca un cearşaf întins la uscat şi bătut de vânt.

A fost cel mai îngrozitor lucru care mi s-a întâmplat vreodată, spuse Birgitte.

Revenită la vârsta normală, purta haina scurtă şi pantalonii largi, dar nu avea nici arc, şi nici tolbă.

Am *fost* o fetiţă; dar, în acelaşi timp, am fost şi o închipuire eu, cea adevărată în mintea fetiţei. Şi am fost conştientă tot timpul. Ştiam că voi vedea ce se întâmplă şi că voi juca...

Dându-şi părul împletit peste umăr, o privi crunt pe Moghedien.

Cum ai ajuns aici? Întrebă Nynaeve. Iţi sunt recunoscătoare, sper că mă înţelegi, dar... cum?

Birgitte îi aruncă o ultimă privire fioroasă lui Moghedien, apoi îşi deschise haina şi duse mâna la gulerul bluzei, scoţând inelul de piatră răsucit legat de cureluşă.

Siuan s-a trezit. Doar o clipă şi nu de tot. Îndeajuns ca să mormăie ceva despre cum i-ai luat asta. Când am văzut că nu te trezeşti nici tu, am ştiut că ceva nu e în regulă, drept care am luat inelul şi am băut ce mai rămăsese din fiertura pe care i-ai tăcut-o lui Siuan.

Nu mai rămăsese aproape deloc. Doar puţin pe fund.

— De ajuns ca să mă adoarmă. Fiindcă veni vorba, are un gust groaznic. Apoi a fost uşor, ca şi cum aş fi căutat dansatori împodobiţi cu pene în Shiota. În unele privinţe am senzaţia că încă mai sunt...

Birgitte se întrerupse şi se uită din nou urât la Moghedien. Arcul de argint îi reapăru în mână, şi o tolbă cu săgeţi de argint la cingătoare, dar, după numai o clipă, dispărură din nou.

Trecutul e trecut, iar viitorul e în faţa noastră, zise ea hotărât. N-am fost prea surprinsă când mi-am dat seama că amândouă sunteţi conştiente de prezenţa voastră în Tel'aran'rhiod. Ştiam că cealaltă trebuie să fie ea şi, când am sosit şi v-am văzut împreună... Am bănuit că te anihilase, dar am şi sperat că, dacă îi distrag atenţia, poate născoceşti ceva.

Nynaeve simţi cum se înroşeşte de ruşine. Ea, una, se gândise să o abandoneze pe Birgitte. Fusese cât pe ce să o facă. Avusese gândul acesta doar o fracţiune de secundă, apoi îl respinsese, însă important era că îl avusese. Ce laşă era. Cu siguranţă Birgitte nu se lăsa copleşită de spaimă nici măcar o clipă.

— Era... Îngăimă ea, simţind în gură gustul de feriga-pisicii şi de frunza-atotştiutorului pisată. Era cât pe ce s-o iau la goană. Mi-era atât de teamă, încât mi se încleiase limba în gură. Era cât pe ce să o iau la goană şi să te las de izbelişte.

— Zău? Făcu Birgitte şi Nynaeve se crispă la reacţia ei. Dar n-ai luat-o. Ar fi trebuit să dau drumul săgeţii înainte să strig, dar nu mi-a plăcut niciodată să trag în cineva de la spate. Chiar dacă era vorba de Moghedien. Dar până la urmă m-am descurcat... Şi acum ce facem cu ea?

Moghedien părea să îşi fi înfrânt teama. Ignorându-şi zgarda de argint, le privi pe Nynaeve şi pe Birgitte de parcă ele ar fi fost prizonierele, ea fiind cea care se întreba ce să le facă. Cu excepţia mâinilor care îi tresăreau din când în când, ca şi cum ar fi vrut să se scarpine în locurile care păstrau amintirea urzicilor, Moghedien părea seninătatea întruchipată, chiar dacă era îmbrăcată în negru. Numai a'damul îi spunea lui Nynaeve că femeia se temea în continuare, aproape ca un sunet nedesluşit, un zumzet abia perceptibil. Ar fi vrut ca a'damul să-i spună şi ce gândeşte Moghedien, nu numai ce simte. Pe de altă parte, era bucuroasă că nu se afla în mintea din dosul acelor ochi negri şi reci.

Înainte de a face ceva... rău, nu uita că ştiu multe lucruri care ţi-ar putea fi de folos, spuse Moghedien. I-am observat pe ceilalţi Numiţi, am văzut ce uneltesc. Nu crezi că pot fi nişte informaţii foarte valoroase?

Spune-mi-le şi am să văd cât de valoroase sunt, replică Nynaeve.

Ce putea face cu femeia asta?

Lanfear, Graendal, Rahvin şi Sammael urzesc ceva împreună.

Nynaeve trase scurt de lesă, făcând-o pe Moghedien să se clatine.

— Asta ştiu. Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Femeia era captivă aici, dar a'damul exista numai atâta timp cât se aflau în Tel'aran'rhiod.

— Ştiai că încearcă să-l facă pe Rand al'Thor să-l atace pe Sammael? Când o va face, îi va găsi şi pe ceilalţi, aşteptând să-l prindă între ei. Graendal şi Rahvin vor fi sigur acolo. Lanfear cred că are alt plan, despre care ceilalţi nu ştiu nimic.

Nynaeve schimbă o privire îngrijorată cu Birgitte. Rand trebuie să afle asta. Va afla, de îndată ce ea şi Elayne vor putea vorbi cu Egwene, în noaptea aceasta. Dacă vor reuşi să ţină ter'angrealele cât mai mult.

— Cu alte cuvinte, dacă ajunge să-i găsească, adăugă Moghedien.

Nynaeve apucă lesa de argint de locul în care era prinsă de zgardă şi o trase pe Rătăcită aproape de ea. Ochii negri îi înfruntară privirea, dar Nynaeve simţi furia prin a'dam, furia care încerca să răbufnească şi era ţinută în frâu.

— Ascultă-mă cu atenţie. Crezi că nu ştiu de ce te prefaci că eşti atât de cooperantă? Crezi că, dacă-i dai înainte cu gura, am să fac o greşeală şi-ai să poţi scăpa. Crezi că, dacă vorbesc mult, îmi va veni mai greu să te ucid.

Ceea ce era adevărat. Să ucizi cu sânge rece pe cineva, chiar şi pe o Rătăcită, era greu, poate peste puterile ei. Ce era de făcut cu femeia asta?

Dar trebuie să înţelegi un lucru. N-am să te las să vorbeşti pe ocolite. Dacă încerci să-mi ascunzi ceva, am să-ţi fac tot ce te-ai gândit să-mi faci tu mie.

Spaima furişându-se prin lesă ca nişte ţipete înfiorătoare, adânc în mintea lui Moghedien. Poate că nu ştia tot atâta cât

ştia Nynaeve despre a'dam. Poate credea că Nynaeve îi putea citi gândurile dacă voia.

Hai, dacă ai cunoştinţă de vreo ameninţare la adresa lui Rand, ceva despre Sammael şi ceilalţi, spune-mi imediat. Imediat!

Moghedien începu să turuie, din când în când umezindu-şi buzele cu limba:

— Al'Thor vrea să-l prindă pe Rahvin. Azi. În dimineaţa asta. Crede că Rahvin a omorât-o pe Morgase. Nu ştiu dacă a făcut-o el, cert e că al'Thor aşa crede. Dar Rahvin niciodată n-a avut încredere în Lanfear. Nici în ceilalţi. De ce ar avea? Crede că i-au întins lui o capcană. De aceea le-a întins şi el una. A întins fire în tot Caemlynul, ca să ştie dacă cineva încearcă să conducă Puterea. Al'Thor va nimeri direct în capcană. Dacă nu a şi făcut-o. Cred că voia să plece din Cairhien imediat după răsăritul soarelui. Eu nu m-am băgat în asta. N-am contribuit cu nimic. Eu...

Nynaeve nu voia să o mai audă; sudoarea rece care lucea pe fruntea femeii îi făcea rău, iar dacă mai asculta vocea aia plângăreaţă... Dădu să conducă Puterea, întrebându-se dacă va avea forţa necesară ca să o facă să tacă, apoi zâmbi. Era legată de Moghedien, avea tot controlul. Ochii lui Moghedien se holbară în timp ce Nynaeve ţesea firele ca să îi închidă gura şi le înnoda. Nynaeve îi vârî şi dopuri în urechi, înainte să se întoarcă spre Birgitte.

— Tu ce crezi?

— Vestea o să-i frângă inima lui Elayne. Îşi iubeşte mama atât de mult!

— Ştiu asta! Spuse Nynaeve şi răsuflă adânc. Am să plâng împreună cu ea, lacrimă cu lacrimă, acum însă trebuie să mă îngrijesc de Rand. Cred că Moghedien a spus adevărul. Aproape că am simţit asta.

Apucă lesa de argint chiar de sub brăţară şi o scutură.

Poate că am simţit, poate că doar mi-am imaginat. Tu ce crezi?

— Că a spus adevărul. Femeia asta s-a arătat curajoasă numai atunci când s-a aflat într-o poziţie avantajoasă sau a crezut că o poate obţine. Iar tu sigur ai băgat-o în toţi sperieţii.

Nynaeve făcu o grimasă. Furia îi creştea cu fiecare cuvânt al lui Birgitte. S-a arătat curajoasă numai atunci când s-a aliat într-

o poziţie avantajoasă. Asta era valabil şi pentru ea. O băgase pe Moghedien în toţi sperieţii. Într-adevăr, şi fără să se prefacă. Una era să pălmuieşti pe cineva, şi alta era să ameninţi cu tortura, să vrei să torturezi pe cineva, chiar şi pe Moghedien. Iar aici ea încerca să evite ceea ce ştia prea bine că trebuie să facă. Curajoasă numai atunci când s-a aflat într-o poziţie avantajoasă. De data aceasta furia îi crescu de la sine.

Trebuie să mergem la Caemlyn. Eu, în primul rând. Cu ea. Chiar dacă nu pot rupe nici măcar o bucată de hârtie cu Puterea pe care o conduc eu, cu a'damul mă pot folosi din plin de forţa ei.

— Din Tel'aran'rhiod n-ai să poţi influenţa cu nimic lumea reală, zise Birgitte calm.

— Ştiu! Ştiu, dar trebuie să fac ceva.

Birgitte îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— Vai, Nynaeve, ce greu îmi vine să fiu în compania unei laşe ca tine, spuse ea şi făcu ochii mari, surprinsă. Rămăseseră doar vreo două degete din amestecul tău. Cred că m-am tre...

Dispăru fără să mai termine cuvântul.

Răsuflând adânc, Nynaeve dezlegă firele din jurul lui Moghedien. Sau mai curând o făcu pe ea să le dezlege; cu a'damul era greu să îţi dai seama. Păcat că Birgitte nu mai era cu ea. Alţi doi ochi. Probabil cineva care cunoştea Tel'aran'rhiodul mai bine decât ea. Cineva care avea curaj.

Vom face o călătorie, Moghedien, în care mă vei ajuta până la ultima fărâmă de energie. Dacă îmi faci vreo surpriză neplăcută... E de ajuns să-ţi spun că tot ce se întâmplă celei care poartă brăţara asta se întâmplă şi celei care poartă zgarda. De zece ori mai mult.

Privirea speriată a lui Moghedien arăta că femeia îi lua vorbele în serios. Ceea ce era foarte bine, fiindcă nu minţise deloc.

Răsuflă din nou adânc şi îşi imagină singurul loc din Caemlyn pe care îl cunoştea îndeajuns ca să şi-l poată aminti.

Palatul Regal, unde o dusese Elayne. Rahvin probabil că era acolo. Dar în lumea reală, nu în Lumea Viselor. Trebuia totuşi să facă ceva. Tel'aran'rhiodul se schimbă în jurul ei.

CAPITOLUL 55

Ard firele

Rand se opri. Petele negre de pe pereţii coridorului marcau locurile în care jumătate de duzină de tapiserii dintre cele mai scumpe se prefăcuseră în scrum. Flăcările se căţărau spre altele; mai multe scrinuri şi mese erau carbonizate. Nu din cauza lui. Treizeci de paşi mai încolo, bărbaţi în tunici roşii, împlătoşaţi şi cu coifuri ce le acopereau o bună parte din faţă zăceau în poziţii nefireşti pe lespezile albe, cu sabia în mână, inutil. Nu din cauza lui. Rahvin nu se uitase la pierderi în încercarea de a ajunge la Rand. Atacase inteligent, se retrăsese inteligent, dar, din clipa în care părăsise sala tronului dăduse ochii cu Rand doar o clipă, cât să lovească şi să fugă. Rahvin era puternic, poate la fel de puternic precum Rand, şi mai priceput într-ale luptei, Rand însă avea angrealul în buzunar, omuleţul gras, pe când Rahvin nu avea nimic.

Coridorul îi era cunoscut de două ori, o dată fiindcă îl mai văzuse şi a doua oară, fiindcă mai văzuse aşa ceva.

„Am mers pe aici cu Elayne şi Gawyn în ziua în care am întâlnit-o pe Morgase. "Gândul alunecă dureros de-a lungul pereţilor Vidului. Îi era frig acolo şi nu îl încerca nici o emoţie. *Saidinul* urla şi ardea, el însă era de un calm glacial.

Şi încă un gând, ca o împunsătură de pumnal. „Zăcea pe o podea ca asta, cu părul auriu răsfirat, de parcă ar fi dormit. Ilyena Păr-de-Soare. Ilyena mea.

Şi Elaida fusese acolo în ziua aceea. A prevestit durerea pe care o voi aduce. Şi-a dat seama de întunericul din mine. De o parte din el. Destul.

Ilyena, n-am ştiut ce fac. Eram nebun! Sunt nebun. Ah, Ilyena!

Elaida ştia - o parte. - Dar nu mi-a spus nici măcar atât. Ar fi fost mai bine să-mi spună.

Vai, Lumină sfântă, oare există iertare? Tot ce-am făcut a fost din cauza nebuniei. Oare nu există îndurare?

Gareth Bryne m-ar fi ucis dacă ar fi ştiut. Morgase ar fi pus să fiu ucis. Morgase ar trăi acum. Mat. Moiraine. Câţi ar mai fi în viaţă dacă aş fi murit eu?

Îmi merit chinul. Merit moartea finală. Da, Ilyena, merit să mor.

Merit să mor. “

Auzi zgomot de cizme în spatele lui. Se întoarse. Venea dinspre un coridor lat, perpendicular pe cel care se afla el, la nici douăzeci de paşi, două duzini de oşteni cu platoşe, coifuri şi tunici roşii cu guler alb din Garda Reginei. Numai că Andorul nu mai avea regină acum, iar oamenii aceştia nu o slujiseră cât fusese în viaţă. Îi conducea un Myrdraal, cu faţa palidă, fără ochi, ca o jivină găsită sub o piatră, armura neagră dublă făcându-l să semene şi mai mult cu un şarpe în mişcare, cu pelerina neagră, ţeapănă, oricât de repede ar fi înaintat. Pe faţa acestui Făr-de-Ochi se citea teama, dar în Vid teama era ceva îndepărtat. Şovăiră la vederea lui; apoi Jumate-om ridică sabia cu lamă neagră. Oştenii care încă nu îşi scoseseră săbiile duseră mâna la mâner.

Rand - parcă aşa îl chema conduse Puterea cum nu o mai conduse niciodată până atunci.

Myrdraalul şi oştenii încremeniră şi se acoperiră de promoroacă, o promoroacă din care ieşea fum, aşa cum ieşea şi din cizmele lui Mat. Braţul ridicat al Myrddraalului se rupse cu zgomot. Când atinse podeaua, se făcu fărâme, odată cu sabia.

Rand simţea frigul da, acesta era numele lui; Rand, frig ca o lamă de cuţit în timp ce trecea pe lângă ei, în direcţia din care veniseră. Frig, dar mai cald decât *saidinul.*

Un bărbat şi o femeie ghemuiţi lângă perete, servitori în livrele roşu cu alb, aproape de vârsta mijlocie, ţinându-se în braţe, protejându-se reciproc. La vederea lui Rand - numele parcă nu era întreg; nu doar Rand. - Bărbatul dădu să se ridice de unde se pitise de frica cetei conduse de Myrdraal, femeia însă îl trase de mânecă.

— Mergeţi în pace, zise Rand, întinzând o mână.

Al'Thor. Da, Rand al'Thor.

— N-am să vă fac nici un rău, dar, dacă rămâneţi, s-ar putea s-o păţiţi.

Femeia îşi dădu ochii peste cap. Ar fi căzut ca o cârpă dacă bărbatul nu ar fi prins-o, dând repede din buzele subţiri, de parcă s-ar fi rugat fară să poată rosti cuvintele.

Rand privi în direcţia în care se uita bărbatul. Întinzând mâna dezvelise capul cu coama aurie a Dragonului tatuat pe piele.

N-am să vă fac nici un rău, repetă el şi îşi continuă drumul, lăsându-i acolo.

Trebuia să-l încolţească pe Rahvin. Să-l omoare pe Rahvin. Pe urmă?

Nici un sunet, doar bocănitul cizmelor lui pe lespezile de ceramică. Şi, adânc în mintea lui, o voce pierită care murmura îndurerată numele Ilyenei şi ceva despre iertare. Se încordă ca să simtă Puterea lui Rahvin, să-l simtă cum se umple de Adevăratul Izvor. Nimic. *Saidinul* îi săgeta oasele, îi îngheţa carnea, îi răscolea sufletul, dar, din afara lui îi venea greu să vadă, trebuia să se apropie şi mai mult. Un leu ascuns în iarba înaltă, spusese Asmodean cândva. Un leu turbat. Să-l treacă şi pe Asmodean pe lista celor care nu ar fi trebuit să moară? Şi pe Lanfear? Nu. Nu...

Avu doar o clipă ca să se arunce la pământ, o fracţiune de secundă intre senzaţia firelor care se ţes în jurul lui şi fulgerul gros cât un braţ de om, foc lichid, care trece prin zid, ca o sabie, îndreptat spre locul în care îi fusese pieptul. În urma fulgerului, de o parte şi de cealaltă a coridoarelor, peretele şi frizele, uşile şi tapiseriile dispăruseră. Tablouri şi bucăţi de piatră şi tencuială cădeau din tavan.

Aşadar, Rătăcitul nu se temuse să folosească focul-răului. Cine-i spusese asta? Moiraine. Sigur ar fi meritat să trăiască.

Focul-răului îi sări din mâini, o săgeată albă, strălucitoare, zburând spre locul din care apăruse celălalt fulger. Rahvin dădu greş, chiar dacă fulgerul lui trecu prin zid, lăsând în urmă o imagine purpurie, tremurată. Rand începu să ţească propriile fire. Oare, în sfârşit, reuşise?

Ridicându-se anevoie în picioare, conduse Aerul, deschizând uşile arse cu atâta putere încât le făcu să sară din balamale. Înăuntru încăperea era goală. O cameră de zi, cu scaune aranjate în faţa unui şemineu de marmură, impunător. Fulgerul lui muşcase dintr-una din arcadele care duceau spre o curte cu o fântână în mijloc şi dintr-una din coloanele canelate ce străjuiau aleea de dincolo de ea.

Dar Rahvin nu o luase pe acolo şi nici nu fusese răpus de focul-răului. Ceva plutea în aer, un miros uşor de *saidinul* ţesut. Rand îl recunoscu. Altfel decât poarta pe care o făcuse ca să zboare spre Caemlyn sau decât cea prin care se topise-n văzduh acum ştia că asta făcuse spre sala tronului. Dar văzuse aşa ceva în Tear, făcuse chiar el una.

Ţesu alta acum. O poartă, o deschizătură mai bine spus, o gaură în realitate. De partea cealaltă nu era întuneric. De fapt, dacă nu ar fi ştiut că drumul era acolo, dacă nu i-ar fi văzut ţesătura, poate că nici nu ar fi ştiut. Acolo, în faţa lui, erau aceleaşi arcade care dădeau spre aceeaşi curte şi aceeaşi fântână, aceeaşi alee străjuită de coloane. Preţ de o clipă, găurile perfect rotunde pe care focul-răului le făcuse în arcadă şi coloană tremurară, se umplură şi redeveniră găuri. Oricum, poarta ducea în altă parte, o reflecţie a Palatului Regal, la fel cum, cândva, fusese o reflecţie a Stâncii din Tear. Regreta, vag, că nu vorbise despre ea cu Asmodean cât încă se mai putea, pe de altă parte, niciodată nu fusese în stare să vorbească despre ziua aceea, cu nimeni. Acum nu mai conta. În ziua aceea, purtase Callandorul, dar angrealul din buzunarul lui se dovedise suficient ca să îl alunge pe Rahvin.

Păşind repede pe poartă, desfăcu ţesătura şi traversă curtea în grabă. În spatele lui poarta dispăru. Rahvin ar fi simţit poarta aceea, dacă ar fi fost destul de aproape, şi ar fi încercat ceva. Grăsanul din piatră nu însemna că trebuia să aştepte să fie atacat.

Nici un semn de viaţă, doar el şi o muscă. Aşa fusese şi în Tear. Lampadarele de pe coridoare erau neaprinse, cu fitile albe

care nu ştiau ce e aceea o flacără, dar chiar şi în ceea ce ar fi trebuit să fie coridorul cel mai întunecat era lumină, care părea să vină de peste tot şi de nicăieri. Uneori, lampadarele acelea se mişcau şi ele, ca şi alte obiecte. Între o privire şi alta, un lampadar înalt se mişca un pas, o vază dintr-o nişă o palmă. Obiecte mai mari sau mai mici, ca şi cum cineva le muta cât timp se uita el în altă parte. Nu îşi dădea seama unde se află, dar ştia că se află într-un loc ciudat.

În timp ce iuţea pasul pe lângă o altă colonadă, încercând să dea de Rahvin, se gândi că, de când mânuise focul-răului, nu mai auzise vocea care o plângea pe Ilyena. Poate că, într-un fel sau altul, şi-l alungase pe Lews Therin din minte.

„Foarte bine. “Se opri la marginea uneia dintre grădinile palatului. Trandafirii şi tufele de stea-albă păreau la fel de afectate de secetă cum ar fi fost şi în palatul real. Pe câteva dintre turnurile albe ce se înălţau deasupra caselor flutura Leul Alb, dar şi ele se schimbau cât ai clipi din ochi. „Foarte bine, dacă nu mai trebuie să-mi împart mintea cu... “

Se simţea ciudat. Imaterial. Ridică un braţ şi privi. Vedea grădina prin mânecă şi braţ, ca prin ceaţă. O ceaţă care se subţia. Când lăsă ochii jos, zări aleea pavată prin propriul corp.

„Nu! “Nu era gândul lui. În mintea lui începu să se înfiripe o imagine. Un bărbat înalt, cu ochii negri, cu faţa încreţită de griji şi părul mai mult alb decât castaniu. „Eu sunt Lews Ther... “

„Eu sunt Rand al’Thor “, interveni Rand. Nu ştia ce se petrece, dar Dragonul începea să îşi piardă conturul din braţul ceţos pe care îl ţinea în faţa ochilor. Braţul se înnegri, degetele se lungiră. „Eu sunt eu. “Cuvintele lui se repetară în Vid. „Eu sunt Rand al’Thor. “

Se chinui să îşi alcătuiască propria imagine în minte, imaginea celui pe care îl vedea în oglindă, zi de zi, bărbierindu-se, îmbrăcându-se. Îi venea foarte greu. Niciodată nu se privise cu toată atenţia. Cele două imagini se măriră şi se micşorară, bărbatul cu ochii negri, mai în vârstă, şi bărbatul cu ochii albaştri-cenuşii, mai tânăr. Treptat, imaginea bărbatului mai tânăr se limpezi, iar cealaltă păli. Treptat, braţul lui deveni mai mat. Braţul lui, cu Dragonul înfăşurat pe el şi bâtlanul înfierat în palmă. Uneori, ura semnele acelea, acum însă, chiar şi închis în Vidul lipsit de emoţii, aproape zâmbi la vederea lor.

Oare de ce încercase Lews Therin să pună stăpânire pe el? Ca să îl facă Lews Therin. Cu siguranţă, el era bărbatul cu ochii negri şi faţa chinuită. Dar de ce acum? Fiindcă în locul ăsta, care o fi fost el, o putea face? Stai. Lews Therin fusese cel care strigase acel implacabil „Nu “. Nu un atac al lui Lews Therin. Al lui Rahvin, fără să folosească Puterea. Dacă omul fusese în stare să facă asta în Caemlyn, adevăratul Caemlyn, sigur o va face şi aici. Probabil că era o capacitate pe care o dobândise aici. Dacă o dobândise Rahvin, poate că o putea dobândi şi el. Propria lui imagine îl oprise, îl adusese înapoi.

Se concentră pe cea mai apropiată tufă de trandafiri, înaltă, şi şi-o imagină atinsă de secetă, străvezie. Ascultătoare, tufa se topi imediat, dar, de îndată ce imaginea din mintea lui dispăru, tufa reveni, exact aşa cum fusese înainte.

Rand dădu din cap, gânditor. Deci nu putea face orice. Existau întotdeauna limite şi reguli, pe care nu le ştia aici. Dar ştia cum să conducă Puterea, atât cât îl învăţase Asmodean şi învăţase singur, iar *saidinul* încă mai era cu el, toată dulceaţa vieţii, toată putreziciunea morţii. Rahvin trebuie să-l fi văzut atacând. Dacă voiai să conduci Puterea, trebuia să vezi lucrul pe care aveai de gând să îl influenţezi sau să ştii *exact* unde se afla faţă de tine, la un vârf de ac. Poate că aici era altfel, deşi el, unul, nu credea. Aproape regretă că Lews Therin tăcuse din nou. Omul poate cunoştea locul acesta şi regulile lui.

Mai multe balcoane şi ferestre dădeau spre grădină, în unele locuri înalte de patru etaje. Rahvin încercase să-l... nimicească. Apelă la torentul năvalnic de *saidin* prin *angreal.* Fulgere se abătură din cer, o sută, două sute de săgeţi argintii, bifurcate, repezite asupra fiecărei ferestre, asupra fiecărui balcon. Grădina se umplu de tunete, într-o erupţie de pietre. Acrul însuşi trosni, iar părul de pe braţele şi pieptul lui se ridică sub cămaşă. Chiar şi părul din cap începu să se ridice. Lăsă fulgerele să moară. Ici şi colo bucăţi din cadrul de piatră al ferestrelor şi balcoanelor se desprinseră, zgomotul lor în contact cu pavajul fiind înăbuşit de ecourile tunetelor care încă îi mai răsunau în urechi.

În locul ferestrelor se căscau găuri ca nişte orbite dintr-o tigvă de monstru, balcoanele ruinate ca nişte guri rupte. Dacă Rahvin fusese la vreuna din ferestre, cu siguranţă era mort acum. Dar Rand nu credea până nu îi vedea cadavrul. Voia să îl vadă mort.

Cu un rânjet de care nu se credea în stare, se întoarse cu paşi mari în palat. Voise să îl vadă mort.

Nynaeve se aruncă la podea şi se îndepărtă în patru labe când *ceva* străpunse peretele de lângă ea. Moghedien o urmă la fel de repede - dacă nu ar fi făcut-o, ar fi tras-o după ea cu a'damul. Fusese Rand sau Rahvin? Mai văzuse fulgere albe, lumină lichidă, în Tanchico, şi nu ţinea să fie aproape de aşa ceva. Nu ştia ce era şi nici nu voia să ştie. „Vreau să Tămăduiesc, la naiba cu cei doi neghiobi, nu să învăţ un mod fistichiu de a ucide! “

Se ghemui, privi înapoi, în direcţia de unde veniseră. Nimic. Un coridor pustiu din palat. Cu o breşă lungă de trei metri în ambii pereţi, simetrică, de parcă ar fi fost opera unui meşter zidar, şi bucăţi de tapiserie împrăştiate pe podea. Nici urmă de Rand sau de Rahvin. Până acum nu îl zărise pe nici unul. Le văzuse doar opera. Din care era să facă şi ea parte. Noroc că se putea folosi de furia lui Moghedien, o trecea prin dorinţa Rătăcitei de a scăpa şi o prelua de la ea. Furia ei era ca şi inexistentă, cu ea de-abia dacă percepea Adevăratul Izvor, darămite să conducă Spiritul care o ţinea în Tel'aran'rhiod.

Moghedien stătea cu capul aplecat pe genunchi, încercând să vomite. Nynaeve strânse din buze. Femeia iar încercase să anihileze a'damul. Colaborarea lor dispăruse repede când descoperiseră că Rand şi Rahvin se aflau şi ei aici, în Tel'aran'rhiod. Ei bine, încercarea de a desface zgarda aia era ea însăşi o pedeapsă. De data asta, cel puţin, Moghedien nu avea nimic în stomac.

— Te rog, spuse Moghedien şi o prinse de rochie. Trebuie să plecăm de aici.

Panica o făcea să scoată cuvintele cu greutate. Groaza teribilă pe care o simţea i se citea pe faţă.

— Cei doi sunt aici în carne şi oase. În carne şi oase!

— Linişte, zise Nynaeve cu un aer absent. Asta e un avantaj, dacă nu cumva mă minţi. Pentru mine.

Cealaltă femeie susţinu că prezenţa fizică a cuiva în Lumea Viselor îi limita controlul asupra Visului. Sau, recunoscu ea, după ce uita puţin că e acolo. Recunoscu şi că Rahvin nu cunoştea Tel'aran'rhiodul la fel de bine ca ea. Nynaeve spera ca Rahvin să nu îl cunoască la fel de bine ca *ea.* Faptul că ştia mai multe decât Rand era neîndoielnic. Prostul naibii! Indiferent de motivul

pentru care venise după Rahvin, nu ar fi trebuit să se lase atras aici, unde nu ştia care sunt regulile, unde gândurile puteau ucide.

De ce nu vrei să înţelegi ce-ţi spun? Chiar dacă ei doar s-ar fi visat aici, tot ar fi mai puternici decât noi. Aici, în carne şi oase, ne-ar zdrobi fără să clipească. În carne şi oase se pot folosi de *saidin* mult mai mult decât ne putem folosi noi de *saidar* în vis.

— Suntem legate.

La fel de absentă, Nynaeve se trase scurt de păr. Nu îşi dădea seama în ce direcţie o apucaseră. Dar ştia că, atunci când îi va vedea, va fi prea târziu. Într-un fel i se părea nedrept ca ei să poată conduce Puterea fără ca ea să vadă sau să simtă firele. Un lampadar care fusese tăiat în două se refăcu la loc brusc, apoi se despică din nou, la fel de repede. Focul acela alb probabil că era incredibil de puternic. De obicei, Tel'aran'rhiod se vindeca rapid, indiferent de ce-i făceai.

Neghioabo, spuse Moghedien suspinând, apucând rochia lui Nynaeve cu ambele mâini de parcă ar fi vrut să o readucă cu picioarele pe pământ. Nu contează cât de curajoasă eşti. E-adevărat că suntem legate, dar tu nu contribui cu nimic. Cu absolut nimic. E puterea mea şi nebunia ta. Cei doi sunt aici în carne şi oase, nu visează! Şi folosesc nişte lucruri la care tu n-ai visat niciodată! Ne vor distruge dacă mai rămânem aici!

Vorbeşte mai încet! Zise Nynaeve răstit. Vrei să-l aduci aici pe vreunul din ei?

Nynaeve privi cu grijă în stânga şi-n dreapta, dar coridorul era tot pustiu. Auzise oare zgomot de paşi, de cizme? Rand sau Rahvin? Fiecare din ei trebuia abordat cu aceeaşi precauţie. Cel care voia să rămână în viaţă putea lovi înainte să vadă că nu avea de-a face cu duşmani. Ea în nici un caz.

— Trebuie să plecăm, insistă Moghedien cu aceeaşi intensitate a vocii.

Se ridică în picioare, sfidarea şi supărarea urâţindu-i faţa. Frica şi furia se luptau în ea, dominând când una, când cealaltă.

De ce să te mai ajut? Ce vrei tu să faci e nebunie curată!

Vrei să simţi din nou urzicile?

Moghedien tresări, dar ochii ei negri rămaseră la fel de încăpăţânaţi.

— Crezi că prefer să mă ucidă decât să mă chinuieşti tu? Chiar *eşti* nebună. Nu mă mişc din loc până nu plecăm de-aici.

Nynaeve se trase iar de păr. Dacă Moghedien refuza să meargă, va trebui să o târască după ea. Ceea ce îi îngreuna căutarea, cu atâtea coridoare. Ar fi trebuit să fie mai aspră încă de când femeia făcuse primele nazuri. Dacă ar fi fost în locul lui Nynaeve, Moghedien ar fi ucis-o fără cea mai mică ezitare sau, dacă ar fi crezut că cealaltă îi este de folos, ar fi subjugat-o total, făcând-o să o venereze. Nynaeve gustase din asta cândva, în Tanchico şi, chiar dacă ar fi ştiut cum se face, nu credea că o putea face altcuiva. O dispreţuia pe femeia asta, o ura cu toată fiinţa. Dar, chiar dacă nu ar fi avut nevoie de ea, tot nu ar fi putut să o ucidă aşa, pur şi simplu. Din păcate, Moghedien probabil că era conştientă de asta.

Şi totuşi Soborul Femeilor era condus de o Meştereasă chiar dacă membrele Soborului nu cădeau întotdeauna de acord - şi acolo se stabileau pedepsele pentru femeile care încălcau legea sau nesocoteau obiceiurile, ca şi pentru bărbaţi, în unele cazuri. Poate că-i lipsea predispoziţia lui Moghedien de a ucide, pentru a anihila voinţa oamenilor, dar...

Moghedien dădu să spună ceva, însă Nynaeve i-o astupă cu un căluş de Aer. Sau, mai bine zis, o sili pe Moghedien să îl facă singură; cu a’damul care le lega era ca şi cum ar fi condus Puterea chiar ea, Moghedien însă ştia că Nynaeve se folosea de propriile ei abilităţi. Ochii negri scăpărară de indignare în timp ce firele lui Moghedien îi blocară braţele şi îi strânseră poalele rochiei în jurul gleznelor. Mai departe Nynaeve folosi a’damul, ca şi în cazul urzicilor, creând senzaţiile pe care voia să le simtă cealaltă femeie. Nu realitatea; *senzaţia* de realitate.

Moghedien înţepeni în clipa în care o curea de piele păru că începe să îi lovească fesele. Aceasta era senzaţia pe care trebuia să o aibă. Nynaeve îi simţi furia şi umilinţa prin lesă. Şi dispreţul. În comparaţie cu modul sofisticat în care Moghedien îşi chinuia victimele, acesta i se părea potrivit pentru un copil.

— Dă din cap când eşti gata să cooperezi din nou, zise Nynaeve.

Pedeapsa nu putea dura prea mult. Nu putea rămâne aşa, acolo, în timp ce Rand şi Rahvin încercau să îşi ia viaţa unul altuia. Dacă murea cine nu trebuie fiindcă ea evita pericolul, ocupată să o pedepsească pe Moghedien...

Nynaeve îşi aminti de ziua în care împlinise 16 ani, chiar după ce i se permisese să poarte părul împletit. Furase o

budincă de prune de la Corin Ayellin, după un rămăşag făcut cu Nela Thane şi, tocmai când ieşea din bucătărie, dăduse nas în nas cu jupâneasa Ayellin. Când adăugă ceea ce urmase, trimiţând totul prin lesă, ochii lui Moghedien mai să îi iasă din orbite.

Înverşunată, Nynaeve repetă doza. „Nu mă opreşte ea pe mine! “Din nou. „Am să-l ajut pe Rand chiar împotriva voinţei lui. “Din nou. „Chiar dacă ne omoară pe amândouă. “Din nou. „Ah, Lumină sfântă, Moghedien ar putea avea dreptate, Rand ne-ar putea ucide pe amândouă înainte să afle că e vorba de mine. “Din nou. „Lumină sfântă, mi-a fost teamă! “Din nou. „O urăsc! “Din nou. „O urăsc! “Din nou.

Brusc, îşi dădu seama că Moghedien se dădea de ceasul morţii, scuturând din cap atât de tare, încât ai fi zis că mai are puţin şi îl scapă de pe umeri. Preţ de o clipă, Nynaeve se uită la faţa brăzdată de lacrimi a celeilalte femei, apoi se opri şi desfăcu firele de Aer. Lumină sfântă, ce făcuse? Ea nu era Moghedien.

— Bănuiesc că n-ai să-mi mai dai dureri de cap.

Ne vor ucide, îngăimă cealaltă femeie, aproape nedesluşit printre suspine, continuând să scuture din cap.

Nynaeve încercă să nu i se facă milă. Moghedien merita tot ce îi făcuse, chiar mult mai mult de atât. În Turn, una dintre Rătăcite ar fi fost ferecată şi executată de îndată ce se încheia procesul, alte dovezi în afară de identitatea ei nefiind absolut necesare.

— Foarte bine. Şi-acum vom...

Tunetul sau ceva asemănător cu un tunet clătină din temelii întregul palat; zidurile trosniră şi podeaua se acoperi de praf. Nynaeve fu cât pe-aci să cadă peste Moghedien, amândouă încercând să îşi păstreze echilibrul. Înainte ca lucrurile să revină la normal, auziră un vuiet, de parcă un foc uriaş ar fi încercat să scape pe un coş cât un munte de înalt. Vuietul dură doar câteva clipe. Liniştea care urmă păru şi mai adâncă. Nu. Era zgomot de cizme. Un bărbat care alerga. Zgomotul reverbera de-a lungul coridorului.

— Hai.

Moghedien scânci, dar nu se împotrivi. Avea ochii mari şi respira tot mai repede. Era bine că o adusese pe Moghedien, gândi Nynaeve, şi nu doar ca să poată conduce Puterea

Supremă. După toţi anii în care se ascunsese în umbră, Păienjeniţa era atât de laşă, încât, prin comparaţie, Nynaeve se simţea curajoasă. Aproape. Numai furia pe propria ei teamă o făcea să se agaţe de singurul mănunchi de fire care o ţinea în Tel'aran'rhiod. Moghedien era groaza întruchipată.

Trăgând-o după ea cu lesa strălucitoare, Nynaeve iuţi pasul. Pe urmele paşilor care se îndepărtau.

* * *

Rand păşi cu grijă în curtea rotundă. Jumătate din ea, pavată cu pietre albe, muşca din clădirea de trei etaje care se înălţa în spatele lui; cealaltă jumătate se termina într-un semicerc de piatră străjuit de coloane albe înalte de 5 paşi, care dădeau într-o altă grădină, cu alei de pietriş, umbrite, pe sub copaci mici, cu coroana bogată. Bănci de marmură înconjurau un heleşteu cu frunze de nufăr. Şi peşti aurii, albi şi roşii.

Pe neaşteptate, băncile îşi schimbară forma, lichidă, siluete omeneşti fără chip, la fel de albe şi de aspre precum piatra. Aflase deja cât de greu era să schimbe ceva schimbat de Rahvin. Fulgere îi ţâşniră din buricele degetelor, făcând fărâme siluetele omeneşti din piatră.

Aerul se prefăcu în apă.

Înecându-se, Rand încercă să înoate spre coloane; vedea grădina de dincolo de ele. Trebuia să existe o barieră care să oprească toată apa asta. Înainte să poată conduce Puterea, siluete aurii, roşii şi albe ţâşniră în jurul lui, mai mari decât peştii din heleşteu. Şi cu dinţi. Muşcară din el; sângele se învălătuci în ceaţa roşie. Instinctiv, se feri de peşti cu mâinile, iar partea lui raţională, izolată în Vid, conduse Puterea. Focul-răului ţâşni spre barieră, dacă exista aşa ceva, în toate direcţiile, în speranţa că îl va nimeri pe Rahvin, dacă acesta ţinea curtea sub observaţie. Apa se tulbură, aruncându-l de colo-colo, în graba de a umple tunelurile lăsate în urmă de focul-răului. Scântei aurii, albe şi roşii îl împresurară, înmulţind dârele sângerii din apă. Aruncat dintr-o parte într-alta, nu putea găsi o ţintă pentru fulgerele lui, care se îndreptau în toate direcţiile. Nu mai putea răsufla. Încercă să se gândească la aer sau la apa în care se prefăcuse aerul.

Şi se întâmplă. Căzu cu toată greutatea pe pavaj, printre peştii mici care săreau în toate părţile, se rostogoli şi se ridică în picioare. Era din nou aer; chiar şi hainele lui erau uscate. Inelul de piatră şovăi între a rămâne neatins şi a sta printre ruine, cu jumătate din coloane la pământ. Câţiva copaci, care păreau căzuţi în propriile cioturi, se îndreptară, ca imediat să cadă din nou. Zidurile albe ale palatului din spatele lui erau pline de găuri, chiar şi cupola înaltă, aurie, de deasupra, iar ferestrele îşi pierduseră geamurile, crăpăturile din jur arătând ca o pânză de păianjen. Stricăciunile şovăiră, dispărură şi apărură din nou. Nu treptat, ca înainte, ci instantaneu. Stricăciuni, fără stricăciuni, apoi câteva, apoi nici una, apoi toate.

Strâmbându-se de durere, îşi apăsă şoldul, vechea rană, doar pe jumătate vindecată. Îl ustura, ca şi cum încercările la care fusese supus o redeschiseseră. Îl ustura peste tot, de la mai bine de o duzină de muşcături. Asta nu se schimbase. Urmele de dinţi din haină şi pantaloni erau tot acolo. Oare reuşise să schimbe apa la loc, în aer? Sau unul din fulgerele lui, aruncate la întâmplare, îl alungase pe Rahvin sau chiar îl ucisese? Nu mai conta, doar dacă nu era ultimul.

Ştergându-şi sângele care îi intrase în ochi, cercetă ferestrele şi balcoanele din jurul grădinii, colonada înaltă din partea opusă. Sau mai curând dădu să le cerceteze, fiindcă altceva îi atrase atenţia. Sub colonadă zări rămăşiţele unei ţesături. De unde stătea el părea a fi o poartă, dar, ca să vadă cel fel de poartă era şi încotro ducea, trebuia să se apropie de ea. Sărind peste o grămadă de pietre care dispăru în clipa în care ajunse deasupra ei, o porni în fugă prin grădină, făcând slalom printre copacii prăbuşiţi pe alee. Rămăşiţele dispăruseră aproape de tot; trebuia să se tragă mai aproape înainte de a dispărea complet.

Alunecă şi căzu, julindu-şi palmele în pietriş. Nu văzu nimic din ce l-ar fi putut împiedica. Era ameţit, de parcă l-ar fi lovit cineva în cap. Încercă să se ridice în picioare, să atingă rămăşiţele acelea. Şi îşi dădu seama că se întâmplă ceva cu el. Mâinile i se acoperiră de păr; degetele i se micşorară, retrăgându-se în mâini. Aproape ca nişte labe de animal. O capcană. Rahvin nu fugise. Poarta fusese o capcană, iar el căzuse în ea.

Disperarea se agăţă de Vid în timp ce Rand se chinuia să se agaţe de el însuşi. Mâinile lui. Erau mâini. Aproape mâini. Se încordă şi se ridică în picioare. Picioarele lui păreau că se îndoaie în direcţia greşită. Adevăratul Izvor dădea înapoi; Vidul se micşora. Panica explodă dincolo de pustiul lipsit de orice emoţie. Rahvin încerca să îl schimbe în ceva, iar el nu putea riposta în nici un fel. *Saidinul* îl lăsa, subţiindu-se, subţire chiar şi tras prin angreal. Balcoanele din jur îl priveau lung, goale, ca şi colonada. Rahvin era sigur la una dintre ferestrele acelea, dar la care? De data asta, nu avea puterea să creeze o sută de fulgere. Şi să le dea drumul tuturor odată. El însă putea să o facă. Dacă acţiona repede. Dar la care fereastră? Se strădui să fie el însuşi, se strădui să tragă *saidinul* în el, salută fiecare pată ca dovadă că încă mai putea conduce Puterea. Clătinându-se într-un cerc neregulat, căută în van, urlă numele lui Rahvin. Urlă ca o fiară scăpată din cuşcă.

* * *

Trăgând-o pe Moghedien după ea, Nynaeve dădu colţul. În faţa ei un bărbat dispăru după un alt colţ, rămânând doar zgomotul cizmelor lui. Nynaeve nu îşi dădea seama de când urmărea cizmele acelea. Uneori, nu le mai auzea şi trebuia să aştepte să revină ca să ştie în ce direcţie să o ia. Alteori, când se opreau, se întâmplau tot felul de lucruri; nu mai văzuse aşa ceva: odată palatul răsunase ca un clopot, altădată, părul i se făcuse măciucă după ce aerul începuse să trosnească, odată… Nu mai conta. Acum era prima oară când îl zărise pe bărbatul care purta cizmele acelea. Nu părea a fi Rand, în haina aceea neagră. Avea aceeaşi înălţime, dar era prea trupeş, cu pieptul prea lat.

Se trezi că aleargă. Pantofii ei solizi se transformaseră de mult în papuci de catifea, ca să nu facă zgomot. Dacă ea îl auzea, şi el o putea auzi. Gâfâitul lui Moghedien era mai puternic decât zgomotul paşilor lor.

Nynaeve ajunse la colţ şi se opri, privind cu băgare de seamă. Avea pregătit *saidarul* - prin Moghedien, dar era al ei. Nu era nevoie. Coridorul era pustiu. La câţiva paşi, văzu o uşă şi mai multe ferestre crenelate, dar îşi zise că bărbatul nu o luase pe acolo. Mai aproape, un alt coridor o lua la dreapta. Verifică

dacă era gol. Era. O scară urca în spirală dincolo de locul în care se întâlneau cele două coridoare.

Şovăi, o clipă. Bărbatul se grăbea să ajungă undeva. Coridorul acesta ducea înapoi, spre locul de unde veniseră. Doar nu voia să se întoarcă. Trebuia să urce scara.

Cu Moghedien după ea, Nynaeve urcă treptele încet, încordându-şi auzul, dar percepu doar răsuflarea întretăiată a Rătăcitei şi sângele care îi bubuia cu putere în urechi. Dacă dădea nas în nas cu el... Ştia că era deja acolo, undeva, în faţă. Surpriza trebuia să fie de partea ei.

Se opri când ajunse pe primul palier. Coridoarele de aici erau copia celor de dedesubt. La fel de pustii şi la fel de tăcute. Bărbatul urcase mai sus?

Scara vibră uşor sub paşii ei, de parcă palatul ar fi fost izbit de un berbec uriaş, apoi de altul. Din nou, în timp ce un fulger alb străpunse partea de sus a uneia dintre ferestrele crenelate, ricoşă şi crăpă tavanul în două.

Nynaeve înghiţi în sec, clipind de câteva ori, inutil, ca să scape de ceaţa aproape violetă care i se lăsase pe ochi. Rand trebuia să fie, încerca să îl lovească pe Rahvin. Dacă se apropia prea mult de el, Rand o putea lovi pe ea. Dacă îşi arunca fulgerele la întâmplare - aşa se părea —, o putea lovi oricând, pe neaşteptate.

Vibraţiile încetară. Ochii lui Moghedien luceau de groază. După semnalele pe care Nynaeve le primea prin a’dam, era de mirare că femeia nu se zvârcolea pe podea, urlând şi făcând spume la gură. Nu că nu ar fi simţit nevoia să urle şi ea. Se sili să urce treapta următoare. În sus sau în jos era acelaşi lucru. Încă o treaptă, la fel de dificilă. Încetişor. Nu trebuia să se apropie prea brusc. El trebuia să rămână surprins. Moghedien o urma ca un câine bătut, tremurând.

În timp ce urca, Nynaeve îmbrăţişă *saidarul* cu toată puterea, cu toată puterea lui Moghedien, până în clipa în care dulceaţa lui deveni aproape durere. Acela era avertismentul, încă puţin şi va atinge punctul maxim, punctul în care se putea fereca, în care îi putea dispărea capacitatea de a conduce singură Puterea. Sau, ţinând cont de împrejurări, poate capacitatea lui Moghedien. Sau a amândurora. Oricum, totul se putea termina printr-un dezastru. Cu toate acestea, insistă... *viaţa...* umplând-o până la refuz, mai-mai să-i plesnească pielea.

Mai mult de-atât nu ar fi putut îmbrăţişa *saidarul,* dacă ar fi condus singură Puterea. Avea cam aceeaşi capacitate de a o conduce ca şi Moghedien; o dovedise episodul din Tanchico. Era suficient? Moghedien insista că bărbaţii erau mai puternici. Rahvin, cel puţin - Moghedien îl cunoştea bine - şi e foarte probabil ca Rand să nu fi supravieţuit atât de mult dacă nu ar fi fost la fel de puternic. Nu era drept ca bărbaţii să fie avantajaţi şi când venea vorba de a conduce Puterea. Aes Sedai din Turn mereu spuneau că erau egale cu ei. Pur şi simplu nu era...

Bătea câmpii. Răsuflă adânc şi o trase pe Moghedien după ea. Scara se termina aici.

Coridorul acesta era gol. Merse până dădu de un alt coridor, perpendicular, şi privi cu precauţie. Iată-l. Un bărbat înalt, îmbrăcat în negru, masiv, cu părul negru vrâstat în alb, care se uita printre crenelurile uneia dintre ferestre la ceva de dedesubt. Avea faţa obosită şi plină de sudoare, dar părea că zâmbeşte. O faţă frumoasă, ca a lui Galad, dar nu de asta simţi cum i se iuţeşte respiraţia.

Se uita la ceva - poate la Rand? — Cu toată atenţia, Nynaeve însă avu grijă să nu facă nici un zgomot. Poate că acolo jos era chiar Rand. Nu îşi dădea seama dacă Rahvin conducea Puterea. Umplu coridorul din jurul lui cu foc, din perete în perete, din podea până în tavan, punând în el tot *saidarul* pe care îl avea, un foc atât de intens, încât până şi piatra începu să fumege. Căldura o făcu să dea înapoi.

Rahvin ţipă din mijlocul flăcării era o singură flacără şi se îndepărtă de Nynaeve clătinându-se înapoi, spre locul în care coridorul dădea spre o alee străjuită de coloane. O fracţiune de secundă, mai puţin, şi bărbatul se înconjură de aer limpede, chiar în interiorul flăcării. Fiecare fărâmă de *saidar* făcea din flacăra aceea un infern, dar Rahvin reuşea să o ţină la distanţă. Nynaeve îl vedea prin foc; totul era colorat în roşu, ea însă îl putea vedea. Din haina arsă îi ieşeau fuioare de fum. Faţa i se umpluse de pete roşii, un ochi i se albise, mai ceva decât laptele. Dar ambii lui ochi erau plini de răutate când se aţintiră asupra ei.

Nynaeve nu simţi nici un fel de emoţie prin a’dam, doar abandon. Stomacul i se strânse de groază. Moghedien cedase. Cedase fiindcă vedea moartea cu ochii.

Focul pătrunse prin ferestrele crenelate de deasupra lui Rand, umplând fiecare gaură, apropiindu-se de colonadă în paşi de dans. Lupta care se dădea în el se sfârşi brusc. Rămase aproape surprins cât de repede redevenise el însuşi. Trăsese cu disperare de *saidin,* încercând să îl folosească la maximum. Acum *saidinul* se năpustea în el, o avalanşă de foc şi gheaţă din pricina căreia genunchii îi cedau, iar Vidul tremura de durerea care îl cresta ca o lamă de brici.

Iar Rahvin venea împleticit, cu spatele, spre colonadă. Era înconjurat de foc, care nu părea să îl atingă. Nu părea să îl atingă acum, dar, cu siguranţă, îl atinsese înainte. Numai silueta, imposibilitatea de a fi altcineva, îi spunea că el trebuia să fie. Rătăcitul era o siluetă jumătate carbonizată, jumătate carne vie, crăpată, care l-ar fi pus în încurcătură până şi pe cel mai priceput Tămăduitor. Durerea trebuie că era copleşitoare. Doar că Rahvin era în Vid acum, tot ce mai rămăsese din el, învelit în pustiul acela unde durerea fizică era ceva îndepărtat, iar *saidinul* la îndemână.

Deşi *saidinul* urla în el, Rand îl lăsă în voia lui. Dar nu ca să Tămăduiască.

— Rahvin! Strigă el şi din mâini îi ţâşni focul-răului, lumină topită mai groasă decât un bărbat, trimis cu toată Puterea de care era în stare.

Îl lovi în plin pe Rătăcit şi Rahvin încetă să mai existe. Câinii Celui întunecat din Rhuidean se transformaseră în mormane de praf înainte să dispară, indiferent de viaţa pe care ar fi vrut să o aibă sau de Pânza care se străduia să rămână la fel chiar şi pentru ei. Înainte de asta, Rahvin pur şi simplu... dispăru.

Rand lăsă să moară focul-răului şi îndepărtă puţin *saidinul.* Încercând să alunge ceaţa purpurie care i se lăsase pe ochi, privi în sus, spre gaura imensă din balustrada de marmură, la rămăşiţele unei coloane aflate cu o palmă deasupra ei şi la gaura la fel de mare din acoperişul palatului. Nu tremurau, semn că ceea ce făcuse el depăşea capacitatea acestui loc de a se reface. Acum totul i se părea foarte uşor. Poate că exista ceva acolo, sus, care să îl convingă de faptul că Rahvin era mort cu adevărat. Alergă spre o uşă.

Înnebunită, Nynaeve încercă din răsputeri să apropie din nou flacăra de Rahvin. Se gândi că ar fi trebuit să folosească fulgerul. Avea să moară, cât de curând. Ochii aceia îngrozitori se

fixaseră asupra lui Moghedien, nu asupra ei, dar şi ea avea să moară.

Focul lichid secţionă colonada, atât de fierbinte încât focul ei păru rece prin comparaţie. Din cauza şocului scăpă ţesătura şi ridică o mână ca să îşi apere faţa, dar, până să facă gestul, focul lichid dispăru. Ca şi Rahvin. Nu îi veni să creadă că scăpase. O fracţiune de secundă, atât de mică încât i se păruse că e doar imaginaţia ei, când fulgerul alb îl atinsese şi Rahvin se prefăcuse în... abur. Doar o fracţiune de secundă. Dar ei tot nu îi venea să creadă. Trase adânc aer în piept, cutremurându-se.

Moghedien îşi lăsase capul în palme, plângând, tremurând. Singura emoţie pe care Nynaeve o percepu prin a’dam era uşurarea, atât de evidentă încât acoperea orice altceva.

Cizme grăbite izbiră treptele de dedesubt. Nynaeve se răsuci pe călcâie şi făcu un pas spre scara în spirală. Îşi dădu seama cu surprindere că bea adânc din *saidar,* pregătindu-se.

Surpriza dispăru la apariţia lui Rand. Nu mai arăta aşa cum îl ştia ea. Avea aceleaşi trăsături, dar se asprise la faţă. În ochii albaştri avea o privire de gheaţă. Găurile din haină şi pantaloni, pătate de sânge, ca şi sângele de pe faţă, păreau să i se potrivească.

Aşa fioros, nu ar fi fost de mirare să o ucidă pe Moghedien în clipa în care afla cine e. Nynaeve încă mai avea nevoie de ea. Rand ştia ce este un a’dam. Fără să mai stea pe gânduri, Nynaeve îl schimbă, făcu lănţişorul să dispară, lăsând numai brăţara de argint de pe încheietura ei şi zgarda de la gâtul lui Moghedien. Când înţelese ce făcuse, intră în panică, dar răsuflă uşurată când văzu că încă mai era în legătură cu cealaltă femeie. Legătura funcţiona exact cum îi spusese Elayne. Poate că Rand nu sesizase nimic. Nynaeve stătea între el şi Moghedien; lesa era în spatele ei.

Rand aproape că nici nu o băgă în seamă pe Moghedien.

Când am văzut flăcările alea, m-am gândit că sunt opera ta sau a... Unde e? Aici te întâlneşti cu Egwene?

Ridicând ochii spre el, Nynaeve încercă să nu înghită în sec. Atât de rece îi era privirea.

Rand, înţeleptele spun că ceea ce ai făcut, că ceea ce faci e periculos, chiar rău. Spun că pierzi ceva din tine însuţi dacă vii aici în carne şi oase, o parte din ceea ce te face uman.

Înţeleptele chiar ştiu totul? Întrebă el şi trecu pe lângă ea uitându-se la colonadă. Credeam că Aes Sedai ştiu totul. Dar ce mai contează? Nu ştiu cât de uman îşi poate permite să fie Dragonul Renăscut.

— Rand, eu... Lasă-mă cel puţin să te Tămăduiesc.

Rand rămase nemişcat, lăsând-o să îi ia capul în mâini.

Nynaeve se forţă să nu tresară. Rănile lui proaspete nu erau grave, erau foarte multe - oare ce anume îl muşcase; nici nu era sigură că era vorba de muşcături. - Dar vechea rană, rana pe jumătate vindecată, care nu se vindeca niciodată, de la şold, era un adevărat hău de întuneric, o fântână plină cu ceea ce îşi închipuia ea că ar fi duhoarea *saidinului.* Mânui mai multe fire, de Aer, Apă, Spirit, chiar şi de Foc şi Pământ, care însemnau Tămăduirea. Rand nu ţipă şi nici nu încercă să se împotrivească. Nici măcar nu clipi. Se înfioră. Atâta tot. Apoi o apucă de încheieturi şi îi lăsă mâinile în jos. Nynaeve se supuse. Noile răni dispăruseră, fiecare muşcătură, julitură şi umflătură, dar nu şi rana veche. Care rămăsese neschimbată. Totul, în afară de moarte, putea fi Tămăduit, totul!

E mort? Întrebă el calm. L-ai văzut murind?

— E mort, Rand. L-am văzut eu.

Rand înclină din cap.

Dar mai sunt şi alţii, nu? Alţi... Numiţi.

Nynaeve simţi cum Moghedien se cutremură de spaimă, dar nu privi înapoi.

Rand, trebuie să pleci. Rahvin e mort, iar locul ăsta e periculos pentru tine, aşa cum eşti acum. Trebuie să pleci şi să nu te întorci în carne şi oase.

Voi pleca.

Rand nu făcu nimic, cel puţin Nynaeve nu văzu sau nu simţi nimic - bineînţeles că nici nu putea —, dar preţ de o clipă i se păru că spaţiul din spatele lui se... schimbase. Nu că ar fi arătat altfel. Doar că... Clipi de câteva ori. Din colonada de dincolo de el nu dispăruse nici măcar o jumătate de coloană, în balustrada de piatră nu era nici o gaură.

Rand continuă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Spune-i lui Elayne... Roag-o să nu mă urască. Roag-o...

Se crispă de durere. O clipă, Nynaeve îl văzu pe băiatul pe care îl ştia, arătând de parcă i s-ar fi luat un lucru foarte preţios.

Întinse mâna ca să îl mângâie, dar Rand făcu un pas înapoi, din nou cu chipul împietrit şi înnegurat.

Lan a avut dreptate. Spune-i lui Elayne să mă ierte, Nynaeve. Spune-i că acum iubesc pe altcineva, că în inima mea nu mai e loc pentru ea. Lan a vrut să-ţi spun acelaşi lucru. Şi Lan a găsit pe altcineva. Mi-a zis să te rog să-l ierţi. Mai bine să nu te naşti decât să ne iubeşti pe noi.

Rand se retrase din nou, trei paşi lungi, coridorul păru că se învârteşte ameţitor împreună cu el sau o parte a coridorului - şi Rand dispăru.

Nynaeve privi lung spre locul în care stătuse Rand, nu la stricăciunile pricinuite colonadei, care când apăreau, când dispăreau. Lan a vrut să-mi spună ce?

Un... om extraordinar, zise Moghedien încet. Un om foarte, foarte periculos.

Nynaeve o privi cu luare-aminte. Ceva nou ajungea la ea prin brăţară. Spaima era tot acolo, dar atenuată de... Speranţă era cuvântul cel mai potrivit.

— Ţi-am fost de ajutor, nu? Întrebă Moghedien. Rahvin a murit, Rand al’Thor s-a salvat. Fără mine aşa ceva n-ar fi fost posibil.

Nynaeve înţelegea acum. Speranţă îndreptăţită. Mai curând sau mai târziu tot avea să se trezească. A’damul va dispărea. Moghedien încerca să îi amintească de ajutorul pe care i-l dăduse - de parcă n-ar fi forţat-o să i-l dea - ca să fie sigură că Nynaeve nu va găsi puterea să o ucidă înainte de a pleca.

A sosit momentul să plec şi eu, zise Nynaeve.

Expresia lui Moghedien nu se schimbă, dar spaima crescu, la fel şi speranţa. În mâna lui Nynaeve apăru o cupă mare de argint, ce părea a fi plină cu ceai.

Bea asta.

Moghedien se trase înapoi.

— Ce...?

Nu e otravă. Te-aş putea ucide foarte uşor şi fără aşa ceva, dacă aş vrea. La urma urmelor, ceea ce ţi se întâmplă aici e real ca şi în lumea reală.

Acum speranţa era mai puternică decât spaima.

Te va face să dormi. Un somn profund; prea profund ca să atingi Tel’aran’rhiodul. E din rădăcina-furcii.

Moghedien luă cana cu precauţie.

Deci nu te urmez? N-am nimic împotrivă.

Dădu capul pe spate şi bău toată cana. Nynaeve o privi cu atenţie. Cana aceea o va adormi cât de curând. Dar nu se putu abţine şi îi spuse cu o cruzime de care acum nu îi mai păsa Moghedien nu trebuia să aibă linişte:

Ştiai că Birgitte nu e moartă.

Moghedien îşi miji uşor ochii.

Ştiai cine e Faolain, continuă Nynaeve.

Cealaltă femeie încercă să facă ochii mari, dar era deja toropită de somn. Nynaeve simţea cum îşi făcea efectul rădăcina-furcii. Se concentră asupra lui Moghedien, ţinută acolo, în Tel'aran'rhiod. Rătăciţii nu aveau dreptul să doarmă liniştiţi.

Ştiai şi cine e Siuan, că a fost Supremă înscăunată. Asta n-am spus-o niciodată în Tel'aran'rhiod. Niciodată. Ne vedem în curând. În Salidar.

Moghedien îşi dădu ochii peste cap. Nynaeve nu era sigură dacă din cauza ceaiului sau doar fiindcă leşinase, ce mai conta? Îi dădu drumul, şi Moghedien închise ochii. Zgarda de argint căzu cu zgomot pe lespezile de piatră. Elayne, cel puţin, ar fi încântată să vadă spectacolul ăsta.

Nynaeve părăsi Visul.

Rand alerga pe coridoarele palatului. Stricăciunile păreau a fi mai puţine decât îşi amintea el, dar nu se oprea să se uite cu mai multă atenţie. În cele din urmă, ieşi în curtea principală, din faţa palatului. Rafalele de Aer scoaseră porţile înalte din balamale. Dincolo de ele se afla o piaţă imensă, ovală, ceea ce căuta el. Troloci şi Myrdraali. Rahvin murise, ceilalţi Rătăciţi erau prin alte părţi, dar rămăseseră trolocii şi Myrddraalii care ameninţau Caemlynul.

Luptau, un adevărat furnicar, sute, poate mii, înconjurând ceva ce el nu putea vedea din cauza platoşelor lor negre şi a înălţimii lor, cât un Myrdraal călare. Nu îşi zări decât flamura stacojie, în mijloc. Unii se întorseseră cu faţa spre palat când porţile săriseră cât colo.

Rand rămase ţintuit locului. Globuri de foc se rostogoleau prin masa de platoşe negre, lăsând în urmă grămezi de troloci fumegând. Imposibil.

Neîndrăznind să spere sau să gândească, conduse Puterea. Fulgerele îi ţâşniră din mâini cu aceeaşi viteză cu care le ţesea, mai înguste decât degetul lui mic, precise şi mortale în clipa în

care îşi atingeau ţinta. Nu aveau aceeaşi forţă precum cele pe care le folosise împotriva lui Rahvin, dar nu putea risca să îi atingă şi pe cei prinşi în mijlocul trolocilor. Nu că nu ar fi fost la fel de eficiente. Primul Myrdraal lovit îşi schimbă culoarea, deveni o siluetă neagră îmbrăcată în alb, apoi se făcu fărâme, fiind spulberat de vânt, în timp ce calul alerga înnebunit de spaimă. Troloci, Myrdraali, toţi cei care încercau să îl atace aveau aceeaşi soartă. Apoi începu să îşi trimită fulgerele în spatele celor care priveau în direcţia opusă, văzduhul umplându-se de un nor de praf scânteietor, care se reînnoia pe măsură ce dispărea.

Nimeni nu îi putea rezista. Ţipete sălbatice de furie se preschimbară în urlete de groază în timp ce trolocii şi Myrdraali se împrăştiau peste tot, dar cât mai departe de el. Văzu cum un myrddraal încearcă să îi întoarcă din drum şi cum e călcat în picioare, cu tot cu cal, ceilalţi dând pinteni cailor ca să scape de acolo.

Rand îi lăsă să fugă. Acum, se uita la Aielii cu vălul pe faţă care ieşeau din încercuire cu lăncile şi cuţitele cu lame groase. Unul dintre ei purta flamura; Aielii nu purtau flamuri, acesta însă încălca regula, cu o bentiţă roşie care se vedea de sub *shoufa.* Se duceau lupte şi pe câteva din străzile care se terminau în piaţă. Aieli împotriva trolocilor. Chiar şi oşteni în uniforma Gărzilor Reginei împotriva trolocilor. Se pare că unii dintre cei dispuşi să ucidă o regină nu îi suportau pe troloci. Rand însă îi văzu doar în treacăt. Acum căuta printre Aieli.

Acolo. O femeie într-o bluză albă, cu o mână ţinându-şi poalele fustei, iar cu cealaltă, înarmată cu un cuţit scurt, punând pe fugă un troloc; o clipă mai târziu, silueta cu rât de porc mistreţ fu cuprinsă de flăcări.

— Aviendha! Strigă Rand, dându-şi seama de-abia acum că o luase la fugă. Aviendha!

Iată-l şi pe Mat, cu haina ruptă şi vârful lăncii înroşit de sânge, sprijinit în ea şi urmărind cum se îndepărtează trolocii, mulţumit să lase pe altcineva să continue lupta, acum că aşa ceva era posibil. Şi Asmodean, ţinând sabia cu stângăcie şi făcând privirea roată, în caz că vreun troloc s-ar fi hotărât să se întoarcă. Rand simţi *saidinul* în el, deşi foarte slab, şi îşi dădu seama că Asmodean nu luptase prea mult cu sabia.

Focul-răului. Focul-răului care arsese un fir din Pânză. Cu cât era mai puternic, cu atât ajungea mai departe. Şi tot ceea ce făcuse o persoană sau alta *înceta să mai existe.* Nu-i păsa dacă focul-răului trimis de el asupra lui Rahvin ar fi ars şi o jumătate din Pânză. Mai ales dacă acesta era rezultatul.

Deveni conştient de lacrimile care îi curgeau pe obraji şi dădu drumul *saidinului* şi Vidului. Voia să simtă tot.

— Aviendha!

O luă în braţe şi o învârti de câteva ori, tânăra privindu-l de parcă ar fi înnebunit. Nu voia să o lase jos, dar o lăsă. Ca să îl îmbrăţişeze pe Mat. Sau ca să încerce măcar. Mat se feri.

Ce-i cu tine? Te porţi cu noi de parcă am fi înviat din morţi. Ceea ce era să şi facem. Funcţia de general ar trebui să-ţi ofere mai multă siguranţă!

— Trăiţi, zise Rand şi izbucni în râs.

Îşi trecu mâna prin părul Aviendhei; tânăra îşi pierduse eşarfa şi acum părul îi atârna în voie.

— Sunt fericit că trăiţi. Asta e tot.

Rand privi din nou piaţa şi simţi cum îi dispare zâmbetul de pe buze. Nimic nu îi putea alunga bucuria, dar grămezile de cadavre, în locul în care rezistaseră Aielii, îi amintea de gustul tristeţii. Prea mulţi dintre ei nu erau bărbaţi în toată firea. Lamelle, fără văl şi jumătate din gât; nu o să-i mai facă supă niciodată. Pevin, cu mâinile încleştate pe lancea trolocă, groasă cât încheietura mâinii, înfiptă în piept şi cu singura expresie pe care i-o văzuse Rand vreodată. Surpriză. Focul-răului trăsese moartea pe sfoară pentru prietenii lui, dar nu şi pentru ceilalţi. Prea mulţi. Prea multe Fecioare.

„Mulţumeşte-te cu ce ai. Bucură-te de ceea ce poţi salva şi nu-ţi plânge pierderile prea mult. “Nu era gândul lui, dar îl acceptă. Părea o alternativă la a înnebuni înainte ca pata de pe *saidin* să îl facă să-şi piardă minţile.

— Unde ai fost? Întrebă Aviendha, calmă, părând că răsuflă uşurată. O clipă n-am fost atentă la tine şi ai şi dispărut.

— A trebuit să-l ucid pe Rahvin, răspunse el liniştit.

Aviendha deschise gura, dar el îi puse degetele pe buze, apoi o împinse uşor. Mulţumeşte-te cu ce ai.

Să nu discutăm despre asta. Rahvin e mort.

Bael se apropie şchiopătând, cu *shoufa* în jurul capului, dar cu vălul atârnând pe piept. Avea coapsa plină de sânge, ca şi vârful singurei lănci care îi mai rămăsese.

— Gonacii Nopţii şi Strâmbii Umbrei fug de mama focului, Car’a’carn. Unii dintre locuitorii ţinuturilor umede s-au alăturat dansului împotriva lor. Chiar şi unii dintre cei împlătoşaţi, deşi mai întâi au dansat împotriva noastră.

Sulin venea din urma lui, fără văl, cu o tăietură urâtă care îi brăzda obrazul.

— Ajunge-i din urmă şi omoară-i oricât de mult timp ţi-ar lua, zise Rand şi făcu mai mulţi paşi, nefiind sigur încotro, atâta timp cât Aviendha nu era cu el. Nu vreau să-i las liberi în tot ţinutul. Şi stai cu ochii pe Gărzi. Am să aflu mai târziu care dintre ele au fost de partea lui Rahvin şi care...

Se îndepărtă vorbind şi fară să privească în urmă. Mulţumeşte-te cu ce ai.

CAPITOLUL 56

Tăciuni aprinşi

Fereastra era destul de înaltă pentru ca Rand să poată sta în cadrul ei, întinzându-se cu mult deasupra capului său şi mai lată cu o jumătate de metru de o parte şi de alta. Cu mânecile suflecate, privea în jos, la una din grădinile palatului. Aviendha îşi ţinea mâna în bazinul de piatră roşie, uimită şi acum de atâta apă menită doar să fie privită şi să ţină în viaţă peştii ornamentali. La început, fusese mai mult decât indignată, când îi spusese că nu are voie să fugărească trolocii pe străzi. De fapt, Rand nici nu era sigur că tânăra ar fi fost acolo, jos, acum, dacă nu ar fi existat escorta de Fecioare pe care Sulin credea că nu o observase. Rand nu trebuia nici să o audă pe Fecioara cu părul alb amintindu-i Aviendhei că nu mai era *Far Dareis Mai,* dar nici nu ajunsese înţeleaptă. Fără haină, însă cu pălăria care îl apăra de soare, Mat şedea pe marginea bazinului şi vorbea cu ea. Fără îndoială, încercând să afle dacă ştia că Aielii nu îi lasă pe ceilalţi să plece; chiar dacă Mat îşi va accepta soarta, era puţin probabil că va înceta vreodată să se plângă de ea. Asmodean şedea pe o bancă, la umbra unui mirt roşu şi cânta la harpă. Rand se întrebă dacă acesta ştia ce se întâmplase sau dacă măcar bănuia. Nu ar fi trebuit să îşi amintească nimic -

pentru el nu se întâmplase nimic dar cine putea spune ce ştie un Rătăcit şi ce-ar putea deduce el?

O tuse politicoasă îl făcu să se întoarcă.

Fereastra în care stătea era la o palmă şi jumătate deasupra podelei pe peretele dinspre apus al sălii tronului, Sala Mare unde regina Andorului primise solii şi judecase pricini vreme de o mie de ani. Era singurul loc din care credea că îi putea ţine sub observaţie pe Mat şi pe Aviendha fără să fie văzut şi deranjat. Şiruri de coloane albe, înalte de douăzeci de paşi, se întindeau de o parte şi de cealaltă a sălii. Lumina care intra prin ferestrele înalte din pereţi se contopea cu lumina multicoloră ce răzbătea prin ferestrele imense din tavanul arcuit, unde Leul Alb stătea alături de portrete ale primelor regine ale ţinutului şi scene din marile victorii andorane. Enaila şi Somara nu păreau impresionate. Rand coborî şi întrebă:

Au sosit veşti de la Bael?

Enaila ridică din umeri.

— Vânarea trolocilor continuă.

Judecând după tonul vocii, femeii scunde i-ar fi plăcut să participe şi ea la vânătoare. Înălţimea Somarei o făcea să pară şi mai scundă.

— Unii dintre orăşeni dau o mână de ajutor. Dar cei mai mulţi se ascund. Porţile oraşului sunt păzite. Cred că nici unul dintre Strâmbii Umbrei nu va scăpa. Dar mă tem că o parte din Gonacii Nopţii s-ar putea să scape.

Myrddraalii erau greu de ucis şi la fel de greu de prins. Uneori, îţi venea să crezi vechile poveşti în care călăreau pe umbre şi dispăreau fără să prinzi de veste.

Ţi-am adus puţină supă, zise Somara, arătând cu capul spre tava de argint acoperită cu un şervet în dungi, pe postamentul pe care se afla Tronul Leului.

Sculptat şi aurit, cu picioarele terminate în labe de leu, tronul era un jilţ masiv cocoţat în vârful a patru trepte de marmură albă, spre care urca un covor roşu, îngust. Leul Andorului, din finilit încrustat pe un fond de rubine, era expus deasupra capului lui Morgase ori de câte ori aceasta se aşeza pe tron.

— Aviendha spune că azi n-ai pus nimic în gură. Este supa pe care ţi-o făcea Lamelle.

Bănuiesc că nici unul dintre servitori nu s-a întors, spuse Rand şi oftă. Unul dintre bucătari poate? Un ajutor?

Enaila clătină din cap dispreţuitoare. Îşi putea face stagiul de *gai'shain* cu toată bunăvoinţa, dacă se ajungea la aşa ceva, dar ideea ca o persoană să îşi petreacă toată viaţa servind pe altcineva pur şi simplu o dezgusta.

Urcând treptele, Rand se aplecă şi ridică şervetul. Şi strâmbă din nas. După miros, cea care pregătise supa nu era deloc un bucătar mai bun decât fusese Lamelle. Zgomotul de cizme care se apropia de el îi oferi scuza de a întoarce spatele tăvii. Cu puţin noroc poate că nu va fi nevoit să guste din ea.

Bărbatul care păşea pe podeaua din lespezi alb cu roşu sigur nu era andoran, cu surtucul lui gri, scurt şi pantalonii largi, vârâţi în cizmele cu carâmbul întors. Zvelt şi doar cu un cap mai înalt decât Enaila, avea nasul coroiat şi ochii negri, migdalaţi. Părul negru îi era vrâstat cu fire cărunte, şi o mustaţă groasă, ca nişte coarne curbate în jos, îi împodobea gura mare. Se opri ca să facă o plecăciune scurtă, reuşind să nu se încurce în sabia prinsă de cingătoare, în ciuda faptului că ducea două pocale de argint într-o mână şi o cană de lut, astupată, în cealaltă.

— Îmi cer iertare că dau buzna aici, dar n-am găsit pe nimeni care să mă anunţe, spuse el.

Deşi hainele lui erau simple şi pline de praf, înfipt în cingătoare avea un sceptru de fildeş, cu capul de lup.

Sunt Davram Bashere, Mareşalul-General al Saldaeei. Am venit ca să vorbesc cu Seniorul Dragon, despre care se spune că e aici, în Palatul Regal. Bănuiesc că lui mă adresez acum.

Preţ de o clipă, ochii lui rătăciră spre Dragonii lucioşi care se încolăceau, roşii şi albi, în jurul braţelor lui Rand.

— Sunt Rand al'Thor, nobile Bashere. Dragonul Renăscut.

Enaila şi Somara păşiseră între Rand şi nou-venit, fiecare cu o mână pe cuţitul cu lama lungă, gata să îşi tragă vălul pe faţă.

Sunt surprins să găsesc un nobil saldaean în Caemlyn care să dorească să mi se adreseze.

— De fapt, am venit la Caemlyn ca să vorbesc cu Morgase, dar, spre surprinderea mea, i-am găsit pe lacheii nobilului Gaebril sau, mai bine zis, ai regelui Gaebril? Mai trăieşte?

Judecând după voce, Bashere se îndoia că Gaebril ar mai fi în viaţă, nu că i-ar fi păsat prea mult.

— Multă lume spune că şi Morgase ar îi moartă, continuă el.

— Amândoi sunt morţi, răspunse Rand sumbru.

Se aşeză pe tron, rezemându-şi capul de Leul Andorului bătut cu finilit. Tronul era prea îngust, fusese destinat femeilor.

— L-am omorât pe Gaebril, dar după ce acesta a omorât-o pe Morgase.

Bashere înălţă o sprânceană.

Atunci să-l salut pe regele Rand al Andorului?

Rand se apleca înainte, furios.

Andor a avut întotdeauna o regină, ca şi acum. Elayne a fost Domniţa-Moştenitoare. După moartea mamei ei, ea este regină acum. Poate că mai întâi va trebui să se încoroneze - nu ştiu care e legea aici. - Dar, din punctul meu de vedere, ea este regina. Eu sunt Dragonul Renăscut. Asta vreau eu, şi chiar mai mult. Ce doreşti de la mine, nobile Bashere?

Bashere nu dădu de înţeles că furia lui Rand l-ar deranja într-un fel sau altul. Ochii aceia migdalaţi îl priviră pe Rand cu grijă, dar nu îngrijoraţi.

— Turnul Alb l-a lăsat să scape pe Mazrim Taim. Dragonul Fals, spuse el, se opri şi, văzând că Rand nu intervine, continuă: Regina Tenobia nu mai vrea ca Saldaea să aibă de suferit din cauza asta, drept care m-a trimis după el, să-l prind şi să-i fac felul. Îl urmăresc de mai multe săptămâni. Să nu te temi că am adus o oştire străină în Andor. Cu excepţia unei escorte alcătuite din zece oşteni, pe ceilalţi i-am lăsat în Pădurea Braem, la miazănoapte, departe de orice hotar pe care Andorul l-a revendicat în ultimii două sute de ani. Dar Taim este în Andor. De asta sunt absolut sigur.

Rand se lăsă pe spătarul tronului, şovăind.

Nu-l poţi avea, nobile Bashere.

Pot să întreb de ce, Seniore Dragon? Dacă vrei să foloseşti Aieli în prinderea lui, să ştii că n-am nimic împotrivă. Oamenii mei vor rămâne în Pădurea Braem până la întoarcerea mea.

Partea aceasta a planului nu dorise să o dezvăluie atât de curând. Întârzierea îl putea costa, dar intenţia lui fusese ca mai întâi să ţină bine în frâu neamurile. Dar de ce nu ar începe chiar acum?

— Voi anunţa o amnistie. Pot conduce Puterea, nobile Bashere. Nu văd de ce un alt om să fie vânat şi ucis sau domolit, doar fiindcă poate face ceea ce pot şi eu. Voi anunţa că orice bărbat care poate îmbrăţişa Adevăratul Izvor, orice bărbat care

vrea să înveţe poate veni la mine ca să se bucure de protecţia mea. Ultima Bătălie se apropie, nobile Bashere. S-ar putea ca nici unul dintre noi să nu mai aibă timp să-şi piardă minţile înainte, şi nu sunt dispus să risc irosind o viaţă. Când au apărut din Mana Pustiitoare, în timpul Războaielor cu Trolocii, trolocii erau însoţiţi de Stăpânii Spaimei, bărbaţi şi femei care conduceau Puterea în slujba Umbrei. De acelaşi lucru vom avea parte la Tarmon Gai'don. Nu ştiu câte Aes Sedai vor fi alături de mine, dar nu voi alunga nici un bărbat care conduce Puterea, dacă vrea să lupte alături de mine. Mazrim Taim e al meu, nobile Bashere, nu al tău.

Am înţeles, replică Bashere sec. Ai cucerit Caemlynul. Aud că şi Tearul e al tău, Cairhienul va fi şi el, dacă nu e deja. Vrei să cucereşti lumea cu Aielii tăi şi cu armata de bărbaţi care conduc Puterea Supremă?

— Dacă trebuie, zise Rand la fel de sec. Voi saluta orice conducător care doreşte să-mi fie aliat, dar până acum am avut parte numai de intrigi pentru câştigarea puterii sau de ostilitate făţişă. Nobile Bashere, în Tarabon şi Arad Doman domneşte anarhia, şi nici Cairhienul nu stă mai bine. Amadicia stă cu ochii pe Altara. Seanchanii poate că ai auzit ce se spune despre ei, în Saldaea; tot ce-i mai rău se pare că-i adevărat —, seanchanii, în cealaltă parte a lumii, stau cu ochii pe noi toţi. Ici şi colo se dau lupte pentru tot felul de ambiţii meschine, în condiţiile în care Tarmon Gai'don nu e departe. Avem nevoie de pace. De timp, înainte de atacul trolocilor, înainte să se elibereze Cel întunecat, ca să ne putem pregăti. Dacă singura cale de a găsi timp şi pace pentru lumea asta este de a impune pacea, aşa voi face. Nu ţin neapărat, dar o voi face.

Am citit *Ciclul Karaethonului,* spuse Bashere şi, vârând pocalele sub braţ, rupse sigiliul de ceară de pe cană şi le umplu cu vin. Dar ce e mai important e că şi regina Tenobia a citit Profeţiile. Nu pot vorbi în numele Kandorului, al Arafelului sau al Shienarului. Cred că ţi se vor alătura până şi un copil din Ţinuturile de la Hotare ştie că Umbra aşteaptă în Mana Pustiitoare să se repeadă asupra noastră dar nu pun mâna în foc.

Enaila privi bănuitoare pocalul pe care i-l înmână Bashere, dar în cele din urmă urcă treptele ca să i-l dea lui Rand.

De fapt, nu pot fi sigur nici de Saldaea, continuă Bashere. Tenobia conduce; eu sunt doar generalul ei. Dar cred că, dacă-i trimit un mesaj, răspunsul va fi că Saldaea acceptă să lupte alături de Dragonul Renăscut. Intre timp, mă pun la dispoziţia ta, împreună cu cei nouă mii de călăreţi saldaeni.

Rand clătină pocalul, privind vinul de un roşu întunecat. Sammael în Illian, ceilalţi Rătăciţi numai Lumina ştia unde. Seanchanii aşteptau să treacă Oceanul Aryth, oamenii de aici erau gata să lupte pentru propriul lor interes, indiferent cât ar fi suferit lumea din cauza asta.

Pacea încă e departe, zise el încet. Până atunci va mai curge sânge, vor mai muri mulţi.

— Ca întotdeauna, răspunse Bashere calm.

Rand nu înţelese la ce anume se referea el. Poate şi la una, şi la alta.

Vârându-şi harpa sub braţ, Asmodean se îndreptă agale spre Mat şi Aviendha. Îi plăcea să cânte, dar nu pentru doi oameni care nu ascultau, darămite să şi aprecieze gestul. Nu ştia sigur ce se întâmplase în dimineaţa aceea şi nici nu era sigur că dorea să ştie. Prea mulţi Aieli rămăseseră surprinşi la vederea lui, susţinuseră că îl văzuseră mort; nu voia amănunte. În peretele din faţa lui era o crăpătură lungă şi adâncă. Ştia de ce muchiile acelea erau atât de ascuţite, de ce suprafaţa aceea era atât de lucioasă, ca gheaţa, mai netedă decât ar fi putut-o face orice mână într-o sută de ani.

Alene, dar şi înfiorându-se se întrebă dacă, renăscând astfel, era un om nou. El, unul, nu credea aşa ceva. Nemurirea nu mai exista. Acesta era un dar al Creatorului; folosea numele acela în minte, neţinând cont de ceea ce voia să spună al’Thor. Dovadă sigură că era el însuşi. Nemurirea nu mai exista - ştia că era vorba de imaginaţie, deşi uneori i se părea că simte cum timpul trage de el către un mormânt pe care nu crezuse niciodată că îl va vedea iar puţinul *saidin* pe care îl mai putea folosi îi dădea senzaţia că bea o cană de zoaie. Nu îi părea rău că Lanfear era moartă. Nici de Rahvin, dar mai puţin de Lanfear, pentru tot ce îi făcuse ea. Va râde când vor muri şi ceilalţi, mai ales când va muri ultimul. Nu ştia dacă era un om nou acum, dar ştia că se va agăţa de smocul acela de iarbă de la marginea prăpastiei cât îl vor ţine puterile. Rădăcinile vor ceda până la urmă, va veni şi prăbuşirea, însă, până atunci, va şti că e viu.

Deschise cu putere o uşă mică, vrând să ajungă în cămară. Trebuia să găsească un vin mai acătării. Un pas, şi se opri, albindu-se la faţă.

— Tu? Nu!

Cuvântul rămase suspendat în aer când moartea îl luă la ea.

* * *

Morgase îşi şterse faţa de sudoare şi îşi vârî batista la loc - în mânecă —, apoi îşi aranjă pălăria de paie care cunoscuse şi vremuri mai bune. Cel puţin reuşise să facă rost de o rochie de călărie ca lumea, deşi nici măcar lâna aceea gri, foarte fină, nu se potrivea cu căldura de afară. De fapt, Tallanvor făcuse rost de ea. Lăsând calul să meargă în voie, se uită atentă la tânărul înalt care o luase înainte, printre copaci. Rotunjimile lui Basel Gill scoteau în evidenţă silueta înaltă şi zveltă a lui Tallanvor. Tânărul îi dăduse rochia asigurând-o că e mai bună decât cea în care părăsise palatul în fugă şi care îi producea mâncărimi, privind-o fără să clipească, fără să-i spună ceva nelalocul lui. Desigur, ea însăşi hotărâse ca nimeni să nu afle cine e, mai ales după ce descoperise că Gareth Bryne plecase din Izvoarele Kore; de ce trebuia să alerge după nişte oameni care dăduseră foc hambarului când avea mai multă nevoie de el? Dar acum nu mai conta; se va descurca şi fără el. O intrigaseră însă ochii lui Tallanvor când îi spusese pe nume, Morgase.

Oftând, privi peste umăr. Matahala de Lamgwin se uita cercetător la fiecare tufiş, iar Breane, alături de el, nu îl slăbea din ochi. Oştirea ei nu se întărise nici măcar cu un om de la plecarea din Caemlyn. Prea mulţi auziseră de nobili exilaţi din capitală fără motiv sau din cauza unor legi nedrepte ca să facă mai mult decât să surâdă batjocoritor la simpla menţionare a ajutorului de care avea nevoie regina lor de drept. Chiar de-ar fi ştiut cine le vorbeşte, tot nu ar fi putut schimba nimic. Aşadar, iat-o mergând călare prin Altara, ţinându-se cât mai aproape de pădure din cauza bandelor înarmate care hălăduiau peste tot, mergând prin pădure cu un cuţitar plin de cicatrice, cu o nobilă cairhiană refugiată, înnebunită de durere, un hangiu mătăhălos care una-două îngenunchea în faţa ei numai dacă se uita la el, şi un tânăr militar care uneori o privea de parcă ar fi fost

îmbrăcată cu una din rochiile acelea pe care le purtase pentru Gaebril. Şi Lini, desigur. Cum să o uite pe Lini?

Ca şi cum gândul la Lini ar fi chemat-o aproape, bătrâna doică dădu pinteni calului şi veni lângă ea.

— Priveşte mereu în faţă, zise ea calm. „Leul tânăr atacă cel mai iute şi când te aştepţi cel mai puţin. “

— Crezi că Tallanvor e periculos? Întrebă Morgase răstit, iar Lini o privi pieziş, gânditoare.

Numai atât cât poate fi periculos un bărbat. Frumoasă ţinută, nu crezi? Numai că e puţin cam înalt. Mâini puternice. „N-are rost să laşi mierea să se învechească înainte s-o mănânci. “

— Lini! Zise Morgase ameninţător.

Bătrâna o tot ţinea aşa în ultima vreme. Tallanvor era un bărbat chipeş, într-adevăr, avea mâini puternice şi gambele frumos arcuite, dar era prea tânăr, iar ea era regină. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se uite la el ca la un bărbat, şi nu ca la supusul ei. Tocmai voia să îi spună asta lui Lini - şi că nu era în toate minţile dacă îşi închipuia că se va lua de un bărbat cu zece ani mai mic decât ea; cam atâta era diferenţa - când văzu că Tallanvor şi Gill se întorceau.

— Ţine-ţi gura, Lini. Dacă îi bagi în cap tot felul de idei tânărului ăluia, să ştii că te las pe drum.

Pufnetul dispreţuitor al lui Lini l-ar fi aruncat într-o temniţă până şi pe cel mai înalt nobil din Andor. Asta dacă Morgase ar mai fi fost pe tron.

— Chiar eşti sigură că vrei să faci asta, fata mea? „E prea târziu să te răzgândeşti după ce-ai sărit de pe stâncă. “

— Am să-mi găsesc aliaţi unde am să pot, replică Morgase înţepată.

Tallanvor trase de hăţuri, îndreptându-şi spinarea în şa. Sudoarea i se scurgea pe faţă, dar tânărul părea că nu bagă în seamă căldura. Jupânul Gill se trăgea de gulerului vestonului acoperit cu discuri de metal de parcă ar fi vrut să şi-l scoată.

Pădurea se termină şi lăsă loc fermelor, spuse Tallanvor. Dar nu cred că te va recunoaşte cineva aici.

Morgase îi susţinu privirea; pe zi ce trecea îi venea tot mai greu să se uite în altă parte când o privea el.

Mai avem zece mile şi ajungem în Cormaed. Dacă insul acela din Sehar n-a minţit, vom găsi un bac care ne va trece în

Amadicia înainte de căderea întunericului. Eşti sigură că vrei să faci asta, Morgase?

Felul în care îi pronunţa numele... Nu. Se lăsa în voia închipuirilor absurde ale lui Lini. Din cauza acestei călduri blestemate, probabil.

M-am hotărât, tinere Tallanvor, şi nu vreau să-mi pui cuvintele la îndoială, replică ea pe un ton glacial.

Îşi înfipse pintenii în coastele calului, făcându-l să se cabreze şi astfel să le despartă privirea, şi trecu pe lângă el. O putea ajunge din urmă dacă voia. Îşi va găsi aliaţi unde va putea. Îşi va recâştiga tronul şi vai de Gaebril sau de oricare altul care se gândea că îl poate ocupa în locul ei.

Iar Lumina l-a binecuvântat cu razele ei.
Iar el a dăruit oamenilor Pacea Luminii.
Legând neamurile de el. Făcând unul din toate.
Dar fărâmele de inimi au lăsat răni adânci.
Şi ce-a fost cândva a venit din nou
prin foc şi prin furtună
despicând totul în două.
Pentru că pacea lui...
Pentru că pacea lui...
... a fost pacea...
... săbiei.
Iar Lumina l-a binecuvântat cu razele ei.

Din ***Gloria Dragonului***
Compus de Meane sol Ahelle,
A Patra Vârstă

GLOSAR

–––––––

REMARCĂ ASUPRA DATELOR DIN ACEST GLOSAR. Calendarul toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la aproximativ două secole de la moartea ultimului bărbat Aes Sedai şi a fost consemnat în scris la mulţi ani după Frângerea Lumii (DFL). Multe consemnări au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, într-atât de multe, încât, la sfârşitul războaielor, existau dispute cu privire la anul exact pe vechiul sistem. Tiam din Gazar a propus atunci un nou calendar, în cinstea presupusei eliberări de ameninţarea trolocilor, calendar care consemna fiecare an ca fiind un An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârşitul Războaielor Troloce, calendarul lui Tiam din Gazar era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Şoim a încercat să întocmească un nou calendar, având la bază întemeierea imperiului său (DLI, De la întemeiere), dar acum acesta este menţionat doar de istorici. După distrugerile, crimele şi prăpădurile provocate de Războiul de o Sută de Ani, un al patrulea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Chiră-n-zbor, un învăţat din rândurile Oamenilor Mării şi promulgat de panarhul Farede din Tarabon. Calendarul Farede, care datează de la sfârşitul stabilit în mod arbitrar al Războiului de o Sută de Ani şi care consemnează anii Noii Ere (NE) este folosit şi astăzi.

A’dam; Dispozitiv Seanchan folosit pentru a le controla pe femeile care pot să conducă Puterea; este format dintr-o zgardă

şi o brăţară, legate printr-o lesă, toate dintr-un metal argintiu. Nu are nici un efect asupra unei femei care nu poate conduce. *Vezi şi: damane,* seanchan, *sul'dam.*

Adevăratul Izvor: Forţa motrice a universului, cea care face să se învârtească Roata Timpului. Este alcătuit din două părţi “jumătatea masculină *(saidin)* şi jumătatea feminină *(saidar)* - care se luptă una cu alta şi în acelaşi timp conlucrează. *Saidinul* poate fi folosit doar de bărbaţi, iar *saidarul* doar de femei. De la începutul Vremii Nebuniei, *saidinul* a fost pângărit de atingerea Celui întunecat. *Vezi şi:* Puterea Supremă.

Aes Sedai: Mânuitoare ale Puterii Supreme. Începând cu Vremea Nebuniei, nu mai există decât femei Aes Sedai. Privite cu neîncredere şi temute, chiar urâte de unii, sunt considerate de mulţi vinovate de Frângerea Lumii şi se crede în general că se amestecă în treburile diferitelor neamuri. În acelaşi timp, puţini sunt conducătorii care nu au o sfetnică dintre femeile Aes Sedai, chiar şi în acele ţinuturi unde o astfel de legătură trebuie ţinută secretă. După ce se obişnuiesc cu Puterea, Aes Sedai par să nu mai îmbătrânească. Iată de ce o femeie în vârstă poate să nu aibă decât, cel mult, câteva fire cărunte. *Vezi şi:* Ajah, Suprema înscăunată, Vremea Nebuniei.

Aiel: Neamul din Pustiul Aiel. Oameni cruzi şi curajoşi. Îşi acoperă chipul cu un văl înainte să ucidă. Războinici necruţători atât înarmaţi, cât şi cu mâinile goale, nu ar pune mâna pe o sabie şi nici nu ar merge călare decât dacă ar fi obligaţi. Muzicanţii lor îi însoţesc şi îi îmbărbătează în bătălii, Aielii numind bătălia „Dansul “şi „Dansul lăncilor “. Aielii sunt împărţiţi în douăsprezece clanuri: Chareen, Codarra, Daryne, Goshien, Miagoma, Nakai, Reyn, Shaarad, Shaido, Shiande, Taardad şi Tomanelle. Uneori, vorbesc despre un al treisprezecelea clan, Clanul-care-nu-există, Jenn, întemeietorii Rhuideanului. *Vezi şi:* Frăţiile războinice ale Aielilor, Pustiul Aiel, Rhuidean.

Ajah: Frăţii în rândul femeilor Aes Sedai, şapte la număr şi desemnate prin culori: Albastră, Roşie, Albă, Verde, Brună, Galbenă şi Cenuşie. Toate femeile Aes Sedai, în afară de Suprema înscăunată, fac parte dintr-una. Flecare dintre aceste frăţii are o filosofic proprie cu privire la folosirea Puterii Supreme şi la ţelurile Aes Sedai. De exemplu, Ajah Roşie îşi pune toată energia în slujba găsirii şi domolirii bărbaţilor care încearcă să

mânuiască Puterea Supremă. Ajah Brună, pe de altă parte, evită implicarea în treburile lumeşti şi este în căutarea cunoaşterii. Ajah Albă, care nu pune mare preţ pe lume şi pe fiinţele umane, se dedică filosofiei şi căutării adevărului. Ajah Verde (numită, în vremea Războaielor Troloce, Ajah Luptătoare) se pregăteşte pentru Tarmon Gai'don, Ajah Galbenă se concentrează pe Tămăduire, iar surorile Albastre se ocupă de chestiunile legate de lege şi de înfăptuirea dreptăţii. Cele Cenuşii sunt mijlocitoare, căutând să aducă armonie şi bună-înţelegere. Există zvonuri referitoare la o Ajah Neagră, care l-ar sluji pe Cel întunecat, dar, oficial, aceste zvonuri sunt infirmate.

Alese: Tinere care se pregătesc pentru a fi Aes Sedai şi care au ajuns destul de puternice, trecând de felurite încercări. În general, e nevoie cam de cinci până la zece ani pentru ca o novice să fie Aleasă. Regulile cărora trebuie să fi se supună Alesele sunt mai puţine decât pentru novice. Mai mult, ele au dreptul să îşi selecteze învăţăturile care le interesează, într-o anumită măsură, precum şi să poarte inelul cu Marele Şarpe, dar numai pe arătătorul de la mâna stângă. Ajunsă Aes Sedai, o Aleasă este inclusă în Ajah dorită, capătă dreptul de a purta şalul şi îşi poate muta inelul pe orice deget. Poate, de asemenea, să nu îl poarte, dacă situaţia o cere.

Alviarin Freidhen: Aes Sedai din Ajah Albă, instruită să devină Păstrătoarea Cronicilor, a doua ca importanţă printre Aes Sedai după Suprema înscăunată. O femeie dominată de raţiune, dar şi de ambiţie.

Amadicia: Un ţinut situat la miazăzi de Munţii de Negură, între Tarabon şi Altara. Capitala lui, Amador, este locul de baştină al Copiilor Luminii, conduşi de Căpitanul Comandant care are, chiar dacă nu recunoaşte, mai multă putere decât regele. Accesul în Amadicia le este interzis celor care pot conduce Puterea; odată prinşi, sunt întemniţaţi sau exilaţi, deşi adesea sunt ucişi pe motiv că „s-au opus arestării ". Steagul Amadiciei este o stea de argint în şase colţuri, prinsă pe un ciulin roşu pe fond albastru. *Vezi şi:* a conduce, Copiii Luminii.

Amys: înţeleaptă din Sălaşul Stâncile Reci şi Vestitoare-n-vise. Femeie Aiel din septul Nouă Văi al clanului Taardad. Soţie a lui Rhuarc, soră-de-soţ pentru Lian, stăpâna Sălaşului Stâncile Reci, şi soră-mamă pentru Aviendha.

Andor: Un ţinut bogat care se întinde de la Munţii de Negură până la Râul Erinin, cel puţin pe o hartă, deşi de câteva generaţii controlul reginei nu a depăşit Râul Manetherendrelle, spre apus. *Vezi şi:* Domniţa-Moştenitoare.

Angreal: Relicvă din Vârsta Legendelor care permite oricărei persoane capabile să conducă Puterea Supremă să stăpânească o parte mai mare din această Putere decât ar putea să facă Iară nici un ajutor. Unele au fost făurite spre a fi folosite de către femei, altele, de către bărbaţi. Zvonurile în legătură cu existenţa unor *angreale* care pot fi utilizate atât de bărbaţi, cât şi de femei nu au fost niciodată confirmate. Nu se mai ştie cum erau făurite. În lume nu există prea multe. *Vezi şi:* a conduce, sa'angreal, ter'angreal.

Arad Doman: Neam aflat pe malurile Oceanului Aryth. În prezent, bulversat în acelaşi timp de un război civil, de războaie împotriva celor care s-au declarat de partea Dragonului Renăscut şi de războaie împotriva Tarabonului. Cei mai mulţi neguţători din Arad Doman sunt femei şi, potrivit zicalei, „a face negoţ cu o domană "înseamnă a face o mare prostie. Domanele sunt celebre sau, mai bine zis, notorii pentru frumuseţea, farmecul şi ţinuta lor scandaloasă.

Aripă-de-Şoim, Artur: Rege legendar, Artur Paendrag Tanreall a domnit între anii AL 943-994. A unit toate ţinuturile de la apus de Osia Lumii, ca şi câteva de dincolo de Pustiul Aiel. A trimis chiar şi oştiri peste Oceanul Aryth (AL 992), dar legăturile cu acestea s-au pierdut la moartea lui, care a declanşat Războiul de o Sută de Ani. Blazonul lui reprezenta un şoim auriu în zbor. *Vezi şi:* Războiul de o Sută de Ani.

Avendesora: în Limba Străveche, „Copacul Vieţii ". Pomenit în multe poveşti şi legende, în care apar mai multe locuri unde ar putea fi situat. Foarte puţini ştiu unde se află.

Avendoraldera: Copac care creştea în Cairhien dintr-o mlădiţă desprinsă din Avendesora, primită în dar de la Aieli în 566 NE. Nu există totuşi nici o informaţie despre posibila legătură dintre Aieli şi Avendesora. *Vezi şi:* Războiul cu Aielii.

Aviendha: Femeie din Septul Nouă Văi al clanului Taardad, care se pregăteşte să devină o înţeleaptă. Nu se teme de nimic, doar de soarta ei.

Bair: Înţeleaptă din Septul Haido al clanului Shaarad. Vestitoare-n vise.

Berelain sur Paendrag: Cea Dintâi din Mayene, Blagoslovita Luminii, Apărătoarea Valurilor, Prima înscăunată a Casei Paeron. Tânără, frumoasă şi încăpăţânată, cât şi o conducătoare pricepută. *Vezi şi:* Mayene.

Birgitte: Eroină a numeroase legende şi poveşti, faimoasă atât pentru frumuseţe, cât şi pentru vitejie şi măiestria la trasul cu arcul. Purta un arc de argint şi săgeţi, tot de argint, care nu-şi greşeau niciodată ţinta. Unul dintre eroii readuşi la viaţă prin sunarea Cornului lui Vaiere. Este întotdeauna legată de Gaidal Cain, erou legendar pentru felul în care mânuia sabia. Cu excepţia frumuseţii şi a priceperii cu care mânuise arcul, seamănă prea puţin cu cea din poveştile despre ea. *Vezi şi:* Cain, Gaidal, Cornul lui Vaiere.

Breane Taborwin: în trecut, o doamnă de rang înalt din Cairhien, acum doar o refugiată fără o leţcaie, care şi-a găsit fericirea alături de un bărbat de genul celor pe care îşi punea servitorii să îi biciuiască.

Cadin'sor: îmbrăcăminte a războinicilor Aieli, formată din haină şi pantaloni în nuanţe de cafeniu şi cenuşiu, care nu se observă printre stânci şi în umbră; încălţările corespunzătoare sunt din piele moale, înşiretate până la genunchi. În Limba Străveche, „veşminte de lucru ".

Caemlyn: Capitala Andorului. *Vezi şi:* Andor.

Cairhien: Atât numele neamului ce locuieşte de-a lungul Osiei Lumii, cât şi numele capitalei acestui neam. Oraşul a fost pârjolit şi prădat în timpul Războiului cu Aielii, la fel ca multe altele, mai mici sau mai mari. Drept urmare, locuitorii au fost siliţi să renunţe la muncile câmpului şi să importe mari cantităţi de grâne. Asasinarea regelui Galldrian (998 NE) a dus la un război pentru succesiunea la Tronul Soarelui, oprind transporturile de grâne şi lăsând loc foametei. Însemnul Cairhienului este un soare auriu care răsare pe un cer albastru.

Callandor: Sabia care nu e Sabie, Sabia care nu poate îi atinsă. Sabie de cristal, păstrată cândva în Stânca din Tear. Un puternic sa'angreal masculin. Mutarea ei din încăperea numită Inima Stâncii a fost, la fel ca şi căderea Stâncii, unul dintre principalele semne ale Renaşterii Dragonului şi ale apropierii de Tarmon Gai'don. Pusă la loc în Inima Stâncii, înfiptă în piatră de Rand al'Thor. *Vezi şi:* Dragonul Renăscut, sa'angreal, Stânca din Tear.

Căutătorii Adevărului: O organizaţie poliţienească şi de spionaj a Imperiului Seanchan. Deşi cei mai mulţi sunt supuşi ai familiei imperiale, se bucură de puteri extinse. Chiar şi unul dintre cei de Sânge (nobilimea din Seanchan) poate îi arestat dacă nu reuşeşte să răspundă întrebărilor unui Căutător sau dacă nu cooperează iară rezerve cu un Căutător, ofensă pe care o stabilesc Căutătorii înşişi şi pe care o poate sancţiona doar împărăteasa.

Cel întunecat: Numele cel mai obişnuit, folosit în toate ţinuturile, al lui Shai'tan. Sursa răului, antiteza Creatorului. Închis de Creator în Shayol Ghul, în clipa Creaţiei. Una dintre încercările de a-l elibera din temniţă a dus la izbucnirea Războiului Umbrei, pângărirea *saidinului,* Frângerea Lumii şi la sfârşitul Vârstei Legendelor.

Cele Cinci Puteri: Sunt firele Puterii Supreme, iar numele pe care le poartă corespund lucrurilor care pot fi făcute cu ajutorul lor - Pământul, Aerul (numit uneori şi Vânt), Focul, Apa şi Spiritul. Sunt numite Cele Cinci Puteri. Orice mânuitor al Puterii Supreme stăpâneşte mai bine una sau poate chiar două dintre aceste puteri, şi mai puţin pe celelalte. În Vârsta Legendelor, Spiritul se găsea deopotrivă la bărbaţi şi la femei, însă capacitatea de a folosi Pământul şi/sau Focul era caracteristică mai ales bărbaţilor, iar cea de a folosi Apa şi/sau Aerul mai ales femeilor. Existau şi excepţii, dar, pentru că aşa stăteau în general lucrurile,

Pământul şi Focul au ajuns să fie considerate puteri masculine, iar Aerul şi Apa puteri feminine.

Cele Trei Legăminte: Jurămintele rostite de o Aleasă care devine Aes Sedai, în timp ce ţine în mână Sceptrul Legămintelor, un ter'angreal care te obligă să nu-ţi încâlci cuvântul. Acestea sunt: (1) Să nu rosteşti nici o vorbă neadevărată. (2) Să nu făureşti arme cu care oamenii să se poată ucide între ei. (3) Să foloseşti Puterea ca armă numai împotriva Făpturilor Umbrei sau, în ultimă instanţă, ca să-ţi aperi propria viaţă, viaţa Străjerului sau a unei alte femei Aes Sedai. Cel de-al doilea legământ a fost adoptat primul, ca reacţie la Războiul Umbrei. Primul legământ, deşi respectat în litera lui, este adesea ocolit de către cele care ştiu să răsucească vorbele. Se crede că ultimele două sunt de neîncălcat.

Colavaere din Casa Saighan: O doamnă de rang înalt din Cairhien, intrigantă, care manipulează oamenii în propriul interes - de fapt, o caracteristică a întregii nobilimi cairhiene, care are atâta putere încât uneori îşi uită vulnerabilitatea la o putere mai mare decât a ei.

A conduce: A controla curgerea Puterii Supreme. *Vezi şi:* Puterea Supremă.

Copiii Luminii: O frăţie cu stricte convingeri ascetice, care nu se supune nici unui neam şi are drept ţel înfrângerea Celui întunecat şi distrugerea tuturor Iscoadelor sale. Întemeiată în timpul Războiului de o Sută de Ani pentru a contracara numărul tot mai mare de Iscoade ale Celui întunecat, s-a transformat în timpul războiului într-o organizaţie militară, cu vederi extrem de rigide şi pe deplin convinsă că este singura care deţine adevărul şi ştie să deosebească binele de rău. Copiii Luminii le consideră pe Aes Sedai, ca şi pe cei care le sprijină Iscoade ale Celui întunecat. Sunt cunoscuţi şi sub numele peiorativ de Mantiile Albe; blazonul lor reprezintă un soare auriu pe fond alb.

Cornul lui Valere: Obiect legendar pe care îl caută cei porniţi în Marele Alai şi care îi poate readuce la viaţă pe eroi pentru a lupta împotriva Umbrei. S-a strâns un nou Mare Alai care să pornească în căutarea Cornului, iar acum există Corniaţi în foarte multe ţinuturi.

Couladin: Un bărbat ambiţios din Septul Domai al clanului Shaido. Frăţia lui de războinici este *Seia Doon,* Ochii Negri.

Cuendillar: Substanţă indestructibilă creată în Vârsta Legendelor. Absoarbe orice forţă folosită în încercarea de a o frânge, devenind astfel tot mai puternică. Numită şi Inimă de piatră.

Damane: În Limba Străveche, „Cele-n lesă “. Denumire dată de seanchani femeilor care pot conduce Puterea şi care, după cum cred ei, se cade să fie controlate cu ajutorul unui a’dam. Femeile care pot conduce Puterea, dar care încă nu au devenit damane sunt numite marath’damane, literal „cele care trebuie puse în lesă “. *Vezi şi: a’dam*, Seanchan, sul’dam.

Dobraine din Casa Taborwin: Un nobil de rang înalt din Cairhien care crede în respectarea întocmai a jurămintelor depuse.

Domniţa-Moştenitoare: Titlul moştenitoarei la tronul Andorului. Dacă regina nu are nici o fiică, tronul revine celei mai

apropiate rude de sânge de sex feminin a reginei. Controversa privind cine este cea mai apropiată rudă de sânge a dus de câteva ori la lupte pentru putere, ultima fiind „Succesiunea “- cum e numită în Andor, şi „Cel de-al Treilea Război pentru Succesiune în Andor “, cum e cunoscută prin alte părţi care au adus-o pe tron pe Morgase din Casa Trakand.

Domolire: Acţiunea întreprinsă de femeile Aes Sedai de a-i izola pe bărbaţii care pot conduce Puterea Supremă. Această acţiune este necesară întrucât orice bărbat care învaţă să conducă Puterea va înnebuni din pricina murdăriei care întinează *saidinul* şi, în nebunia lui, se va servi de Puterea Supremă pentru a săvârşi fapte îngrozitoare, înainte ca murdăria să îl ucidă. Bărbatul care a fost domolit încă mai poate simţi Adevăratul Izvor, dar nu îl mai poate atinge. Nebunia care a apărut înaintea domolirii este oprită, dar nu şi vindecată, iar dacă bărbatul este domolit la timp, moartea poate fi evitată. Dar bărbatul care este domolit inevitabil nu mai doreşte să trăiască; cei care nu reuşesc să se sinucidă mor oricum într-un an sau doi. *Vezi şi:* Puterea Supremă, ferecare.

Dragon Fals: Nume dat mai multor bărbaţi care pretind că sunt Dragonul Renăscut. Unii au pornit războaie care au afectat mai multe neamuri. De-a lungul secolelor, cei mai mulţi au fost incapabili să conducă Puterea Supremă, câţiva însă au reuşit. Cu toate acestea, toţi au dispărut, au fost prinşi sau ucişi înainte să se îndeplinească vreuna dintre Profeţiile Dragonului. Printre cei care puteau conduce, cei mai înzestraţi au fost Raolin Duşmanul întunecimii (DFL 335-336), Yurian Arc-de-Piatră (circa 1300-1308 DFL), Davian (AL 351), Guaire Amalasan (AL 939-943), Logain (997 NE) şi Mazrim Taim (998 NE). *Vezi şi:* Dragonul Renăscut.

Dragonul Renăscut: Potrivit Profeţiilor Dragonului, cel care este reîncarnarea lui Lews Therin Ucigaşul-de-Neam. *Vezi şi:*Dragonul Fals, Profeţiile Dragonului, Dragonul.

Dragonul: Numele sub care era cunoscut Lews Therin Telamon în timpul Războiului Umbrei acum cu mai bine de trei mii de ani. În nebunia care îi cuprinsese pe toţi bărbaţii Aes Sedai, Lews Therin a ucis toate persoanele cu care avea o cât de mică înrudire de sânge, precum şi pe toţi cei pe care îi iubea, dobândind astfel numele Ucigaşul-de-Neam. *Vezi şi:* Profeţiile Dragonului, Dragonul Renăscut.

Egwene al'Vere: Tânără din Emond's Field, din Ţinutul celor Două Râuri al Andorului. Acum una dintre Alese, se pregăteşte cu femeile Aiel Vestitoare-n vise şi pare a fi o Vestitoare. *Vezi şi:* Vestitoare-n vise, înzestrări.

Elaida de Avriny a'Roihan: Aes Sedai din Ajah Roşie, acum ajunsă la rangul de Supremă înscăunată. Cândva, sfetnica reginei Morgase din Andor. Uneori, are darul Prorocirii.

Elayne din Casa Trakand: Fiica reginei Morgase, Domniţa-Moştenitoare a tronului Andorului, în prezent Aleasă. Blazonul ei este un crin auriu. *Vezi şi:* Domniţa-Moştenitoare.

Enaila: Fecioară a Lăncii. Din Septul Jarra al clanului Chareen. Sensibilă când vine vorba de înălţimea ei, are o atitudine protectoare ieşită din comun faţă de Rand al'Thor, dacă ţinem cont că e doar cu un an mai mare decât el.

Faile: În Limba Străveche înseamnă „şoimiţă ". Nume pe care şi l-a luat Zarine Bashere, o tânără din Saldaea.

Faolain Orande: O Aleasă căreia nu-i plac Sălbăticiunile.

Far Dareis Mai: În Limba Străveche înseamnă „Fecioarele Lăncii". Una dintre frăţiile războinicilor Aieli; spre deosebire de toate celelalte, nu acceptă decât femei. Fecioarele care se căsătoresc nu pot rămâne în frăţie şi nici nu pot lupta cât timp sunt însărcinate. Orice copil care se naşte este dat spre a fi crescut de o altă femeie, astfel încât nimeni nu mai ştie cine este mama sa. („Nu poţi aparţine nici unui bărbat, cum nici un bărbat şi nici un copil nu-ţi pot aparţine. Lancea îţi este iubitul, copilul şi întreaga ta viaţă.") *Vezi şi:* Aiel, Frăţiile războinice ale Aielilor.

Ferecare: Procedeu prin care o femeie care poate conduce Puterea este definitiv împiedicată de către Aes Sedai să o mai facă. Femeia poate simţi în continuare Adevăratul Izvor, dar nu îl poate atinge. S-a aplicat atât de rar, încât novicelor fi se cere să ţină minte numele şi fărădelegile puţinelor femei care au fost ferecate. În mod oficial, ferecarea este urmarea unui proces şi a condamnării pentru o anumită fărădelege. Când se produce din întâmplare, se numeşte mistuire. În practică, termenul „ferecare "este folosit şi într-un caz, şi în celălalt; victimele pur şi simplu par să renunţe la tot şi mor.

Flacăra din Tar Valon: Simbolul oraşului Tar Valon, al Supremei înscăunate şi al femeilor Aes Sedai. Reprezentare stilizată a unei flăcări; o lacrimă albă cu vârful în sus.

Frângerea Lumii: în Vremea Nebuniei, bărbaţii Aes Sedai care îşi pierduseră minţile au schimbat faţa pământului. Au doborât lanţuri de munţi, au înălţat alţii, au ridicat uscatul în locul mărilor şi au făcut ca oceanul să se reverse peste locurile unde fusese uscatul. În multe părţi ale lumii populaţia a dispărut aproape cu totul, iar supravieţuitorii s-au risipit ca praful în vânt. Această distrugere este amintită în poveşti, legende şi în istorie sub numele de Frângerea.

Lumii. *Vezi şi:* Vremea Nebuniei.

Frăţiile războinice ale Aielilor: Toţi războinicii Aieli fac parte din câte una din cele douăsprezece frăţii. Acestea sunt Ochii întunecaţi *(Seia Doon),* Frăţia Vulturului *(Far Aldazar Din),* Gonacii Zorilor *(Rahien Sorei),* Mâinile-cuţite *(Şovin Nai),* Fecioarele Lăncii *(Far Dareis Mai),* Dansatorii Munţilor *(Hama. N'dore),* Lăncile Nopţii *(Cor Dârei),* Pavezele Roşii *(Aelhan Dor),* Câinii de Piatră *(Shae'en M'taal),* Tunătorii *(Sha'mad Conde),* Sânge Adevărat *(Tain Shari)* şi Căutătorii de Apă *(Duahde Mahdi'in).* Fiecare îşi are propriile obiceiuri şi, câteodată, propriile îndatoriri. De pildă, Pavezele Roşii au în sarcină menţinerea ordinii, iar Câinii de Piatră servesc de multe ori ca ariergardă în timpul retragerilor, în timp ce Fecioarele sunt deseori trimise în recunoaştere. Clanurile Aielilor se atacă şi se luptă frecvent între ele, dar membrii aceleiaşi Frăţii nu se bat unul cu altul, chiar dacă fac parte din clanuri învrăjbite. Astfel, există mereu căi de comunicare între clanuri, chiar şi atunci când conflictul e deschis. *Vezi şi:* Aiel, Pustiul Aiel, *Far Dareis Mai.*

Gai'shain: În Limba Străveche însemna. Juruit Păcii în Bătălie ". Aielul care este luat prizonier de un alt Aiel în timpul unui atac sau al unei bătălii este obligat de ji'e'toh să-şi slujească învingătorul cu umilinţă şi deplină ascultare un an şi o zi, fără să atingă vreo armă şi fără să se dedea la violenţă. Înţeleptele, fierarii, copiii şi femeile care au copii mai mici de 10 ani nu pot fi gai'shaini.

Gaidal Cain: Săbier de temut, erou de legendă, mereu legat de Birgitte, la fel de chipeş pe cât era ea de frumoasă. Unul dintre eroii care e readus la viaţă atunci când sună Cornul lui Vaiere. *Vezi şi:* Birgitte, Cornul lui Vaiere.

Gaidin: în Limba Străveche însemna „Fratele Bătăliilor ". Titlu folosit de Aes Sedai pentru Străjeri. *Vezi şi:* Străjer.

Galad: Seniorul Galadedrid Damodred. Fratele vitreg (de tată, Taringail Damodred) al lui Elayne şi al lui Gawyn. Blazonul lui reprezintă o sabie argintie înaripată, cu vârful în jos.

Gareth Bryne: Cândva, Căpitan-General al Gărzilor Reginei din Andor. Exilat de regina Morgase. Considerat unul dintre cei mai mari generali în viaţă. Sigiliul Casei Bryne este un taur sălbatic, care poartă la gât Coroana Roşie a Andorului.

Sigiliul personal al lui Gareth Bryne este reprezentat de trei stele aurii, fiecare cu câte cinci raze.

Gawyn din Casa Trakand: Fiul Reginei Morgase şi fratele lui Elayne, căreia, la urcarea pe tron, îi va deveni Primul Prinţ al Săbiei. Blazonul lui este un mistreţ alb.

Grade de rudenie la Aieli: Legăturile de sânge ale Aielilor au o terminologie complicată, derutantă pentru cei din afară, dar foarte precisă pentru Aieli. Câteva exemple sunt suficiente, deşi pentru explicaţii complete ar fi nevoie de un întreg volum. Un frate-dintâi şi o soră-dintâi au aceeaşi mamă. Un al doilea-frate şi o a doua-soră se referă la copiii surorii dintâi sau ai fratelui dintâi al mamei unui Aiel, iar surorile-mame şi surorile-taţi sunt surorile dintâi şi fraţii dintâi ai mamei unui Aiel. Tatăl-mare sau mama-mare se referă la tatăl sau mama mamei unui Aiel, în timp ce părinţii tatălui unui Aiel sunt al doilea tatăl-mare sau a doua mamă-mare; Aielul este mai legat prin sânge de mama lui decât de tatăl lui. Mai departe se complică lucrurile datorită unor factori precum capacitatea prietenilor apropiaţi de a se adopta reciproc ca frate dintâi sau soră dintâi. Când femeile Aiele sunt prietene apropiate şi se mărită cu acelaşi bărbat devenind astfel surori-de-soţi şi soţii pentru fiecare în parte ca şi pentru bărbat. - Complicaţiile par şi mai evidente.

Illian: Port important la Marea Furtunilor, capitala neamului cu acelaşi nume.

Iscoade ale Celui întunecat: Cei care îl slujesc pe Cel întunecat, cu credinţa că vor dobândi putere şi răsplăţi însemnate, poate chiar nemurirea, după ce va fi eliberat din temniţă.

Isendre: Femeie frumoasă şi lacomă, care a înfuriat pe cine nu trebuia şi pentru prima oară în viaţa ei a spus adevărul când nu a recunoscut că ar fi furat.

Înalţii Seniori din Tear: Stăpânitorii Tearului, unde nu există rege sau regină; sunt constituiţi într-un consiliu. Numărul

lor nu este fix. De-a lungul anilor, au fost între douăzeci şi chiar doar şase. Nu trebuie confundaţi cu seniorii din ţinut, care sunt nobili ceva mai puţin importanţi.

Înţeleaptă: Printre Aieli, înţeleptele sunt femei alese de către alte înţelepte şi instruite cum să tămăduiască, cum să folosească ierburile şi alte lucruri, asemenea Meştereselor. De obicei, există câte o singură Înţeleaptă în fiecare sălaş al unui clan sau al unui Sept. Se bucură de mare autoritate şi au responsabilităţi pe măsură, de asemenea exercită o influenţă puternică asupra căpeteniilor de Sept şi de clan, chiar dacă acestea adesea le acuză că se amestecă prea mult în treburile lor. Înţeleptele se ţin departe de conflicte şi bătălii şi, potrivit ji'e'toh, nimeni nu are voie să le facă rău sau le oprească din ceea ce fac. Unele înţelepte au capacitatea de a conduce Puterea, dar nu se laudă cu asta. Trei înţelepte aflate încă în viaţă sunt Vestitoare-n vise, având capacitatea de a pătrunde în Tel'aran'rhiod şi, printre altele, de a vorbi cu alte persoane în visele acestora. *Vezi ţi:* Vestitoare-n vise, ji'e'toh, Tel'aran'rhiod.

Înzestrări: Folosirea Puterii Supreme cu ţinte precise. Cea mai cunoscută este Tămăduirea. Unele s-au pierdut, precum Topirea-n-văzduh, adică putinţa de a călători dintr-un loc într-altul într-o clipă, fară a străbate, propriu-zis, spaţiul. Altele, precum Prorocirea (capacitatea de a prezice viitorul, dar numai în linii mari), se întâlnesc foarte rar. Altă înzestrare despre care se credea că s-a pierdut este Vestirea-n-vise, care presupune, printre altele, capacitatea unei Vestitoare de a-şi înţelege visele pentru a prezice viitorul, cu mai multe amănunte decât Prorocirea. Unele Vestitoare aveau capacitatea de a pătrunde în Tel'aran'rhiod, Lumea Viselor şi, se spune, chiar în visele altor persoane. Ultima Vestitoare-n-vise cunoscută a fost Corianin Nedeal, care a murit în 526 NE; acum mai există una, despre care nu ştiu decât foarte puţini. *Vezi şi* Tel'aran'rhiod.

Ji'e'toh: În Limba Străveche însemna „onoare şi obligaţie "sau „onoare şi datorie ". Codul complex după care se conduc Aielii pentru a-l explica ar fi nevoie de zeci de volume. Un exemplu simplu: există multe căi de a te acoperi de glorie într-o bătălie. Cea mai neînsemnată este să ucizi, fiindcă oricine poate ucide. Cea mai însemnată este să atingi un duşman înarmat, viu, fără să îi pricinuieşti vreun rău. Undeva, la mijloc, este să îţi transformi duşmanul într-un gai'shain. Un alt exemplu: ruşinea,

care are şi ea mai multe nivele în ji'e'toh, este considerată în multe privinţe mai rea decât durerea, rana sau chiar moartea. Un al treilea exemplu: există mai multe categorii de toh sau obligaţie, dar chiar şi cea mai neînsemnată dintre ele trebuie îndeplinită în totalitate. Toh este primordială în sensul că Aielul deseori acceptă ruşinea, dacă e absolut necesar, pentru a îndeplini o obligaţie care ar părea minoră unuia din afară. *Vezi şi:* gai'shain.

Jocul caselor: Nume dat intrigilor, comploturilor şi manipulărilor menite să producă avantaje pentru Casele nobile. Se pune mare preţ pe subtilitate, pe încercarea de a atinge un scop sub aparenţa atingerii altuia şi pe obţinerea de rezultate fară cel mai mic efort vizibil. Cunoscut şi ca Marele Joc şi uneori prin denumirea din Limba Străveche: *Daes Dae'mar.*

Juilin Sandar: Prinzaş-de-furi din Tear.

Kadere, Hadnan: Un aşa-zis neguţător ambulant care regretă că a intrat în Pustiul Aiel.

Lamgwin Dorn: Un bătăuş care este credincios reginei.

Lan; al'Lan Mandragoran: Străjer, legat de Moiraine. Regele fără coroană din Malkier, Dai Shan (Seniorul Luptei) şi ultimul senior Malkier în viaţă. *Vezi şi:* Străjer, Moiraine, Malkier.

Lanfear: În limba străveche însemna „Fiica Nopţii ". Face parte din grupul Rătăciţilor. Spre deosebire de ceilalţi Rătăciţi, şi-a ales singură numele. Se spune că a fost îndrăgostită de Lews Therin Telamon şi că a urât-o pe Ilyena, soţia acestuia. *Vezi şi:*Rătăciţi, Dragonul.

Leane Sharif: Cândva Aes Sedai din Ajah Albastră şi Păstrătoarea Cronicilor. Acum, decăzută din funcţie şi ferecată, încearcă să redescopere cine este cu adevărat. *Vezi şi:* Ajah.

Lews Therin Telamon; Lews Therin Ucigaşul-de-Neam: *Vezi şi:* Dragonul.

Liandrin: Aes Sedai din Ajah Roşie, originară din Tarabon. Se ştie acum că face parte din Ajah Neagră.

Limba Străveche: Limba vorbită în Vârsta Legendelor. În general, se aşteaptă ca nobilii şi persoanele educate să o înveţe, însă cei mai mulţi ştiu doar câteva cuvinte. Traducerile din Limba Străveche sunt de cele mai multe ori dificile, deoarece unele sensuri se deosebesc între ele într-un mod foarte subtil. *Vezi şi:* Vârsta Legendelor.

Lini: Doica din copilărie a lui Elayne şi, înainte de ea, a mamei sale, Morgase, ca şi a mamei lui Morgase. O femeie cu o personalitate foarte puternică, cu o mare intuiţie şi multe zicale memorabile.

Logain: Bărbat care a pretins cândva că este Dragonul Renăscut, acum domolit. *Vezi şi:* Dragonul Fals.

Lugard: Capitala, cu numele, a ţinutului Murandy, unde populaţia îşi declară loialitatea mai ales faţa de nobilii care conduc oraşele, iar cel care ocupă tronul rareori controlează ţinutul, cu atât mai puţin oraşul. Lugard este un centru comercial de mare importantă şi un sinonim pentru hoţie, imoralitate şi dezonoare.

Macura, Ronde: O croitoreasă din Amadicia care a încercat să slujească prea mulţi stăpâni şi stăpâne fără să ştie cine sunt aceştia.

Maighande: Una dintre cele mai mari bătălii din timpul Războaielor cu Trolocii. Victoria oamenilor a marcat începutul unei ofensive îndelungate care în cele din urmă i-a împins pe troloci înapoi, în Mana Pustiitoare. *Vezi* ¿i: Mana Pustiitoare, Războaiele Troloce.

Malkier: Neam care a făcut odinioară parte din Ţinuturile de la Hotare, acum înghiţit de Mana Pustiitoare. Însemnul Malkierului era un cocor auriu în zbor.

Mana Pustiitoare: Regiune de la miazănoapte, pervertită în întregime de Cel întunecat. Sălaşul trolocilor, al Myrddraalilor şi al altor creaturi ale Umbrei.

Manetheren: Unul dintre Cele Zece Neamuri care au făcut Al Doilea Pact. De asemenea, capitala acestui neam. Atât oraşul, cât şi oamenii au pierit în timpul Războaielor Troloce. *Vezi şi:* Războaiele Troloce.

Mantiile Albe: *Vezi şi:* Copiii Luminii.

Marele Stăpân al întunericului: Numele pe care îl folosesc Iscoadele Celui întunecat pentru a se referi la Shai'tan, susţinând că ar fi o blasfemie să îi folosească numele adevărat.

Marele Şarpe: Simbolul timpului şi al eternităţii, considerat străvechi chiar şi în Vârsta Legendelor, constând dintr-un şarpe care îşi mănâncă propria coadă. Femeilor care au ajuns Alese printre Aes Sedai fi se oferă drept răsplată un inel cu această formă.

Mat Cauthon: Tânăr din Emond's Field, în Ţinutul celor Două Râuri al Andorului, care este ta'veren şi extrem de norocos. Numele întreg: Matrim Cauthon.

Mayene: Oraş-stat la Marea Furtunilor, înconjurat şi oprimat de Tear de-a lungul anilor. Stăpânitoarea din Mayene este numită „Cea Dintâi “; Cele Dintâi susţin că se trag din Artur Aripă-de-Şoim. Însemnul oraşului este un uliu auriu, în zbor, pe fond albastru.

Mazrim Taim: Un Dragon Fals care a făcut prăpăd în Saldaea, fiind în cele din urmă înfrânt şi capturat. Capabil să conducă Puterea, dar şi puternic în sine. *Vezi şi:* Dragonul Fals.

Meilan din Casa Mendiana: înalt Senior din Tear. General competent, dar la fel de pătimaş când vine vorba de ambiţie sau de ură. *Vezi şi:* înalţii Seniori din Tear.

Melaine: înţeleaptă din Septul Jhirad al clanului Goshien. Vestitoare-n-vise. *Vezi şi:* Vestitoare-n-vise.

Melindhra: Fecioară a Lăncii, din Septul Jumai al clanului Shaido. O femeie duplicitară. *Vezi şi:* Frăţiile războinice ale Aielilor.

Menestrel: Povestitor itinerant, muzician, jongler, acrobat şi clovn. Uşor de recunoscut după mantiile lor speciale, din petice multicolore, menestrelii colindă mai ales satele şi orăşelele.

Meştereasă: în sate, o femeie care este aleasă în Soborul Femeilor fiindcă poate vindeca, poate prezice vremea şi este înzestrată cu bună judecată. Este de obicei considerată egala Starostelui, iar în unele sate este chiar superioară acestuia. Este aleasă pe viaţă şi se întâmplă foarte rar ca o Meştereasă să îşi piardă slujba înainte de moarte. În funcţie de ţinut, poate avea şi alte nume: Călăuză, Tămăduitoare, Femeie cu Judecată sau Căutătoare.

Min: Tânără care are înzestrarea de a citi aurele şi imaginile pe care le zăreşte uneori împrejurul oamenilor.

Moiraine: Aes Sedai din Ajah Albastră. Născută în Cairhien, în Casa Damodred, dar nu din spiţa moştenitorilor tronului, a fost crescută în Palatul Regal. Foloseşte rar numele Casei şi îşi ascunde cât poate de bine apartenenţa la ea.

Morgase: Regina Andorului, prin mila Luminii, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima înscăunată a Casei

Trakand. Blazonul ei reprezintă trei chei de aur. Blazonul Casei Trakand este o cheie de boltă din argint.

Myrdraali: Creaturi ale Celui întunecat, conducătorii trolocilor. Făpturi monstruoase ale trolocilor în care materialul uman folosit la zămislirea acestora iese din nou la suprafaţă, dar este slujit de stigmatul răului. Nu au ochi, însă văd la fel de bine ca vulturii, deopotrivă în întuneric şi la lumina zilei. Au anumite puteri, care izvorăsc din Cel întunecat, printre care aceea de a-şi face inamicul să încremenească de groază doar aruncându-i o privire, şi aceea de a dispărea în locuri umbrite. Una dintre puţinele lor slăbiciuni cunoscute este reticenţa de a trece peste o apă curgătoare. În oglindă apar cu trăsăturile înceţoşate. Sunt cunoscuţi sub diferite nume, în funcţie de ţinut: Jumate-Om, Făr-de-Ochi, Umbrărău, Pândar, Pierit.

Natael, Jasin: Nume folosit de Asmodean, unul dintre Rătăciţi.

Niall, Pedron: Seniorul Căpitan-Comandant al Copiilor Luminii. *Vezi şi:* Copiii Luminii.

Nynaeve al'Meara: Femeie care a fost cândva Meştereasă în Ţinutul celor Două Râuri din Andor. Acum una dintre Alese.

Ogier: Făptură non-umană, care se distinge prin înălţime (un mascul Ogier adult are în mod obişnuit trei metri), nasul lat, aproape ca un bot, şi urechile lungi, pline cu smocuri de păr. Ogierii trăiesc în regiuni numite steddinguri, pe care le părăsesc rareori, şi nu prea au legături cu oamenii, care cunosc foarte puţine despre ei, considerându-i a fi făpturi de legendă, deşi Ogierii sunt cei care au înălţat, cu multă măiestrie, majoritatea marilor oraşe după Frângerea Lumii.

Osia Lumii: Şir înalt de munţi, cu doar câteva trecători, care desparte Pustiul Aiel de Ţinuturile de la Apus. Numit şi Zidul Dragonului.

Pânza unei Vârste: Roata Timpului ţese firele vieţilor omeneşti într-o Pânză a Vârstei, numită uneori pur şi simplu Pânza, care alcătuieşte substanţa realităţii acelei Vârste. *Vezi şi:* ta'veren.

Profeţiile Dragonului: Puţin cunoscute, doar de cei cu învăţătură, şi rareori pomenite, Profeţiile înscrise în *Ciclul karaethon* spun că Cel întunecat va ajunge din nou liber şi că Lews Therin Telamon, Dragonul, va renaşte pentru a purta

Ultima Bătălie cu Umbra, Tarmon Gai'don. Potrivit Profeţiilor, el va salva lumea... şi o va Frânge din nou. *Vezi şi:* Dragonul.

Pustiul Aiel: Ţinutul ostil, aproape arid, din partea de răsărit a Osiei Lumii, pe care Aielii îl numesc Ţinutul întreit. Puţini străini se aventurează în Pustiu; Aielii consideră că sunt în război cu toate celelalte neamuri şi nu sunt binevoitori cu străinii. Numai neguţătorii ambulanţi, menestrelii şi Tuatha'an au îngăduinţa să intre aici, deşi chiar şi cu ei contactele sunt limitate. Pe aceştia din urmă, Aielii îi numesc „Pierduţii ". Nu sunt cunoscute nici un fel de hărţi ale Pustiului propriu-zis.

Puterea Supremă: Puterea care vine din Adevăratul Izvor. Majoritatea oamenilor sunt complet incapabili să conducă Puterea Supremă. Foarte puţini pot fi învăţaţi să o facă şi încă şi mai puţini se nasc cu această capacitate. Aceştia din urmă nu au nevoie să fie învăţaţi nimic; fie că vor, fie că nu, conduc Puterea Supremă, uneori fără să-şi dea seama ce fac. Această capacitate înnăscută se manifestă de obicei la sfârşitul adolescenţei sau la începutul maturităţii. Dacă nu sunt învăţaţi să ţină Puterea sub control sau dacă nu învaţă singuri să facă acest lucru (extrem de dificil, numai una din patru persoane având sorţi de izbândă), moartea este inevitabilă. Începând cu Vremea Nebuniei, nici un bărbat nu a mai fost în stare să conducă Puterea fără să înnebunească şi toţi - chiar şi cei care au învăţat să ţină, într-o oarecare măsură, Puterea sub control - au murit de o boală cumplită care te face să putrezeşti de viu, o boală provocată, ca şi nebunia, de pângărirea *saidinului* de către Cel întunecat. *Vezi şi:* Aes Sedai, a conduce, Cele Cinci Puteri, Vremea Nebuniei, Adevăratul Izvor.

Rand al'Thor: Tânăr din Emond's Field, din Ţinutul celor Două Râuri din Andor. Este ta'veren. Cândva păstor, acum a fost proclamat Dragonul Renăscut şi Cel-Care-Vine-cu-Zorile. S-a profeţit că îi va uni pe Aieli şi apoi îi va distruge. Se pare că este şi Coramoor sau Cel Numit, căutat de Oamenii Mării. *Vezi şi:* Aiel, Dragonul Renăscut.

Rătăciţii: Numele dat pentru treisprezece dintre cei mai puternici bărbaţi şi femei Aes Sedai din Vârsta Legendelor, deci printre cei mai puternici cunoscuţi vreodată, care au trecut de partea Celui întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii de a dobândi nemurirea. Ei îşi spun „Cei Numiţi ". Potrivit atât legendelor, cât şi unor fragmente din consemnările

istorice, au fost închişi împreună cu Cel întunecat când temniţa acestuia a fost din nou pecetluită. Numele lor sunt încă folosite pentru a-i speria pe copii. Acestea sunt: Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Ishamael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael şi Semirhage.

Războaiele Troloce: Serie de războaie care au început în jurul anului 1000 DFL şi au durat mai mult de trei sute de ani, în timpul cărora armatele de troloci au pustiit lumea. În cele din urmă trolocii au fost împinşi înapoi în Mana Pustiitoare; unele neamuri au dispărut, în timp ce din altele au rămas foarte puţini supravieţuitori. Din consemnările istorice nu s-au păstrat decât fragmente.

Războiul cu Aielii (976-978 NE): Atunci când regele Laman din Cairhien a tăiat din rădăcini Avendoraldera, mai multe clanuri de Aieli au trecut Osia Lumii, au pustiit şi au ars capitala regatului, precum şi alte oraşe mai mici sau mai mari, iar războiul s-a întins în Andor şi Tear. În general, se spune că Aielii au fost, în sfârşit, învinşi, în Bătălia de la Zidurile Strălucitoare din Tar Valon. De fapt, în acea bătălie, Laman a fost ucis, aşa că Aielii s-au întors de unde au plecat, după ce şi-au atins atins ţinta. *Vezi şi:* Avendoraldera, Cairhien, Osia Lumii.

Războiul de O **Sută de Ani:** (AL 994-1117) Serie de războaie, unele simultane, între alianţe aflate într-o permanentă mutaţie, izbucnite brusc la moartea lui Artur Aripă-de-Şoim, din cauza luptei pentru imperiu. Războiul a nimicit populaţia multor ţinuturi, de la Oceanul Aryth până la Pustiul Aiel, de la Marea Furtunilor până la Mana Pustiitoare. Distrugerile au fost atât de mari, încât nu se mai păstrează decât fragmente din consemnările istorice ale timpului. Imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim a fost fărâmiţat şi astfel au luat fiinţă neamurile de azi. *Vezi şi:* Artur Aripă-de-Şoim.

Războiul Puterii: *Vezi:* Războiul Umbrei.

Războiul Umbrei: Cunoscut şi sub numele de Războiul Puterii. A început la puţin timp după încercarea de a-l elibera pe Cel întunecat şi curând a cuprins întreaga lume. Lumea, pentru care nu mai exista nici măcar amintirea războiului, a redescoperit fiecare faţetă a acestuia, adesea mânjită de atingerea Celui întunecat, iar Puterea Supremă a fost folosită ca armă. Războiul a luat sfârşit prin închiderea Celui întunecat la loc, în temniţă, în urma unei acţiuni conduse de Lews Therin

Telamon, Dragonul, şi o sută de bărbaţi Aes Sedai numiţi Cei o Sută de Tovarăşi. Contralovitura Celui întunecat a pângărit *saidinul* şi le-a luat minţile lui Lews Therin şi ale Celor o Sută de Tovarăşi, aşa începând Vremea Nebuniei. *Vezi şi:* Dragonul, Puterea Supremă, Vremea Nebuniei.

Rhuarc: Aiel, căpetenia clanului Taardad.

Rhuidean: Un oraş mare, singurul din Pustiul Aiel şi total necunoscut de restul lumii. Părăsit de aproape trei mii de ani. Cândva, bărbaţii Aieli aveau voie să intre în Rhuidean numai o dată, ca să fie testaţi, în interiorul unui ter'angreal, dacă sunt potriviţi pentru funcţia de căpetenie de clan (numai unul din trei supravieţuiau), iar femeile numai de două ori, ca să fie testate în acelaşi ter'angreal dacă sunt potrivite pentru a deveni înţelepte, deşi cu o rată a supravieţuirii mult mai mare. Acum oraşul e din nou locuit de către Aieli, şi la un capăt al văii Rhuideanului se află un lac întins, alimentat de un ocean subteran de apă proaspătă, care alimentează la rândul lui singurul râu din Pustiu.

Roata Timpului: Timpul este o roată cu şapte spiţe, fiecare spiţă reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învârteşte, Vârstele vin şi pleacă, fiecare lăsând în urmă amintiri care se transformă în legendă, apoi în mit, şi sunt uitate până la întoarcerea aceleiaşi Vârste. Pânza Vârstei este uşor diferită la fiecare întoarcere a unei Vârste şi de fiecare dată au loc schimbări şi mai importante.

Rostirea numelui Celui întunecat: Rostirea adevăratului nume al Celui întunecat (Shai'tan) atrage atenţia acestuia şi provoacă neplăceri, dacă nu chiar nenorociri. Din acest motiv sunt folosite mai multe eufemisme, printre care se numără: Cel întunecat, Părintele Minciunii, Foc-în-văz, Stăpânul Mormintelor, Păstorul Nopţii, Otravă-n sânge, Năpasta Sufletului, Muşcă-Inimă, Arde-Iarba şi Mană-n-Frunze. Iscoadele îl numesc Marele Stăpân al întunericului. Despre cineva care pare că face totul pentru ca nenorocirile să se abată asupra lui se spune adesea că „rosteşte numele Celui întunecat ".

Sa'angreal: Relicvă a Vârstei Legendelor care permite conducerea Puterii Supreme mai mult decât ar fi posibil sau sigur în alte condiţii. Sa'angrealul seamănă cu angrealul, dar este mult mai puternic. Cel care mânuieşte un sa'angreal este mai puternic decât cel care mânuieşte un angreal în aceeaşi măsură în care cel care mânuieşte un angreal este mai puternic

decât cel care mânuieşte Puterea fără nici un ajutor. Acum nu se mai ştie cum era făurit. Ca şi în cazul angrealelor, există sa’angreale feminine şi masculine. Au rămas chiar mai puţine decât angrealele.

Saidar; saidin: Vezi şi: Adevăratul Izvor.

Sălbăticiune: Femeie care a învăţat să conducă Puterea Supremă de una singură, numai una din patru supravieţuind experienţei. De obicei, astfel de femei ascund ceea ce ştiu să facă, dar, dacă se află, sălbăticiunile se dovedesc a fi printre cele mai redutabile mânuitoare ale Puterii. Termenul este adesea folosit în sens depreciativ.

Seanchan: (1) Descendenţii oştilor pe care Artur Aripă-de-Şoim le-a trimis peste Oceanul Aryth şi care au cucerit ţinuturi acolo. Convingerea lor este că, pentru ca toată lumea să fie în siguranţă, orice femeie care poate conduce Puterea trebuie controlată, iar orice bărbat cu aceeaşi înzestrare trebuie ucis. (2) Ţinutul de unde vin aceştia.

Shayol Ghul: Munte din Ţinuturile Pârjolite, dincolo de Mana Pustiitoare. Locul în care se află temniţa Celui întunecat.

Siuan Sanche: Fiica unui pescar din Tear. Conform legilor din ţinut, a fost îmbarcată pe o corabie cu destinaţia Tar Valon, la mai puţin de două zile după ce s-a descoperit că putea conduce Puterea. A fost mai întâi Aes Sedai din Ajah Albastră, apoi a devenit Supremă înscăunată. A fost decăzută din funcţie şi ferecată. Acum, încearcă să evite soarta de care se teme cel mai mult.

Stânca din Tear: Fortăreaţă impresionantă din oraşul Tear, despre care se spune că a fost înălţată cu ajutorul Puterii Supreme la scurt timp după Frângerea Lumii. A fost atacată şi asediată fără succes de nenumărate ori, dar a căzut într-o singură noapte în mâinile Dragonului Renăscut şi ale câtorva sute de Aieli, împlinindu-se astfel două dintre Profeţiile Dragonului. *Vezi fi:* Profeţiile Dragonului.

Stăpânii Spaimei: Bărbaţii şi femeile care, fiind capabili să conducă Puterea Supremă, au trecut de partea Umbrei în timpul Războaielor cu Trolocii şi au condus oştirile de troloci, Myrdraali şi de Iscoade ale Celui întunecat. Uneori, cei mai puţin învăţaţi îi confundă cu Rătăciţii.

Străjer: Războinic legat de o femeie Aes Sedai. Această legătură are de-a face cu Puterea Supremă şi prin ea bărbatul

dobândeşte capacitatea de a se vindeca rapid, de a nu avea nevoie de mâncare, apă şi odihnă vreme îndelungată şi de a simţi de la distanţă atingerea Celui întunecat. Atâta vreme cât este în viaţă, femeia Aes Sedai de care este legat ştie că trăieşte, indiferent cât de departe se află, iar când moare, ea va şti când şi cum a murit. Totuşi, legătura dintre ei nu îi spune femeii Aes Sedai cât de departe se află şi în ce direcţie. Majoritatea Ajah cred că o Aes Sedai poate avea un singur Străjer legat de ea, Ajah Roşii refuză să fie legate de Străjeri, iar Ajah Verzi sunt de părere că o Aes Sedai poate lega câţi Străjeri doreşte. Etic vorbind, Străjerii trebuie să încuviinţeze această legătură, dar se cunosc cazuri în care ea s-a făcut fără acordul lor. Avantajele pe care le au Aes Sedai de pe urma acestei legături sunt un secret bine păstrat. *Vezi şi:*Aes Sedai.

Sul'dam Literal, „mâna care ţine lesa ". Numele dat de seanchani femeilor care au capacitatea de a controla, folosindu-se de un a'dam, o altă femeie care poate conduce Puterea. O poziţie destul de respectabilă printre seanchani. Ceea ce puţini ştiu e că sul'damele sunt, de fapt, acele femei care pot fi învăţate să conducă. *Vezi şi:* a'dam, damane, Seanchan.

Suprema înscăunată: (1) Titlul conducătoarei femeilor Aes Sedai. Aleasă pe viaţă de către Divanul Turnului, cel mai înalt consiliu al femeilor Aes Sedai, alcătuit din câte trei reprezentante ale fiecăreia din cele şapte Ajah. Suprema înscăunată se bucură, cel puţin teoretic, de o autoritate aproape totală în rândul femeilor Aes Sedai. Rangul ei este echivalentul celui de rege sau regină. Cu o adresare mai familiară i se spune pur şi simplu Suprema. (2) Tronul pe care stă Suprema înscăunată.

Ta'maral'ailen: în Limba Străveche, „Nodul Sorţii". O mare schimbare în Pânza unei Vârste, petrecută în jurul unuia sau mai multor ta'veren. *Vezi şi* Pânza unei Vârste, ta'veren.

Ta'veren: Persoană în jurul căreia Roata Timpului fese toate firele vieţii alăturate, poate chiar TOATE firele vieţii, pentru a forma Nodul Sorţii. *Vezi şi:* Pânza unei Vârste, ta'maral'ailen.

Tallanvor, Martyn: Locotenent în Gărzile Reginei care îşi iubeşte regina mai mult decât viaţa sau onoarea.

Tanchico: Capitala Tarabonului. *Vezi şi:* Tarabon.

Tarabon: Popor de pe ţărmul Oceanului Aryth. Cândva un important neam de neguţători, de la care proveneau, printre altele, covoare, vopseluri şi artificii produse de Breasla Artificierilor. Puţine veşti au parvenit din Tarabon de când ţinutul a fost sfâşiat de anarhie şi război civil, ca şi de războaiele împotriva Arad Domanului şi a celor juruiţi Dragonului Renăscut.

Tarmon Gai'don: Ultima Bătălie. *Vezi şi:* Profeţiile Dragonului, Cornul lui Vaiere.

Tear: Neam aşezat la Marea Furtunilor. Capitala neamului, un mare port. Pe steagul Tearului sunt trei semiluni aşezate pieziş pe un fond jumătate roşu, jumătate auriu. *Vezi şi:* Stânca din Tear.

Tel'aran'rhiod: În limba Străveche, „Lumea Nevăzută "sau „Lumea Viselor ". O lume întrezărită în vise care, după cum credeau anticii, înconjoară şi pătrund în toate celelalte lumi posibile. Mulţi pot atinge Tel'aran'rhiod în visele lor, doar câteva clipe, dar puţini sunt cei care au capacitatea de a pătrunde când vor în ea, deşi recent s-au descoperit câteva ter'angreale care îţi oferă această posibilitate. Spre deosebire de alte vise, ceea ce fi se întâmplă celor vii în Lumea Viselor este real; o rană primită aici există şi după trezire, iar dacă cineva moare în Tel'aran'rhiod nu se mai trezeşte deloc. *Vezi şi:* ter'angreal.

Telamon, Lews Therin: *Vezi şi:* Dragonul.

Ter'angreal: Relicvă din Vârsta Legendelor care foloseşte Puterea Supremă. Spre deosebire de angreale şi sa'angreale, fiecare ter'angreal a fost creat cu un anumit scop. Unele sunt folosite de Aes Sedai, dar scopurile lor iniţiale sunt necunoscute. Pentru unele trebuie să ştii să conduci Puterea, în timp ce altele pot fi folosite de oricine. Unele pot ucide sau pot distruge capacitatea de a conduce Puterea oricărei femei care le foloseşte. Ca şi angrealul şi sa'angrealul, secretul făuririi lor s-a pierdut odată cu Frângerea Lumii. *Vezi şi:* angreal, sa'angreal.

Thom Merrilin: Menestrel şi călător mai interesant decât s-ar crede. *Vezi şi:* menestrel.

Troloci: Creaturi ale Celui întunecat, zămislite în timpul Războiului Umbrei. De statură uriaşă, sunt un amestec monstruos de material uman şi animal. Sunt organizaţi în bande, similare cu triburile, cele mai importante fiind Dha'vol, Ko'bal şi Dhai'mon. Extrem de vicleni, poţi avea încredere în ei numai dacă reuşeşti să-i bagi în sperieţi.

Ţinuturile de la Hotare: Neamurile care se învecinează cu Mana Pustiitoare: Saldaea, Arafel, Kandor şi Shienar. Istoria lor este un şir nesfârşit de atacuri şi războaie împotriva trolocilor şi a myrddraalilor. *Vezi şi:* Mana Pustiitoare.

Vârsta Legendelor: Vârsta încheiată cu Războiul Umbrei şi cu Frângerea Lumii. O perioadă în care bărbaţii şi femeile Aes Sedai înfăptuiau minuni la care acum oamenii nu pot decât să viseze. *Vezi şi* Frângerea Lumii, Războiul Umbrei, Roata Timpului.

Verin Mathwin: Aes Sedai din Ajah Brună, despre care se ştie că ultima oară s-a aflat în Ţinutul celor Două Râuri în căutarea unor tinere care puteau fi învăţate să conducă Puterea. *Vezi şi:* Ajah.

Vestitoare: *Vezi şi:* înzestrări.

Vestitoare-n vise: Numele dat de Aieli femeilor care au capacitatea de a pătrunde în Tel'aran'rhiod. *Vezi şi:* Tel'aran'rhiod.

Vremea Nebuniei: Anii de după riposta Celui întunecat, care a pângărit jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, când bărbaţii Aes Sedai au înnebunit şi au frânt lumea. Durata exactă este necunoscută, dar se crede că ar fi aproape o sută de ani. S-a terminat cu totul numai după moartea ultimului bărbat Aes Sedai. *Vezi şi:* Puterea Supremă, Adevăratul Izvor.

Zidul Dragonului: *Vezi şi:* Osia Lumii.